

Giới thiệu Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã

Edit: Linhlady

Bìa: HEART_Team

Vô tình được (bị) hệ thống 250 chọn, Tô Mộc khởi hành công cuộc thu hoạch độ hảo cảm của một nhóm nam thần.

Thế giới 1, hội trường hội học sinh vs em gái hàng xóm

Thế giới 2, tổng tài bá đạo vs mối tình đầu thư ký

Thế giới 3, sát thủ máu lạnh vs hầu thiếp được sủng ái

Thế giới 4, đại thần vòng du

vs vị hôn thê dễ thương.

Thế giới 5, sư huynh ôn nhả vs sư muội kiêu ngạo

Thế giới 6, thủ lĩnh thú nhân vs thầy thuốc lạnh lùng

Qqq ...

Nội dung: xuyên nhanh hệ thống nữ phụ

Nhân vật chính: Tô Mộc

Editor: Mới đầu edit còn non tay, lời văn không được mượt. Văn phong không hay, edit chỉ dựa trên bản cv nên có gì sai sót mọi người thoải mái góp ý.

Tất cả các thế giới đều HE, chỉ là HE ở ngoại truyện.???

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mở đầu

(* Chú ý Sâm mình sẽ đổi thành Lưu Sâm, cảm ơn các nàng đã nhiệt tình góp ý nhé.)

Ngày hôm nay cô cùng bạn trai Lưu Sâm chia tay.

Lưu Sâm là học trưởng của cô, khi cô mới bước chân vào đại học hắn là người tiếp đón. Về sau qua mấy lần tiếp xúc, Lưu Sâm bắt đầu bắt đầu theo đuổi cô. Một lần hắn tỏ lộ, Tô Mộc liền đáp ứng hắn. Mặc dù bạn cùng phòng cô không hề coi trọng đoạn tình cảm này, sau đó hai người cứ thế bên nhau 2 năm, thỉnh thoảng có chút va chạm nhưng cũng bình thản trôi qua.

Cho đến ngày hôm qua hắn nhắn tin tới: "Chia tay đi, anh mệt mỏi."

"Được" trong lòng Tô Mộc không quá bất ngờ, bởi chính cô biết nguyên nhân là gì. Bởi gần như thời gian một ngày của cô đều ở trong phòng thí nghiệm, đôi khi quên mất thời gian hẹn cùng hắn. Sau đó, cô cảm thấy rất áy náy, hắn lại tỏ vẻ không sao cả, nên cô cũng không để ý. Bạn cùng phòng nói, Tô Mộc rất ngu ngốc trong tình yêu.

Hướng hồ tính cách hai người cũng khác biệt, Lưu Sâm tính tình cởi mở, hướng ngoại, còn cô lại là trầm tính, quy củ. Vì vậy bên nhau cũng có lúc xảy ra mâu thuẫn.

Bây giờ hai người chia tay trong hòa bình, cô cũng không cần tự mình phiền não. Như vậy sẽ tốt cho cả hai.

Nhưng hiện tại, nói cô không khó chịu là giả, dù sao cũng bên nhau hai năm.

Cô cho là thành ra như vậy cũng một phần là do mình, cho nên Tô Mộc không nghi ngờ Lưu Sâm. Nhưng bạn cùng phòng cô lại không nghĩ như vậy.

Lúc này, chuông điện thoại di động vang lên.

Tô Mộc cảm lấy đi động nhìn nhìn, chính là một cái tên mình quen biết, "Mộc Mộc, nghe nói cậu cùng hân chia tay. Cậu không có sao chứ? Tớ cùng lão đại, lão nhị rất lo lắng cho cậu. Tớ đã nói với cậu rồi cóc ba chân mới khó tìm, nam nhân hai chân còn phải lo sao, không cần vì loại nam nhân mà thương tâm" cô chưa kịp nói lời nào, chỉ nghe bạn cùng phòng từ năm nhất Khương Tinh Duyệt bala bala nói không ngừng nghỉ.

"Mụ dân, lão nương đi đánh hân" lão đại, Bối Ngọc tính cách nóng nảy chen ngang

"Cậu ở đâu, chúng tớ đi tìm cậu." lão Nhị, Hạ Như Tĩnh. Người cũng như tên rất yên tĩnh, lại tốt tính.

"Không có việc gì, kỳ thật chuyện này cũng không thể toàn bộ trách hân. Dù sao chuyện chia tay cũng phần lớn do tớ. Các cậu cũng không phải không biết tình huống tớ hiện giờ. Tớ không trách hân, các cậu cũng thoải mái, buông lỏng tinh thần đi..." Nói tới đây, ánh mắt Tô Mộc không có mục đích nhìn về phía trước, vô tình thấy giữa đường có một cô gái nhặt dây cài tóc. Phía sau cô gái có một chiếc xe đang đi tới.

Đội chút, chiếc xe kia giống như không có chậm lại.

Mặc dù cô là pháp y chuyên nghiệp, nhưng vẫn là bác sĩ. Không thể đứng yên nhìn một mạng người mất đi ngay trước mặt mình, cô không suy nghĩ chạy ra, đẩy cô gái sang bên cạnh, xe lao nhanh đụng vào thân thể cô, Tô Mộc không có thời gian phản ứng liền ngã trên mặt đất.

Trong đầu Tô Mộc chỉ có một suy nghĩ đau quá, nằm trên mặt đất toàn thân vô lực, thân thể tựa như bị nghiền nát không thể nhúc nhích, máu từ dưới thân chảy ra, điện thoại đã sớm vỡ nát, trước mắt cô là một mảng mơ hồ. Trong đầu hiện ra hình ảnh cuộc sống trước giờ của cô, tua qua như một đoạn phim ngắn.

Có phải khi con người gần chết đi sẽ nhìn thấy hình ảnh cả cuộc đời của mình. Cho nên là cô sẽ chết phải không?

Đám người vây quanh ngày càng đông, tiếng còi xe cứu thương, tiếng than thở của tài xế, có tiếng bàn luận của mọi người.

Rất ồn ào, nhưng mà cô buồn ngủ quá, buồn ngủ quá. Sau đó, cô liền sa vào bóng tối.

--

Ở trong một không gian khác.

Tô Mộc mở choàng mắt, nhìn bốn phía, phát hiện mình nằm trên giường, không giống như là bệnh viện, cũng không phải là căn phòng của con gái, chỉ duy nhất một màu trắng. Trên người lại không có đau đớn nào, toàn bộ thân thể không bị gì, dường như tất cả mọi chuyện xảy ra chỉ là một giấc mơ.

"Chào mừng cô đã tới với bản hệ thống, tôi là 250" Trong lúc Tô Mộc đang mơ màng, đột nhiên đột nhiên không biết từ chỗ nào vang lên âm thanh lạnh băng như máy móc.

"Ai, ai đang nói chuyện?" Tô Mộc lập tức ngồi dậy, kinh hoàng nhìn xung quanh, muốn tìm ra chỗ phát âm thanh. Dù sao đây cũng là hoàn cảnh xa lạ, đột nhiên như vậy cô cũng không thể lập tức trấn tĩnh được.

"Là bản hệ thống đang nói chuyện" Lúc này, trước mặt cô xuất hiện một vật thể màu trắng không rõ.

Bổn đại nhân "Bây giờ chỉ là tạm thời thôi, không bao lâu nữa, bản hệ thống sẽ thăng chức, lên làm giám đốc, là CEO, cưới vợ bạch phú nữ, đứng trên đỉnh cuộc sống. Nghĩ lại có chút kích thích... khụ khụ. nói hơi xa rồi".

"..." Tô Mộc mặt đầy hắc tuyến nhìn mặt ngu ngốc của nó.

Chính nhờ bộ dáng vừa rồi của nó, cô cũng bớt bất an, bởi vì cô biết bản thân mình hiện tại an toàn.

"Đây là chuyện gì, vì sao tôi lại ở đây?" Tô mộc quay lại vấn đề nghi ngờ hỏi.

"Bởi vì cô bị tai nạn, thân thể cùng từ trường xung quanh bài xích, mở ra vết nứt thời không nên cô tiến vào hệ thống này, chính là như vậy" hệ thống suy tư, sờ sờ cằm (Haha, người có cái cằm sao?)

"Bây giờ chỉ cần cô hoàn thành nhiệm vụ tôi giao, tôi sẽ giúp cô hoàn thành một nguyện vọng bất kể là nguyện vọng gì".

Nói xong, trước mặt cô hiện ra một màn hình, bên trong bàn tán cô đang nằm trên giường bệnh, trên người cảm đủ loại dụng cụ. Nhìn về mặt mặt mỗi thoáng chốc như già nua của cha mẹ, con mắt Tô Mộc hơi nhòe đi, đáy lòng chua xót.

Nén lại cảm xúc bị thương ngược mắt lên "Nếu tôi thất bại thì sao?"

"Thất bại? vậy thì cô sẽ bị xóa vĩnh viễn", giọng nói hệ thống lạnh băng vang lên.

Tô Mộc ngẫm nghĩ, nhưng nếu không đồng ý thì không có hi vọng.

Chỉ chốc lát Tô Mộc ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc.

"Được, tôi đồng ý."

- - -

Tô Mộc đứng ở trung tâm không gian, dù sao ở đây cũng chỉ có một căn nhà, còn lại là không gian mênh mông, có thể thay đổi cảnh tượng, có ngày đêm, nhưng chung quy chỉ có mình cô.

Trong phòng đầy đủ mọi thứ, chỉ cần cô nói với hệ thống sẽ lường được đáp ứng. Mặc dù cuộc sống này rất tốt, nhưng ở nơi có người đã lâu, ở nơi như thế này sớm muộn cũng phát điên mất.

Nhưng hệ thống đã nói, chỉ cần hoàn thành tốt nhiệm vụ. Bản thân cô có thể di chuyển đến một thế giới khác. Giống như người di chuyển một tòa thành, dĩ nhiên ở thế giới kia có người, giống như một chuyến du lịch, cho nên Tô Mộc rất hưng phấn.

Mà ở thực tại, có thể cô đang duy trì ở mức ổn định, cho nên Tô Mộc rất yên tâm, chỉ là lo lắng cha mẹ.

- - -

"250, nhiệm vụ của tôi là gì?" Tô Mộc ngồi trên sofa trong phòng khách nhằm chán đổi kênh.

Ở đây có thể xem các kênh giống ngoài thực tế, cũng có trò chơi thực tế. Nhưng lại không thể gọi ra bên ngoài, Tô Mộc thử mấy lần nhưng đều không được, đành bỏ qua.

"250?!" tại sao cô lại nghe được âm thanh cái gì nứt nhỉ?

"Haha, hệ thống!" Tô Mộc gượng cười thay đổi xung hô.

Nghe cái xung hô này, hệ thống dường như rất hài lòng. Hệ thống quân quả nhiên rất kiêu ngạo ==.

"Nhiệm vụ của cô là tiến vào các thế giới làm nữ phụ, để hoàn thành các nguyện vọng. Đương nhiên, ta sẽ trợ giúp cô. Nhưng chủ yếu là cô phải dựa vào chính mình".

Beta: Cánh cụt bé nhỏ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Thế giới I Hội trưởng thỉnh cầu đụng ngã(1)

Edit: Linhlady

Beta: Cánh cụt bé nhỏ

"Tô Cảnh Niên, ở trường học là hot boy, tỏa sáng như ánh mặt trời, tính tình ôn nhu, thành tích tốt, là hội trưởng hội học sinh, nhà có điều kiện, đây chính là bạch mã hoàng tử trong suy nghĩ của toàn bộ nữ sinh, là người vô cùng hoàn mỹ. Ở vị diện này hẳn chính là nam chủ. Mà nữ chủ trong trường học không có danh tiếng gì là một con mọt sách, tuy nhiên thành tích lại đứng đầu. Thường xuyên mang một mắt kính dây cột..."

"Nữ chủ là thành viên của hội hí kịch, bị coi như người thay thế bổ sung. Bởi vì trong tổ kịch có người bị thương không thể tới, nữ chủ liền thay nàng, bỏ xuống mắt kính nàng có mị lực vô hạn, khiến nam chủ vì nàng kinh diễm một phen. Về sau cơ duyên xảo hợp, nữ chủ vào hội học sinh làm trợ thủ của nam chính, đi qua thời gian dài chung đụng, nam chủ phát hiện nữ chủ đáng yêu, hai người ngọt ngào bên nhau, nhưng cũng không thiếu các loại hãm hại cũng trở ngại. Nữ chủ ứng biến thật vô cùng tốt.

Thân phận Tô Mộc hiện tại, từ nhỏ cha mẹ qua đời liền bị gửi nuôi ở nhà người thân. May mắn gia đình này tốt, lại vừa vận họ muốn nhận nuôi một đứa bé, cho nên thời điểm đó mới nhận cô, xem cô như con ruột mà nuôi dưỡng.

Chính nhờ gia đình nhận nuôi này mà nguyên chủ mới nhận biết gia đình Tô Cảnh Niên. Bởi vì hai bên gia đình muốn thân lại thêm thân. Khi nguyên chủ tới đây, bọn họ cũng thường xuyên chiều cô Tô Mộc, chính từ lúc đó trong lòng nguyên chủ có vị trí Tô Cảnh Niên. Nếu bình thường thì quan hệ của nam chủ với nguyên chủ. Cho dù có bắn đại bác cũng không tới lại chính vì nguyên nhân này mà thân thiết.

Xét theo dòng họ, cha ruột nguyên chủ cũng họ Tô, mà họ vì tôn trọng ba mẹ, Tô Mộc nên chưa từng đi sửa tên.

Kỳ thật nguyên chủ cũng thường xuyên chạy đến Tô gia chơi, ăn uống, ngủ lại, bởi vì Tô gia cũng không có con gái, cho nên họ rất yêu thương nguyên chủ, Tô Cảnh Niên cũng coi cô như em gái mình.

Nguyên chủ rất may mắn, cho dù cha mẹ qua đời, nhưng ở đây lại được hai nhà tỉ mỉ che chở, trong lòng dần mất đi sự u ám, tính cách không phát triển

sai lệch. Cho nên biết chuyện của nữ chủ, cũng chỉ chúc phúc cho bọn họ, mặc dù rất thích hẳn.

Bởi vì trong lòng có chấp niệm, nên cô cố gắng hết mình hoàn thành để về nước. Nhưng lại nghe từ cha mẹ Tô trong lòng Tô Cảnh Niên có người mình thích, bọn họ cũng cùng một chỗ, cho dù giọng điệu cha mẹ Tô tỏ vẻ không thích cô gái kia, nhưng Tô Mộc biết rõ, Tô Cảnh Niên một khi đã quyết định, không ai có thể thay đổi được quyết tâm của hắn, cho nên cô lùi bước.

Về sau, Tô Mộc không trở về nước nữa. Chỉ nói với hắn một câu chúc phúc, không ai biết chỉ một câu chúc phúc kia Tô Mộc đã chuẩn bị bao lâu, cố nén nước mắt, dùng hết cả dũng khí mới nói xong. Lại về sau, Tô Mộc không còn hỏi thân tình hình của bọn họ, đem tình cảm của mình chôn sâu dưới đáy lòng.

"Đây đúng là truyện cô bé lọ lem và hoàng tử".

"Về sau tình yêu hai người vượt qua mọi khó khăn, tiến tới hạnh phúc" Tô Mộc không muốn xem tiếp, chửi tục một câu. Tô Mộc ngược một góc 45 độ nhìn trần nhà, liếc một con mắt nhìn nội dung câu chuyện.

"Oh, nam phụ đâu?"

"A, ở đây không có nam phụ. Nguyên chủ luôn sống ở nước ngoài, để cho tiện, nguyên chủ cũng tên là Tô Mộc. Nhưng ngược lại nam chủ lại có vô số người yêu thích" hệ thống nghiêm túc trả lời. Tại sao cô lại có cảm giác hệ thống đang cười trộm==

"Cho nên tôi muốn chiếm đóng nam chủ, ngoài đánh bại nữ chủ lại còn cả nữ phụ?" Tô Mộc cười cười không nói lời nào:). Hệ thống ngơai chắc là không có nhân cơ hội trả thù ta, vì mấy ngày qua chăm chọc ngơai chứ? Chuyện này mà cũng được sao?

"Được rồi, không cần nói nhảm nữa"

Này này, ta còn chưa nói xong đâu! Không cần bơ ta như vậy a! này!

"Hiện tại bắt đầu tiến vào thế giới, 3...2...1..."

- - - - -

Ở trong không gian ngầy ngốc đã lâu, cuối cùng Tô Mộc cũng có thể đi ra ngoài cảm thụ cuộc sống có người., nghĩ tới đây, khoe miệng cô khê giương cao.

"Tô Tô, bộ dạng của ngơai nhìn thật ngốc" Đột nhiên tiếng hệ thống vang lên trong đầu.

"Cái từ ngầy ngốc này không phải sinh ra là dành cho ngơai sao?" Tô Mộc mặt không thay đổi, thần nhiên phản bác lại.

"..."

"Hừ, hệ thống vài ngày nay ngơai đi đâu, vì sao ta không tìm được ngơai?" Tô Mộc có chút nghi hoặc hỏi.

"Bỏn hệ thống phát hiện kem ly ở thế giới của ngơai ăn thật ngon(><)."ta..."Nói tới đây hệ thống dừng lại.

"Tại sao không nói?" Tô Mộc nhướn mày.

"Ta.. ăn kem ly hơi nhiều. Tiêu chảy, ô ô ô..."

"A. Thì ra là như vậy." Tô Mộc mặt mày liếc một cái, đáng đời! Mỗi bộ phận hệ thống đều được nhân tính hóa, cô đã nhắc nhở nó, nhưng lại không thèm nghe.

Mới tới thế giới này có vài ngày, Tô Mộc thấy được sự yêu thương của Cố gia với nguyên chủ, phải nói là yêu thương vô cùng. Trong sách chỉ miêu tả qua loa nguyên chủ, khiến Tô Mộc cảm thấy mình và nguyên chủ có chút giống nhau, nhưng khuôn mặt lại xa lạ, trong lòng Tô Mộc trầm mồi ngổn ngang. Nguyên chủ hằng năm sống ở nước ngoài, rất ít liên lạc với Tô Cảnh Niên. Dần dần hai người bắt đầu không liên lạc. Ở đây Tô Mộc rất buồn rầu, nhưng lại muốn học tiếp.

Bây giờ thời gian cách lúc vỡ kịch kia một tháng. Đây là cơ hội xoay mình của nữ chủ, cũng là cơ hội của nam chủ, không, phải là cơ hội này khiến Cảnh Niên ca ca khắc sâu ấn tượng với nữ chủ. Cho nên khi tiến vào hội học sinh mới có thể là trợ thủ của Cảnh Niên ca ca.

Tô Mộc nghĩ đi nghĩ lại vẫn nghĩ nên về nước, vì vậy lập tức hành động.

"Cố ba ba, Cố ma ma, con muốn về nước. Ở đây rất buồn chán, ở nhà ba mẹ như thế nào?" Tô Mộc gọi điện cho Cố gia. chuyện thời gian về nước sớm hơn, thời điểm nam chủ chưa gặp nữ chủ.

Tô Mộc từ nhỏ đã biết thân phận của mình, liền theo thói quen, thay vì xưng ba mẹ thì lại gọi Cố ba ba Cố mama. Hỏi hai người ở nhà không, vì Tô Mộc biết hàng năm hai người đều ra ngoài du lịch khắp nơi trên thế giới, gần đây mới nghe nói hai người ở nhà.

"Cái gì? Bảo bối con muốn về nước? mặc dù mama baba rất nhớ con. Nhưng là chúng ta bây giờ không có nhà, ba mẹ đang ở thị trấn gốm sứ thành phố

Bà". Mẹ Cố lúc đầu kinh ngạc, nhưng sau đó lại lo lắng một mình Tô Mộc trở về.

"Hai người đi chơi cũng không nói cho con, còn con muốn về thăm hai người đấy!" Tô Mộc vỗ trán, ôi trời, đây đúng là đi khắp thế giới.

"Chúng ta vừa định gọi nói cho con biết thì con đã gọi tới cho mẹ rồi. Nếu không ba mẹ trở về với con?" Mẹ Cố sốt ruột tiếp lời.

Mặc dù Tô Mộc không phải con giả ruột nhưng họ xem Tô Mộc không khác gì con gái mình sinh ra. Nhiều năm như vậy không có tình cảm là giả, yêu thương cô cũng thành thói quen.

Bên kia điện thoại Tô Mộc lắc đầu, nói không sao, cô sẽ ở nhà cho bọn họ về, hướng hồ lần này cô sẽ về nước luôn.

Nghe lời Tô Mộc, mẹ cô bắt đầu dĩ đồng ý, nhưng vẫn dặn dò thêm "Bảo bối mẹ vẫn không yên lòng. Mẹ sẽ nói qua với chú Tô, dì Tô".

Cuối cùng cũng chờ được câu này, Tô Mộc thở than. Hắn không thể đáp ứng ngay, nhưng đành phải giả vờ từ chối vài câu.

"Được rồi, Tô gia mà biết con trở về nhất định sẽ vui vẻ. Bây giờ còn cố gắng chăm sóc chính mình thật tốt, baba con gọi mẹ, mẹ qua đó chút".

"Vâng, tạm biệt mẹ."

Mặc dù bản thân không phải con ruột, nhưng nhiều năm tình cảm cũng không phải giả. Cho nên tình cảm nguyên chủ đối với cha mẹ Cố so với cha mẹ ruột cũng không kém.

Sau đó, Tô Mộc nói thời gian chuyển bay cho mẹ Cố rồi cúp máy.

....

"Ông xã, vừa rồi Mộc Mộc gọi điện thoại" mẹ Tô cầm điện thoại, mặt đầy kích động.

"Àn, như thế nào? Nhìn bà vui vẻ như vậy?" đôi mắt bà Tô từ tờ báo nhìn sang vợ.

"Tô Mộc muốn trở về, áo bông tri kỉ muốn trở về" chỉ qua lời nói cũng biết mẹ Tô có bao nhiêu yêu thích Tô Mộc. Nhưng bây giờ Nhân Nhân không ở đây cho nên mới gọi cho tôi, bảo chúng ta chiếu cố Mộc Mộc".

"Được, Mộc Mộc bao giờ trở về? Tôi gọi Cảnh Niên ra sân bay đón Mộc Mộc".

"A~, đúng rồi, chờ tôi một chút tôi gọi hỏi lại."

"Bà à" Bà Tô cuối đầu nhìn tờ báo, nhưng giọng nói lại tràn đầy sủng ái.

Vừa mới gọi điện cho Lâm Hiểu Nhân, bên ngoài vang lên tiếng mở cửa, hai người quay đầu nhìn lại, thì ra Tô Cảnh Niên trở về.

"Bảo bối đã về rồi!" mẹ Tô nói "Mẹ muốn cùng con nói chuyện này, áo bông nhỏ muốn trở về".

"Áo bông nhỏ?" Tô Cảnh Niên kinh ngạc hỏi, nhưng trong chớp lát nhớ ra đây là xưng hô của ai, "Mộc Mộc? Nhưng chú đi Cố không phải không ở nhà sao?".

"Cho nên, mẹ dự định mang Mộc Mộc về nhà của chúng ta, chờ tới khi chú đi Cố trở về". Mẹ Tô vẫn luôn thích Tô Mộc, bởi bà muốn sinh một cô con gái, nhưng sau khi sinh Tô Cảnh Niên, thân thể bị tổn thương, tỉ lệ mang thai rất thấp. Cũng vì thân thể không tốt, cũng không muốn có thêm con.

Đây cũng là tiếc nuối của mẹ Tô, cho nên vừa vặn gặp nguyên chủ trong lòng cũng cân bằng, cho nên mức độ sủng ái Tô Mộc với Cố gia chỉ có hơn chứ không kém.

"Chuyến bay của Mộc Mộc là buổi chiều, ngày mai con có rảnh không? đi đón Mộc Mộc." bà Tô nhìn về phía Tô Cảnh Niên.

"Eve, cậu muốn về nước sao? không cần đâu, người ta sẽ nhớ cậu" bạn tốt tốt của nguyên chủ là một cô nàng tóc vàng mắt xanh, thân hình nóng bỏng, tính cách cũng nóng nảy. Có thể vì có duyên với nguyên chủ, cộng thêm tính cách giống bạn Bối Ngọc ngoài thực tế của cô, cho nên cũng dễ dàng ở chung.

Thừa dịp đi dạo phố cô nói ra chuyện về nước với bạn tốt Amber.

"Amber, cậu có thể tới nước z tìm mình à! mặc dù mình cũng không muốn xa cậu, nhưng mà mình có chuyện muốn làm. Đi thôi hôm nay mình mời, cậu muốn ăn gì nào." Tô Mộc nhìn nọt kéo tay Amber đi tới tiệm bánh ngọt.

Cho dù Amber tức giận, nhưng Tô Mộc đã quyết định, bản thân cũng không nín kéo nữa, nếu không lại trở thành cổ tình gây sự.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Thế giới I Hội trưởng thỉnh cầu dụng ngã(2)

Edit: Linhlady

Beta: Cánh cụt bé nhỏ

Tạm biệt Amber, Tô Mộc lên máy bay. Đối với sự việc tiếp theo, Tô Mộc cảm thấy hưng phấn khó tả.

Tô Cảnh Niên nhìn nhìn đồng hồ trên tay, phát hiện mình tới sớm nửa giờ, ha ha, thì ra chính mình rất chờ mong. Không biết tiểu nha đầu trước kia suốt ngày vây quanh mình hiện tại như thế nào.

Lúc trước, gia đình Tô Mộc gặp chuyện không may, cả cha mẹ cùng qua đời. Đoạn thời gian kia, khi vừa tới Cố gia, Tô Mộc yên tĩnh như búp bê, ánh mắt đại ra, trống rỗng, nhìn người khác luôn mang theo sự cẩn thận, làm cho người ta đau lòng, không nói lời nào, lúc ăn cơm cũng ngăn người, lại sợ hãi tiếp xúc với người khác nhưng lại rất dính mình, lúc nào cũng theo phía sau.

Về sau bị Cố gia đưa ra nước ngoài, lúc hấn tiễn cô, cô ôm hấn khóc lóc một trận, nói hấn phải hứa chờ cô trở về, cho đến khi hấn đồng ý mới buông tay chuẩn bị đi. Đi được ba bước lại quay đầu nhìn lại, lưu luyến không thôi, ánh mắt rung rung, đáng vẻ này vừa nhìn thấy đã thương.

Chỉ là sau khi xuất ngoại không biết vì lý do gì, dần dần mất liên lạc. Cũng không biết cô hiện tại như thế nào.

Tô Mộc đang cùng hệ thống nói chuyện phiếm, đột nhiên đầu óc đau đớn, chuyện gì xảy ra, Tô Mộc nhíu mày "Phát sinh chuyện gì? Hệ thống?". Vì sao có thể như vậy?

"Sóng điện não của người bị kích thích, có chút không ổn định. Ta đi xem một chút."

Máy bay hạ cánh.

Trong chốc lát, Tô Mộc từ trong sân bay đi ra, tay cầm ví da màu đen, mặc quần jean ngắn tới đầu gối, áo T-shirt trắng, đi đôi giày trắng với tất bóng chày. Tay kéo vali màu đen chậm rãi đi ra. Tô Mộc lắc đầu, quên mất sự tình vừa phát sinh.

Tô Mộc nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng Tô Cảnh Niên.

"Ồ, người đâu?" Lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi, thì nhạc chuông vang lên.

"Mộc Mộc, em ở đâu? Anh ở cửa chờ em." Tô Mộc là một thanh khổng, cô liền nghĩ đây là chàng trai có giọng nói ấm áp như ánh mặt trời, có cảm giác sạch sẽ, đây tuyệt đối là một nam nhân ấm áp.

"Anh Cảnh Niên?" Thanh âm của nguyên chủ kỳ thật cũng khá tốt, mềm mại, cảm giác giống như nắm gạo nếp, rất giống giọng trẻ con, nhưng thực tế cô đã trưởng thành.

"Ừm, di Cố đã nói với em sao?" Nghe thanh âm trầm ấm của Tô Cảnh Niên, không biết rõ vì cảm giác gì giống như lông vũ khẽ vuốt trong lòng, ngứa.

"Dạ, em bây giờ đang ra." Giọng Tô Mộc tràn đầy vui sướng.

Nói đến đây, nguyên chủ đã có đã nhiều năm không nói chuyện cùng Tô Cảnh Niên, điện thoại trò chuyện cũng rất ít.

Vừa tới cửa, nhìn thấy chủ nhân của chiếc xe thể thao xa hoa. Cô liền nghĩ, cảnh này sẽ hấp dẫn ánh mắt của bao nhiêu người.

"Anh Cảnh Niên!" Tô Mộc chạy thật nhanh về hướng Tô Cảnh Niên. Theo bản năng Tô Cảnh Niên liền né tránh, nghe được xưng hô này, trong nháy mắt phản ứng lại, duỗi tay ôm cô, xoa đầu cô.

Tô Mộc ngẩng đầu nhìn Tô Cảnh Niên, mỉm cười ngọt ngào "Anh Cảnh Niên, đã lâu không gặp!" Vẻ mặt Tô Mộc tràn đầy nhớ nhung.

Tô Cảnh Niên rất cao, trong khi Tô Mộc chỉ có 1m66, ngẩng đầu rất mỏi.

Mặc dù năm đó Tô Cảnh Niên không rõ năm đó vì sao Tô Mộc xuất ngoại, chỉ nghĩ là do cô muốn thăm thú bên ngoài, cũng không nghĩ nhiều. Cho dù còn chút băn khoăn về Tô Mộc, nhưng hiện tại lại biến mất không còn gì nữa.

Lúc này Tô Cảnh Niên bị sự đáng yêu của Tô Mộc, chính thức đi lên con đường sùng em gái.

Ánh mắt Tô Cảnh Niên tràn đầy vui vẻ "Đã lâu không gặp Mộc Mộc, nhưng Mộc Mộc ở nước ngoài lâu như vậy cũng không gọi cho anh...anh rất thương tâm." Nói xong còn giả bộ đáng thương, nhìn về mặt Tô Mộc, Tô Cảnh Niên nhìn không được muốn đùa giỡn.

Không ngoài ý muốn liền thấy mặt Tô Mộc hiện vẻ bối rối "Không có, Mộc Mộc rất nhớ anh". Nói xong cô nhào vào lòng Tô Cảnh Niên che giấu sự hoảng loạn, dù sao cũng là người mới kỹ năng chưa thuần thục lắm.

Người qua đường nhìn thấy một cô gái chạy về phía chiếc xe thể thao, nhào vào lòng chàng trai đều cho là họ là một đôi. Mà mấy cô gái muốn đi lại làm quen, thấy vậy mặt đầy thất vọng, quả nhiên soái ca đều có bạn gái.

"Được rồi, lên xe đi" Nói vậy nhưng trong lòng Tô Cảnh Niên nghĩ Tô Mộc thực sự đáng yêu, cảm xúc mềm mại khiến hắn không muốn buông tay.

Ở trên xe, Tô Cảnh Niên vui vẻ nói chuyện nhưng lại không có tiếng trả lời. Quay đầu nhìn sang mới phát hiện cô đã ngủ. Tô Cảnh Niên duỗi tay ra phía sau cảm ao khoác khoác lên người cô. Nghĩ lại chắc cô đi máy bay cũng mệt mỏi. Nhìn xuống Tô Mộc chu chu miệng nhỏ, rất đáng yêu.

Tô Cảnh Niên cười khế. Nhiều năm không gặp, thói quen của cô không thay đổi ngủ luôn thích chu miệng.

"Tối rồi" Tối nơi Tô Cảnh Niên khẽ gọi. Giọng nói so với bình thường đã ôn nhu hơn không biết bao nhiêu lần.

"Ồ, tối rồi?". Tô Mộc dụi dụi mắt, ánh mắt ngập nước. Tô Cảnh Niên thấy vậy hận không thể bước tới xoa đầu cô, nhưng cố nhịn xuống.

Tô Cảnh Niên xuống xe, mở cốp lấy hàng lý kéo vào nhà.

"Ồ, không phải là nhà em sao?" Tô Mộc tỉnh táo lại, nghi ngờ hỏi, giọng nói không chắc chắn, vội vã gọi Tô Cảnh Niên "Anh Cảnh Niên".

"Không sai. Di Cố nhờ nhà anh chăm sóc em, cho nên mang em về đây. Di Cố chưa nói sao?". Tô Cảnh Niên đang kéo hành lý dừng chân lại quay đầu nhìn cô.

"A, có thể em quên."

"Đi thôi." Anh đưa cánh tay về phía cô, Tô Mộc lập tức tiến lên nắm lấy.

Vừa tới cửa, Tô Mộc buông tay Tô Cảnh Niên chạy nhanh tới sofa ngồi cạnh ba mẹ Tô ngọt ngào lên tiếng "Chú Tô, dì Tô con rất nhớ hai người."

"Dì Tô cũng nhớ Mộc Mộc" Mẹ Tô ôm Tô Mộc "Mộc Mộc ở nước ngoài lâu như vậy mới trở về, có phải không thích dì Tô không."

"Đương nhiên không phải, con rất nhớ dì mà."

"Nhớ mà không gọi cho dì."

Tô Mộc bắt đầu dĩ, nhìn về phía ba Tô xin giúp đỡ, nhưng lại thấy ông quay mặt nhìn hướng khác.

"Được rồi ba mẹ ăn cơm thôi." Tô Cảnh Niên ra mặt giúp đỡ, Tô Mộc liền hướng hắn tỏ vẻ cảm kích.

Qua được cửa vợ chồng Tô, cô thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn sang Tô Cảnh Niên đang nhíu mày: Vậy muốn cảm ơn anh như thế nào?

Trong mắt Tô Mộc loé lên sự kinh ngạc: Còn muốn cảm ơn? Hai ta cùng nhau mà, anh nói đúng không?

Tô Cảnh Niên lại nói: thật sao?.

Tô Mộc kinh ngạc hơn: không được? Anh Cảnh Niên quá xấu. Không để ý anh nữa.

Tô Cảnh Niên cười: Ăn cơm thôi, vật nhỏ.

Quả nhiên nam chính luôn đặc biệt thích loại xưng hô này, tại sao Tô Mộc có cảm giác mình đang ở tiểu thuyết tổng tài bá đạo vậy.

Sau đó bắt đầu ảo tưởng "Em cái tiểu yêu tinh giày vò người, xem anh trừng trị em", "Ngồi lên chính mình động", cái gì mà tà mị cuồng luyện," Nơi này, nơi này tất cả là của ta."

"Hai đứa ngây ngẩn cái gì, mau vào ăn cơm." mẹ Tô đi qua lên tiếng cắt ngang.

"Dạ, dạ, bọn con qua ngay" Sau đó nhường mày ý bảo Tô Mộc đi qua.

Tắm xong, Tô Cảnh Niên vừa lau tóc ướt vừa nhớ lại Tô Mộc ngày hôm nay, nhất là bộ dáng lúc mua đồ cho anh, có bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu đáng yêu. Không khỏi cười khẽ một tiếng.

Lúc này ở phòng Tô Mộc đang thích thú trò chuyện với hệ thống.

"Hệ thống người khỏe chưa? Không sao chứ?"

"Không có gì, nhưng vẫn thật khó chịu. Sớm biết vậy không ăn nhiều a" Hệ thống nói xong chữ cuối giọng càng lúc càng nhỏ, thậm chí còn có chút ứ khuất.

Tô Mộc không thèm liếc mắt, trong lòng lại hả hê. Làm sao đây ở cùng hệ thống lâu cô càng thích chọc ghẹo nó.

(3"<).

"Xem người còn tham ăn được không?. ")

"Ta sai." QAQ

Hệ thống nhà ta lại thể hiện sự ngu xuẩn, làm sao bây giờ, online chờ, gấp!#

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thế giới I Hội trưởng thỉnh cầu dung ngã(3)

Edit+beta: Linhlady

Trong hơn mười ngày, Tô Mộc cảm giác mình đã thoát độ hảo cảm của Tô Cảnh Niên với tốc độ không tưởng, nhưng vì sao mỗi lần chạm đến ánh mắt ôn nhu của Tô Cảnh Niên, luôn sẽ có một loại cảm giác rõ ràng mình đang chiếm đóng hắn, tại sao lại giống như là hắn tiên công chiếm đóng chính mình, cảm giác này khiến Tô Mộc buồn bực rất lâu.

Tô Mộc cảm thấy chuyện sau tiến công chiếm đóng lại phức tạp hơn. Nhưng nghe hệ thống nói, khi rời khỏi thế giới, hệ thống sẽ an bài cho cô cơ hội chết đi.

Lúc này Tô Mộc thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại cảm thấy một tia không đành lòng. Dù sao con người cũng có tình cảm, chung đụng lâu, khó tránh khỏi sinh ra một chút tình cảm, chỉ sợ đến thời điểm rời đi không cam lòng a.

_____ đây là đường ranh giới Tô Mộc khó chịu _____

Tô Mộc phát hiện đa số quần áo đều để lại nước ngoài, mang về nước không đủ dùng, lại không quen thuộc nơi này. Cho nên cô dự định nhờ Tô Cảnh Niên mang mình mua quần áo. Tô Mộc đột nhiên cảm thấy kỳ thật có một người anh trai cũng rất thích, được hắn cưng chiều, nhường cho người, giúp đỡ người. Giúp người làm chuyện người không muốn làm. Tô Mộc cảm thấy tất cả đều rất tuyệt, nhưng lại không biết rõ là lạ ở chỗ nào, nhiệm vụ vẫn như cũ không có tiến triển.

Tô Mộc nghĩ rất lâu, cũng nghĩ không ra nguyên nhân gì, cũng chỉ phải tạm thời buông tha cho ý nghĩ này.

"Anh Cảnh Niên, em muốn đi mua quần áo, em gái Mộc Mộc đáng yêu đều không có quần áo mặc. Anh cùng em đi dạo phố, nha,nha!" Tô Mộc lay cánh tay Tô Cảnh Niên, vẻ mặt đầy mong đợi.

Trong lòng Tô Mộc lại tự châm chọc, nếu như ở thực tế, đánh chết cô cũng không làm được. Một khi không còn tiết tháo chuyện gì cũng có thể làm được.

"Được rồi, được rồi" Tô Cảnh Niên bất đắc dĩ vuốt vuốt tóc Tô Mộc, mặt tràn đầy sùng ái. Nhưng Tô Mộc biết rõ đây là sự sùng ái mà anh trai dành cho em gái. Nhưng hiện tại Tô Cảnh Niên đối với Tô Mộc vẫn có một chút hảo cảm.

"Anh, bộ này đẹp không hay bộ này hơn " Tô Mộc so đo hai bộ trên tay, vẻ mặt buồn rầu hỏi. Phàm là con gái ai cũng thích đi dạo phố, Tô Mộc cũng không ngoại lệ.

"Tô tiểu thư, hai bộ đều rất đẹp, cô có muốn thử không?" Nhân viên bán hàng không ngừng đề cử, tự nhiên sẽ nói lời êm tai. Trong mắt Tô Cảnh Niên chọc lóe qua một tia tán thành, rất đồng ý với lời của người nhân viên.

"Thật? Vậy tôi đi thử một chút" Tô Mộc về mặt sung sướng. Sau đó, liền bước vào phòng thay đồ.

"Tô Tô, ngươi có phải quên cái gì hay không? Ân?!" Hệ thống đột nhiên toát ra câu này.

"Không có quên gì. Bây giờ ta không có đồ mặc, ngươi lại còn nói ta." Giọng nói Tô Mộc ủy khuất, chu miệng nhỏ làm nũng với hệ thống.

"....Được rồi." Đối với Tô Mộc thỉnh thoảng giả vờ đáng yêu hệ thống đã miễn dịch, nhưng cũng không làm vẻ mặt nghiêm túc được.

Tô Mộc: Ha ha:)

"Vì đây là nhiệm vụ đầu tiên của ngươi, cho nên ta mới trợ giúp. Nhưng từ nhiệm vụ sau, ta sẽ trợ giúp ít đi. Có thể sau này ngươi phải tự dựa vào chính khả năng của mình."

Lúc này Tô Mộc đã nghiêm túc hẳn lên, nhưng lại không cho là đúng.

Hệ thống bày tỏ suy nghĩ Tô Mộc ngươi cũng không chịu thua kém.

"...." Cho nên cô lựa chọn coi thường lời hệ thống nói.

Thay xong quần áo, đang chuẩn bị ra ngoài, Tô Mộc nghe thấy một giọng nữ, còn gọi Tô Cảnh Niên rất thân mật.

Tô Mộc nhú lông mày "Hệ thống, đây là ai?"

"Khụ khụ, ta quên giới thiệu với ngươi, người này yêu thầm nam chính, xem hắn như đồ của mình. Tên Tiểu Tuyết Phù, lòng dạ hẹp hòi, lại hay ghen tị. Nhưng vì nguyên chủ không ở trong nước, nên chưa gặp qua cô ta. Ai bảo vừa rồi ngươi không nghe lời ta nói, hừ (^ ^)" hệ thống bức tức, bắt mắt lên án hành vi của Tô Mộc.

"Trong tiểu thuyết cô ta cũng là một trở ngại lớn của nam chủ, nhiều lần đối phó nữ chủ, đương nhiên vẫn không thoát khỏi vận mệnh của nữ phụ."

"Được rồi, tặng cho ngươi một ly kem" Tô Mộc khoát tay.

Tâm tình buồn bực của hệ thống trong nháy mắt tan biến, cô giống như còn nghe thấy tiếng cười?

Đối với người này, tạm thời có thể xem là tình địch, thời điểm vừa tới Tô mộc đẩy cửa ra ngoài.

"Bộ này nhìn như thế nào?" Tô Mộc bỏ qua xưng hô anh trai, nhìn thấy người bên cạnh Tô Cảnh Niên, cô làm vẻ mặt kinh ngạc đi qua "Oh. Chị gái này là ai?"

"Xong rồi sao?" nhìn Tô Cảnh Niên có vẻ rất hài lòng bộ quần áo hiện giờ của Tô Mộc.

"Cảnh Niên, đây là ai?" Tiểu Tuyết Phù mắt đầy cảnh giác nhìn Tô Mộc.

Không chờ Tô Cảnh Niên mở miệng, Tô Mộc không thèm để ý, cười cười, ôm cánh tay anh làm nũng "Em là bạn gái của Cảnh Niên a!" Quả thực là kéo thêm thù hận.

Tô Cảnh Niên nằm không cũng trúng đạn, nhưng nhìn vẻ mặt đáng yêu của Mộc Mộc, bản thân cũng vui vẻ bồi theo.

Tiểu Tuyết Phù nhìn Tô Cảnh Niên không phân bác lời Tô Mộc, vẻ mặt sùng ái, lúc này cô ta vô cùng ghen tị, nhưng lại không tiện thể hiện ra. Dù sao trước mặt người mình yêu, cô ta muốn thể hiện mặt tốt nhất.

"A, vậy sao, tôi chưa nghe Cảnh Niên nói đã có bạn gái." cô ta thực sự muốn nổi điên, kiềm chế lại, giọng nói ôn nhu, nhưng lại khiến người khác cảm thấy là cô ta gây sự.

Quả nhiên, Tô Cảnh Niên nhú mày, lần đầu tiên bắt mắt với một cô gái.

Tô Mộc cảm nhận được tâm tình của người bên cạnh, nhẹ nhàng néo tay Tô Cảnh Niên, ngẩng đầu lên cười cười nhìn hắn, hi vọng hắn để tự mình giải quyết.

"Chị đương nhiên không biết. Chị có quan hệ gì với anh ấy? Tại sao anh ấy phải nói với chị." Tô Mộc vừa nói xong, sắc mặt Tiểu Tuyết Phù tái nhợt, đúng vậy, cô ta và Tô Cảnh Niên là quan hệ gì mà nói cùng cô ta.

Muốn nói lại nhưng nhớ Tô Cảnh Niên đang ở đây, Tiểu Tuyết Phù hung hăng lườm Tô Mộc, dậm chân, nói mình có việc rồi vội vàng rời đi.

Nhìn bóng lưng hốt hoảng của Tiểu Tuyết Phù, nhớ tới ánh mắt của cô ta, Tô

Mộc bất đắc dĩ nhún vai. (_ _) , thật ra cô cũng rất vô tội.

Trùng mắt nhìn Tô Cảnh Niên, Tô Mộc ưỡn khuỷu nói " Tô Cảnh Niên, lúc em không ở đây, anh lại tìm cho em một tình địch."

Tô Cảnh Niên gõ lên trán Tô Mộc một cái "" Gì mà Tô Cảnh Niên, gọi anh." Nhưng khi nghe cô nói câu tình địch, trong lòng nhện không được nhảy lên một cái.

"Đau.." Tô Mộc che chỗ bị gõ, hừ một tiếng, quyết tâm không để ý tới anh.

Tô Cảnh Niên cười khề, anh còn không dùng sức đâu, nghĩ vậy nhưng vẫn duỗi tay xoa xoa cho cô.

Nhìn cô chăm chú chọn đồ, nghĩ tới lời cô vừa nói, sẽ không phải nói đùa đi? Nghĩ vậy trong lòng lại cảm thấy mát mát.

Không nghe Tô Cảnh Niên nói chuyện, Tô Mộc cũng không để ý. Bởi vì chăm chú nhìn quần áo trên tay, Tô Mộc bỏ lỡ ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của anh.

o(o _o)o Mặc dù sự xuất hiện của Tiết Tuyết Phù giúp cô nói ra đôi lời, nhưng cô lại cảm thấy mất hứng, nháy mắt tâm tình đi mua sắm cũng không còn. Gọi cô nhân viên còn đang xem kịch này giờ gói hết tất cả đồ đã chọn rồi ra về.

Trên đường về, nhìn tâm tình biến hóa của Tô Mộc không hiểu sao Tô Cảnh Niên có chút tức giận, bức bối, giống như là tự mình đa tình vậy. cảm thấy không yên lòng, không biết Tô Mộc có để ý chuyện vừa rồi không? liền lên tiếng giải thích "Vừa rồi người kia là thành viên của hội học sinh."

Không hiểu sao mình phải giải thích, nhưng lại thấy không giải thích không được, liền nói thêm "Mộc Mộc có muốn đi ăn Tirasumi không? anh biết một nhà hàng đặc biệt ngon."

Quả nhiên nghe được câu này hai mắt Tô Mộc sáng lên, liên tục gật đầu. "được, được, em muốn ăn. "giọng nói vui vẻ như vậy làm gì có chuyện để ý việc vừa rồi.

Nhìn tâm tình biến hóa của Tô Mộc không hiểu sao Tô Cảnh Niên có chút tức giận, bức bối, giống như là tự mình đa tình vậy. Nghĩ tới đây, lại nhìn Tô Mộc không tìm không phổi, Tô Cảnh Niên cảm thấy con đường của mình thật gian nan. _(:3" ∠)_

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Thế giới I Hội trưởng thỉnh cầu dung ngã(4)

Edit: Linhlady

Beta: Cánh cụt bé nhỏ

Về đến nhà đã nghe tiếng của Tô Mộc, bởi vì được ăn Tiramisu mà tâm tình vui vẻ hơn. " Di Tô, bọn cháu đã trở về "

"A! Trở về rồi sao, mệt không, đi nói thím Lý làm ít đồ cho các con ăn" nói xong để sách trên tay xuống, đến bên bọn họ, trò chuyện vớt Tô Mộc.

"Mộc Mộc mua cái gì vậy? " nhìn trong tay Tô Mộc cầm theo nhiều hộp đồ ngọt, bà mỉm cười hỏi.

"Di Tô, đi xem cái này ăn thật ngon" nghe mẹ Tô nói, Tô Mộc phảng phất có cảm giác được đồ ngọt mềm mại như tơ lụa ở trong miệng mình, hai mắt tỏa sáng, lập tức mang hộp bánh để trên bàn, lấy ra cho mẹ Tô xem.

Tô Cảnh Niên ở đứng một bên buồn cười nhìn cô, bộ dạng bán manh, lại nghĩ tới khi Tô Mộc ăn đồ ngọt, thật sự quá manh, chính mình cũng bị sự đáng yêu của cô mà trở nên vui vẻ.

Trong lúc nhất thời cũng quên vấn đề rối rắm ở trên xe, giống như cam tâm tình nguyện chỉ cần Tô Mộc vui vẻ.

Tô Cảnh Niên không biết bản thân mình như thế nào, bản thân gần đây có chút kì lạ?

"Anh Cảnh Niên, em muốn mượn quần áo cho di Tô xem " Tô Mộc nhìn Tô Cảnh Niên đang ngăn người suy nghĩ, duỗi tay ý bảo hắn đem đồ cho cô.

" A (-w-)." Tô Cảnh Niên hỏi thần liền đem đồ trong tay đưa cho Tô Mộc.

Tô Mộc vừa cầm đồ không thể chờ thêm liền lấy quần áo,ướm trên người khoa tay múa cho mẹ Tô xem, "di Tô, đẹp không? Đẹp không?"

"Đẹp lắm, đi thấy Mộc Mộc mặc cái gì đều dễ nhìn" Mẹ Tô cười tùm tùm nhìn Tô Mộc.

Trong lòng mẹ Tô không khỏi vui vẻ, mặc kệ năm đó xảy ra chuyện gì, hiện tại cũng rất tốt lắm, không phải sao, nhìn bộ dáng của Tô Mộc, coi như là

không phụ lòng năm đó bạn tốt chết đi.

_____cập đến một người dùng

Sau buổi com tối hai giờ, Tô Cảnh Niên đột nhiên nhớ tới di động còn ở trong túi Tô Mộc, là bởi vì nói tránh hẳn chăm chú nhìn vào mà không tập trung giúp cô chọn đồ nên tịch thu.

"Cốc cốc" không có người sao?

"Mộc Mộc, Mộc Mộc" qua một lúc lâu, vẫn không có tiếng trả lời.

Có thể cô ngủ rồi. Có nên đi vào hay không, nhìn một chút sẽ không ồn ào làm cô tỉnh nên anh vẫn vào nhì thử xem. Ngộ nhờ cô đá chăn mền thì làm sao bây giờ! Tô Cảnh Niên đứng ngoài rồi rầm nửa ngày.

"Răng rắc" cuối cùng vẫn là mở cửa đi vào. Rón ra rón rén đi vào, rất sợ đánh thức người đang ngủ say trên giường.

Tô Cảnh Niên đi vào liền nhìn thấy cảnh này, hai đùi trắng nõn bại lộ ở không khí, chỉ dùng chăn mền che ngang bụng, cả người cuộn rúc vào góc giường, tóc dài xoã tung trên gối, đôi lông mày nhíu lại, giống như cô đang gặp cơn ác mộng.

Đúng là cô đang gặp ác mộng.

Cảnh tượng Tô Mộc nhìn thấy rất kì quái, là một cô bé đang đứng trước giường bệnh, mặt đại ra nhìn người trên giường, sau đó như bị phát điên gào khóc. Tô Mộc có thể cảm nhận được nội tâm cô bé bị thương, bất lực cùng sợ hãi, giọng đấy là cảm nhận của chính cô, lại giống như cô chính là cô bé này.

Lúc này Tô Cảnh Niên không biết Tô Mộc như thế nào, chỉ biết rằng cô đang gặp ác mộng.

Thấy như vậy, Tô Cảnh Niên ngồi xuống bên giường đưa tay vuốt mi tâm đang nhíu lại của cô. Đến cùng chuyện như thế nào mà khiến cô trở nên như vậy.

Dường như cảm nhận được anh ôn nhu an ủi lông mày Tô Mộc dần buông lỏng.

Tô Cảnh Niên thở dài nhẹ nhõm, ngờ ngác nhìn cô không biết suy nghĩ điều gì. Lúc sau kéo chăn đắp cho cô, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

Tiếng lòng của di động: Người đã quên Đại Minh ven hồ vũ hà sao?*

Tô Cảnh Niên vừa ra cửa đúng lúc gặp ba Tô từ công ty trở về.

"Ba, người về rồi."

"Ừ, mẹ con và Mộc Mộc đâu?" Ba Tô cời tây trang, áo khoác đưa cho giúp việc, quay sang hỏi.

"Mẹ chắc đang xem phim Hàn, Mộc Mộc đã ngủ rồi. Ba con có chuyện này muốn nói với ba."

"Chuyện gì?"

"Là chuyện của Mộc Mộc, con nghe nói chú Cố đã tra ra?"

Ba Tô vừa luôn biết con trai muốn nói chuyện gì. Đúng vậy, khi Mộc Mộc trưởng thành, cô có quyền biết sự thật năm đó. Cho dù vài năm Tô Mộc tỏ ra không có chuyện gì, nhưng cô vẫn vụng trộm cho người điều tra, điều này Cố gia cũng biết.

Nghĩ tới đây ba Tô trầm mặc, chuyện này phải nói như thế nào, lúc Tô Mộc bốn tuổi. Cha mẹ cùng lúc gặp tai nạn, mẹ Tô Mộc còn chút thanh tỉnh sau phẫu thuật gửi gắm Tô Mộc cho Cố gia liền qua đời.

Thật ra chuyện đi lần này của cha mẹ Cố chính là đi tìm chân tướng. Chuyện dù sao cũng trôi qua 14 năm.

Lúc Tô Mộc điều tra được nửa đường bị người âm thầm làm gián đoạn. Cho nên Cố gia liền điều động quan hệ tra xuống. Chỉ là sự thật khiến người ta không ngờ được.

Năm đó con trai bảo mẫu mang xe Tô gia đi khoe khang bị phát hiện. Hai bên tranh cãi ầm ĩ. Sau đó đuổi việc bảo mẫu. Thu nhập cả nhà bà ta dựa vào công việc này giờ mất đi liền ghi hận trong lòng. Vừa lúc vị cô đồng trong công ty bắt tay với kẻ đang muốn thu mua Tô gia lợi dụng bà ta động tay chân trên xe. Bà ta cũng vì được vị kia che chở mà nhờn nhợt ngoài kia cho tới bây giờ.

Chính vì không có chứng cứ mới kéo dài như vậy. Giờ đã tìm được chứng cứ, cuối cùng có thể đưa người kia vào ngục.

Khẽ thở dài, qua một lúc mới trả lời Tô Cảnh Niên "Tới lúc đó, chờ chú Cố về rồi nói."

"Ba, người nghỉ sớm một chút. Con về phòng trước." Nói xong Tô Cảnh Niên nhíu mi quay đi.

"Ừ, đi đi." Ba Tô khoát tay, nói người giúp việc chuẩn bị đồ ăn rồi lên tầng.

Khi Tô Mộc tỉnh lại đã là sáng hôm sau, mơ hồ nhớ có người vào phòng mình, cử chỉ rất dịu dàng.

Ánh mắt ôn nhu như thế nào lại giống Tô Cảnh Niên. Tô Cảnh Niên! Tâm Tô Mộc chậm nửa nhịp.

Cô xuống giường rửa mặt. Với túi xách lấy điện thoại lướt web lại nhìn thấy điện thoại của Tô Cảnh Niên. Ồ, hán còn chưa lấy sao? Thôi, mình mang sang cho hán vậy.

Sắp tới đây Tô Cảnh Niên vào năm ba. Năm tư sẽ bắt đầu đi thực tập, cơ hội gặp nhau sẽ ít đi.

Nghĩ đi nghĩ lại, liền tới trước phòng Tô Cảnh Niên gõ cửa.

Không thấy trả lời, có phải còn đang ngủ hay không, đúng là con heo lười, xem chiều của ta đây.

Tô Mộc rón rén mở cửa, bước thật nhẹ. Đến bên giường quả nhiên là Tô Cảnh Niên còn đang ngủ.

Bộ dáng khi ngủ của Tô Cảnh Niên thật đẹp. Nhìn xung quanh căn phòng bày trí đơn giản so ra còn kém phòng của cô. Rèm cửa không có kéo lên hết vài tia nắng len vào khiến căn phòng trở nên mờ mờ lung lung.

Đặt điện thoại lên bàn, Tô Mộc cười giả hoạt, nhảy lên giường lăn qua lăn lại, "Tô Cảnh Niên, rời giường thôi." dù sao giường cũng rộng bản thân cô không sợ rơi xuống.

Tô Cảnh Niên hé một con mắt, thấy Tô Mộc đang ằm ỉ, duỗi tay ôm cả người cô vào lòng làm bầm "Đừng nháo." rồi nhắm mắt ngủ, bỏ qua xung hô không đúng của Tô Mộc. Bởi vì tối qua suy nghĩ rất nhiều (không, chính xác là não bỏ nhiều thứ), gần 3 giờ sáng mới ngủ.

Bị ôm Tô Mộc cũng không động, nghiêng người đếm lông mi của Tô Cảnh Niên, có lẽ ánh mắt Tô Mộc quá nóng bỏng. Tô Cảnh Niên hậm hực mở mắt ra, thấy Tô Mộc nằm trên giường quần áo xốc xếch, trên mặt xuất hiện một vết đỏ ửng.

Vừa thấy Tô Cảnh Niên cười ngọt ngào, phát hiện hán đỏ mặt. Tô Mộc đặt tay lên trán hán. "Anh Cảnh Niên, anh làm sao vậy? Mặt sao đỏ thế, anh ốm sao?"

Động tác này khiến mặt Tô Cảnh Mộc càng đỏ. "Mộc, Mộc Mộc áo em..khụ..khụ." Lần đầu tiên trong cuộc đời Tô Cảnh Niên nói lắp.

"Áo?" theo ánh mắt Tô Cảnh Niên, Tô Mộc a một tiếng đỏ mặt, ngồi bật dậy, "Anh Cảnh Niên điện thoại của anh trên bàn. Em đi về trước." vừa nói vừa chạy.

Nhìn bộ dáng chạy chối chết của Tô Mộc, Tô Cảnh Niên cười khẽ, hoàn toàn quên vừa rồi còn mình đỏ mặt.

_____ đây là đường ranh giới điểm tâm _____

"Mộc Mộc trường học của con chú đã sắp xếp, con cùng Cảnh Niên học cùng trường, ban 1 khoa ngoại ngữ." Ba Tô nhìn cô nét mặt hoà ái.

Tô Cảnh Niên ngồi bên lại ngây người, trong đầu toàn là hình ảnh sáng nay.

"Dạ, được ạ. Anh Cảnh Niên ở trường như thế nào? Có gì chơi không?"

"Con, đứa bé này lúc nào cũng nghĩ tới chơi." Ba Tô trêu ghẹo.

"Con mới không có." Tô Mộc mềm giọng làm nũng.

**" Hạ Vũ Hà bên bờ hồ Đại Minh" trích trong Hoàn Châu cách cách. Cảm ơn b erilysy đã giúp.□*

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thế giới I Hội trưởng thỉnh cầu dung ngã(5)

Edit: Linhlady

Qua vài ngày, cuối cùng cũng đến lúc đi trường học điểm danh, khi đó nội dung vở kịch cũng chuẩn bị bắt đầu, cũng may trước đó cô đã xoát cảm giác tồn tại, xoát hảo cảm, cho nên sẽ không quá khó khăn. Chỉ cần đề phòng nữ chủ. Hào quang nữ chính rất lớn.

Nhưng khi đứng trước cửa trường học về mặt Tô Cảnh Niên lộ ra vẻ khó xử. Từ trên xe đã bắt đầu liên tục nhú chặt mày, giống như đang suy nghĩ chuyện gì.

"Anh Cảnh Niên, anh làm sao vậy?" Tô Mộc nghiêng đầu, không hiểu hỏi.

"Không có, anh chỉ đang nghĩ, đang suy nghĩ chuyện của hội học sinh, gần đây không phải sắp có "Ngày sân trường" sao? Anh là hội trưởng hội học sinh, chuyện cần phải xử lý quá nhiều. Cho nên, có chút không yên lòng." Trong lời nói Tô Cảnh Niên lộ ra bất đắc dĩ. "Để cho em lo lắng." Tô Cảnh Niên xin lỗi nhìn Tô Mộc bên cạnh.

"Không có việc gì không có việc gì, chỉ cần anh nhớ dẫn em đi chơi là được." Tô Mộc khoát khoát tay, tỏ vẻ không sao.

"Đương nhiên rồi, anh sẽ không quên." Mặt Tô Cảnh Niên tràn đầy sùng ái, đưa tay vuốt tóc Tô Mộc.

"Vậy chúng ta đi vào đi" Tô Mộc vui vẻ kéo tay anh đi vào.

Lúc này, một nữ sinh đeo mắt kính to từ bên cạnh cây đi ra, mặt mũi tràn đầy ái mộ, nghĩ tới điều gì, lập tức trên mặt lộ ra một tia chán ghét.

Nhưng ngay lập tức giống như làm một quyết định trọng đại cái gì đó, gạt đầu một cái. Sau đó vỗ vẩy dài vốn không bụi bặm, sải bước đi tới cửa chính của trường.

...

"Chào hội trưởng!"

"Ừ."

"Hội trưởng, đây là?"

"Đây là em gái bên cạnh nhà tôi." Nói xong tay theo thói quen vuốt vuốt tóc Tô Mộc.

"Em mới không phải em gái anh đâu!" Tô Mộc nhìn Tô Cảnh Niên làm mặt quỷ. Nhanh chóng xoay người chào hỏi "Chào các học tỷ!" Cũng không quên cùng các học tỷ tạo quan hệ. "Học tỷ các chị thật xinh đẹp."

Nhóm học tỷ vui vẻ nhìn động tác của Tô Mộc, thật mạnh! (☆v☆) nghĩ thầm, thật sự rất đáng yêu.

Tô Cảnh Niên bật cười nhìn Tô Mộc, trong lòng nhin không được khen một câu rất đáng yêu.

"Anh Cảnh Niên ở trường học hình như rất được hoan nghênh." Tô Mộc chu miệng nhìn anh, không khỏi ăn dấm chua.

"Có sao? Hắc! Hắc!" Tô Cảnh Niên vội vàng giải thích, mặc dù hắn cũng không biết mình vội cái gì.

"Nói giỡn. Nhưng mà, anh Cảnh Niên, trường học thật đẹp a!" Tô Mộc không khỏi cảm thán sự tinh xảo của đại học quý tộc. Mỗi một chỗ đều có phong cảnh đặc biệt, một câu nói, bình dị xa hoa có khí chất. Không hổ là đại học quý tộc, lập tức hai mắt Tô Mộc tỏa sáng. Mỗi một chỗ giống như đều nói, ta là người có tiền!

"Còn có chỗ đẹp hơn! Anh dẫn em đi xem.." Còn chưa nói hết, di động liền vang lên. "Uy, xin chào... Ừ, được. Tôi ngay lập tức đi xử lý."

Nghe điện thoại xong, Tô Cảnh Niên áy náy nhìn Tô Mộc: "Mộc Mộc, thực xin lỗi. Anh hiện tại phải đi xử lý ít chuyện trong hội học sinh, đợi lát nữa dẫn em đi xem, hay em có muốn đi với anh không?"

"Không cần. Trường học có chuyện quan trọng! Đi đi thôi! Tự em đi dạo, lại nói em không phải trẻ con." Tô Mộc lắc đầu, ý bảo Tô Cảnh Niên không cần bởi vì mình mà chậm trễ công việc ở hội học sinh, dùng tay đẩy hắn.

"Umk, vậy anh đi trước. Có chuyện gì gọi điện thoại cho anh." Vẫn Tô Cảnh Niên vẫn thấy không yên lòng với Tô Mộc, dặn dò vài câu.

Tô Cảnh Niên đi rồi, Tô Mộc một thân một mình tản bộ gần hồ nhân tạo bên cạnh một chút. Đột nhiên, có người trong tay ôm sách, cúi đầu, vội vội vàng vàng từ phía trước bước nhanh đến chỗ Tô Mộc, giống như không nhìn thấy Tô Mộc vậy, liền va vào cô.

Hai người ngã nhào trên đất, sách cũng rơi là tã đầy đất. Tô Mộc nhú mày, cố nhin đau đứng dậy.

"Bạn học, bạn không sao chứ!" Nói xong vội vàng giúp cô ta nhặt sách, thoáng nhìn ở bìa sách tên nữ sinh -- Triệu Nhị. Tô Mộc nhú mày, thật khéo lại là nữ chủ.

Trước mắt là một nữ sinh đeo mắt kính to, mặc váy dài. "A! Không có việc gì, không cần. Ta tự nhặt." Giọng nói bối rối, cũng không ngẩng đầu lên nhặt sách, trong mắt lại chột lóe tâm trạng âm u.

Chắc chắn, thì ra Tô Cảnh Niên khẩu vị thật nặng. Cũng phải thôi, đã quen ăn sơn hào hải vị, tự nhiên muốn ném thử cơm rau dưa.

"Mộc Mộc, em có sao không? có bị thương không?" Tô Cảnh Niên nhanh chóng xử lý công việc, vội vã chạy lại đây, trông thấy Tô Mộc ngã xuống, liền vội vàng chạy tới. Lại làm cho sinh viên xung quanh đây rơi mắt kính, Tô Cảnh Niên từ trước đến nay bình tĩnh, nào có bối rối như hiện tại.

Theo thông tin từ nhóm học tỷ, ngắn ngủi trong vài giờ, toàn trường đều biết rõ, hội trưởng mang theo bạn gái nhỏ đến trường học. Cho nên thấy phương hướng Tô Cảnh Niên chạy, đầu tư động loại bỏ Triệu Nhị nhà quê, nhìn về phía Tô Mộc.

"Anh Cảnh Niên, không có a!" Tô Mộc nhìn anh cười tủm tủm.

Bị hai người xem nhẹ Triệu Nhị mím môi, cố gắng tại cảm giác tồn tại của mình.

"Chào Tô học trưởng!" Triệu Nhị nổi lên dũng khí, đỏ mặt, tay không khỏi ôm chặt sách mới vừa nhặt lên.

"Chào cô!" trên mặt Tô Cảnh Niên tuy là đáng vẻ tươi cười, nhưng trong mắt lại lạnh lùng.

Dũng khí vừa nổi lên, Triệu Nhị trong mắt chợt lóe qua bi thương, "Chào học trưởng, em đi trước." Triệu Nhị cúi chào, bối rối chạy đi.

Tô Cảnh Niên: "Ừ."

Chứng kiến cảnh này, trong mắt Tô Mộc tràn đầy thú vị. Đầu óc nhanh chóng vận chuyển, thì ra, nữ chủ sớm thích anh. Nữ chủ này không đơn giản. Có lẽ chuyện hôm nay, cũng do cô ta sắp xếp.

Triệu Nhị mang về mặt ưu thương đi xa, Tô Mộc một tay đỡ cái cảm suy tư vấn đề. Mà quần chúng vây quanh cảm thấy không có gì đáng xem cũng dần tản đi, nhưng cũng có vài người vẫn ở lại tò mò nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc nhìn bóng lưng Triệu Nhị ngẩn người, Tô Cảnh Niên bỗng cảm thấy là lạ, nhú mảy hỏi, "Cô ta là ai?"

"Em cũng không biết... Anh Cảnh Niên, em đói bụng." Tô Mộc lắc lắc tay Tô Cảnh Niên làm nũng. Đơn giản nói lại chuyện vừa rồi, không muốn làm cho Tô Cảnh Niên hỏi lại chuyện của Triệu Nhị, chỉ cần nói sang chuyện khác, tỏ vẻ mình đói.

"Được rồi, chỉ có biết ăn thôi." Tô Cảnh Niên điểm nhẹ mũi Tô Mộc, vẻ mặt sủng ái.

Đi xa Triệu Nhị nghe được người chung quanh thảo luận. Trong lòng nghĩ, thì ra là em gái sao, a, cô ta trực tiếp xem nhẹ câu kia, "Xem, đó là bạn gái nhỏ của hội trưởng đi. Thật đáng yêu!"

Tô Mộc đang suy nghĩ chuyện vừa rồi, phát hiện được một bí mật, nữ chủ rất hắc ám F*ck, đây không phải là thanh xuân vườn trường sao, như thế nào bỗng chốc liền thay đổi cảnh rồi. Tô Mộc cảm giác được ác ý thật sâu đến từ hệ thống.

"Mộc Mộc, Mộc Mộc, đang suy nghĩ gì đấy. Sao lại ngẩn người rồi." Tô Cảnh Niên kêu, trông thấy Tô Mộc không có phản ứng dừng lại hỏi cô.

"Không có gì, em đang suy nghĩ đợi tí nữa ăn gì." Tô Mộc hồi hồn phản ứng lại.

Quý tham ăn!

"Nào có!"

...

Tô Mộc cảm thấy hệ thống nơi tay, cho cô trải nghiệm mọi mặt cuộc sống.

Hệ thống: Biết rõ ta chưa:) nói trước cho người còn ghét bỏ ta.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thế giới I Hội trưởng thỉnh cầu đụng ngã(6)

Edit: Linhlady

Vì nghênh đón tân sinh, trường học sẽ chính thức khai giảng trước một ngày để cử hành hoạt động, yêu cầu mỗi lớp học, mỗi câu lạc bộ nếu một chuẩn bị một chủ đề tới đón tiếp tân sinh, cùng loại với Nhật Bản "Học viên tế"*, cho nên này một ngày được mệnh danh là "Ngày sân trường" **.

(*,** mị bó tay với 2 cái này)

Đây là ngày đặc trưng của sinh viên đại học quý tộc, cũng là truyền thống khoá trước lưu truyền tới nay. Mỗi người đến thời điểm này đều vô cùng hưng phấn, cho nên đây cũng là nguyên nhân rất nhiều học sinh tốt nghiệp trung học tranh nhau muốn vào trường này!

Tô Mộc ngồi trong vườn hoa Tô gia một bên uống trà Ô Long, một bên nhàn nhã xem tạp chí. Nhưng cô lại ngây người như đi vào cõi thần tiên từ lúc nào.

Ồ, mấy ngày nữa chính là "Ngày sân trường", không biết trong lớp Tô Cảnh Niên biểu diễn tiết mục gì. Còn có nữ chủ! Cô nhớ cô ta hình như học kinh tế học, là bạn nào nhỉ? ài nha, là cái nào?

"Là bạn 3!" Hệ thống đột nhiên xuất hiện, về mặt khinh bỉ nhìn Tô Mộc.

"Trách ta? " Tô Mộc đã quen hệ thống thỉnh thoảng đột ngột xuất hiện, tự nhiên sẽ không bị giật mình, mặc dù lúc mới bắt đầu rất quẫn.

"..." Hệ thống mang thân thể mềm nhũn như kẹo đường, bay đi đâu cũng không thềm quay lại.

Nói chuyện cùng hệ thống xong, đang chuẩn bị nhìn tiếp tạp chí, mắt Tô Mộc liền thoáng nhìn xa xa trong tay Tô Cảnh Niên cầm một quyển sổ thật dày đi về phía mình.

Là danh sách hoạt động.

"Mộc Mộc mấy ngày nữa chính là "Ngày sân trường, em muốn đi không?" Tô Cảnh Niên đi tới ngồi ghé đôi diện Tô Mộc.

"Muốn đi, đương nhiên muốn đi. Chuyện thú vị như vậy, tại sao không đi" (☆v☆) Tô Mộc cười tươi "Ồ! Anh Cảnh Niên trên tay là danh sách hoạt động sao? Em có thể nhìn một chút không?"

"Ừ, cho em." nhìn về mặt mong đợi của Tô Mộc, Tô Cảnh Niên cười cười, liền cho cô.

Mở ra xem, Tô Mộc tìm được tên nữ chủ trong lớp. Không nhìn không biết rõ, vừa nhìn giật mình. F*ck, trong vở kịch Tiểu Tuyết Phù đóng vai chính. Thì ra nữ phụ với nữ chủ cùng một ban.

Tô Mộc nghĩ tới đây nhắm mi, như vậy chuyện vở kịch có khi nào do một tay nữ chủ sắp xếp? Sau việc xảy ra lần trước Tô Mộc biết rằng nữ chủ không đơn giản.

Nhưng nguyên văn trong sách không nói, chỉ nói người đóng vai nữ chính vì bị thương ở chân không thể đóng tiếp, lẽ nào do Tiểu Tuyết Phù liên tục chán ghét nữ chủ, nguyên nhân nữa là do cô còn nhớ Tiểu Tuyết Phù từng nói với Tô Cảnh Niên "Anh thật cho rằng cô ta bộ dạng đơn thuần sao, anh quá ngốc rồi!" Thì ra là như vậy. Cho nên trong nguyên văn nữ phụ và nữ chủ không ưa nhau cũng có nguyên nhân, bây giờ tất cả đều rõ ràng.

"Tô Tô, giỏi quá. Cho người một cái xoxo" hệ thống nói xong Tô Mộc cảm nhận một trận lạnh lẽo. Nhìn Tô Mộc nhũn lòng mảy, Tô Cảnh Niên không khỏi lo lắng "Mộc Mộc, làm sao vậy?"

"Không có việc gì. Anh Cảnh Niên chủ đề lớp anh là cái gì, em không có nhìn thấy các anh. " lấy lại tinh thần Tô Mộc lập tức trả lời.

"anh cũng không biết, anh để bọn họ tự làm." Tô Cảnh Niên nhắm mắt lại, vuốt vuốt huyệt thái dương, gần đây mọi chuyện bận phát điên.

Lúc này Tô Mộc mới chú ý tới hai đầu lông mày anh khó nén vẻ mệt mỏi, Tô Mộc đau lòng. Cũng khó trách, anh là lớp trưởng lại là chủ tịch hội học sinh, chuyện cần phải làm quá nhiều.

Tô Mộc đứng dậy đi ra phía sau Tô Cảnh Niên, duỗi tay vuốt vuốt huyệt Thái dương của Tô Cảnh Niên, cũng nói ra "Anh Cảnh Niên phải chú ý thân thể a, nhìn anh như vậy Mộc Mộc rất đau lòng."

Trong lòng Tô Cảnh Niên trong ấm áp, nhẹ giọng đáp lại "Ừ, anh sẽ chú ý. "

"Em nghĩ các anh có thể giống tiệm bánh làm các loại bánh ngọt. Hơn nữa có anh Cảnh Niên là quảng cáo sống, nhất định rất đông đúc" Tô Mộc suy nghĩ một chút nói ra ý tưởng của mình.

"Ừ, ý nghĩ này không sai, trở về anh cùng bọn họ thương lượng một chút." Tô Cảnh Niên sờ sờ đầu Tô Mộc.

"Hi hi *_^_*, đi thôi đi thôi "

Tô Cảnh Niên đi rồi, trong đầu Tô Mộc hình thành một kế hoạch, đủ để cho Tô Cảnh Niên đối với nữ chủ hoàn toàn mất cảm giác. Nhưng mà Tô Mộc lại xem thường bàn tay vàng của nữ chủ.

...

"Dời sang phải một chút, đúng đúng đúng, chính là cái này. Cậu, cậu. Đi đem cái bảng quảng cáo này dựng đứng lên." "Ngày sân trường", sáng sớm cùng với Tô Cảnh Niên đi tới trường học, cô đã nhìn thấy cảnh tượng này.

Mặc dù là trường học quý tộc, cũng có không ít con nhà giàu, nhưng khi bắt đầu công việc, mọi người vẫn tự động làm việc, không dám thất lễ chút nào. Tô Mộc ở trong lòng vụng trộm vì sự chuyên nghiệp của bọn họ điểm cái khen.

Nói trước với Tô Cảnh Niên ra ngoài một chút, cô một thân một mình đi đến địa điểm dừng sân khấu kịch.

Hiện tại rất nhiều người đã tới, hơn nữa ở sân bãi bố trí.

Bởi vì tất cả mọi người tập trung tận tụy làm việc, không có người chú ý tới Tô Mộc. Cho nên Tô Mộc vụng trộm đi vào hậu trường. Quả nhiên, thấy nữ chủ xách bình hoa. Sau đó ngoài ý muốn trông thấy Tiểu Tuyết Phù, giống như đang trách mắng nữ chủ.

"Cẩn thận một chút cho tôi, làm hư. Loại nhà giàu mới nổi như cô đến nổi sao?" Tiểu Tuyết Phù vẫn như cũ không thay đổi được bản tính chanh chua.

"Được." Triệu Nhị nắm chặt quả đấm, móng tay ghim sâu vào lòng bàn tay, máu nhỏ giọt xuống, cũng hồn nhiên chưa phát hiện đau đớn.

"A, thái độ gì vậy. Tôi có lòng tốt nhắc nhở cô, nếu không phải có cậu cô và cô có thành tích tốt, cô cho rằng con gái của nhà giàu mới nổi có thể vào đây, đừng nằm mơ." mở miệng ngậm miệng đều không bỏ từ nhà giàu mới nổi, chắc chắn, cũng khó trách Tiểu Tuyết Phù bị nữ chủ thiết kế.

Nghe được cái này, đang cúi đầu trong mắt Triệu Nhị chợt lóe qua một chút tức giận, còn có âm ngoan. Tiểu Tuyết Phù tất cả là do cô tự tìm phiền toái, nếu đã như vậy, đừng trách tôi không khách khí.

Bởi vì cô ta cúi đầu, Tô Mộc cũng không nhìn thấy bộ dáng Triệu Nhị bây giờ. Chẳng qua cô cảm thấy là lạ, không khỏi nhíu mày.

Bởi vì nữ chủ trong nhà là nhà giàu mới nổi, trong khi ngôi trường này không phải có tiền là có thể tùy ý đi vào, nhưng do cậu nữ chủ là giảng viên ở đây, hơn nữa nữ chủ luôn luôn duy trì thành tích đứng đầu, mới có thể đi vào. Bởi vậy nữ chủ đặc biệt chán ghét người khác lấy chuyện này ra nói.

"Khụ khụ" Thời điểm thích hợp Tô Mộc nắm quả đấm để trên bờ môi ý bảo có người, từ nơi bóng tối đi ra.

Thấy có người, Triệu Nhị khôi phục bộ dáng nhu nhược, giống như vừa rồi không phải cô ta. Ngẩng đầu nhìn lên, lại chống lại đôi mắt ngập ý cười. Liên lập tức cúi đầu xuống.

"Ngại quá, tôi lạc đường, xin hỏi đại lễ đường đi như thế nào?" Tô Mộc nghiêng đầu nhìn hai người.

"Nha, Mộc Mộc a, lần trước sự thực xin lỗi." Tiểu Tuyết Phù tìm ra nguồn gốc âm thanh rồi lên tiếng, phát hiện thái độ của Tiểu Tuyết Phù thay đổi làm cho Tô Mộc khê kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn hơi có ý cười.

"Chuyện lần trước, em không để trong lòng. Chị Tuyết Phù, bên ngoài hình như có người tìm chị." Tô Mộc chỉ chỉ bên ngoài.

"A, được. Không nhớ còn được, chị đi trước. Nói cô ta dẫn em đi đại lễ đường" Tiểu Tuyết Phù trong lòng buồn lòng, chỉ Triệu Nhị nói "Cô! Mang Mộc Mộc đi đại lễ đường. Vậy chị đi trước " nói xong liền đi ra ngoài.

"Vì sao lại giúp tôi" Triệu Nhị đứng một bên trầm mặc rất mới lâu lên tiếng.

"Cô đang bận sao? Thật sự có người tìm chị Tuyết Phù." Tô Mộc kinh sợ kinh nhún vai.

"Đi thôi, mang tôi tới đại lễ đường đi!" thấy Triệu Nhị không lại đáp lời, Tô Mộc liền mở miệng nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thế giới I Hội trưởng thỉnh cầu dung ngã(7)

Edit: Linhlady

Đi dạo trường học cả ngày, lúc về đến nhà cả người Tô Mộc đều mệt mỏi nằm sấp trên giường. Nhưng mà lần này thu hoạch không ít giá trị, mặc dù không dùng tới, nhưng nguyên nhân nữ phụ bị thương nói cho cùng cũng do Tiểu Tuyết Phù tự mình tạo nghiệt.

Tô Mộc đang suy nghĩ có nên ra tay giúp cô ta (TTP) hay không, nhưng cuối cùng nghĩ có lẽ không thắng được bàn tay vàng của nữ chủ. _(:3" ∠)_

Nhưng mà nghĩ tới ngày mai sẽ là "Ngày sân trường ", nội dung vở kịch cũng chính thức bắt đầu. fighting!

Muốn tiêu diệt nữ chủ một cách triệt để! Không, quá máu tanh, là muốn cách nữ chủ thật xa, muốn hướng nữ chủ đi lên con đường đúng đắn.

Đúng, chính là như vậy, ngăn lại cảm giác mình thật vĩ đại, ha ha ha a, về mặt Tô Mộc bây giờ quả thật đủ ngu ngốc.

Tiếp theo cô bắt đầu hỏi hệ thống một việc.

"Hệ thống, ta cảm thấy tiến độ tiến công chiếm đóng của ta không sai biệt lắm đúng không?". Tô Mộc thầm nghĩ khi mình sau khi đi tới thế giới này, về sau, Tô Cảnh Niên đối với mình có thay đổi.

"Có khả năng. Đợi đến thời điểm nhiệm vụ hoàn toàn, hệ thống sẽ nhắc nhở ngươi. Trong 1 đến 5 giây, sẽ mang ngươi rời khỏi thế giới này" hệ thống bắt đầu truyền thuật quy tắc.

Không biết vì sao, khi nghe việc rời khỏi thế giới này, nội tâm Tô Mộc có chút lưu luyến. Đúng vậy, cô cũng không phải động vật máu lạnh, ít nhiều gì cũng có tình cảm của chính mình.

Thật sự rất khó chịu. Nghĩ đi nghĩ lại cô đã ngủ say ở trên giường.

...

"Tô Cảnh Niên, Tô Cảnh Niên, anh cảm thấy bộ y phục này đẹp không, hay cái này?" Sáng sớm, Tô Mộc hai cánh tay mỗi cái cầm một bộ quần áo, ở trên người mình khoa tay múa chân, vẻ mặt khó xử nhìn hai bộ y phục, còn người phía sau..."Bộ này đẹp" thật làm khó a, nhưng đều phải nhìn thật kỹ, riu riu rít rít t_t

"Gọi anh!" Tô Cảnh Niên bắt đầu đi. Nhìn Tô Mộc vì mặc cái gì đẹp mắt buồn rầu mà nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, nói thêm "Cả hai bộ đều rất đẹp." Tô Cảnh Niên không khỏi duỗi tay, yêu thương vuốt vuốt đầu Tô Mộc.

"Được, em chọn bộ này." Tô Mộc nghe Tô Cảnh Niên nhắc nhở xưng hô liền làm mặt quỷ, phối hợp chọn một bộ y phục.

"Đừng xoa đầu em, kiểu tóc của em rồi hết rồi! Còn có, này! Anh! Đừng!! Ý! Em! Không! Cao!!!" tay đang cầm y phục của Tô Mộc hướng ra sau ném xuống đất, hai tay chống nạnh, ngược cổ nghiêng răng.

"Ha ha ha" Tô Cảnh Niên bị Tô Mộc làm bộ chọc cho vui vẻ.

"Em mặc kệ, em mặc kệ. Em muốn sờ lại." Tô Mộc nói được là làm được. Nhón chân lên, tay hướng đầu Tô Cảnh Niên với tới.

Tô Cảnh Niên cố ý né tránh, một bộ người tới ta trốn đùa giỡn cô, Tô Mộc bị y phục chính mình ném xuống đất làm trượt chân, không có trọng tâm, ngã về phía trước. Xong đời, đây là ý tưởng duy nhất của Tô Mộc lúc này.

"Cẩn thận" Tô Cảnh Niên duỗi tay kéo, hai người cùng nhau ngã lăn trên đất.

Ồ ồ ồ, sao lại mềm mại như vậy, không đau a! Tô Mộc động động thân thể, mở một con mắt xem. A (-w-"), người bị mình đè nặng.

Tô Cảnh Niên nhìn bộ dáng ngạc nhiên của Tô Mộc làm buồn cười. Con mắt không tự chủ được nhìn xuống, lại chứng kiến cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở ra trắng mịn.

Tô Mộc bị nhìn thấy có chút ngượng ngùng, vô thức liếm liếm khô khóe môi.

Thấy động tác Tô Mộc liếm môi, lập tức, nhiệt huyết xông tới. Không biết cái gì xui khiến, Tô Cảnh Niên thế nhưng hôn lên, tay đem đầu Tô Mộc ấn về phía mình. Ôn nhu hôn đôi môi mềm mại của cô, nhẹ nhàng hút, ôn nhu gặm nuốt, đầu lưỡi ở môi cô khẽ liếm viền môi, ngọt, giống như thạch hoa quả, thật ngọt, đầu lưỡi cạy hăm răng, duỗi ra chậm rãi quán quýt.

Tô Mộc có chút kinh hoàng(kinh ngạc + hoảng sợ), mặc dù cô có kết giao bạn trai, nhưng vẫn luôn cảm thấy xấu hổ, lập tức mặt hồng như lửa thiêu cháy.

"Úm." Tô Mộc phát ra âm thanh rất nhỏ.

Đem Tô Cảnh Niên đánh thức, nhanh chóng ngồi dậy. Khoé miệng kéo theo một sợi tơ bạc.

"Úm, đau quá." bởi vì Tô Cảnh Niên đột nhiên ngồi dậy, Tô Mộc không phản ứng kịp, đầu đụng phải cằm Tô Cảnh Niên.

Nhưng Tô Cảnh Niên lại hiểu nhầm Tô Mộc nói là môi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mộc ửng đỏ, đôi mắt ngập nước, mê man mờ to mắt, còn có, đôi môi sưng đỏ.

Thấy như vậy, Tô Cảnh Niên bỗng chốc liền tỉnh táo lại, ảo não vỗ vỗ đầu mình, hần vừa làm cái gì.

Do mình quá sốt ruột sao? Nghĩ tới đây ánh mắt Tô Cảnh Niên tối sầm lại.

"Mộc Mộc, anh, cái đó." Nói xong liền đứng dậy bước vội đi, đầu cũng không quay lại. Bởi vì hần sợ thấy vẻ mặt chán ghét của Tô Mộc với mình.

Tô Mộc về mặt mê man, nhìn bóng lưng Tô Cảnh Niên, như thế nào lại chạy rồi! Hôn cũng hôn rồi, còn nghĩ không phụ trách, hừ! Chạy cái gì mà chạy, mình cũng không ăn hần.

Không nói, mặc quần áo vào trước đã.

...

Lúc xuống lầu, mọi người trong nhà đều ngồi xung quanh bàn cơm.

Mẹ Tô: "Mộc Mộc, sai lại chậm vậy, nhanh tới ăn sáng."

Tô Mộc dùng nước lạnh đắp mắt, mới đỡ sưng một chút. Hơn nữa còn dùng son mắt. Cho nên nhìn không ra cái gì khác thường.

Nghe được tên Tô Mộc, thân thể Tô Cảnh Niên dừng một chút, lại nhanh chóng bình thường.

"Mộc Mộc, mẹ Cố con gọi điện thoại về, bảo ngày mai sẽ trở lại, tiểu ngoan ngoãn phải đi về, di Tô không nỡ xa con."

Mẹ Tô từ miệng ba Tô biết được, nhớ rõ ngày mai bọn họ phải trở về, đoán chừng cũng tra được chân tướng.

"Cái gì, ba mẹ con bọn họ muốn trở về?" Tô Mộc kinh ngạc, "Riu rít riu rít, con cũng vậy không bỏ được di Tô."

Tô Mộc nghĩ, trở về? Cuối cùng tra được hay chưa. Chấp niệm duy nhất của nguyên chủ có lẽ là cái này, cho cô biết sự thật cũng tốt.

Tô Mộc hiện tại nghĩ nhiều như vậy, cũng không ngờ còn chưa bắt đầu áp dụng đã kết thúc.

Nhìn mẹ Tô ôm Tô Mộc riu rít khóc thút thít khóc, cha con Tô liếc nhau một cái, cũng trông thấy bất đắc dĩ trong mắt đối phương, rõ ràng hai nhà chỉ đối diện nhau mà thôi, ra khỏi cửa là có thể nhìn thấy.

Tô Cảnh Niên cứ như vậy nhìn, vô tình liếc đến môi Tô Mộc.

Không khỏi nghĩ đến cảnh vừa rồi, trên mặt không biến hoá, nhưng bên tai ngược lại hồng hồng. Kỳ thật hẳn sớm rõ ràng tình cảm chính mình, rõ ràng mấy ngày mình khác thường, hẳn không muốn trốn tránh.

Nhưng lại sợ Tô Mộc sẽ không tiếp nhận, sẽ sợ mình? Sẽ không để ý mình?

...

Dọc theo đường đi, một xe yên tĩnh.

Tới lái xe cũng cảm thấy kỳ quái, bình thường Tô tiểu thư lúc nào cũng nói chuyện không hết cùng thiếu gia nhà mình, hôm nay yên tĩnh có chút kỳ quái, nhưng đây là chuyện chủ nhà bản thân không tiện hỏi.

Tô Mộc cắn móng tay, nhíu lông mày suy nghĩ, kế hoạch con đường sau này đi như thế nào.

Tô Cảnh Niên chỉ đang phiền não, hiện tại phải mở miệng nói với Tô Mộc tình cảm của mình.

Tô Cảnh Niên nhìn Tô Mộc, một bộ muốn nói lại thôi, mà Tô Mộc đang cúi đầu trầm tư suy nghĩ chuyện gì đó.

Hoàn toàn không nhìn thấy Tô Cảnh Niên vì khăn trang mà nhăn mặt lại, đặc biệt khó coi _(:3" ∠)_

Xe bên trong tràn ngập bầu không khí quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Thế giới I Hội trưởng thỉnh cầu dung ngã(8)

Edit: Linh lady

Xe chậm rãi chạy tới cổng trường, thế giới ngoài cửa xe trái ngược hoàn toàn thế giới yên tĩnh trong xe.

Phía ngoài trường học dừng một loạt xe đắt tiền, trên mặt của mỗi người tràn đầy vui vẻ, trong mắt lộ ra vẻ mong đợi.

Ngoài sinh viên mặc đồng phục trong trường ("Ngày sân trường" cũng mở cửa cho trường học khác vào xem), xem ra lực hấp dẫn của "Ngày sân trường" không nhỏ a.

Tô Mộc nhìn ra qua ngoài cửa sổ đến xuất thần. Mà Tô Cảnh Niên lại như đứng đông đờ, như ngồi đông than, trong lòng suy nghĩ chuyện vừa rồi.

Nghĩ tới đó ánh mắt không khỏi nhìn sang chỗ Tô Mộc, phát hiện Tô Mộc đang nhìn ngoài cửa sổ, bỗng chốc lại rối rắm.

Nếu như Tô Mộc biết rõ ý nghĩ trong lòng Tô Cảnh Niên nhất định sẽ châm chọc, Tô Cảnh Niên anh bị tâm thần phân liệt đi.

Lái xe: "Thiếu gia, Tô tiểu thư. Đến trường học rồi." Trong lòng âm thầm nghĩ, hôm nay thiếu gia nhà mình cùng Tô tiểu thư như thế nào hôm nay phá lệ yên tĩnh. Nhưng tài xế, biết rõ thân phận không thể vượt quá nên cũng không hỏi thêm.

Nhưng môi Mộc Mộc thực ngọt a, Tô Cảnh Niên nghĩ tới đây không khỏi đỏ mặt lên.

Nghe được lời lái xe, Tô Cảnh Niên đang đỏ mặt như tìm được lí do, vội vàng nói câu "Hội học sinh có việc" liền xuống xe.

Tô Mộc còn không có phản ứng kịp đã nhìn thấy bóng lưng Tô Cảnh Niên hốt hoảng, Tô Mộc cười khẽ, bỏ qua ánh mắt nghi hoặc của lái xe xuống xe.

Tô Mộc chậm rãi đi vào cửa chính, trước tiên việc hoàn thành nhiệm vụ quan trọng hơn. Mặc dù, hiện tại giống như không có chương ngại gì, nhưng lo trước khỏi họa. Nên biết hào quang của nữ chủ rất mạnh, mặc dù cô có hệ thống, nhưng hệ thống sẽ không can thiệp quá nhiều.

...

Dựa theo kế hoạch lúc đầu, trước tiên Tô Mộc trà trộn vào hậu trường sân khấu giả bộ nhân viên làm việc, sau đó bảo đảm vở kịch kịch tiến hành thuận lợi.

Thừa dịp nhân viên đưa trang phục đi wc, cô vụng trộm mặc đồ (Tô Mộc: Mượn dùng một chút).

Thuận lợi đi vào, trong lúc Tô Mộc ở trong lòng vụng trộm khoa tay múa chân, lại trông thấy nữ chủ lén lút nhìn xung quanh, trong tay còn cầm lấy túi vải nhỏ, Tô Mộc lấy từ trong đồng quần áo một chiếc mũ đội lên trên đầu, lặng lẽ theo sau.

Một đường đi theo cô ta, đến phòng hóa trang. Quả nhiên chuyện trong dự liệu. Xem cô ta nhìn xung quanh một chút, xác định không có người, sau đó, Triệu Nhị lấy ra mảnh kính vỡ chuẩn bị trước đó bỏ vào giày Tiểu Tuyết Phù.

Ha ha, Tiểu Tuyết Phù, cô hãy chờ xem! Triệu Nhị nghĩ tới đây trong mắt chột lóe qua một tia âm u.

Tô Mộc mở to hai mắt, mảnh kính vỡ? Thật ngoài dự liệu, không nghĩ tới nữ chủ thật điên cuồng. Nhìn nữ chủ âm ngoan, Tô Mộc không khỏi nhũn mảy, tiểu thuyết vườn trường cũng quá quý dị. Đây đây còn là tiểu bạch tiểu thuyết trường?), hương vị âm mưu ở đâu đây.

Bởi vì mọi người còn chưa tới, khung cảnh chung quanh rất tối. Làm xong mọi chuyện, Triệu Nhị lui ra ngoài. Tô Mộc trốn vào vật hỗn độn bên cạnh, cộng thêm hoàn cảnh tối tăm, hoàn toàn nhìn không ra.

Sau khi Triệu Nhị rời đi, Tô Mộc liền đứng dậy. Xoay người đi vào phòng hóa trang, lấy giày đem mảnh kính vỡ bên trong đồ ra, thuận tiện tìm một bộ quần áo đem nó bọc lại, đi ra ngoài.

Tô Mộc thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng không có nguy hiểm. Bản thân vẫn quyết định giúp Tiểu Tuyết Phù một phen, như vậy nữ chủ sẽ không có cơ hội lên sân khấu biểu diễn.

...

Tiểu Tuyết Phù cùng mọi người đi vào, tự nhiên Triệu Nhị cùng Tô Mộc cũng ở trong đó. Tô Mộc xác nhận Tiểu Tuyết Phù không có việc gì, Triệu Nhị thì không cần nói cũng biết.

Nhìn Tiểu Tuyết Phù chăm chú lại không có chuyện gì. Triệu Nhị vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi phải nhìn kĩ Tiểu Tuyết Phù. Rõ ràng mình đã đem mảnh kính vỡ bỏ vào, làm sao có thể chuyện gì cũng không có xảy ra?

Lẽ nào bị phát hiện? Nghĩ tới khả năng này, tâm Triệu Nhị bỗng chốc treo lên.

Triệu Nhị căng thẳng nhìn nhìn qua bốn phía, lại ngoài ý muốn chống lại cặp mắt nghi hoặc của Tô Mộc. Vội vàng né tránh, thầm nghĩ, cô có phải phát hiện cái gì hay không? Phải không có ai biết, cái kia mình chuẩn bị rất cẩn thận, tại sao lại thất bại trong gang tấc.

Trong lòng một trận hoảng loạn làm cho cô ta đã quên, tại sao Tô Mộc xuất hiện tại nơi này.

Tô Mộc ở trong lòng đang cuồng khen bản thân hành động lợi hại.

Nhưng mà không nghĩ tới chuyện quá nhiều.

...

Đến thời điểm khi vở kịch bắt đầu.

"Không tốt lắm, Tuyết Phù bị trặc chân." Một đoàn viên vội vàng chạy qua đến nói.

"Vây bây giờ phải làm sao bây giờ, chuẩn bị bắt đầu rồi " xã trưởng gấp đến độ xoay quanh, bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Mà lúc này Tô Mộc ở quán nhỏ trường học ăn bạch tuộc viên, còn đi xem lớp học Tô Cảnh Niên, phải chen lấn không thể đi vào, sờ sờ sống mũi, đành phải rời đi QAQ. Cho nên hoàn toàn không biết rõ chỗ đó phát sinh chuyện gì.

"Không có biện pháp, cô! Chính cô. Cô trợ lý của Tuyết Phù. Nên biết diễn như thế nào." Ngón tay xã trưởng chỉ Triệu Nhị.

"Tôi?" Triệu Nhị bất khả tư nghị chỉ chỉ mình."Không được, không được. Tôi thật không được" tuy vội vàng lắc đầu nhưng trong mắt lại chột lóe qua vẻ vui sướng cùng đắc ý. May mắn mình có vụng trộm luyện tập thật tốt, không có vấn đề gì.

"Ít nói lời vô ích, chọn cô. Tiểu hoa lan, lại đây hoá trang cho cô ta." Xã trưởng vẻ mặt không kiên nhẫn, gọi thợ trang điểm tới.

Triệu Nhị nhận mệnh vậy mặc cho bọn họ sắp xếp, trong lòng lại cười nở hoa.

...

Lấy mắt kính xuống cô ta khiến mọi người lập tức kinh diễm, mặt lớn cỡ bàn tay, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, còn có một đôi mắt giống như biết nói. Không nghĩ tới, Triệu Nhị bình thường diện mạo xấu xí, lại che giấu khuôn mặt thanh lệ.

Mẹ nó, lại có thể như thế bày ra ==

...

Ăn xong món ăn bình dân Tô Mộc trở về, nhìn Triệu Nhị đứng trên sân khấu. Cả người cảm thấy không tốt.

Ai nha f*ck, không phải đã không có việc gì sao? Như thế nào vẫn như vậy, nội dung vở kịch vẫn không có cách nào khác nghịch chuyển? Tô Mộc nhíu lông mày.

Đi đến hậu trường, nhìn thấy mọi người chờ Tiểu Tuyết Phù, đi phòng y tế. Tô Mộc đi đến gần, nhìn thoáng qua giấy Tiểu Tuyết Phù để lại. Lại phát hiện gót chân bị gãy, tựa hồ bị người ta cố ý làm. Quả nhiên, mình vẫn quá chủ quan. Thủ đoạn của nữ chủ không đơn giản.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tô Mộc bức bối một trận. Gọi điện thoại cho Tô Cảnh Niên, giọng điệu cũng có chút không tốt: "Tô Cảnh Niên, em lạc đường. Nếu tìm được đã không gọi anh." Nói cho Tô Cảnh Niên địa điểm của mình, chờ hắn qua tìm mình, để hắn không thể nhìn thấy nữ chủ, nhầm mất làm ngơ.

Cúp điện thoại không bao lâu, Tô Cảnh Niên đã tới đây.

"Anh Cảnh Niên, bên trong này!" Nhìn hắn đầu đầy mồ hôi chạy đến, Tô Mộc nhíu mày." Anh Cảnh Niên, anh không cần vội vã như thế đi!" Lấy khăn giấy ra, vuốt tay lau mồ hôi trên trán hắn.

"Anh Cảnh Niên, mang em đi chơi!" Tô Mộc làm giống như chuyện lúc sáng chưa từng xảy ra, kéo tay Tô Cảnh Niên đi ra ngoài.

"Mộc Mộc, em không phải em không biết rõ đường đi sao "

"A, đúng nha. Đã quên."

...

Tô Cảnh Niên vừa đến, ánh mắt Triệu Nhị liên tục dừng ở trên người hắn, dường như thế giới chỉ có bọn họ. Cho đến cú điện thoại kia gọi tới, cô ta chưa từng có trông thấy qua bộ dáng bối rối của hắn như thế, cô ta rất ghen tị với người gọi điện thoại đến.

Không có Tô Cảnh Niên làm người xem, Triệu Nhị sớm mất đi hào hứng. Diễn qua loa diễn hết đi.

Nhưng mà, lần xoay người của cô ta không hề sai.

#Y

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Thế giới I Hội trưởng thỉnh cầu đụng ngã(9)

Edit: Linhlady

Tham gia hết "Ngày sân trường" Tô Mộc cùng Tô Cảnh Niên về đến nhà, phát hiện cha mẹ Cố cũng đã trở về, ngồi ở trên ghế sofa, cùng cha mẹ Tô nói chuyện phiếm, uống trà.

Tô Mộc vừa nhìn thấy cha mẹ Cố, ánh mắt sáng lên, lập tức chạy tới, "Ba mẹ, hai người đã trở về, cũng không nói cho con một tiếng." Tô Mộc đầu tiên là vui sướng, nhưng mà vừa nghĩ tới bọn họ không có nói cho mình, giọng nói khó tránh khỏi có chút oán hận cùng ủy khuất.

Ủy khuất ôm mẹ Cố, mẹ Cố cũng nhẹ giọng giải thích.

Ánh mắt cha mẹ Cố từ lúc Tô Mộc vừa vào cửa đã biết Tô Mộc trở về, lại cố làm ra vẻ lạnh nhạt ngồi ở chỗ kia. Kỳ thật trong lòng sớm bị tiểu bảo bối làm cho mất bình tĩnh.

Nghe mẹ Cố nói xong, Tô Mộc đứng dậy mới để ý Tô Cảnh Niên bị mình bỏ rơi, ngồi vào một cái sofa khác.

"..." Cha mẹ Cố nhìn động tác của Tô Mộc, trong lòng có chuông báo động lớn, con gái muốn bị quai?

"Khụ khụ, bảo bối a. Lại đây ba ba nhìn một chút, xem con có phải gầy đi không." ba Cố về mặt đề phòng nhìn Tô Cảnh Niên, dường như con gái sắp bị cướp đi, bởi vì hần(ba Cố) trông thấy trong mắt Tô Cảnh Niên bởi vì động tác của Tô Mộc mà sinh ra thâm ý là cái gì, cho nên kéo Tô Mộc lại đây, tiểu ngoan ngoãn của ông phải cách con sói này xa một chút.

Tô Mộc mặc dù không hiểu ba Cố vì sao lại như vậy, nhưng vẫn nghe lời đi qua.

Tô Cảnh Niên sờ sờ sống mũi, nhìn về mặt đề phòng của ba Cố, trầm nghĩ, chẳng nhẽ mình thể hiện rõ vậy sao? Thế nhưng cô bé ngốc kia lại vẫn không nhìn ra được!

Tô Cảnh Niên nhìn qua chỗ cha mẹ mình, thấy ba Tô về mặt là biểu cảm tiểu tử nguoi được a! Nhớ phong độ lão tử năm đó, mà mẹ Tô về mặt bùng tình đại ngộ, thì ra không làm con gái, còn có thể làm con dâu a! Con trai cố gắng lên!

Tô Cảnh Niên không còn gì để nói, còn Tô Mộc không biết vì hành động vô ý của cô mà dẫn tới một loạt ý tưởng.

Dĩ nhiên Tô Mộc không thể ở Tô gia nữa, cho dù mẹ Tô mãnh liệt yêu cầu, cha mẹ Cố nói cái gì cũng không để Tô Mộc ở lại Tô gia, nghĩ cũng không nghĩ liền đi, nếu không mang về nhà, có thể Mộc Mộc sẽ bị tiểu tử kia ăn sạch sành sanh.

Sau khi trở về, ba Cố rõ mọi chuyện cho Tô Mộc, về mặt mẹ Cố mẹ cũng không khỏi đau thương, lẽ ra mình nên sớm nói với bọn họ, bảo mẫu kia có vấn đề, nếu không mọi chuyện cũng sẽ không thành ra như vậy.

Biết rõ chân tướng sự tình, thì ra cho dù biết rõ chân tướng nhưng sau khi nghe lại Tô Mộc vẫn có chút kinh ngạc.

Bây giờ chính tai nghe được, vẫn có chút khổ sở. Dúi đầu vào gối ôm trong tay trong.

"Thật ra con biết rõ." Tô Mộc ngẩng đầu nhìn về phía ba Cố mẹ Cố.

"Cái gì!" Hai người nghe, giật mình kinh ngạc.

"Thật ra con vẫn luôn biết rõ. Khi đó bị đá kích, cố gắng đè nén đáy lòng, về sau bản thân con lựa chọn mất trí nhớ. Chỉ là gần đây mới nhớ lại thì ra là bọn hần, bởi vì ở hiện trường năm đó con cũng có mặt." Tô Mộc cười tự giễu một tiếng.

Tô Mộc đứng dậy nói "Hiện tại không có việc gì. Con đều đã biết rõ, hướng chi ba ba người đã khiến bọn họ nhận trừng phạt."

.. Xử lý tốt tâm tình, Tô Mộc muốn đi thăm viếng cha mẹ ruột của mình, sợ sau này không có thời gian đi.

Đương nhiên bởi vì thời gian cha mẹ Cố trở về có chút gấp rút, bọn họ một người là họa sĩ, một người là chuyên gia âm thực, vừa trở về đã có nhà báo tới phỏng vấn, cho nên không có thời gian đi cùng Tô Mộc.

Mẹ Tô sau khi biết chuyện, một phút cũng không nghĩ mang con mình bán đi. Cho dù cha mẹ Cố gia một bên không muốn Tô Cảnh Niên, một bên cũng không muốn Tô Mộc một mình đi, quá nguy hiểm.

Cho nên...

Ngày đó Tô Mộc đi, trời u ám, có vài hạt mưa nhỏ, giống như cảm nhận được đau thương của Tô Mộc. Tô Mộc mặc một bộ váy đen, ôm một bó hoa cúc đại nhò màu trắng, đứng ở bia mộ của cha mẹ, đem bó hoa để xuống, đáy lòng Tô Mộc một trận run rẩy, Tô Mộc như bị đắm chìm trong bi thương của nguyên chủ, không khỏi khóc lên.

Tô Cảnh Niên đứng bên cạnh che dù, đau lòng dùng tay còn lại ôm Tô Mộc vào lòng, nhẹ nhàng trấn an cô, lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu, "Khóc đi, khóc một

chút liền không có việc gì, em còn có anh ở đây."

Tô Mộc nghe được câu này, cuối cùng không đè nén được tâm tình, ôm Tô Cảnh Niên, lên tiếng khóc lớn.

Theo nước mắt chảy xuống, Tô Mộc cảm thấy thân thể bỗng chốc thoải mái rất nhiều, lúc đầu cảm thấy đau đầu giờ cũng không còn. Tô Mộc biết rõ chấp niệm của nguyên chủ đã không còn.

Kỳ thật nguyện vọng lớn nhất của nguyên chủ, là biết rõ sự thật, viếng thăm cha mẹ thật tốt. Chỉ là mọi chuyện phát sinh, làm cho cô vội vàng không chuẩn bị kịp.

_____ đây đường ranh giới phía sau sự việc _____

Chuyện nhỏ phát sinh ở "Ngày sân trường" sau khi kết thúc, nhưng mà "Ngày sân trường" cách hiện tại đã qua được mười ngày. Tô Mộc cũng chính thức đi học, mọi chuyện cũng rất thuận lợi. Duy nhất một chuyện không thuận lợi chính là sau đó bầu không khí giữa hai người có chút tế nhị, Tô Cảnh Niên giống như đang cố ý đang trốn tránh cô.

Tới cả mẹ Tô cũng cảm giác không thích hợp, còn hỏi Tô Cảnh Niên, hắn nói hợp tình hợp lý là "Mới vừa khai giảng, trường học rất nhiều chuyện". Mẹ Tô cũng tin là thật, chỉ nói một câu "Chú ý thân thể", rồi không ở hỏi đến nữa.

Vì vậy, Tô Mộc trong lòng hình thành kế hoạch.

Sáng sớm nay, Tô Mộc rời giường sớm, ngày trước trở ngại cha mẹ Cố còn ở đây, không tiện, bọn họ bây giờ ra ngoài làm việc vài ngày tới mới về, cô chạy tới cửa Tô gia chặn Tô Cảnh Niên.

Tô Cảnh Niên mở cửa đi ra thấy như vậy, cả người cũng không tốt.

Vài ngày này vì trốn Tô Mộc, hắn dậy từ rất sớm. Không nghĩ tới Tô Mộc hôm nay không giống thường ngày cũng dậy sớm.

"Anh Cảnh Niên, buổi sáng tốt lành *_^*" Tô Mộc sớm nghe đến tiếng bước chân, xoay người chào hỏi.

"Ách, Mộc Mộc. Buổi sáng tốt lành, em như thế nào dậy sớm vậy." Tô Cảnh Niên cứng người, lập tức khôi phục lại.

Tô Mộc câu có câu không nói, Tô Cảnh Niên ngược lại chỉ "Ừ" một tiếng. Hai người nói chuyện không hòa hợp, xung quanh tràn ngập bầu không khí quỷ dị.

"Em nói với đi Tô, hôm nay ngồi xe anh đi học. Dù sao cũng thuận đường!"

"Anh Cảnh Niên, đến, ngồi" Tô Mộc nói xong, lùi vào phía trong chìa lai một chỗ cho hắn.

Có lẽ động tác quá nhanh, đầu nhỏ đụng vào mũi xe. "Úm, đau quá" Tô Mộc vuốt vuốt chỗ bị đụng vào, nhúu lông mày, mím miệng.

Tô Cảnh Niên đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đau đến nhăn lại, vẫn nhìn không được vuốt vuốt chỗ cô bị đụng, "Sao lại không cẩn thận như vậy a?"

"Anh Cảnh Niên, nhanh ngồi vào đi." Tô Mộc ngược con mắt ướn nói ra. Tô Cảnh Niên then thùng gật đầu, ngồi xuống.

Dọc đường đi, Tô Mộc đang cố gắng tìm đề tài, nhưng là Tô Cảnh Niên lại không muốn thuận theo. Tô Mộc cũng có chút tức giận, nghĩ phải làm như thế nào làm mới có thể cải thiện quan hệ. Nghĩ đi nghĩ lại cả người bắt đầu cảm thấy phiền chán, tâm tình càng không tốt.

Bên trong xe bầu không khí lại bắt đầu ngột ngạt.

Tô Cảnh Niên cũng đang có tâm sự giống cô càng nghĩ càng không yên lòng.

...

Đến trường học, bởi vì ở cùng chung đường, Tô Mộc xuống xe, đi phía trước, Tô Cảnh Niên theo phía sau.

Đang đi, khi lấy lại tinh thần Tô Cảnh Niên mới phát hiện có gì không thích hợp liền ngừng lại, tại sao lại đi vào trong rừng cây nhỏ. Ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn về phía Tô Mộc.

Lúc này, Tô Mộc sớm đã dừng chân, quay lại. Hướng về phía Tô Cảnh Niên đi đến, đi thẳng vào vấn đề "Tô Cảnh Niên, anh gần đây có điểm gì là lạ?" Nói xong, thấy Tô Cảnh Niên không có phản ứng gì, liền nắm cổ áo Tô Cảnh Niên kéo xuống dưới, hôn lên miệng Tô Cảnh Niên, còn chưa há giận cắn một cái lên môi Tô Cảnh Niên.

Tô Cảnh Niên bị động tác của Tô Mộc động hù đến, mở to hai mắt nhìn Tô Mộc, lại không đành lòng buông tha mỹ vị, nhìn Tô Mộc nhìn mình cổ kéo, lại cảm thấy buồn cười.

"Đồ ngốc, còn không hiểu sao?" Tô Mộc tách Tô Cảnh Niên ra, giải thích.

Tô Cảnh Niên kiểm chế niềm vui sướng đang tuôn ra trong lòng, thì ra Tô Mộc cũng cũng giống như mình.

"Tô Cảnh Niên, gần đây anh đang trốn em?"

"Không có, gần đây anh bận nhiều việc." Tô Cảnh Niên vội giải thích.

"Thật!" Tô Mộc vẻ mặt hoài nghi.

"Ừ, anh sao có thể lừa Mộc Mộc được" Tô Cảnh Niên hiện tại có thể làm chuyện mà mấy ngày không dám làm, chà chà mũi Tô Mộc, hần không dám nói hần chỉ đang sợ.

"Được rồi! Tạm thời tin tưởng anh. Đi thôi đi thôi, đi học đi" nói xong kéo tay Tô Cảnh Niên tay đi về phía giảng đường.

Tô Cảnh Niên nhìn chăm chăm tay hai người nắm chặt, nhìn vẻ nghịch ngợm của Tô Mộc, cả người ảm áp như ánh mặt trời.

Thật tốt, người mình thích cũng thích mình. Loại cảm giác này thật rất mỹ diệu, thân thể giống như tắm rửa dưới ánh mặt trời ảm áp, tới tâm cũng ảm áp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Thế giới I Hội trưởng thỉnh cầu dụng ngã(10)

Edit: Linhlady

Từ sau lần đó, quan hệ bọn họ giống như quay lại như trước kia. Nhưng sẽ thấy ánh mắt Tô Cảnh Niên nuông chiều cùng tình yêu say đắm, có một ít tiến triển này thật đáng ăn mừng.

"Anh Cảnh Niên, nghe nói hội học sinh muốn thu tân sinh! Em cũng muốn đi, em muốn ở bên cạnh anh. Hi hi *^_^*" Tô Mộc mặc đồ ngủ đi đến phòng Tô Cảnh Niên, ồ không có người sao Tô Mộc nghỉ hoặc nhìn khắp phòng.

A, bởi vì cha mẹ Cố gia không ở đây, mẹ Tô lập tức kéo cô qua đây. Tô Mộc đương nhiên vui vẻ đáp ứng nên mới có một màn này.

Thanh âm của cô lớn hơn một chút "Anh Cảnh Niên? Tô Cảnh Niên!" Ở phòng tắm có tiếng nước chảy, đang tắm sao.

Lúc này cửa phòng tắm sau một phút mở ra, hơi nước tràn ngập trong phòng tắm mờ mờ thấy một người đứng, hai chân thon dài mạnh mẽ, dẫn lên nước đọng trong phòng tắm từng bước một đi về phía trước, giống như bị đầu độc, như bị hút vào đôi mắt đen láy sâu thẳm như hồ nước, giống như tình tảo lại như mộng lung. Hần tùy ý vươn tay xoa mớ tóc lộn xộn, thoáng chốc bọt nước vẩy ra, lông mày kinh bạc, lông mi bị ướt nhẹ giờ phút này lại càng thêm đen nhánh nồng đậm, bên miệng gương cao như có như không mỉm cười, dường như tâm tình rất tốt, một tấm khăn tắm ngăn trở bộ vị trọng yếu của hần, dáng người vô cùng hoàn mỹ.

"Ồ Mộc Mộc có chuyện gì sao?" Tô Cảnh Niên lúc này mới ý thức được Tô Mộc, đang ở đây, lập tức quên luôn bộ dáng của mình bây giờ.

"Khụ khụ... Anh Cảnh Niên đáng người thật tốt!" Tô Mộc ôm quyền nắm trên môi, trên mặt đỏ ửng, đầu quay ra hướng nơi khác, con mắt đảo loạn khắp nơi.

"Um" bởi vì phòng tắm còn sương mù, hiện tại hần tỏ ra rất ngây ngốc đáng yêu.

Không có để ý bộ dáng của mình bây giờ, giờ trông thấy Tô Mộc trên mặt đỏ ửng, mới ý thức bộ dáng chính mình.

Nghe được lời Tô Mộc nói, cười cười, nói ra "Anh đi mặc quần áo, Mộc Mộc, em chờ một chút "

Nói xong, xoay người cầm đồ, trở lại phòng tắm mặc quần áo từ từ đi ra.

Nào Tô Mộc bắt đầu ảo tưởng, thật đáng yêu. Oa >_<, vóc người rất đẹp, có sáu múi đi! Ai nha không đúng, là tám múi.

Mới nghĩ vậy Tô Mộc hoàn toàn quên lúng túng vừa rồi chỉ rồi sáu múi hay là tám múi đây! Lúc này Tô Cảnh Niên sớm đã mặc quần áo từ từ đi ra.

"Ừm. Được rồi, Mộc Mộc có chuyện gì không" Tô Cảnh Niên cầm khăn lông xoa mái tóc ướt nhẹ.

"Um! Em nghe nói hội học sinh muốn thu tân sinh! Em cũng muốn đi xem hội học sinh như thế nào, cho nên đến em đi cửa sau." Tô Mộc giải thích rõ mục đích đến, cười cười.

"Được. Lúc đó anh sẽ nói với bọn họ một tiếng" trong lòng Tô Cảnh Niên còn ước gì được như vậy.

"Oa oa ($\geq \nabla \leq$), anh Cảnh Niên thật tốt! Em muốn đi ngủ, ngủ ngon a!" Tô Mộc thấy yêu cầu của mình bỗng chốc được đáp ứng, vui vẻ nhảy ra ngoài.

"Ngủ ngon" Tô Cảnh Niên sủng ái nhìn Tô Mộc.

Đến khi hội học sinh lựa chọn, Tô Mộc không hề thấp thỏm bị trượt. Vẫn ở bên cạnh nhìn Tô Cảnh Niên làm việc, thật sự làm người khác ghen chết.

Tốt! Nữ chủ xuất hiện. Tô Mộc cau mày, cô ta dường như rất lợi hại, vấn đề nào cũng giải quyết dễ dàng, thuận lợi không hề có trở ngại gì. Hơn nữa mọi người rất hài lòng đáp án của cô ta, xem ra đã sớm chuẩn bị.

Đương nhiên, cô cũng không hề thấp thỏm khi tuyển chọn. Chức vị trước mắt còn chưa có công bố. Bởi vì dự định của Tô Mộc nên từ sớm đã có sắp xếp.

Sau vài cái tiếng đồng hồ, giám khảo thảo luận. Cuối cùng trong tổng 600 người tham gia chỉ chọn 30 người, bởi vì đây trường học quý tộc cho nên số lượng người tham gia đồng tuyển chọn cũng khá khế hơn.

"Tiếp đến công bố danh sách, Tô Mộc, Lâm Xinh Đẹp, Trần Tĩnh Mộng, Trần Vũ Hiên, Triệu Nhị... Chỉ những người này, hy vọng mọi người cố gắng làm thật tốt bổn phận của mình. Còn những người trượt không cần buồn, hi vọng các bạn cố gắng vào lần sau" Phó hội trưởng Tư Đồ Tuấn Văn nói ra.

"Cô cũng vào hội học sinh a, Triệu Nhị" Tô Mộc nhìn Triệu Nhị, nghĩ đến cái gì, khẽ mỉm cười, đi tới chỗ cô ta.

Tô Mộc lần trước ở bên ngoài nhìn thấy Triệu Nhị và một người con trai đi cùng nhau. Hỏi thăm hệ thống, là phó hội trưởng hội học sinh Tư Đồ Tuấn Văn. Tô Mộc đề xuống lòng nghĩ ngờ vừa mới nghĩ tới.

"Cô cũng vậy." Triệu Nhị bởi vì gần người mình thích một chút mà cảm thấy vui vẻ, giọng nói đều phá lệ hưng phấn.

"Có lẽ đã kết thúc, đến giờ chúng tôi phải đi rồi." Tô Mộc nhìn thời gian trên điện thoại.

"Có thể "

Vừa dứt lời, cũng vừa lúc kết thúc. Thấy mọi người đều ra hết cô chuẩn bị cách xa Triệu Nhị. Nghe thấy xa xa có người gọi, "Mộc Mộc!"

Tô Mộc xoay người thấy là Tô Cảnh Niên đi cùng bạn bè của hắn, chính phó hội trưởng vừa rồi, Tư Đồ Tuấn Văn, cô ngọt ngào kêu một tiếng "Anh Cảnh Niên!"

Triệu Nhị nhìn thấy nam thần tự nhiên rất vui vẻ.

Đội bọn hắn đến gần sau, bạn của Tô Cảnh Niên mở miệng "Chào em, thì ra em gái Tô Mộc đáng yêu như thế, khó trách mỗi lần hỏi em, cậu ta đều ngậm miệng không nói. Em gái, chào em! Anh là bạn của Cảnh Niên, Tư Đồ Tuấn Văn" động tác vô cùng khoa trương nhìn rất buồn cười. Chờ nhìn bề ngoài hắn nhận, tính cách lại vừa vặn ngược lại.

"Em biết, vừa rồi anh trên bục em có trông thấy anh a!" Tô Mộc cười khẽ một tiếng, nhìn Tư Đồ.

"Thật sao?" mặt Tư Đồ mừng rỡ. Kỳ thật hắn lớn lên tạm được, mi thanh mục tú.

Nhìn hai người cùng nhau nói chuyện vui vẻ, Tô Cảnh Niên có vẻ hơi khó chịu: "Khụ khụ..." Nhũ lông mày nói ra: "Quán gia nhà cậu tới đón, cậu đi nhanh đi!" Chỉ bóng người ngoài cửa.

"A, tôi đi trước, lần sau gặp, tạm biệt" nói liền phát phát tay, trước khi đi ánh mắt lơ đãng liếc qua Triệu Nhị, rồi nhanh chóng dời đi.

Tô Mộc chứng kiến cảnh này càng thêm khẳng định ý nghĩ của mình, hai người này nhất định có quan hệ.

"Không có lần sau " Tô Cảnh Niên nói lầm bầm.

"Ồ anh Cảnh Niên, anh nói cái gì! A, đây là Triệu Nhị" Tô Mộc phục hồi tinh thần lại, kéo hắn lại bên cạnh Triệu Nhị.

"Ừ, chào cô " Tô Cảnh Niên mỉm cười.

Tô Mộc thăm dò thái độ Tô Cảnh Niên, phát hiện Tô Cảnh Niên tỏ vẻ như thường, mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, xem ra không có bị ảnh hưởng bởi hào quang của nữ chủ.

"Học trường, anh còn nhớ rõ em sao? Lần trước ở vở kịch!" Triệu Nhị căng thẳng nhìn Tô Cảnh Niên.

"Còn nhớ. Lần đó vở kịch diễn rất tốt." Tô Cảnh Niên hồi tưởng một chút nói.

"Thật sao " hai con mắt Triệu Nhị đều sáng lên.

"Ồ, anh Cảnh Niên, anh tìm em" Tô Mộc kéo kéo ống tay áo Tô Cảnh Niên, không muốn nhìn bọn họ tiếp tục trò chuyện, cắt đứt lời nói của bọn họ.

Tô Cảnh Niên: "Đúng vậy, xong việc rồi. Chúng ta cùng nhau về nhà đi!"

Tô Mộc còn muốn ở lại dạy dỗ nữ chủ một chút. Nhưng Tô Mộc còn chưa nói hết liền bị cắt đứt. "Không sao, Tô Mộc, cô cùng với học trưởng trở về đi. Tôi không sao. " Triệu Nhị khoát tay, dĩ nhiên không muốn nam thân không vui.

"Vây cũng tốt, tôi đi trước. Tạm biệt" Tô Mộc nói xong, liền xoay người

"Triệu Nhị học muội, lần sau gặp, tạm biệt" Tô Cảnh Niên cười cười.

Mặc dù mang nhàn nhạt xa cách, nhưng không sao, cuối cùng sẽ thích mình, Triệu Nhị vẫn luôn có suy nghĩ như vậy.

Nhưng Triệu Nhị cảm thấy ánh mắt học trưởng nhìn Tô Mộc là lạ, lại không nói ra được không thích hợp chỗ nào, lắc đầu, xoay người rời đi. Nhớ lại nghĩ ánh mắt Tư Đồ Tuấn Văn, sắc mặt Triệu Nhị liền tối tăm.

Triệu Nhị trầm nghĩ, đến cùng hẳn còn muốn làm gì? Không biết nghĩ đến cái gì, tái mặt đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thế giới I Hội trưởng thỉnh cầu đụng ngã(11)

Edit: Linhlady

Cuối cùng đợi đến ngày công bố chức vụ, Tô Mộc đi đến bảng dán thông báo, sớm đã đầy ắp người. Tất cả đều là một mảnh tối om, Tô Mộc không khỏi xấu hổ. Dù sao đã biết của mình, bắt quá, cô lại cùng chức vụ với nữ chủ.

Nhưng mấu chốt là, tại sao Triệu Nhị không có ở đây, Tô Mộc nhìn xung quanh cũng không thấy bóng dáng Triệu Nhị. Sờ sờ cằm, ai nha, không đúng hôm nay không phải ở ngày công bố danh sách sao, tại sao bên trong có thể sắp xếp cô ta gần nam thân! Chẳng nhẽ có người của cô ta? Cô ta không phải phải kích động hơn so với người khác sao?

Thời điểm Tô Mộc đang ảo tưởng, không biết ai nói một câu "Triệu Nhị là ai tại sao có thể là trợ lý của hội trưởng." Vì vậy đám người bắt đầu xôn xao.

Các loại không phục, các loại thanh âm ảo não vang lên...

"Nam thân của ta a!"

"Ai là Triệu Nhị a! Ta muốn diệt cô ta "

"Vì sao không phải là ta nắm hương, làm gãy!"

"..."

Mỗi người một miệng nói, cuối cùng trên mặt mỗi người đều mang vẻ thất vọng tản ra.

Tô Mộc lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, cũng có thể như vậy sao, nhưng nghĩ đến bàn tay vàng cường đại của nữ chủ, cô cũng thấy đương nhiên.

Nhưng nói đến cũng kỳ lạ, vài ngày này Triệu Nhị giống như có phần mềm hack, thành tích liên tục đi lên. Được các giảng viên đồng loạt khen ngợi, độ nổi của vở kịch chưa tiêu tán toàn bộ, hiện tại lại thêm chuyện này, phỏng đoán tất cả mọi người bắt đầu đối với cô ta một tên vô danh tiểu tốt cảm thấy hứng thú, cô ta ở trường học hiện tại cũng có chút danh tiếng.

Còn có chuyện của hội học sinh... Chuyện càng ngày càng thú vị. Ha ha!

Nghĩ tới đây, Tô Mộc bất tri bất giác đi vào trong rừng cây nhỏ, chuẩn bị gọi điện thoại cho Tô Cảnh Niên.

Trong lúc Tô Mộc vì chính mình mà cảm thán ở rừng cây nhỏ, bất chợt nghe tiếng nói chuyện, hấp dẫn cô chú ý.

Ngoài ý muốn, trông thấy Triệu Nhị cùng Tư Đồ Tuấn Văn Tô Mộc, trốn vị trí tốt, nhú lông mày, cô sao lại thấy mùi vị gian tình.

Như vậy vừa lúc chứng minh suy nghĩ của cô, không cô phụ cô đem Triệu Nhị mang tới trước mặt Tư Đồ Tuấn Văn, thì ra hai người sớm qua lại với nhau.

"Triệu Nhị, việc cô yêu cầu tôi đã làm, giờ có phải cô thỏa mãn yêu cầu của tôi không?" "Ngày sân trường" ngày đó, hắn ta đã muốn ném thử tư vị của người trước mắt này.

Triệu Nhị dựa vào thân cây, lúc này cô ta đã lấy kính ra, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp động lòng người. Tay Tư Đồ Tuấn Văn chống lên cây sau cô ta, tay kia đút vào túi.

"Đương nhiên. Anh đã giúp tôi, tôi dĩ nhiên sẽ thỏa mãn yêu cầu của anh!" Giờ phút này một tay Triệu Nhị xoa mặt Tư Đồ Tuấn Văn, vẻ mặt tràn đầy ôn nhu, giống như đang thân mật với người mình yêu.

Đây cùng Triệu Nhị trong trí nhớ của cô là hai người hoàn toàn khác nhau, mà Tư Đồ Tuấn Văn cũng làm cho cô sợ hết hồn, thật sự là tên khốn kiếp.

Tô Mộc kinh ngạc, sờ sờ mũi, thật muốn biết chuyện gì.

Căn cứ cuộc nói chuyện của bọn họ, Tô Mộc đại khái cũng đoán được bảy tám phần, là Triệu Nhị nhờ Tư Đồ Tuấn Văn giúp cô ta giành chức vụ ở bên Tô Cảnh Niên, khó trách cô ta không nhìn tới, thì ra đã sớm biết.

Nhưng cô ta đồng ý yêu cầu gì? Tô Mộc có chút hiếu kỳ.

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, khiến cho Tô Mộc tiếp tục xem. Không nghĩ tới chứng kiến một màn không thích hợp cho thiếu nữ. Tư Đồ Tuấn Văn như được ngầm đồng ý, bắt đầu giờ trò với Triệu Nhị. Không lâu, liền truyền đến âm thanh đứt quãng.

Ách... Mặt Tô Mộc lập tức đỏ lên. Không nghĩ tới, Triệu Nhị có thể như thế, chuyện này Tô Mộc hoàn toàn không nghĩ tới, nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, chính là không nghĩ tới khả năng này.

Triệu Nhị, cô rất thích Tô Cảnh Niên a! Vì hắn, không tiếc hy sinh thân thể chính mình. Đáng tiếc, hắn vĩnh viễn cũng không phải là của cô. Cô dùng thủ đoạn dơ bẩn, chỉ vì ở bên cạnh hắn cô cảm thấy hắn sẽ thích cô sao?

Tô Mộc nhìn về phía Triệu Nhị ánh mắt càng thêm phức tạp, xoay người rời đi. Sau khi Tô Mộc rời đi rất lâu, bọn họ mới kết thúc.

Tư Đồ Tuấn Văn mặc chỉnh tề sau đó nhìn Triệu Nhị: "Lần sau có chuyện gì cứ tìm tôi!" Tư vị Triệu Nhị không tồi, nghĩ tới Tư Đồ nheo lại con mắt, giống như đang ở trong dư vị vừa rồi.

Triệu Nhị chán ghét nhìn thân sắc người trước mắt, nhanh chóng mặc đồ sau đó. Đây Tư Đồ Tuấn Văn ra, nói: "Không có lần sau." Cô ta rất tin lần này có cơ hội tốt như vậy, nam thân nhất định sẽ là của cô ta.

Mặc dù cô ta vào hội học sinh, nhưng lại được sắp xếp vào phòng hậu cần. Cô ta không cam lòng, mới tìm tới Tư Đồ Tuấn Văn.

"Ha ha cô xác định" nói xong, ý tứ sâu xa nhìn Triệu Nhị một cái, rồi rời đi.

Triệu Nhị nhú lông mày, suy tư lời nói của Tư Đồ, không nghĩ ra cái nguyên nhân, dứt khoát không nghĩ. Từ túi lấy mắt kính đeo lên, khôi phục bộ dáng trước kia. Giống như vừa rồi không phải là cô ta, điềm nhiên như không có gì đi khỏi rừng cây nhỏ.

...

Trong nháy mắt hai tháng trôi qua, kể từ khi nhìn thấy chuyện kia, Tô Mộc cũng không nói, chỉ là muốn nhìn một chút Triệu Nhị sẽ làm thế nào, cũng tự động cách xa Tư Đồ.

Tô Mộc phát hiện Triệu Nhị nàng mỗi ngày lác lác trước mắt Tô Cảnh Niên, mỗi ngày giúp hắn làm chút việc, tạo cảm giác tồn tại.

Nhìn bọn họ mỗi ngày đắm đuối đưa tình (a, năng lực ảo tưởng thật lớn) Tô Mộc đặc biệt khó chịu.

Vì vậy, Tô Mộc kháng nghị. Mặc dù cô là trợ lý của hắn, nhưng dù sao cô xem như nửa trợ lý, tại sao không gọi cô a!

"Hừ ㄟ(≧ㄟ≦)ノ" Tô Mộc vòng tay ôm trước ngực, ngồi trên ghế sofa. Phát hiện hai người thảo luận vấn đề, không để ý tới mình.

Tô Mộc tức giận trừng to mắt, giả vờ ho khan "Khụ khụ khụ".

"Mộc Mộc em sao vậy" Tô Cảnh Niên lúc này mới ý thức được Tô Mộc đang ở đây. Ngược lại, Triệu Nhị rất bất mãn người khác cắt đứt "thế giới hai người" của bọn họ ", nhếch miệng. Nhưng vẫn rất tự giác không lên tiếng.

"Tô Cảnh Niên, em có chuyện muốn nói!" Giọng nói có chút cường ngạnh, còn mang chút ủy khuất.

"Ừm, làm sao vậy?" Tô Cảnh Niên dừng chuyện trong tay, đang định nghe, nhìn thấy Tô Mộc nháy mắt ra hiệu, liền minh bạch.

Bất đắc dĩ sùng ái nhìn động tác của cô, quay đầu qua Triệu Nhị nói: "Cô đi ra ngoài trước đi."

"Được " con mắt Triệu Nhị không tự giác lóe lóe, liền lui ra ngoài.

"Được rồi, em nói đi" hấn để căn kiện xuống đi đến bên cạnh Tô Mộc.

"Anh gần đây rất bận a! Đều không có thời gian cho em." Lập tức, vẻ mặt Tô Mộc ủy khuất, chu miệng nhỏ cáo trạng.

"Anh sẽ chú ý." Tô Cảnh Niên thấy ủy khuất trong mắt Tô Mộc, duỗi tay ôm lấy cô.

"Anh có thể gọi em hỗ trợ a, nói, anh vì cái gì không gọi em làm việc. Toàn gọi Triệu Nhị a!" Ở trong lòng Tô Cảnh Niên, Tô Mộc ngẩng đầu nhìn.

"Anh không phải sợ em mệt mỏi sao?" Tô Cảnh Niên vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Tô Mộc. Nha đầu này, mỗi ngày nghĩ ngợi lung tung cái gì a!

"Dù sao em chính là không thích cô ta." Nói xong giạng chân ngồi trên đùi Tô Cảnh Niên, cầm lấy cổ áo hấn, mặt hung dữ trừng mắt Tô Cảnh Niên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thế giới I Hội trưởng thỉnh cầu đụng ngã(end)

Edit: Linh lady

"Được được được, đây là sắp xếp của Tư Đồ, anh cũng không quá chú ý, nếu Mộc Mộc không thích vậy thì đổi đi." Tô Cảnh Niên cười tủm tỉm nhìn Tô Mộc, còn nheo nheo mắt cô.

"Còn nữa anh đừng thân thiết với Tư Đồ quá." Tô Mộc nhớ tới chuyện lần trước, cau mày lên tiếng nhắc nhở.

"Được." Dù sao hấn(TCN) cũng không quá thích hấn(TĐ), nhất là ánh mắt khi nhìn Tô Mộc, mang tính xâm lược.

"Ừm, Cảnh Niên thật tốt." Cô ôm cổ Tô Cảnh Niên, lơ đãng cọ một cái. Cảm giác thân thể Tô Cảnh Niên cứng ngắc, còn cứng rắn.

"Cảnh Niên, làm sao vậy. "

"Mộc Mộc... Đi xuống" giọng Tô Cảnh Niên khàn khàn, giống như đè nén này cái gì.

"A!" Tô Mộc trong nháy mắt phản ứng lại. Trong nháy mắt mặt đỏ ửng. Bùm mặt, rất xấu hổ!

"Anh, anh đi nhà vệ sinh" Tô Cảnh Niên bước nhanh hướng nhà vệ sinh.

Chờ đến lúc Tô Cảnh Niên đi ra, Tô Mộc đã rót trà ngon. Tô Mộc ngẩng đầu, gọi Tô Cảnh Niên lại uống.

Nhìn Tô Cảnh Niên bởi vì uống nước môi có chút ướt, Tô Mộc có chút không cảm được lòng. Động tác nhanh hơn suy nghĩ, đem Tô Cảnh Niên đẩy trên ghế sofa, dùng đầu lưỡi liếm môi Tô Cảnh Niên.

Đương nhiên, mặt đối với người mình yêu nam nhân vĩnh viễn đều xúc động.

Tô Cảnh Niên đè đầu Tô Mộc lại, làm một kiểu hôn nóng bỏng đúng tiêu chuẩn. Quả nhiên có một số việc, nam nhân đều không cần học tự thông.

Dù sao hôm nay là thứ bảy, trường học không có người. Minh bởi vì phải xử lý văn kiện mới đến, Tô Mộc ầm ỉ muốn đến thì mang theo cô. Mà Triệu Nhị chỉ là ngoài ý muốn, khi tới trường gặp cô ta ở đây.

Cho đến khi Tô Mộc sắp hô hấp không được, mới dừng lại. Tô Mộc nằm trên ngực Tô Cảnh Niên thở phì phò, còn mang theo tơ bạc. "Tô Cảnh Niên, anh không biết tiết chế."

"Ừ, anh không biết tiết chế như thế nào" Tô Cảnh Niên vẻ mặt thỏa mãn, mặc dù thời gian không thể kéo dài có chút tiếc nuối, nhưng khó được Tô Mộc chủ động.

Tô Mộc tỏ vẻ không phục, cắn cắn cằm Tô Cảnh Niên.

"Mộc Mộc, không cần làm loạn."

"A" Tô Mộc lập tức ngồi dậy. Sửa sang quần áo, làm như không có chuyện gì.

Hai người kỳ thật sớm rõ ràng quan hệ, cha mẹ hai nhà cũng biết rõ quan hệ bọn họ, với bọn họ cũng là ủng hộ.

Buồn cười là, biết rõ sự thật cha mẹ Cố gia còn làm một bộ cải trắng ta cất công nuôi cuối cùng lại bị heo ôm mất. Đương nhiên Tô Mộc là cải trắng, hẳn chính là con heo kia.

Tô Cảnh Niên chau mi, giống như nghe bên ngoài có động tĩnh.

"Làm sao vậy" Tô Mộc nghi hoặc.

"Ngoài cửa giống như có người, anh đi xem một chút" Tô Cảnh Niên lập tức đứng dậy đi đến cửa, Tô Mộc cũng đi theo.

Mà ngoài cửa, đúng là Triệu Nhị. Kỳ thật cô ta không có rời đi, mà đứng ở cửa trộm nghe bọn họ nói chuyện, cũng không nghĩ tới sẽ nghe được chuyện này.

Rất cuộc bản thân lúc trước không nhìn lầm. Triệu Nhị vẻ mặt đầy khiếp sợ ngồi sững trên đất, thì ra mọi cố gắng của bản thân đều là uổng phí. Thiệt thối còn hy sinh chính mình, cuối cùng lại nhận được kết cục này.

Thích lâu như thế, vì hẳn, cô ta cái gì cũng có thể không cần, thậm chí là thân thể của mình. Trong lòng tràn đầy mong đợi hẳn sẽ là của cô ta, cuối cùng lại biết hẳn có người mình thích, vậy nói làm sao cô ta có thể tiếp nhận.

Ha ha! Tô Mộc đều là cô sai. Nếu như, không phải là cô, Tô Cảnh Niên sớm sẽ là của tôi. Đều là cô, đúng, tất cả đều là cô sai. Lúc này, trong mắt Triệu Nhị tràn đầy âm ngoan.

Nếu như không có cô, đúng! Không có cô, như vậy Tô Cảnh Niên sẽ là của tôi. Lập tức làm ra một bộ si mê Tô Cảnh Niên!

Trong lúc cô ta nghĩ đến mê man, cửa lại mở ra. Tô Cảnh Niên đi ra, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Triệu Nhị, giọng nói rét lạnh thấu xương "Cô ở nơi đây làm gì" chưa bao giờ cô ta thấy qua mặt này hẳn.

"Ha ha! Tô Cảnh Niên, em thích anh như vậy, vì anh, em làm nhiều chuyện như vậy, kết quả thật buồn cười." Triệu Nhị hung hăng nhìn chằm chằm Tô Mộc sau lưng Tô Cảnh Niên. Nói xong, đứng dậy chạy đi.

Tô Cảnh Niên nhìn Triệu Nhị chạy đi, không cho là đúng, chỉ là không có nghĩ đến cô thích mình.

Tô Cảnh Niên cũng lười để ý cô ta, xoay người nói với Tô Mộc: "Không có việc gì." Cùng Tô Mộc đi vào.

Mấy ngày sau, Triệu Nhị liên tục không tới trường. Tô Mộc đoán rằng cô ta biết rõ sự thật nhưng chỉ là không dám đối mặt mà thôi.

Thứ bảy, trong sân trường gần như không có người nào. Tô Cảnh Niên xử lý xong mọi chuyện, chuẩn bị cùng Tô Mộc trở về. Nhưng lại quên cầm văn kiện, Tô Cảnh Niên quay lại lấy, nói Tô Mộc chờ hẳn.

Tô Mộc đứng ở tại chỗ chờ, lại nhìn thấy Triệu Nhị. Triệu Nhị cười quỷ dị hướng Tô Mộc đi tới.

Tô Mộc cảm thấy không ổn, muốn xoay người rời đi. Không ngờ, Triệu Nhị lập tức chạy tới, lấy dao giấu sau lưng, đâm về phía Tô Mộc.

Tô Mộc cảm thấy thân thể đột nhiên động không được nữa.

"Hệ thống, chuyện gì xảy ra."

"Nhiệm vụ hoàn thành, trong 30 phút nữa sẽ rời khỏi thế giới này "

"..."

Thân thể Tô Mộc không thể động dậy. Không có biện pháp, đành phải nhận mệnh nhìn dao đâm vào xem cơ thể mình.

Bây giờ thân thể có thể cử động, Tô Mộc xui xẻo trên mặt đất.

"Anh ấy cuối cùng là của tôi, anh ấy là của tôi..." Triệu Nhị liên tục lặp lại câu này, nhìn máu trên dao nhỏ giọt trên mặt đất.

"Tí tách... tí tách..."

Khi Tô Cảnh Niên lấy văn kiện đi ra, trong nháy mắt mắt trừng to, nhìn máu trên người Tô Mộc, làm đỏ mắt Tô Cảnh Niên, hẳn lập tức ném văn kiện trên tay, dùng tốc độ nhanh nhất từ lúc sinh ra chạy tới chỗ Tô Mộc.

Chạy tới, lập tức ôm lấy thân thể Tô Mộc, liều mạng che miệng vết thương đang chảy máu, trong miệng lầm bầm: "Em sẽ không có chuyện gì, sẽ không có chuyện gì". Không biết là đang an ủi Tô Mộc hay là an ủi mình.

Phần nộ, áy náy, đau lòng, hối hận, đủ loại tâm tình đan xen, trong lòng Tô Cảnh niên đau tới rỉ máu.

Tô Mộc yên tĩnh nhìn hắn, vẻ mặt xưa nay ôn nhu mang ý cười, lúc này che kín khói mù, vận vẹo giống như muốn phát điên.

Hắn gặp bất cứ chuyện gì cũng sẽ không khóc, lúc này vành mắt đỏ hoe.

"Mộc Mộc!" Tô Cảnh Niên gọi tên Tô Mộc, cố gắng làm cho cô không ngủ say. Lập tức lấy điện thoại ra gọi 120 cùng 110.

"Nhưng mà, em buồn ngủ quá " Tô Mộc biết rõ sắp tới lúc mình phải khôi khôi thế giới này.

Vì để cho Tô Mộc thanh tỉnh, tranh thủ thời gian cho xe cứu thương tới Tô Cảnh Niên liên tục nói chuyện phiếm cùng Tô Mộc.

Tô Mộc cắt đứt lời Tô Cảnh Niên, cô nén bối rối với Tô Cảnh Niên nói, "Cảnh Niên, lần này em phải nói xin lỗi."

Nhìn Tô Cảnh Niên muốn mở miệng nói chuyện, Tô Mộc cắt đứt "Hãy nghe em nói, em biết rõ tình huống hiện tại của mình. Em nghĩ cuộc sống của anh sau này, có lẽ, em không tham dự được nữa, rõ ràng hứa tương lai cùng nhau sinh sống, nhưng là bây giờ giống như không có cách nào thực hiện rồi. Cảnh Niên, quên em đi, không cần vì em làm bất kỳ chuyện nguy hiểm nào." Tay vươn lên sờ mặt Tô Cảnh Niên, liền rũ xuống.

(Tốt! Nhiệm vụ hoàn thành, thời gian trở lại không gian đếm ngược 3...2...1)

Nhìn Tô Mộc, trong lòng bản thân mất đi hơi thở. Tô Cảnh Niên ôm thật chặt thân thể Tô Mộc, xoay người lại đỏ mắt nhìn Triệu Nhị, gần từng chữ một chữ: "Tôi sẽ khiến cô, sống không bằng chết!"

Lúc trở lại, Tô Mộc vẫn là vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía trước.

Nhiệm vụ hoàn thành.

"Tô Tô, chúc mừng ngươi! Nhiệm vụ hoàn thành, hơn nữa thuận lợi ly khai." Hệ thống bay lại đây, nhìn sang Tô Mộc ngồi dưới đất.

Nhìn bộ dáng đại ra của cô, hệ thống bay qua bay lại trước mặt Tô Mộc.

"Ta biết." Tô Mộc một tay chụp được thân thể hệ thống, sửa sang xong tâm tình. Đứng dậy, vỗ vỗ bụi bặm vốn không có trên người.

Hừ, đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân. Nghe giọng Tô Mộc không vui, hệ thống kêu ngoa nói ra: "Trở lại chuyện chính, hoàn thành nhiệm vụ này. Ngươi có một thời gian nghỉ ngơi, cái này là cơ hội tích lũy kinh nghiệm. Còn có ngươi đạt được cơ hội một lần tùy ý đi du lịch, cái này là phiếu hồi đoái có thể kéo dài thời hạn sử dụng. Còn có cơ hội một lần đi mua sắm."

"Oa! ($\geq \nabla \leq /$) ngươi là người có tiền! Có phải rất vui vẻ hay không, cuối cùng có thể đi chơi, cao hứng không?! Đến, ta cùng ngươi tới thế giới loài người mua đồ ăn, hệ thống thăng cấp, ta cuối cùng cũng có hình thái rồi. Thật là vui."

Tô Mộc nghe được nửa câu đầu của hệ thống, liếc xéo nó. Lúc cô nghe nửa câu đầu, vẻ mặt hiếu kỳ "Nghĩ hình thái của ngươi sẽ biến thành cái gì "

"Ta đã thay đổi rất nhiều, nhưng là không có biện pháp biến thành con người. Con người lập trình quá khó,quả nhiên là một loại phức tạp." Hệ thống lập tức biến thành một con mèo gầy tai Scotland màu xám.

"Thật đáng yêu a. Đi thôi, chúng ta đi thế giới loài người mua đồ." Nói xong ôm lấy hệ thống quân, tùy tiện lựa chọn một thế giới.

_____ đây là đường ranh giới Tô Mộc tiến vào thế giới _____

"Meo meo meo meo meo meo. (ta muốn ăn cái này), meo meo meo meo (còn có cái kia), meo meo (nữa), meo meo meo meo meo meo meo meo meo meo (còn có ta thích kem ly) "

Người đi đường: F*ck, đây là mèo nhà ai, tại sao âm ỉ như vậy, mang con mèo này về nhà đi được không.

"Được được được" Tô Mộc phục tùng vô điều kiện lời nói hệ thống, làm hệ thống cảm giác được chút uy nghiêm vốn không tồn tại của mình, mặc dù cảm giác địa phương này là lạ, nhưng vẫn hết sức hưởng thụ.

Một người một mèo hoàn thành tất cả danh sách mua sắm, thỏa mãn đi ra ngoài. Vừa vận đến giờ ăn cơm trưa, Tô Mộc đeo túi, hệ thống đi bên cạnh cao ngạo ngoắt ngoắt cái đuôi.

"Chúng ta đi ăn ở cửa hàng kia đi. Cửa tiệm kia thịt nướng siêu ngon." Tô Mộc hưng phấn chỉ cửa tiệm quen thuộc kia.

Mà hệ thống đã đói bụng không phát hiện sự khác thường trong lời nói của cô, có lẽ là dung túng cô đi.

_____ đây là đường hệ thống có đồ ăn ngon _____

Sau khi ăn xong...

"Hệ thống, hi hi *^_ ^*. Ta muốn đi xem một chỗ " Tô Mộc mặt nịnh nọt nhìn hệ thống.

"Meo meo meo meo (cho phép)." Một bộ trầm no bụng, người có thể tùy ý.

Cầm theo túi mua hàng, Tô Mộc cùng hệ thống ngồi trên xe taxi, nói địa chỉ của khu nhà hạng sang.

Lái xe: Cô gái, nhà cô ở đó sao?

Tô Mộc: Không phải là đi thăm một người bạn.

Lái xe: Bạn cô thật có tiền, đó là khu nhà giàu a.

Tô Mộc: Đúng vậy.

Đến nhà của Tô gia, không có sai, Tô Mộc là tới thế giới của Tô Cảnh Niên. Về mặt căng thẳng Tô Mộc ở trước nhà tiến không được lùi không xong, đi qua đi lại. Kỳ thật mình rời khỏi thế giới này đã năm năm.

Sau khi cô qua đời cha mẹ Cố, liền đi khỏi đây, ngao du khắp thế giới, trở về chỉ có thể nhìn qua Tô gia.

"Vị tiểu thư này, cô tìm ai sao?" dì Lý vừa vặn từ cửa nhỏ đi ra dự định đi siêu thị, nhìn thấy Tô Mộc, dì Lý cảm thấy cô gái trước mắt rất quen thuộc, nhưng lại nhớ không ra.

"Dì... Ách. Không có việc gì, cháu ở chỗ này chờ một người bạn." Tô Mộc thiếu chút nữa bật thốt ra gọi dì Lý, sau đó liền đổi giọng.

"A." dì Lý nhìn vị tiểu thư kỳ quái này luôn cảm thấy rất quen thuộc.

Lúc, ở nơi cửa chính ngừng một chiếc xe màu đen, một nam nhân mặc tây trang từ trên xe bước xuống, mặt không chút thay đổi.

Tô Mộc núp phía sau cửa nhỏ, nhìn người con trai ngày xưa luôn mỉm cười ôn nhu bây giờ khuôn mặt không chút biểu cảm, nghĩ đi nghĩ lại, mũi có chút chua xót. Nhưng mà, ít nhất bây giờ hắn sống tốt, không có sa ngã.

Nghe lái xe nói, Tô Cảnh Niên bây giờ là người đàn ông độc thân kim cương.

...

Triệu Nhị đã điên rồi, cô ta hiện tại ở trong bệnh viện tâm thần. Mỗi ngày đều có người tới bảo trì thanh tỉnh, cho cô ta uống thuốc. Nếu cô ta may mắn trốn ra được, cũng sẽ đưa vào nhà tù.

Tô Cảnh Niên ngày hôm nay đi làm không biết tại sao mí mắt liên tục nháy lên, trong nội tâm lại có cảm giác bất an. Đến công ty, tâm thần dao động không tập trung, tựa như có vô số móng vuốt ở toàn thân quấy loạn, đứng ngồi không yên.

Một sự bức tội không rõ từ đâu tới, trực giác tới luyện ở trên thương trường nói cho hắn biết, trong nhà có chuyện!

Lập tức thông báo trợ lý, chuẩn bị xe về nhà.

"Cậu chủ, người trở về." dì Lý thấy thiếu gia nhà mình trở về, qua hỏi.

"Ừ." dì Lý ở Tô gia đã lâu, thái độ Tô Cảnh Niên hơi chút tốt một chút.

"Cậu chủ. Tôi mới vừa rồi thấy một cô gái, lớn lên rất giống... Ách, là giống Tô tiểu thư. Ô, kỳ lạ..." Giọng nói càng ngày càng nhỏ, chỉ chỉ nơi Tô Mộc đứng cho Tô Cảnh Niên, nói liền rời đi. Nghe cái tên này nội tâm Tô Cảnh Niên khiếp sợ.

"Mộc Mộc" Tô Cảnh Niên vội vàng nhẹ giọng gọi, về mặt trợ lý kinh ngạc, tổng tài cũng sẽ có bộ dáng gấp gáp như vậy sao, hắn thật tò mò với cái tên tổng tài nhà hắn gọi.

"Mộc Mộc!" Tô Cảnh Niên vội vàng nhìn xung quanh, hắn không tin có quỷ thần, có thể kể từ ngày chôn cất thi thể Mộc Mộc không hiểu sao mất tích, nếu không phải mình khi đó muốn nhìn mặt Tô Mộc lần cuối, mở ra linh cửu nhìn, mới phát hiện thi thể Tô Mộc không còn, tìm quân chế cũng không tìm ra manh mối, vốn là cũng đã gần buông tha. Nhưng trong lòng giờ phút này có loại cảm giác chưa bao giờ có, hắn chắc chắn cô còn sống.

Tô Cảnh Niên bước nhanh tới, mà Tô Mộc thấy dì Lý nhắc tới mình liền kêu hệ thống giúp mình rời đi.

Hừ chết cục cục. Tô Mộc vỗ vỗ ngực.

Lúc Tô Cảnh Niên đi đến đây, vật gì cũng không có. Thất vọng đến cực điểm, lại phát hiện trên mặt đất một cái vòng tay, trong lòng rung động.

Mà trợ lý chưa bao giờ thấy qua vẻ mặt tổng tài quý dị như thế, thế nhưng nhìn vòng tay cười đến khóc?

_____ đây là đường ranh giới Tô Mộc trở về không gian _____

Một mỗi một ngày Tô Mộc, xác định Tô Cảnh Niên trôi qua tạm được thì trong lòng buông lỏng, Tô Mộc trong ngẫm mình trong bồn sữa, đã quên vòng tay đã mất, cho là mình ném ở nơi nào.

11/02/2018

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Ngoại truyện: Tô Cảnh Niên

Edit + beta: Linhlady

Ban đêm

Trong toà cao ốc, ở tầng cao nhất chỉ còn duy nhất một phòng sáng đèn, bên trong một nam nhân đang xuất thần nhìn văn kiện trước mặt, bực bội kéo cả vạt ôm sát cổ, không biết tại sao lại thấy phiền não, căn phòng làm việc rộng lớn không một bóng người lại làm cho người ta cảm giác cô đơn, trong phòng bày biện hết sức đơn giản, vài ghế sofa cùng khay trà, điểm chú ý duy nhất là trên tường giá đầy sách, giống như muốn nói tính cách chủ nhân nó vô cùng quyết đoán, bên cạnh đi là cửa sổ sát đất từ đây có thể thu toàn bộ khung cảnh phồn thịnh của thành phố.

Trái ngược với khung cảnh nhộn nhịp bên ngoài bên trong này là một khoảng vắng lặng. Người con trai nhú lông mày thật sâu, khuôn mặt lạnh lùng vô cảm, có chút không yên lòng, một lát sau ném bút trên tay xuống bàn, từ trên ghế làm việc đứng người lên, đứng ở cửa sổ sát đất xuất thần nhìn ra bên ngoài.

Không biết đang suy nghĩ gì, hơi khép mí mắt, che đi ánh mắt tối tăm, ánh mắt cô đơn như chính con người hần vậy, chấp tay sau lưng đứng lặng im.

Thời gian dài làm thêm giờ đã thành sinh hoạt hàng ngày, mà hần cũng đã thành thói quen với dạng công tác cường độ cao này, loại hình thức làm việc điên cuồng giống như không muốn sống này với hần mà nói đúng là cách duy nhất làm cho hần tê dại, khiến hần không có thời gian để nhớ nhưng một người.

Một lần buồn đến không tự kiềm chế, hần uống rượu uống tới nỗi xuất huyết dạ dày, cuối cùng bạn tốt nhìn hần không được đành đánh hần bất tỉnh, hần biết hần vẫn phải tiếp tục sống, cha mẹ hần cần hần, cho dù bây giờ hần sống như cái xác không hồn, nghĩ đến đây hần mới nhớ đã lâu rồi mình chưa về nhà, kể từ khi tiếp nhận công ty, sau đó hần thường ở lại tầng cao nhất trong công ty, cực ít về nhà.

Bây giờ cha mẹ hần cũng đang ở nước ngoài du lịch, hơn nữa để cho tiện đi làm, Tô Cảnh Niên cũng không ở chung nhà với bọn họ.

Đúng vậy, đã sáu năm rồi. Ngày mai là sinh nhật cô ấy, mà cô ấy lại không có ở đây.

Nghĩ đến đây, hóc mắt Tô Cảnh Niên có chút chua xót, lông mi tâm nhú chặt hơn.

Không có cô sáu năm, Tô Cảnh Niên không biết mình sống như thế nào, thời gian trôi qua rất nhanh, mọi thứ xảy ra như chỉ trong nháy mắt, chuyện ba năm trước đây làm cho hần rung động thật lâu, không có cách nào bình tĩnh được, hần cho người đi điều tra nhưng chẳng khác gì đá ném vào biển rộng, dường như trên thế giới không có người nào giống như vậy.

Tô Cảnh Niên cười khổ, cười mình ngu xuẩn, xoay người bắt đầu thu dọn đồ đạc, mỗi tuần tới ngày này hần sẽ về nhà tới thứ 2 lại quay lại làm việc.

Như thường lệ hần đến ga ra lấy xe về nhà.

Về khuya, đồng hồ điểm quá mười hai giờ, lúc này cuộc sống về đêm của đô thị mới chính thức bắt đầu. Ngoài cửa xe cảnh vật xa hoa truy lạc, tâm người vui buồn hỗn loạn cũng không khiết nốt tâm hần gọn sóng, mắt không biểu tình nhìn thẳng phía trước.

Đương nhiên, thời gian sáu năm cũng không ít phụ nữ muốn bò lên giường Tô Cảnh Niên, lại có không một người thành công, đồng thời cũng phải trả giá cao vô cùng thâm, là một kim cương vương lão ngũ lại giữ mình trong sạch, tuổi không lớn lắm, mỗi nhà đều xem hần là con rể tốt nhất nhưng cuối cùng cũng thất bại.

Cũng có người nói hần đối với nữ nhân không có hứng thú, mọi người ào ào hoài nghi xu hướng giới tính của hần, lúc này lại có người tuôn ra thông tin thật ra hần đã kết hôn, tóm lại ở các giới lời đồn lộn xộn không ngừng, thời gian trôi đi cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Chỉ có Tô Cảnh Niên biết chính mình như thế này, cha mẹ Tô cũng biết rõ, cho nên trước đến giờ không hỏi qua hần, có một số việc cần hần tự mình

nghĩ thông.

Lúc về tới biệt thự, giúp việc đều đã đi nghỉ, bên trong một mảnh đen kịt.

Tô Cảnh Niên không có mở đèn, chỉ noi theo ánh trăng đi về phòng mình, tắm rửa sạch sẽ nằm lên giường ngủ, một lát sau đã chìm vào giấc ngủ say, vậy mới thấy vì mấy ngày đẩy nhanh tiến độ làm việc khiến hắn cực kỳ mệt mỏi.

Trong bóng tối, không biết là ai thở dài một tiếng, tiếp theo lại chìm trong yên tĩnh đến mức chết lặng.

Một đêm này Tô Cảnh Niên ngủ cực kỳ an ổn, giống như đang mơ một giấc mơ đẹp, lông mày cũng giãn ra.

Ngày thứ hai, Tô Cảnh Niên bị đồng hồ sinh học làm tỉnh dậy, đứng dậy thay quần áo thể thao, hắn bắt đầu chạy bộ sáng sớm, có lẽ là hai ba tháng không chạy bộ vào sáng sớm, chạy không đến một tiếng đồng hồ, Tô Cảnh Niên đã cảm thấy mệt mỏi, cũng không bắt buộc chính mình, dọc theo đường trở về.

Lúc ăn cơm Tô Cảnh Niên không thích có người khác ở bên cạnh, nhất thời trong phòng vô cùng yên tĩnh, nhóm người giúp việc cũng bắt đầu gấp rút làm việc.

Sau khi ăn sáng, Tô Cảnh Niên đi lên thư phòng bắt đầu làm việc, mặc dù là ngày nghỉ nhưng cô không ở đây, tất cả cũng trở nên vô vị, cho nên hắn thường thường tới thư phòng làm việc hoặc tới phòng tập thể hình rèn luyện.

Vào phòng họp xong, dặn dò một ít chuyện sau đó, Tô Cảnh Niên vô ý nhìn đồng hồ đeo tay một chút, đúng mười giờ rưỡi, bánh ngọt hắn đặt chắc cũng sắp đưa tới rồi, hắn cũng nên đi xuống thôi.

Hắn không thích đồ ngọt, nhưng cô ấy thích.

Hàng năm tới ngày sinh nhật cô, hắn sẽ đặt một cái bánh gato, sau đó một mình ăn hết nó, dường như làm vậy có thể tự an ủi mình một chút, Tô Cảnh Niên biết tự mình mua dây buộc mình, đi ra không được, thời gian càng lâu, nỗi nhớ kia càng khắc sâu.

Ngón tay vuốt ve khuôn mặt của người trong tấm ảnh, miêu tả hình dáng cô. Tâm dường như cũng mất rồi.

Cô không ở đây, hắn mới biết mình có bao nhiêu luân hãm, còn hết lần này tới lần khác cam tâm tình nguyện.

Tô Cảnh Niên xuống lầu, đi đến phòng khách mở ti vi chờ người đưa bánh đến, không có nục đích chuyển kênh, đổi hết kênh này đến kênh khác, cuối cùng vẫn dừng lại ở kênh tài chính và kinh tế, những thể loại như phim thần tượng nhạt nhéi hay tiết mục giải trí ngốc nghếch, khi nhìn thấy vẫn khiến tâm hồn Tô tổng tài bị thương tổn, tốt nhất vẫn là xem tài chính và kinh tế đi.

"Di Vương, người ta đưa bánh ngọt tới." Một nữ tử mềm mại hoạt bát vang lên, thân hình Tô Cảnh Niên cứng đờ, tiếp theo lại nghe thấy thanh âm, "Đây là của Tô tiên sinh đặt sao? Hắn không phải là không thích ăn đồ ngọt sao? Sinh nhật của hắn không phải là ngày này mà?"

Một người mặc trang phục giúp việc màu đen tay cầm bánh ngọt cẩn thận mang vào, sợ làm hư bánh, dù sao đây cũng là bánh đặt riêng, hư sẽ không tốt lắm, hơn nữa nhìn thật xinh xắn, cô nhìn thấy luỵn tiếc khi nó là đồ ăn, để lên bàn mới yên tâm được.

"Nhưng mà hôm nay lại là sinh nhật cháu, thật muốn ăn." Tô Mộc nhìn qua hộp bánh trong suốt thấy bánh bên trong, trang trí thật đẹp.

Bởi vì dùng bình phong che, cho nên cô gái không nhìn thấy trong phòng khách còn có một người, mà ti vi từ lúc cô đi vào Tô Cảnh Niên cũng đã không xem nữa, phòng bếp cách không xa.

"Tiểu Mộc, nói nhỏ thôi, cậu chủ còn chưa xuống, đừng là âm ỉ tới cậu chủ."

Nghe đến đó cô gái tên là tiểu Mộc hoạt bát le lưỡi một cái, "Tô tiên sinh hình như rất bận, cháu tới đây một tháng còn không có thấy tiên sinh đâu." cô bẽ bẽ ngón tay đếm ngày.

"Cháu a, nên gọi cậu chủ a." Di Vương cũng cười oán trách cô gái một tiếng, nhưng trong giọng nói không có một tia trách cứ, lại nói: "Ai, cậu chủ thường xuyên ở lại công ty, rất ít về nhà."

Di Vương ở đây làm việc cũng khá lâu, kể từ khi di Lý nghỉ việc về quê di Vương thay thế tiếp tục công việc này, mặc dù không ở lâu bằng di Lý nhưng là dù gì cũng ở đây gần mười năm, rất nhiều chuyện bà nhìn thấy nhưng việc của gia chủ bà chưa từng nhiều lời, đây cũng là nguyên nhân di Lý để bà tiếp quản công việc.

Cô bé trước mắt mặc dù mới đến một tháng, nhưng cô lớn lên nhu thuật động lòng người, lại hiểu lễ phép, ai cũng yêu thích, di Vương cũng rất thích cô gái nhỏ này.

"Cậu, cậu chủ!"

Hai người vui vẻ tán gẫu không hề biết có người đi vào, cho đến Tô Cảnh Niên cách các cô không đến năm bước, di Vương mới thoáng nhìn thân ảnh Tô Cảnh Niên, bỗng chốc bối rối, mà cô gái quay lưng về phía Tô Cảnh Niên, nghe được di Vương kêu lên, mới vô ý thức quay đầu lại, trông thấy người kia trừng lớn con mắt.

Di Vương không biết lí do còng cho là bọn họ nói chuyện âm ỉ tới Tô Cảnh Niên, liền kéo cô gái ra phía sau mình đứng, nhìn Tô Cảnh Niên giải thích: "Cậu chủ, tiểu Mộc, là giúp việc mới tuyển gần đây- -"

Không đợi bà nói xong, Tô Cảnh Niên vội vã cắt đứt, ánh mắt nhìn chăm chăm cái người đang cuối đầu kia, thật giống như không bị chuyện gì ảnh hưởng, "Đi xuống!" Ngờ khí hần kiên định mà lại cấp thiết.

"Cậu chủ?" Di Vương không xác định kêu một tiếng.

"Đi xuống!" Tiếp theo ngưng một cái, lại nói: "Cô lưu lại."

Lúc nói câu này Tô Cảnh Niên bỗng nhiên cảm thấy đầu lưỡi có chút tê dại, cổ họng lại khô khốc.

Nghe vậy cô gái kéo ống tay áo Di Vương, ngăn cản bà chuẩn bị đi, Di Vương muốn nói gì đó nhưng thấy cô lắc đầu bà đành ra ngoài.

Còn lại hai người nhìn nhau chẳng nói gì, ai cũng không mở miệng nói chuyện.

Cô gái cúi đầu, Tô Cảnh Niên chính là nhìn chăm chăm cô, tay bên người nắm lại không được tự nhiên run rẩy, chân giống nặng như đeo chì không tài nào bước nổi, tâm tình bị khuấy đảo, không cách nào bình tĩnh.

Lúc này cô gái đột nhiên ngẩng đầu lên nói: "Tô tiên sinh, ngài có chuyện gì sao?" Trong mắt thuần túy mà lại dẫn nghi hoặc nhìn Tô Cảnh Niên, ánh mắt xa lạ kia khiến Tô Cảnh Niên trong lúc nhất thời hoảng hốt, nhìn khuôn mặt quen thuộc mà lại xa lạ, người kia bộ dáng hồ hững hờ làm cho Tô Cảnh Niên hoàn toàn tỉnh ngộ.

Tiếp theo lại cười khỏ, cười chính mình ngây thơ, đúng vậy, đã không một người giống như vậy xuất hiện ở trước mặt mình một lần nào nữa đâu! Tô Cảnh Niên ở trong lòng nghĩ tới, nhưng nhớ tới lời nói của bọn họ vừa rồi có chút thắc mắc, hần vô cùng hoài nghi người trước mắt có mục đích đến gần mình.

Ở trên thương trường lăn lộn lâu ngày hần sớm biến mất sự ngây thơ, hần hiện tại không chỉ thành thực, mà còn có cái nhìn sâu xa cẩn thận rất. Người trước mắt không chỉ giống như cô ấy, hơn nữa còn xuất hiện ở trước mặt mình khéo như thế, chỉ sợ có người cố ý đi? Vừa nghĩ tới, Tô Cảnh Niên ánh mắt ngoan lệ, là ai có thể tra ra được truyện này.

Ánh mắt nhìn cô gái trước mặt càng không tốt, nhưng không biết tại sao trông thấy bộ dáng cô gái sợ hãi nhìn mình lại không đành lòng, phát tay nói: "Được rồi, đi xuống đi."

Thu hồi lệ khí trên người, chuẩn bị xoay người rời đi, lại nghe thấy giọng nói của cô gái:

"Cho nên, chỉ có như vậy anh liền buông tha?"

Tô Cảnh Niên cứng còng thân thể, cô gái không để ý phản ứng hần ra sao, phối hợp lại nói: "Thật sự là, thiết thời em còn trở về tìm anh, hừ <(^)>"

Nói xong, còn nhíu mày, nhìn xem phản ứng của Tô Cảnh Niên, giương mắt chống lại con mắt khiếp sợ của hần.

Cười tươi như hoa, nói: "Như thế nào? Mới qua vài năm, anh Cảnh Niên đã không biết em nữa sao?"

"A, còn nữa vòng tay của em đâu?" Nhìn Tô Cảnh Niên cô quơ quơ cổ tay mình ý hỏi chuyện.

Đồng tử Tô Cảnh Niên co rút lại, đầu óc còn chưa phản ứng kịp, nhưng thân thể lại nhanh một bước ôm cô gái, nhẹ giọng lẩm bẩm: "Mộc Mộc!"

Trong giọng khó có thể đè nén vui sướng cùng không thể tưởng tượng nổi, còn có một tia run rẩy, rất sợ này tất cả là giả.

Tô Cảnh Niên ôm không khống chế được độ mạnh yếu rất, Tô Mộc cảm giác thất lưng mình giống như sắp đứt, nhưng là bên tai nghe giọng nói khiến cho cô cảm thấy đau lòng, liền duỗi tay ôm lấy Tô Cảnh Niên, nhẹ nhàng trấn an hần, "Em ở đây."

Không biết Tô Cảnh Niên có không có nghe thấy hay không, Tô Mộc lại nói thêm một câu: "Em sẽ. không rời đi."

Nghe được câu này Tô Cảnh Niên buông tay ôm lấy thất lưng Tô Mộc, nâng mặt cô lên, hôn xuống, một lần lại một lần xác định cô đang tồn tại, trong miệng còn lẩm bẩm nói: "Anh biết em không bỏ anh, em sẽ quay về."

Kể từ Tô Mộc sau khi trở về, cô cảm thấy rất buồn rầu.

Bởi vì Tô Cảnh Niên bắt đầu gấp gáp nhìn chăm chăm hành vi của cô, thêm vào đó điên cuồng si mê tiếp xúc thân thể.

Nói thí dụ như, Tô Mộc ở trên ghế sofa xem ti vi, lúc nào cũng bị Tô Cảnh Niên ôm vào trong ngực, cho dù lúc làm việc cũng ô máy tính xuống ngồi bên cạnh cô, cuối cùng Tô Mộc chịu không nổi cũng chủ động đến thư phòng đi bồi hần, ngay cả ngủ đều muốn ôm.

Mỗi lần bị Tô Mộc châm chọc hần không chịu đi làm đều bị hần lấy môi giam lại, hôn đến khi cô mê man, cuối cùng quên mình muốn hỏi chuyện gì.

Về chuyện tại sao Tô Mộc đột nhiên sống lại, vì sao mọi người đối với cô ấn tượng đều rất mơ hồ, Tô Mộc không nói, Tô Cảnh Niên cũng không đi hỏi, hẳn chỉ cần Tô Mộc có thể ở bên cạnh hắn không rời khỏi hẳn liền tốt lắm, hẳn thật sự ở bên cạnh Tô Mộc còn chưa đủ.

Cuộc sống sau khi kết hôn (một)

Một ngày nọ, Tô Mộc đứng lúc học vài món ăn muốn cho Tô Cảnh Niên thử xem.

Vì vậy, hết lần này đến lần khác suy tư, cô quyết định tự mình chuẩn bị cơm trưa mang tới công ty cho Tô Cảnh Niên, bởi vì là quyết định nhất thời, cho nên Tô Mộc dự định cho hắn một niềm vui bất ngờ.

Đáng tiếc là Tô Mộc không nghĩ tới, khi đến phía dưới công ty lại bị ngăn cản lại.

Nhìn ánh mắt nữ tiếp tân áy náy, Tô Mộc khẽ mỉm cười nói: "Không có việc gì, là tôi sai." Ngạc nhiên mừng rỡ cái quái gì, hừ ㄟ(͡ ^ ͜ʖ)

"Cô có thể giúp tôi thông báo một chút không?"

"Có thể." Nữ tiếp tân bỗng chốc hiện lên tính bát quái.

Thừa dịp Tô Mộc ngồi ở ghế sofa chờ đại sảnh, chụp cho Tô Mộc một tấm ảnh gửi vào nhóm bát quái trong công ty, bắt đầu giới thiệu người nữ sinh này là tới tìm tổng tài, trong nhóm bỗng chốc liên nổ tung, có người chăm chọc, có người khen Tô Mộc đẹp mắt, tóm lại ngôn luận khác nhau, dù sao Tô Mộc cũng không biết.

Bản thân Tô Mộc bộ dạng xinh xắn, mắt đào hoa lưu chuyển gian đều là làm cho người ta say mê, lại thêm khí chất cô lại không kém, đối với mỹ nữ, mọi người kiên nhẫn hơn nhiều.

Không có cách nào, cô đành phải gọi điện thoại cho Tô Cảnh Niên, kết quả không nghĩ tới hắn thế nhưng không có nhận!

Tô Mộc không phải là người cố tình gây sự, nghĩ thầm có khả năng hắn đang họp hoặc bận làm việc đi.

Đợi đến hội nghị kết thúc Tô Cảnh Niên mới được cho biết lầu dưới có một cô gái gọi Tô Mộc đang đợi hắn, vô ý thức nhìn nhìn di động, mới thấy có cuộc gọi nhớ, thời gian cách đây một tiếng, hiện tại đã mười hai giờ rưỡi, bởi vì trong cuộc họp hắn để im lặng cho nên Tô Cảnh Niên căn bản cũng không biết.

Không kịp trả lời vài quản lý, trách mắng thư ký, liền vội vàng đi xuống dưới, lưu lại nhóm quản lý về mặt mộng bức cùng về mặt ta muốn xong đời của thư ký.

"Bảo bối, làm sao em tới đây?"

Tô Cảnh Niên xuất hiện ở đại sảnh, còn xưng hô thân mật với một cô gái xa lạ như thế, mọi người mở rộng tầm mắt.

"Em làm đồ ăn cho anh, đáng tiếc hiện tại có chút nguội." Giơ com hộp lên, Tô Mộc khẽ chu miệng nhỏ, về mặt thất lạc.

"Không có việc gì, trên kia có lò vi sóng, hâm lại là được." Tô Cảnh Niên nghe thấy Tô Mộc tự làm đồ ăn cho mình vui vẻ, sờ sờ đầu Tô Mộc, nhỏ giọng nói, kéo cô đi hướng phòng nghỉ của mình.

"Hừ, đều tại anh, làm sao xuống muộn như thế." ㄟ(͡ ^ ͜ʖ)

"Ừ, là anh sai, bảo bối, lần sau sẽ không như vậy." Tô Cảnh Niên sủng ái nhìn Tô Mộc, hiếm khi Tô Mộc ngang bướng, hắn cũng cảm thấy vui vẻ.

Đi ngang qua trước quầy lễ tân về mặt lạnh lùng dạn dò chỉ cần là Tô Mộc đến không cần hẹn trước, trực tiếp đi lên, bất kể là lúc nào.

Nói xong, về đây mặt nịnh nọt nhìn về phía Tô Mộc, tựa như ở muốn được thưởng, không biết Tô Mộc ở bên tai hắn nói gì đó, cả con mắt đều sáng, nữ tiếp tân chứng kiến toàn bộ khuôn mặt khiếp sợ, đây vẫn là giám đốc nhà mình sao? Xem ra chuyện giám đốc là hoa đã có chủ là thật, chờ bọn họ đi xa, cô nàng không thể chờ đợi được ngay lập tức chia sẻ thông tin này.

Không chút ngoài ý muốn, bên trong lại nổ tung.

Từ đó về sau, người trên thương trường làm ăn hay trong giới xã hội thượng lưu đều biết Tô Cảnh Niên kim ốc tàng kiều, cũng biết được vì sao Tô Cảnh Niên nhiều năm như vậy cũng không có gì scandal.

Cuộc sống thường ngày sau kết hôn (hai).

Hôn lễ của bọn họ rất đơn giản, Tô Mộc không thích phô trương, lãnh giấy hôn thú sau đó tìm một toà thành châu Âu cổ xưa, trừ người thân và bạn bè tốt hai bên ra không quá mười người biết họ kết hôn, dĩ nhiên chuyện này Tô Cảnh Niên bất mãn hết sức, không biết sao làm sao nhưng dưới con mắt Tô Mộc đành thỏa hiệp.

Kể từ sau khi kết hôn, Tô Mộc bắt đầu thấy đau đầu.

Trước khi kết hôn, Tô Cảnh Niên ngược lại là một dạng tổng tài cảm dục, sau khi kết hôn, suốt ngày đè cô dưới thân thể hành hạ, mặc cho cô cầu xin tha thứ như thế nào cũng dùng không được, biến thái.

Thậm chí ngay cả đi làm đều muốn mang Tô Mộc đi, hận không thể nói cho khắp thiên hạ Tô Mộc là của hắn. Cuối cùng Tô Mộc cực lực phản đối, cái đề nghị này mới bị hủy bỏ.

Hơn nữa cả người ngây thơ không ít, đối với cô đủ loại xưng hô buồn nôn.

Tô Mộc không chỉ cảm thấy sáu năm này xảy ra chuyện gì, ai, khổ cô.

"Bảo bối, anh rất nhớ em a ~" giọng nói nhộn nhạo, khiến Tô Mộc không khỏi buồn cười, ngón trỏ chống đỡ ở trán Tô Cảnh Niên, ngăn cản hắn chuẩn bị đến gần hôn cô, cho đến khi hắn dùng ánh mắt ủy khuất nhìn Tô Mộc, cô mới buông xuống tay, ở khóe miệng hắn đặt một nụ hôn.

"Mấy lão già kia suốt ngày khiến anh phải đi công tác, rất lâu rồi anh chưa thấy em."

Nghe câu này, Tô Mộc không khỏi liếc mắt, người này mới ra ngoài ba ngày thôi, cô thật vất vả mới nghỉ ngơi ba ngày, hắn lại trở về.

Sau đó, Tô Cảnh Niên liền nghiêng người đè lên Tô Mộc, ở bên tai nàng thấp giọng nói: "Bảo bối, chúng ta đi tạo người thôi?"

Hơi thở ấm áp phả phất ở bên tai, lỗ tai Tô Mộc ửng đỏ, hắn lời nói lại để cho cô mềm mại đánh yêu hắn một cái: "Không cần, ở đây là phòng khách."

Thấy Tô Mộc nũng nịu, Tô Cảnh Niên vô cùng hưởng thụ.

"Không có việc gì, bọn họ đều bị anh đuổi đi hết rồi."

Không đợi Tô Mộc mở miệng nói chuyện nữa, Tô Cảnh Niên cúi xuống hôn chặn lời cô lại.

Vì vậy, từ đây Tô Mộc trải qua cuộc sống không biết xấu hổ, không có nóng nảy, "Hạnh phúc".

Tốt lắm chảy nước hết chưa Q3Q~ nào xem có thịt ăn~"

Edit: phía trên là lời của tác giả cũng là tiếng lòng của ta a ~T_T~ Ngoại truyện siêu dài a □□ □

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thế giới II: Tổng tài, thỉnh cầu dung ngã 1- 2

Edit: Linh lady

"Đây! Kịch bản thế giới tiếp theo, người tự xem một chút" đột nhiên âm thanh hệ thống vang lên.

Tô Mộc vô ý thức hai tay ôm ngực.

Hệ thống tựa như biết rõ ý nghĩ của Tô Mộc trào phúng: "Trước ㄟ sau như một, có cái gì đáng xem "

Tô Mộc đầu đầy hắc tuyến - _||. Cái giọng nói khinh thường này là như thế nào a.

Không thể nghe tiếp giọng của hệ thống, Tô Mộc tiện tay kéo kịch bản của thế giới tiếp theo.

Đối tượng tiến công chiếm đóng là giám đốc Mộ Thiếu Từ.

Lần này thân phận Tô Mộc là thư ký bên cạnh hắn.

Đại khái nội dung vở kịch này là: Bởi vì trong nhà Ninh Manh thiếu một khoản nợ mà phá sản, vì trả khoản nợ, buổi tối Ninh Manh đi tới khu đèn đỏ, giám đốc vì chuyện làm ăn mới đi tới nơi này. Từ đó gặp gỡ nữ chủ, có thể là vì nữ chủ đơn thuần không giả tạo, không giống loại phụ nữ bên ngoài đẹp đẽ bên trong đề tiện ngoài kia, tâm vừa động liền đem nữ chủ mang về nhà, thay nữ chủ trả nợ, còn đáp ứng yêu cầu nữ chủ không chạm vào cô ta.

Dần dần, nữ chủ đối với hắn sinh ra tình cảm. Nhưng một lần đang chiều cổ hắn say rượu, lại nghe thấy hắn kêu tên của người khác, nghĩ mình là người

thể thân, thừa dịp mưa đêm, thương tâm gần chết chạy ra ngoài, không ngờ bị xe đụng phải.

Người đụng cô ta, mới về nước không lâu thiếu gia Tần thị - - Tần Nam. Bởi vì xuất phát từ nguyên nhân trách nhiệm, Tần Nam quyết định chiếu cố cô ta. Nhưng là do kỹ thuật chữa bệnh trong nước chữa có hạn, Tần Nam mang cô ta ra nước ngoài.

Dần dần, Tần Nam thích cô ta. Hẳn trợ giúp Ninh Manh trở thành nhà thiết kế nổi tiếng thế giới.

Chỉ là Tô Mộc trong lúc nhất thời quên giám đốc tên là gì, mới có thể khiến Ninh Manh mất hồn như thế, nhưng cho dù thu lại cũng chẳng muốn đi nhìn.

Ngô, đau quá, đây là suy nghĩ duy nhất của Tô Mộc lúc này. Mờ mắt ra, nam nhân vận động trên mình là ai? đột nhiên cô mở to hai mắt, vận động!? Đây là có chuyện gì?

"Hệ thống, chuyện gì xảy ra "

"Khụ khụ, ách. Vừa mới ra đã quên cùng người nói. Nam nhân trên người người chính là Mộ Thiếu Tử. Là đối tượng người muốn tiến công chiếm đóng."

"Vậy, hiện tại, chuyện gì xảy ra" người không thể đem ta tới thời gian trước đó hoặc sau đó sao? Người tuyệt đối là cố ý. Tô Mộc hiện tại rất tức giận.

"A, người nói cái gì, ta như thế nào không nghe được, a, tín hiệu không tốt, ta đi trước "

Tô Mộc: "... " Hệ thống, người lại dám giả ngốc lúc này.

Cảnh tượng này hẳn là khi nữ chủ trở về một tháng trước, thời điểm nam chủ đi xã giao, uống rượu say xem nguyên chủ như nữ chủ. Như vậy nói cách khác qua buổi tối này cô sẽ mang thai.

Cũng bởi vì cô mang thai, khiến sau khi hai người bên nhau, nữ chủ cùng nam chủ tranh cãi ầm ĩ một trận, đây cũng là cái gai trong lòng nữ chủ. Về sau, nữ chủ liền nhờ Tần Nam trợ giúp, làm nguyên chủ sinh non, từ đây nguyên chủ hận bọn họ, đi lên con đường đối nghịch nữ chủ.

Hắn không hề biết chuyện nguyên chủ mang thai, Tô Mộc phỏng đoán khả năng là bị nữ chủ dấu diếm, khó trách hắn trước đến giờ không nhúng tay.

Tô Mộc tạm thời còn không thích ứng chuyện này, huống hồ cô chưa trải qua loại chuyện như vậy, bởi vì gia giáo nhà cô rất nghiêm khắc. Cho nên, cô đuổi tay đẩy người nam nhân ra lại đây không nổi. Nam nhân bởi vì bất mãn động tác Tô Mộc mà mặt hơi đỏ lên, dùng lực chạy nước rút.

"Đau quá, nhẹ chút " Tô Mộc bởi vì Mộ Thiếu Tử dùng lực mà đau đớn, khóe mắt ẩm ướt. Hai tay ôm lấy hán lưng.

Mộ Thiếu Tử thấy nước mắt Tô Mộc, nhất thời đau lòng, động tác chậm lại, đau lòng hôn nước mắt của cô. "Đừng khóc, anh sẽ nhẹ nhàng."

Kỳ thật đối với Ninh Manh, Mộ Thiếu Tử là có chút hảo cảm, ở trong sách, bởi vì oán hận cô ta đột nhiên bỏ đi, tình cảm mới liên tục lên men, thêm bộ dáng Ninh Manh sau khi trở lại, làm hắn thập phần không cam lòng, còn có Tần Nam xuất hiện, mới từ từ chậm rãi chuyển thành yêu.

Tô Mộc bất mãn nhìn hắn một cái, tự biết không có biện pháp, cũng liền mặc hắn làm. Mặc dù ở trong nhà nữ phụ, nam chủ là tên cận bã, nếu không cũng không cùng nữ phụ lên giường. Nhưng đọc kịch bản hệ thống đưa, Tô Mộc cảm thấy nữ chính hoàn toàn không xứng đáng với nam chủ cận bã trong mắt nữ phụ này.

...

Hôm sau, Tô Mộc tỉnh lại phát hiện thân thể rất đau nhức, cảm giác giống như là bị xe nghiền qua. Chuyện này cũng bình thường! Dù sao thân thể này cũng là lần đầu tiên.

Cổ nhin đau, Tô Mộc đẩy tay đang đè ở trên người mình, thuận tiện cảm áo sơ mi bên cạnh, cũng mặc kệ nó là của ai, vội vàng muốn vào nhà vệ sinh sửa sang lại mình một chút.

Đứng dậy xuống giường, vừa mới đứng trên sàn nhà, chân liền mềm xuống. Tô Mộc ngồi sững trên đất, ở trong lòng mắng Mộ Thiếu Tử, cũng không biết tiết chế một chút. Thật sự là đối bụng quá lâu lại bị tên cầm thú kia ăn sạch.

Có lẽ động tác Tô Mộc quá lớn, người trên giường động một cái, "Umk" đứng dậy, lắc lắc đầu đau buốt bởi vì uống nhiều quá.

Dựa vào đầu giường, vuốt vuốt huyết Thái dương. Nhủu lông mày hồi tưởng lại chuyện xảy ra tối hôm qua. Tô Mộc quan sát hắn, ngày hôm qua không thấy rõ ràng. Làn da màu lúa mạch, cơ bụng săn chắc, đủ biết hắn là một người thường xuyên vận động, khuôn mặt góc cạnh lạnh tanh, đôi mắt thâm thúy màu trà, hiện ra ánh sáng mê người; lông mi đen dài, mũi cao thẳng, hình dáng đối môi tuyệt mỹ, không chỗ nào không đáng hoàng, cao quý, ưu nhã.

"Cái kia, boss, có thể đỡ tôi một cái hay không" thanh âm Tô Mộc hấp dẫn chú ý của người trên giường, đôi mắt màu trà lạnh như băng nhìn mình.

Tựa hồ không có nghe thấy lời nói của Tô Mộc, đứng lên. Bởi vì động tác quá lớn mà bộ phận lộ ra, trong đầu Tô Mộc "Oanh" một tiếng mặt đỏ lên, xoay đầu ra nơi khác.

Mộ Thiếu Từ liếc thấy một màn như vậy, cảm thấy buồn cười. Thì ra thư ký lạnh lùng lại có thể đỏ mặt, lộ ra màu da trắng nõn, thập phần mê người. Chỉ là không nghĩ tới còi xuống mất kính, cô sẽ ngốc manh như thế.

Dưới ánh nắng, cô thể nhìn thấy từng dấu vết trên người cô, chứng tỏ ngày hôm qua kịch liệt đến cỡ nào. Mộ Thiếu Từ mắt tự nhiên quay đầu, tăng nhanh động tác trên tay.

Đội hần mặc quần xong lại phát hiện áo sơ mi không thấy, nhìn sang áo Tô Mộc mặc trên người đúng là của mình, để trần nửa người trên hướng Tô Mộc đi tới. Lúc này hai chân Tô Mộc khá hơn một chút, tự động đứng dậy. Nhưng vẫn không có đứng vững, thân thể đổ về phía trước.

Thân thể được một cánh tay ôm lại, cho nên mới không ngã sấp trên mặt đất.

"Cảm ơn boss" thân thể Tô Mộc lui về phía sau một chút.

Nhìn bộ dáng Tô Mộc còn lạnh nhạt, trong lòng Mộ Thiếu Từ cảm thấy bất mãn.

"Boss, tối ngày hôm qua xem như không có chuyện gì xảy ra đi. Tất cả mọi người đều là người trưởng thành, có một số việc tôi sẽ không nói " Tô Mộc mở miệng nói trước trước. Cô xem nhẹ cảm giác thân thể khó chịu.

Nghe được câu này, Mộ Thiếu Từ có chút không thoải mái, trong lòng không hiểu bức bối, vẫn như cũ, là bộ dáng cái gì đều không thêm để ý.

Nhưng nhìn đến vết máu đỏ trên giường, Mộ Thiếu Từ có chút kinh ngạc, cô là lần đầu tiên?

"Cô mặc áo của tôi " trong khoảng thời gian ngắn, hần không biết nên nói cái gì.

"Boss, anh chờ một chút. Tôi đổi lại đồ" Tô Mộc lập tức phản ứng lại, nhặt quần áo từ trên mặt đất, đi tới phòng tắm.

"Tiểu Trương, mang một bộ quần áo cho tôi, còn có một bộ đồ của nữ." Sau khi Tô Mộc đi vào Mộ Thiếu Từ, gọi điện thoại cho trợ lý.

Trợ tên tiểu Trương, vẻ mặt kỳ quái, giám đốc đột nhiên thông suốt? Kể từ khi cô gái Ninh Manh biến mất, tổng tài ở công ty tinh thần sa sút, cả người đều âm u, cũng rất ít đi xã giao, công ty hiện giờ cũng là doanh nghiệp đứng số một số hai trong nước. Không biết rõ cái người tên Ninh Manh tiểu thư có hối hận không.

Tiểu Trương vẫn cho là Ninh Manh vì tiền mới cùng boss ở một chỗ. Bất quá lý giải như vậy cũng không có sai, cho nên tiểu Trương vẫn luôn không thích cái người tên Ninh Manh. Vô cùng vui tay vui mắt khi thấy chuyện này, boss có thể thoát khỏi bóng ma kia. Chỉ là hần không thể ngờ người kia lại chính là đồng nghiệp của mình, Tô Mộc.

Sau khi Tô Mộc đi ra, cầm áo đưa cho hần.

Nhìn bộ dáng nhũn nhũn của hần, Tô Mộc lập tức hiểu ý "Boss, yên tâm. Tôi sẽ giúp anh giặt sạch." QAQ về mặt Tô Mộc khổ bức.

Nhìn vẻ mặt Tô Mộc biến hóa, Mộ Thiếu Từ không biết như thế nào lại vui vẻ, bởi vì vẻ mặt này, khiến cả người cô sinh động không ít.

Kỳ thật bề ngoài Tô Mộc không kém, cùng bản thân ngoài đời có vài phần tương tự, lúc trước thân thể rất ngay thơ, bây giờ lại sở hữu một thân thể thành thực. Nguyên chủ bởi vì thường xuyên mang kính, hơn nữa vẻ mặt không chút thay đổi, khiến người ta cảm thấy cô rất khó sống chung, nghe nói cô do Mộ Thiếu Từ tuyên đây cũng là một trong những nguyên nhân trọng yếu khiến người khác không thích cô.

Thật ra tính cách Tô Mộc kỳ thật thật đáng yêu, tình cảm đơn thuần, chỉ là cô rất ít biểu lộ ra, tính cách cam chịu nên cho dù bị thương cũng sẽ để trong lòng, bởi vậy cô mới có thể trong tình huống biết mình mang thai mà có ý định rời xa Mộ Thiếu Từ, dù sao đứa trẻ là vô tội, nhưng lại không nghĩ tới nữ chủ trở về làm loạn tất cả kế hoạch của cô.

Mộ Thiếu Từ mặt tràn đầy vui vẻ nhìn Tô Mộc "Ừ" vốn là hần dự định nói không cần, nhưng bây giờ hần muốn thay đổi chủ ý.

Vừa lúc chuông cửa vang lên, Tô Mộc vội vàng đi mở cửa.

Thấy người mở cửa là Tô Mộc, tiểu Trương cảm thấy kinh ngạc, cho dù Tô Mộc không đeo mắt kính tiểu Trương vẫn nhận ra đồng nghiệp của mình.

"Tiểu mộc? Cô sao lại ở đây?" a, thì ra quần áo là cho Tô Mộc.

Tiểu Mộc? Trong phòng Mộ Thiếu Từ nghe được câu này, bày tỏ khó chịu, hần còn chưa gọi cô như vậy đâu.

"Ừm! Cái này là của giám đốc, đây là của cô" Nói xong, trước khi đi còn nhìn cô ý tứ sâu xa.

Tô Mộc cầm quần áo, đóng kín cửa.

"Giám đốc." Tô Mộc cúi đầu, tai đỏ lên, "Tiểu Trương làm sao biết "

"Hừm" cố nén cười, lấy quần áo của mình trên tay Tô Mộc.

"Boss?" Tô Mộc nghi hoặc. Hiện tại quần áo trên người làm cô rất khó chịu.

Tô Mộc đoán chừng là Mộ Thiếu Từ nói với tiểu Trương.

"Vây cảm ơn boss." Tô Mộc cảm quần áo, tâm tình rất vui vẻ, bởi có thể đổi đi bộ quần áo khó chịu này. Đi vào tắm rửa, mà Mộ Thiếu Từ sau khi Tô Mộc đi vào, đến một phòng tắm khác.

...

Sau đó cùng Tô Mộc mỗi người đi một ngã, Mộ Thiếu Từ thăm nghĩ, vẫn là cường gian dùng tốt. Bình thường con mắt không gọn sóng, lúc này ngược lại tràn trề vui vẻ.

Tô Mộc được boss phê chuẩn, ở nhà tập yoga, đưa tay sờ sờ bụng. Mặc dù bản thân không phải là rất tinh nguyện, nhưng bên trong có cục cứng, cảm thấy thật thần kỳ a.

Tô Mộc cảm thấy thật ra Mộ Thiếu Từ cũng không thật sự thích Ninh Manh, đơn giản chỉ là ham muốn giữ lấy mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Thế giới II: Tổng tài, thỉnh cầu dung ngã 3

Edit: Linhlady

Tô Mộc không biết rõ ở đâu mà bàn tay vàng của nữ chủ lớn như vậy, đầu tiên là tổng tài bá đạo, sau lại có một thiếu gia ôn nhu.

Tô Mộc có điểm hâm mộ cô ta, bất kể thời nguy hiểm như thế nào đều sẽ có người xuất hiện kịp thời cứu, còn yêu cô ta vô điều kiện. Quả thực không cần quá phận.

Tính cách nữ chủ rất tiểu bạch, nhưng lại có thể nghĩ đến đi khu đèn đỏ, phỏng đoán cũng là hy vọng câu được một kẻ có tiền, giải quyết nợ nần trong nhà đi.

Nữ chủ được cha mẹ cô ta bảo vệ rất tốt, bởi vì khu nhà cha mẹ cô ta đầu tư xuất hiện vấn đề còn chết một mạng người, khu nhà đang xây dựng liền ngừng, người nhà nạn nhân tới quấy rối, các vấn đề thi nhau kéo tới, bọn họ không chịu nổi gánh nặng, tài chính công ty xuất hiện vấn đề, cuối cùng trên đường cao tốc ra tai nạn xe cộ do quá mệt mỏi. Nữ chủ từ thiên kim nhận hết mọi sủng ái biến thành con người dưới đáy xã hội đeo trên lưng khoản nợ khổng lồ, mà những người gọi là thân thích kia không hề có ý muốn tiếp nhận cô ta khắp người đều là nợ nần xúi quẩy. Khi đó Mộ Thiếu Từ giúp cô ta giải quyết sạch nợ, chỉ có một yêu cầu là cô ta đứng ở bên cạnh mình, còn cùng nữ chủ ký hợp đồng gọi là hiệp ước không bình đẳng.

Lúc này, Tô Mộc lại rất muốn gầm thét, cô nương người thật đủ! Ở lúc người gặp nguy cơ, nam chủ ra tay giúp người giải quyết sạch nợ vụ nần. Còn kí hiệp ước không bình đẳng, chỉ là hy vọng Ninh Manh ở bên cạnh hấn sáu năm cũng không làm khó cô ta.

Bây giờ Tô Mộc mới cảm thấy nam chính hoàn toàn không đáng vì nữ chính cặn bã a. Nghĩ tới đây, Tô Mộc vì nam chủ sâu sắc bày tỏ đồng tình. Thế cho nên nghĩ phép một ngày Tô Mộc đi làm luôn nhìn boss với ánh mắt đồng tình, lại chứng kiến nam chủ cụp mắt.

Bị Tô Mộc liên tục dùng ánh mắt đồng tình nhìn chăm chú khiến Mộ Thiếu Từ cảm giác không giải thích được, trong lòng lại thấy vui vẻ, trước kia cô đi làm cũng không nhìn mình.

Ồ? Chính mình không phải là đang run M* đi? Suy nghĩ đến đây, Mộ Thiếu Từ không tự chủ run một cái.

Tối hôm qua hấn mất ngủ, nghĩ tới hấn lấy đi lần đầu tiên của cô, vừa muốn Ninh Manh, lại phát hiện Ninh Manh ở trong ấn tượng của hấn đã có chút mờ hồ, chỉ nhớ rõ cô ta giống thiên chân khả ái, có chút ít mơ hồ là một cô gái nhỏ. Khi cô ta bỏ đi hấn rất thất vọng, nhưng vì trách nhiệm vẫn đi tìm cô ta, lại luôn không có có kết quả gì. Chút chuyện này chính là nguyên nhân hấn một đêm chưa ngủ.

(*run M: bạn nào từng đọc truyện SM sẽ rõ, run M kiểu người có khuynh hướng thích bị hành hạ.:))

Quả nhiên không chiếm được là tốt nhất, nữ chủ ở thời điểm không để ý người ta, người ta còn liều mạng đuổi theo.

ゝ (' ▽ ') 〰 Tô Mộc trong nháy mắt cảm giác vô cùng châm chọc giả thiết này.

"Boss, lịch trình tiếp theo ngài có cuộc hẹn với nhà thiết kế trang sức Amy" lúc này, Tô Mộc trong lòng có chuông cảnh báo lớn, sẽ không phải khéo như thế đi?

"Ừ. Khụ khụ...cô khoẻ hơn chưa?" Mộ Thiếu Từ nắm tay trên môi, nghĩ rất lâu mới phát giác được hay là hỏi một chút.

Từ trong miệng Mộ Thiếu Từ trong miệng nghe được câu này, mặc dù có điểm khó chịu, nhưng Tô Mộc có chút thụ sủng nhược kinh, hình như mặt hơi đỏ?

"Cảm ơn boss quan tâm. Không có gì đáng ngại." Lập tức, Tô Mộc khôi phục trạng thái bình thường.

"Ừm" Mộ Thiếu Từ cả quá trình không có dám ngắt đầu nhìn Tô Mộc một cái, cho nên cũng không có trông thấy Tô Mộc đỏ mặt.

Phản ứng chỉ có như vậy? Không phải là phải tỏ nhu nhược sao? Để cho mình an ủi cô ấy sao?

Nếu như Tô Mộc biết rõ ý tưởng nam chủ, nhất định sẽ nói người không phải là ta, boss, ta mới không có sụp đổ như thế đâu.

Trong lúc đó hai người lại khôi phục trầm mặc, nhưng động tác trên tay không có chậm lại. Cho đến khi tiểu Trương vào nói nhà thiết kế đến, hai người mới một trước một sau đi ra ngoài.

Đến phòng hội nghị.

Mộ Thiếu Từ ngắt đầu, bắt tay người đối diện: "Cô..." Mặt đầy khiếp sợ, người mình tìm lâu như thế nhưng lại không ngờ chính là nhà thiết kế trang sức nổi tiếng thế giới.

"Hi, đã lâu không gặp" so với Mộ Thiếu Từ kinh ngạc, Ninh Manh lại tỏ ra lạnh nhạt, giống như khá thoải mái với đối quá khứ? Tựa như lơ đãng thoáng nhìn Tô Mộc sau lưng Mộ Thiếu Từ một cái, chống lại con mắt Tô Mộc liến dòi đi.

Tô Mộc cũng rất kinh ngạc, sự ngây thơ năm đó trên người nữ chủ, đã chuyển thành thành thực mị lực, biến hóa quả thực rất lớn. Khó trách về sau Mộ Thiếu Từ sẽ yêu cô ta như vậy.

Nhưng tại sao cô ta lại nhìn là mình? Nghĩ tới đây, Tô Mộc không khỏi nhủ mảy. Nhìn Ninh Manh trước mắt, Tô Mộc cảm thấy hơi quen thuộc, không đúng, các cô chưa từng gặp mặt.

Tô Mộc suy tư rất lâu, tâm không khỏi lộp bộp một tiếng, gương mặt đó có điểm giống nguyên chủ, nghĩ tới thời gian hai người xuất hiện. Tô Mộc vội vàng gọi hệ thống, nhìn lần đó Mộ Thiếu Từ kêu tên đúng là Tô Mộc, thiên a, thì ra người tổng tài thích trước đó là Tô Mộc.

Nhưng là vì sao thích nguyên chủ đây? Thiên a, đến cùng xem nhẹ cái gì trong tiểu thuyết, trong nội tâm Mộ Thiếu Từ lại có ánh trắng sáng, mà lại là nguyên chủ. Nhưng thái độ giám đốc như vậy ai nghĩ là thích mình a. Tô Mộc nhìn ốt đại boss khổ sở suy tư.

Mà tất cả mọi người đều rất kinh ngạc thì ra hai người là nhận biết.

"Hắc, thì ra Mộ tổng biết Amy" trợ lý bên cạnh Amy ra mặt đánh vỡ lúng túng.

Nghe được câu này, trong nháy mắt Mộ Thiếu Từ khôi phục lại bộ dáng giám đốc lãnh khốc, dường như người vừa rồi thất thố không phải là hắn. Thanh âm từ tính có chút trầm thấp: "Đã lâu không gặp. Ninh tiểu thư. Tôi nghĩ chúng ta có thể bắt đầu."

"Đương nhiên."

Lập tức, hai người bắt đầu thảo luận phương án.

Quan điểm mới mẻ của Ninh Manh khiến Mộ Thiếu Từ giật mình, thì ra khi rời xa mình cô ta thay đổi thành ưu tú như vậy, chuyện này khiến Mộ Thiếu Từ có chút không thoải mái.

...

"Hợp tác vui vẻ." Mộ Thiếu Từ bắt tay cùng Ninh Manh.

Sau khi Ninh Manh rời đi, Mộ Thiếu Từ trở lại phòng làm việc, báo ai cũng không được cho vào trong phòng làm việc.

Cửa đóng lại, Trương Thăng không tiếng động nhìn Tô Mộc, chính là tiểu Trương khoa tay múa chân một cái: Làm sao vậy? Bởi vì nhà thiết kế vừa rồi sao? Hoàn toàn đã quên bộ dáng cao lãnh chính mình xây dựng.

Mà Trương Thăng đối với chuyển biến của Tô Mộc tổng kết tại sức mạnh tình yêu.

Vì vậy, Trương Thăng kéo Tô Mộc đi tới phòng giải khát bởi vì cho là Tô Mộc cùng boss có quan hệ liền đem chuyện xưa thêm dầu thêm mỡ nói một cho Tô Mộc nghe, còn một cái đồng tình nhìn Tô Mộc, o (￣▽￣)o ai, thật vất vả boss có người mới, tình cũ liền xuất hiện, đây không phải là phiền toái sao.

"Cố gắng lên, tiểu Mộc. Tôi ủng hộ cô." Nói xong tạo một tư thế cố gắng lên liền đi.

Uy uy, đại ca. Sự tình không phải như ngươi suy đâu, cô cùng boss còn không có phát triển đến một bước kia. Chờ lúc Tô Mộc muốn nói, đã không còn thấy bóng dáng tiểu Trương.

Tô Mộc cũng không thèm tìm trượng thẳng để giải thích, nhưng nhờ chuyện này mà con đường chiếm đóng giám đốc của Tô Mộc ngược lại cũng thuận lợi không ít.

Bởi vì phòng làm việc của thư kí tổng giám đốc làm việc bên ngoài, Tô Mộc trở lại phòng làm việc liền gõ cửa phòng boss. "Boss, đây là dự tính của bộ tài vụ, xin ngài xem qua một chút. Còn có bên hải quan giống như xảy ra vấn đề, muốn ngài đi một chuyến." Tô Mộc nghỉ phép một ngày cũng không nhân đôi, quen thuộc công việc của mình, đối với chuyện của giám đốc tổng tài bất cứ chuyện gì đều nhớ kĩ so với chuyện của mình còn muốn rõ hơn.

"Ừ. Đi thôi." Mộ Thiếu Tử đứng dậy, sửa sang cà vạt có chút lệch nghiêng.

Hai người lập tức ngồi trên xe, đi tới hải quan.

...

Nhưng là, chuyện phát sinh kế tiếp Tô Mộc hoài nghi trước khi ra cửa có phải không xem hoàng lịch hay không, như thế nào lại khéo đến thế, ha ha.

◆#

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thế giới II: Tổng tài, thỉnh cầu đụng ngã 4

Edit: Linh lady

Trên xe Mộ Thiếu Tử nhìn qua ngoài cửa sổ trong đầu có ngàn vạn suy nghĩ, rời khỏi mình cô ta dường như trôi qua tốt hơn, chẳng lẽ cách làm lúc trước sai sao.

Tô Mộc liếc nhìn Mộ Thiếu Tử ngồi phía sau, nghĩ thầm, nữ chủ lần này xuất hiện trước mặt nam chủ, phỏng đoán đã khiến họ nhớ lại kí ức trước kia.

Nhưng nhìn thoáng qua hành trình, tháng sau đi B thị nói chuyện làm ăn, chỗ đó là bãi biển nổi danh nhất. Vốn là boss cùng tiểu Trương đi, cô nói chuyện cùng tiểu Trương một lúc, về mặt cậu ta mập mờ nhìn cô. Cho nên Tô Mộc nắm chắc cơ hội lần này, xoát một phen hảo cảm thật tốt.

____ đây là đường ranh giới Mộ Thiếu Tử ưu thương ____

Sau khi đến nơi...

Tô Mộc tự giác xuống xe trước, chờ Mộ Thiếu Tử.

Tài xế mở cửa xe, xuống xe Mộ Thiếu Tử liếc Tô Mộc một cái, bộ mặt không chút thay đổi.

Lúc này đầu óc Tô Mộc liên tục xoay chuyển, thì ra boss thích cô, nhưng tại sao nguyên chủ không có ấn tượng (mặt nghiêm túc).

Ánh mắt nhìn về phía cửa chính thấy đã có một người đứng chờ từ khi nào rồi.

Tô Mộc không hiểu boss tại sao lại trưng ra bộ mặt thối như thế bị người ta thiếu mấy trăm vạn, chỉ cho rằng hán nghĩ đến chuyện Ninh Manh, cô yên tĩnh đi theo sau lưng Mộ Thiếu Tử.

"Mộ thiếu, mời đi bên này." Người dẫn đường lễ phép mang bọn họ đến nơi thương thảo, vào thang máy, đi mấy vòng mới đến.

Đi đến phòng khách rộng rãi, đã nhìn thấy một dáng người cao gầy, dáng người trên hình tam giác ngược, hai chân thon dài, đứng ở đó, thật muốn nhìn khuôn mặt người kia như thế nào.

"Tổng giám đốc, Mộ tổng đến." Người dẫn đường đi về phía trước giải thích rõ.

Người đàn ông kia lập tức xoay người, quả nhiên là nam tử tuấn mỹ. Nếu như Mộ Thiếu Tử là bá đạo, như vậy hán chính là ôn nhuận. Người kia vui vẻ mở miệng "Mộ thiếu, đã lâu không gặp" dùng tay ý bảo người dẫn đường lui ra.

Tô Mộc nghĩ, đây là phương thức chào hỏi mới nhất hiện nay sao? Như thế nào một người hai người đều chào hỏi như vậy.

Chờ lúc gian phòng chỉ còn lại ba người, người đàn ông kia, không, Cố Thụy dùng ánh mắt ý bảo Mộ Thiếu Từ có muốn để Tô Mộc ra ngoài hay không.

"Không cần" boss đột nhiên lên tiếng dọa cô đang quan sát Cố Thụy Tô Mộc nhảy dựng, làm sao vậy? Có chút làm cho cô không biết được suy nghĩ của hắn.

Cố Thụy kinh ngạc, lập tức trêu tức nhìn Mộ Thiếu Từ, bỏ qua Tô Mộc kinh ngạc tùy ý ngồi ở trên ghế sofa.

Tô Mộc kinh ngạc vì rất ít người sẽ ở trước mặt boss có dáng vẻ này, huống chi người kia nhìn như quân tử khiêm tốn nhún nhường lại rất tùy ý. Xem ra hai người rất quen thuộc, nhớ kỹ nhớ kỹ.

Mộ Thiếu Từ cũng đi theo ngồi xuống.

"A a, gần đây đã thông suốt." Cố Thụy vừa mở miệng nói, Tô Mộc liền kết luận ý nghĩ của mình, hai người rất quen thuộc, còn không phải quen thuộc bình thường.

"Hãy bớt xàm ngôn đi. Bên hải quan xảy ra vấn đề gì?" Mộ Thiếu Từ hiển nhiên rất không thích đề tài này, nhúu lại mi.

"Đừng a! Người anh em tôi đang quan tâm quan tâm cậu" nói xong, còn nhìn Tô Mộc nháy mắt ra hiệu. Tô Mộc không giải thích được, nhưng nghĩ lại lời Cố Thụy nói, trong nháy mắt liền hiểu chuyện gì xảy ra, mặt bắt đầu có chút nóng.

Mộ Thiếu Từ khó được nhìn thoáng qua Tô Mộc, phát hiện khuôn mặt cô đỏ hồng, tâm tình buồn bực một ngày biến mất.

So với hắn, Cố Thụy đã quan sát Tô Mộc, bộ dáng Tô Mộc thông minh khéo léo, là kiểu người đúng mực, không ngu ngốc sao, so với nữ nhân kia tốt hơn không biết bao nhiêu lần, nghĩ đến nữ nhân kia, mặt Cố Thụy chìm xuống, nhớ tới việc Mộ Thiếu Từ vì uống quá nhiều mà ngộ độc rượu nằm viện.

Sắc mặt Cố Thụy thay đổi còn nhanh hơn lật sách, Tô Mộc quyết định cách hắn (CT) xa xa. Mộ Thiếu Từ cảm giác được tâm tình bạn tốt, biết rõ hắn (CT) nhớ tới thứ không tốt, liền vỗ vỗ vai Cố Thụy.

"Chúng ta bắt đầu đi!" Mộ Thiếu Từ quay về chuyện chính.

Khôi phục bình thường Cố Thụy lập tức trở nên nghiêm túc, cùng Mộ Thiếu Từ bàn chuyện, Tô Mộc cũng ở bên cạnh yên tĩnh đưa ra một chút văn kiện.

Rất nhanh tới thời gian ăn cơm, Cố Thụy mời mọc Mộ Thiếu Từ cùng Tô Mộc xuống nhà hàng tầng dưới đi ăn cơm. Tô Mộc vốn muốn cự tuyệt, nhưng nhìn ánh mắt của boss, lời nói lên tới miệng lại phải nuốt xuống, đi theo sau lưng hai người.

Dọc đường đi, Cố Thụy lải nhải nói không ngừng, cũng không thấy khát nước. Mà boss chính là vẻ mặt lạnh nhạt nghe, hiển nhiên đã tập mãi thành thói quen.

Một người trầm mặc ít nói, một người nói nhảm liên thiên. Khó trách sẽ trở thành bạn tốt, Tô Mộc nghĩ nghĩ một lát đã đến nhà hàng.

Có lẽ giá trị nhan sắc của Tô Mộc cao, rất nhanh liền hấp dẫn ánh mắt mọi người trong nhà ăn. Nhân viên phục vụ lễ phép dẫn bọn họ đến vị trí gần cửa sổ, đây là vị trí rất tốt, bởi vì nhà hàng ở gần biển, cho nên có thể trông thấy biển rộng, lúc này tâm tình Tô Mộc thật tốt.

Chọn món xong, Cố Thụy liền mở ra hình thức nói nhảm "Tô tiểu thư là người nơi nào?" "Tô tiểu thư cô tốt nghiệp ở đâu?" "Tô tiểu thư..." Nói mãi cuối cùng, đều kêu Mộc Mộc "Mộc Mộc a, tính tình của người anh em của tôi không tốt, cô muốn..."

Ngươi đây là cái tiết tấu gì, Tô Mộc vẻ mặt kinh ngạc. Rất muốn gọi cảnh sát thúc thúc bắt hắn(CT) đi, nói rất nhiều, thật phiền, người này bệnh thần kinh đi, Tô Mộc im lặng trong đầu lại có vô vàn nhận xét.

Mộ Thiếu Từ nhìn một người nói nhảm không ngừng, một người không yên lòng đáp lời. Trong lòng một trận bất đắc dĩ, may mắn xung quanh bọn họ không có người nào.

"Tôi đi phòng vệ sinh một chút." Tô Mộc nói, liền đứng dậy. Lưu lại Cố Thụy vẻ mặt đầy tiếc nuối, tiếc nuối? Ngươi này lại muốn nháo như thế nào?

"Được, chờ cô trở về nói tiếp." Nghe nói như thế, Tô Mộc đứng khựng lại, ngay lập tức bước đi.

Trong phòng vệ sinh lúc Tô Mộc rửa tay, lại ngoài nhìn thấy Ninh Manh. Cô muốn làm như không thấy, nhưng người nào đó lại không có ý định bỏ qua.

"Tô tiểu thư, thật trùng hợp, gặp cô ở đây." Ninh Manh nhìn chăm chăm Tô Mộc, Tô Mộc cũng thẹn thùng không trả lời. "Đúng vậy, thật trùng hợp."

"Là ở cùng Mộ thiếu sao?" Kỳ thật Ninh Manh cùng Tần Nam đến ăn cơm, từ lúc bọn họ vừa tiến đến liền chú ý bọn họ, trông thấy Tô Mộc đi tới phòng vệ sinh, cô ta cũng đi theo, nói vào phòng vệ sinh rồi đứng đây.

"Ninh tiểu thư, đến cùng cô muốn nói cái gì." Tô Mộc nhúu mày, không hiểu cô lại muốn làm gì nữa.

"Không có gì, chỉ là hiếu kỳ." Ninh Manh cười cười.

Tô Mộc nhìn cô ta một cái, cái gì cũng không nói xoay người muốn đi. Ninh Manh lại cầm lấy cổ tay cô, "Cách hần xa một chút" cô ta không cam lòng khi mình rời đi nhiều năm như thế, bên cạnh hần đã có người khác. (Tô Mộc: Người đã quên người cũng có:)

"Buông tay. Ninh tiểu thư, tôi nghĩ tôi cùng với người nào lui tới, còn chưa tới lượt cô đến dạy tôi." Nói xong, Tô Mộc liền tránh thoát khỏi tay Ninh Manh, đi thẳng ra ngoài.

Ninh Manh giận quá hóa cười, nhìn thân ảnh Tô Mộc, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Tất cả đều bị Mộ Thiếu Từ trông thấy, vốn là hần chỉ đi xem xem tại sao Tô Mộc đi lâu như vậy, không ngờ lại nhìn thấy một màn này, trong mắt chợt lóe qua một tia phức tạp.

Tô Mộc cúi đầu nhìn cổ tay bị Ninh Manh siết hồng (thủ đoạn), vuốt vuốt, nghĩ tới sức lực của Ninh Manh rất lớn. Lại ngoài ý muốn đụng vào lồng ngực người khác, cứng quạ. Nhưng cô nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng nói "Thực xin lỗi", ngẩng đầu nhìn lên mới nhận ra là người quen "Boss? "

"Ừ" Mộ Thiếu Từ nhìn Tô Mộc chỉ tới bả vai hần, liếc qua cổ tay cô đỏ lên, ánh mắt tối sầm lại.

"Boss, anh sao lại ra đây?"

"Đồ ăn đã mang lên, tên kia không kịp đợi " đôi môi mỏng gợi cảm của Mộ Thiếu Từ chậm rãi phun ra này vài câu.

"A được. Chúng ta đi nhanh đi."

"Tay cô bị sao vậy? " giống như vô tình hỏi qua.

"Không có gì, bị ống tay áo ghim chặt. Gắn đây chắc là tăng cân, chúng ta mau đi vào đi." Tô Mộc che che tay, thuận miệng tìm một lý do, bước nhanh đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Thế giới II: Tổng tài, thỉnh cầu đụng ngã 5

Edit: Linhlady

Thân hình Mộ Thiếu Từ dừng lại, về mặt phức tạp nhìn thân ảnh vội vàng Tô Mộc bước nhanh. Rất nhanh cũng sửa sang lại tâm tình, đi theo Tô Mộc.

"Cô làm gì, tại sao lâu như vậy. Tôi sắp chết đói rồi." Trên chỗ ngồi Cố Thụy bất mãn nhìn hai người Tô Mộc.

"Ngại quá." Tô Mộc tự biết mình sai, cũng hướng Cố Thụy xin lỗi.

Cố Thụy khoát tay "Được, đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân. Tha thứ cô." Nói xong, mặt cười gian nhìn Tô Mộc sau lưng Mộ Thiếu Từ nói với Tô Mộc, "Boss của các cô rất quan tâm cấp dưới nha, còn tự mình đi tìm cô."

Ngồi vào vị trí, Mộ Thiếu Từ cầm đĩa ăn xiên một miếng thịt nhét vào miệng Cố Thụy, "Ăn cái gì đó đều ngăn không nổi miệng cậu." Sau đó cũng không ngẩng đầu lên, chăm chú ăn thịt bò.

"Ngô, ngô" Cố Thụy một bên nhai một bên kháng nghị, khả năng vì đã đói bụng, chẳng muốn phản bác Mộ Thiếu Từ, cũng bắt đầu bắt đầu ăn. Nhưng phương diện lễ nghi khi ăn vẫn có, hai người bọn họ tương ăn đều rất tao nhã.

Tô Mộc nhìn hành động của bọn họ, cười cười, hôm nay coi như trông thấy một mặt khác ngày thường của đại boss.

Thì ra bọn họ cũng không hoàn hảo, quả nhiên trong tiểu thuyết đều là gạt người, bản thân bọn họ cũng là người sống sờ sờ, cũng có một mặt giống người bình thường, thật đúng là thú vị.

Tô Mộc cười, cúi đầu bắt đầu ăn này nọ, ân, đồ ăn thật ngon, bởi vì chuyện này còn nheo nheo con mắt.

Khoé mắt Mộ Thiếu Từ nhìn thoáng qua Tô Mộc, lại phát hiện nét mặt cô bây giờ rất giống con mèo nhỏ, ừ, tiểu mèo hoang.

Ba người rất yên tĩnh, nhưng bầu không khí lại không làm người ta xấu hổ.

Một màn này toàn bộ rơi vào trong mắt Ninh Manh mới từ nhà vệ sinh trở ra, đáng giận, Ninh Manh nắm chặt lại quả đấm, móng tay bấm sâu vào trong thịt, dường như không cảm nhận được đau đớn. Cho dù lúc trước mình rất cố gắng lấy lòng người bên cạnh hần, bọn họ đối với cô ta cũng không tính

phá hư, nhưng cũng không giống như Tô Mộc, vì sao Tô Mộc không cần làm gì cũng được yêu thích như vậy.

Lúc trước cô ta rời khỏi hắn, nhưng thật ra lại mang oán ý, nếu Mộ Thiếu Từ không cho cô ta cuộc sống cô ta mong muốn, vì sao còn muốn chọc cô ta, đem cô ta giam cầm ở bên cạnh? Hiện tại cô ta trở về, chính là muốn xem hắn khi không có mình sống có tốt không, thậm chí cô ta hôm nay cũng đã có thành tựu. Nhưng tại sao tất cả giống như đánh vào bông, vì người trợ lý kia? *(đọc đoạn này thấy vô cùng ghét Ninh Manh)*

Ninh Manh mặt âm u trở lại vị trí, ngồi ở đối diện Tần Nam bỗng chốc cũng cảm giác được tâm tình Ninh Manh biến hóa.

"Đã xảy ra chuyện gì sao? Như thế nào mặt mày ủ rũ vậy?" Ngừng động tác trong tay, Tần Nam lo lắng nhìn người đối diện. Trong mắt sùng ái cùng tình yêu rõ ràng, chỉ là người nào đó không hiểu.

"Không có a! Ăn cái gì đó đi." Ninh Manh nhìn Tần Nam cười cười, liền cúi đầu bắt đầu ăn.

Nghe câu này Tần Nam kỳ thật có hơi thất vọng, Ninh Manh vẫn không muốn nói với mình sao? Thật ra hắn biết rõ, từ khi nhóm người kia đi vào ánh mắt cô ta liền theo chưa rời đi trên người bọn họ, đi vệ sinh phòng đoàn cũng gặp phải người làm cho cô ta không vui, cái người kia, nghĩ tới đây Tần Nam liền giận tái mặt, người tổn thương cô ta hắn sẽ không bỏ qua một ai.

Thời điểm cứu cô ta, biết được trong lòng cô ta vết thương chồng chất, chính mình cố gắng lâu như thế, cô ta vẫn không muốn mở ra trái tim sao?

Trong một lần cô ta say rượu, gọi tên một người, Mộ Thiếu Từ. Hắn biết rõ đó là tên người cô ta yêu, hắn cũng biết rõ người kia Mộ Thiếu Từ là tổng tài tập đoàn Mộ thị. Cho nên hắn(TM) rất cố gắng bắt kịp Mộ Thiếu Từ, thời gian qua tâm trạng hắn rất nặng nề nhưng cũng nhanh chóng nghiêm túc, bắt đầu học tập quản lý xí nghiệp của gia tộc.

Nhưng hắn sẽ chờ đến lúc cô ta hoàn toàn quên người kia, sau đó chậm rãi làm cô ta động tâm. Nhưng muốn hắn đợi bao lâu.

Cảm nhận được tâm tình Tần Nam trầm thấp, Ninh Manh sao lại không hiểu, cô ta không phải kẻ ngu ngốc, trong mắt của hắn chứa tình cảm, cô ta nhìn thấy rõ ràng tường tận. Nhưng cô ta không biết mình còn có thể tiếp nhận một đoạn tình cảm này hay không, cô ta không muốn thương tổn hắn, cho nên giả vờ cái gì cũng không biết, cô ta thực xin lỗi tình cảm của hắn.

Hai người lúc trước đánh ầm ập bỗng chốc liền biến thành bộ dáng âm u.

...

Nữ: "Oa, thật là đẹp trai a!" "Hắn cười với ta " "Người lãnh khốc kia, đáng người thật tốt." "Nha, nữ sinh kia thật hạnh phúc a" "Đúng vậy đúng vậy "

Nam: "Nữ sinh kia thật xinh đẹp." "Đáng người cũng rất tốt."...

Dọc theo đường đi, Tô Mộc tiếp nhận phần đông lễ rửa tội, đột nhiên cảm thấy này thế giới này mới giống thế giới trong tiểu thuyết, thiết thời mình còn tưởng rằng không giống, liếc qua người bên cạnh, hừ, trên hoa ghẹo nguyệt.

Chuyện là như vậy, vốn cơm nước xong, bụng no quá, Tô Mộc dự định đến phụ cận công viên tản bộ, dù sao cũng không xa, còn có thể để tránh phải ăn tiếp, quan trọng hơn có thể tránh thoát tên Cố thiếu đáng ghét!

Nhưng tưởng tượng thì tốt mà thực tế thì tàn khốc.

Sau khi nói với bọn họ xong.

Mộ Thiếu Từ: "A. Bỏ ăn không tốt." Cho nên dự định cùng đi với cô t_t

Cố Thụy: "Tốt, cùng nhau cùng nhau" chết trẻ chết trẻ t_t

Vốn cô còn tưởng rằng người cao quý lãnh điểm như boss sẽ khinh thường cùng cô làm loại chuyện như vậy không nghĩ tới... t_t

Kỳ thật Mộ Thiếu Từ cũng không biết vì cái gì bản thân lại có loại suy nghĩ này, còn Cố Thụy chỉ là đơn thuần giải trí.

Ha ha! Ha ha!

Bất quá nghe được có người khen bản thân, Tô Mộc vẫn là rất vui vẻ. Trên mặt mây đen cũng trong nháy mắt tiêu tán. Nhìn cảnh tượng boss bên cạnh tự mang nam nhân như hoa hướng dương - - Cố Thụy, Tô Mộc liếc mắt.

Tô Mộc đi theo sau lưng đại boss, không nhìn thấy vẻ mặt hắn, nhưng cô cũng biết rõ hắn hời hợt. Nghĩ tới đây, Tô Mộc không khỏi buồn cười.

Trong lòng boss gào thét như vậy: Ta biết rõ ta rất tuần tú, người! Còn có người! Không được phép nhìn cô ấy! Nghĩ tới đây liền cố tình che trước mặt Tô Mộc, mặc dù hắn cũng không ý thức được động tác vô thức của mình.

Tô Mộc thân hình Mộ Thiếu Từ ngăn cản phía trước, mặt mờ mịt nhìn cái ót của đại boss, a như thế nào đây QAA

Thật vất vả mới tản bộ xong, trở lại building, Tô Mộc cảm thấy giống như trôi qua một thế kỷ dài rồi vậy. Mới biết được, đừng nói cái gì mà tản bộ, thật

sự đủ. Nhưng mà vừa rồi bụng còn no bây giờ đã thoải mái hơn.

Hiện tại Tô Mộc ngồi ở phòng hội nghị nghỉ ngơi, Mộ Thiếu Từ cùng Cố Thụy đi vào một phòng khác, mặc dù mới vừa rồi không có tránh đi cô, nhưng đây chẳng qua là chuyện công việc bình thường. Tô Mộc vẫn tự biết rõ, biết rõ chính mình không có phân lượng lớn như vậy, khiến bọn họ cái gì cũng có thể nói trước mặt mình, cái gì nên biết không nên biết, cô vẫn tự phân biệt được.

Nhằm chán Tô Mộc bắt đầu hồi tưởng cuộc sống trước đây của nguyên chủ, cô bắt đầu cảm thấy hoài nghi có phải nguyên chủ cùng giám đốc trước đây nhận biết hay không? Nếu không vì cái gì Mộ Thiếu Từ sẽ thích nàng?

Nhớ lại trước kia, cô chỉ mơ hồ còn nhớ thời điểm cao trung, có một cậu bé mập mạp mỗi ngày đều đi theo phía sau mình!!

Không biết hẳn hiện tại như thế nào? Ủm, hẳn tên gọi là gì nhỉ? Mộ cái gì a? Đúng đúng đúng, Mộ Thiếu Từ!

"Khụ khụ khụ khụ" cái gì? Mộ Thiếu Từ? Đại boss chính là tiểu béo kia? Quả nhiên mập mạp đều có cổ tiềm lực không ngờ.

Tô Mộc bùm mặt, ân hận một trận, làm sao có thể là boss được a, sinh không thể yêu. jpg

Cho nên sau này nguyên chủ biết rõ trong lòng Mộ Thiếu Từ đối với cô ôn tồn, mượn cơ hội đó lợi dụng trả thù nữ chủ, cho nên boss mới không giúp nguyên chủ sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thế giới II: Tổng tài, thỉnh cầu dụng ngã 6

Gian phòng bên trong hai người, một người vẻ mặt âm trầm, người khác là vẻ mặt lo lắng.

"Thiếu Từ, đây là tài liệu cậu nhờ tớ điều tra. Đây." Cố Thụy mang tài liệu mình điều tra được đưa cho Mộ Thiếu Từ.

"Đã xảy ra chuyện gì sao? Trước cậu nói hệ thống an ninh công ty báo có hacker xâm nhập, phía sau màn xúi giục lại là hắn ta sao?" Nếu là hắn ta, thì có lý do gì đâu? Tập đoàn Mộ thị cùng tập đoàn Tần thị từ trước đến nay là quan hệ hợp tác, chuyện này với bọn họ mà nói, cũng không có ích lợi gì a. Nghĩ tới đây, Cố Thụy không khỏi nhíu mày, mặt lo lắng nhìn Mộ Thiếu Từ.

Đúng vậy, bọn họ điều tra đối tượng chính là Tần Nam.

Mộ Thiếu Từ cầm tài liệu Cố Thụy điều tra, lật từng tờ từng tờ. Kỳ thật hắn cũng không hiểu Tần Nam tại sao phải làm như vậy. Cho đến khi hắn lật đến một trang, con mắt đột nhiên co rút lại một chút. Lập tức liền khôi phục lại bình tĩnh.

Chẳng lẽ là vì chuyện này sao? Nếu như là vì chuyện này, như vậy này hết thảy đều có thể hiểu được. Tên kia vì cô ta, đúng là điên cuồng như thế.

Mộ Thiếu Từ nhìn một đoạn ngắn trong tài liệu, nói Tần Nam gần đây thường xuất hiện bên cạnh một nhà thiết kế trang sức nổi tiếng thế giới, khiến mọi người bắt đầu suy nghĩ bọn họ là một đôi. Nhưng là người trong cuộc là Amy lại lên tiếng phủ nhận, nói bọn họ chỉ là quan hệ bạn bè. Đương nhiên bất quá của phóng viên giải trí mới không tin đâu, còn phối hợp soi ảnh, ảnh mặt Tần Nam nhìn Amy cũng không phải là ảnh mặt bình thường nhìn bạn bè.

Đương nhiên một thiếu gia tập đoàn Tần thị sao lại không có cách đem mọi chuyện đề xuống, có thể thấy rõ Tần Nam là cam chịu chuyện này.

"Ừ, là hắn ta. Tớ cũng là tra xét rất lâu." Nói xong, Mộ Thiếu Từ nhếch miệng cười lạnh mang vẻ thị huyết, có chút quý dị.

Cố Thụy ở bên cạnh suy nghĩ cũng cảm nhận được lãnh ý, khiến hắn(CT) cũng run sợ.

Hắn liều mạng mới bảo vệ được công ty, mới có thể đạt tới thành tựu ngày hôm nay. Hắn sao lại để người khác phá hủy đi nó? Nghĩ đến đầu sỏ gây chuyện, ánh mắt Mộ Thiếu Từ tối lại, đối với Ninh Manh tâm tình có nhạt vài phần.

Tô Mộc cũng không có nhiều chuyện như Ninh Manh. Lại không cần thận trọng tới Tô Mộc, Mộ Thiếu Từ suy nghĩ có lẽ bên cạnh quá ít phụ nữ, đành phải lấy Tô Mộc ra để so sánh.

Cố Thụy: "Vậy cậu có tính toán gì hay không? Có cần nơi nào nói một tiếng, tớ sẽ cố gắng hết sức giúp cậu."

"Không cần. Loại chuyện như vậy, tớ còn có năng lực xử lý. Cậu vẫn là lo lắng cho mình đi. Tớ nghe nói mẹ cậu lại tự sắp xếp người cho cậu." Nói đến đây, Mộ Thiếu Từ khó được cười một tiếng.

Gần 30 rồi mà đến bây giờ Cố Thụy còn không có bạn gái, mẹ Cố quả thực vì hắn(CT) hao tổn tâm tư. Thấy con nhà mình cùng Mộ Thiếu Từ đi cùng nhau, lúc nào cũng đề phòng hắn(MTT) giống như phòng sói, còn hỏi Cố Thụy có phải con không. Cố Thụy hết lần này đến lần khác phủ nhận, mẹ Cố

vẫn không yên lòng, vì vậy vẫn tiếp tục sắp xếp người cho Cố Thụy.

"Không muốn cùng cậu nói chuyện này. Tớ đều muốn điên." Cố Thụy dường như nghĩ tới điều gì, vẻ mặt như bị táo bón. "Không phải là tớ bắt bẻ. Chỉ là người mẹ tớ giới thiệu đều quá kỳ ba, nguyên một đám tam quan bất chính." Quả thực muốn điên.

Đột nhiên Cố Thụy nghĩ đến cái gì, ánh mắt sáng ngời, "Nếu không, cậu đem Mộc Mộc cho tớ mượn. Tớ mang về gặp mẹ tớ."

"Không được." Mộ Thiếu Từ không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt Cố Thụy.

"Tại sao cự tuyệt nhanh như vậy, thật không được sao?" Cố Thụy làm mặt đáng thương nhìn Mộ Thiếu Từ.

"Nghĩ cũng đừng nghĩ." Đáng tiếc Mộ Thiếu Từ trước đến giờ không bị lừa, không thêm đề ý Cố Thụy, đi thẳng ra gian phòng bên ngoài.

Cố Thụy đằng sau đi theo Mộ Thiếu Từ ra khỏi phòng, vẫn treo bộ mặt đáng thương nhìn Mộ Thiếu Từ. Giống như là con chó lớn bị ném bỏ, cúi lỏ tai.

"Đi thôi. Về công ty." Vẻ mặt đại boss hiện tại tuyệt đối không thể yêu nhìn Tô Mộc nói, xong bước dài ra ngoài. Tô Mộc tạm biệt Cố Thụy, cũng đi theo Mộ Thiếu Từ rời đi.

Nhưng ánh mắt đáng thương kia của Cố Thụy, lại làm ra vẻ mặt ân cần? Nghĩ tới đây, Tô Mộc tự nhiên rùng mình, liền bước nhanh đuổi kịp Mộ Thiếu Từ, dường như đằng sau có vật gì đáng sợ ở đuổi theo cô vậy.

Cố Thụy nhìn một người lại một người đối xử với mình như vậy, trong nháy mắt cảm thấy cái thế giới này quá không đáng yêu.

Trở lại công ty, Tô Mộc trở về bàn làm việc của mình. Nằm sấp ở trên mặt bàn, mệt quá a. Đầu chạy đi chạy lại một ngày. May mắn buổi chiều không có việc gì, nghĩ tới, Tô Mộc đem giày cao gót cởi ra. Thật muốn ngâm vào nước, thật đau.

Hiện tại bản thân thấy thoải mái Tô Mộc không biết rõ vì cái gì cảm thấy buồn ngủ quá, gục trên bàn làm việc ngủ. Mà tiểu Trương vốn đối diện, hiện tại bị tổng tài phái đi công tác một tháng. Cho nên gian phòng làm việc này không có một bóng người, nếu không tại sao Tô Mộc có thể ở trước mặt mọi người cởi giày ra.

Ở phòng làm việc Mộ Thiếu Từ gọi khăn cổ cũng không thấy ai, gọi điện thoại đều không có người nghe máy, rất tức giận. Bởi vì giám đốc làm việc ở tầng trên cùng, trừ trợ lý cùng giám đốc thì không còn ai khác.

(tầng cao nhất là nơi nghỉ ngơi của giám đốc)

Khi hần ra cửa vừa nhìn đến, mới phát hiện trợ lý của hần đang ngủ, còn đem điện thoại bàn để nghiêng bên cạnh.

Vốn hần đang tức giận, thấy một màn như vậy, tức giận cũng chẳng biết tại sao nguôi ngoai.

Ồ? Trong này sẽ không lạnh sao? Vì vậy Mộ Thiếu Từ làm một động tác khiến người ta mở rộng tầm mắt, cẩn thận ôm lấy Tô Mộc đi lên tầng cao nhất.

Khi nhìn thấy giày của Tô Mộc, hần bật cười nghĩ, đợi cô tỉnh dậy nhất định phải dọa cô, hừ, thật thiếu trách nhiệm. Nhưng vẫn tốt bụng cảm giày cao gót Tô Mộc lên.

Tô Mộc cảm thấy mình giống như được ai ôm, mềm mại, còn sờ sờ. Sau đó hoàn toàn đắm chìm ở một nơi mềm mại, um, giống bông, thật thoải mái, ngủ lại sâu hơn.

Mộ Thiếu Từ bị Tô Mộc sờ sờ cảm thấy, tiểu nữ nhân này còn thật đi tìm địa phương cọ.

Giúp Tô Mộc vén lại chăn mền, ngắm khuôn mặt tinh xảo của Tô Mộc, cũng không biết là như thế nào, giống như mê muội nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô.

Tô Mộc mơ màng, còn mượn cơ hội cọ cọ mặt vào tay Mộ Thiếu Từ.

Bị cọ ánh mắt Mộ Thiếu Từ trở nên tối tăm, thu tay về.

Ánh mắt chạm đến chỗ chân Tô Mộc bị thương, lấy hòm thuốc, cầm lấy chân nhỏ, xử thuốc, cẩn thận dán băng keo cá nhân cho cô, rất sợ làm cô tỉnh giấc, thăm nghĩ, sau này để cho cô đi ít một chút.

...

Tô Mộc nằm mơ thấy mình bị boss muốn sa thải vì ngủ trong giờ làm việc, giật mình tỉnh dậy.

"Tôi sai rồi, không nên ngủ trong giờ làm." Tô Mộc bật dậy, phát hiện mình ở trong một gian phòng xa lạ. Lại xuyên qua? Không đúng, nhiệm vụ vẫn chưa xong a.

Đợi chút! Tây trang này giống như là của boss. Hần tầng cao nhất? Nhìn ra ngoài cửa sổ, f*ck, muộn như thế rồi. Xong đời xong đời, nằm mơ muốn

thành thật.

Nhưng tại sao mình lại ở trong này, chẳng lẽ là boss ôm mình đi lên. Khó trách cảm thấy cái gì mềm mại, riu rít riu rít QAQ

Sửa sang lại quần áo, Tô Mộc làm vẻ mặt thấy chết không sờn đi xuống tầng. Cô biết rõ hần sẽ ở đó, bởi vì toàn bộ công ty chỉ có hần liều mạng làm việc. Nói đến đây còn rất đau lòng hần.

Đã đến cửa phòng giám đốc Tô Mộc dự định đi nhận sai, đi vào liền "boss?" Run rẩy.

"Ừ?" Mộ Thiếu Từ ngẩng đầu. Nhìn bộ dáng Tô Mộc như một cô vợ nhỏ, cảm thấy rất buồn cười, ngầm nghĩ khi nào người trước mắt về mặt bắt đầu phong phú như vậy?

Giống như là lần đó sau đó.

"Boss, tôi sai. Tôi không dám lúc làm việc ngủ..." Tô Mộc cúi đầu, hai tay vịn góc áo.

"Ừ. Muộn rồi, đợi lát nữa tôi đưa cô về. "

Ồ? Chỉ như thế này? Tô Mộc ngẩng đầu đã nhìn thấy boss cúi đầu phê văn kiện.

"Cái kia, boss, tôi có thể..." Còn chưa nói hết đã nhìn thấy Mộ Thiếu Từ làm bộ mặt người dám cự tuyệt ta thử xem, trong nháy mắt liền kinh sợ.

Nói một tiếng với Mộ Thiếu Từ, bỏ chạy đi ra bên ngoài chơi máy tính.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua phương hướng Tô Mộc đi, lại cúi đầu bắt đầu phê văn kiện, tốc độ hiển nhiên so với vừa rồi nhanh hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thế giới II: Tổng tài, thỉnh cầu dung ngã 7

Edit: Linhlady

Tối hôm qua được boss đưa về nhà, Tô Mộc cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Đại boss lẽ nào bị vẻ xinh đẹp trí tuệ của mình hấp dẫn? Sau đó liền nhanh chóng phát triển, sa vào bẽ tình, sau đó liền pằng pằng pằng. Nghĩ tới đây, Tô Mộc không khỏi che mặt đỏ rực, rất hổ thẹn a.

Tô Mộc ngẩng đầu nhìn một chút, lại sợ bộ dạng ngu xuẩn dạng của mình bị người khác thấy, lại phát hiện quản lý phòng thị trường là một vẻ mặt người bị điên sao nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc cứng người một cái, nhanh chóng khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt, dường như cái gì cũng không có xảy ra. Đẩy kính mắt, nhìn về phía hần, "Quản lý Thái, tại sao không đi vào. "

"Hiện tại liền đi vào." Thái quản lý phòng thị trường đưa tài liệu, bắt gặp cảnh như vậy của thư ký tổng giám đốc, đầu tiên là cười ngây ngô, rồi sau đó che mặt chẳng biết tại sao.

Bỗng nhiên cảm thấy cô có phải có vấn đề rồi không, phát hiện mình đang nhìn, lại giả nghiêm chỉnh lại trở lại. Ai cũng biết bên cạnh giám đốc có một thư ký nữ thần cao lãnh, chỉ là hôm nay vừa thấy, mới biết rằng lời đồn không thể tin.

Nghĩ tới đây liền bước nhanh đi vào.

...

Sau hôm đó mọi chuyện đều suôn sẻ, Tô Mộc mỗi ngày xuất hiện trước mặt Mộ Thiếu Từ để tại cảm giác tồn tại, cũng không có chuyện gì xảy ra, giống như lúc nữ chủ chưa trở về.

Bình an qua một tháng, Tô Mộc cảm thấy quá không bình thường. Nữ chủ đâu, tại sao lại không có chuyện gì. Hỏi hệ thống, người kia thể nhưng dùng ánh mắt ngu ngốc để nhìn mình.

Kỳ thật Tô Mộc không biết rõ, là vì Mộ Thiếu Từ. Bởi vì chuyện hệ thống an ninh lần trước, thuận tay phá hư tường phòng cháy của bọn họ, tạo ra cơ hội cho người khác tấn công, làm cho Tần Nam một tháng này bận điên, mà nữ chủ bởi vì áy náy cũng đã quên Tô Mộc mà đi bồi Tần Nam.

Cho nên Tô Mộc hoàn toàn không cần lo lắng bây giờ Ninh Manh còn có thể □□ để đối phó nàng.(cái ô vuông của bản cv na, mk chịu T.T)

Một mặt cảm thấy chuyện an ổn như vậy quá không khoa học, một mặt cảm giác đi cả hình như không ghé thăm, Tô Mộc kinh hãi, cô đã quên cô giống như là mang thai. Này quên quá triệt để đi. Lại cảm giác mình gần đây rất thích ngủ, cái gì cũng không có hứng thú, quả thực là sứt mẻ mất cân.

Tô Mộc sờ sờ bụng, cục cưng con cũng quá làm ấm ỉ đi. Nguyên chủ vốn chỉ là nghĩ muốn sinh nó ra, chỉ là người tính không bằng trời tính, rốt cục vẫn phải có.

Nghĩ tới đây, Tô Mộc cảm thán, này dù sao cũng là một sinh mệnh. Cho dù như thế nào, trước khi mình rời khỏi thế giới này cũng phải sinh hạ đứa nhỏ. Đây cũng là tâm nguyện của nguyên chủ đi.

Quyết định xong Tô Mộc tính toán lát nữa tới tiệm sách mua sách dành cho thai phụ, sách dưỡng thai. Ai 〗 〘, chính mình ở thế giới thật còn chưa làm chuyện này, ở đây làm toàn bộ, thật sự là...

Àn, giày cao gót không thể đi, phải mua quần áo rộng rãi một chút. Nhưng mà có nên đi tới bệnh viện xác nhận chút không, thật phiền nha, còn muốn kiên trì luyện yoga.

Hệ thống: Phụ nữ có thai chính là phiền toái, ai 〗 〘. Đó, đi xem phụ nữ có thai tìm được cái gì ở tiệm sách.

Tan tâm sau đó, Tô Mộc tới bệnh viện làm kiểm tra, mang thai hơn hai tháng. Nhưng đi một mình, trong lòng Tô Mộc có chút mất mát. Cha mẹ nguyên chủ còn ở nước ngoài du lịch, còn không thể nói cho bọn họ biết mình mang thai.

Kiểm tra hết, Tô Mộc cẩn thận đi đến tiệm sách mua sách.

Này vài ngày, Mộ Thiếu Từ cảm giác thư ký của mình như biến thành người khác, bắt đầu không trang điểm, không mang giày cao gót, không uống rượu, cự tuyệt làm thêm giờ, còn yêu ngủ, Mộ Thiếu Từ cảm thấy có cái gì đó không thích hợp, lại không nghĩ ra không thích hợp ở đâu.

Tô Mộc dự định không nói cho Mộ Thiếu Từ, chờ hoàn toàn tiến công chiếm đóng hần rồi nói sau. Hoàn toàn không nghĩ nếu như tiến công chiếm đóng không được làm sao bây giờ. Ngày mai sẽ là đi B thị nói chuyện làm ăn, nên chuẩn bị thật tốt một chút.

Đến nơi đó là 6 giờ sáng, Tô Mộc cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, quả nhiên là say máy bay.

Tô Mộc lắc đầu, tiếp tục đi theo giám đốc, muốn ôm chắc cái đuôi to là giám đốc này.

"Các vị vất vả. Ông chủ an bài khách sạn, lát nữa ông chủ sẽ qua gặp các vị." Người tiếp đãi nhìn thoáng qua Mộ Thiếu Từ, phát hiện hần không có cái gì bất mãn tâm tình mới thờ phào nhẹ nhõm.

Nên biết người này có thể ngắn ngủi vài năm đem xí nghiệp phát triển trở thành dạng này, nhất định là nhân vật lợi hại.

Ông chủ nhà mình, bởi vì hôm nay bà chủ giống như sắp sinh nên đã chạy qua.

Vừa về tới phòng khách sạn, Tô Mộc lập tức chạy tới buồng vệ sinh, "Nôn, nôn"... Quá khó chịu. Tô Mộc ới đến một lần, bò đến trên giường nghỉ ngơi, đặt đồng hồ báo thức, liền bắt đầu ngủ.

Tô Mộc trong mơ hồ, giống như có người đi đến gian phòng của mình, gọi mình, rồi sau đó thờ dài, rồi đi.

Người đó chính là Mộ Thiếu Từ. Hần thấy cửa phòng Tô Mộc không đóng, mới vào xem một chút, lại phát hiện cô đã ngủ ở trên giường, thờ dài, cô thư kí này quá không cẩn thận.

Nhìn về mặt yếu ớt của Tô Mộc, Mộ Thiếu Từ nhú lông mày, dạo gần đây cô rất kì lạ, chờ cô tỉnh lại, hỏi một chút đi. Xoay người rồi đi ra ngoài, cẩn thận đóng kín cửa.

"Đỉnh linh linh, đỉnh linh linh "

Bị đồng hồ báo thức đánh thức Tô Mộc, sửa sang xong quần áo liền ra ngoài hỏi thăm khi nào bắt đầu. Mới biết rằng vợ của đối tác sinh con, nên đem thời gian lùi lại 9 giờ sáng mai, hy vọng đám người Mộ Thiếu Từ thông cảm, bọn họ cũng bày tỏ lý do.

Sau đó bọn họ muốn dẫn đường cho cô, Tô Mộc nói không có việc gì, cô quen đường. Bởi vì nguyên chủ tại đây ở đây qua một hai năm, đối với nơi này cũng tương đối quen thuộc.

Tô Mộc nhìn đi động, bây giờ là một giờ chiều. Bởi vì hiện tại tới gần mùa thu, cho nên thời điểm này cũng không có lạnh lắm.

Tô Mộc đi gõ cửa phòng giám đốc, một lát sau, mới mở cửa. Tô Mộc cầm tài liệu đã chuẩn bị trước đưa cho boss xem, đồng thời nói cho Mộ Thiếu Từ tin tức vừa rồi. Đại boss bày tỏ tôi đây đã sớm biết, rồi làm về mặt cô thật là không xứng với chức danh thư kí.

"..."

"Boss, trước kia tôi ở thành phố này một hai năm, tôi nhớ có một lần..." Tô Mộc nhớ tới một vài chuyện thú vị ở đây liền kể ra. A, còn có ở đây cô còn quen ít bạn bè, Tô Mộc cảm thấy nhất định phải chào hỏi bọn họ một chút.

Ý tứ của những lời này chính là ta muốn đi ra ngoài đi dạo!

Mộ Thiếu Từ ung dung nhìn Tô Mộc về mặt đứng đắn nói hươu nói vượn, cũng không thấy phiền, ngược lại rất vui về Tô Mộc có thể nói chuyện với mình nhiều như thế.

Tô Mộc nói xong, còn cẩn thận hỏi boss có muốn đi dạo hay không.

Mộ Thiếu Từ thấy vẻ mặt Tô Mộc giống như sợ bị cự tuyệt, mềm lòng đáp ứng. Cho dù hẳn trước kia cũng ở nơi đây cùng cha mẹ một thời gian, mọi thứ hẳn rất quen thuộc. Nhưng thấy vẻ mặt Tô Mộc mong đợi, cũng không đành lòng cự tuyệt.

"Tốt lắm, boss. Tôi đi thay quần áo." Nhận được Mộ Thiếu Từ đáp ứng, trong nháy mắt Tô Mộc cười tươi rói.

Thay xong quần áo Tô Mộc gõ cửa phòng của Mộ Thiếu Từ, cửa vừa mở ra, trước mắt Tô Mộc chợt lạnh. Giám đốc thay đổi một thân tây trang, sang bộ quần áo thoải mái.

Mộ Thiếu Từ mặc chiếc áo lông vàng nhạt rộng rãi, phía dưới là chiếc quần jean sẫm màu, ống quần còn hơi cuốn lên, đi một đôi giày cứng màu trắng, mái tóc vốn được vuốt keo chai chuốt nay xoã xuống, Tô Mộc cảm thấy hình tượng boss nhà mình thay đổi hoàn toàn. Giám đốc bá đạo → thiếu niên như ánh mặt trời.

Tô Mộc cũng mặc cùng kiểu áo lông, quần jean, còn đeo một chiếc túi đen. Tô Mộc mãnh liệt ý thức được hai người mặc có điểm giống áo tình nhân, mặt đột nhiên đỏ lên.

Mộ Thiếu Từ thấy bộ quần áo Tô Mộc mặc cũng sững sờ một phen, không khỏi vui vẻ hơn.

Mộ Thiếu Từ bước trước một bước, phát hiện Tô Mộc còn đứng yên tại chỗ, lên tiếng nhắc nhở "Đi thôi."

"A, được."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thế giới II: Tổng tài, thỉnh cầu đụng ngã 8

Edit: Linhlady

"Boss, tôi quên mất là đi như thế nào rồi" Tô Mộc nhìn đại boss khóc không ra nước mắt, trước đó cô mới thể son sắt nói cô rất quen thuộc, kết quả mới qua một con phố liền lạc đường, giám đốc nhất định sẽ cảm thấy cô ngu xuẩn.

Mộ Thiếu Từ cảm thấy gần đây thư ký nhà mình giống như chỉ số IQ giảm không ít, cười bất đắc dĩ cười: "Tôi biết. Đi thôi." Nói xong, Mộ Thiếu Từ bỏ tay vào túi, ý mình chân dài nện bước dài đi lên phía trước.

Tô Mộc thấy Mộ Thiếu Từ cười, đại boss anh đừng cười, tôi sợ hãi t _ t. Tự biết đuối lý Tô Mộc cúi đầu im lặng đi theo phía sau boss nhà mình.

Ồ, boss rất quen thuộc? Hồi tưởng lại lời Mộ Thiếu Từ nói, Tô Mộc nghi hoặc ngẩng đầu nhìn bóng lưng boss, thôi, đừng hỏi, nói không chừng người ta đã đến đây. Rủi rít rú rít, đến qua còn không nói, khốn kiếp, nhìn mình làm trò cười. Sớm biết rằng như vậy sẽ không nói ra.

Lập cái flag QAQ

Mộ Thiếu Từ quay đầu lại liếc một cái, phía sau Tô Mộc cúi đầu bước đi, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Không lâu, liền dừng lại, nhìn trước mắt là một giáo đường nhìn rất cổ xưa.

Tô Mộc đang nghĩ ngợi xuất thần, không chú ý tới Mộ Thiếu Từ đã dừng lại, liền đụng vào lưng hắn.

Đau nhức, đau nhức. Tô Mộc sống mũi bị đụng vào, nghi hoặc không hiểu, vì sao lại dừng lại. Nhưng là rất nhanh liền bị giáo đường trước mắt làm hấp dẫn.

"Bên trong thật đẹp" ánh mắt Tô Mộc long lanh.

Giáo đường từ chính diện rất nhỏ, son ở cửa chính mặc dù bởi vì thời gian mà bị ăn mòn, nhưng lại có một vẻ đẹp tang thương. Cửa sổ bên cạnh màu sắc rực rỡ giống như được ghép từ các miếng thủy tinh, dưới cửa sổ có đủ loại hoa, bởi vì không được cắt tỉa, tùy ý sinh trưởng, hoa đặng quần lên cửa sổ, lan tràn trên khung cửa, không có tiếp tục mọc ra phía trước, giống như sợ khinh nhờn nơi thánh khiết kia. Kiến trúc bên trong không bị thời gian mà trở nên âm đạm, lại thêm một cảm giác cổ kính, cuốn hút, khiến nơi này trở nên thần bí.

Mộ Thiếu Từ dường như biết trước phản ứng của Tô Mộc, bước lên đẩy cách cửa nửa che nửa đây kia ra.

Cửa bị đẩy ra tạo một tiếng kết, mặc dù chói tai, nhưng lại khiến người ta tâm trầm tĩnh lại, vừa ở trên tường gạch cho dù có chút ít tróc ra, lại có thể như cũ có vẻ đẹp không khó nói lên lời, nhìn qua nơi này rộng lớn mà tinh xảo, lịch sử như được thời gian lắng đọng lại đây, đột nhiên phát hiện thế giới rộng lớn như vậy, mà ta chỉ là một hạt bụi nhỏ bé mịt mù trong vũ trụ.

Đi vào, đập vào mắt là ghế chỉnh tề, bên trong cũng có rải rác vài người đang cầu nguyện.

"Boss."

"Ừ" thấy trên vẻ mặt Tô Mộc vui sướng, tâm tình Mộ Thiếu Từ không hiểu sao cũng vui vẻ theo.

Không biết nhớ ra cái gì, Mộ Thiếu Từ kéo tay Tô Mộc hướng cửa nhỏ giáo đường bước nhanh tới.

Như thế nào? Bị kéo đi về mặt Tô Mộc không giải thích được.

...

Đẩy cửa nhỏ ra thấy một cổ hơi thở tự nhiên, nơi đó là một khu vườn hoa nhỏ. Trung gian còn có một dòng suối nhỏ, nước trong suốt, nhìn nơi này chắc thường xuyên có người quét dọn.

Còn chưa kịp thưởng thức cảnh vật xung quanh, đã bị kéo tới một gốc cây cũng tầm thường. Mà Mộ Thiếu Từ liền thuận tay lấy hộp công cụ từ công nhân bên cạnh, lấy xẻng nhỏ ra, không để ý hình tượng, đào lên.

Tô Mộc lại không hiểu tại sao căng thẳng, sẽ không bị bắt a, giám đốc, nhìn anh như thế này rất tốt sao? Nhìn xung quanh bốn phía, phát hiện không có người mới thờ phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng, Mộ Thiếu Từ dừng động tác, lấy từ bên trong một cái hộp gỗ nhỏ. Vỗ vỗ đất còn trên mặt hộp.

Tô Mộc trong nháy mắt bị hấp dẫn sự chú ý.

Mở hộp ra, nhìn bên trong rời rạc các vật nhỏ, có kẹo, huy chương, nắp bình các loại. Mộ Thiếu Từ thờ phào nhẹ nhõm, khẽ mỉm cười, thật tốt còn ở đây, rất nhiều năm hần không có tới nơi này, không nghĩ tới vật này còn ở đây.

Giống như là cùng người yêu chia sẻ bảo bối của mình, ở trước mặt Tô Mộc giờ lên, cười vui vẻ như trẻ con.

Tô Mộc thấy người trước mắt cười tươi như ánh mặt trời, đột nhiên cảm thấy tim đập thật nhanh, dùng tay che ngực, dường như sợ nó nhảy ra. Cố nén, "Boss, trước đây anh đã tới nơi này sao?"

"Đúng vậy. Lúc trước khi cùng cha mẹ ở nơi này, thường xuyên đến đây chơi, thừa dịp lúc không có người đem nó vui vào trong." Mộ Thiếu Từ hồi tưởng lại cùng Tô Mộc nói.

"Kia, còn một chỗ nữa "

Mộ Thiếu Từ giống như đem hết tâm tình vài năm dồn hết vào hôm nay. Mang Tô Mộc đi tất cả mọi nơi mà trước kia hần thường xuyên tới chơi, Tô Mộc cảm thấy tích cách trước kia của boss phải rất nghịch ngợm a, như thế nào khi lớn lên, tính cách càng ngày càng sai lệch

luận dưỡng thành giám đốc

Chờ lúc bọn họ đi đến công viên, Tô Mộc ngừng lại, cảm thấy đầu có chút choáng váng, muốn nói boss dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Lời nói còn chưa nói ra khỏi miệng, đã cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, tiếp theo liền bất tỉnh nhân sự.

Mộ Thiếu Từ cảm giác người phía sau không đi theo, xoay người muốn hỏi một chút như thế nào, lại trông thấy Tô Mộc nhào về phía mình. Vô ý thức ôm Tô Mộc, "Tô Mộc?" Cảm thấy không thích hợp, ôm Tô Mộc lên, phát hiện sắc mặt Tô Mộc yếu ớt, nhắm chặt mắt.

Nhiều mi, lại cảm thấy ảo não có phải mình mang cô ấy đi quá nhiều nơi mới như vậy hay không.

Bởi vì không lái xe, Mộ Thiếu Từ gọi xe taxi.

"Đi bệnh viện "

Lái xe nhìn thoáng qua Tô Mộc trong lòng Mộ Thiếu Từ, cũng cảm thấy có chuyện. Liền lập tức tăng tốc chạy tới bệnh viện mở.

...

Vừa vào bệnh viện, Mộ Thiếu Từ liền gọi y tá, bác sĩ. Tô Mộc được bác sĩ kiểm tra, hần đứng bên cạnh như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than "Cô ấy như thế nào?" Trông thấy bác sĩ kiểm tra xong liền lập tức đi lại hỏi.

Bác sĩ nhíu lông mày, lấy khẩu trang xuống nhìn Mộ Thiếu Từ nói: "Cô ấy mang thai, có chút thiếu máu, cộng thêm vô cùng mệt nhọc, cho nên mới té xỉu."

"Mang thai?" Mộ Thiếu Từ khiếp sợ nhìn bác sĩ.

"Đúng vậy. Tiền sinh không biết sao? Đã hơn hai tháng."

"..."

"Được, cảm ơn bác sĩ." Tiểu Trương từ nước ngoài chạy tới đây, nhìn bầu không khí quỷ dị giữa hai người, không biết rõ xảy ra chuyện gì, đành phải mở miệng nói cảm ơn bác sĩ.

Ánh mắt Mộ Thiếu Từ tối tăm, phức tạp nhìn Tô Mộc trên giường, biết rõ đứa bé kia chính là của mình. Lập tức cảm thấy đầu hỗn loạn, nhưng trong lòng có nhiều hơn niềm vui rõ ràng mong đợi.

Tiểu Trương còn muốn mở miệng hỏi giám đốc một chút tại sao Tô Mộc lại té xỉu? Không đợi tiểu Trương mở to miệng, Mộ Thiếu Từ lại đi ra khỏi phòng bệnh. Hần muốn suy nghĩ lại một chút tình cảm của chính mình, thật ra từ rất lâu trước kia mình rất thích Tô Mộc, khi đó bản thân lại không có dũng khí, một lần nữa lúc gặp nhau, cô giống như không nhớ rõ mình là ai.

Hần nghĩ, nếu không phải là lần đó, bọn họ chỉ sợ lại bỏ qua nhau. Mộ Thiếu Từ bật cười lắc đầu.

...

Tỉnh lại Tô Mộc nhìn chung quanh, biết mình đang ở bệnh viện.

Lúc này tiểu Trương vừa vặn lấy thuốc trở về, "Cô tỉnh lại thật tốt như thế nào lại té xỉu thế? Cô cũng quá không biết quan tâm chính mình đi." Được đồng nghiệp quan tâm, Tô Mộc cảm thấy rất ấm lòng.

Tiểu Trương kỳ thật đang suy nghĩ, cô vạn nhất có chuyện gì xảy ra, boss nhà ta phải làm sao bây giờ a (Tô Mộc: Ha ha.)

"Anh sao lại ở đây, không phải là đi công tác sao?" Tô Mộc kinh ngạc nhìn tiểu Trương.

"Làm việc xong, liền tới đây." Còn không phải là bị lệnh của đại boss cưỡng chế lại đây, mới vừa xuống máy bay liền bị gọi tới bệnh viện. QAQ

"Ngại quá, là tôi sai." Tô Mộc biết bởi vì mình ngã bệnh, tiểu Trương mới bị kêu đến.

"Không cần, nhanh khoẻ lên, tôi không sao." Tiểu Trương không thêm đề ý khoát tay.

Vừa nói xong, Mộ Thiếu Từ mở cửa vào.

"Không có việc gì thì tốt rồi. Dạ, đây là thuốc của cô, nhớ uống. Tôi đi trước. Bái bai" tiểu Trương nhìn Tô Mộc chớp mắt vài cái, rất tự giác rời khỏi.

"Boss, tôi đi trước."

"Ừ"

Tiểu Trương đi rồi, gian phòng chỉ còn lại hai người.

Gian phòng bỗng chốc liền an tĩnh lại, yên tĩnh tới nỗi có thể nghe tiếng hô hấp.

Mộ Thiếu Từ: "Cô có cái gì muốn nói với tôi không."

Tô Mộc thấy sắc mặt Mộ Thiếu Từ không đúng, nghĩ đến hẳn có thể đã biết, thậm chí kêu xong đòi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Thế giới II: Tổng tài, thỉnh cầu đựng ngã 9

Edit: Linhlady

Lúc đầu Mộ Thiếu Từ cho rằng Tô Mộc không biết. Về sau ngẫm lại sự khác thường khi Tô Mộc đi làm, thường thường nhìn bụng nói chuyện, Mộ Thiếu Từ cho rằng cô đã đói bụng. Hiện tại nhớ tới thì ra cô đã sớm biết.

Ảo não mình sao lại ngốc như vậy, rõ ràng như thế cũng nhìn không ra được.

Tô Mộc ngồi ở trên giường bệnh mặt căng thẳng, bất an cầm lấy cốc nước để trước mặt, con mắt nhìn vào ghế sofa đối diện, thủy chung không dám nhìn vào mắt Mộ Thiếu Từ.

"Cái đó, tôi mang thai." Tô Mộc ấp a ắp úng mở miệng. Rồi sau đó lại cảm thấy hay mình giải thích một chút, "Tôi cũng không phải cố ý gạt anh, chỉ sợ anh còn không có biện pháp tiếp nhận đứa bé này, cũng không dám tùy tiện nói cho anh biết. Dù sao tôi cũng không biết suy nghĩ của anh như thế nào. Thật ra, thật ra tôi có thể tự nuôi dưỡng đứa bé, anh không cần lo lắng. Chờ lúc nó sinh ra, tôi sẽ nói cho nó biết, ba ba, ách, đã qua đời. Sẽ không dính líu đến đến anh, anh yên tâm. Thật, nếu không hiện tại tôi từ chức, tôi sẽ không dây dưa với anh." Không đợi Mộ Thiếu Từ mở miệng, Tô Mộc cảm thấy vẫn là đem lời nói nói rõ ràng mọi chuyện ra.

Cô muốn sinh mệnh nhỏ này chào đời, cho dù sau này không thể ở lại đây lâu, cô sẽ xin hệ thống tranh thủ ít thời gian, cho đến khi đứa bé trưởng thành, có năng lực tự chăm sóc mình, cô sẽ rời đi. Cô không phải thánh mẫu, nhưng không muốn tước đoạt quyền lợi sinh tồn của đứa bé, huống chi Tô Mộc có năng lực nuôi dưỡng nó.

Đây cũng là nguyện vọng của nguyên chủ, hiện tại cũng là nguyện vọng của cô.

"Ai nói anh không tiếp nhận được?" Mộ Thiếu Từ nghe Tô Mộc nói, chau mày lại, trong lòng cũng có chút tức giận. Nữ nhân này thì ra lại nghĩ mình như vậy, Mộ Thiếu Từ trưng vẻ mặt thối. *(n9 đã xác nhận t.c mk đối xứng hô nha)*

"A được" Tô Mộc nghiêng đầu, vẻ mặt mông lung.

"Chao ôi" nhìn dáng vẻ Tô Mộc, bản thân quả nhiên vẫn không có biện pháp bỏ cô xuống, đáy lòng mềm rồi tỉnh rồi mù.

"Huống chi, em xác định con sẽ không muốn ba ba?" Mộ Thiếu Từ hai tay ôm ngực, nhướn mày nhìn Tô Mộc trên giường nói ra.

"A, nói cũng phải. Vậy làm sao bây giờ?" Tô Mộc dùng tay còn lại không có truyền nước biển gãi gãi đầu.

"..." Mộ Thiếu Từ hắc tuyến, hần là cha ruột của đứa nhỏ, cô thế nhưng hỏi hần làm sao bây giờ.

Mộ Thiếu Từ đi qua ngồi cạnh giường bệnh, "Khụ khụ, không phải có sẵn một người sao? Hơn nữa em làm sao sẽ biết anh sẽ không tiếp nhận đứa bé này?" Nhìn vẻ mặt như đang suy nghĩ chuyện gì của Tô Mộc, dùng tay vuốt thẳng mái tóc mới bị Tô Mộc cào loạn.

"..." Tô Mộc vì lời nói của Mộ Thiếu Từ, cảm thấy kinh ngạc, cũng không chú ý tới động tác của hần.

"Cho nên, em an tâm chuẩn bị làm mẹ đi. Những chuyện khác từ giờ để anh làm!" Mộ Thiếu Từ nhìn Tô Mộc cười ôn nhu, cuối đầu hôn lên trán cô.

"..." Bị lời nói boss dọa Tô Mộc một lần, lại bị động tác của boss dọa lần hai, cả người phản ứng không kịp, liền ngơ ngác nhìn Mộ Thiếu Từ, ta bị hôn, ta bị hôn...

Thấy khuôn mặt Tô Mộc ngơ ngác Mộ Thiếu Từ cảm giác tương lai mình có cô vợ nhỏ ngốc nghếch, đáng yêu, duỗi tay vuốt vuốt tóc Tô Mộc, không khỏi mỉm cười: "Anh đi ra ngoài xử lý ít chuyện, em nghỉ ngơi trước đi."

"Vâng." Tô Mộc đầu óc lơ mơ, còn không biết mình đang nói cái gì. Mà Mộ Thiếu Từ thấy Tô Mộc như vậy, biết ngay đầu óc cô còn đang mơ màng, vỗ trán, cũng không biết cô làm sao lại vào làm được công ty nhà mình, thôi, không sao, con sinh ra nhất định sẽ thông minh như hần.

Mộ Thiếu Từ nghĩ tới đây cũng đã cảm thấy tương lai tương sáng, đi khỏi phòng bệnh.

Trong đầu Tô Mộc lặp đi lặp lại một câu nói, ta bị hôn, ta bị hôn... Ngó, rất xấu hổ a. Che mặt, dường như màu hồng muốn lan ra cả khuôn mặt.

Khôi phục trạng thái Tô Mộc bắt đầu sửa sang lại suy nghĩ: Đứa bé vẫn còn, ý tứ Mộ Thiếu Từ là muốn làm ba ba đứa trẻ, cô làm mẹ. Lẽ nào hần muốn cùng mình kết hôn, tiến công chiếm đóng thành công? Không đúng, Ninh Manh còn chưa giải quyết xong. Cho nên cách mạng còn chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng.

Thật sự là đủ.

Tiểu bánh trôi a, ma ma cảm thấy rất bận a (gọi bánh trôi, nhưng thật ra do Tô Mộc thích ăn bánh trôi. Nói đến cái tên này, Tô Mộc lại bị hệ thống khinh bỉ một trận.)

...

Buổi tối, Mộ Thiếu Từ tới đây, còn mua rất nhiều đồ bỏ thân thể khác nhau cùng cháo đen.

Tô Mộc ăn cháo, chớp mắt nhìn boss đang gọt trái táo. Không nghĩ tới, còn có thể ăn táo boss gọt, lại có thể gọt vỏ không bị đứt đoạn như vậy!

Tô Mộc có lẽ quá đói, ăn xong lại muốn ăn, nhưng ngại mở miệng, đành phải làm vẻ mặt khát vọng nhìn boss, Mộ Thiếu Từ yên lặng lấy điện thoại ra, dự định gọi điện thoại cho tiểu Trương mang một phần lên, nhưng lại nghĩ, tiểu Trương ở khách sạn, tới đây mất nửa giờ, vẫn rất chậm. Thôi tự mình đi xuống mua vẫn hơn.

Tô Mộc cô thật giỏi, thế nhưng có thể sai khiến được đại boss làm việc. Tô Mộc lạnh người. Nhưng không quá vài phút, Mộ Thiếu Từ đã quay lại.

Kết quả cuối cùng ăn no quá, bụng hơi khó chịu, Tô Mộc: "Boss, tôi hơi no. Muốn đi tản bộ, như vậy tốt cho cục cưng." Nói xong cũng xuống giường đi ra cửa, cô thật sự rất xấu hổ khi nhờ Mộ Thiếu Từ. Cho dù vừa rồi hần mới thổ lộ với cô, cô cũng không quen.

"Thiếu Từ." Bỏ quả táo đã gọt xong xuống, Mộ Thiếu Từ thấy Tô Mộc chuẩn bị xuống giường, nói một câu làm Tô Mộc không lý giải được.

"Về sau, gọi anh là Thiếu Từ. Anh đi cùng em." Mộ Thiếu Từ biết Tô Mộc đại khái là không hiểu được nên lại bổ sung vài từ.

"Boss, ách, Thiếu Từ, kỳ thật không cần. Em có thể tự mình đi..." Không chịu nổi ánh mắt Mộ Thiếu Từ, Tô Mộc đành phải đổi giọng, còn không có nói xong, đã nhìn thấy Mộ Thiếu Từ đi tới cửa.

"Không phải em muốn tản bộ sao? Như thế nào lại không đi."

Boss, ngược lại không nghe ta nói sao. Nghe ta nói chuyện sẽ chết sao a! Tô Mộc cảm thấy thế giới này quá nhàm chán. Hừ $\neg(\geq \Delta \leq) \neg$.

...

Dọc đường đi, hai người rất yên tĩnh.

Tô Mộc cảm thấy có chút nhàm chán, mở miệng kể một câu chuyện cười, ngược lại không làm cho đối phương cười, chính mình lại cười đến mức không kịp thở.

Mộ Thiếu Từ chỉ định liếc nhìn cái người cười đến ngốc nghếch kia, lại phát hiện Tô Mộc cười đến ho khan, đành phải dùng tay nhẹ nhàng vuốt lưng Tô Mộc, để cho cô dễ thở hơn.

Ngừng ho khan Tô Mộc cảm giác mình thật ngu xuẩn, Mộ Thiếu Từ nhất định cũng cảm giác mình cực kì ngu xuẩn. Vì vậy, Tô Mộc quyết định một đường này đều không cần nói cái gì, không kể chuyện cười làm điệu bầu không khí nữa. Thật đủ.

Ngược lại Mộ Thiếu Từ thấy vẻ mặt nhàm chán của cô, chậm rãi nói chuyện thú vị khi bản thân sống ở đây. Đương nhiên, hần vĩnh viễn sẽ không nói cho Tô Mộc biết, hần từng bị bức ép mặc đồ bé gái, quả nhiên mỗi người đều có một đoạn lịch sử hắc ám không muốn nói với ai. Nhưng hần không nghĩ tới, Tô Mộc vẫn biết rõ.

"Cuối tuần, anh dẫn em gặp cha mẹ anh." Đột nhiên Mộ Thiếu Từ nói ra một câu.

"Chuyện này sẽ không quá nhanh chứ..." Nghe Mộ Thiếu Từ nói, Tô Mộc thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, trong lòng sớm đã nổ tung hoa, đây là muốn gặp người lớn rồi nha, làm sao bây giờ làm sao bây giờ.

"Em mang thai." Mộ Thiếu Từ nhướn mày, ý tứ chính là người đều mang thai, còn ngại quá nhanh?

mx3

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Thế giới II: Tổng tài, thỉnh cầu dung ngã 10

Edit: Linhlady

Vừa ra khỏi bệnh viện Tô Mộc dùng sức hô hấp không khí, cảm thấy không khí thế giới này thật tốt, bên trong bệnh viện không khí đều có mùi nước Javel, khó trách có người không thích đến bệnh viện, có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân đi.

Mộ Thiếu Từ cầm đồ của Tô Mộc, mặc dù Tô Mộc nói muốn tự mình cầm, nhưng lại bị đại boss dùng ngôn từ chính nghĩa cự tuyệt, nói hiện tại cô cái gì đều không cần làm.

"Anh đi lấy xe, em ở nơi này chờ anh, không được đi lung tung " Mộ Thiếu Từ cầm lấy cái túi nhỏ đi lên phía trước.

"... Dạ" Boss, tôi không phải trẻ con ==. Cảm thấy Tô Mộc mệt mỏi, cảm giác một chút cũng không yêu, cô không đáng được tin nhiệm như vậy sao?

Lên xe Tô Mộc tự giác thắt dây an toàn, an toàn là trên hết. Đột nhiên cảm thấy có phải hay không nên cho Mộ Thiếu Từ cơ hội giúp mình thắt dây an toàn, nhưng làm như vậy không phải lộ rõ ý đồ của mình sao? Hay là thôi đi.

Nghĩ vậy, Tô Mộc ngồi bên cạnh ghế tài xế bắt đầu lướt blog. Phát hiện mình đã bỏ qua rất nhiều tin tức giải trí, cho nên Tô Mộc rất chăm chú nhìn điện thoại.

Mộ Thiếu Từ liếc Tô Mộc một cái, phát hiện người nào đó rất tự giác buộc dây an toàn, liền bắt đầu lái xe.

Giây đây? Thiên hậu muốn ly hôn với chồng người ngoại quốc, nghi vấn đang qua lại với một tiểu thít tươi. Chắc chắn chắc, vẫn tương đối thích chuyên một người, siêu sao quốc tế tuyên bố mình đồng tính, ô ô ô, soái ca đều là gay. Chu tuyên bố đính hôn, còn tuyên bố đối phương theo đuổi mình, sau lại lộ ra hình ảnh cùng một người mặc đồ nữ màu đen xuất hiện ở quán ăn đêm.... Vòng giải trí thật loạn.(chỗ này mk dịch 5-60% thôi, ai đọc bản cv có góp ý thì cmt mk sửa nhé)

nam thần quốc dân có bạn gái

Ai là nam thần quốc dân, Tô Mộc tò mò vào xem, nhìn một chút giới thiệu vắn tắt. Trong nháy mắt cảm giác mình... Nhìn nam nhân bên cạnh, nuốt nước miếng. Nguyên lai, đại boss là nam thần quốc dân, trong nước giá trị con người hơn trăm triệu, là người đàn ông độc thân kim cương, lớn lên lại soái, không có scandal quần thân, quả thực phù hợp tiêu chuẩn nam thần cao lãnh.

"Nam thần có bạn gái!"

"Lầu trên đừng đoán. Chính là ta."

"F*ck, ta bày tỏ không phục."

"Tạm biệt, tạm biệt thế giới."

"Mọi người, thiên đài ước sao?"

...

Tô Mộc kéo to hình nhìn người trong bức ảnh, đúng là mình cùng giám đốc, nhìn quần áo, cũng biết là ngày mình cùng boss tới giáo đường.

cùng nam thần quốc dân một chỗ làm sao bây giờ, sợ hãi

"Boss, ách, Thiếu Từ. Chúng ta lên hot search. Không nghĩ tới, anh lại nổi như vậy. Em có khi nào bị mọi người làm thít không?" Mộ Thiếu Từ nhàn nhạt nhìn thoáng qua Tô Mộc, Tô Mộc giật mình lại xưng hô.

"Sẽ không." Mộ Thiếu Từ nhìn về phía trước, mở miệng nói.

"Nhưng mà, anh không nói với em anh là nam thần quốc dân. Em cướp nam thần của bọn họ, bọn họ nhất định chú ý tới em." Về mặt Tô Mộc bắt mắt nhìn Mộ Thiếu Từ.

"..." Muốn hấn phải nói như thế nào, tôi là nam thần quốc dân, chào cô. Kỳ thật cái này cũng là tiểu Trương nói cho hấn, hấn cũng không biết. Chuyện này quá vớ vẩn, hấn tài giỏi như thế nào cũng không thể quản hết được. Mân mê hé miệng, nhìn thoáng qua Tô Mộc. Phát hiện bộ dáng Tô Mộc bắt mắt, thu hồi ánh mắt, mở miệng nói: "Kỳ thật anh cũng không biết, là tiểu Trương nói."

"..." Tô Mộc yên lặng, tiếp tục tra tìm tin tức về Mộ Thiếu Từ.

"Mộc Mộc, người cũng là của em rồi, em còn tin gì ở trên đó nữa " Mộ Thiếu Từ thở dài, mở miệng.

"..." Mộc Mộc? Người cũng là của cô? Tô Mộc cảm thấy tin tức lượng quá lớn, thiếu chút nữa bị sặc, tay run lên, đi động thiếu chút nữa rơi xuống.

Nhưng nghe được vẫn thấy thật vui vẻ a, hừ, nam thần thì sao giờ cũng là của cô.

Nhìn bộ dạng Tô Mộc, Mộ Thiếu Từ hy vọng sẽ không di truyền cho con gái. Về phần tại sao là con gái? Mộ Thiếu Từ cảm thấy con gái rất đáng yêu, nhưng còn chưa biết giới tính mà.

Về sau hai người còn bởi vì chuyện con trai, con gái mà thảo luận một phen. Kết quả còn rùm beng, bắt quá đều là Mộ Thiếu Từ thỏa hiệp trước.

...

Khi đến khách sạn Tô Mộc bị Mộ Thiếu Từ tổng tài lệnh cưỡng chế trở về phòng nghỉ ngơi, cho dù Tô Mộc bày tỏ cô đã ngủ rất nhiều rồi, không có biện pháp, phải nghe lời của đại boss. Tô Mộc về phòng lại dễ dàng chìm vào giấc ngủ.

Tiểu Trương bắt đầu tiếp nhận công tác của Tô Mộc, nắm rõ hết nội dung tài liệu. (quăng bần) rõ ràng có thể bỏ tức, tiểu Trương cảm thấy tâm thật mệt mỏi, luôn đi phải công tác, bà xã cũng hoài nghi anh ta ngoại tình.

Đầu tiên bị bắt kéo dài thời gian hội nghị, cũng bình thường.

Buổi chiều, đi tới địa điểm bãi cát quay chụp. Cho dù mùa thu, vì công tác, người mẫu cũng rất liều mạng. Mộ Thiếu Từ không cho Tô Mộc ra ngoài, nói gió lớn, lạnh.

Tô Mộc nói muốn đi giải sầu, cục cưng cũng sẽ vui vẻ. Huống chi mới hơn hai tháng, không có gì. Tô Mộc sử dụng mỹ nhân kế, đại boss mới đáp ứng. Tô Mộc cảm thấy boss nhất định vì nhìn thấy cô làm nũng mới như vậy, quả nhiên cô còn thật đáng yêu.

Đến chỗ đó, Tô Mộc thấy biển rộng cảm thấy màu nước của biển xanh như hoà cùng với màu xanh của bầu trời. Mang theo cảm giác mát, có chút lạnh, Tô Mộc khép áo lại.

Mộ Thiếu Từ nói chuyện, tiểu Trương đi theo bên cạnh hắn, boss không cho cô làm việc, nói cái gì về nhà dưỡng thai. Tô Mộc thấy mình hiện tại thật nhàm chán, vụng trộm chạy ra ngoài.

Không may trông thấy Ninh Manh đi cùng Tần Nam tới nơi này nói chuyện làm ăn, hai người bọn họ đoán chừng đến giải sầu, trên mặt đều tràn trề vui vẻ, giống như thể gian nạn vật chỉ còn lại bọn họ.

Tô Mộc vốn là dự định đi đường vòng, nhưng lại bị mắt sắc Ninh Manh bắt được cô ta lên tiếng: "Tô tiểu thư "

Tô Mộc đành phải xoay người, nhìn bọn họ cười một tiếng: "A, nguyên lai là Ninh tiểu thư a, kia bên cạnh cô chính là Tần thiếu đi. Hai người thật đúng là xứng đôi." Ồ, mùi hương gì vậy, thơm quá.

Nghe nói như thế, quả nhiên hai người phản ứng không giống nhau, Ninh Manh nhú lông mày, ngược lại về mặt Tần Nam đầy vui vẻ.

Tô Mộc: Thú vị, quả nhiên có tình cảm!

Sau đó Tần Nam nghe điện thoại liền đi, mà Ninh Manh ý muốn ở lại cùng Tô Mộc giải sầu.

...

"Đã lâu không gặp, Tô tiểu thư." Tần Nam vừa đi, Ninh Manh liền lộ ra nguyên hình.

"Tạm được, qua còn không có chuyện gì." Tô Mộc cũng thay đổi thái độ.

"Cô cùng Mộ Thiếu Từ ở bên nhau sao? "

"Không thể trả lời, Ninh tiểu thư."

"Cô không nói, tôi cũng biết rõ." Ninh Manh có nghe qua tin tức, cô ta mỗi ngày đều cho người đi thăm dò.

"Nếu đã biết rõ, Ninh tiểu thư cần gì phải làm điều thừa đầu. Tôi đi trước, tạm biệt." Tô Mộc cảm thấy về mặt Ninh Manh có điểm quái lạ, nơi này không thích hợp ở lâu, vẫn nên trở lại bên cạnh Mộ Thiếu Từ đi!

Ninh Manh nhanh chân ngăn cản trước mặt Tô Mộc, "Tô Mộc, cô ở bên cạnh hắn đơn giản là vì quyền thế, tiền tài đi."

"Còn có mặt mũi." Tô Mộc nghe cô ta nói, cảm thấy cô ta còn nói thiếu, bổ sung thêm. Sau đó liền lướt qua người Ninh Manh. Đã từng nghe qua, thì ra là nước hoa. Đây không phải là VV mới ra thành phần nước hoa chỉ ngậm xạ hương, mùi hương là hương, nhưng lại có chút quái lạ.

Ninh Manh nghe lời nói Tô Mộc, cảm thấy tức muốn nổ phổi, tại sao lại có người như thế không biết xấu hổ.

Tô Mộc mới vừa đi không tới vài bước, Mộ Thiếu Từ đã tìm lại đây, "Không phải bảo em không nên chạy loạn sao?" Hại anh lo lắng.

Một ánh mắt cũng không cho Ninh Manh, kéo tay Tô Mộc đi. Ninh Manh ở tại chỗ muốn nói lại thôi, thủy chung không nói gì.

"Em biết sai rồi. Anh đừng tức giận nữa." Tô Mộc nhẹ kéo tay áo Mộ Thiếu Từ làm nũng.

"Anh không có tức giận." Mộ Thiếu Từ mặt không chút thay đổi.

"..." Mới là lạ, thấy như thế nào cũng đều là tức giận, một bộ ta tức giận mau tới dụ dỗ ta mau, Tô Mộc dùng mặt cọ xát cánh tay Mộ Thiếu Từ.

Mộ Thiếu Từ thấy động tác Tô Mộc, bắt đầu dĩ cười cười, sờ sờ đầu Tô Mộc, lại tức giận không nổi.

Tô Mộc: Quả nhiên làm nũng rất hữu dụng nhất ^w^

Đi đến nửa đường, "Bụng, bụng, đau quá." Tô Mộc dừng lại, che bụng.

Nước hoa đều có thành phần xạ hương, cô còn đặc biệt thấy nhiều, biết rộng nhớ vài loại. Đây là ý tưởng Tô Mộc trước khi hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thế giới II: Tổng tài, thỉnh cầu đụng ngã 11

Edit: Linhlady

"Mộc Mộc! Như thế nào" Mộ Thiếu Từ thấy Tô Mộc ôm bụng sốt ruột hỏi thăm, nghe được Tô Mộc nói đau bụng, cũng sợ. Sau đó liền nhìn thấy cả người Tô Mộc mềm xuống.

Mộ Thiếu Từ ôm Tô Mộc, lấy điện thoại ra, gọi tiểu Trương chuẩn bị xe, "Đi lái xe tới đây, mau!" Giọng nói gần như gào lên, sau đó ôm ngang lấy Tô Mộc bước nhanh tới, cảm thấy như thế này có thể tiết kiệm thời gian hơn.

Tiểu Trương bị rống kinh ngạc, nhưng rất nhanh chạy xe qua. Nhìn thấy Tô Mộc trong lòng boss nhà mình, bỗng chốc liền minh bạch.

"Đi bệnh viện. Mau" Mộ Thiếu Từ sốt ruột, lại lấy điện thoại ra thông báo cho bệnh viện chuẩn bị tốt. Trong cổ họng rất khô, cảm thấy hơi nóng, kéo cà vạt, mới giật mình khắp người toàn mồ hôi.

Mộ Thiếu Từ nhìn Tô Mộc nhũn nhẽo, tâm chẳng biết tại sao giống như bình tĩnh hơn, hôn một cái lên trán Tô Mộc trấn an, em sẽ không có chuyện gì.

...

Đến bệnh viện, nhân viên cứu hộ lập tức đem Tô Mộc đưa vào phòng giải phẫu.

Mộ Thiếu Từ nhìn Tô Mộc đi vào phòng giải phẫu, dứt khoát đem cà vạt kéo xuống, ném cho tiểu Trương, cả người ngồi phịch ở trên ghế bên ngoài, trong lòng có loại rầu rĩ căng thẳng cùng sợ hãi muốn bộc phát ra.

Tiểu Trương cảm thấy boss nhà mình quả thật thua trên tay Tô Mộc! Bất quá, trong lòng lại cầu nguyện Tô Mộc hãy cố gắng lên, ngàn vạn không cần có chuyện gì.

Đền phòng giải phẫu vừa tắt, Mộ Thiếu Từ liền lập tức tiến lên hỏi thăm: "Bác sĩ, cô ấy như thế nào."

"..." Bị bắt bác sĩ nghĩ như thế nào lại là anh ==

"Bệnh nhân hiện tại không có gì đáng ngại. Còn có chàng trai trẻ, không được để vợ cậu ngủi được mùi nước hoa, còn có xịt nước hoa. Thành phần bên trong đều có xạ hương, đối thai nhi không tốt, còn có thể sinh non. May mắn các cậu đưa đến đúng lúc, bệnh nhân không có xuất hiện dấu hiệu sinh non. Chăm sóc cho vợ cậu thật tốt đừng để suốt ngày vào bệnh viện..." Bác sĩ đứng bên bắt đầu nói không ngừng.

Mà Mộ Thiếu Từ thở phào nhẹ nhõm, nghe lời bác sĩ nói, cũng không thấy phiền.

Tiểu Trương: Gặp quý, đây vẫn là boss sao? Nhất định là mình hoa mắt. Nhưng may mắn tiểu Mộc không có chuyện gì. ~ (▽ ~) ~

_____ đây là đường ranh Tô Mộc đi vào phòng bệnh _____

"Ân..." Tô Mộc mở mắt ra, phát hiện gian phòng không có người, lại ở bệnh viện, thật là làm cho người ta khó chịu! Chống tay ngồi dậy, tựa ở đầu giường.

Vừa vặn Mộ Thiếu Từ cùng bác sĩ nói chuyện xong đi vào, thấy Tô Mộc tỉnh lại, bước nhanh tới, "Cảm giác như thế nào, có chỗ nào không thoải mái không?."

Tô Mộc lắc đầu, "Không có, chỉ là..." Muốn nói lại thôi, sờ sờ bụng.

"Con không có việc gì. Em tại sao lại không cẩn thận như vậy..." Mộ Thiếu Từ nhìn động tác của Tô Mộc liền biết cô muốn nói chuyện gì. Nghĩ trách cứ Tô Mộc một phen, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt Tô Mộc ủy khuất, tâm cũng mềm xuống.

"Em cũng không biết tại sao." Tô Mộc chu cái miệng nhỏ nhắn, trong mắt có sương mù. Cũng tự trách mình không có bảo vệ tốt tiểu bánh trôi.

"Được rồi, anh cũng không phải là trách em. Không có việc gì là tốt rồi." Mộ Thiếu Từ ôn nhu vuốt tóc Tô Mộc, ôm cô vào lòng, đem cái cằm tựa trên trán cô.

Động tác của hắn khiến Tô Mộc cảm thấy ấm áp, duỗi tay ôm thắt lưng Mộ Thiếu Từ. Tựa ở trên người hắn, ân, ở bên boss mới có cảm giác an toàn.

Tiểu Trương cầm thuốc dưỡng thai đi vào chứng kiến cảnh này, che mặt không dám nhìn, đúng là hình ảnh không thích hợp với thiếu nữ, cô phải mình nên ra ngoài hay không, sau này đi vào lần nữa thì phải làm sao bây giờ, tiểu Trương cảm thấy nhất định boss sẽ bắt làm việc, quyết định mở miệng "Boss, đây là thuốc của tiểu Mộc. Tôi đi về trước, có việc gì, ngài gọi tôi." Nói xong, tiểu Trương để thuốc xuống nhanh chân chạy đi.

"Ách, hắn chạy nhanh như vậy làm gì." Tô Mộc thấy động tác của tiểu Trương, cảm thấy không lí giải được, bên trong này có cái gì rất đáng sợ sao? Khẳng định là vì Mộ Thiếu Từ, sao mình lại đáng yêu như thế.

Tiểu Trương: chúc mừng cô đã tìm được chân tướng.

Sắc mặt Mộ Thiếu Từ tối tăm, xem ra công việc của tiểu Trương quá ít. Cầm đi thuốc tiểu Trương bỏ trên bàn, rót một chén nước đưa cho Tô Mộc "Uống thuốc. A ~"

"..." Tô Mộc nghĩ mình lại không phải là đứa trẻ, hắn đang làm cái gì a.

Nhưng mà vẫn là ngoan ngoãn há mồm uống thuốc. Ân, có chút khổ.

"Thiếu Từ, em làm chậm hành trình của anh phải không? Bằng không ngày mai em về nước đi." Tô Mộc cảm giác mấy ngày này mình đã rất phiền toái hắn, mặc dù hắn không nghĩ như vậy.

"Không vội. Ngày mai anh và em cùng nhau về nước đi." Tổng tài nhìn Tô Mộc uống thuốc xong, mới yên lòng.

"Nhưng mọi chuyện ở đây thì xử lý sao?"

"Ừ, không sai biệt lắm, chuyện buổi chiều, để tiểu Trương ra mặt là được. Ngày mai chúng ta trở về đi." Mộ Thiếu Từ cảm thấy cần nhanh chóng trở về, phải để cô ở nhà mới an toàn, nếu không vạn nhất lại đã xảy ra chuyện gì, làm sao bây giờ. Quả nhiên ở nhà vẫn là an toàn nhất, quyết định như vậy đi.

Nếu như Tô Mộc biết rõ ý tưởng của Mộ Thiếu Từ nhất định sẽ điên cuồng lay bả vai hắn.

Có lẽ do tác dụng phụ của thuốc, chỉ chốc lát mí mắt Tô Mộc nặng trĩu lắm bả nói vài câu " Em buồn ngủ quá, muốn ngủ ", nói xong nằm xuống, không bao lâu liền chìm sâu vào giấc ngủ.

Mộ Thiếu Từ ngắm khuôn mặt Tô Mộc tròn bóng không tỳ vết, dùng tay nhẹ nhàng vuốt tóc Tô Mộc. Thật sự là khiến cho người ta không yên tâm, cúi người đặt lên môi Tô Mộc một nụ hôn.

Vừa ra khỏi cửa, sắc mặt thay đổi, trong mắt hiện lên một tia âm ngoan.

Hắn suy nghĩ một chút, đột nhiên cô ta xuất hiện là vì cái gì, bắt luận cô ta vì cái gì, hắn muốn cô ta vĩnh viễn không cần xuất hiện ở trước mặt Tô Mộc.

Bóng lưng đi xa mang một cỗ ngoan ý, còn có quyết tuyệt.

...

Trở lại trong nước chính là tốt nhất, giống như ban đầu đã nói ngày thứ hai Tô Mộc sẽ về nước, nhưng khi vừa xuống máy bay, Mộ Thiếu Từ trở về đến công ty, hắn gọi lái xe trong nhà đón Tô Mộc đến ở trong biệt thự hiện tại của hắn, nói là vì an toàn của Tô Mộc.

Đến biệt thự của Mộ Thiếu Từ, Tô Mộc cảm thấy cả một căn nhà lớn nhưng lại không có một bóng người. Bởi vì chuyện Ninh Manh lần trước, Mộ Thiếu Từ chuyển tới đây ở, nhưng lại rất ít trở về nơi này, hầu như đều ở lại phòng trong công ty.

Tô Mộc nghĩ rằng Mộ Thiếu Từ là bởi vì cảm thấy bầu không khí bên trong vắng vẻ nên cũng rất ít trở về.

Tới khi Mộ Thiếu Từ trở về, trước mắt anh là hình ảnh Tô Mộc ngồi ở ghế sofa xem tivi, trong lòng một trận ấm áp, bước nhanh lại chỗ Tô Mộc.

Tô Mộc vừa thấy Mộ Thiếu Từ, cười tùm tùm nhìn hắn, " Anh đã về rồi! Anh muốn ăn cái gì không. Em đi nấu đi nấu cho anh ăn."

"Không cần, anh không đói. Nếu em đói thì gọi chị Trần làm cho em." Ngồi bên cạnh Tô Mộc, môi mông khẽ mở.

" Em không đói bụng. Cho nên nói chị Trần tẩu đi nghỉ ngơi rồi." Tô Mộc nhìn Mộ Thiếu Từ một cái.

"Như thế nào còn chưa ngủ?"

"Em chờ anh trở về." Về mặt Tô Mộc đương nhiên trả lời, cũng không cảm thấy không có gì không đúng.

"A? Chờ anh trở lại... Cùng nhau ngủ sao?" Mối gọi cảm phun ra mấy chữ này, còn đặc biệt hạ thấp giọng, ghé bên tai Tô Mộc nói.

Tô Mộc bị Mộ Thiếu Từ thổi khí đến ngứa ngáy, nghe hắn nói bỗng chốc liền mặt đỏ.

Đùa giỡn Tô Mộc xong tâm tình Mộ Thiếu Từ thật tốt nói bản thân đi tắm liền đứng dậy.

Tô Mộc lập tức tắt ti vi, theo Mộ Thiếu Từ lên lầu.

Chờ hắn tắm rửa xong, ra ngoài phát hiện đã ngủ Tô Mộc trên giường. Cười cười, liền nằm xuống bên cạnh, tắt đèn.

Ôm cô vào lòng, một đêm ngủ ngon.

w

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thế giới II: Tổng tài, thỉnh cầu dung ngã (End)

Edit: Linhlady

Tỉnh lại Tô Mộc chớp mắt mơ màng nhìn sang bên cạnh thấy Mộ Thiếu Từ còn đang ngủ, trong nháy mắt mặt đỏ ửng, họ nằm cùng một giường, oa, lông mi thật dài a, Tô Mộc kim lòng không được dùng tay sờ sờ lông mi, con mắt Mộ Thiếu Từ nhẹ rung một cái, hù dọa Tô Mộc lập tức lấy thu tay lại.

Ồ, còn chưa tỉnh sao? Tối hôm qua hắn ngủ lúc nào cô không biết? Lẽ nào làm việc rất khuya?

Tô Mộc dùng tay nhẹ phác thảo khuôn mặt hắn, lại chạm vào đôi mắt Mộ Thiếu Từ ngập ý cười nhìn cô.

Tô Mộc cảm thấy quá mất mặt a. Bị nam thần chứng kiến bộ dáng si mê của mình, xấu hổ quá. Liền vùi đầu vào trong chăn, trên đầu truyền đến tiếng cười khê, "Hừ. Đừng như vậy sẽ khó chịu."

Nói xong, đi buồng vệ sinh rửa mặt. Sau khi rửa mặt xong, phát hiện Tô Mộc còn ở trong chăn. Mộ Thiếu Từ cười bất đắc dĩ, "Đừng ở trong chăn khó chịu, đợi lát nữa anh mang em đi dạo."

Nói đến đi dạo, Tô Mộc lập tức nhắc lên chăn lên, vui vẻ cười "Được. Em đi thay quần áo." Tô Mộc tới tủ quần áo cầm đồ đi vào phòng vệ sinh, dừng hỏi vì sao lại có tủ quần áo, chính cô cũng bất ngờ. Kỳ thật ngày hôm qua lúc Tô Mộc đi vào phòng, trông thấy, phát hiện bên trong đều là quần áo nữ. Cô còn nghĩ bởi vì chuẩn bị cho Ninh Mạnh, trong lòng có chút khổ sở.

Về sau hỏi Trần tẩu mới biết được, này tất cả đồ này trong vòng hai ngày gần đây mới chuẩn bị. Tô Mộc trong nháy mắt liền vui vẻ.

...

Chuẩn bị tốt mọi thứ Tô Mộc theo Mộ Thiếu Từ đi đến căn nhà ngày trước cô ở. "Thiếu Từ, tới nơi này làm gì." Tô Mộc mờ mịt không hiểu. Tùy ý để Mộ Thiếu Từ dắt cô đi.

Đến cửa, Mộ Thiếu Từ mở miệng. "Cái chìa khóa."

"Dạ."

Sau khi vào nhà, Mộ Thiếu Từ hỏi liên tục, Tô Mộc chỉ mờ mịt trả lời.

"Phòng em ở đâu "

"Ồ kia." Tô Mộc chỉ chỉ.

Mộ Thiếu Từ đi vào, quay lại hỏi.

"Hộ khẩu, chứng minh thư ở đâu "

"Ồ kia." Tô Mộc chỉ chỉ ngăn kéo. A há miệng không đúng! "Lấy những thứ này làm gì? "

"Đi cục dân chính, lĩnh giấy hôn thú!" Mộ Thiếu Từ đi qua mở ra ngăn kéo, quả nhiên trông thấy những vật mình muốn. Lấy lên cầm trong tay, không tự

chủ khoé miệng khề nhếch lên.

"Kết hôn?" Tô Mộc bị chấn động đến ngây ngốc mở to mắt nhìn Mộ Thiếu Từ.

"Như thế nào không muốn" Mộ Thiếu Từ quan sát vẻ mặt Tô Mộc thấy vậy, hết sức bất mãn, nhủ lòng mày, nhưng trong tay vẫn cầm hộ khẩu, chứng minh thư của Tô Mộc.

"Không có, không có." Bộ dạng Mộ Thiếu Từ là một kiểu em dám từ chối anh thử xem, Tô Mộc cười gượng vội vàng trả lời.

- - - đây là đường ranh giới hai người đi dân cục chính lĩnh giấy kết hôn ----

Ngồi trong xe Tô Mộc vẫn không thể tin được, cô từ một thiếu nữ độc thân nháy mắt liền biến thành phụ nữ đã kết hôn. Tô Mộc thật bất mãn nhưng là có boss ở đây. Tô Mộc cũng không dám biểu lộ ra.

Sau đó, bắt đầu chuẩn bị chuyện hôn lễ. Thông báo bà bè người thân, cha mẹ Tô Mộc từ nước ngoài trở về, sau khi biết chuyện mặt vui mừng nhìn Tô Mộc, nữ nhi cuối cùng có người muốn rước đi. Uy uy! Có dạng cha mẹ này sao còn kéo tay Mộ Thiếu Từ, nói phải chiều cô cô thật tốt, nói một tràng dài, nghe Tô Mộc xong có chút không muốn gả, khóc bù lu bù loa.

Nhưng khi nhìn mặt đại boss, Tô Mộc không muốn gả không được. (-_-)||

Tô Mộc cũng gặp cha mẹ Mộ Thiếu Từ, mẹ Mộ cực kì thích Tô Mộc, còn kéo Tô Mộc đi xem ảnh chụp Mộ Thiếu Từ trước kia. Ca-cao yêu. (*đừng hỏi mị*) Vì thế, Tô Mộc dùng cái này cười nhạo Mộ Thiếu Từ thật lâu.

Tổng tài bởi vì tại trước hôn lễ muốn đem mọi chuyện ở công ty sớm làm cho xong, cho nên hẳn phải tăng ca vài ngày, Tô Mộc đau lòng, Mộ Thiếu Từ nói không có việc gì. Nhưng vì muốn dành cho Tô Mộc một tuần trăng mật trọn vẹn, Mộ Thiếu Từ vẫn ở công ty mấy ngày, Tô Mộc đi thử áo cưới, hẳn cũng không kịp chạy đến.

Cho nên Tô Mộc chỉ có thể đi thử váy cùng bạn tốt. Nhìn thật lâu mới chọn được một kiểu áo cưới mình thích. Chụp ảnh gửi cho Mộ Thiếu Từ xem, boss nói em vui vẻ là được rồi, nhưng anh không không thích người khác thấy em như thế này, nếu không chờ anh đi qua với em đi. Lời ngầm chính là, bộ này quá lộ, anh không thích.

Quả nhiên chờ Mộ Thiếu Từ tới nơi, chọn một bộ váy cưới vô cùng bảo thủ, ngoài trừ mặt ra không lộ một chút gì. Tô Mộc vẻ mặt hắc tuyến, tại sao lại ăn dấm chua rồi. "Nhưng mà, em lại thích cái áo cưới kia."

Tô Mộc ỳm khuất nhìn Mộ Thiếu Từ, đại boss cuối cùng cũng không chịu nổi trước vũ khí đầu hàng. Đáp ứng để Tô Mộc mua bộ kia mặc trong hôn lễ, cho dù hẳn vô cùng không tình nguyện. Nhưng nhìn Tô Mộc vui vẻ, liền mua.

Trở về ngay lập tức đem Tô Mộc hung hăng đè ép một lần. Hai người trước khi kết hôn, cuộc sống bọn họ bình thản như đôi vợ chồng già lâu năm, nên làm gì thì làm. Đã qua ba tháng kỳ an toàn, cho nên Mộ Thiếu Từ liền... Khụ khụ, nhưng là vẫn là rất cẩn thận.

Hôn lễ đúng hạn cử hành.

"Mộ Thiếu Từ anh có nguyện ý cưới Tô Mộc không? Yêu cô ấy, chung thủy với cô ấy, cho dù nghèo khó, bệnh tật hoặc là tàn tật, cho đến chết. do you (ngươi nguyện ý sao) "

"yes,ido." Mộ Thiếu Từ thâm tình nhìn Tô Mộc.

Mục sư hỏi Tô Mộc giống như vậy, "yes,ido." Tô Mộc cũng nhìn Mộ Thiếu Từ cười cười.(*vâng là "yes,i do " nguyên văn bản cv*)

..

Hôn lễ trôi qua một tháng, Tô Mộc cùng Mộ Thiếu Từ cũng đi hết tuần trăng mật trở về. Tô Mộc bắt đầu cuộc sống dưỡng thai, bụng đã bốn tháng.

Tháng thứ ba, Tô Mộc nôn nghén rất lợi hại, ăn cái gì ói cái đó, nhanh chóng sụt nhiều cân, gầy đi trông thấy, cho nên Mộ Thiếu Từ vô cùng đau lòng.

Tháng thứ tư, bụng bắt đầu lộ ra, phản ứng khi Tô Mộc mới mang thai biến mất, khẩu vị bắt đầu tốt hơn. Nhưng Mộ Thiếu Từ lại lo lắng cô ăn lung tung còn cố ý đi mua sách xem, gọi chị Trần tới quan sát cô.

Tháng thứ năm, lần đầu thấy máy thai khiến Mộ Thiếu Từ cảm thấy rất thần kỳ, cả ngày nhìn bụng cô nói chuyện.

Tháng thứ sáu, vì chuyện con trai hay con gái, hai người còn ầm ĩ một trận. Tô Mộc còn đặc biệt chạy đi bệnh viện kiểm tra, quả nhiên là con trai. Kỳ thật Tô Mộc cảm thấy là con trai hay con gái cũng không sao cả, nhưng ý Mộ Thiếu Từ nhất định phải là con gái, cô cũng mặc kệ. (phụ nữ có thai thật táo bạo) cả một ngày không thèm về nhà, hù dọa Mộ Thiếu Từ lập tức bỏ lại toàn bộ công việc đi tìm Tô Mộc, đổ dành nửa ngày mới tha thứ cho hẳn.

Tới tháng thứ bảy, Tô Mộc nửa đêm chân bị rút gân, Mộ Thiếu Từ sớm luyện ra một tay mát xa điều luyện, ngày ngày xoa bóp cho Tô Mộc.

Tháng thứ tám, Tô Mộc cảm giác mình béo lên, nhưng Mộ Thiếu Từ lại gầy đi. Tô Mộc cảm thấy thật xin lỗi Mộ Thiếu Từ, đau lòng một ngày, sau khi Mộ Thiếu Từ biết, thẳng thẳng nằng là ngu ngốc. Nghĩ thầm, nếu như là em, anh cam tâm tình nguyện.

Tháng thứ chín, tới gần ngày sinh dự tính, Tô Mộc vào ở bệnh viện, mặc dù có mẹ chồng, mẹ vợ cùng người giúp việc chăm sóc cho Tô Mộc mọi chuyện sinh hoạt thường ngày, ăn uống, dinh dưỡng. Nhưng mà Mộ Thiếu Từ vẫn là không yên lòng, mỗi ngày đều tới bệnh viện nhìn Tô Mộc.

Ban đêm, Tô Mộc đột nhiên đau bụng, phát hiện là vỡ nước ối.

Tô Mộc bị đẩy vào phòng sinh, trong 6 tiếng đồng hồ, xuất huyết nhiều, Tô Mộc bị chuyển sang phòng giải phẫu.

Trong phòng giải phẫu Tô Mộc cố gắng cầm tay bác sĩ. "Cho dù có chuyện gì xảy ra đều phải bảo vệ đứa bé."

"Bệnh nhân tim ngừng đập, chuẩn bị điện giật. Lập tức giải phẫu cứu đứa bé. Các người đi thông báo cho người nhà sản phụ."

"Mộ tiên sinh, vợ của anh hiện tại... Xin ký tên."

"Cút. Cô ấy sẽ không có chuyện gì, tôi sẽ không kí vào tờ giấy này. Lập tức đi cứu cô ấy cho tôi, có nghe hay không." mặt Mộ Thiếu Từ vì tức giận mà đỏ bừng, lớn tiếng quát.

"Nhất định phải cứu đứa bé." lúc này Tô Mộc dùng hết tất cả khí lực thì thào.

"Tất -" cứu chữa không có hiệu quả tử vong.

...

Trong tích tắc trước khi ngắt đi để trở về không gian, Tô Mộc dường như ở nghe được tiếng gào bi thương của Mộ Thiếu Từ.

"Chúc mừng người hoàn thành nhiệm vụ." Hệ thống nhìn về mặt đại ra Tô Mộc, nói dứt lời liền rời khỏi. Nó biết rằng cô đang khổ sở.

Kỳ thật Tô Mộc ở mỗi một lần tiến công chiếm đóng cô cũng sẽ dung nhập vào đó một ít tình cảm, không cho toàn bộ đi vào, bởi vì cô sợ hãi một khi dùng tất cả tình cảm, cô muốn đòi muốn kiếp không trở lại được. Nhưng vì để tiến công đối tượng tốt hơn, cô vẫn trộn lẫn tình cảm chính mình ở bên trong, cảm thụ mọi hi vọng ái ố.

Nhưng Tô Mộc cũng không muốn bọn họ đối mặt cảm giác khi cô thật sự chết đi.

"Hoàn thành nhiệm vụ này. Người có một thời gian nghỉ ngơi, có cơ hội cho cô tích lũy kinh nghiệm. Còn có người có cơ hội được một lần tùy ý đi du lịch, cái này là phiếu hồi đoái có thể kéo dài thời hạn sử dụng. Còn có cơ hội một lần đi mua sắm." Hệ thống nói y nguyên khi cô hoàn thành nhiệm vụ lần trước.

"Tô, Tô Tô. Ta lại mạng thứ đó ăn xong rồi." QAQ hệ thống khó được một lần nói lắp, đám mây mà hệ thống quân biến thành cũng nhanh chóng chuyển sang màu hồng.

"Ta biết." Tô Mộc mặc dù biết đức hạnh của hệ thống, nhưng cô vẫn là nhịn không được liếc mắt nhìn sang.

Thờ dài, duỗi tay trước bàn điều khiển, tựa như lơ đãng chọn một thế giới nào đó. Kỳ thật hệ thống biết rõ trong lòng Tô Mộc suy nghĩ gì, mới có thể dùng loại lý do này khiến cho cô đi xem hán một chút, còn làm cho cô an tâm, xem như hoàn toàn hoàn thành nhiệm vụ ở thế giới đó. Sau khi biết rõ tâm tư hệ thống, Tô Mộc không biết nên biểu đạt tâm tình cảm giác như thế nào.

- tiến vào thế giới Tô Mộc chọn -

"Meo meo meo meo meo meo..." Hệ thống vẫn biến thành bộ dáng lần trước, gặp được đồ ăn ngon gì lúc nào cũng meo meo không ngừng nghỉ.

Tô Mộc cũng nghe lâu thành thói quen nên không có cảm giác gì, nhưng mà người bên cạnh lại không phải nghĩ như thế.

Người đi đường: A! Không phải là nói sau khi lập quốc động vật không biến thành tinh sao? Tại sao con mèo này lại giống thần tiên như thế!

Tô Mộc không nểm xia đến ánh mắt người chung quanh, lạnh nhạt mua xong mọi thứ mình cần, điềm nhiên như không trả tiền xong, đi về phía mình mong muốn. Bởi vì trên tay cầm nhiều thứ rất vướng víu, cho nên hệ thống đi bên cạnh thấy vậy đặc ý lắc đuôi đi.

Tô Mộc cảm nhiều đồ cảm thấy phiền phức nên gửi ở tủ chứa đồ. Sau đó ôm hệ thống đi đến nơi mà trong lòng cô tưởng niệm.

Vào lúc này, là lúc đi Thiếu Từ làm việc. Đi ngang qua nhìn một chút, không biết là tiểu bánh trôi như thế nào, hiện tại tiểu bánh trôi cũng đã hai tuổi rồi. Tô Mộc nhớ không rõ biệt thự Mộ Thiếu Từ ở đâu. Bởi vì khi còn ở cái thế giới này, đi lại đều có người đưa đón, cho nên Tô Mộc căn bản là không biết đường, bởi vì là nơi ở tư nhân, muốn hỏi cũng không có biện pháp hỏi.

Nghĩ tới, Tô Mộc đi đến bãi cỏ bên cạnh công ty Mộ Thiếu Từ. Thấy tòa nhà quen thuộc phía trước, Tô Mộc ngàn vạn suy nghĩ, cũng không biết bây giờ mình lấy thân phận gì để đi tới nơi này.

"Ma ma." Đột nhiên một bàn tay mềm mại nắm lấy vạt áo Tô Mộc, mà chủ nhân của cái tay có một đôi mắt to tròn xoe, là một bé nam vô cùng đáng yêu, đôi mắt mờ to luôn nhìn chăm chăm Tô Mộc.

"Tiểu bánh trôi?" Không biết vì lý do gì Tô Mộc lại nhận định đứa bé này là tiểu bánh trôi, đây quả thực là giống y đúc Mộ Thiếu Từ khi còn nhỏ! Cô biết được cũng vì đã xem qua ảnh chụp của hắn trước đây. Bởi vậy mới nói quả nhiên huyết thống là một chuyện rất thần kỳ.

Tô Mộc cúi người, ôm lấy tiểu bánh trôi, phát giác vẻ mặt cũng giống như Mộ Thiếu Từ, còn nhỏ tuổi mà lại làm ra vẻ mặt nghiêm túc. Ha ha ha.

"Ma ma, ma ma." Tiểu bánh trôi nhìn người là mẹ trước mắt đang ôm mình, vui vẻ kêu, vung vẩy bàn tay nhỏ bé. Nhưng chứng kiến bộ dáng lúc ma ma cười ngây ngô, tiểu bánh trôi dừng động tác lại, "Ma ma?" Vẻ mặt nghi hoặc nhìn Tô Mộc, ánh mắt tựa hồ hỏi thăm mẹ ở đó cười ngốc cái gì.

Mặc dù Tô Mộc không biết tại sao tiểu bánh trôi lại có thể nhận ra mình, nhưng mà cô thật vui vẻ đến muốn khóc.

Tô Mộc nhìn cục cưng nhà mình đáng yêu như thế liền hôn một cái, bị ma ma hôn tiểu bánh trôi lập tức cười đến cong con mắt. Cũng ôm cô Tô Mộc, muốn hôn, đương nhiên bôi nước miếng đầy mặt Tô Mộc.

Hai người cùng một chỗ vô cùng ấm áp, vui vẻ, lúc này một giọng nói chen ngang vào, "Tiểu Thần Dật, cháu đang ở đâu" là giọng nói của một nam nhân còn trẻ tuổi. Khi thấy hai người Tô Mộc, lập tức chạy tới. Vẻ mặt phồng bị nhìn Tô Mộc, định đem tiểu bánh trôi ôm đi.

Nhưng là tiểu bánh trôi sít sao ôm Tô Mộc, kháng cự người thanh niên kia. Ta muốn ma ma, mới không cần người đâu!

Lâm Hạo cảm giác mình cũng thật đáng thương, mới lên làm trợ lý không được bao lâu, liền bị đại boss bắt đi chiếu cố hài tử, hiện tại cái hùng hài tử này còn không nhận thức hắn.

"Tiểu Thần Dật, chú ôm cháu đi ăn Đường Đường được hay không" Lâm Hạo đành phải dùng biện pháp này dụ dỗ tiểu bánh trôi, lúc duỗi tay ra, tiểu bánh trôi còn không thêm để ý, cái móng vuốt lên quay về phía hắn.

Lâm Hạo quả thực bị hùng hài tử làm tức điên.

Tô Mộc bị tình tình con nhà mình làm phì cười, nhưng mà nhìn thấy hiện tại bọn họ sống tốt, cô đã yên tâm. Cho dù không muốn, vẫn ôn nhu dỗ dành "Tiểu bánh trôi, cùng chú trở về nhé. Ma ma phải đi về."

Tiểu bánh trôi giống như nghe hiểu lời Tô Mộc nói, chấp nhận để Lâm Hạo ôm mình. "Ma ma" người muốn đi đâu? Tiểu bánh trôi nghi nghi hoặc hoặc nhìn Tô Mộc.

Lâm Hạo rất kinh ngạc, hắn trước giờ chưa từng nghe con trai của giám đốc mở miệng nói một câu, mà hiện tại lại gọi cô gái này là mẹ, không phải phu nhân tổng giám đốc đã qua đời rồi sao?

"Mua cho con Đường Đường. Con đi theo chú này trở về, đợi lát nữa mẹ đi tìm con, có được không?"

"Ma ma!" được được ◡ ◢ ◣

Thấy tiểu bánh trôi đồng ý, Tô Mộc đi tới cửa hàng tiện lợi gần đây mua kẹo que, mà Lâm Hạo lập tức mang tiểu bánh trôi trở về.

Đến công ty, đã nhìn thấy đại boss nhà mình dùng mặt âm trầm nhìn mình, Lâm Hạo cảm thấy hắn chết chắc.

Tiểu bánh trôi nhìn thấy ba ba nhà mình đến, duỗi tay muốn ôm. Mộ Thiếu Từ thuận thế đi qua ôm lấy bé, chỉ nghe thấy tiểu bánh trôi nói, "Ma ma!" Ba ba, con thấy ma ma đến.

Cái gì? Mộ Thiếu Từ kinh ngạc, con nhà mình sinh ra đến bây giờ không hề nói chuyện, hắn cũng cảm thấy cứ để thuận theo tự nhiên đi, nhưng hiện tại câu nói đầu tiên của bé, lại là ma ma.

Hỏi thăm Lâm Hạo mới biết được có một cô gái, vừa rồi ôm con nhà mình.

"Ma ma!" Đúng vậy, ở chỗ đó. Mua cho con Đường Đường. Tiểu bánh trôi chỉ chỉ ra cửa, thân thể nghiêng về phía trước. Thấy vật áo lấp ló ở cửa, tiểu bánh trôi hai mắt tỏa sáng, "Ma ma, ma ma." Giấy giụa lấy muốn xuống. Mộ Thiếu Từ liền đặt con xuống.

Đôi chân ngắn của bé con vui vẻ chạy ra cửa, nhưng chỉ thấy mỗi kẹo que. "Ma ma, ma ma." Kêu gọi cũng không có người đáp lại, nhìn nhìn qua bốn phía. Cầm lấy kẹo que, vẻ mặt ủy khuất khóc lên, nhìn về phía Mộ Thiếu Từ, ba ba, ma ma không gặp con.

Mộ Thiếu Từ đi theo phía sau, kỳ thật trong lòng có chút ít mong đợi, bởi vì lúc trước phát sinh chuyện hắn không giải thích được, khiến hắn không khỏi hoảng hốt, nhìn kẹo que trong tay con trai, vẻ mặt phức tạp, cái kia kẹo que này là nhân hiệu cùng khẩu vị Mộ Mộc yêu nhất.

Kỳ quái, đây là trùng hợp sao? Tim chẳng biết tại sao đập thật nhanh mau.

16/03/2018

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Ngoại truyện : Mộ Thiếu Tử

Edit: Linhlady

Mộ Thiếu Tử cầm cuốn văn kiện cuối cùng kí xong, nhẹ nhàng khép nắp bút lại, vô ý thức nhìn đồng hồ trên tay một chút, mới thấy đã hơn mười hai giờ trưa, gọi điện thoại cho thư kí Lâm Hạo bảo hắn cầm hộp tiện lợi buổi sáng mang tới đi hâm nóng, tiện thể giúp hắn xuống căn tin lấy một phần cơm mang lên.

Tất cả quá trình đều diễn ra trong yên lặng, không phát ra thanh âm nào, đi ra vào đều vô cùng cẩn thận, nhẹ nhàng, rất sợ phát ra tiếng động sẽ đánh thức đứa trẻ đang ngủ trên sofa.

Sau khi nói xong, Mộ Thiếu Tử ngẩng đầu nhìn lại, trên ghế sofa là một đứa trẻ bốn năm tuổi cuộn tròn lại ngủ, có lẽ chơi mệt, tay cầm đồ chơi đàn bông lông, chỉ kém chút nữa là rơi xuống đất, không biết là mơ thấy cái gì còn bẹp miệng một cái, trong miệng lẩm bẩm cái gì, trong phòng vô cùng yên tĩnh, âm thanh nhỏ vẫn bị Mộ Thiếu Tử nghe thấy.

Cũng chỉ là một chữ thôi nhưng lại khiến đôi mắt Mộ Thiếu Tử âm trầm, trong lúc nhất thời bàn tay đặt lên che hai mắt, hắn cũng muốn cô.

Từ nhỏ không có mẹ, Mộ Thần Dật so với đứa trẻ bình thường vô cùng nhạy cảm, bé giống như biết rằng nói ra từ mama sẽ làm cho baba không vui, nhưng thực chất trong nội tâm bé lại rất khát vọng có một người mẹ, cho nên chuyện một năm trước chuyện kia khiến Mộ Thiếu Tử cho rằng là do Mộ Thần Dật khát vọng quá mà thôi, cũng không để ý lắm, cho dù trong lòng hắn cũng chôn một mầm mống nghi hoặc.

Mộ Thần Dật từ nhỏ đã rất ngoan ngoãn, cho bé một món đồ chơi bé có thể chơi cả ngày, nhỏ như vậy đã có khuynh hướng tự bế, cả ngày là một bộ mặt nghiêm túc, hiển nhiên như một phiên bản thu nhỏ của Mộ Thiếu Tử, bé cũng đã đi nhà trẻ, chỉ là hôm nay là cuối tuần nên Mộ Thiếu Tử mới mang theo bé tới công ty.

Theo hắn mà nói đây là tương niệm cuối cùng Tô Mộc lưu lại cho hắn, đây là quyết định của cô, hắn tôn trọng cô, cho dù vậy trong lòng Mộ Thiếu Tử vẫn để lại bóng ma, cho tới lúc hắn tỉnh táo lại hắn mới giật mình nhớ rằng mình còn có con trai ở đây, từ đầu tới cuối đều không phải là tiểu Thần Dật sai, Mộ Thiếu Tử liên tục liên tục nhắc nhở mình như vậy, lúc nhìn tới con tiểu Thần Dật đã tám tháng.

Khi đó Mộ Thần Dật hoàn toàn không biết Mộ Thiếu Tử, nhưng huyết thống vô cớ kỳ diệu, theo bản năng bé nhích lại gần baba mình, cũng không lâu lắm Mộ Thần Dật cũng quen với baba về mặt lúc nào cũng lạnh như băng, lúc đầu chăm con không quen tay hắn còn lúng túng, thời gian dài cũng thành thạo.

Nhưng phần lớn đều là Mộ Thần Dật chơi một mình, chỉ khi Mộ Thiếu Tử rảnh rỗi mới có thể trở về cùng bé ăn bữa tối, cũng may Mộ Thần Dật thật ngoan ngoãn, không giống những đứa trẻ khác những nhéo âm ỉ, từ nhỏ bé đã có tính độc lập rất mạnh, trừ ra khuyết điểm duy nhất là bé không thích nói chuyện.

Mộ Thiếu Tử nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đứng dậy đi qua, nhẹ nhàng vỗ lưng Mộ Thần Dật, sắc mặt không tự giác nhu hòa không ít, khoé miệng vốn kéo căng cũng mềm mại đi, nhẹ giọng nói: "Tiểu bánh trôi, tỉnh, tới giờ ăn cơm trưa rồi." Ngay cả giọng nói cũng dễ thấp xuống.

Tiểu bánh trôi bị Mộ Thiếu Tử gọi, cũng lập tức tỉnh, mơ hồ vuốt vuốt con mắt của mình, giọng nói mềm mại: "Ba ba, ồm."

Nói xong, giờ bàn tay nhỏ bé về phía Mộ Thiếu Tử, yêu cầu ôm ôm, bộ dáng i lại này chỉ những lúc Mộ Thần Dật mới tỉnh dậy Mộ Thiếu Tử mới thấy được.

Mộ Thiếu Tử cũng làm như Mộ Thần Dật mong muốn, cuối người ôm bé, Mộ Thần Dật cũng thuận thế tựa đầu ở vai baba, ngủ tiếp, xem bé chơi rất mệt rồi, Mộ Thiếu Tử bắt đầu vỗ vỗ mông nhỏ của bé, lúc này bé mới thanh tỉnh lại.

Mộ Thần Dật ngược lại không có tính khí khó chịu khi mới tỉnh dậy, khẽ chu cái miệng nhỏ nhắn, không hỏi xem tại sao baba lại đánh thức mình, chỉ im lặng nhìn như muốn hỏi: Cục cưng vẫn rất buồn ngủ, ba ba tại sao phải đánh thức con?

Mộ Thiếu Tử nhìn bé hơi cong môi một cái, nhẹ giọng nói: "Nên ăn cơm trưa, nếu không bà nội lại muốn nắn."

Nói đến đây, Mộ Thiếu Tử lại đau đầu.

Cũng do lần trước bởi vì bận rộn làm việc quên ăn cơm, đồng thời cũng quên thời gian ăn cơm của Mộ Thần Dật, đứa bé cũng chơi vui tới quên trời đất, đúng lúc mẹ Mộ Thiếu Tử tới công ty tin cháu trai phát hiện chuyện này.

Mộ tổng tài tự biết đuối lý cũng không dám ngụy biện, cuối cùng đường đường là một đại nam nhân lại bị chửi thảm thiết.

Mẹ Mộ không yên tâm khi để cháu trai bảo bối ở đây nhưng không biết sao Mộ Thần Dật rất dính Mộ Thiếu Tử, cũng đành phải thôi.

Cuối cùng hết lần này đến lần khác cường điệu nhắc nhở, dặn dò nhiều lần.

Lúc này Mộ Thiếu Từ mới có thói quen tốt mỗi ngày đúng giờ ăn cơm, đồng thời Mộ Thần Dật mới học được thói quen ăn chơi đúng giờ.

"Vâng."

Mộ Thần Dật ngồi ở trên ghế nhỏ, tự mình ăn từng miếng miếng từng miếng đồ ăn mà bảo mẫu đã tỉ mỉ chuẩn bị.

Bởi vì là đồ ăn cho trẻ con, cũng để kích thích hứng thú ăn của bé, cho nên tạo hình vô cùng đáng yêu, nhìn vẻ mặt lạnh nhạt khi ăn của bé cũng thấy được làm như vậy cũng không có tác dụng gì.

"Lát nữa baba phải đi họp, con ở trong phòng ngoan ngoãn chơi, không được chạy loạn khắp nơi, biết không? Nếu có việc, đi tìm chú Lâm Hạo, biết chưa?"

Mộ Thiếu Từ sau khi ăn xong, không quên dặn dò bé một tiếng, khi thất bé ngoan ngoãn gật đầu mới khó khăn thu dọn đồ đạc, gọi trợ lý chuẩn bị tài liệu, cuối cùng khi sát giờ họp, không yên tâm nhìn thoáng qua Mộ Thần Dật sau đó đặt Lâm Hạo thêm một lần rồi mới rời đi.

"Dạ, boss. Đợi lát nữa sẽ có thư ký mới nhậm chức, sau khi ngài họp xong sẽ thấy."

Lâm Hạo cầm lịch trình trên tay, trước lúc Mộ Thiếu Từ đi vào phòng họp nói một tiếng, nhưng ở trong lòng lại châm chọc, cuối cùng có người có thể chia sẻ công việc với hắn. Công việc này mặc dù hàng tháng lương cao, nhưng ông chủ cũng bóc lột sức lao động quá đi, năng lực làm việc cũng không phải là giả.

Mộ Thiếu Từ nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, đầu cũng không quay lại đi thẳng vào trong.

Một mình Mộ Thần Dật ở trong phòng cũng thoải mái, bé không thích nói chuyện, cũng không có nghĩa là bé sẽ không nói chuyện, đến bên cạnh rồi đồ chơi gần ghế sofa bé cầm lấy một cái rubik, cùng lúc đó lại lật tung đồ chơi tìm hộp ghép hình.

Rubik cùng ghép tranh là một trong số ít trò chơi bé yêu thích.

Mộ Thần Dật nhìn khối rubik bị xoay loạn, đôi lông mày đáng yêu cau lại, dường như đang suy tư nên chuyển nó như thế nào mới tốt.

Sau đó, bàn tay mũm mĩm bắt đầu xoay khối rubik, cũng không lâu sau một khối rubik như ban đầu ra hiện ở trên tay bé.

Mộ Thần Dật nhàm chán liếc qua thấy không còn gì thú vị đem để đặt một bên.

Mở hộp ghép hình ra, đem tất cả mảnh ghép đều đồ trên mặt đất, sau đó đặt mộng ngồi dưới sàn, bắt đầu chăm chú ghép hình.

Thời gian trôi qua rất nhanh, bỗng chốc xong cuộc họp.

Đương nhiên, Mộ Thiếu Từ vẫn là mất một tiếng mới thái loạn xong công việc.

Hiển nhiên hắn đã quên lời Lâm Hạo nói, hôm nay còn có một người thư kí mới đến chính thức nhậm chức, mà lúc này Lâm Hạo bị một quản lí lôi đi nơi khác, bởi vậy cũng không có ai nhắc nhở hắn.

Chuyện chính là hiện tại trong phòng đã có thư kí mới làm việc.

Khi nghe thấy trong phòng làm việc truyền đến giọng nữ nói chuyện mơ hồ, Mộ Thiếu Từ vẫn không có nhớ tới chuyện này, chỉ là ở trước cửa dừng bước chân một chút, chân chờ một hồi vẫn quyết định mở cửa ra.

Chỉ là thoáng chốc trong nội tâm vọng bình tĩnh, giờ giống như có cục đá ném vào trong mặt hồ yên ả, lăn tăn gợn sóng không có cách nào dừng lại.

Giọng nói này...

Không biết là do bọn họ vô cùng chú tâm vào ghép hình, hay tại bước chân Mộ Thiếu Từ quá nhỏ nên mới không phát hiện ra.

Một người con gái mặc trang phục công sở, quay lưng về phía cửa, quỳ ngồi dưới đất, mà bên cạnh là con trai Mộ Thần Dật của hắn, dáng vẻ của bé vô cùng i lại dựa vào người cô.

"Con cũng thật giống baba của con, một chút cũng không có thừa kế tính cách hài hước của ma ma."

Mộ Thần Dật chỉ là yên lặng liếc qua cô gái, cúi đầu không nói lời nào. Được rồi, mama nói cái gì chính là cái đó đi.

"Tiểu bánh trôi giỏi quá, ừ, lại còn biết ghép hình nữa."

Cô gái nhìn Mộ Thần Dật tán dương, mà tiểu bánh trôi cũng không keo kiệt đáp trả bằng nụ cười rạng rỡ.

Tiếp theo lại nghe thấy cô nói: "Ồ, một miếng ghép ở đâu rồi nhì?"

Giọng nói tràn trề nghi hoặc, nhưng lại khiến Mộ Thiếu Từ lâm vào hoài niệm, trong lúc nhất thời đầu óc hấn giống như là nổ tung nở ra muôn nghìn bông hoa không thể tưởng tượng nổi, thật lâu đứng lặng im ở sau lưng cô không nói.

Trực giác nói cho hấn biết, đây mới thật là cô.

Trong giây lát đó, tất cả ý tưởng toàn bộ xông lên đầu, sợ hãi, nghi hoặc, chua xót, đồng thời trong nội tâm cũng có thật nhiều nghi vấn...

Định ở phía sau bọn họ hấn vừa trông thấy mảnh ghép còn lại, đoán chừng là thứ cô đang tìm.

Không còn kịp suy tư nữa, giống như ma xui quỷ hấn bước lên, nhặt lên kia tấm mảnh ghép, quỳ một gối xuống, đem tấm ghép đặt vào trong tay cô, nói: "Là cái này sao?"

"Ba ba?"

Mộ Thần Dật kêu Mộ Thiếu Từ một tiếng, đáng tiếc tâm hồn hấn tại một khắc khi cô gadi ngẩng đầu lên đường như đã bị ném đi rồi.

Hấn hiện tại mới biết được vừa mới trong nội tâm kia còn có vô số vấn đề, mà bây giờ còn chưa kịp lý giải hết.

"Ừ, chính là cái này."

Ánh mắt của cô gái vẫn quen thuộc như thế, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra, giống như họ vẫn luôn bên nhau như thế này, sau đó cầm mảnh ghép trong tay nam tử cuối đầu chuẩn bị ghép tiếp.

Lại bị Mộ Thiếu Từ đột ngột ôm vào lòng, lúc đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện, bên tai truyền đến nam tử trầm trầm:

"Mộc Mộc."

Giọng nói khe khẽ giống như không xác định, sợ hãi, còn có một tia run rẩy không dễ dàng phát giác, cả tay ôm cô cũng khẽ cong.

"Ừ, làm sao vậy?"

Tô Mộc trầm mặc rất lâu, cảm thấy hấn như đang suy tư điều gì, cuối cùng thở dài một hơi, nhẹ nhàng hỏi đáp: "Không phải là em trở lại rồi sao?"

Nói đến đây, Tô Mộc nhú mày, duỗi tay đẩy Mộ Thiếu Từ ra, giọng nói mang theo bất mãn: "Tại sao lại trở về muộn như vậy? Anh không biết hôm nay em nhận chức sao? Mộ đại tổng tài!"

Sau đó gior tay tính bóp bóp thịt bên hông Mộ Thiếu Từ, kết quả vẫn là không đành lòng, chỉ là chọc chọc.

Lúc này đầu óc Mộ tổng tài đang trống rỗng bị cô chọc một cái chọc nhớ tới trước kia Lâm Hạo đưa hấn xem tài liệu về thư ký, hấn tiếp nhận sau đó ném qua một bên, quên nhìn.

Kết quả, hôm nay Mộ đại tổng tài có chút mộng bức. Thân thể ôm Tô Mộc cũng cứng đờ, hấn mặc dù có rất nhiều nghi hoặc, nhưng tất cả không bằng chuyện cô trở về bên hấn.

"Còn có, sao anh có thể để bánh trôi ở đây một mình? Mặc dù đây là phòng làm việc của anh nhưng cũng quá nguy hiểm đi?"

Tô Mộc ngẩng đầu nhìn thoáng qua Mộ đại tổng tài không biết đang thả hồn đi đâu, nhú mày lại nói: "Này, anh có nghe em nói không?!"

Sau đó Mộ đại tổng tài nhìn vào đôi môi đỏ mọng của cô vợ nhà mình đang lải nhải, cảm giác hơi khát nước, cổ họng căng lên, bỗng chốc cuối xuống hôn.

"Ba ba?"

Mà Mộ Thần Dật ở một bên nhú mày, nhìn baba nhà mình đang ôm mama không buông ra, bỗng chốc liền nóng lòng, gọi một tiếng "Ma ma!"

- - mau thả mama của con ra.

- - tiểu bánh trôi cũng muốn ôm ôm, cũng muốn thân thân.

Không đợi hai người phản ứng, tiểu bánh trôi cũng giãy giụa đứng người lên, ôm lấy lưng Tô Mộc.

Lúc này cửa bị mở ra, Lâm Hạo cầm lấy văn kiện đi vào vừa nhìn, thân thể cứng đờ, sau đó chậm rãi lui đi ra.

- - ai nha ta đi, quá mạnh mẽ rồi.

- - Người làm cho đại boss như vậy chính là phu nhân giám đốc sao? Chao ôi không phải, tổng tài phu nhân không phải là, ồ, tổng tài phu nhân làm sao vậy? Vì sao chưa từng thấy qua a?

- - mặc kệ, mặc kệ.

- - phu nhân cũng thật hào hứng, lại thích đến từ công ty nhà mình đi làm. Chắc, đây chắc là tình thú vợ chồng, hấn không hiểu, hấn vẫn là ngoan ngoãn làm một độc thân cầu đi.

Nghĩ đến đây, hấn nhìn nhìn văn kiện trên tay, nhún vai, phỏng đoán hiện tại boss cũng không muốn nhìn thấy cái này đi! Vậy hấn sẽ chờ chờ khi nào boss gọi.

- - - -

Sinh hoạt hàng ngày -một:

Kể từ sau khi Tô Mộc trở về, Mộ Thần Dật đều do cô tự mình chăm sóc dạy bảo, vì thế Mộ Thần Dật cũng sáng sủa không ít, dần dần cũng có tính tình của một đứa trẻ, bắt đầu nói chuyện nhiều hơn, không còn trước như không thích sẽ không nói chuyện.

"Mộ Thiếu Từ, anh xem mình bao nhiêu tuổi rồi?" Tô Mộc bắt đắ dĩ để Mộ Thiếu Từ ôm thắt lưng mình không buông tay, trong lòng không còn gì để nói.

Tuy nói sau khi trở về, bởi vì trong nội tâm áy náy, cũng tùy ý Mộ Thiếu Từ, cẩn thận chăm sóc, đáng tiếc là hấn lại được voi đòi tiên.

Ngay cả lúc cô chăm sóc tiểu bánh trôi hấn cũng ở bên làm bộ mặt ai oán, giống như cô vợ nhỏ ủy khuất vì bị bỏ quên.

Tô Mộc bật cười, tiến lên ý bảo nam nhân cúi đầu xuống, sau đó ở khoe miệng hấn nhanh chóng lưu lại một hôn, nhưng ai ngờ tốc độ của nam nhân nhanh hơn, nhanh chóng giữ đầu Tô Mộc lại, làm cho nụ hôn này sâu hơn, cho đến Tô Mộc thờ không nổi mới khó khăn lắm buông tay.

Sau đó ôm ngang lấy Tô Mộc, ngồi trên ghế ở thư phòng, đặt cô ngồi trên đùi, chỉ là yên lặng ôm.

Trước mặt kia.

Buổi trưa, Tô Mộc nói bảo mẫu mang Mộ Thần Dật đi ngủ trưa, sau đó tự mình đi dỗ dành Mộ Thiếu Từ.

Tại sao cô lại cảm thấy hiện tại cô có tới hai đứa con trai.

"Sao lại giống như đứa trẻ vậy, lâu không gặp anh, ngược lại càng lớn càng trẻ lại a, sao có thể làm baba đứa nhỏ đây!"

"Em đến cùng..."

Mộ Thiếu Từ chưa nói xong, nhưng Tô Mộc cũng biết là hấn muốn hỏi điều gì, đối với cái này cô cũng không thêm để ý, dù sao có một số việc không nói, cứ giấu trong lòng cũng không phải là chuyện gì tốt, cho dù hấn không hỏi, cô cũng sẽ nói.

"Thật ra em cũng không biết, sau lần đó, em có cảm giác mình chìm chìm nổi nổi không hề cảm nhận được gì, ngày ngày ngô ngô không biết cả ngày, có lẽ là thượng thiên nghe thấy tiếng lòng của em, khi đó chỉ nghe thấy nếu hoàn thành được một việc giúp hấn, hấn sẽ cho em trở về, còn là chuyện gì, sau khi em tỉnh lại không nhớ ra được."

"Còn chuyện tại sao mọi người không nhớ ra em, em cũng không rõ lắm."

"Mặc kệ như thế nào, lần này trở về anh phải nuôi em."

Đối với chuyện hệ thống, cô vẫn lựa chọn giấu giếm, chuyện nàng nói có bao nhiêu sơ hở, bao nhiêu đáng tin, chuyện này cô cũng lười suy nghĩ.

"Sau đó khi tỉnh lại chuyện đầu tiên là đi tìm anh, ai biết anh lại không thêm nhìn hồ sơ."

Nói đến đây, Tô Mộc lại càng bắt mẫn "Chắc" một tiếng.

"Vợ ơi, anh không phải cố ý." QAA vừa nghe Tô Mộc nói đến đây, hấn cũng ảo não, thế nhưng lại không phát hiện ra sự tồn tại của bà xã.

"Chắc."

Lại nghe thấy tiếng Tô Mộc, Mộ Thiếu Từ cũng không thêm để ý chút nào, hôn lên môi cô, bá đạo nói: "Những chuyện khác, em không nhớ ra được thì không cần nghĩ, chỉ cần em ở cạnh anh là được rồi."

Sau đó đầu lưỡi khéo léo xông vào trong miệng cô, dây dưa cùng cô, chọc cho cô ngô ngô vẫn kêu.

"Chúng ta tạo cho tiểu bánh trôi một em gái đi." Hiện tại giọng nói Mộ Thiếu Từ vô cùng gọi cảm, mê hoặc, không đợi Tô Mộc trả lời.

Trần trờ hôn xuống, cho đến xương quai xanh, Tô Mộc hiển nhiên là động tình, nhưng là cũng biết rõ ở đây là thư phòng, nhẹ nhàng đẩy Mộ Thiếu Từ: "Đây là thư phòng, đi, đi tới phòng ngủ."

"Không việc gì, không có người." Tiếp theo lại thêm một câu, "Gian phòng này hiệu quả cách âm rất tốt."

Nói xong, không đợi Tô Mộc trả lời, lại lần nữa hôn lên môi cô, chặn lại lời cô chuẩn bị nói, một tay ôm lấy cô đặt lên bàn làm việc, hai chân Tô Mộc quấn lấy thắt lưng của hắn.

Thân thể bị hôn đến run rẩy, cơ thể mãi cảm nhất là những điểm mà môi hắn lướt qua, xoa nắn, hai tay bấu víu trên bờ vai hắn, đầu hơi ngửa về phía sau, thanh âm không tự chủ được phát ra.

Sau khi coi hết quần áo, Mộ Thiếu Từ động thân đi vào, trong phòng tiếng thờ dốc của nam nhân ngày càng nặng nề, sau đó gằm nhẹ một tiếng bất toàn bộ vào trong, đan xen vào đó là tiếng nức nở của cô gái, mềm mại cầu xin tha thứ khiến nam nhân hưng phấn muốn mấy lần, các loại tư thế xấu hổ nào cũng thử qua một lần.

Cuối cùng tới khi cô mê man mới kết thúc, thư phòng nối với phòng ngủ qua ban công, nhưng vị trí ban công lại cực kỳ bí ẩn, quay ra phía ngoài chỉ có cây cối và núi đồi, đối với chuyện này Mộ Thiếu Từ có chút hài lòng.

Từ thư phòng đến phòng ngủ, cuối cùng Mộ Thiếu Từ cũng từ bi tha cho cô ở trong phòng tắm tắm sạch cho cô, sau đó đặt cô lên giường, về mặt thoải mái hôn lên tóc cô, ôm cô vào lòng chìm vào giấc ngủ.

Một cái buổi trưa cứ như vậy hoang phế trôi qua.

Sinh hoạt hàng ngày - hai:

Hôm nay là một nhà ba người hẹn nhau đi khu vui chơi, bởi vì chưa bao giờ cùng ba mẹ đi tới khu vui chơi sáng sớm Mộ Thần Dật đã thức giấc, đè nén tâm tình kích động gõ cửa phòng cha mẹ.

Mộ Thiếu Từ mở cửa một tay ôm lấy bé con, đi vào trong phòng, để hắn ở trên giường sau đó, nói một câu: "Đợi chút, ba ba đi đánh răng, ma ma tới hôm qua hơi mệt, còn đang ngủ, chúng ta chờ ma ma tỉnh dậy có được không?"

Mộ Thần Dật nhu thuận đáp một tiếng, trong đầu nghi hoặc, không biết lý do vì sao gần đây ma ma đều ngủ dậy muộn, chỉ biết là như vậy bé có thể có thêm em gái.

Ngồi ở mép giường Mộ Thần Dật nhìn qua ma ma đang ngủ say, cũng chui vào ổ chăn, nằm ở bên cạnh mẹ, nghĩ thầm bé cũng rất muốn ngủ chung với ma ma, đáng tiếc ba ba không cho, chỉ có lúc ngủ trưa bé mới được ngủ cùng mẹ thôi.

Nhưng mà cả tuần dài như vậy bé chỉ ngủ ở nhà khi cuối tuần. Khuôn mặt đáng yêu xuất hiện buồn rầu, trong lúc nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm.

Mà lúc này Tô Mộc tỉnh lại đã trông thấy bộ dáng này của bé con nhà mình.

"Bảo bối, làm sao vậy?"

Tô Mộc hôn lên trán Mộ Thần Dật ôn nhu hỏi.

"Ma ma, con đánh thức người sao?"

"Không có." Tô Mộc lắc đầu phủ nhận, bởi vì cô còn nhớ mình đã hứa sẽ dẫn Mộ Thần Dật khu vui chơi, cho nên ở trong tiềm thức của cô hình thành ý nghĩ này, nên cũng tỉnh lại.

Cho dù thân thể vẫn còn có chút đau nhức, nhưng vận động một chút cũng không sao.

Tô Mộc trừng mắt nhìn Mộ Thiếu Từ vừa mới ra buồng vệ sinh một cái, sau đó trực tiếp bắt đầu chuẩn bị một ít đồ vật cho bé, đều tại hắn, tự biết mình đuối lý Mộ Thiếu Từ cũng rất nghe lời.

Chuẩn bị tốt mọi thứ sau đó hôn trán Tô Mộc, liền ôm con trai ra ngoài ăn sáng.

Giá trị nhan sắc của một nhà ba người rất cao nên khi xuất hiện ở trong công viên trò chơi, mọi người liên tiếp ghé mắt đưa tới, cũng may có cha mẹ làm bạn chơi cùng ngoài ý muốn Mộ Thần Dật rất vui vẻ không hề bị ảnh hưởng khi bị chú ý.

Đối với chuyện này Tô Mộc cùng Mộ Thiếu Từ cũng không để ý, mục đích của bọn họ đúng là muốn cho Mộ Thần Dật vui vẻ chút ít, dù sao đối với những ánh mắt kia họ đã sớm quen cũng không có gì để ý.

...

Ban đêm, một nhà ba người vòng đu quay, ngắm nhìn phong cảnh phồn thịnh của thành phố, Tô Mộc cùng Mộ Thiếu Từ bên nhìn nhau cười.

Lúc này Mộ Thần Dật dựa vào vai ba ba ngủ say, không biết đang mơ chuyện gì vui vẻ cười đến ngọt ngào, mà Tô Mộc nhìn khuôn mặt ấm áp của Mộ Thiếu Từ khẽ kéo vạt áo hắn, cùng hắn nhẹ giọng nói cái gì đó, cười đến run rẩy hết cả người.

Mà cuộc sống hạnh phúc thuộc về hần giờ này mới chính thức bắt đầu.

Edit: tung bông~~ NT thứ hai nha nha. Các nàng thấy ta ngoan không □□□. 4,2k chữ siêu dài nhé. ≥__≤

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Thế giới III: Mở ra hình thức phụ bản 1- 2

Edit: *Linh lady*

Trở lại không gian.

"Mộc Mộc, ta có một chuyện rất quan trọng muốn nói cho ngươi. Bởi vì khi ngươi tiếp nhận nhiệm vụ, kỹ thuật có chút ít vấn đề. Ta muốn mở ra hình thức phụ bản." Hệ thống vừa nói vừa ăn kem ly.

"Cái gì là hình thức phụ bản?"

"Chính là cho ngươi tiến vào một cái thế giới đặc biệt, đi rèn luyện bản thân. Đương nhiên thế giới phụ bản sẽ khó khăn hơn. Nhưng cũng vì có thể dễ cho ngươi thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ tiếp theo. Đi thôi, thiếu nữ."

"Ồ trong quá trình nhiệm vụ, có đầu mối nhiệm vụ chính, cùng nhiệm vụ chi nhánh. Hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh, nhiệm vụ lân cận sẽ một lần nữa đổi mới, cho đến khi ngươi hoàn thành nhiệm vụ chính thì thôi."

"Tiếp đến, thế giới ngươi sẽ đi là tên là kỷ Phần trắng trò chơi."

"Tiến vào phụ bản, 3, 2, 1."

Tô Mộc còn không kịp phản ứng phản ứng lại, bản thân liền đến bên trong một đám cây cối. Bên cạnh còn có một balô hai quai, quần áo trên người sớm liền thay bằng trang phục rắn rì.

"Tiếp nhận tài liệu." Tô Mộc không thể làm gì đành phải tiếp nhận hết tất cả mọi chuyện trước mắt, thậm chí hệ thống quân một cái.

Biết rõ tài liệu Tô Mộc cảm thấy cái này thế giới vô cùng nguy hiểm không chỉ có khủng long, còn có người.

Tiếp nhận tài liệu hệ thống cung cấp cho mình, Tô Mộc biết nơi mình tiến vào là một trò chơi thế giới sinh tồn thực tế ảo.

Trong trò chơi bối cảnh chuyện xưa phát sinh ở thế kỷ 22 nhân loại vì muốn thăm dò bí mật, mà chế tạo máy móc tạo xuyên thời gian, tiến vào một thời đại khác.

Trò chơi này được công ty trước đó khai thác chuẩn bị thử nghiệm, không phân biệt ai mà gửi đến hết cho những người giỏi nhất của thế kỷ 22, cuối cùng người thắng có thể sở hữu rất nhiều phần thưởng khổng lồ. Mặc dù là bản thử nghiệm, nhưng được tuyên truyền rầm rộ hẳn sẽ có rất nhiều cao thủ đứng đầu tới trải nghiệm trò chơi mới, có thể nói đây là trò chơi đáng giá được mong đợi nhất thế kỷ 22.

Bởi vì đây là toàn bộ tin tức của trò chơi, mà công ty gửi, trước khi tiến vào sẽ nằm trong một khoang trò chơi, nhưng mà thực tế * khi đối thì phải làm sao bây giờ, vấn đề này hoàn toàn không cần lo lắng, công ty trò chơi cùng công ty y dược hợp tác nghiên cứu chế tạo ra một loại thuốc dinh dưỡng, một lần sử dụng có tác dụng lên đến mười ngày, thân thể sẽ không cảm thấy đói bụng. Bởi vì để cho trò chơi giống như một thế giới thật, ở trong trò chơi người thử nghiệm còn có thể uống nước, ăn cái gì đó, để bổ sung thể lực cho nhân vật cần ở trong trò chơi. Nghỉ ngơi đâu? Có thể trực tiếp nghỉ ngơi ở trong trò chơi, ngủ cũng có thể. Lần thử nghiệm này sẽ kéo dài trong vòng một tháng.

Hơn nữa ở đây người chơi, còn có thể cảm nhận cảm giác đau đớn.

Trong trò chơi có camera đặc thù, sau đó có thể đưa tin làm phim tuyên truyền.

Ở đây Tô Mộc không biết mình là ai có thân phận gì, cô cũng không biết hệ thống làm sao có thể giúp cô vào đây, cô ở trong đây phải đi tìm đồ ăn cho mình, nếu không, cô sẽ có khả năng là người thử nghiệm đầu tiên từ trước tới nay chết vì đói.

Hệ thống trò chơi sẽ tự động ban bố nhiệm vụ, lại thêm một số nhiệm vụ mới. Chính cô cũng rõ ràng vì đã cùng hệ thống nói qua, hoàn thành đầu mối nhiệm vụ chính, sẽ có một nhiệm vụ ẩn nấp cuối cùng, nói đúng ra, lần này có thể là nhiệm vụ thật sự. Tất cả thao tác của hệ thống đều ở đồng hồ bên trong chỗ đeo đeo tay người chơi, mà thông tin sẽ hiện ở phía trên.

Tô Mộc đoán chừng một chút có khoảng 50 người tới trải nghiệm, đến từ nhiều quốc gia trên thế giới. Tô Mộc trước kia có học qua nhất điểm tán đá, (???) nhưng mà so sánh với trò chơi này chính là gấp sư phụ, bởi vì chơi trong nhà có thể là tay quyền anh, lính đánh thuê các loại. Mà cô cái gì cũng

không biết.

"Trò chơi sắp bắt đầu, xin người chơi chuẩn bị tốt 3, 2, 1." giọng nói từ trong tay truyền đến.

Tô Mộc đem tóc đang xoắn tung cột thành đuôi ngựa đơn giản.

Tất cả mọi người nhao nhao muốn thử, tâm tình đều hết sức kích động, căng thẳng, mong đợi. Nhưng trong lòng Tô Mộc lại sợ hãi, cô tán đá*(???) kỹ thuật nhưng lại không được thành thạo, mà những người chơi kia là có chuẩn bị tốt từ trước, cô là bị hệ thống kéo vào _ (:3" ∠)_

Vũ khí có rất nhiều loại: Cung tiễn, đao cụ, còn có súng. Tô Mộc chọn cung tiễn, đoản đao, tất cả đều là mô hình loại nhỏ □□.

Tô Mộc chọn nhiệm vụ lan can trước, phát hiện đầu mỗi nhiệm vụ chính cùng nhiệm vụ chi nhánh cũng đã đổi mới.

"Đầu mỗi nhiệm vụ chính: Giết chết loại 60 khủng long, đem bọn họ giao cho sấm ân.

Nhiệm vụ chi nhánh:

1. Mai rùa: x5.
2. Đuôi cá sấu: x3
3. Giết chết rồng mẹ: x4..."

Mỗi người chơi đều bị hệ thống trò chơi chuyển đến một địa phương khác nhau, Tô Mộc chính là ở phụ cận dòng suối nhỏ.

Có thể không lâu trước đây trời mới vừa mưa, không khí rất trong sạch, mang nhàn nhạt mùi cỏ, lá cây ở dưới ánh mặt trời chập chờn, điểm vờ ánh mặt trời rơi xuống bụi cỏ bị khủng long dẫm lên. Tô Mộc khoa tay múa chân nhìn dấu chân kia, phát hiện đó là dấu chân của một loài khủng long nhỏ. Không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng là ngay sau đó thần kinh khẩn trương lên, loại khủng long nhỏ tốc độ rất nhanh nhẹn, hơn nữa khứu giác rất tốt.

Thần kinh Tô Mộc vẫn kéo rất căng, nhìn chung quanh một chút rất sợ xuất hiện vật gì đó.

Nhiệm vụ đầu tiên là mai rùa, như vậy mình sẽ ở bên cạnh dòng suối nhỏ, sẽ có rùa nước ngọt.

Quả nhiên, Tô Mộc đẩy lá chuối ra, thấy có chừng chừng mười con rùa đen ở trong nước ngầy ngốc.

Tô Mộc nhìn nhìn qua bốn phía phát hiện không có người nào, liền đi qua. Lạnh nhạt từ trong nước, lấy ra một con, lấy đoản đao, trước tiên chém đứt đầu nó, sau đó loại bỏ các bộ phận thân thể của nó. Bởi vì bản thân cô trước kia chính là pháp y, cho nên đối với những vật này cũng không cảm thấy xa lạ.

Rất nhanh, Tô Mộc liền giết được bốn con, thời điểm Tô Mộc đang định lấy tiếp bốn con, nghe trong bụi cỏ truyền ra một loại âm thanh sột soạt, Tô Mộc nghĩ có phải mình giết rùa mùi này hấp dẫn khủng long đến, không nghĩ nhiều Tô Mộc nhanh chóng đem mai rùa vừa rồi xử lý xong bỏ vào trong túi xách, cầm một con rùa đen chạy về phía rừng cây trốn đi.

Phía trước có một tảng đá cao chừng 1 mét, bên cạnh còn có thật nhiều cỏ dại, bí ẩn tính vô cùng tốt. Tô Mộc bất chấp tất cả, liền trốn đi vào. Đem chop trong tay con rùa đen giết, hoàn thành nhiệm vụ, mai rùa trong tay và mai rùa trong ba lô trong nháy mắt liền biến mất.

Nhưng với đầu mỗi nhiệm vụ chính vật phẩm chỉ có thể đặt ở trong ba lô.

Không chịu nổi lòng hiếu kỳ quấy phá, Tô Mộc thò ra nửa đầu ra ngoài. Trông thấy một bóng lưng, mái tóc màu vàng kim dài, từ bóng lưng có thể đoán là một nữ nhân, cầm trong tay □□*, ở chỗ đuôi đất đao nhỏ.

Tô Mộc thở phào nhẹ nhõm, may mắn không phải khủng long, nhìn lại lần nữa, phát hiện xem nàng cử □□** đối, cô gái kia hình như đã phát hiện cô, Tô Mộc đành phải hậm hực đi ra ngoài.

"Uy uy, tôi không phải là kẻ địch." Tô Mộc lập tức biểu lộ rõ ràng thân phận của mình.

Hai người khi nói chuyện lâu hơn toàn bộ đều sử dụng tiếng anh.

"Chào cô, tôi tên là Tô Mộc. Là một trong những người tới đây trải nghiệm trò chơi lần này." Tô Mộc trước tiên tự giới thiệu mình.

"*,** "ô vương là nguyên bản cv.

"Chào cô, tôi là." Về mặt phòng bị nhìn Tô Mộc, quan sát Tô Mộc, phát hiện người đối diện là một cô gái người phương đông, tóc màu đen, con mắt màu đen.

"Tôi nghĩ nhiệm vụ của chúng ta giống nhau. Trong con sông kia có nhiệm vụ thứ nhất." Tô Mộc hào phóng để nàng quan sát mình, cũng trước hướng nàng bày tỏ, bày tỏ mình cũng không có ác ý.

Đồng thời nàng cũng đánh giá Tô Mộc, Tô Mộc cũng đang quan sát nàng, là một cô gái tóc vàng mắt xanh dương, vòng ngực cuộn sóng, da thịt trên người săn chắc.

Quan sát một hồi, thấy đôi mắt Tô Mộc sạch sẽ trong suốt, cũng xác nhận Tô Mộc không có ác ý. Thấy Tô Mộc vẫn nói chuyện không ngừng, thậm chí cảm thấy được cô đang bày tỏ, tâm phòng bị lúc trước cũng nhạt dần.

"Ta đã hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất." Tô Mộc đi đến bên cạnh nàng, nàng hiện tại không còn phòng bị, dù sao ai vừa thấy được người lập tức cùng người nói chuyện.

"Tôi là một tay súng bắn tỉa." Vừa nói vừa hoàn thành công tác trong tay.

"Tôi là pháp y." Tô Mộc nghe xong chưa kịp phản ứng, một giây sau liền phản ứng lại đây nàng cùng mình bày tỏ, cũng nhanh chóng nói cái mà mình am hiểu nhất. Tiếp theo, hai người bắt đầu điên cuồng nói chuyện.

Lúc nói chuyện, động tác trong tay Tô Mộc vô cùng thông thạo, liền biết nàng không biết làm loại chuyện này, cho nên cô giúp nàng lấy, còn giúp cho nàng thông dụng một chút làm sao để giết khủng long ở vị trí nào là tốt nhất, vừa nói Tô Mộc vừa làm rất thuật tay.

Cô gái cảm thấy Tô Mộc thật lợi hại, dù sao nàng chỉ là một tay súng bắn tỉa, đối với các loại động vật không phải con nài cũng hiểu rõ, vì vậy hai người lập tức cùng nhau kết đồng minh.

«

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Thế giới III: Mở ra hình thức phụ bản 3

Edit: linhlady

Hai người cùng nhau đi qua cánh rừng, đang nói chuyện với nhau, đột nhiên nghe một tiếng rống giận của khủng long.

Hai người nhìn nhau ăn ý gật đầu, có biến! Mới chỉ vài giờ đi cùng nhau, hai người hợp tác quả thực □□ không may, nhanh chóng hoàn thành 13 nhiệm vụ chi nhánh, giết loại khủng long 14 khác nhau. Bởi vì thời gian không nhiều, cho nên bọn họ đều phải giành giật từng giây.

Một người lập tức cầm súng lên đạn, Tô Mộc cũng nhanh chóng cầm cung tiễn. Hai người cẩn thận đi về nơi phát ra âm thanh.

Đẩy cây cỏ mọc vô cùng tươi tốt ra, hai người đều kinh ngạc đến ngây người. Là một đám người đang liên tục chém giết một con khủng long vô cùng to lớn, khủng long đang đưa đuôi, cố gắng muốn đem người đang nằm sấp ở trên lưng nó ném xuống.

"Tôi. Sấm áy, làm tốt lắm." Phía dưới còn có người đứng xung quanh chỗ đó vây xem, nhìn người gọi là Sấm Áy đang nằm sấp trên lưng khủng long.

Tô Mộc trong nháy mắt sinh ra ý tưởng con khủng long này thật đáng thương.

Tô Mộc hạ thấp giọng nói với người bên cạnh (về sau tên gọi tắt Bea), nói: "Chúng ta có nên đi khỏi nơi này hay không? Hay vẫn..."

Bea nhìn Tô Mộc một cái, hiểu ý mà Tô Mộc còn chưa nói hết, "Đi thôi."

Tô Mộc định rời đi nhân lúc đám người chăm chú xem, không ngờ, động tác vừa rời tạo ra thanh âm bị nghe được, "Hai cô gái chờ chút." Là một giọng nói rất ôn nhu.

Thân hình Tô Mộc dừng lại, ngừng lại, Bea chứng kiến động tác của Tô Mộc cũng dừng lại theo. Dừng ánh mắt ý bảo Tô Mộc về sau làm sao bây giờ.

Tô Mộc nhú mồm, nhưng vẫn đi qua, Bea theo sát phía sau.

Đi đến trước mặt bọn họ, Bea vô ý thức ở phía trước bảo hộ Tô Mộc, trong nội tâm Tô Mộc ám áp, dùng nhẹ tay nhẹ nhéo nhéo cổ tay rắn chắc của Bea, ý rằng mình không có việc gì.

"..." Tô Mộc quan sát bọn họ, 5 nam 3 nữ.

Lên tiếng là một chàng trai, mắt kính màu vàng kim, đôi mắt xanh như ngọc, một mái tóc đen tuyền, nhìn qua là một nam nhân nho nhã. Trang phục rằn ri che kín đáng người, nhưng vẫn mơ hồ trông thấy sự săn chắc khỏe khoắn. Tay của hắn bị chai thật dày, Tô Mộc nghĩ hắn đoán chừng do thường xuyên cầm thương hoặc là các loại đao, rất có thể nghề nghiệp là lính đánh thuê.

Rõ ràng, hắn là người lãnh đạo đoàn đội này.

Ở phía sau hắn 4 nam nhân, một người là sát thủ, làn da có chút trắng nõn chắc chắn do thường xuyên ẩn nấp trong bóng tối; một người là tay quyền anh, bởi vì cơ bắp trên người hắn rất phát triển, hắn chính là người được gọi là Sấm Ấy; một người là tay Tae Kwon Do, thế đứng của hắn là thế đứng tiêu chuẩn Tae Kwon Do; một người đang cầm trường đao chắc chắn là võ sĩ, tư thế cầm đao rất rõ ràng.

Còn nhóm nữ nhân? Một người là cung thủ, tư thế cầm mũi tên so với Tô Mộc còn muốn tiêu chuẩn hơn; một người là thầy thuốc, làn da chỗ tay rất trắng, bởi vì thường xuyên mang bao tay, ngón tay có lớp trai mỏng; một người là đặc công, người đặc công này cô nhìn không ra, là hệ thống báo cho.

Trong khi Tô Mộc đang quan sát bọn họ, đồng thời người con trai đeo mắt kính cũng hiếu kỳ quan sát Tô Mộc, một cô gái xinh đẹp người phương đông đi cùng một cô gái phương tây tóc vàng kim, cho dù nhìn qua nhóm cô rất yếu, nhưng trong tình huống này còn sống, cũng không phải nhân vật đơn giản gì.

Nhìn ánh mắt đề phòng đối phương, nam nhân này sinh ý tưởng muốn đem đối phương kéo vào đội nhóm của mình, liền mở miệng trước nói ý tưởng, "Xin chào, tôi tên là Vlad, đây là đội nhóm của tôi."

"Xin chào, tôi tên là Tô Mộc. Đây là Bea." Đề phòng trong lòng không Tô Mộc hề giảm.

"Ha ha." Vlad thấp giọng cười, nói thẳng ra mục đích của mình, "Tôi muốn mời hai người các cô tham gia đội ngũ của chúng tôi, tin tưởng cô sẽ không cự tuyệt tôi."

Tô Mộc cùng Bea nhìn nhau, cũng thấy rõ ràng sự đồng ý trong mắt đối phương.

Nhưng mà, Tô Mộc vẫn cẩn thận mở miệng hỏi thăm nguyên nhân đối phương, hỏi "Tại sao? Vì sao anh muốn mời chúng tôi" dù sao bọn họ không quen biết, tự nhiên tại sao lại muốn mời bọn họ gia nhập?

Nhìn ánh mắt Tô Mộc hết đề phòng lại nghi hoặc, Vlad cười nói, "□□ có câu ngạn ngữ, gọi là nhiều người sức mạnh lớn. Tôi tin tưởng các cô cũng hiểu."

Tô Mộc ngẫm lại cũng thấy đúng, dưới tình huống hiện tại, bảo vệ tính mạng mới là quan trọng nhất, gia nhập một đội ngũ này, hiệu suất hoàn thành nhiệm vụ sẽ tăng cao.

Hiệu suất của hai người cũng không nhanh bằng một đám người hiệu suất cao, chuyện này hoàn toàn không phải nghi ngờ.

"Được, chúng tôi gia nhập nhóm các anh."

"Hoan nghênh các cô gia nhập." Vlad tiến lên vỗ vỗ bả vai Tô Mộc.

Những đội viên khác cũng lục tục đi lên chào hỏi Tô Mộc cùng Bea, tự động giới thiệu bản thân.

Nghe qua một lượt, Tô Mộc đại khái cũng hiểu rõ tình huống của đội ngũ này.

Sát thủ bởi vì biệt hiệu là One, nên gọi là One. Tay quyền anh lúc trước nói qua gọi Sấm Ấy, người này tay Tae Kwon Do tên là Khắc Tư, người võ sĩ tên Ấy Đằng Tiểu Võ Lang, cung tiễn thủ tên là Lâm Na, thầy thuốc tên Afta, đặc công có biệt hiệu mèo đen.

Nhưng người khiến Tô Mộc kinh ngạc thì ra Afta là con lai, chắc có thể nói một chút tiếng Trung. Tô Mộc thử nói vài câu tiếng Trung không nghĩ tới Afta nói tiếng Trung vô cùng trôi chảy, có thể lưu loát nói chuyện với nhau.

Ánh mắt Tô Mộc lướt qua người gọi là sát thủ kia, cả khuôn mặt đều được mũ áo rộng thùng thình che lại, nhìn qua rất thần bí, bầu không khí xung quanh hắn làm cho người ta cũng thấy âm u.

Nhưng không may là, vừa vận lúc hắn ngừng đầu, Tô Mộc giật mình vội vàng cup mắt xuống, không biết hắn có nhìn thấy cô đang nhìn hắn hay không.

Tô Mộc tự mình an ủi bản thân, nhìn Afta đang lải nhải không ngừng, không nghĩ tới, là một thầy thuốc mà sao nói nhiều như vậy. Vì bản thân cô là pháp y, cũng có thể cùng cô ấy trao đổi một chút một chút.

Quả nhiên sau khi hai người trao đổi, Tô Mộc có thu hoạch rất lớn, cảm giác kiến thức lĩnh vực của mình lại tăng thêm một chút. Nên biết từ lúc bắt đầu tiến công chiếm đóng tới giờ, cô đã rất lâu không có thực hành, tay bắt đầu thấy ngứa ngáy, hơn nữa thật lâu không tiếp xúc, bắt đầu có chút không thạo tay. Bây giờ nghe đến, hai mắt tỏa sáng lập tức, cảm giác kiến thức của mình về mặt này lại được đến mở rộng hơn.

Kỳ thật Tô Mộc cảm thấy các cô có thể sử dụng kỹ năng của nhân vật bà vú, bây giờ cô vẫn chưa hoàn toàn dung nhập vào trong đội ngũ này, vẫn chưa hoàn toàn xem mình là thành viên trong đó.

Tô Mộc xoay người lại tìm vị Bích (Bea), phát hiện nàng đang cùng Vlad tron g nhóm nói chuyện với nhau, hai người nói đến vô cùng kích động, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bích bắt đầu phỉm hồng, ánh mắt cũng phát sáng. Xem ra để cô nàng tham gia đội ngũ này là lựa chọn còn không tồi!

Nhìn vẻ mặt Vlad khôn khéo bộ dáng như hồ ly, Tô Mộc lại bắt đầu có chút bận tâm cái cô nương ngốc Bích kia.

Tính, đợi lát nữa nhắc nhở cô nàng vài câu. Cho dù trong đây là trò chơi, Tô Mộc cũng không muốn chơi trò yêu đương chút nào.

Chỉ là cô không nghĩ tới chuyện về sau đã xảy ra, thật làm cho cô trở tay không kịp, không khỏi cảm thấy mình bây giờ cũng ngốc chết đi được.

Khi hai người Tô Mộc đã quen thuộc mọi người, bắt đầu cùng đối phương cùng nhau bước lên hành trình mới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Thế giới III: Mở ra hình thức phụ bản 4

Edit+ beta: Linh lady

Mặt trời dần dần biến mất, trong rừng cây ánh nắng chiều tản ra tạo một mảnh hỗn độn chói lọi, chiếu xuống thảm cỏ xanh nhạt bên hồ, khung cảnh xung quanh hiện ra đủ loại sắc thái khác nhau. Gió nhẹ thổi qua mặt hồ tạo những gợn sóng lăn tăn, nhẹ nhàng vỗ về hôn lên bờ cát.

Khung xương khủng long bị gió ăn mòn, nằm ngổn ngang phía dưới cây khô. Gió thổi qua sơ xác tiêu điều, âm thanh vù vù xẹt qua bên tai, làm cho người ta cảm giác thể lương, tăng thêm một tia cảm giác sợ hãi.

Gia nhập đội ngũ vài ngày, Tô Mộc không khỏi cảm thán đúng là nhiều người lực lượng lớn, trong thời gian ngắn ngủi vài ngày đã hoàn thành nhiều nhiệm vụ chỉ nhánh khác nhau.

Nhìn đồng hồ đeo tay để lướt tìm đầu mỗi nhiệm vụ chính, Tô Mộc ngẩn người nhìn chằm chằm tiến độ hoàn thành nhiệm vụ đã là 42/60.

Không biết lí do gì khi sắp tìm ra được đầu mỗi nhiệm vụ chính tiến độ sắp hoàn thành, trong lòng Tô Mộc càng thấy bất an, cảm thấy dường như có chuyện gì đó sắp phát sinh. Mặc dù cô có hết sức xem nhẹ loại cảm giác này, nhưng cảm giác này lại liên tục quanh quẩn trong lòng.

Khi cô hỏi hệ thống, bộ dáng hệ thống áp ứng, khiến Tô Mộc kết luận nhất định có chuyện gì đó không tốt sắp phát sinh, cụ thể là chuyện gì cô cũng không đoán được, không thể nào ra tay, hiện tại cũng chỉ có thể chờ.

"Hắc, Tô. Ngươi đang suy nghĩ gì đấy?" Bích thấy Tô Mộc đang nhìn tiến độ nhiệm vụ mà ngẩn người, liền đi qua vỗ bả vai Tô Mộc một cái, "Cô có phải cũng cảm thấy đi theo đội ngũ này, tiến độ của chúng ta nhanh hơn rất nhiều!"

Tô Mộc nhìn về mặt Bích đầy vui vẻ, cũng không muốn nói cho cô ấy chuyện mình đang lo lắng, chỉ khiến cô ấy lo sợ phiền não theo.

Đành phải gật đầu ứng phó qua loa, liền cúi đầu xuống, đem biểu đồ trên tay thu lại.

"Vlad bảo chúng ta tạm thời ở đây nghỉ ngơi một chút. Bây giờ sắc trời hơi trễ, sửa sang xong, ngày mai lại xuất phát."

Bích nói xong nguyên nhân mình lại đây, liền đi theo phía sau Tô Mộc.

"Được. Tôi biết rồi." Tô Mộc nói xong cũng xoay người đi về một thân cây nào đó, chuẩn bị ở chỗ đó nghỉ ngơi một chút, thuận tiện hỏi lại hệ thống một vài chuyện.

"Hệ thống? Hệ thống?" Tô Mộc ở trong đầu kêu hệ thống, người ở bên ngoài nhìn qua Tô Mộc chỉ nghĩ là cô đang ngủ.

Kêu vài tiếng không thấy hệ thống đáp lại, Tô Mộc nghi hoặc không biết nó lại làm sao, thời điểm cô dự định buông tha, hệ thống mới chậm rãi trả lời.

"Làm sao?"

"Ta vẫn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi, giác quan thứ 6 của phụ nữ đều rất chuẩn. Ta luôn cảm thấy bất an có phải sắp xảy ra chuyện gì hay không, ngươi xác định không nói cho ta biết?" Tô Mộc không ngừng quyết tâm truy hỏi tới cùng, "Nói cho ta biết một chút đi. Nói một chút cũng không được sao?"

"..."

"Ngươi nói đi mà?!"

"Kỳ thật..." Hệ thống nuốt nước miếng một cái.

"Kỳ thật cái gì? Kỳ thật ngươi cũng không biết?" Nói xong, Tô Mộc liếc mắt, "Có ngươi cũng không có ích lợi gì?"

Hệ thống trong nháy mắt xù lông, "Ai nói? Không phải cái nhiệm vụ sau là thanh trừ nhân loại sao? Ai nói ta không biết rõ? Hừ."

"Cái gì? Thanh trừ nhân loại?" Tô Mộc trong nháy mắt mở mắt ra, phát hiện người chung quanh ai đang ngủ thì ngủ, nói chuyện phiếm nói thì chuyện

phiếm, không có người nào chú ý cô khác thường.

Tô Mộc nhìn thoáng qua Bích bên cạnh mình, phát hiện nàng đang ngủ, cô lần nữa nhắm mắt lại.

Hệ thống mắt nhìn mình nói lộ ra mọi chuyện, quyết định im lặng không nói không rằng.

Nhưng làm gì có chuyện Tô Mộc có thể có tính toán buông tha nó, "Chuyện gì xảy ra? Không thể nói cụ thể một chút sao?"

"..."

"Người thật không nói?"

"..."

"Người có tin hay không ta..."

Không đợi Tô Mộc nói xong, hệ thống liền cắt đứt lời cô, "Được rồi được rồi, nói cho người biết." Dự định bình nứt không sợ vỡ sao.

"Người đã xem qua (The Hunger Games)?"

"Có a, ta rất thích bộ phim kia." Tô Mộc suy tư một cái, đột nhiên giật mình, "Chẳng lẽ giống như nội dung của bộ phim kia, cuối cùng lưu lại mình thắng cuộc sao?"

"Đúng, xem ra người cũng không ngốc lắm. Hơn nữa người cũng phải biết rõ tại sao phải đem người đến cái thế giới này đi?"

"..."

Kỳ thật Tô Mộc cũng sớm nhận ra hệ thống dụng tâm lương khổ, bản thân cô từng trải qua hai cái thế giới, sau khi trở lại tâm tình mình luôn không ổn định, cho nên mới phải nghĩ ra cho bản thân vào cái phụ bản này, làm cho mình bình phục tâm tình một chút, dời đi sự chú ý, dễ dàng tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ tiếp theo.

Tô Mộc vẫn luôn biết rõ, bản thân có đôi khi làm theo cảm tính nhiều hơn lý tính, cho nên ở mỗi thế giới sau khi hoàn thành cô luôn ở trạng thái muốn sụp đổ.

Còn may là, nội bộ hệ thống đang nghiên cứu biện pháp rút đi tình cảm sau mỗi nhiệm vụ của cô.

Có lẽ sau khi rời khỏi thế giới tiếp theo có thể sử dụng, cái thế giới này tương đương với kỳ giảm xóc đi.

Nếu không như thế thế giới thứ ba, cô mới không cần đến đâu! Chỉ là vì để cho mình tạm thời quên những chuyện kia mà thôi, bây giờ nhìn lại vẫn có chút tác dụng, ít nhất bây giờ mỗi ngày đều vui vẻ chuyện này chuyện kia.

Nghe được lời nói hệ thống, Tô Mộc mới vén ra mây mù gặp trời xanh.

Thì ra, giết khủng long cái gì đó chỉ là kỳ giảm xóc, thích ứng. Thật sự nhiệm vụ thật sự còn ở phía sau.

"Nhưng mà cái nhiệm vụ này mở ra cũng cần điều kiện." Hệ thống bổ sung.

"Điều kiện gì?"

"Chính là khi tất cả các người đều hoàn thành nhiệm vụ, lúc này trò chơi mới thật sự bắt đầu."

"Thật sao?" Tô Mộc lại một lần mở mắt ra, nhìn khắp bốn phía, phát hiện phần lớn mọi người cũng đã nghỉ ngơi, dự trữ thể lực.

Không biết rõ vận mệnh tương lai của bọn họ ở trong trò chơi này là như thế nào? Chao ôi, hiện tại cũng không biết. Bản thân lại không thể nói cho bọn họ biết.

Nhưng mà có người còn không có.

Tô Mộc nhìn Vlad đang ngược nhìn lên bầu trời, vừa vận lúc này, Vlad giống như cảm nhận được có người đang nhìn hắn, liền đảo ánh mắt sang chỗ đó nhìn lại, phát hiện là Tô Mộc, nhìn cô cười cười.

"Bị giật mình tỉnh?" Vlad nhỏ giọng hỏi Tô Mộc.

Tô Mộc lắc đầu, cẩn thận đi về phía hắn, "Chỉ là ngủ được hơi nhiều. Anh không ngủ sao?"

"Tôi? Tôi chỉ cảm khái trò chơi này cả bầu trời nhìn cũng chân thật như thế."

"Là sao? Bầu trời trong này quả thật rất đẹp." Tô Mộc ngừng đầu nhìn vì sao lóng lánh trên bầu trời đêm nhẹ giọng cảm khái.

"Vài ngày này hình như số người tham gia giống như nhân số bắt đầu giảm bớt."

Tìm Tô Mộc đập một cái, "Đúng vậy, kỹ năng không tốt, nhân loại bị khủng long đánh bại cũng không ít đâu!"

"Ha ha ha ha." Vlad ý tứ sâu xa nhìn thoáng qua Tô Mộc, cũng không có ý định đáp lời.

Bị nhìn thoáng qua Tô Mộc có chút chột dạ, sờ sờ mũi, cũng không tiếp tục cái đề tài này, theo Vlad cùng nhau nhìn không trung.

Không gian bỗng nhiên yên tĩnh, một chút âm thanh của khủng long cũng không nghe thấy.

Tô Mộc đột nhiên cảm thấy vô cùng bối rối, nói với Vlad một câu rồi trở về chỗ cũ ngủ tiếp.

Trước khi ngủ say, Tô Mộc mới nhớ tới lời hệ thống đã nói qua, mảnh đất này là khu bảo vệ, là vì bảo đảm ở ban đêm người chơi có thời gian nghỉ ngơi đầy đủ.

Đương nhiên cái này cũng chỉ là ở thời điểm ban đêm mới mở ra, bình thường đi tới nơi này cũng không bắt cứ tác dụng gì.

Chỉ là Vlad là làm sao biết?

Bởi vì lúc đó vô cùng bối rối, Tô Mộc còn chưa kịp suy nghĩ sâu hơn thì đã chìm sâu vào giấc ngủ vì mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thế giới III: Mở ra hình thức phụ bản 5

Edit+beta: Linhlady

Đội đến khi Tô Mộc tỉnh lại lần nữa, phát hiện trời đã sáng. Có lẽ do cô ngủ nhiều quá, cho nên khi tỉnh lại thời gian còn sớm, cô biết bởi vì Bích luôn dậy sớm hơn cô, bây giờ cô nàng còn đang ngủ.

Tô Mộc nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện trừ mình thì mọi người đa số đều đang ngủ, nhưng cũng có vài người đã tỉnh.

Tô Mộc nhìn về phía bọn họ một lúc, bọn họ cũng đúng lúc nhìn lại Tô Mộc. Nhìn Tô Mộc giật giật khoe miệng, khẽ mỉm cười, Tô Mộc lễ phép cũng đáp lại bọn họ một nụ cười tươi tắn.

"Bích, tỉnh." Cô lay nhẹ Bích bên cạnh, làm cho cô ấy tỉnh dậy sớm hơn.

"Ừm" Bích dụi dụi con mắt, cũng lập tức đứng dậy.

"Chúng ta nên chuẩn bị một chút." Cô nhìn Bích nói mục đích của mình, Tô Mộc cũng đứng dậy theo bắt đầu sửa sang lại quần áo của mình một chút, chuẩn bị đến dòng suối nhỏ gần đó rửa mặt.

Nhìn thoáng qua Bích còn ở trạng thái mộng lung, Tô Mộc khẽ thở dài một cái, nói với cô nàng mình đi tới dòng suối, rồi xoay người rời đi.

Thời gian trôi qua, các đội viên khác cũng lục tục tỉnh lại.

Đội đến Tô Mộc lúc trở lại, các đội viên cũng đã tỉnh dậy. Một nhóm người đã bắt đầu ăn thực vật để bổ sung thể lực, chuẩn bị làm nhiệm vụ tiếp theo. Mà Lâm Na cùng Bích, hai người đang đùa giỡn, trên mặt đều tràn ánh sáng rỡ, đáng vẻ tươi cười.

Chứng kiến cảnh tượng này, lòng mi Tô Mộc khẽ run, tối tăm hạ mí mắt, không biết loại cảnh tượng này có thể duy trì tới khi nào. Đến lúc đó, những chuyện như bây giờ ai còn nhớ? Ai cũng không nói trước được, ở trước ích lợi, trước sự sinh tồn, mọi người đến cùng sẽ lựa chọn cái gì?

Thật ra không phải Tô Mộc không muốn nói với mọi người tiếp theo nhiệm vụ cuối cùng là cái kia, nhưng nói ra cũng không còn hữu dụng, chỉ khiến mọi người thêm nghi kỵ lẫn nhau thôi, sẽ làm bọn họ lo lắng đề phòng. Chỉ bằng không nói, để bọn họ có vài ngày thoải mái vui đùa, nói không chừng đến thời điểm đó chuyện phản bội nhau sẽ ít hơn.

Hệ thống cũng đã nói nhiều lời vô ích, nó cũng bắt đầu dĩ nói với cô. Nếu như mỗi người đều biết, chẳng phải cái thế giới trò chơi này sẽ loạn hết sao?

Cho nên, Tô Mộc lựa chọn giấu giếm chuyện này. Dù sao, nếu quả thật tất cả mọi người hoàn thành nhiệm vụ, cũng sẽ có 1 tiếng đồng hồ giảm xóc kỳ, đến lúc đó cô sẽ nhắc lại cho bọn họ đi.

Lâm Na đang vui vẻ cười đùa với Bích lợ đờng thoáng nhìn xa xa, thấy Tô Mộc toàn thân mang một loại hơi thở thương cảm, nghiêng đầu, không hiểu cô vì sao lại bị thương, hiện tại tất cả mọi người không phải rất tốt sao? Quả nhiên người phương đông luôn khiến cho người ta thấy một loại cảm giác thần bí, các cô gái cũng đều như thế này sao?

Bích thấy Lâm Na không trả lời mình, nên nhìn theo ánh mắt của cô ấy, thấy Tô Mộc đang đứng một mình ở đằng xa, liền hướng về phía cô phát phát tay, "Tô, sao cậu lại đứng ở chỗ đó làm gì? Lại đây ăn cái gì đó đi."

"Biết rồi." Tô Mộc đang chìm trong suy nghĩ nghe Bích gọi giật mình hồi hồn, mỉm cười đi qua, cô quyết định không tiếp tục suy nghĩ những chuyện kia, chỉ khiến tăng thêm phiền não mà thôi.

Cho nên Tô Mộc quyết định không rồi rắm những chuyện này nữa, hiển nhiên cảm thấy thoải mái không ít, vẫn thuận theo tự nhiên đi.

Đoàn người ăn xong, sửa sang xong mình. Chuẩn bị tiếp tục xuất phát.

Kỳ thật, nói tới đây cũng kỳ quái, vài ngày này, dọc theo đường đi đám người Tô Mộc không gặp người bình thường nào khác.

Với người bình thường không thấy! Ngược lại gặp không ít người kì kì quái quái, kỳ quái nhất là gặp một đội nhóm có 4 người, tất cả bọn họ có một loại rất khí tức quý dị, khiến cho người ta cảm giác không lạnh mà run.

Nhưng dường như Vlad nhận biết bọn họ, nhóm kia mới chạm mặt bọn Tô Mộc, liền vội vã rời đi.

Việc này khiến Tô Mộc bắt đầu hoài nghi thân phận của Vlad.

"Tô tiểu thư, tại sao lại ngăn người a?" Nhìn Tô Mộc bên cạnh Ấy Đằng về mặt đứng đắn, bộ dáng nghiêm túc hỏi Tô Mộc.

Có lẽ vì đều là người Châu Á, Tô Mộc thấy khuôn mặt Ấy Đằng cũng sinh ra một tia thân thiết.

"A? Ha ha tôi chỉ so sánh yêu thất thần a." Tô Mộc lúng túng cười một tiếng, cô cũng không thể nói bản thân đang hoài nghi thân phận Vlad đi?

Nếu không, nói ra đến sẽ bị cả đám đánh hội đồng. Không chừng khi vừa biết nội dung nhiệm vụ kia, người bị Vlad giết đầu tiên sẽ là mình.

Biết càng nhiều, chết càng nhanh. Tô Mộc luôn luôn tin vào đạo lý này, cho dù hiện tại cô cũng đã biết khá nhiều, nhưng cô cũng rất kín miệng nha.

"Là sao? Hôm nay Tô tiểu thư đều ngăn người tới ba lần." Ấy Đằng vẫn là theo sát không hề có ý định bỏ qua cho cô, vẫn là bộ dáng vô cùng nghiêm túc.

"..." Nếu như không phải biết rõ Ấy Đằng đã có vợ, Tô Mộc nhằm tưởng người ta thích mình.

Đành phải tìm đề tài khác chặn lời Ấy Đằng, "A, tôi chỉ đang nghĩ Vlad đi theo đội chúng ta thời gian cũng dài, nhưng hiệu suất làm việc thật nhanh."

Nói xong, ngẩng đầu nhìn thấy Ấy Đằng khẽ nhúc nhích môi, Tô Mộc cảm thấy không ổn, lập tức xoay người đi tìm Bích.

Thấy bộ dáng chạy nhanh của Tô Mộc, Ấy Đằng không hiểu, hẳn không phải là con mãnh thú hay dòng nước lũ, hẳn chỉ muốn nói cho cô biết, trên đầu cô có một cái lá cây, hiện tại hẳn không muốn nói, hừ, ai kêu cô chạy nhanh như vậy.

Tô Mộc tìm thấy Bích, phát hiện cô nàng đang cùng Vlad nói chuyện vui vẻ với nhau, lại do dự có cần tới hay không, ngẫm lại vẫn thôi đi.

Chính bản thân cô còn có một ít chuyện hỏi Afta, cô chuyển sang đi tìm Afta.

Mà cuộc trò chuyện vui vẻ giữa Bích và Vlad thế nhưng chỉ xoay quanh chỗ kỳ diệu của trò chơi.

Bích thuộc kiểu tiểu bạch ngọc nghịch, cùng Vlad gian xảo nói chuyện, quả thực vừa nhìn đã thấy sự chênh lệch về IQ.

Tô Mộc để Vlad dẫn đường, bày tỏ, cuộc đời này của cô con đường cô đi dài nhất chính là con đường mà Vlad dẫn, tâm một mối. Nhưng đối với Vlad cô vẫn cảm thấy hắn là lãnh đạo tốt, chỉ qua vài ngày sắp xếp, đã khiến cho Bích mê muội.

Chính vì vậy, cho nên Bích mỗi ngày ngày cùng Vlad một chỗ nói chuyện, nói lý tưởng, ở cùng thần tượng cho dù làm gì cũng tốt. Hơn nữa Vlad lớn lên không kém, khiến Tô Mộc cũng cảm thấy bất phục.

Xem bóng lưng của hai người, Tô Mộc có loại cảm khái con gái nhà mình cuối cùng có người muốn, kèm theo đi chứng là một trận tức ngực.

Tô Mộc phục hồi tinh thần lại, tiếp tục cùng Afta thảo luận một ít chuyện về phương diện y học.

Ở các thế giới tiến công chiếm đóng trước, những gì cô học được đã quên không còn một mảnh, hơn nữa mình trong tương lai tiến công chiếm đóng thế giới tiếp theo không biết có thể học về phương diện này nữa không. Vẫn thừa dịp bây giờ có thể học bao nhiêu tốt nhiều.

Dọc theo đường đi, Tô Mộc chỉ cần chọn ra tay ở vị trí mấu chốt, cũng không lo có chuyện gì xảy ra. Tô Mộc cũng vui vẻ thoải mái, liền dính Afta bắt đầu học tập, thảo luận.

Bích đâu? vẫn quần quít lấy Vlad.

Mọi chuyện hiện tại đều gió êm sóng lặng, không biết chuyện này chỉ là yên tĩnh trước giông bão sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thế giới III: Mở ra hình thức phụ bản 6

Edit+beta: Linhlady

"Vù vù vù!" Tô Mộc nhanh chóng di chuyển ở trong rừng cây, dùng hết sức đẩy cây cối ngăn cản mình, không để ý miệng vết thương trên tay bị vạch ra, ra sức chạy nhanh về phía trước.

Không phải có khủng long khổng lồ ở đằng sau đuổi theo, mà là cô đang tránh né truy sát.

Bởi vì trò chơi chính thức bắt đầu!

--

Khi thời điểm nhiệm vụ sắp hoàn thành, Tô Mộc mệt mỏi nói chuyện cùng Bích, chờ nhiệm vụ hoàn thành, sẽ rời khỏi đội ngũ, chuyển sang hành trình mới.

Nhưng bị Bích dùng ngôn từ nghĩa chính cự tuyệt, cô nàng nói làm như vậy quá không nghĩa khí, người ta trợ giúp qua các cô, các cô không thể lấy vì cái đầu mỗi nhiệm vụ chính hoàn thành liền vứt bỏ đội viên.

Về mặt hết sức nghiêm túc nhìn Tô Mộc, vô cùng hoài nghi, tại sao Tô Mộc lại có ý nghĩ này, cũng tận tình khuyên bảo Tô Mộc.

Tô Mộc trên mặt không thay đổi, nhưng là nội tâm rất sụp đổ, tí tý, cô cũng không muốn như thế này, vấn đề tiếp đến khi chuyện đã xảy ra các cô không thể giải quyết được. Dựa vào năng lực của các cô không đủ để có thể cùng bọn họ bắt đầu một cuộc chém giết, hơn nữa chính mình sẽ là người bị giết sớm nhất.

Tô Mộc cùng bọn họ chung đụng vài ngày, thật ra cũng dần dần thăm dò năng lực bọn họ, chuyện này khiến Tô Mộc rất sợ, dù sao cô thật ra chỉ là kém cỏi mà thôi, cái gì cũng không hiểu, bản thân cô căn bản không phải đối thủ của bọn họ.

Người trong đội ngũ lúc đầu, bọn họ chung đụng thời gian đủ dài, có thể sẽ đối với đối phương hạ thủ lưu tình, ít nhất sẽ bỏ qua cho bọn họ một lần, Tô Mộc cùng Bích nửa đường mới gia nhập thêm, không biết họ có bỏ qua cho hay không.

Cho nên mới phải cùng Bích đề ra cái ý kiến này, nhưng Bích sớm mê muội Vlad, đã không phải là Bích đáng yêu lúc trước cô quen biết nữa.

Bây giờ Tô Mộc rất lo lắng cho Bích, đành phải đi một bước tính một bước, sau đó cũng không nhắc lại với Bích chuyện này nữa.

Cho đến tất cả mọi người đều hoàn thành nhiệm vụ, thấy gợi ý của hệ thống trò chơi, tâm Tô Mộc đã nhảy vọt lên tới cổ họng, tay chân có chút luống cuống, không có cách nào đành phải cường chế làm cho mình trấn định lại, thật ra trên lưng đã ra một tầng mồ hôi lạnh.

May mắn còn có thời gian nghỉ ngơi một tiếng đồng hồ, Tô Mộc nói dối trên đường đi mình hình như không cẩn thận làm rơi đồ, là một vật rất quý trọng với cô, Tô Mộc nói một tiếng với mọi người trong đội ngũ, nhanh chóng kéo Bích cùng đi tìm kiếm vật "Mất đi".

Tô Mộc cũng là không còn cách nào khác, Bích là một tiểu bạch ốc ngốc nghếch, lúc nào cũng khiến cô không yên tâm, cô cũng không biết được liệu Bích có phản bội cô hay không, nhưng cô không muốn làm người đầu tiên phản bội.

"Tô, cậu làm rơi cái gì vậy? Rất quan trọng sao?" Bích thấy Tô Mộc kéo mình nhanh chóng đi đi lại lại, hơn nữa mặt mũi lại vô cùng sốt ruột, khiến Bích cảm thấy đồ mà Tô Mộc làm mất nhất định rất quan trọng, cho nên mới vội vã như thế.

"Ừ, rất quan trọng" trong lòng Tô Mộc đang hoảng loạn, trên trán đã lấm thấm xuất hiện mồ hôi, không biết mình hiện tại nên nói cái gì.

Cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay một chút xem thời gian, càng thấy sốt ruột hơn.

Bích thấy Tô Mộc sốt ruột như vậy, cũng không khỏi bắt đầu khẩn trương theo, "Vậy chúng ta mau tìm, tìm nhanh lên."

...

"Tích tách tích tách." Theo thời gian càng ngày cô càng gấp gáp hơn.

"Nhiệm vụ đổi mới, giết chết người chơi khác, còn sống đến cuối cùng, cuối cùng người chơi sẽ đứng vị trí đầu." Âm thanh hệ thống trò chơi vang lên trong không gian, ai cũng không biết nguồn gốc âm thanh bắt đầu từ đâu, dường như chỗ nào cũng có, đồng thời cũng đổi mới lại đồng hồ đeo trên tay.

Nghe âm thanh máy móc lạnh như băng liên tục nói mấy chữ này.

Trong lòng Tô Mộc lập bộp một tiếng, nên đến thì sẽ đến, nói vậy nhưng thân thể vẫn là không chế không nổi run lên một cái, giống như bị âm thanh này dọa lạnh người.

Xoay người nhìn về phía Bích, hiển nhiên cô nàng cũng nghe được những lời này.

Bích dừng lại động tác trên tay, vẻ mặt ngờ ngác như chìm trong giấc mộng, cô nàng không biết một giây trước còn thể là bạn bè, một giây sau lại có thể là kẻ địch.

"Bích." Tô Mộc nhìn về mặt Bích ngờ ngác, nhận không được lên tiếng gọi cô nàng, nhắc nhở Bích bây giờ không phải là lúc thích hợp ngăn người.

"Tô, cậu sẽ giết tớ sao?" Bích đột nhiên nhìn về phía Tô Mộc, giống như muốn xác nhận chuyện gì đó, chỉ cần Tô Mộc gật đầu một cái, cô nàng sẽ hoàn toàn tin tưởng lời cô nói.

Đương nhiên, Tô Mộc cũng không phụ kỳ vọng, cuối cùng dưới ánh mắt nhìn soi mói của Bích, nhẹ gật đầu.

"Tớ cũng biết mà, Tô. Tớ cũng vậy, sẽ không..." Bích trong nháy mắt khôi phục bộ dáng vui vẻ, nhưng là nói đến chuyện vừa dừng lại một chút, "Nếu quả thật chỉ có thể để một người sống sót, như vậy Tô, tớ sẽ không để cho cậu khó xử."

Tô Mộc không muốn Bích nói ra những lời như vậy, nhưng thấy vẻ mặt Bích không cho cự tuyệt, Tô Mộc đành phải lần nữa nhẹ gật đầu.

Hai người bình phục tâm tình cùng nhau tiếp tục xuất phát.

Mà Bích cũng không hỏi đến chuyện trong đội ngũ nữa.

- -

Quay lại chuyện lúc ban đầu phát sinh sự, là khi Tô Mộc cùng Bích chạy trốn, bọn họ bị một người truy sát, đành phải chia nhau ra hành động.

Tô Mộc một bên chạy nhanh, một bên cầu nguyện Bích không có việc gì. Nhưng khi nghe hệ thống trò chơi thỉnh thoảng nhắc nhở lại có thêm một người chơi bị giết, nội tâm Tô Mộc sợ hãi không ngừng gia tăng.

Thế lực không ngừng giảm xuống, thần kinh Tô Mộc cũng dần dần tản gẫn sụp đổ, nội tâm càng tuyệt vọng hơn, nỗi tuyệt vọng lan ra toàn thân thể cô, mỗi lỗ chân lông Tô Mộc bắt đầu toát mồ hôi.

Tô Mộc không khỏi thầm mắng hệ thống, đem mình ném ở cái thế giới này, thật hận không thể bóp cổ hệ thống, muốn hỏi một chút nó đến cùng nghĩ như thế nào! Nói chuyện khiến cô xoay vòng, làm cho cô dòi đi sự chú ý, ơ, bây giờ nhìn lại đều là cú sốc, thật sự tức chết cô, đến cùng còn để cho người ta sống hay không? A!

Đến cuối cùng Tô Mộc cảm giác mình có thể sẽ bị một chết, cũng may cô nhìn thấy một cái sơn động nhỏ rất bí mật, chịu đựng đau đớn, lập tức tăng nhanh động tác trên chân đi qua.

Đến khi tới gần sơn động, Tô Mộc phát hiện sơn động này rất nhỏ, chỉ đủ cho một người lớn, hơn nữa trong động chỉ có thể cong eo lại, mới có thể miễn cưỡng đi vào.

Tô Mộc ngược lại rất hài lòng, động nhỏ, rất khó bị người khác phát hiện, độ an toàn rất lớn, bụi cỏ đại mộc xung quanh vừa cao vừa nhiều, không chú ý quan sát sẽ nhìn không ra, ngược lại sẽ chỉ cho là sườn đất nhỏ.

Nhưng mà, Tô Mộc vẫn cảm thấy không an toàn, cảm thấy để bảo đảm an toàn, cô thỉnh thoảng vẫn nên một địa phương khác tốt hơn, sau đó lại đi tìm Bích, hy vọng cô nàng sẽ không gặp chuyện không may.

Màn đêm buông xuống.

Tô Mộc ngồi dưới đất, ôm hai chân, nhìn ánh trăng điểm chiếu trên mặt đất, mặc dù ở đây bị che nhiều, nhưng một ít ánh trăng vẫn len lỏi vào, chiếu trên mặt Tô Mộc.

Tô Mộc hai mắt trống rỗng, ngay người nhìn cỏ dại, không biết đang suy nghĩ cái gì, sau đó đem mặt dựa vào trên đùi, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

"Tô Tô a, ta lúc đầu chỉ là muốn cho người dòi sự chú ý đi, nhưng mà không có nghĩ đến cái thế giới này lại tàn khốc như vậy." Hệ thống đột nhiên xuất hiện.

"..." Tô Mộc không muốn nói chuyện)

"Đừng như vậy sao, ta sai!" t_t

"Yên tĩnh, ta muốn nghỉ ngơi một chút." Tô Mộc thật vất vả phun ra một câu nói, giống như cô chỉ đang nói mơ, ngủ rồi.

"..." Hệ thống vì muốn đền bù cho Tô Mộc, quyết định thay Tô Mộc gác đêm (?), để cho cô nghỉ ngơi thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Thế giới III: Mở ra hình thức phụ bản 7

Edit+ bate: Linhlady

Tô Mộc mở to hai mắt, hai mắt vô thần nhìn thẳng phía trước, vô ý thức cắn môi dưới, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Giờ phút này, nội tâm Tô Mộc gần như sụp đổ!

QAQ! Vì sao muốn ngủ ngon một chút cũng không được?

Bởi vì, tối hôm qua hệ thống đồng ý giúp cô gác đêm, cô mới thờ phào một hơi, mấy ngày nay chỉ lo trốn trốn tránh tránh, khiến cho thể xác và tinh thần cô vô cùng mệt mỏi, không có ngày nào có thể ngủ đủ giấc. Vốn dự định sẽ ngủ ngon một giấc mà không bị ai làm phiền khiến mình đau đầu, bây giờ thật vất vả mới có cơ hội, nghỉ ngơi thật tốt, sau đó sẽ xuất phát đi tìm Bích, dù sao đi vào buổi tối quá nguy hiểm.

Cho nên Tô Mộc mới dự định nghỉ ngơi một chút.

Nhưng mà! Tạo sao cô còn chưa ngủ được bao lâu, bên ngoài âm thanh thông báo hệ thống trò chơi, từ bốn phương tám hướng truyền tới, thật khiến người ta bức bối.

Cái quan trọng là Tô Mộc không muốn để ý cái này. Lần này hệ thống trò chơi thông báo là số người tử vong, số lượng nhìn thấy mà giết mình, Tô Mộc chỉ là không nghĩ đến mới ngăn ngừa vài tiếng đồng hồ đã có nhiều người logout như vậy.

Thật may, Tô Mộc không nghe tên Bích, chỉ cảm thấy thì ra Bích vẫn còn rất lợi hại.

Như vậy, còn dư lại ít người chơi nhất định đều là cường giả, trung cường giả, loại người như vậy làm sao mình có thể giết được đây?

Đối với chuyện này Tô Mộc không biết, cũng không muốn biết. Đến lúc đó, không biết mình sẽ thành cái dạng gì?

Tô Mộc than nhẹ một tiếng, bên ngoài đã yên tĩnh tiếng của hệ thống trò chơi cũng không còn, cô cẩn thận nghe mỗi cái tên người chơi bị logout, ngẫu nhiên còn nghe được tên người trong đội ngũ cô rời đi.

Tâm Tô Mộc khẽ nhảy một cái, nhưng là nghĩ lại, lại tiêu tan. Đây chỉ là trò chơi, không phải sao? Bọn họ ở trong trò chơi logout. Nhưng có lẽ cũng là một loại giải thoát. Không cần gặp phải rồi rấm khi ra tay với bạn bè. Huống chi, trong thực tế bọn họ không phải sống rất tốt sao?

Trò chơi ngay từ đầu chỉ mô phỏng dung mạo, bộ dáng bọn họ ít nhiều gì đều đã chỉnh sửa qua. Nhưng Tô Mộc thì khác, cô không phải người ở thế giới này cho nên không có cách nào chỉnh sửa dung mạo, cô chính là lấy thân thể của mình trực tiếp tiến vào trò chơi này, cho nên...

Tô Mộc khẽ động thân thể một cái, nhưng do bản thân cuộn người thời gian quá dài, cho nên thân thể có chút cứng ngắc, còn có cảm giác tê dại. Tô Mộc không có cách nào, đành phải dùng nhẹ tay đâm nhẹ vào chỗ tê dại cũng giảm bớt được cảm giác này.

...

Không lâu, Tô Mộc phát hiện xung quanh không một bóng người, mím môi thử đứng dậy, bắt đầu hành động.

Cô cứ cảm giác giống như có ma, Tô Mộc nhẹ nhàng đi ra, muốn nhìn một chút cảnh tượng ngoài giờ trở thành dạng gì rồi.

Vừa ra ngoài nhìn xung quanh, Tô Mộc có hơi thất vọng.

Thiên chưa sáng rõ, vừa rồi lại bị âm thanh hệ thống đáng cho con buồn ngủ tan thành mây khói, cho nên hiện tại cô không có ý định tiếp tục ngủ nướng.

Trong lúc Tô Mộc thu tay lại, chỉ nghe thấy bên kia bụi cỏ phát ra âm thanh sột soạt, đột nhiên cảm giác một trận gió hơi mát nhẹ thổi lại đây, lướt qua người Tô Mộc làm cô run lên một cái, ngừng lại động tác trên tay, muốn nhìn một chút có đồ vật gì không.

Nhưng vì nơi này khá bí mật, Tô Mộc chỉ cần khẽ đẩy bụi cỏ ra, qua khe hở của lá cỏ để nhìn xem xảy ra chuyện gì.

Chỉ là mơ hồ trông thấy hai người ở đuôi theo một người khác, Tô Mộc neho mắt lại nhìn kỹ mới phát hiện hai người kia, một người là Bích, thế nhưng người còn lại lại là Vlad?! Mà người bị đuôi theo, bởi vì quá nhanh, Tô Mộc còn chưa thấy rõ.

Nhưng mà, Tô Mộc không hiểu tại sao Bích lại đi cùng Vlad, vừa rồi khi nhìn thấy Bích cô còn đang định gọi cô nàng, nhưng bây giờ cô thấy vẫn nên từ từ quan sát rồi tính tiếp.

Dù sao Tô Mộc không biết rõ Vlad là địch hay bạn, tùy tiện tiến lên, như vậy quá mạo hiểm.

Bây giờ thấy Bích không có chuyện gì, cô cũng yên tâm phần nào. Còn như người bị đuôi theo, Tô Mộc chỉ cảm thấy quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời cũng không nhớ nổi là ai, cũng không muốn nhớ lại.

Tô Mộc hiện tại vẫn là khắp nơi trốn trốn tránh tránh t_t với cô mà nói bản thân không thể giết người được, nhưng nếu như có người hướng cô hạ thủ, Tô Mộc cũng không có cách nào khác, chỉ có thể động thủ đáp trả. Dù sao người không đánh ta ta không phạm người, nhưng người nếu phạm ta...

Cho dù Tô Mộc không hy vọng mình động thủ, nhưng là thực tế rất nhanh đã bức cô phải động thủ, dù sao trò chơi đã công bố nhiệm vụ, người cuối cùng sống sót kia mới là người thắng, cho nên tất nhiên muốn đối mặt một hồi liều chết chiến đấu, cái này cô cũng không còn cách nào tránh khỏi.

Cho dù phải như vậy nhưng trong lòng cô vẫn luôn hy vọng ngày đó có thể đến muộn một chút.

Cô học y, cứu người cùng giết người cũng chỉ là chuyện ý niệm, cô không có cách nào không cẩn thận.

Tiến vào trò chơi này, Tô Mộc đã hiểu rõ một đạo lý, tại đây là thế giới cá lớn nuốt cá bé, định luật người thắng làm vua là chuyện không bao giờ thay đổi.

Còn người thắng này, đến cùng sẽ là ai chứ? Tô Mộc cũng có chút mong đợi. Bởi vì hệ thống đã từng vô tình lộ ra, bởi vì cô là nhân tố bên ngoài, cho nên trong trò chơi cô có chết hay không, đối với trò chơi này sẽ không sinh ra bất kì ảnh hưởng gì. Giống như nhân vật NPC.

Nhưng những người chơi khác sẽ không biết, cho nên Tô Mộc coi như là đối tượng nhiệm vụ của người chơi khác.

Nhưng mà, Tô Mộc lại cảm thấy là lạ ở chỗ nào, lúc nào cũng có một loại quý dị nói không nên lời, nhưng lại không biết bắt nguồn từ đâu.

Tô Mộc biết mình và hệ thống có quan hệ, cho nên mới có thể trốn trong cái động này lâu như thế. Nhưng cô cũng biết làm như vậy sẽ khiến người khách hoài nghi, cho nên vì để tránh những phiền toái không cần thiết, cô sẽ đổi địa điểm khác để tránh.

Thật không ngờ được, chưa kịp xuất phát đã gặp được tình huống như thế. Còn có thể tận mắt nhìn thấy tình cảnh này, nếu Bích đã không có việc gì, cô vẫn là lưu lại ký hiệu nói cho cô nàng biết mình không có việc gì.

Bây giờ Bích bên cạnh có cái người kia □□, cô không dám lại gần. Dù sao một người thay đổi không ngừng, có thể có cảm giác an toàn sao. Ngược lại cũng không thể phủ nhận sự thật là hẳn rất lợi hại, chuyện này Tô Mộc cũng không thể xem nhẹ, trước kia ở trong đội ngũ, người duy nhất cô mò không ra chính là hắn.

Một người sâu như vực thẳm, Tô Mộc bày tỏ không hẹn gặp lại.

...

Ngủ một giấc, Tô Mộc cảm giác tinh thần mình đã khá nhiều hơn nhiều, tối, ngủ một giấc, vốn nghĩ vì chuyện kia cô nghĩ mình không thể ngủ được nữa, nhưng không bao lâu, Tô Mộc tự làm mất mặt, bởi vì cô dựa vào tường động một lúc, liền ngủ say lúc nào không hay, khi hệ thống gọi cô, cô cũng không bị ài mà thức giấc.

Hệ thống: Xem ra là mệt chết rồi, thôi nó vẫn nên giúp cô tiếp tục gác đêm đi! Ai kêu đày lòng nó thiện lương như thế a, chao ôi, thiện lương cũng là bệnh a.

Lúc này nếu như Tô Mộc biết, cô nhất định sẽ mỉm cười!), không nói lời nào, làm bộ dạng này lẳng lặng nhìn nó ra về.

Người thiện lương sẽ đem cô đưa đến nơi này làm khổ bản thân?! A nó không phải tốt lắm sao? Có muốn hay không cho nó vỗ tay, ở trên cao, sau đó còn muốn thân thân a? :)

Đáng tiếc bây giờ Tô Mộc đã ngủ say như chết.

Cô không thể ngờ tới, khi tỉnh lại lần nữa thế giới sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thế giới III: Mở ra hình thức phụ bản (End)

Edit+beta: Linhlady

Tô Mộc càng nghĩ càng thấy có gì đó không thích hợp, càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, cô nhiều lần cân nhắc những lời hệ thống đã từng nói với mình, cảm thấy có nơi nào đó không thích hợp, nhưng lại tìm không ra không thích hợp ở đâu.

Hơn nữa trong động thời gian càng dài, cô lại càng cảm giác mình rất kỳ quái. Đúng, rất kỳ quái, cô giống như lúc nào cũng không thể không chế hành vi của mình.

Rõ ràng cô muốn đi ra khỏi động, nhưng chỉ cần đi đến cửa động, chân sẽ không tự chủ được của quẹo, nhớ tới động vừa rồi khi cô muốn ra ngoài. Cũng giống như thế này, tới tới lui lui nhiều lần, Tô Mộc cũng không ngốc chuyện rõ ràng như thế cô đã nhận ra được khác thường.

Mặc dù, hỏi qua hệ thống, nhưng có kinh nghiệm lần trước mình hỏi nó một lần, nó lần này chính sẽ thủ vững trận địa, chút nào không cho mình cơ hội hỏi thăm, mặc kệ Tô Mộc dụ dỗ đe dọa như thế nào, cũng không hợp tác, chính là không muốn nói cho Tô Mộc.

Chỉ bỏ xuống một câu không đầu không đuôi, "Thật ra vấn đề là ở trên người ngươi." Nói xong đi ngay, không thèm quay đầu nhìn lại, Tô Mộc gọi sao cũng không để ý.

Tô Mộc không có cách nào đành phải buông tha cho việc hỏi thăm hệ thống, nếu không cũng chỉ là lãng phí thời gian.

Tô Mộc ngồi dưới đất chăm chú suy nghĩ, cái gì gọi là vấn đề ở thân thể cô, cô đã làm sai điều gì, mà nó muốn đem vấn đề đặt ở trên người cô.

Tô Mộc nhíu chặt mày, tinh tế suy tư lời nói hệ thống, ngẫm lại sự khác thường lúc trước của mình.

Tô Mộc ngẫm nghĩ lâu sau mới phát hiện, lúc mới tiến vào này trò chơi, cô giống như là một chương trình thiết kế, đối với nơi này không hiểu lý do cảm thấy quen thuộc, đối trò chơi không hiểu tại sao lại hiểu rõ, có đôi khi, không cần hệ thống, Tô Mộc cũng có thể chuẩn xác biết rõ trò chơi người chơi mọi phương diện, giống như cô là NPC.

Đúng! NPC?! Tô Mộc nghĩ tới đây, mở to hai mắt, cảm giác ý tưởng này có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng trước mắt trừ ý nghĩ này ra mới có thể so sánh giải thích hợp lý nhất cho sự khác thường lúc trước, sẽ không có cái gì so với cái này rất hợp lý hơn.

Tô Mộc vô ý thức nuốt nước miếng, giống như thấy hệ thống trò chơi đang vẫy tay về phía cô, nói, "Đưa nhò ngọc, ngươi cuối cùng đã hiểu được? Đến đây, mau đi vào trong ngực ta."

Tô Mộc run lên một cái, bị chính tượng tượng của mình dọa sợ.

Khó trách lúc trước khi cô thấy NPC Sấm Ân sẽ cảm thấy quen thuộc, thì ra hần nhìn mình nháy mắt là thật, thì ra hần cố tình ở trước mặt mình lộ ra một ít tin tức a. Rốt cuộc bản thân mình tại sao có thể ngốc như thế a! A a a a!

Cho nên, mình là NPC sao? Chao ôi, luôn nghĩ mình không phải người ở đây, hiện tại, không nghĩ tới, không chỉ giải quyết chuyện thân phận ngoài đời thực, trong này còn có thân phận, NPC! Quả nhiên, người có thân phận đúng là không giống nhau, Tô Mộc mừng bức. Tô Mộc nghĩ thông suốt, bỗng chốc có ý thức đến mặt khác của vấn đề.

Như vậy, mình ở trong trò chơi tồn tại có ý nghĩa gì? Vì sao hệ thống trò chơi muốn ngăn cản mình ra không cho ra khỏi động nhỏ này? Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?

Tô Mộc đang suy tư những vấn đề này, cùng lúc thế giới bên ngoài sớm đã thay đổi thành dạng khác.

"Vlad, chúng ta cuối cùng cũng sắp thắng." Bích kéo một bên ống tay áo của Vlad, kích động nói.

"Cô không cần đang giả bộ, bây giờ chúng ta cũng chỉ có hai người." Vlad dùng tay kia hất tay Bích ra, lời nói đầy thâm ý, khiến người ta không khỏi hoài nghi.

"Nơi nào có, người ta nơi nào giả bộ?" thái độ của Bích vẫn y như cũ, giống như không để tâm lời Vlad nói, giống như nghe không hiểu.

"..." Vlad giương mắt, rùng mình nhìn Bích một cái.

"Được rồi được rồi, tôi không giả bộ nữa." Bích khoát tay áo, toàn thân khí chất thay đổi một cách chóng mặt, không giống trước đáng yêu hoạt bát, thay đổi thành một thân quyền rũ xinh đẹp, giờ tay nhắc chân đều mang mị lực câu tâm nhiếp người, Bích sờ sờ khoe mắt, chỉ làm cho lòng người bên trong phát run.

"Làm sao ngươi biết?" một tay Bích để lên bả vai Vlad, nhưng lại bị Vlad nghiêng người tránh đi, trừng Bích một cái, cô nàng đành phải phần nộ thu hồi lại.

"Thằng ngọc Tô kia, đúng là một chút cũng không nhìn ra." Trong giọng Bích mơ hồ mang theo đắc ý, chơi đùa móng tay, ánh mắt lại liếc qua Vlad. "Nhưng mà, tại sao lại nhìn ra mình là NPC?" Câu nói sau cùng, Bích hàm hàm hồ hồ lăm lăm.

Nói xong mới ý thức được Vlad còn ở đây, liền ngẩng đầu nhìn sang Vlad, phát hiện trên mặt hắn không có cái gì khác thường, mới hơi yên lòng một chút, hẳn chắc không nghe được chính câu mình nói sau cùng.

"..." Vlad nghe được lời nói của Bích, nhủ mày. Vẫn nghiêm túc mở miệng trả lời vấn đề Bích không hiểu, "Thật ra từ lúc cô gia nhập đội ngũ, ngày đó tôi đã bắt đầu hoài nghi, chẳng qua khi lúc đó không nghĩ sâu tới như vậy. Bây giờ nhìn lại là tôi xem nhẹ cô. Ha ha!"

"Cho nên..." lời nói Vlad xoay chuyển, con mắt ngọc lục bảo thăm tia rừng mình, "Mục đích của cô là cái gì?"

"Tôi có thể có cái mục đích gì a?" Bích cúi đầu xuống, tránh cho ánh mắt mình và Vlad trực tiếp đối mặt. "Tôi cũng không biết, anh nên biết, làm nhân viên, chỗ ông chủ truyền đạt mệnh lệnh, tôi chỉ là một nhân viên nho nhỏ không có quyền hỏi đến. Tôi cũng không muốn nhận cái nhiệm vụ này đâu."

"Này cuối cùng anh có giúp tôi tìm Tô hay không?" Bích sốt ruột nhìn Vlad, "Tại sao lâu như thế còn không tìm được a?"

"..." Vlad trầm mặc.

"Được rồi, nếu như anh giúp tôi tìm được Tô, tôi sẽ nói cho anh biết về trò chơi này cuối cùng sẽ có một bí mật, như thế nào? Cái này có đủ báo đáp hay không?" Bích thấy bộ dáng Vlad không hợp tác vẫn, không khỏi có chút nóng nảy.

Thượng đế của tôi ơi, sweetheart, cậu nhất định phải không có việc gì a. Tớ còn không có tra ra cậu trực trực ở đâu a! Ông chủ hẳn sẽ giết tớ a.

Nội tâm Bích âm thầm gầm thét, quả thực khiến người ta nghĩ đến vò đầu bứt tai. Nhưng bên ngoài bất động thanh sắc, không muốn hình tượng của mình sụp đổ, nếu không cô thật muốn tiến lên lắc vai Vlad gào thét tại sao?

Chính vì nhìn trúng năng lực Vlad, mới tìm đến cùng hắn hợp tác, bây giờ nhìn lại không biết có phải là sai hay không, chỉ cần hoàn thành công việc sửa chữa cái bug của NPC Tô Mộc, cô nàng có thể cắt cổ, rời khỏi trò chơi này. Nhưng mà nguyên nhân đến bây giờ vẫn sống là sao?

Nếu không, đợi đến khi trò chơi open beta, cái bug này mà vẫn tồn tại, nguy hiểm không phải chỉ có một chút, người nào để ý số liệu, sẽ mang đến hậu quả như thế nào? Chuyện này tuyệt đối không dám tưởng tượng, cho nên chỉ có mau chóng hoàn thành chỗ nhiệm vụ ông chủ dặn dò, như vậy tất cả có thể giải quyết dễ dàng.

Mình đã cùng hắn hợp tác giải quyết rất nhiều đối thủ, người chơi.

Nghe hệ thống trò chơi thông báo số người may mắn còn sống sót, ở trong lòng yên lặng đếm, phát hiện cộng thêm mình còn có 10 người còn sống.

Nhìn số người còn dư lại, rất khó đối phó a, đều không phải là dạng người lương thiện a.

Bích cười thầm, thú vị)

Edit: kết thúc tg3 vẫn thấy k thích tg này, đã không có cp lại k có nội dung. □□□ edit mà thấy nó kì kì.

08/04/2018

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thế giới IV: Các Chủ, thỉnh cầu dụng ngã 1

Edit+beta: Linhlady

Trở lại không gian Tô Mộc về mặt mộng bức, ta là ai? Ta ở đâu? Phát sinh chuyện gì?

Rất lâu sau mới hồi phục tinh thần, đi vào trong phòng, vuốt vuốt huyết thái dương đến giảm bớt mệt mỏi vài ngày này lúc ngủ cũng không thể duỗi thẳng chân, cũng không để ý giọng nói hệ thống nhắc nhở cô thay quần áo, đã nằm trên giường mềm mại, đắp chăn xong ngủ say, xem ra thật sự mệt chết rồi.

Quay lại thời điểm trước khi Tô Mộc trở lại không gian...

Khi phát hiện hệ thống trò chơi không còn hạn chế hoạt động thân thể, Tô Mộc vừa ra ngoài sơn động đã gặp một người đàn ông xa lạ. Người kia vừa nhìn thấy Tô Mộc cũng ngây ngốc một chút sau đó nhanh chóng khôi phục lại, hẳn không hề nghĩ tới từ nơi này còn có thể xuất hiện một người khác.

Người kia cong cong khóe miệng, vừa vặn, đến một cái giải quyết một cái.

Tô Mộc giương mắt, chạm đến ánh mắt sắc bén của người kia khi nhìn thấy mình giống như nhìn con mồi, Tô Mộc không khỏi sợ run cả người, người

này thật đáng sợ, chỉ sợ khó đối phó, cô muốn vội vàng thoát khỏi.

Kết quả không đợi Tô Mộc mở miệng, người kia nhanh chóng hướng về phía Tô Mộc lao đến, một lời không hợp liền đầu vỗ.

Tô Mộc (Nhí Khang tay: Đại huynh đệ, dừng lại. Không cần đánh, nói một chút, tôi là NPC a! Có cô, có người dẫn anh bay a!

Trong lúc Tô Mộc đang suy tư, quả đấm mạnh mẽ lao tới, Tô Mộc vội vàng ngoe đầu, quả đấm lệch mục tiêu trượt qua bên tai, trong nháy mắt Tô Mộc cảm thấy bên tai hơi đau nhức, điều này có thể thấy người kia dùng bao nhiêu khí lực để đối phó để đối phó với cô, "Đáng giận."

Tô Mộc không có cách nào khác cuối cùng động thủ với người kia, nhanh chóng bắt cổ tay của hắn, cổ tay của người kia rất thô, Tô Mộc chỉ có thể miễn cưỡng bắt lấy. Mượn lực từ cổ tay của người kia, thân thể một bên, nhảy lên, hai chân dùng sức đá vào bên hông.

Người kia bị đau "Khàn" một tiếng, lao đảo hướng lui về phía sau mấy bước, hai mắt trừng lớn nhìn Tô Mộc, Tô Mộc đã dùng phần lớn khí lực ở hai chân.

Mất thấy người kia nhanh chóng khôi phục bộ dáng ban đầu, Tô Mộc nhận lúc hắn đang bị đau, bước chân vội vàng, nhanh chóng chạy vào một bên bụi cỏ dại sinh trưởng, chạy trốn chết, tuyệt không dám quay đầu lại, chỉ sợ vừa quay đầu lại có thể trông thấy người kia.

Tô Mộc thầm nghĩ, người kia thật sự mặc kệ người là ai, chỉ cần gặp hắn là xông vào đánh nhau, nhưng loại người đó mới hợp với loại trò chơi này. Không hề cổ kị, vô luận nam nữ, một lời không hợp liền đánh nhau.

Vừa lúc đó, đồng hồ đeo tay bắt đầu lóe lên, Tô Mộc không kịp bận tâm chuyện này, đầu óc không kịp suy nghĩ, trong đầu chỉ nhớ một chuyện chạy mau, bằng không chuyện mất mạng là đương nhiên, vừa nghĩ tới đó chặn lại bước nhanh hơn, cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân.

Chạy thật lâu sau đó, Tô Mộc mới quay đầu lại, phát hiện phía sau không có ai ở đuổi theo mình, ngừng lại, nửa ngồi, hai tay chống ở trên đùi, hô hấp dồn dập, liều mạng hít thở.

Toàn thân sớm đã ướt đẫm, mồ hôi đầm đìa, tóc mái thật mỏng trên trán cũng bị ướt nhẹp, dính ở trên trán, trên lông mi cũng có vài giọt mồ hôi nhỏ.

Lúc sau, Tô Mộc hỏi hệ thống, đang xác định xung quanh không có ai mới dám chậm rãi ngồi dưới đất, nhưng nơi này không an toàn bằng chỗ cũ.

Tô Mộc cảm thấy có hệ thống gian dối là một loại vũ khí sắc bén rất tốt, cộng thêm cô là NPC, cũng không thể chết.

Nhưng vấn đề là gì, nếu cô là NPC thì sao còn có thể đi theo những người chơi cùng nhau làm nhiệm vụ, lẽ nào đây là cách chơi trong trò chơi cuối cùng? Vậy khi mình tham gia trò chơi, làm một NPC, không khiến cho hệ thống trò chơi chú ý, có lẽ do bọn họ thiết lập ra?

Người chơi không phát hiện ra NPC giả mạo làm người chơi sao? Như vậy nhiệm vụ của mình là gì? Tô Mộc vắt óc suy nghĩ cũng không ra, càng không hiểu lý do tới giờ mình vẫn còn sống là gì?

Thật ra Tô Mộc không biết, Bích là nhân viên sửa chữa tiến vào trò chơi chính mục đích muốn tu bổ cái bug này, trước kia khi ở cùng Tô Mộc cô nàng chưa ra tay vì chưa xác định vấn đề cái bug này ở đâu? Đợi lúc cô nàng tra ra, kết quả hai người các cô lại lạc nhau.

"Tô Tô, vừa rồi đồng hồ đeo tay của ngươi sáng, ngươi nhìn một chút." Hệ thống biết Tô Mộc đã quên chuyện đồng hồ đeo tay, nhanh chóng lên tiếng nhắc nhở Tô Mộc.

"A, được được. Ta thiếu chút nữa quên mất." Nhờ hệ thống nhắc nhở, Tô Mộc mới nhớ quên chưa kiểm tra, "... Hệ thống, ngươi giúp ta nhìn xung quanh một chút, có chuyện gì thì nhắc ta." Tô Mộc không yên lòng, bổ sung một câu.

Mở đồng hồ đeo tay ra nhìn, "Tiếp thu nhiệm vụ cuối cùng (0/1)" Tô Mộc phát hiện các nhiệm vụ trước đó đều không có, chỉ còn lại nhiệm vụ này lơ lửng ở chuyên mục nhiệm vụ.

Khẽ thở dài một hơi, xem ra cô chính là nhiệm vụ cuối. Cho nên hiện tại tốt nhất cô nên tìm một chỗ trốn đi, chờ đợi người cuối cùng còn sống tìm đến mình.

Vì vậy, Tô Mộc đi theo chỉ dẫn của hệ thống tìm nơi an toàn để ngủ!

Đến khi trời sáng Tô Mộc vội vàng đứng dậy, ra ngoài tra xét.

"Hiện tại số lượng người chơi còn sống là 4 người, thời gian tạm dừng." Âm thanh lại truyền tới. Quả nhiên, vẫn là âm thanh hệ thống nghe đáng yêu.

Đi ra ngoài một lúc Tô Mộc nghe được xa xa truyền đến tiếng đánh nhau, Tô Mộc tự tin ta là NPC ta không sợ, tâm tính bình thản đi qua. Nhìn thấy Vlad cùng một người xa lạ, đáng người mảnh mai, nhìn lại mới thấy hoá ra là nam nhân, tay cầm trường kiếm đều sang sáng mạnh mẽ.

Hai người bọn họ trên người đều đã có thương tích, y phục cũng rách mướp, xem ra đã đánh thật lâu.

Tô Mộc nhìn đến mê mẩn, bị người ta vỗ bả vai một cái mới giật mình, "hi, Tô. Cậu làm cho tớ tìm thật lâu a." Tô Mộc quay đầu nhìn lại, là Bích.

Đang định nói một tiếng hi, đột nhiên cảm thấy ngực mình đau xót, không thể tưởng tượng nổi nhìn Bích một cái, không phải nói muốn làm hai tiểu thiên

sứ sao? Còn không kịp lên tiếng nói một câu, tiếp theo liền sa vào hôn mê.

Như vậy cô mới trở về không gian.

... Tô Mộc chỉ là không nghĩ đến bích lại là nhân viên sửa chữa, lại sửa chữa cái bug là chính cô, vấn đề cô lại còn là cái bug, tâm mệt quá.

...

Tô Mộc từ trên giường tỉnh lại lần nữa, duỗi lưng một cái, rất lâu rồi cô không được ngủ thoải mái thế này, cảm giác khó chịu cũng không còn sót lại chút gì.

"Tô Tô, có cần tra xét tình huống thế giới phụ bản không?" hệ thống hóa thành mèo, thấy Tô Mộc tỉnh lại, lập tức nhảy lên giường meo meo meo không ngừng.

Tô Mộc duỗi tay ôm lấy hệ thống, vuốt ve lông nó, thấy hệ thống thoải mái phát ra thanh âm cô lỏ, cong cong khoe miệng, cười khẽ một tiếng, "Xem đi!"

Lập tức, trước mắt xuất hiện hình chiếu.

... Sau đó, cuối cùng vẫn là Vlad thắng, thực lực của Vlad khá mạnh. Không nghĩ tới, hấn lợi hại như thế, bất quá, điều làm cô kinh ngạc nhất là cuối cùng Bích lại tự vẫn, quả nhiên là nhân viên sửa chữa hoàn thành nhiệm vụ sửa bug liền nhanh chóng rời khỏi trò chơi.

Tô Mộc suy nghĩ đến, thở dài một tiếng, "Này, hệ thống, tình cảm lần trước tiêu trừ xong chưa?" Tô Mộc về sau mới biết được cô đến trò chơi này hoàn thành nguyện vọng nữ phụ, thuận tiện tiến công chiếm đóng một người trong đó, cho nên về sau hệ thống dứt khoát chia làm hai nhiệm vụ chủ yếu.

Hệ thống, người có thể tùy hứng hơn nữa hay không?

"Tốt lắm, người hiện tại muốn dùng sao?" Hệ thống liếm liếm móng vuốt, trả lời.

"Muốn." Tô Mộc chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ giọng trả lời. Cô cũng chỉ là một người bình thường, không thể tiếp nhận nhiều tình cảm như thế, cô cũng sẽ thống khổ, mỗi lần nghĩ đến bọn họ, đau triệt nội tâm. Thật ra cô cũng rất ích kỷ, cũng rất nhu nhược, chỉ cần nghĩ tới cô lại muốn trốn tránh. Nhưng cô lại không có cách nào a.

Sau khi nói xong, thân thể Tô Mộc cảm giác vô cùng đau đớn, sau đó không có cảm giác gì. Thử một chút hiệu quả, nhớ tới bọn họ, quả nhiên nội tâm một mảng bình thản, giống như người yêu tha thiết kia không phải là cô.

Tô Mộc cười khỏ, cô thật đúng là người ích kỷ.

"Tô Tô, tình cảm tiêu trừ ta sẽ giúp người cất giữ, ngày nào đó người muốn tìm lại có thể tìm ta."

Thật lâu, Tô Mộc mới động môi nói chuyện, "Được." Không biết tại sao, cô không trực tiếp cự tuyệt lời hệ thống, để nó trực tiếp xóa đi, nhưng như vậy là tốt nhất.

"Được rồi được rồi, ta đi ăn kem ly. Người sửa sang lại mình một chút, chờ sẽ bắt đầu nhiệm vụ còn lại." Nói xong, hệ thống tránh tay Tô Mộc nhảy xuống giường, đi ra phòng khách.

"Àn, người kem ly ăn ít thôi, không chừng lại tiêu chảy." Tô Mộc nhìn hệ thống đang đi hô một tiếng.

...

"Hô, tắm nước nóng thật thoải mái, riu rít riu rít, cái phụ bản kia căn bản cũng không phải là nơi người có thể sống mà." Tô Mộc ngâm trong bồn tắm, hơi nước tràn ngập ở bốn phía.

"Tô Tô, kịch bản truyện, người xem một chút." Hệ thống nói xong liền im lặng.

Tô Mộc búng tay, trước mắt liền xuất hiện nội dung tình tiết. A, được, cách xem này là Tô Mộc để cho tiện, đặc biệt đặt ra.

"Nữ chủ Giang Nhược Ngừ là người xuyên việt, ban đầu là nhân viên nhỏ trong doanh nghiệp nước ngoài, một ngày ngủ một giấc, phát hiện mình từ hiện đại xuyên việt đến cổ đại, cô ta bắt đầu dùng kiến thức hiện đại nghiền ép tư tưởng cổ đại tiêu dao sinh sống..." Ha ha

"... Khi nữ chủ xuyên việt lại đây, thân phận là Mặc vương phi, là đích nữ đương triều Đại tướng quân, bởi vì quy phục nghĩ Hoàng thượng, mới gả con gái cho người nhìn như không quyền không thế, vương gia Tư Đồ Mặc Uyên ăn chơi trác táng, nhưng không nghĩ tới đây mới chính là kẻ gây họa."

Lại là một cái họ Tư Đồ.

"Nữ chủ xuyên việt, thừa kế ký ức nguyên chủ, cảm thấy nguyên chủ rất ngu, lại chịu để cha mẹ bài bố, mà nàng ta nên vì nguyên chủ sống một cuộc sống tốt hơn. Từ đây luôn cùng vương gia tranh đấu mỗi ngày, một bộ vương gia lau mắt mà nhìn ta, dần dần hai người lâu ngày sinh tình, tiếp theo đến vở kịch ngược thân ngược tâm, cuối cùng khi vương gia trợ giúp nữ chủ, nhanh chóng triển khai binh biến, cướp lấy chính quyền. Kết cục vương gia lên làm vua, nữ chủ cũng thuận theo đó."

Đương nhiên, thể loại văn xuyên việt như thế này làm sao có thể thiếu nữ phụ ác độc đâu?

"Tô Mộc, trong truyện nhân vật phản diện là hầu thiếp vương gia sủng ái nhất, là nữ tử từ thanh lâu mang về, bởi vì vấn đề thân phận mà chỉ có thể làm thiếp. Nhiều lần bắt nạt nguyên chủ, nguyên chủ bị đẩy xuống sông, mới để cho nữ chủ xuyên tới đây. Đương nhiên, bởi vì lợi dụng tình cảm nam chủ, nhiều lần ngăn trở, gây trở ngại cho nam nữ chủ phát triển, cuối cùng nam chủ biết được trước nàng dối phó nữ chủ, không còn niệm tình cũ, xem nàng như nhân côn* khiến cho nàng sống không bằng chết."

Chắc chắn, đáng sợ!

* nàng nào giúp ta edit từ này vs □□ cảm tạ.

Edit: edit có 3 chuyện muốn nói, một là qua tg cổ đại nên sẽ đối xung hô. Hai là edit cứ nghĩ tg3 liên quan tới tg 4 mà k phải. □□. Cuối cùng edit đang đi thực tế nên tg ra chương sẽ k cố định.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thế giới IV: Các Chủ, thỉnh cầu dung ngã 2

Edit + beta: Linhlady

Nhân côn a? Thật là ngoan độc. Nhìn thấy tên nhân vật, Tô Mộc bỗng chốc phản ứng lại, cái này phỏng đoán cô sẽ là nhân vật trong thế giới này.

Trong nội dung vở kịch thế giới cổ đại, không thoát được khuôn sáo cũ, quốc họ là Tư Đồ, mà vương gia nhìn qua là hoa hoa công tử không thực quyền, thực chất trong tay cầm một phần ba binh quyền trong triều, là quân đội tinh anh tiên đế còn sót lại - - từ vũ cấm quân. Thực lực mạnh mẽ như thế, binh lực khổng lồ như thế, Hoàng thượng cứng rắn cũng không biết, giống như là tiên đế bí mật giao lại.

Còn nữ chủ muốn loại bỏ nguyên chủ, vì vương gia bị Hoàng thượng áp lực bức bách, rơi vào đường cùng mới cưới nàng ta. Từ sớm trong lòng vương gia đã có ánh trăng sáng, nhưng ánh trăng sáng đã sớm qua đời, mà Tô Mộc có vẻ ngoài giống người trong lòng của vương gia, cho nên vương gia mới sủng ái nàng như vậy. Thú xong, vì ô nhục nàng ta, liền mang đệ nhất nữ tử thanh lâu - - Tô Mộc mang vào phủ.

Sau đó khi nữ chủ xuyên việt đến, thể hiện ra các loại tài hoa, hấp dẫn vô số mỹ nam ưu ái, kể cả vương gia, hoàng đế. Sau đó kéo ra không ít bia đỡ đạn nữ phụ hãm hại qua nữ chủ. Cuối cùng, gần quan hường lộc, vương gia ôm được mỹ nhân về. Không thể không nói, hừ, vì sao Tô Mộc thâm như thế, yêu một người có gì sai, muốn nói sai chính là không nên thích người kia, thật sự cầu huyệt.

"Hệ thống, tại sao lại chọn thế giới này nha?" Tô Mộc giận dữ gào một tiếng với không khí, cô biết rõ hệ thống nghe thấy.

"Cổ (như) bên trong (người) lục soát (chỗ) nọ (gặp)." Hệ thống ăn kem ly, có chút mơ hồ nói không rõ.

"Người có thể dừng vừa ăn vừa nói được không..." Tô Mộc bắt đầu đi, đành phải nhận mệnh, "Vậy nhiệm vụ của ta là công lược ai? Ta còn chưa biết nguyện vọng nữ phụ ở thế giới này là gì, nhưng đối tượng tiến công chiếm đóng cũng không nên là cái tên vương gia kia a, nếu không người sẽ chết rất khó coi a!?" Nói xong lời cuối cùng, Tô Mộc đem tương tượng của mình nói ra đến, càng nói càng kích động.

"Đương nhiên không phải rồi." Hệ thống cuối cùng cũng có thể nó ra một lời tốt đẹp (hệ thống về mặt mòng bức:?)

"Vậy thì tốt rồi..." Tô Mộc thở phào nhẹ nhõm, "Đó là ai?"

Tô Mộc từ trong bồn tắm đứng dậy "Ào ào", quần khăn tắm, có thể so với hoa sen mới nở, trong mắt mang mờ mịt, tỏ ra thập phần ngon miệng (?) khiến người thương.

Đứng trước gương, kéo ngăn kéo bồn rửa mặt ra, lấy máy sấy bắt đầu sấy tóc, gương kết đọng một tầng hơi nước, nhìn không rõ bộ dáng Tô Mộc, hình dáng thân thể Tô Mộc mỹ lệ.

"Là tên sát thủ Âm Thất kia."

"?? Ai??" Tô Mộc mờ mịt, ngưng động tác trên tay.

"Sát thủ a, Âm Thất a. Nam nhân kia khi bị thương được Tô Mộc, hơn nữa còn là người duy nhất không yêu mến nữ chủ " Giọng nói của hệ thống dương dương đắc ý, "... Xem ta đối với người tốt chưa, nam nhân này đúng chuẩn gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, ta vì người tí mị chọn lựa biết bao lâu! Mà ta nói với người, những dạng người bề ngoài nhìn như lạnh như băng phần lớn nội tâm đều hừng hực, ngoài lạnh tâm nóng, trong ngoài bất đồng."

Hệ thống cũng không để ý phản ứng của Tô Mộc, tự mình phối hợp càng nói càng hứng khởi, "... Hơn nữa thước tắc tuyệt đối 18cm a! Đảm bảo người

hài lòng, tuyệt đối làm cho người thoải mái, mấy ngày mấy đêm không xuống được giường a... Như thế nào, ta đối với người tốt không?!"

(Che mặt, thực sắc T.T)

"..." Tô Mộc nghe hệ thống nói những lời dơ bẩn, khó nghe, lỗ tai giống như bị cường gian, "Vậy ta còn phải cảm ơn người thật tốt a?" Ta có cần làm gì đó cảm ơn người không? Ví dụ như đánh người một trận.

Hệ thống người không nên như vậy, một lời không hợp liền lái xe. Thì ra người là loại hệ thống như thế này, xem như Tô Mộc nhìn lầm nó, thật sự không chịu nổi, quả nhiên là một lão lái xe lái xe, làm cô vội vàng không kịp chuẩn bị.

Cô vẫn là một đứa trẻ nha, như thế nào có thể nói với cô những chuyện như thế? Tô Mộc cô làm một người ưu tú sống trong xã hội chủ nghĩa khoa học, ở trong lòng mặc niệm ba lần chủ nghĩa xã hội khoa học trọng yếu là giá trị quan, phú cường, dân chủ, văn minh, hài hòa, tự do, ngang hàng, công bằng chính trực, pháp trị, yêu nước, chuyên nghiệp, thành tín, thân mật.

Hệ thống đồng đặc, "Đó là đương nhiên."

"... Tốt lắm, giờ người đem nhiệm vụ nói ra, sau đó nhanh nhẹn lưu loát, im lặng rồi đi cho ta..."

"... Được rồi, ta nói cho người." Hệ thống quân nói xong, tí tách thì thầm một tiếng, "... Hừ, không biết lòng tốt của ta meo meo."

"Giọt" Tô Mộc tiếp nhận nhiệm vụ, tăng nhanh động tác trên tay, sấy khô đầu tóc. Sau đó, đi về giường của mình.

Ám Thất sao? Các Chủ Ám các, tổ chức ám các vẫn có ám sát cùng tình báo, đương nhiên chỉ cần cái giả bỏ ra đủ cao. Đây chính là tổ chức thần bí nhất trên giang hồ, Các Chủ không gặp bọn họ, ngay cả thuộc hạ cũng không biết được khuôn mặt của các chủ, chỉ là dựa vào lệnh bài ngọc khí trong tay Các Chủ để nhận biết. Đại khái là trên giang hồ, những nhiệm vụ có độ khó cao thì tổ chức này vẫn có khả năng hoàn thành.

Còn việc được nguyên chủ Tô Mộc cứu, hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn. Ngày đó, bởi vì bị vương gia vắng vẻ, tâm tình không tốt nên nguyên chủ lên giường nghỉ ngơi sớm một chút, kết quả bị một nam nhân thương tích đầy mình xông vào, uy hiếp nguyên chủ Tô Mộc.

Mà nguyên chủ vốn sợ bị uy hiếp, khi thấy miệng vết thương của hắn, thấy không đành lòng nên giúp nam nhân kia một phen. Thật ra bản tính nguyên chủ cũng không xấu, chẳng qua lúc đó nội tâm bị tình cảm che đậy mất, mới làm ra nhiều chuyện như vậy. Cho dù là vậy Tô Mộc vẫn cảm thấy làm sai là sai, hi vọng bây giờ cô sẽ không phạm sai lầm nữa, chộc cho người chán ghét.

Kết quả nam nhân kia cấp nguyên chủ một cái lệnh bài làm bằng gỗ, nói có chuyện gì thì đến rừng trúc vùng ngoại ô, giao cho một lão nhân tóc trắng, sẽ có thể giúp nâng một chuyện, lấy chuyện này đổi một cái nhân tình của nguyên chủ. Chỉ là, về sau nguyên chủ lại dùng để đối phó nữ chủ mà thôi.

Xem hết, Tô Mộc ngồi ở trên giường cảm thấy một trận vô lực, thế giới cô đại? Ở đó sẽ có cái loại khinh công bay đầy trời, thế giới của nội lực? Xem đến đây Tô Mộc cũng hiểu một trong những nguyên nhân hệ thống đưa cô đi phụ bản, nếu không có chết như thế nào cũng không biết.

Đột nhiên thân thể Tô Mộc bị trượt xuống làm cô không kịp chuẩn bị...

"Phốc " bọt nước văng lên tung toé.

"Khụ khụ khụ" bị sặc nước Tô Mộc liều mạng ho, ho tới nỗi chảy cả nước mắt ra, mới phát hiện mình đã không ở trong phòng, mà ở trong một khuê phòng cổ kính.

"Tiểu thư, tiểu thư không có sao chứ?!" Từ ngoài cửa truyền tới thanh âm non nớt mang theo lo lắng "Tiểu thư, nô tỳ vào nhé?"

"Không có, không có việc gì..." Trong nháy mắt Tô Mộc phản ứng lại, vội vàng cự tuyệt thỉnh cầu, "Đợi chút, chờ vào, Cây Thược Dược*, ta mình có thể."

(vâng a, đúng là Cây Thược Dược, mình chỉ edit trên bản cv thôi nha, nên k biết đúng hay sai. □□□ nhưng mình sẽ bỏ từ cây. □)*

"Được rồi, tiểu thư. Tiểu thư có chuyện gì nhớ gọi Thược Dược một tiếng, chờ nên bởi vì chuyện này mà thương thân thể của tiểu thư." Ngoài cửa truyền tới âm thanh của Thược Dược.

Tô Mộc đang bối rối cũng không suy nghĩ nhiều lời của Thược Dược vội vàng đáp ứng. Sau đó ngoài cửa hoàn toàn yên tĩnh.

"Hệ thống người còn có thể chơi đùa thật tốt a?" Tô Mộc ngồi ở trong thùng gỗ giặt dũ vỡ một cái xuống mặt nước, "Người như thế này đúng là không đáng làm bạn, người xem người sẽ mất đi một cục cưng khá ái. Người đột nhiên truyền tống lại đây, ta, thật!! Rất! Có thể! Sợ!"

"Hi hi, kích thích không?" Mà kẻ đầu sỏ kia còn không biết hỏi cái, giống như thường ngày.

"... Người nói đi đâu?" Tô Mộc:) kích thích cái quỷ, lỡ may có chuyện gì không tốt phát sinh thì làm sao bây giờ a?

"Người lẫn lộn ở thế giới phụ bản, như thế nào vẫn không có tiến bộ gì?" Trong giọng nói hệ thống lộ ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Kia... Vẫn là ta sai?" Tô Mộc:)

"..." Hệ thống: Thật đáng sợ, cực kỳ đáng sợ hãi. "Người đừng như vậy! Lần sau ta nhất định nhắc nhở người." Hệ thống dùng miêu tả của nó vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, để chứng minh mình nói đúng.

"Còn có lần sau sao?" Tô Mộc:

"... Rút rút rút rút, không có, không có." Hệ thống khóc không ra nước mắt, đành phải trả lời xong rồi chạy trốn.

Từng quần! Ai bảo Tô Mộc thật đáng sợ.

"Khụ, có chút lạnh." Tô Mộc phát hiện nước đã nguội lạnh, liền kêu gọi Thục Dục một tiếng, bản thân đứng dậy tự lau thân thể, mặc áo lót tơ lụa màu hồng nhạt được chuẩn bị tốt ở một bên trên ghế gỗ.

Chuyện còn lại chính là của Thục Dục, nếu không mình lỡ làm sai gì đó sẽ bị lộ chân tướng.

"Thục Dục, xong việc không cần lại hầu hạ ta, ta có chút mệt nhọc." Tô Mộc nhìn Thục Dục phát phát tay.

"Dạ." Thục Dục chỉ cho là tiểu thư nhà mình bởi vì chuyện của vương gia, buồn bức không vui, không có gì hào hứng nên cũng không suy nghĩ nhiều.

...

Tô Mộc vòng qua bình phong, mới phát hiện khuê phòng nữ tử cổ đại thật sự là đẹp mắt.

Bên cạnh cây đàn mộc hương, cửa sổ chạm rồng, cửa vào phòng chạm trổ hoa văn hình trăng khuyết nho nhỏ, tinh tế quan sát một phen, góc phòng là bàn tròn làm bằng đàn mộc chạm trổ tinh xảo, bởi vì không có người ngồi xuống, ghế dựa thu vào, trên bàn bày biện dụng cụ pha trà bằng sứ thanh hoa.

Cửa chính đi vào đối diện treo vài bức tranh, bên cạnh đặt thêm một bình hoa, tia tốt, lại lộ vẻ lịch sự tao nhã.

Sau bức rèm che mới tới phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, giữa phòng là lư hương, một chiếc giường là bằng gỗ trầm hương rộng sáu thước treo la trướng tơ lụa, trên trướng thêu châu ngân tuyến hoa hải đường, gió thổi trên tơ lụa sóng động, giống như những đám mây. Giường gối xanh ngọc mang hương, chăn bằng bằng tằm, chõng lên đài ngọc gấp la khâm. Giường bạch ngọc, trong khảm kim châu, điêu khắc thành nhiều đóa thành hoa sen, dùng lam điện ngọc ám tạc thành, còn có da bạch hồ nằm ở phía trên, chân trần bước lên vô cùng thoải mái nhìn không được phát ra âm thanh.

Một khuê phòng nữ tử cổ đại đập vào mi mắt, đàn cổ để ở nơi hẻo lánh, gương đồng đặt trên bàn trang điểm bằng gỗ, còn có tủ quần áo được mài dũa tinh xảo, trong phòng mang không khí sạch thanh thản, nhưng không kém phần xa hoa.

Về mặt Tô Mộc thoải mái thoát giày, nằm vào trong chăn. Thật thật thoải mái, mềm mại, cổ đại còn có loại kỹ thuật này, thật sự là quá tốt.

Trong lúc Tô Mộc chuẩn bị ngủ, lại ngênh đón một vị khách không mời mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Thế giới IV: Các Chủ, thỉnh cầu dung ngã 3

Edit+beta: Linhlady

"A" Tô Mộc đột nhiên kinh hãi bật người dậy.

"Tiểu thư, xảy ra chuyện gì vậy?" Nghe thấy âm thanh trong phòng, Thục Dục lo lắng hỏi, chuẩn bị đẩy cửa vào.

"Không có việc gì không có việc gì, chân ta đụng phải mép giường." Tô Mộc cao giọng trả lời, nếu cẩn thận nghe, có thể nghe được giọng nói Tô Mộc run rẩy cùng bối rối, nhưng do nàng đề cao âm lượng mà bị che lấp đi "...Thục Dục, người đi xuống nghỉ ngơi đi! Không có ta phản phò không được phép vào bên trong, bất kể xảy ra chuyện gì." Tô Mộc nghĩ nghĩ cuối cùng lại bổ sung một câu.

"Vâng, tiểu thư." Thục Dục đáp một tiếng rồi lui xuống.

"... Vị công tử này, ta đã dựa theo lời công tử làm rồi, có thể bỏ dao xuống không?" Thân thể Tô Mộc khẩn trương, không dám động, rất sợ người trước mắt một đao giết nàng.

Đáng giận! Nàng không nghĩ tới đêm nay nội dung vở kịch sẽ phát sinh, khó trách vừa rồi Thục Dục luôn an ủi mình như vậy, thì ra đêm nay là ngày

mình bị vương gia vắng vẻ, gặp phải tên sát thủ này.

Nghĩ tới đây, trong mắt Tô Mộc chợt lóe qua một tia ảo não.

"Vị cô nương này, tại hạ vô tình mạo phạm, chỉ là dưới tình thế cấp bách, không còn cách nào khác, thỉnh cô nương tha thứ." Nói xong, thu thanh chúi thủ vào.

Vậy người có thể đứng dậy khỏi người nàng được không, Tô Mộc nhập vào vai một nữ tử cổ đại, đương nhiên không dám nhìn thẳng vào người nam nhân trước mắt, đành phải nhìn chằm chằm cổ áo màu đen của nam tử, khẽ mỉm cười, nhưng trong lòng lại không tiếng động găm thét.

"Công tử, người có thể đứng dậy được không?" Thanh âm Tô Mộc như suối nước trong trẻo, khiến người ta nghe rất thoải mái, thủ thi thủ thì ôn nhu, nhưng bên tai đồ hồng bán đứng tâm tình nàng giờ phút này.

Nam nhân áo đen vô cùng kinh ngạc khi thấy nàng có thể tự nhiên lạnh nhạt như vậy, lúc nhìn thấy bên tai nàng đồ hồng, không khỏi buồn cười, thì ra là giả bộ. Lúc này hắn mới tỉnh tề quan sát cô gái trước mắt, nàng xinh đẹp nhỏ nhắn không vướng bụi trần, quanh người tự có một cỗ linh khí nhẹ nhàng, da thịt mềm mại, thần thái nhàn nhã, đôi mắt đẹp khẽ đảo, đôi má hồng hồng, khí chất như hoa u lan, nói không hết ôn nhu động lòng người.

"Công tử?" Tô Mộc thấy hắn thật lâu chưa động, đành phải lên tiếng nhắc nhở lần nữa.

Nam nhân ngưng thân thể một cái, nghe thấy Tô Mộc nhắc nhở, từ trên người nàng đi xuống, chỉ là tại sao nàng phải ngồi ở bên cạnh?!! Vị công tử này, người chẳng lẽ không biết cái gì là nam nữ thụ thụ bất thân sao, huống chi ở trên một cái giường.

Tô Mộc tức giận đến khẽ phỏng má! Nhưng lại muốn duy trì khuôn mặt mỉm cười thật tổn sức.

Nam nhân áo đen thu toàn bộ vẻ mặt Tô Mộc vào mắt, không khỏi buồn cười, thấp giọng cười rộ lên, giọng nam trầm thấp lại từ tính ở bên tai Tô Mộc vang lên, làm cho nàng không khỏi nghi hoặc hắn đang cười cái gì.

Ngược mắt trông thấy người trước mắt vẻ mặt nghi hoặc nhìn mình, tựa hồ muốn nói người đang cười cái gì?

Kết quả cười nhiều đến quá dùng sức, kéo miệng vết thương, hắn "Khàn" một tiếng, tay ôm lấy bụng vốn đã cảm máu trước đó.

"Người có sao không?" Tô Mộc nhìn mặt hắn chuyển biến từ cười đến thống khổ, không khỏi lo lắng lên tiếng dò hỏi.

"... Người cảm thấy bộ dáng của ta giống như không có việc gì sao?" Bởi vì đau đớn mà giọng nói bắt đầu ác liệt.

Tô Mộc cũng không thêm để ý, liền vén chăn lên xuống giường nhỏ, từ bên giường kéo ra một ngăn, trông thấy bình bình lọ lọ các loại thuốc khác nhau, không khỏi cảm thán, sao nhiều như thế, nàng làm sao tìm được a? Đành phải lấy tất cả ra xem xét tường tận vậy.

Nam nhân áo đen thấy Tô Mộc không để ý lời nói của hắn mà đi lại chỗ giường nhỏ. Cũng không biết nàng muốn làm cái gì, không làm khó được nên né ra, tay lại không tự chủ nắm chặt chúi thủ bên hông, dự định nàng vừa đi ra ngoài liền giết nàng.

Nhưng nàng chỉ đến bên giường kia mở ngăn kéo lấy thuốc cho mình, hắn kinh ngạc, chỉ chốc lát sau trong mắt liền vui vẻ.

"Chính là cái kia, cái bình màu vàng kim." Nhìn Tô Mộc loay hoay chọn lựa, nam nhân không khỏi lên tiếng nhắc nhở, nếu không, để cho nàng chọn đến hùng đồng, cũng chưa chắc tìm ra.

"Cái này?" Tô Mộc nghe nhắc nhở, ngẩng đầu, cầm cái bình màu vàng kim, quay sang nam nhân lắc lắc, thấy hắn gật đầu, nàng mới đứng dậy, "Công tử, người có thể đi ra đây, ngồi ở chỗ này không?" Tô Mộc cảm thấy vị trí hắn ngồi không tốt rất khó để đổi thuốc, đồ mặt, nhắc nhở hắn.

Này nhưng đây là giường của nàng a, nàng còn chưa ngủ qua đâu.

"Ám Thất." Nói xong, liền chuyển đến vị trí Tô Mộc chỉ, lại sợ Tô Mộc không biết ý tứ của mình, bổ sung một câu, "Tên ta."

"A được, Ám Thất công tử." Tô Mộc đột nhiên ý thức, không phải là muốn mình bôi thuốc cho hắn đi?

"Cái kia Ám Thất công tử, đây là thuốc, người có thể có thể tự mình thay được được không?" Tô Mộc nhỏ giọng hỏi, khuôn mặt đã sớm đỏ hồng.

"Người nói xem?" Ám Thất vốn định tự mình bôi thuốc, nhưng nghe nàng nói xong lại nổi tâm trên cột nàng.

Không chờ nàng kịp phản ứng, đã bắt đầu cởi quần áo, sau đó rất hài lòng trông thấy cô gái trước mắt mặt lại đỏ mặt hơn.

"Người, người..." Tô Mộc cảm thấy Ám Thất thật vô liêm sỉ, thế nhưng trước mặt nàng cởi quần áo.

Lúc này Tô Mộc bị dọa một trận còn chưa quan sát kỹ nam nhân trước mắt, chỉ thấy dáng người hắn cao lớn, da màu đồng, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, giống như bức tượng thần Hy Lạp, đôi mắt u ám thâm thúy lạnh như băng, cuồng dã không câu nệ, tà mị gợi cảm, đôi môi gợi cảm bởi vì bị thương mà trở nên nhợt nhạt.

Nhìn vẻ mặt chính nghĩa lăm lăm, kỳ thật chính là kẻ xấu xa lưu manh, hừ.

Tô Mộc nghĩ, nhìn bộ dáng hần đáng thương như thế, mình từ bi giúp hần một lần, ai bảo hần là đối tượng tiến công chiếm đóng của mình? Nhún vai, không có cách nào nàng phải giúp hần.

Tô Mộc cúi người, cũng không thèm để ý mình áo đang mặc là áo lót. Nhìn kỹ miệng vết thương, có chút ít đã vảy kết, bởi vì động tác vừa rồi quá kịch liệt, mà rỉ ra một ít máu, xoay người ra ngoài bàn cầm nước vào, bắt đầu xử lý miệng vết thương.

Ai kêu nàng ngậy ngốc ở thế giới phá phụ bản kia lâu, hưởng chi nàng cũng học ngành pháp y, những vật này vẫn thấy quen thuộc.

Dùng vải bông lau sạch nhè nhẹ xung quanh miệng vết thương, ngón tay lạnh lạnh lơ đãng đụng vào chỗ cơ bụng nam nhân, làm cho hần khản trương tới cứng cứng. Thật nàng không phải cố ý?

Khi Tô Mộc lau nhìn sáu múi cơ bụng của hần háo sắc muốn sờ soạn một cái, dịch xuống phía dưới còn có...

Tô Mộc "Oanh" một cái khuôn càng đỏ ửng hơn. Bởi vì, bởi vì, nàng nhớ tới hệ thống nói với nàng cái gì 18cm

Tô Mộc không khỏi tăng nhanh động tác trên tay, nhưng ánh mắt lại không cẩn thận liếc đến bộ vị miêu tả không thể kia, thật 18cm sao?

"Khàn" Âm Thất đang nghiền ngẫm nhìn mặt Tô Mộc hồng hồng, nhưng lại bị tay Tô Mộc trượt qua miệng vết thương mơ hồ làm đau.

"Bị đau sao? Thực xin lỗi, thực xin lỗi." Tô Mộc giạt mình, mình đang suy nghĩ gì đấy? Tiếp theo chú tâm thay thuốc cũng không dám nghĩ ngợi lung tung nữa. Xem ra nàng thật sự bị hệ thống đầu độc rồi.

Âm Thất ngăn người nhìn chằm chằm nữ tử trước mắt lông mi dài khẽ run, hần thật hoài nghi nữ tử trước mắt có ý đồ gì. Nhưng biểu hiện của nàng cũng không giống có mưu đồ đã lâu, hưởng chi, trên giang hồ cũng không có người thấy qua hần, hôm nay chỉ là bởi vì trong các giải quyết nhiệm vụ kia quá lâu dài, không còn cách nào khác, hần lại theo chủ nghĩa hoàn mỹ nên đành phải tự thân xuất mã, không ngờ hành tung bị bại lộ, lọt vào ám sát, nên biết đầu người của hần trên giang hồ không biết bao nhiêu người ở treo giải thưởng.

Cho nên, Âm Thất chỉ cho là cô gái trước mắt, có chút lòng tốt, ngốc nghếch đến nỗi mặt đỏ hồng. Chỉ là cử động lại không giống như các tiểu thư trong khuê phòng.

Nghĩ đến hành tung của mình bị bại lộ, ánh mắt Âm Thất không khỏi tối sầm lại, trong mắt hơi thở xung quanh bắt đầu mang theo gió tanh mưa máu, xem ra có người muốn nhin không được ra tay.

Tô Mộc cảm nhận sát khí xung quanh người hần tỏa ra, nhin không được run rẩy, tay run một cái, cổ nén khó chịu, gương mặt hỏi nam nhân, "Làm sao vậy? Đau sao?"

"Không có việc gì." Nam tử trong nháy mắt khôi phục trạng thái bình thường, cái bầu không khí đè nén, làm người ta thở không nổi kia bỗng chốc liền tiêu tán.

Tô Mộc thở phào nhẹ nhõm, đi tới tủ quần áo lấy một tấm vải mềm, dùng cây kéo cắt thành đoạn dài và hẹp, nếu không hơn nửa đêm ra ngoài tìm băng vải sẽ bị người chú ý.

Đứng ở bên người nam tử, "Âm Thất công tử, có thể đứng lên một chút được không? Tay nâng cao chút."

Âm Thất nghe vậy, đứng lên, dựa theo Tô Mộc đã nói làm.

Tô Mộc cầm băng vải đã cắt một vòng lại một vòng quấn lên, đương nhiên trong lúc đó không thể thiếu được thân thể tiếp xúc với nhau, khuôn mặt Tô Mộc vốn đã hồng, cũng nhìn không ra cái gì khác thường.

Nhưng Âm Thất thì khác làn da bị hô hấp hơi nóng của Tô Mộc hù dọa không dám động, giống như bị gãi ngứa, như cào ở trong lòng hần, động tác của Tô Mộc chậm lại.

Hần cũng không biết hần đêm nay như thế nào, tâm tình tốt phá lệ nói nhiều, tâm có chút xuân nhộn nhạo.

... Cuối cùng cột chắc, Tô Mộc hài lòng nhìn thoáng qua nơ con bướm, hoàn mỹ!

Âm Thất nhìn thoáng qua kiệt tác Tô Mộc, cũng không đành lòng lên tiếng châm chọc cái này, lời nói cay nghiệt lên tới miệng đành nuốt xuống.

Ném một câu, "Đi giày vào." Rồi đi tới bàn tròn. Vừa rồi hần đã thấy chân nhỏ của Tô Mộc ở trên nệm êm chà sát.

Màu trắng cái đệm lại thêm chân tuyết trắng như ngọc, thon dài khéo léo đẹp đẽ, mắt cá chân mảnh mai mà không mất đầy đặn, mềm mại không xương, ngón chân cân xứng chính tề, như nười gốc cây tinh tế xanh nhạt, móng tay khoẻ mạnh đáng yêu. Khiến trong lòng hần không khỏi cảm thấy thương tiếc, nhưng lại còn hơi giận, khó chịu, lẽ nào nàng không biết rõ chân không thể để nam tử khác xem sao?

Nói xong cũng sai bước đi về phía trước, vén bức rèm che lên, rót một chén nước uống. Vấn đề là phải để trần nửa người trên.

"A, a." Tô Mộc vội vàng mang giày, từ trong tủ quần áo cầm bộ y phục, sửa sang lại mình một chút, mới đi về phía hần.

Công tử, người như thế này không được rồi? Chúng ta là nam quả nữ ở chung một phòng, còn xiêm y không ngay ngắn, sẽ khiến cho người hiểu lầm.

Hai người ngồi trên băng ghế nhìn nhau chẳng nói gì, Tô Mộc nghĩ, công tử người còn có chuyện gì? Bộ dáng người như thế này rất nguy hiểm.

Rất lâu...

"Vị cô nương này, người xem ta đem ta làm thù lao như thế nào, lấy thân báo đáp được không?" Âm Thất nhướn mày nhìn Tô Mộc, trong lời nói cười giỡn ý tứ sâu xa, hẳn vốn định đưa một lệnh bài cho nàng, hiện tại hẳn không nghĩ làm như vậy, thế này, sinh sống mới có điểm thú vị không phải sao?

"... A? Công, công tử, người..." Tô Mộc lại một lần đỏ mặt, nói chuyện cũng không lưu loát.

Không chờ Tô Mộc nói xong, Âm Thất liền ngắt lời nàng, "Làm thị vệ cho người một năm."

Nói chuyện không cần thờ mặt như vậy.

"A." Nhưng vì sao nàng lại thấy thất vọng?

Âm Thất rõ ràng nghe ra nàng thất vọng, không khỏi buồn cười, nhướn mày, "Lẽ nào người muốn lấy thân báo đáp?"

Tô Mộc vội vàng khoát tay cự tuyệt. Hôm nay dường như thân thể bị lấy hết sức lực, mệt quá.

«

Edit: trả cho các nàng. O.O

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Thế giới IV: Các Chủ, thỉnh cầu dung ngã 4

Edit+beta: Linhlady

Tô Mộc vô cùng buồn chán ở trong phòng, nhìn tới bàn sách bày giấy tờ viết chữ nhỏ xinh đẹp, bản thân nàng không biết viết bằng bút lông nhưng nguyên chủ thì biết. Khi nàng nhập vào tông thân thể này ngay cả ký ức của nguyên chủ cũng thừa kế. Nhưng chỉ có một phần, phần còn lại không hiểu vì sao mơ hồ bị mất đi, hồi hệ thống cũng không hay biết.

Tô Mộc đành phải chấp nhận, nhưng trực giác nói cho nàng biết, đoạn ký ức này khẳng định liên quan đến nguyện vọng của nguyên chủ, về phần tại sao chuyện trọng yếu như vậy lại bị mơ hồ, Tô Mộc cũng không biết. Có lẽ đoạn ký ức này đối với nguyên chủ là một loại gánh nặng, nhưng cho dù như thế nào đều muốn hoàn thành.

Nội tâm nguyên chủ rối rắm, thông qua việc thân thể Tô Mộc rung động nàng vẫn có thể cảm giác được. Chỉ là không nghĩ đến tình cảm nguyên chủ mãnh liệt như thế, thời điểm vừa mới bắt đầu, Tô Mộc có chút không thích ứng, về sau dần dần bỏ thân tự trấn an tâm tình mới chậm rãi chuyển biến tốt đẹp.

Đến cùng có bao nhiêu thống khổ a?

Còn về việc bàn đọc sách có thể xuất hiện ở trong khuê phòng, hoàn toàn bởi vì Tư Đồ Mặc Uyên lúc còn thích nguyên chủ, sẽ làm việc ở trong này. Nguyên chủ cũng được cho phép sử dụng, không được động nhiều, chỉ có thể sử dụng giấy bút. Xem ra Tư Đồ Mặc Uyên yêu thích cũng không gì hơn cái này.

Bất ngờ hơn Tô Mộc cũng không nghĩ đến nguyên chủ có thể viết ra chữ thanh tú như thế, sau nghĩ lại mới nhớ nguyên chủ sinh ra ở gia tộc y học, chỉ là trong nhà đặc tội đại thần triều đình, bị hãm hại, mới tan cửa nát nhà.

Ngược lại Tô Mộc cảm thấy vui vẻ khi nguyên chủ là người của gia tộc y học, nếu vậy nếu nàng có một chút kiến thức y học cũng sẽ không bị ai hoài nghi.

Bởi vì nguyên chủ có dung nhan mỹ lệ mà thoát một kiếp, lại bị bán vào thanh lâu, biến thành nữ tử phong trần. Khác là nàng làm thanh quan, bán nghệ không bán thân.

Về sau, nàng bởi vì lớn lên giống người trong lòng của Tư Đồ Mặc Uyên nên bị thu vào phủ, ý sủng mà kiêu, Tư Đồ Mặc Uyên cũng không chạm vào nàng, có ngủ lại thì cùn đắp chăn thuần khiết nói chuyện, sau đó liền đi, đoán chừng là không muốn làm bản ánh trăng sáng trong lòng mà thôi. Ngược lại nguyên chủ lại tự cho mình là nữ chủ nhân. Cuối cùng, khi bị nữ chủ ghen tập, kết cục vô cùng thảm.

Thích một người không thể thích. Chuyện này không hề sai, sai ở chỗ Tư Đồ Mặc Uyên rõ ràng không thích nguyên chủ nhưng lúc nào cũng tỏ thái độ ái muội, xem nguyên chủ như hồng nhan tri kỷ, bởi vì thích, nguyên chủ cũng cam tâm tình nguyện. Chỉ là về sau nguyên chủ chậm rãi mất đi ý nguyện ban đầu chỉ muốn bồi ở bên cạnh hắn, thay vào đó là ghen tị, lòng dạ độc ác.

Khi một người nam nhân yêu, sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương người, ngay cả hắn cũng không được. Khi hắn không yêu người, cho dù người bị thương, bị hãm hại hắn cũng quan tâm.

Nguyên chủ sao lại không hiểu đây? Thật ngốc làm cho người khác thương tiếc.

Suy nghĩ đến đây lực trên tay Tô Mộc vô thức tăng thêm, chữ viết vì thế mà trở nên vụn vụn.

Tư Đồ Mặc Uyên đã lâu không tới nơi này, trên đàn cũng kết một tầng bụi mỏng. Tư Đồ Mặc Uyên không có tới, nàng cũng ít đánh đàn. Không phải là Tô Mộc thích Tư Đồ Mặc Uyên, nên biết đối tượng nàng tiến công chiếm đóng là Âm Thất, còn lý do không rời khỏi Tư Đồ Mặc Uyên, cái này là do hệ thống gợi ý, đoạn ký ức kia có quan hệ với Tư Đồ Mặc Uyên.

"Tiểu thư, giấy kia đã bị người làm hư." Âm Thất thấy bộ dáng nàng không yên lòng, mà dường như cũng không ý thức được hành động của mình, chữ viết có thể miễn cưỡng xem được cũng bị nàng làm cho mờ hồ không rõ, liền lên tiếng nhắc nhở.

"Hừ, nam nhân đều không phải là thứ gì tốt lành." Nghe được âm thanh Âm Thất từ phía sau vang lên, Tô Mộc liền quay đầu trừng Âm Thất một cái, sau đó nhỏ giọng nói một câu, không dám nói to sợ Âm Thất nghe được.

Có thể vẫn không tránh thoát lỗi tại Âm Thất, hắn sờ sờ sống mũi, hắn không biết mình nơi nào lại chọc tới nàng, xưng hô sao? Không đúng! Mình không phải đã sửa lại rồi sao? Ngâm lại mình đường đường là Các Chủ ám các thế nhưng lại đi làm thị vệ, nàng lại còn làm vẻ mặt thế kia.

Quả thực không biết tốt xấu. Âm Thất hừ lạnh một tiếng, hắn làm thị vệ cho nàng chính là vinh hạnh của nàng.

"Không viết, không viết." Tô Mộc vút bút lên bàn, gọi nha hoàn vào thu thập, "Thục Dục, Hoa Hồng, vào dọn bàn sắp xếp lại."

Nói xong, lại đột nhiên nhớ tới nên đem đàn cầm lau sạch.

Đi đến nửa đường, dừng lại xoay người về phía Thục Dục hỏi, "Vương gia, trở về chưa?"

"Thưa tiểu thư, vương gia còn chưa hồi phủ." Thục Dục thành thật trả lời.

"Được rồi, đi thu thập đi!" giọng nói Tô Mộc lộ vẻ thất lạc.

"Tiểu thư, thật ra..." Vương gia gần một tháng nay đều ở cùng tân vương phi kia. Nhưng Thục Dục lại không đành lòng chứng kiến bộ dáng tiểu thư nhà mình chán nản, muốn nói lại thôi.

"Cái gì?" Tô Mộc dừng lại, quay đầu nhìn sang.

"Không có gì, không có gì, là nô tỳ lẩm miệng." Khoát tay áo, lập tức kéo Hoa Hồng đi thu thập.

Trên đường đi nhìn qua Âm Thất một cái, chỉ cảm thấy không tin nhiệm. Không biết tiểu thư từ nơi nào mang hắn về, Thục Dục đang làm theo ý tiểu thư.

Tô Mộc đã sớm biết ý Thục Dục muốn nói, nàng cũng không muốn làm rõ. Nàng cũng biết Thục Dục rất trung thành, lúc chết cũng là vì che chở nguyên chủ mà bị loạn côn đánh chết.

Thở dài một tiếng, nguyên chủ còn nợ nàng ấy a, "Còn không đuổi kịp?"

Bây giờ mới nhớ tới Âm Thất, không thấy đi phía sau mình, liền gọi một tiếng.

Âm Thất nghe giọng nàng câu gắt không tốt, tức giận đến thiếu chút nữa ném kiếm cắt bước đi luôn, nếu không phải mình đáp ứng nàng hắn không thêm ở lại.

Tại sao lúc trước hắn có thể cảm thấy nàng đáng yêu, thiện lương được? Rõ ràng tính cách không tốt, lúc trước khi cứu mình nhìn rất thiện lương, hiện tại được rồi, mới một tháng, đã bại lộ bản tính. Còn cái tên vương gia kia, có cái gì tốt mà nhớ thương? Còn không phải là mặt nóng dán mông lạnh.

Âm Thất hừ lạnh, nhưng bước chân vẫn đi theo.

...

Tô Mộc làm ướt khăn thấm, lau sạch nhè nhẹ bụi bám vào. Giống như là vuốt ve người mình yêu đã lâu, vẻ mặt đầy hoài niệm, vui sướng.

Hai người cứ như vậy yên tĩnh ở bên ngoài bàn đá, người đứng người ngồi, như một đôi bích nhân.

Ám Thất ôm kiếm, vẫn là một thân trang phục màu đen, khuôn mặt không như thường ngày vui vẻ mà lạnh tanh như người ta nợ hẳn mấy trăm vạn vậy.

Khiến nha đầu đang liếc trộm Ám Thất bị gương mặt tuấn tú của hắn làm cho xấu hổ đỏ mặt. Phát hiện hôm nay toàn thân Ám Thất một bộ ta cực kỳ khó chịu, các người không nên chọc ta, khiến đám người kia bị dọa trắng bệch mặt, không dám nhìn Ám Thất một cái nào nữa.

Hơi thở càng trở nên lạnh lẽo, vốn dĩ đã lạnh, hiện tại càng lạnh hơn. Hù dọa người đi qua đều run sợ, tăng nhanh bước chân, sợ không may chọc phải hung thần này.

"Tiểu Thất, người hù bọn họ." Tô Mộc rõ ràng cảm giác được khí tràng người bên cạnh biến hóa, ngừng động tác trong tay, lên tiếng nhắc nhở.

"..." Nghe câu này, hẳn lại khó chịu.

Nhưng không nghĩ tới người bên cạnh lại bày mặt thối. Cái gì mà Tiểu Thất, hừ, lừa hắn nói đây là tên thân mật, hắn là điền mới tin tưởng nàng.

"Tiểu Thất, đừng nháo được hay không?" Tô Mộc nâng trán, tại sao nàng có cảm giác không phải có một thị vệ mà có một đứa con trai. Đường đường là Các Chủ, sao lại ngây thơ như thế?

Ám Thất nhìn bề ngoài lạnh lẽo, kì thực vô cùng kiêu ngạo. Xem ra hệ thống nói không hẳn là sai, đại khái miêu tả vẫn có căn bản căn cứ. Nếu không, một người giống như khối băng, làm sao sẽ lộ ra cái vẻ mặt này, hệ thống thật không lừa nàng.

Hệ thống: Giờ đã biết là ta không gạt người đi)

"Hừ..." Như thế nào? Sao hiện tại giống như hắn mới là người sai, giống như hắn đang cố tình gây sự, nghĩ hắn đường đường các chủ Ám các bây giờ lại còn bị kêu một cái tên ngây thơ như vậy, thật sự buồn cười, rõ ràng đều là nàng sai.

Rất lâu sau Ám Thất không nghe thấy Tô Mộc đáp lời, cúi đầu liếc qua Tô Mộc, phát hiện hai tay Tô Mộc nâng cằm lên, cười tủm tỉm nhìn Ám Thất, tựa như đang nịnh nọt hắn, này lúc mắt đào hoa cong thành trăng non, trông rất đẹp mắt, trong mắt tựa như nói người đừng tức giận có được không.

Bị nhìn chăm chăm Ám Thất có chút mất tự nhiên, xoay đầu sang nơi khác, nhưng vết ửng đỏ bên tai đã sớm bán đứng tâm tình hắn, "Hừ", đừng tưởng rằng nàng như vậy, hắn sẽ tha thứ cho nàng, hắn làm sao có thể chấp nhận loại xưng hô ngây thơ như thế, sớm biết như vậy đã không nó tên cho nàng.

Mặc dù mặt vẫn thối, nhưng hơi thở Ám Thất so với vừa rồi ngược lại thu liễm không ít, giống như đã bớt giận. Cho dù vẫn lạnh lùng, trong lòng Tô Mộc cảm thấy thiết lập của Ám Thất đã sụp đổ, xem ra là không làm nổi gương mặt lạnh này rồi.

Tô Mộc nhìn chăm chăm Ám Thất, càng vui vẻ hơn, bên tai Ám Thất càng đỏ.

"Kỳ thật trước kia ta ở thanh lâu sau mới tới nơi này..." Nói đến đây, Tô Mộc vô ý thức nhìn Ám Thất một cái, phát hiện hắn không lộ vẻ mặt khinh bỉ, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nói tiếp, "Mà vương gia là người mang ta từ cái nơi ăn thịt người kia cứu ra, trong lòng ta vương gia tựa như ánh rạng đông, cho nên ta rất thích hắn."

Lúc đầu hắn rất kinh ngạc khi Tô Mộc nói với hắn những lời này, về sau mới nghĩ có lẽ nàng muốn tìm một người thổ lộ hết tâm sự, cũng im lặng nghe Tô Mộc kể. Nhưng khi nghe được từ thích, Ám Thất âm thầm nắm chặt tay ôm kiếm.

"... Vương gia gần đây giống như bề bộn nhiều việc, luôn luôn ở cùng vị vương phi mới qua cửa kia giống như đã quên ta, đúng vậy ta cũng chỉ là một nữ tử thanh lâu, làm sao khiến người nhớ kỹ." Tô Mộc mờ mịt thất thố nhìn góc tường xa xa, không biết đang nhìn cái gì, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Ám Thất cúi đầu trông thấy bộ dáng Tô Mộc chán nản, giống như là sa vào hồi tưởng, giống như biến thành người khác hoàn toàn không giống nữ tử vừa chọc giận mình. Trong đó cũng có chút đau lòng nàng, không nghĩ tới nàng có thể kiên cường như vậy.

Ám Thất rũ mắt, bỏ tay ôm trước ngực xuống, xem nhẹ sự khác thường trong lòng.

Trong lòng cũng không biết nên an ủi nàng như thế nào, thấy nàng rất đáng thương, thật lâu chưa lên tiếng.

Trong lúc hắn nghĩ kỹ tìm từ thích hợp để chuẩn bị an ủi Tô Mộc, tay không cầm kiếm mới vừa dự định đặt trên đầu Tô Mộc, đúng lúc ngoài cửa lại truyền đến âm thanh.

Ám Thất nhanh chóng thả tay xuống, để bên người, một tay siết sao nắm lấy kiếm, mu bàn tay nổi gân xanh, mà tay kia chính là nắm thật chặt, mơ hồ có thể trông thấy gân xanh nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Thế giới IV: Các Chủ, thỉnh cầu đụng ngã 5

"Bản vương làm sao lại quên Mộc Nhi được?" Cách đó không xa truyền đến âm thanh nam tử, có chút khàn khàn, lại mang theo mỉa mai hoặc nói không nên lời.

Tô Mộc ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy nam tử mặc áo lam đi về phía mình, khiến nàng ngây ngời, ngồi ở trên ghế không nhúc nhích, tro mắt nhìn nam tử áo lam đi tới.

Đợi lúc hắn đi vào, Tô Mộc mới thấy rõ hắn, dáng người cao gầy xinh đẹp nho nhã. Y phục làm bằng tơ lụa bằng lam thượng hạng, thêu lá trúc tao nhã lịch sự, đường viền là hoa văn tuyết trắng trên đầu hắn cài ngọc trâm. Khéo léo tô đậm tạo ra một vị công tử diễm lệ phi phàm.

Hắn nhếch miệng lên, nụ cười kia có điểm giống như thiếu niên phong lưu. Cái cằm khẽ nâng lên, mắt hạnh có chút gian xảo, sáng lạn như dải ngân hà.

Eo buộc ngọc đai, trong tay cầm quạt xếp ngà voi. Bên ngoài lan can trong hoa viên, xinh đẹp như phù dung dưới ánh trăng, màu đỏ nhạt, sáng rõ như muốn cho gọi mùa xuân về.

Trong nhất thời Tô Mộc sững sốt, không hổ là nam chủ, bộ dáng như vậy đứng bên cạnh Ám Thất cũng khó phân cao thấp, quả nhiên là tiểu thuyết xuyên không, mỹ nam cái gì a, tùy ý có thể nắm một bó to, nữ chủ thật sự là có mắt nhìn a.

"Nhìn thấy bản vương tại sao không có phản ứng?" Nam tử dùng quạt xếp trong tay nhẹ gõ đầu Tô Mộc, ánh mắt lại lơ đãng nhìn Ám Thất một cái rồi thu hồi đến, nhìn Tô Mộc trước mắt đang ngây ngời "Chớ không phải mới gần gũi mấy ngày, nàng đã quên bản vương."

Tô Mộc khẽ hé miệng, chuẩn bị nói chuyện.

Lời nói chưa ra khỏi miệng, liền bị nam tử cắt đứt, "Bộ dáng nàng vô tình như vậy, gọi bản vương thật thương tâm a." Nam tử lập tức làm ra dáng vẻ uể oải.

Tô Mộc phản ứng lại, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên mừng rỡ, lập tức đứng dậy. Cũng không biết nghĩ đến cái gì, trên mặt lại không còn đáng tươi cười.

Sợ Ám Thất ở bên sẽ ảnh hưởng đến hành động của mình, trong khi đối tượng mình tiến công chiếm đóng chính là hắn, làm sao có thể ở trước mặt của hắn cùng với nam tử khác thể tình cảm? Nói cách khác, độ hảo cảm của Ám Thất liền khó xoát.

Cho nên nàng lui xuống bên cạnh thân thể Ám Thất, ở bên tai hắn nói nhỏ, "Ta muốn ăn bánh hoa lê ở tị phúc lâu."

Ám Thất tự nhiên cũng biết Tô Mộc muốn đẩy mình ra, nhếch miệng, trong lòng hết sức bất mãn, nhưng vẫn nghe lời Tô Mộc tránh ra, mắt không thấy tâm không phiền, hừ.

Làm người thật là khó, làm một người tiến công chiếm đóng người khác càng khó QAQ

Ám Thất đi rồi, Tô Mộc khẽ thở ra một hơi, thật ra nàng cũng không xác định Ám Thất có đi hay không, nếu không đi, nàng bị kẹt ở giữa thật khó làm người.

Nam tử đem động tác Tô Mộc thu hết vào mắt, cũng không nói cái gì. Hắn biết người kia ở bên cạnh Tô Mộc là người Tô Mộc cách đây một tháng ở ngoài nhặt được, nếu không phải Tô Mộc đeo bám dai dẳng, hơn nữa thuộc hạ hắn đi điều tra hắn(AT), phát hiện gia đình hắn thật sự là trong sạch, cả nhà bởi vì bị thổ phỉ cướp giết, hắn lại có chút ít công phu, tay không khó địch nổi chúng, cứu được mẫu thân, sau đó mẫu thân lại ở trên đường chết bệnh, nếu không phải là biết rõ hắn cũng sẽ không cho người này vào vương phủ.

Hai tay Tô Mộc gấp lại đặt ở bụng, thoáng quỳ gối, trong miệng nói: "Vương gia vạn phúc."

"Vương gia thương tâm có thể so với thiếp thân sao." Tô Mộc chu miệng lên, giống như có thể treo chiếc bình nhỏ.

"A?" Nam tử rất có hứng thú, vỗ tay.

"Vương gia thật đúng là vô tình a..." Tô Mộc giận dỗi vậy dậm chân, xoay người đưa lưng về phía Tư Đồ Mặc Uyên, "... Có vương phi muội muội, nhiều ngày không thèm đến nơi này của thiếp thân. Thiếp thân thật sự là trông trời trông đất cũng không thấy vương gia đến."

Tô Mộc dừng một chút, "... Thật vất vả trông mong vương gia đến, vương gia lại oán giận thiếp thân, thật khiến thiếp thân thương tâm a!"

Giọng nói Tô Mộc dần dần mang theo ủy khuất, nhưng lại cố làm ra vẻ kiên cường thản nhiên.

Nhìn người trước mắt Tư Đồ Mặc Uyên khẽ đau lòng, xoay người Tô Mộc đối mặt với mình, lại ngoài ý muốn thấy vẻ mặt Tô Mộc lúc này, đôi mắt bình thường ngậm ý cười mà bây giờ mắt đảo hoa lại rung rung.

Hai tay đặt lên vai Tô Mộc, thủ thi giải thích, "Được được được, là bản vương sai."

Nói xong dừng một chút, đổi thành ôm, đặt trán Tô Mộc dựa trên vai mình, "Là bản vương không quan tâm nàng, nhưng nàng cũng biết, bản vương vắng vẻ tân vương phi, Giang đại tướng quân kia không phải là người dễ trêu, huống chi bản vương thú nàng ta là đích nữ, hoàng huynh vạn nhất trách tội xuống, bản vương nhưng không đảm đương nổi a."

Nói xong, trong đầu Tư Đồ Mạc Uyên chẳng biết tại sao chợt lóe qua một bộ bóng hình xinh đẹp, trong lòng có chút ít khác thường.

Hừ, ở trong lòng Tô Mộc phi nhỏ Tư Đồ Mạc Uyên, lời nói dối qua loa như thế, thiết thời hần nói được, vấn đề là nguyên chủ lại còn tin tưởng, nàng cũng không muốn nghĩ nếu như sợ hoàng đế tránh tội, làm sao liên quan tới nguyên chủ? Lẽ nào khi yêu chỉ số thông minh nữ nhân thật sự là số âm sao?

Tô Mộc thờ dài, thật ra không phải là không biết, chỉ là làm như không thấy mà thôi. Nếu người đã muốn diễn ta đây không phải nên phối hợp người sao, lại có thể bức người yêu người nhất biểu diễn.

Nghĩ tới hành động đó, Tô Mộc thật muốn hát vang một khúc diễn viên thật khiêm tốn!

Tư Đồ Mạc Uyên cảm giác nữ tử trong lòng tâm tình không ổn định, cảm thấy với lời nói mình, nàng nhất định sẽ tin tưởng, khẽ yên lòng, lại sợ hãi nữ tử trong lòng tiếp tục hỏi.

Nghĩ đến người kia, đột nhiên trong lòng hần có chút sốt ruột muốn trở về nhìn vương phi, không biết bây nàng ta lại bày ra trò gì chọc mình. Hần biết nàng ta đang lấy lòng hần mà hần cũng bị nàng tài trí hơn người của nàng ta làm kinh điển.

Tư Đồ Mạc Uyên Tô Mộc buông ra, nhìn Tô Mộc nói, "Mộc Nhi, bản vương còn có một chút công sự chưa xử lý. Chỉ nàng chịu ủy khuất một chút, gần đây ta nhiều chuyện bận rộn quá."

"Là sao? Vương gia có thể làm việc ở đây mà. Không phải ở chỗ thấp thân ngài đặt một bàn làm việc sao! Vương gia đã dọn một thư phòng nhỏ, hơn nữa trước kia vương gia từng xử lý công việc tại đây."

Vừa dứt lời, đã nhìn thấy thân hình Tư Đồ Mạc Uyên cứng một cái.

Tô Mộc cúi đầu cười châm chọc một tiếng, tiếp theo ngẩng đầu cười rạng rỡ nhìn Tư Đồ Mạc Uyên nói, "Nói giỡn a! Công sự của vương gia làm sao có thể xử lý ở trong khuê phòng nữ tử đâu, truyền đi sẽ bị người chê cười a! Vương gia mau đi đi."

Quả nhiên nháy mắt Tư Đồ Mạc Uyên trong yên lòng, "Vẫn là Mộc Nhi khéo hiểu lòng người." Nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn Tô Mộc "... Bản vương đi." Nói xong, nhấc chân đi, không lưu tình một chút nào.

Tô Mộc hoảng hốt nhìn theo bóng lưng Tư Đồ Mạc Uyên, lẩm bẩm tự nói, "Này, đây chính là người thích, buồn cười đến cực điểm. Vì hần, người thậm chí buông tha cho dù cách chân tướng chỉ một bước. Hần sao lại có thể không biết đạo lý như vậy, thật sự là con người vô tình a!" Nói xong, cử chỉ Tô Mộc lại giống như điên rồi. Cúi đầu thấp giọng cười rộ lên, thật không biết câu kia vô tình nói đến là ai, là hần, cũng là nàng.

"Tiểu thư, thật vất vả vương gia mới đến, ngài sao không khuyên vương gia lưu lại." Mới Tư Đồ Mạc Uyên vừa một bước đi, Thục Dục liền vào, không thấy được vẻ mặt tiểu thư nhà mình lúc này, nhưng đối với hành vi không chịu thua kém của tiểu thư mà cảm thấy bất lực.

"... Lẽ nào người không nhìn ra tâm vương gia đã sớm không còn ở đây? Ta làm sao mặt dày, ủy khuất mình, khổ sở giữ lại hần?" Tô Mộc thấy Thục Dục lên tiếng nhanh chóng khôi phục bình thường, nhẹ nhàng liếc về Thục Dục một cái, trở về phòng trong.

Thục Dục không thể tưởng tượng nổi khi nghe nhà tiểu thư mình nói, không phải trước kia tiểu thư ngày ngày đi theo vương gia sao!

Thục Dục hoảng thần, chỉ nghe thấy tiểu thư nhà mình lẩm bầm lâu lâu, thân ảnh đã sớm đi xa, "Tiểu Thất, sao còn chưa có trở lại? Thật muốn ăn bánh hoa lê a, không phải là hần trộm ăn bánh hoa lê? Đáng giận, chờ hần trở về, nhất định giáo huấn hần thật tốt, hừ, cho hần biết ai là chủ tử."

Thục Dục mơ hồ còn có thể nghe thấy tiểu thư nhà mình oán hận, tiểu thư như thế này thật sự đã lâu không thấy. Nhưng thế này cũng tốt, lão gia trên trời có linh thiêng cũng không muốn trông thấy tiểu thư khôn khéo vì tình, tiểu thư có thể như lúc trước là tốt nhất.

"Thục Dục, những người khác đâu, người còn ở bên ngoài ngây ngốc làm gì? Trà hết." Tô Mộc chuẩn uống trà, mới phát hiện trà hết.

Ngẩng đầu chuẩn bị kêu gọi Hoa Hồng đi thay ấm trà, phát hiện Hoa Hồng không ở đây. Từ lúc Tư Đồ Mạc Uyên đến, bọn hạ nhân đã sớm lui ra, chỉ có nha hoàn thiếp thân Thục Dục ở không xa hầu.

Đành phải gọi Thục Dục vào đi thay ấm trà, Thục Dục còn đứng ở bên ngoài, đành phải lớn giọng gọi một tiếng.

"A a, nô tỳ đến ngay." Thục Dục hoàn hồn, lập tức bước nhỏ chậm vào, đi đến trước mặt Tô Mộc, "Những người khác bị nô tì cho đi xuống rồi, nô tì còn tưởng rằng vương gia sẽ lưu lại bồi tiểu thư." Ý thức được mình vừa nói đến vương gia, Thục Dục cẩn thận nhìn tiểu thư, phát hiện tiểu thư nhà mình không có gì khác thường, mới khẽ yên lòng.

Nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng, tiểu thư nhà mình trước kia vô cùng mê muội vương gia, khi mình đi sẽ không làm chuyện gì đại đột chứ?

"Yên tâm, tiểu thư nhà người không có yếu đuối như vậy." Tô Mộc hiểu ý Thục Dục liếc qua một cái.

Thục Dục im lặng, cảm giác quần bách khi bị nhìn ra tâm, trong nháy mắt mặt đỏ lên.

"... Vẫn là Thục Dục nhà chúng ta đáng yêu, đến thân thân." Trong mắt Tô Mộc chứa ý cười xem mặt đỏ của Thục Dục, giả vờ làm ra động tác, nói xong phát hiện mặt Thục Dục càng đỏ.

"Tiểu thư!" Thược Dược dậm chân, nhanh chóng cầm lấy ấm trà, bước nhỏ chạy ra ngoài, tiểu thư nhà mình thật không đứng đắn, không nghĩ tới tiểu thư là dạng này.

"... Ha ha" vẫn là Thược Dược chơi thật thú vị, không giống khi trêu chọc tên Âm Thất kia, vốn là mặt lạnh lại càng lạnh hơn, hừ, "... Âm Thất sao còn chưa trở lại?" Tô Mộc nhàm chán vuốt vuốt chén trà nhỏ.

Ở trên đường, Âm Thất ung dung đi tới, "Ách xì" khẳng định là cái nữ nhân đáng giận kia đang mắng mình. Hừ, thế nhưng đường đường là các chủ Âm Các lại làm chân chạy mua bánh hoa lê cho nàng, nữ nhân được voi đòi tiên.

Còn có thể đẩy bản các chủ ra, cùng cái tên vương gia không ra gì kia khênh khênh ta ta, không được, hần phải trở về quấy rầy bọn họ, đối, trở về quấy rầy bọn họ.

Âm Thất vừa nghĩ như thế, đột nhiên cảm thấy tâm tình không khó chịu giống như vừa rồi tốt lên rất nhiều. Suy nghĩ đến đây, liền tăng nhanh bước chân hồi phủ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Thế giới IV: Các Chủ, thỉnh cầu dung ngã 6

Edit+beta: Linhlady

Tô Mộc ăn bánh hoa lê Âm Thất mua về, con mắt cong cong nhìn chăm chăm bánh hoa lê trong tay, dường như trong mắt chỉ có nó.

Hai bàn tay cầm lấy một cái bánh hoa lê, từng ngậm từng ngậm ăn, giống như mèo con tham ăn, phoi nấng dưới ánh mặt trời ấm áp, toàn thân thích ý, khiến người ta duỗi tay xoa đầu nàng một cái.

Trên thực tế, Âm Thất đã làm như thế. Vốn dĩ hần cảm thấy rõ ràng là hần mua về, nàng còn không thèm nhìn hần. Chỉ nhìn chăm chăm vào bánh hoa lê trong tay, ngó cũng không thèm ngó hần một cái, thật sự là tức chết hần.

Nhưng là hiện tại hần cảm thấy cũng không chuyện gì, xem nàng hiện tại vui vẻ như vậy, hần liền không so đo.

Âm Thất: Ủm, xúc cảm thật tốt, mềm mại.

Tô Mộc đang chuyên tâm ăn bánh hoa lê, đột nhiên cảm giác được sức nặng trên đầu, ngẩng đầu nhìn lên Âm Thất, không hiểu Âm Thất làm sao.

Ngừng động tác trên tay, vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc nhìn Âm Thất, dùng một bộ ngueri muốn làm cái gì nhìn động tác của Âm Thất, "Meo meo?"

Âm Thất vui vẻ vuốt ve mái tóc Tô Mộc, ánh mắt dờ xuống tạo khung cảnh thật ấm áp, dựa vào ánh mắt nghi hoặc của Tô Mộc, mới phát giác động tác của mình có chút không giải thích được, trên thực tế chính hần cũng cảm giác mình có chút kỳ quái.

Âm Thất không tự nhiên thu tay lại, ôm quyền để trên môi, "Khụ khụ, trên tóc ngueri có dính bẩn." Nói xong, hai bên tai lại hồng hồng.

Về mặt Tô Mộc là tin ngueri mới có quý, Âm Thất không được tự nhiên kiên trì nói thêm, "Là thật." Nhưng ánh mắt lại đảo khắp nơi không dám nhìn nàng.

Tô Mộc nghe đến đó, mặt mày liếc mắt, lỗ tai ngueri không nói như thế.

"Không tin, ngueri xem." Mắt thấy Tô Mộc vẫn không tin. Cũng không biết hần lấy ở đâu ra một dây trang sức, dùng nội lực đem nó hóa thành mảnh vụn, mở tay ra đưa cho Tô Mộc.

Tô Mộc nhìn vật trong tay hần, lại cảm thấy ngueri trước mắt có thể thật sự không nói dối, được rồi, tạm thời tin tưởng hần.

Tô Mộc: Buông tay.

"Vậy bây giờ trên đầu ta còn có sao?" Tô Mộc sợ trên đầu còn có gì đó, nghiêng đầu lại gần Âm Thất.

Âm Thất nhìn tóc đen Tô Mộc trơn mượt như tơ lụa, đang dựa vào gần mình, thật muốn chậm rãi vuốt vuốt, sao đó đặt ở dưới mũi tình tế ngueri.

Âm Thất bùng tình, bị chính mình ý tưởng hù dọa, không kịp nói gì cầm kiếm, chạy trốn chết.

Nhìn bước chân Âm Thất có chút không yên, Tô Mộc khó hiểu, nàng cũng không phải mãnh thú hay hồng thủy, nàng chỉ là muốn hần giúp mình nhìn một

chút trên đầu còn dính gì thôi.

Tô Mộc ỳ ỳ khuất nhếch miệng, phát hiện trong miệng bánh hoa lê ăn ngon thật, vui vẻ bắt đầu ăn, hoàn toàn quên chuyện mới vừa mới phát sinh, đối với kẻ ăn hàng mà nói, có chuyện lớn gì có thể so với ăn đây?

Ăn ăn, sau đó Tô Mộc bắt đầu ngồi ngây ngốc suy nghĩ, nàng đột nhiên cảm thấy đầu óc nữ chủ thật sự là tốt, mới ngần ngại một tháng, đã khai trương một trà lâu. Bánh hoa lê trên tay nàng cũng là mua ở đây, khó trách sẽ chộc khoản nợ hoa đào!

Các loại nam nhân ưu tú như tre già măng mọc, chỉ là Tô Mộc không hiểu tại sao cuối cùng nữ chủ vẫn lựa chọn nam chủ - - Tư Đồ Mặc Uyên, nam nhân Tư Đồ Mặc Uyên như vậy, mặc dù lớn lên không tệ, nhưng trong lòng lại chứa một hình bóng người khác, có thể yêu thật nàng ta sao?

Thật may trong thế giới này Tô Mộc không cần tham gia chuyện tình cảm nam nữ chủ, cho nên cũng không thêm đề ý sâu hơn.

Nói đến đây Tô Mộc lại có một thắc mắc, người từ hiện đại xuyên việt đến cổ đại nhân có thể lợi hại như vậy sao? Nếu là nàng, khả năng chỉ biết ăn đi, chỉ cần ôm một cái bắp đùi đến bao dưỡng mình, sau đó sẽ vui chơi giải trí, vui đùa một chút rồi ngủ.

Nàng như vậy chẳng khác gì một người vô dụng.

Không cần phải phấn đấu thật tốt vì cuộc sống! Đáng tiếc nàng bây giờ vẫn không thể, tâm trạng Tô Mộc bỗng chốc tụt xuống, thật là khổ sở a.

Trong lòng Tô Mộc vô cùng chán ghét nữ chủ trong thế loại văn xuyên việt, luôn thích dùng tài trí hơn người mà thái độ đối đãi với cổ nhân không ra gì, luông ngi cô nhân tư tưởng phong kiến, phỉ nhổ hành vi bọn họ, nói người với người là ngang hàng, kỳ thật chính nội tâm nàng ta căn bản cũng không làm được, lại lúc nào cũng có loại cảm giác ưu việt hơn người.

Không biết loại tự tin này nữ chủ lấy ở đâu ra, Tô Mộc cảm thấy trí tuệ hiện đại, trình độ khoa học kỹ thuật có thể cao như vậy, cũng là bởi vì kết tinh trí tuệ của cổ nhân truyền từ đời này sang đời khác mà thành. Hơn nữa bọn họ có một ít tư tưởng vĩ đại, phát minh không phải đến nay vẫn còn tiếp tục sử dụng sao? Huống hồ lại còn có một chút hiện tượng mà người đại diện cũng không cách nào lí giải được.

Các nàng có tư cách gì nói bọn họ cổ hủ? Trong khi nàng ta cũng chỉ là đánh cắp thành quả của người khác mà thôi.

Hơn nữa các nàng làm sao có trí nhớ tốt như vậy, lại còn thông minh. Thờ cổ xem qua một hai lần cũng có thể nhớ? Không học qua quản lý cũng có thể trực tiếp mở cửa hàng, trà lâu? Không học qua vũ đạo thể nhưng có thể bụng múa? Sau đó tùy tiện lấy một hai khúc nhạc hiện đại lại có thể mê đảo mọi người, dẫn tới vô số mỹ nam chen lấn để đến gần nữ chủ.

Kết cục cuối cùng có hai loại, một là chúng các nam nhân đạt thành nhận thức chung, cùng nhau có được nữ chủ, chỉ hy vọng ở trong lòng nữ chủ lưu lại một vị trí cho mình. Một loại khác chính là nữ chủ trêu chọc xong bỏ chạy, cuối cùng trong đám nam nhân, sẽ chọn nam nhân có quyền thế địa vị tối cao, để cho các nam nhân khác tinh thần chán nản, đành phải buông tay, nội tâm lại cảm thấy cũng không yêu những người khác, cuối cùng sống cô độc quãng đời còn lại.

Tô Mộc bắt đầu đi vô trán, trời đất bao la chỗ nào chẳng có cỏ thơm, cần gì yêu đơn phương một cảnh hoa? Bất quá, cũng là Chu Du đánh Hoàng Cái, một người nguyện đánh một người nguyện chịu đựng. Làm người ngoài cuộc, Tô Mộc cũng khó mà nói cái gì. Tình cảm loại vật này, từ trước đến nay là chuyện giày vò, không phải sao?

Nữ chủ trong thế giới này so với mấy loại trước còn tốt hơn một chút, chỉ dính vào cuộc tình tay 3 đầy máu huyết, khi nữ chủ vừa mới bắt đầu vì nịnh nọt nam chủ còn chưa ổn định tư tưởng, thỉnh thoảng lại so sánh chuyện này chuyện kia, đương nhiên hiệu quả cũng là thần kỳ, nội tâm nam chủ cũng chậm rãi bị nàng ta mềm hoá, bắt đầu hiểu nên quên người trong lòng kia. Khi vừa mới bắt đầu nữ chủ cũng cho là mình cũng không có cảm giác với nam chủ.

Vì vậy nàng ta tìm cách chạy ra khỏi phủ, gặp một công tử ôn nhuận như ngọc, là trưởng tử phủ Thừa tướng. Rất nhanh, nữ chủ bị khí chất hấp dẫn, cảm thấy hẳn mới là chân ái của mình. Mà người kia cũng bởi vì ý tưởng mới lạ khác với mọi người của nữ chủ chinh phục, đáng tiếc là "Từ xưa biểu ca biểu muội luôn là một đôi". Vị công tử kia ở trong phủ đã có một biểu muội, biểu muội nhưng lại rất thích biểu ca.

Cho nên nữ chủ bị ngáng chân, làm khó không ít, nữ chủ đích chịu không nổi một lần chạy trốn, trong lúc vô tình nghe nói nam chủ liên tục đang tìm nàng ta, vì nàng ta không quản xuyên hậu viện, qua các loại chuyện buồn bực không vui, nàng ta mới phát hiện mình thích nam chủ, dự định một lần trở lại nam chủ bên cạnh.

Nhưng nàng ta muốn đi chơi lần nữa, ngắm non sông. Sau đó làm quen rất nhiều nhân tài, ở các quốc gia, ở mỗi một địa phương thành lập đế quốc buôn bán mình, cơ hồ lung đoạn buôn bán đại nam triều, khiến hoàng đế không thể không ra mặt cùng nàng ta thương thảo.

Tự nhiên một lần nữa nam chủ trở lại bên cạnh nàng ta, bên cạnh cũng đã không ít người, nhi tử mình chủ vô lâm, nhà giàu ở quốc gia khác, thái tử những quốc gia khác, vương gia cái gì, âm vệ. A, còn có thái tử đại nam triều. (đại nam triều, chính là chỗ quốc gia nam chủ)

Chỉ là cuối cùng nữ chủ trợ giúp nam chủ, rất nhanh ở trên triều đình chiếm quan trên.

Nam chủ cuối cùng giơ khẩu hiệu cao thanh quân, đánh vào trong cung, khởi xướng chính biến, hỗn chiến năm ngày năm đêm, thắng lợi cuối cùng. Hoàng đế chết ở trên ghế rồng, chết không nhắm mắt, nhìn qua phương hướng nữ chủ.

Sau bị thế nhân cười xưng, "Hong nhan họa", cảm thán hồng nhan họa thủy kia thật là gây họa.

Tự nhiên quốc gia mà nam chủ cùng nữ chủ thống trị, mở ra thịnh thế, phồn thịnh. Bởi vì hoàng đế cùng hoàng hậu vô cùng ân ái, khi đó mọi người ào ào bắt chước, nhất thời xu hướng một chồng một vợ dầy sống. Bọn họ cũng được tôn sùng gọi là nguyên thủy hoàng đế cùng thành đức hoàng hậu.

Nói tóm lại, kết quả còn khá tốt. Chính là chuyện tình cảm còn nhiều điểm tranh cãi.

Suy nghĩ đến đây, trong nháy mắt Tô Mộc không còn hứng ăn bánh hoa lê, thả bánh hoa lê trong tay ra, phui vụn bánh dính trên tay.

Khuỷu tay dựa trên bàn, bàn tay chống cằm, nhìn khung cảnh qua cửa vô cùng buồn chán, tên Âm Thất hỗn đản kia cũng không biết đi đâu, Thục Dục cùng Hoa Hồng đã đi lấy vải vóc cùng lương tháng.

Thật nhàm chán thật nhàm chán, thật muốn đi gây sự a.

Đột nhiên ánh mắt Tô Mộc sáng lên, đúng, gây sự a!

Tính tính hàng ngày của nguyên chủ cũng là đi khiêu khích, cãi lương không bằng bạo lực, hôm nay nàng đi đi.

Thật sự là một ngày không gây sự liên khó chịu, Âm Thất không ở bên cạnh mình, như thế này vừa vặn. Lỡ may hắn bị nữ chủ làm mê hoặc, nàng nên làm cái gì bây giờ a?

Được, hiện tại nàng đi. Tô Mộc lập tức đứng lên, đi tới bàn trang điểm, sửa sang lại dung trang của mình một chút, vỗ vỗ mặt, thật sự là khuôn mặt đơn thuần lại không có điệu bộ của một nữ hài tử.

"Tiểu thư, nô tỳ trở về." Thục Dục cùng Hoa Hồng ôm vải vóc vào.

"... Thật sự tức chết nô tì, tiểu thư." Thục Dục thở phì phò nói, vừa nhắc tới không thêm che miệng, "Thật sự là cầu nô tài, mắt chó nhìn người thấp. Một đám nô tài nịnh nọt."

"Đúng vậy, một đám cầu nô tài." Hoa Hồng ở một bên liên tiếp gật đầu, thập phần đồng ý với lời của Thục Dục, phụ họa nói theo.

"Làm sao vậy? Ai chọc Thục Dục cùng Hoa Hồng tức giận a?" Tô Mộc kéo ra bức rèm che, đi ra, "Để tiểu thư ta hảo hảo đi thu thập bọn họ."

Tô Mộc nhưn mày nhìn Thục Dục cùng Hoa Hồng bởi vì bị tức mà phồng quai hàm lên, không khỏi cảm thấy buồn cười, tiến lên vài bước, nhấn quai hàm từng người.

"Tiểu thư, chính là lãnh sự phòng cùng đám nô tài kia. Vương gia mới mấy ngày không có tới, bọn họ liền bắt đầu nịnh bợ tán vương phi..." Thục Dục trước tiên mở miệng, "... Bọn họ còn châm chọc khiêu khích nói, tiểu thư đã là người cũ. Bọn họ, bọn họ còn nghĩ cắt xén lương tháng của tiểu thư. Tức chết nô tỳ.."

Hoa Hồng ở bên Thục Dục gật đầu, "Không sai, không sai. Nô tỳ cùng Thục Dục tỷ tỷ cùng bọn họ ầm ĩ một trận, bọn họ còn nói chính chủ đến rồi, bảo chúng ta an phận một chút, rõ ràng, rõ ràng vương gia trước kia thích tiểu thư nhất."

Hoa Hồng dừng một chút, "Tiểu thư, chúng ta cáo trạng vương gia. Để vương gia thu thập bọn họ, khiến bọn họ nhận thức một chuyện tiểu thư mới không bị thất sủng đâu."

"A, này chút chuyện a." Tô Mộc chẳng hề để ý phát phát tay, "Đến, nói lâu như thế. Thục Dục, Hoa Hồng uống một ngụm trà." Nói xong cũng rót hai chén trà.

"Tiểu thư!!" Tiểu thư nhà mình sao lại như vậy. Thục Dục trừng to mắt, phát hiện tiểu thư nhà mình so với mình lạnh nhạt rất nhiều. "Đám cầu nô tài kia đã bắt nạt đến trên đầu chúng ta rồi."

"A?" Tô Mộc nhẹ nhàng nhìn thoáng qua các nàng, thấy các nàng không động, đành tự mình ngồi xuống uống một ngụm trà.

"Thục Dục, ngươi sao lại không hiểu." Tô Mộc nhấp một ngụm trà, "Ngươi nghĩ, vương phi vào phủ mới kia, là do Hoàng thượng tứ hôn a. Chẳng lẽ muốn cùng Hoàng thượng đối nghịch sao?"

Tô Mộc ngưng một cái, nhìn thoáng qua sắc mặt tái nhợt Thục Dục, tiếp tục nói, "Chúng ta đương nhiên không thể cùng Hoàng thượng đối nghịch. Hơn nữa đám nô tài kia nói không sai, vương phi kia mới là chính chủ, chúng ta phải hạ thấp tư thái, biết rõ chưa? Vạn vạn không thể vượt qua thân phận, cho dù vương gia không thích nàng ta, nàng ta cũng là vương phi cái vương phủ này!"

"Mà tiểu thư ta..." Tô Mộc chỉ chỉ chính mình, "... Chỉ là thiếp."

"Cho nên biết không? Về sau cũng không thể lặp lại loại sai này, biết rõ chưa?" Tô Mộc liếc qua sắc mặt không Thục Dục, tự giác giáo dục tiếp, "Còn có, Hoa Hồng ngươi cũng như vậy đi."

"... Vâng, tiểu thư." Hai người cũng ý thức được cử động mình sẽ mang đến hậu quả cho tiểu thư nhà mình, vội vàng đáp ứng.

"Còn có, đi xuống phân phó những người khác." Tô Mộc bổ sung một câu, "Đợi lát nữa theo ta đi tìm vương phi kia xin lỗi, yên tâm, không có việc gì."

Hai người đáp ứng nhanh chóng đi xuống làm việc.

Edit: sorry các nàng ta đi thực tế phải đi chuyển bằng xe rất nhiều, mà ta bị say xe. □□□ giờ mới trả chương cho các nàng đây.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thế giới IV: Các Chủ, thỉnh cầu dung ngã 7

Edit+beta: Linh lady

Tô Mộc thông thả ung dung bước từng bước nhỏ, đi tới hậu hoa viên, nàng muốn gặp nữ chủ phải đi qua một hoa viên mới có thể đến đặt chỗ ở của nàng ta - phong viên, chỗ đó cũng là nơi cách chỗ ở của vương gia gần nhất.

Nhưng thật ra trong hậu viện vương gia cũng chỉ có hai người Tô Mộc cùng nữ chủ mà thôi. Nguyên chủ chỉ là chiếm sủng ái nhất thời Tư Đồ Mặc Uyên, cho nên nguyên chủ mới lớn lối như vậy, hai người hậu viện có thể tạo ra sóng gió to lớn gì đây, hậu viện này muốn làm gì cũng không làm nổi.

Còn cái tên phong viên này là dựa theo người trong lòng của hắn ta mà đặt. Nàng gọi thẩm phong, ý là thanh mai trúc mã với nam chủ cùng nhau lớn lên, nam chủ ở giai đoạn thanh xuân u mê, tình cảm trong nội tâm gọn sóng, rất thích tiểu cô nương kia thường thường làm bạn ở bên cạnh mình, chỉ tiếc nàng ấy vừa ra đời liền mang bệnh trong người, lúc cập kê mười lăm tuổi, bệnh tình càng nặng thêm, cộng thêm buồn bực không vui, cuối cùng bệnh không dậy nổi buông tay nhân gian.

Bất quá, nàng đã ở trong lòng nam chủ chiếm cứ một vị trí, vì nàng mà kỷ niệm, nên đặt tên nơi ở gần mình nhất là phong viên, nhưng bây giờ nữ chủ lại có thể vào ở, xem ra người trong lòng kia cũng chỉ là chấp niệm nhất thời trong nội tâm của hắn ta mà thôi.

Tô Mộc thờ dài, không khỏi tăng nhanh bước chân, đi tới phong viên, không để ý vườn hoa ngày thường mình vẫn yêu thích nữa, hiện tại chỉ muốn nhanh chóng đến gặp nữ chủ.

Dùng một cái tay vỗ vỗ mu bàn tay còn lại, Tô Mộc tự nói với mình không cần gây sự. Rủi rít riu rít, Thược Dược gây sự trước mình, hướng chi Âm Thất còn không ở đây, sức đề kháng gây sự cũng không có, trước tiên vẫn là đừng đắc tội nữ chủ thì hơn.

Dù sao trong tương lai sẽ có thật nhiều người có quyền có tiền đứng ở sau lưng nàng ta, bây giờ mình lại đi đối đầu, ngáng chân nàng ta, việc này không là tự đi tìm chết sao? Cái cô biểu muội kia chính là một ví dụ sống sờ sờ, không, nguyên chủ nàng cũng là ví dụ máu chảy đầm đìa.

Cho nên vẫn an phận một chút sẽ tốt hơn.

Hướng chi đợi lát nữa, lỡ may nam chủ xuất hiện, sau đó cho là mình đi tìm nữ chủ chính gây phiền toái, vậy thì xong đời. Trước kia nàng là người đẩy nữ chủ xuống sông, bị vương gia cảnh cáo không cần bày trò để ngáng chân nữ chủ.

Nếu như một tháng trước, Tư Đồ Mặc Uyên còn có thể nói vài lời bảo vệ nàng, như vậy một tháng sau, Tô Mộc không dám xác định. Từ khi nữ chủ xuyên qua, Tư Đồ Mặc Uyên cũng là thật lâu không có tới nàng nghe nàng gây đàn. Phải biết lúc trước hắn ta rất thích nghe nguyên chủ gây đàn, là vì bộ dáng khi nguyên chủ gây đàn vô cùng giống người trong lòng hắn ta.

Rất nhanh đã đến trước cửa phong viên.

Đứng ở ngoài cửa vòm hình bán nguyệt, Tô Mộc đánh giá phong viên, trước mặt khí thế dồi dào, bên trên là tám biển thiếp vàng, chữ viết khí thế khoáng đạt. Nam chủ đối với người trong lòng quả là dụng tâm, nhưng nhìn qua lại không giống nơi ở của nữ tử.

Tô Mộc vừa mới chuẩn bị bước vào đi, đã nghe giọng nói non nớt, "Vị cô nương này, xin dừng bước. Vương phi có lệnh trừ vương gia, ai cũng không gặp."

Không có sai, chính là cô nương. Mặc dù Tư Đồ Mặc Uyên đem nguyên chủ vào phủ nhưng lại không cho nguyên chủ một danh phận chính thức, mọi người chỉ biết là nguyên chủ từ được Tư Đồ Mặc Uyên sủng ái mà thôi, nàng mang danh nghĩa hồng nhan tri kỷ tiến phủ. Khi được sủng ái, đây đó trong phủ đều xem nguyên chủ như thiếp thất của Tư Đồ Mặc Uyên.

Tô Mộc nghe vậy, ngừng đầu nhìn lại, là một tiểu cô nương áo xanh, búi tóc, hai bên một đoạn tóc rủ xuống bên tai, khuôn mặt thanh tú mà không mất vẻ ngây thơ.

Thược Dược chuẩn bị tiến lên đi lí luận một phen, kết quả chưa kịp đi một bước bị Tô Mộc cấp ngăn lại, "Người có thể đi vào thông báo một tiếng vương phi, nói là Tô cô nương cầu kiến được không?"

Tô Mộc đương nhiên nghe ra ý của nha hoàn kia, biết vương phi khòh muốn gặp mình, nhưng bỏ qua cơ hội lần này, ai biết còn hội có lần hay không.

Nha hoàn kia nhếch miệng, "Vậy xin cô nương đợi chút, nô tỳ đi vào bẩm báo với vương phi." xoay người đi vào.

Thu Nguyệt mặc dù kinh ngạc thái độ của Tô Mộc, nên biết ngày xưa nàng rất lớn lối a, nhưng cho dù vương gia sủng ái thì sao cũng chỉ là nữ tử thanh lâu mà thôi. Huống chi, vương gia gần đây thường ở cùng tiểu thư, xem chừng thanh quan kia là muốn thất sủng. Mới đến đây nịnh nọt tiểu thư nhà mình.

Nghĩ tới đây, Thu Nguyệt không khỏi thẳng lưng, trong nháy mắt cảm giác sức mạnh tràn đầy.

...

"Tiểu thư, tiểu thư..." Thu Nguyệt vội vàng vừa chạy vừa kêu.

"Làm cái gì? Chuyện gì mà gấp gáp như vậy, gọi thư cái gì a, là vương phi." Thu Ý trong phòng chỉ nghe thấy tiếng thét của Thu Nguyệt, vội vàng ra ngoài, "Nhỏ giọng một chút, vạn nhất roi tai người khác sẽ không tốt."

Thu Nguyệt dạ một tiếng, nhanh chóng kéo Thu Ý cùng nhau vào trong phòng.

"Tiểu thư, tiểu thư, ngoài cửa có Tô cô nương cầu kiến." Thu Nguyệt nhìn nữ tử ngồi trên băng ghế nói, "Chính là cái vị đem ngài đẩy xuống sông."

Nữ tử kia chưa từng nói, trên mặt không có bất kỳ thay đổi gì.

"Cái gì? Nàng đến làm cái gì? Không phải là lại muốn đùa giỡn dùng móng vuốt gì chứ?" Bình thường Thu Ý chẳng chặc nhất cũng không khỏi kinh hô.

Nữ tử kinh ngạc, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Thu Ý, dường như cái gì cũng không hiểu.

Thu Ý chậm đến đến ánh mắt nữ tử, mới giật mình nhớ ra tiểu thư nhà mình bởi vì lần đó rơi xuống nước, mà làm cho ký ức mơ hồ. Đành lên tiếng nhắc nhở, giải thích.

"A, thì ra là như vậy." Giọng nói nữ tử như chim hoàng oanh thanh thúy thanh âm rất dễ nghe, "Vậy thì mời nàng vào đi."

Ồ cổ đại phong tục cũng cởi mở như vậy? Không phải là rất bảo thủ sao, như thế nào một nữ tử có thể tùy ý tiến vào phủ nam tử, có còn muốn danh tiếng hay không? Chắc hẳn cũng không phải là loại người đáng giá để kết giao, nhưng cũng cần xử lý cho tốt chuyện này đã.

"Tiểu thư!" Thu Nguyệt nghe lời nói của tiểu thư nhà mình, có chút nóng nảy, tiểu thư nhà mình tại sao lại thiện lương như thế, làm sao địch nổi người tâm ngoan thủ lạt kia đây?

Về mặt Thu Ý cũng đầy ưu sầu, tiểu thư nhà mình mới vừa vạn khôi phục một ít ký ức, làm sai chịu nổi lần qua lần lại như thế?

"Ta không sao..." Nữ tử phát phát tay, bày tỏ mình không có chuyện gì, "Thu Nguyệt mau đi đi!"

Bọn nha hoàn thấy không có cách nào khác thay đổi ý tứ của tiểu thư nhà mình, biết rõ chuyện gì tiểu thư nhà mình đã quyết định, dù ai cũng không cách nào ngăn cản.

Hai người đối mặt nhìn nhau, phát hiện bất đắc dĩ trong mắt đối phương đành phải lui đi ra cửa.

...

"Tô cô nương mời vào." Thu Nguyệt lên đi, làm dấu tay mời vào, không nói thêm lời gì, tiến phía trước Tô Mộc dẫn đường.

Tô Mộc nghe vậy, đi theo.

Đi vào trong, Tô Mộc tinh tế quan sát cái viên này. Phải nói khuôn viên trong này đẹp hơn nơi nàng ở rất nhiều, hòn non bộ được chế tạo tinh xảo, phun tia nước nhỏ, hoa cỏ tô điểm thêm cho khu vườn, nhiều hơn một chút lại cảm thấy quá xinh đẹp, thiếu đi một chút lại cảm thấy quá nhạt nhẽo, như thế này phối hợp quả thực là vừa đúng.

Tô Mộc đương nhiên biết rõ là ai sắp xếp. Nữ chủ ở hiện đại cũng chỉ là một tri thức nhỏ, làm sao vừa đến cổ đại đã tinh thông tất cả mọi thứ được.

...

Đi vào trong phòng Tô Mộc gấp hai tay đặt ở bụng, thoáng quỳ gối, trong miệng nói: "Vương phi vạn phúc."

Thục Dược cũng theo chủ tử nhà mình hành lễ.

"Tô cô nương, mời ngồi." Nói xong, sai Thu Ý châm trà, Thu Nguyệt cũng thức thời, lúc này cũng không dám biểu hiện tính tình, không muốn cho tiểu thư nhà mình thêm phiền toái, nhanh chóng giúp Tô Mộc cái ghế.

"Tạ vương phi." Tô Mộc cũng mượn ý, ngồi xuống.

"Tô cô nương lần này đến đây là có chuyện gì sao?" Nói xong, cầm chén trà trên bàn, tinh tế thưởng thức.

"Thiếp trước tiên tóí là vì muốn xin lỗi vương phi, thiếp thân trước kia có chút ít hồ đồ lại làm ra những chuyện vô liêm sỉ như vậy, thiếp thân khi đó bị sợ là đầu óc hồ đồ. Quên gặp vương phi xin lỗi..." Nói, Tô Mộc cầm lấy khăn tay xoa xoa khóe mắt mình liều mạng nặn ra vài giọt nước mắt.

Tô Mộc dừng một chút, "... Chậm trễ chút ít ngày, cho nên thiếp thân lần này đến đây là muốn cầu được vương phi tha thứ."

Tô Mộc đặc biệt hoá trang dùng sức trang nhã, làm mềm đường cong gương mặt. Hai bên tóc mai rũ xuống, cây trâm ngọc bích khảm nạm trên châu cài vào tóc đen, váy dài màu xanh nhạt, ống tay áo thêu mẫu đơn màu lam nhạt, tơ bạc tuyến vẽ ra vài đám mây, vạt dưới thêu một hàng ảnh mây màu lam nước biển, trước ngực là phiến gấm vóc màu vàng nhạt vây ngực, thân thể nhẹ nhàng chuyển động làn váy dài khẽ tán ra, gợn tay nhắc chân như gió phát dương liễu, dáng vẻ thướt tha mềm mại.

Nhân lúc này nữ tử kia cũng tinh tế quan sát Tô Mộc trước mắt, trong mắt chợt lóe qua một tia kinh diễm. Cùng lúc đó, Tô Mộc cũng đang quan sát nàng ta.

Nữ tử trang điểm thanh lệ mang trang sức trang nhã, trên đầu búi tóc cài trâm ngọc bích long phượng, thêu mẫu đơn màu trắng, váy mềm mại uốn lượn như trăm hoa mai đua nở, dưới thân màu xanh đan xen hoa thủy tiên hồng phấn nổi trên nền lá xanh, bên ngoài người khoác áo tơ vàng mỏng khói xanh biếc.

Nữ chủ cũng thật sự là một giai nhân khuynh thành.

"Tô cô nương..." Giang Nhược Ngữ vẻ mặt nghi hoặc, Tô Mộc chuyển biến, "Bỏn vương phi sớm không nhớ rõ."

Tô Mộc nghĩ thầm, vẫn không muốn tha thứ mình à?

Mà ở bên cạnh bọn nha hoàn nhưng khi nhìn mắt choáng váng, nội tâm không khỏi nghĩ đây vẫn là Tô cô nương / tiểu thư ta nhận biết sao?

Thược Dược vốn đang cực kỳ tức giận khi tiểu thư nhà mình bị đối đãi như vậy, chỉ là nhìn thấy tiểu thư nhà mình thành khẩn xin lỗi như thế chẳng lẽ sai sao? Nghĩ tới đây, tức giận trong lòng cũng biến mất không ít.

Giang Nhược Ngữ nhìn cô gái trước mắt vẻ mặt đáng thương nhìn mình, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mộc chân thành, đột nhiên hoài nghi có phải mình quá mức bụng dạ hẹp hòi hay không, nói không chừng cô gái trước mắt là thật tâm muốn xin lỗi?

Nhìn Tô Mộc thật sâu, chạm vào ánh mắt ân cần, nhẹ gật đầu, "Được, được... Tô cô nương, chúng ta liền tiêu tan hiềm khích lúc trước."

Trong nháy mắt thần sắc Tô Mộc bắt đầu tươi lên, tâm tình cũng không khỏi khá hơn.

Có lẽ vì tâm tình Tô Mộc tốt, cũng bắt đầu cùng Giang Nhược Ngữ nói chuyện với nhau.

Chỉ là giống như Giang Nhược Ngữ đối với thế giới này còn chưa quen thuộc, mỗi lần Tô Mộc đề cập chuyện gì đó, sẽ bị Giang Nhược Ngữ nói sang chuyện khác.

Thật ra trong lòng Giang Nhược Ngữ cũng rất khản trương, thấy ánh mắt Tô Mộc nghi hoặc, sợ mình lộ sơ hở, đến cuối cùng đến thời điểm không thể trả lời tiếp, cũng chỉ phải nói dối là mình mệt mỏi.

Còn may Tô Mộc cũng thức thời, không dây dưa Giang Nhược Ngữ nữa. Thuận theo ý nàng ta nói sắc trời không còn sớm, mình cũng nên trở về.

...

Tô Mộc cáo lui sau đó cùng với Thược Dược đi dạo hậu hoa viên.

Trong lúc Tô Mộc tới một chậu hoa, không biết rõ từ nơi nào xuất hiện một gã sai vặt nhắc theo thùng nước, giống như không nhìn thấy Tô Mộc, thẳng tắp đụng phải bà vai Tô Mộc một cái, đột nhiên trong tay bị nhét vào một thứ gì đó.

Tô Mộc bị đụng phải không có trọng tâm, may mắn Thược Dược vịn lấy nàng. "Tiểu thư, không sao chứ?!"

Tô Mộc nắm chặt vật trong tay giấu vào trong tay áo, ổn định thân thể, xem người kia nhanh chóng nói câu xin lỗi rồi rời đi.

"Uy, kiểu người gì vậy? Đụng vào người ta thái độ gì à?" Thược Dược tức giận, muốn giữ lại người kia, Tô Mộc vội vàng nói với Thược Dược, "Ta không sao, thôi."

Thược Dược ở một bên oán hận, còn Tô Mộc nhú lông mày, nhìn theo hướng người kia rời đi, giống như đang suy tư điều gì.

Edit: 1:29" sáng không ngủ được edit cho các nàng đây. ㄣ(≥◇≤)ㄣ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Thế giới IV: Các Chủ, thỉnh cầu dụng ngã 8

Edit+beta: Linhlady

"Thược Dược, người đi xuống trước đi. Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút." Tô Mộc cọ cọ đoán chất liệu vật trong tay, "... Đợi lát nữa, tới bữa tối nhớ gọi ta."

"Vâng tiểu thư." Thược Dược nói xong cũng đi ra ngoài, lúc tới gần cửa, quay đầu lại, phía Tô Mộc nói thêm một, câu, "Tiểu thư nếu có chuyện gì gọi nô tỳ. Nô tỳ đi xuống trước."

Nói xong, đi ra ngoài không quên đóng cửa lại.

Tô Mộc lập tức đem giấy giấu ở trong tay áo lấy ra, buông tay nhìn xuống, phát hiện thật sự là một tờ giấy.

Nhẹ nhàng mở tờ giấy nhìn ra, trên đó viết, "Ngày mai chúa thượng sẽ đến vương phủ."

Tâm Tô Mộc đột nhiên nhảy dựng, bỗng chốc suy nghĩ hiện lên, kí ức vốn bị mất đi bỗng chốc ủa về, giống như ngàn sợi tơ cùng lúc xâm nhập vào đầu óc Tô Mộc, từng cơn đau đớn từ não bộ truyền đến.

Tô Mộc vô ý thức nắm chặt quả đấm, cắn chặt môi dưới, trán cũng toát mồ hôi lạnh, môi dưới bị cắn tới xuất huyết. Chậm rãi, Tô Mộc dựa vào trên giường, nhắm hai mắt lại bắt đầu sửa sang lại tất cả ký ức nguyên chủ.

Nguyên chủ sinh ra ở y học thế gia, đại đại từ y, nữ tử cũng không ngoại lệ. Gia đình trong sạch, chỉ là có một ngày, vô cớ gặp phải tai hoạ ngập đầu.

Thật ra cho đến nay, Tô Mộc cũng không biết lý do tại sao nhà mình lại xảy ra chuyện này. Nàng ở trong thanh lâu, sống một ngày bằng một năm, có người nói cho nàng biết chỉ cần vì hắn làm một chuyện, nàng có thể biết được nguyên nhân khiến nàng tan cửa nát nhà.

Mục tiêu chính là tìm được chứng cứ Tư Đồ Mặc Uyên chuẩn bị soán vị, sau đó nàng có thể biết được chân tướng.

Bị cừu hận che đậy mất nguyên chủ đã đáp ứng, cuối cùng có thứ gì đó chống đỡ nàng sống sót, không còn giống như là cái xác không hồn, nhưng khi đến gần mục tiêu nàng dần dần bị ôn nhu tỉ mỉ của Tư Đồ Mặc Uyên hấp dẫn, nàng một lần lại một lần sa thứ được gọi là tình yêu.

Sau đó nàng biết mình bắt quả cũng chỉ là người thế thân cho người trong lòng của hắn ta. Nàng nháo, làm loạn nhưng nàng cuối cùng vẫn chọn thỏa hiệp, nàng yêu hắn. Trong lúc nhất thời quên mất thù hận gia tộc, đứng nàng không thoát khỏi câu lòng dạ dần bà.

Về sau, nàng vẫn thua. Bởi vì người hắn yêu là vương phi kia, lúc này nàng thực sự muốn điên, không nói được liền nháo, nhưng tất cả đều vô dụng đối lại chỉ là ánh mắt lạnh lùng của Tư Đồ Mặc Uyên.

Khi đó nàng mới nhớ tới nhiệm vụ, nàng tự nhủ với chính mình không cần nương tay, nhưng mỗi khi nàng chạm đến hắn ta, nàng lúc nào cũng không hạ thủ được. Cuối cùng có một lần có thể đắc thủ, nguyên chủ do dự. Kết quả bị phát hiện, vốn dĩ hắn ta sẽ niệm chút tình cảm trước kia, nhưng vì hãm hại nữ chủ, Tư Đồ Mặc Uyên biến thành nàng nhân côn.

Bị chính người mình thích biến thành bộ đáng ma quỷ, nguyên chủ muốn sống không được muốn chết cũng không xong. Hiện tại nhớ tới, dường như còn có thể cảm nhận được cái cảm giác thật sâu tuyệt vọng đó, Tô Mộc mặt không có chút máu, môi yếu ớt, toàn thân run rẩy, nàng còn nhớ lại cảm giác đau nhức khi đó, cái loại đau nhức như rót vào cốt tủy, tâm đã chết, thân thể đau đớn cũng không tính là cái gì, chỉ có tuyệt vọng, còn dư lại sau cùng là chết lặng.

Nàng hận Tư Đồ Mặc Uyên, hận hắn ta vô tình. Nhưng lại yêu hắn ta tận xương tủy, nguyên chủ chính là một người mâu thuẫn như vậy.

Lúc này Tô Mộc mới phát hiện sau lưng mình sớm thấm ướt mồ hôi, lấy khăn tay xoa xoa trán lấm tấm mồ hôi lạnh, đứng dậy xuống giường đi đi lại lại.

Đi đến trước bàn trang điểm, chuẩn bị dùng màu đỏ son để che giấu màu môi nhợt nhạt của mình.

Trong lúc nàng chuẩn bị bôi, chỉ nghe thấy tiếng mở cửa, "Răng rắc."

"Tô Mộc?" Âm Thắc vào vừa nhìn xung quanh, không thấy Tô Mộc, nói lầm bầm, "Không ở đây sao? Lại chạy đi đâu rồi?"

"Người nghĩ rằng ta là người sao?" Trong lúc Âm Thắc chuẩn bị xoay người ra ngoài, đột nhiên từ phía sau truyền đến giọng nói, hắn đột nhiên ảo não không phải công lực của mình giảm xuống chứ, cả việc bên trong có người cũng không biết.

Tô Mộc lập tức mím môi vừa tô son, bảo đảm bây giờ nhìn mình không khác lúc bình thường, liền vén bức rèm che lên, đi ra, trên tay còn dính chút son đỏ cũng không thèm để ý.

"Rõ ràng là người đang lừa dối, ta cả buổi chiều không nhìn thấy người..." Tô Mộc dừng một chút, "... Nói người có phải vội vội chạy đi chơi hay

không?"

Ám Thất hắc tuyến, hắc không phải là tiểu hài tử. Còn vụng trộm chạy đi chơi, hẳn là đi xử lý chuyện trong các, gần đây xuất hiện chuyện vô cùng khó giải quyết.

Kể từ lần đó tự mình xử lý nội gian, sau đó mới phát hiện thêm vài người có khả năng liên quan, cẩn thận thăm dò, muốn đem bọn họ nhờ tận gốc thật sự là rất khó.

Hơn nữa bọn họ làm ra chuyện vẫn có chỗ sơ hở, hẳn không tự điều tra không xong. Nghĩ tới đây, sắc mặt hẳn lạnh thêm vài phần, có lẽ hẳn để cho những lão nhân kia bay nhảy thời gian quá dài.

Tô Mộc không hiểu tại sao sắc mặt Ám Thất đột nhiên lạnh lẽo, rất muốn trêu chọc hắn.

"Tiểu Thất a..." Tô Mộc nhìn Ám Thất ngoắt ngoắt tay, "... Ngươi tới đây một chút, đưa mặt tới gần một cái."

Ám Thất hiếu kỳ, không biết nữ tử trước mắt cười đến đầy mặt mờ ám như vậy là muốn làm gì, nhưng vẫn đem mặt đưa tới. Vừa để mặt tới gần, cảm giác Tô Mộc dùng ngón tay lạnh buốt ở trên mặt hắn vẽ vài nét bút.

"Ngươi ở trên mặt ta thoa cái gì?" Ám Thất bỗng chốc nhảy sang bên cạnh Tô Mộc, dùng tay lau loạn trên mặt, phát hiện trên mặt là son bình thường Tô Mộc vẫn thường dùng.

Nhìn thoáng qua son dính trên tay mình rồi nhìn lại một chút trên môi hồng của Tô Mộc.

Ám Thất mặt đỏ, nhưng thấy Tô Mộc không có tim không có phổi cười, lại cảm thấy bức mình, trực tiếp cầm tay Tô Mộc bởi vì cười mà phát run.

"Giúp ta lau sạch sẽ..." Ám Thất nói quanh co, "... Nếu không, ra ngoài để người ta trông thấy, còn ra thể thống gì?"

"Được rồi." Tô Mộc thấy mặt Ám Thất đỏ một mảng, tâm tình vô cùng sung sướng, vẻ mặt yếu ớt cũng bởi vì cười mà có khí sắc đỏ thắm.

Ám Thất liếc môi Tô Mộc một cái, cũng không dám nhìn thẳng Tô Mộc nữa, tự nhiên cũng không chú ý tới Tô Mộc khác thường.

"Ngươi chờ ta một chút." Tô Mộc nói xong, đi lại nơi đặt chậu nước làm ướt khăn, sau đó vắt khô nó.

Tô Mộc làm xong một loạt hành động đi lại chỗ Ám Thất, "Đem mặt đưa qua đây."

Ám Thất ngoan ngoãn đem mặt đưa tới, cong thân thể để nàng nhìn dễ dàng hơn.

Tô Mộc từng chút từng chút cẩn thận giúp Ám Thất nhẹ nhàng lau vết son dính trên má, thần sắc vô cùng chuyên tâm.

Ám Thất cảm giác được ngón tay Tô Mộc ở trên mặt mình chậm rãi hoạt động, xúc cảm mềm mại kia, thật khiến tim người ta đập tăng nhanh.

Con mắt Ám Thất không biết nên để nơi nào, đành nhìn thẳng mặt Tô Mộc. Quan sát mới thấy Tô Mộc thật là đẹp mắt, làn da trắng nõn, không nhìn thấy lỗ chân lông, chỉ hơi thắc mắc hiện tại không nóng lắm tại sao cổ Tô Mộc lại rịn mồ hôi?

Còn có bình thường Tô Mộc không thích trang điểm, hôm nay thế nhưng lại dùng son, trong lòng không khỏi lo lắng, không biết có phải Tô Mộc xảy ra chuyện gì hay không, nội tâm hẳn không biết tại sao mình lo lắng, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào.

"Được rồi, lau có chút vội vàng." Tô Mộc dừng lại, "... Đáng tiếc khăn tay này không thể dùng được nữa."

"Cho ta đi, ta giúp ngươi giặt." Ám Thất nghe Tô Mộc nói, giống như bị trúng tà mở miệng bảo Tô Mộc muốn giúp giặt khăn tay.

"Vậy ngươi nhớ giặt sạch sẽ a." Tô Mộc cũng không thêm đề ý, không nghĩ rằng đưa đồ vật riêng tư của mình cho nam nhân có gì sai.

Tô Mộc: Nhún vai, dù sao hẳn là đối tượng nàng tiến công chiếm đóng, không trêu chọc hẳn trêu chọc ai a? Huống chi, Ám Thất lớn lên cũng dễ nhìn, trêu chọc hẳn một lần, trong lòng liền vui vẻ một lần. Quả nhiên, khi ăn cơm thấy người đẹp mắt có thể ăn nhiều một chén cơm lời này quả không sai.

Ám Thất kinh ngạc, hẳn chỉ thuận miệng nói, không nghĩ tới Tô Mộc thế nhưng đáp ứng.

Hắn biết tất cả mọi chuyện về nàng, hẳn đã điều tra qua nàng. Bởi vì hắn cảm thấy một người có thể yên tâm để cho mình ở bên người mà không điều tra điều gì thì nhất định có ý đồ. Nhưng sợ là hắn muốn tra lên trời cũng không thấy nàng có ý đồ gì, khiến hắn bắt đầu hiếu kỳ với Tô Mộc.

Nội tâm Ám Thất vẫn cảm thấy nàng có chỗ ý đồ, lại mò không ra ý đồ đó là gì.

Tô Mộc: Không sai, đó chính là ngươi.

"Ngươi không sao chứ? Xem sắc mặt ngươi không tốt." Do dự rất lâu, Ám Thất vẫn là nói ra.

"A, không có việc gì. Vừa mới chân bị đụng phải góc bàn, đau." Tô Mộc phát phát tay, muốn nói mình không có việc gì.

Ám Thất thấy vậy, cũng không nói thêm gì nữa.

...

Hôm nay, chúa thượng sẽ đến. Nói cách khác nàng trực tiếp giáp mặt với người kia, nói đúng là cái người hứa hẹn cho nàng chân tướng muốn đến.

Tô Mộc thật sự không biết là ai giết gia tộc nàng, trong trí nhớ không có, tài liệu hệ thống cung cấp cũng không có, nàng quả thật không thể nào ra tay, cũng không biết bắt đầu tra từ nơi nào. Cũng chỉ phải chờ người kia cấp manh mối.

"Vị cô nương này chắc hẳn chính hồng nhan tri kỷ trong thật Thất đệ, Tô Mộc Tô cô nương đi?" Chỉ thấy một người nam tử xa lạ đứng ở trong hậu hoa viên.

Nam tử kia ngũ quan lập thể như đao khắc vậy vô cùng tuấn mỹ, cả người phát ra một loại khí chất vương giả uy chấn thiên hạ. Mặc một kiện màu vàng nhạt nam vàng bên cạnh áo choàng, cả người như một khối ngọc thượng hạng không tỳ vết, cho dù lẳng lặng đứng ở nơi đó, cũng là phong thái hiếm thấy, □□ độc siêu, làm cho người ta một loại cảm giác cao quý lộng lẫy nhưng không kém thanh nhã.

Thất đệ? Có thể gọi Tư Đồ Mặc Uyên là Thất đệ, trong thiên hạ chỉ có một người, đó chính là đương kim thánh thượng.

Tô Mộc vội vàng gấp hai tay đặt ở bụng, thoáng quý gối, trong miệng nói: "Dân nữ gặp qua Hoàng thượng."

"Chao ôi, Tô cô nương không cần phải khách khí." Nam tử cười xung, "Trẫm chỉ là đi ra ngang qua mà thôi."

Tô Mộc hiểu vì sao bị nam tử cười làm cho giật mình, không khỏi hoài nghi, chúa thượng có phải vị nam tử trước mắt này hay không, th thăm dò, "Thánh thượng thật đúng là khách khí, nhờ Hoàng thượng ngài anh minh thống trị thiên hạ, mới có quốc thái dân an như hiện tại! Giống như ở vương phủ này. "

Tô Mộc nói xong còn đặc biệt liếc nhìn phản ứng của người nọ, phát hiện hắn vui vẻ sâu hơn, cũng đã chứng thực được ý nghĩ của mình, xem ra Hoàng thượng đúng là đại boss của mình.

Chỗ cao chịu không nổi lạnh lẽo, quả nhiên nhà đế vương không tình thân. Từng người đều là người vô tình, đối đãi với người chảy chung dòng máu, cũng không nương tay.

Tô Mộc không lạnh mà run, cũng không dám đem nó biểu lộ trên mặt, "Hoàng thượng không cần dân nữ giúp ngài gọi nô tài dẫn đường?"

"Không cần." Nam tử phát phát tay, "Trẫm ở lại đây nghỉ ngơi một lát. Người đi xuống trước đi."

"Dạ, dân nữ xin cáo lui." Tô Mộc hành lễ, lập tức lui xuống, mình ra ngoài không mang theo Thục Dục đã gặp ngay chuyện này.

Ám Thất không biết đang bận rộn chuyện không thấy bóng dáng. Chao ôi, quả nhiên lại đang lười biếng.

Tô Mộc tăng nhanh bước chân, nhìn qua sân nhỏ mình muốn đi đến, dự định đi phơi nắng, an ủi chính mình cô đơn mà thương tâm.

Edit: không phải lỗi của ta đâu, là do bà tác giả tăng số chữ trong chương, tăng chương trong các thế giới... Ta là vô tội a... Ta chỉ lười xiu thôi.. ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Thế giới IV: Các Chủ, thỉnh cầu dung ngã 9

Edit+beta: Linhlady

Từ sau lần hoàng đế đến phủ, Tô Mộc không còn nhận được bất cứ tin tức hay chỉ thị gì, giống như mai danh ẩn tích. Xem ra câu trả lời của nàng khi đó khiến họ rất hài lòng, hiện tại đại khái nàng có thể an ổn qua một đoạn thời gian.

Trong lúc Tô Mộc nhàn rỗi, cũng sẽ đem cái vấn đề này xếp đặt trước mặt mình -- vì sao gia tộc nguyên chủ, cũng chính là gia tộc nàng vô duyên vô cớ lại gặp chuyện gặp như vậy.

Mỗi lần Tô Mộc vắt hết óc, cũng nghĩ không ra lý do. Hơn nữa thường xuyên cảm nhận được tâm tình của nguyên chủ khi nghĩ về chuyện này, Tô Mộc mới biết rằng nguyên chủ có bao nhiêu chấp nhất với chân tướng. Cho dù nàng lần trước lúc nhìn thấy Tư Đồ Mặc Uyên, bề ngoài nàng nhìn qua bình tĩnh như nước, không có chút nào giống như tâm tình không ổn định, nhưng thực chất trong nội tâm nàng sớm liền sóng lớn mãnh liệt. May Tô Mộc nhanh chóng gọi hệ thống giúp mình áp xuống, mới có biện pháp cùng Tư Đồ Mặc Uyên nói chuyện bình thường với nhau, nếu không chính nàng cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì. Có thể nghĩ, nội tâm nguyên chủ oán niệm sâu đến cỡ nào.

Nhiệm vụ chính của Tô Mộc tìm ra chân tướng, cho nguyên chủ một câu trả lời. Tiếp theo mới là tiến công chiếm đóng tên sát thủ mặt lạnh kia. Bởi vì chỉ có thỏa mãn ý nguyện của nguyên chủ nàng mới có thể chính thức có được quyền lợi sử dụng thân thể nguyên chủ, giống các thế giới trước, hoàn thành nhiệm vụ chính, thân thể nguyên chủ mới cam tâm tình nguyện làm theo ý nàng. Đương nhiên, cũng có người nguyện vọng chính là tiến công chiếm đóng một ai đó.

Điều làm Tô Mộc hiếu kỳ ở đây là vì sao nguyện vọng của nguyên chủ không phải là khiến Tư Đồ Mặc Uyên đạt tới cảnh ngược tâm ngược thân? Bởi vì Tô Mộc thường thường cảm nhận được nội tâm nguyên chủ không ổn định đặc biệt là khi nghe tin tức của Tư Đồ Mặc Uyên lại càng mãnh liệt hơn, mà ngay cả lần trước khi nàng đi tới chỗ nữ chủ cũng là dạng này, nội tâm bộc lộ cực kì mãnh liệt hận ý không phải là giả.

Với chuyện này hiện tại Tô Mộc lí giải một chút nguyên nhân. Bởi vì lần trước nàng nương tay với Tư Đồ Mặc Uyên thái quá, mới khiến cho nàng cách chân tướng lại xa thêm một bước. Nàng thiện với gia tộc với những người đã bị chết oan uổng kia.

Cho nên lần này chấp niệm lớn nhất trong nội tâm chính là tìm ra được chân tướng, sau đó nghĩ hết biện pháp để trả thù. Nàng không thể để cho người nhà chết không minh bạch được. Dù sao trong nhà nàng là con gái một. Còn có đứa bé chưa ra đời trong bụng mẫu thân, không biết là đệ đệ hay muội muội đã hết thâm ở trong bụng mẫu thân. Bộ dáng lúc cha mẹ chết đi, máu tươi bốn phía chảy xuôi giống như chảy vào lòng nguyên chủ, đều là hương vị rỉ sắt, đau đớn vô cùng.

Nghĩ tới đây, nội tâm Tô Mộc có chút đè nén. Ký ức của nguyên chủ quá thống khổ, thống khổ mức nàng chưa từng trải qua nhưng cũng cảm thấy tim như đao cắt. Người đè nén quá nhiều, lâu dài gần như một loại sụp đổ cứ tiếp tục như vậy sớm muộn cũng có một ngày sẽ điên mất. May mắn là Tô Mộc có hệ thống, dưới sự giúp đỡ của nó tâm tình mới dần dần bị áp xuống. Nếu không nàng thật sự có thể sẽ đắm chìm ở trong kí ức của nguyên chủ không có cách nào tự kiểm chế.

--

Thục Dược gặp tiểu thư nhà mình trong mấy ngày gần đây đều là áp suất thấp, mỗi ngày mặt mày ủ rũ, cho dù có đôi khi sẽ nhìn mình cười đến rất vui vẻ. Nhưng là Thục Dược vẫn trông thấy tình cảnh bi thảm của tiểu thư nhà mình, nhăn lông mày. Thục Dược không khỏi có chút bận tâm tiểu thư nhà mình, do dự mở miệng, "Tiểu thư, trong lòng vương gia vẫn là có người, người không cần quá khổ sở."

Thục Dược dừng một chút, "Người còn có Thục Dược mà!"

Thục Dược cho rằng tiểu thư nhà mình là vì vương gia không có tới nơi này mà buồn bực không vui, bởi vì ngoài lí do này nàng (TD) không nghĩ ra được vì sao tiểu thư có thể không vui.

Thục Dược khác với những nha hoàn khác của Tô Mộc chính mình từ nhỏ sẽ không có cha mẹ, bởi vì lão gia thương cảm nàng (TD) dẫn nàng (TD) trở về, cho nên Thục Dược mới sống tới bây giờ, nếu không không biết hiện tại nói không chừng đã là cô hồn dã quỷ rồi, mà mình từ nhỏ gia đình ly tán mới theo tiểu thư.

Còn như lời của lão gia, mình cũng là nghe quân sự nói. Chỉ có thời điểm theo ông về nhà chủ mới nhìn thấy tiểu thư.

Tiểu thư khi đó, có thể nói là thiên chân hồn nhiên, chính nàng (TD) cũng không nghĩ ra được từ gì mỉa mai để hình dung tiểu thư nhà mình, chỉ nhớ rằng ngày đó tiểu thư nhà mình nhìn nàng (TD) cười một cái, rất quyến rũ, trong nháy mắt làm cho nàng cảm thấy trần trụi lòng tin với cuộc sống, cho nên khi gia đình tiểu thư gặp chuyện không may, Thục Dược không giống đây tớ khác lựa chọn rời đi, mà là lựa chọn đi theo tiểu thư.

Hiện tại tiểu thư khổ sở, trong lòng nàng (TD) cũng không chịu nổi. Cho nên mới nghĩ cách an ủi tiểu thư, nhưng giống như không có tác dụng gì.

Thục Dược hơi giận nổi.

Tô Mộc nghe lời Thục Dược nói, không khỏi cảm thấy buồn cười, nha đầu này còn cho là mình là vì người kia mà khổ sở, mở miệng giải thích, "Thục Dược, ta không phải vì vương gia mà khổ sở. Ta là vì mình mà khổ sở, nghĩ tới ta dù gì cũng là tiểu thư của thế gia y học, nhưng là bây giờ lại luẩn lạc tới nỗi muốn cùng người tranh thủ tình cảm, thật sự là thế sự khó liệu a." Tô Mộc tự nhiên sẽ không có khả năng nói với Thục Dược chuyện kia, mặc dù nàng tin tưởng Thục Dược, nhưng có một số việc vẫn là càng ít người biết càng tốt, đỡ phải khiến Thục Dược gặp họa sát thân.

Tô Mộc ngưng một cái, cảm giác mình nói không được tốt, mở miệng bổ sung, "Cũng không phải, ta đương nhiên là có chút vì vương gia mà khổ sở. Nhưng cũng không phải toàn bộ đều như vậy."

"Thật sao? Tiểu thư. Vậy là tốt rồi, không phải vì chuyện của vương gia mà khổ sở là tốt." Thục Dược yên lòng, chỉ cảm thấy chữ tình rất đa thương người, "Tiểu thư, bây giờ lời ngài nói vương gia còn nghe, có thể mượn cơ hội này nói cùng vương gia một chút, nói không chừng vương gia sẽ cho tiểu thư ra ngoài. Sau đó tiểu thư ra ngoài hành y, không là được rồi sao." Thục Dược phối hợp nói, nói nói đã cảm thấy kẻ hoạch thật hoàn mỹ, không khỏi nở nụ cười, cảm thấy một mảnh tiền đồ tốt đẹp ở hướng mình vậy tay.

Nói cũng phải. Tô Mộc nghe vậy, nghiêm túc suy nghĩ ý của Thục Dược một chút, cũng cảm thấy được.

Trong lòng Tư Đồ Mặc Uyên còn đang áy náy, bây giờ đến yêu cầu hẳn ta thỏa mãn mình một yêu cầu nhỏ không phải là không được đi, vừa vặn mình cũng muốn buông lỏng một chút, đè nén lâu quá không tốt.

Tô Mộc nghĩ ngợi xong liền lập tức hành động, "Được rồi, Thục Dược nhanh chóng giúp ta chải đầu chải tóc, sửa sang lại xiêm y một cái."

"Vâng thưa tiểu thư." Thược Dược cũng bởi vì vậy vui vẻ đi giúp tiểu thư nhà mình.

Thời điểm ai người đang bề bộn phi thường cao hứng, ngoài cửa truyền đến giọng nói vô cùng lo lắng của Hoa Hồng.

"Tiểu thư, tiểu thư." Hoa Hồng chạy vào cửa, thở phì phò, "Tiểu thư, hắc, cái kia, hắc...."

"Hoa Hồng, ngươi chậm một chút rồi nói, nghỉ một chút, không cần gấp." Thược Dược đi ra, vỗ nhẹ lưng Hoa Hồng.

Tô Mộc ngồi trên ghế trang điểm, yên tĩnh chờ Hoa Hồng điều hoà hơi thở, "Làm sao vậy?"

Hoa Hồng thở gấp một chút, mới há miệng trả lời, "Tiểu thư, vương phi kia biến mất."

"A?" Tô Mộc cùng Thược Dược khẽ mở cái miệng nhỏ nhắn, chủ tớ hai người vẻ mặt giống nhau, kinh ngạc nhìn Hoa Hồng.

Hoa Hồng tiếp tục nói, Chuyện mới xảy ra sáng nay, nghe nói là sáng sớm vương gia đi qua phát hiện vương phi không ở đây, giận dữ, tức giận đến phân phó bọn hạ nhân đi tìm vương phi. Tiểu Hoa với vài nô tì khác vì không để ý vương phi, bị bắt, trừng phạt. Bây giờ còn đang trên giường dậy không nổi."

Hoa Hồng ngưng một cái, "Vương gia cũng đã ra ngoài đi tìm. Ngoài ra vương gia đã phân phó để người trong vương phi đều giữ bí mật, nô tỳ tới nói chuyện với tiểu Hoa mới vừa vặn biết được, nếu không truyền ra ngoài. Toàn bộ vương phủ đều muốn sôi trào, lần này, vương phi nháo rất lớn a, tiểu thư."

Hoa Hồng nhìn tiểu thư nhà mình một cái, phát hiện tiểu thư nhà mình còn đang ngẩn người, cẩn thận gọi, "Tiểu thư? Tiểu thư?"

"A? Ta biết rồi. Các ngươi cũng nên ngậm chặt miệng lại, không cần đi lộ phong thanh gì. Đỡ khiến vương gia phải khó xử, hãy làm như không có chuyện gì xảy ra đi." Tô Mộc hồi phục lại tinh thần, liền phân phó xuống.

Thược Dược chuẩn bị mở miệng liền nhẹ nhàng khoát tay áo, bày tỏ chuyện vui rồi không cần nói lại nữa.

Thược Dược hiểu ý cùng với Hoa Hồng lui xuống.

Đợi đến khi Thược Dược cùng Hoa Hồng ra ngoài, Tô Mộc không thèm để ý hình tượng nằm sấp trên bàn.

Bây giờ nội dung vở kịch đều phát triển đến khi nữ chủ chạy ra khỏi phủ. Xem ra gần đây cũng trôi qua □□ đặt, mới có thể xem nhẹ một cái nhân tố trọng đại là chủ nữ.

"Ngươi mới biết được sao?" Đã lâu không gặp hệ thống đột nhiên bắt chập lên tiếng.

"..." Tô Mộc rũ mắt, tâm tình không cao, bày tỏ chính mình biết lỗi, hồi lâu mới mở miệng đến, "Ta sai."

"Rốt cuộc biết mình sai rồi sao, Tô Tô, tâm tình của chủ nhân cỗ thân thể này rất khó khống chế ta biết rõ. Nhưng là hiện tại chủ nhân cái thân thể này là ngươi a, ngươi không thể để cho cái thân thể này khống chế ngược lại ngươi a." Hệ thống ngừng một chút, tiếp tục nói, "Ngươi bây giờ phải học cách khống chế để không bị tâm tình nguyên chủ ảnh hưởng, biết chưa?"

"Ngươi đã biết sai ở đâu, vậy bây giờ ta cùng ngươi nói một chút sự tình phát triển đi. Dù sao, ngươi vẫn là kí chủ của ta a." Hệ thống thấy bộ dáng Tô Mộc sa sút tâm tình, không đành lòng lên tiếng an ủi.

"Cảm ơn ngươi, hệ thống." Lúc này tâm tình Tô Mộc mới có điểm chuyển biến tốt đẹp.

"Từ ngươi lần trước đi gặp nữ chủ, nữ chủ đã bắt đầu dự định chạy ra khỏi phủ. Nên biết, nữ chủ bây giờ còn không ý thức được chính mình là thích nam chủ. Cho nên đoạn thời gian trước, nam chủ gây gổ cùng nữ chủ. Nữ chủ liền mượn cơ hội này chạy ra khỏi phủ."

"Cho nên, hiện tại nội dung vở kịch phát triển đến đoạn nữ chủ chạy ra khỏi phủ, mà ngươi. Chính là không lâu sau đó nam chủ chuẩn bị dọn dẹp hậu viện một chút, khả năng sẽ mang ngươi ra ngoài phủ, cho nên bây giờ ngươi nhanh chóng nắm chặt thời gian, ngấm lại xem làm như thế nào giúp nguyên chủ lấy một chút tin tức làm thẻ đánh bạc, nếu không chúa thượng nguyên chủ có thể sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi."

"Được rồi, cứ như vậy đi. Ngươi tự mình suy nghĩ cho tốt đi. Ta rút lui trước." Hệ thống nói xong, lập tức biến mất.

"Cảm ơn ngươi, hệ thống." Tô Mộc không biết nên nói cái gì, cũng chỉ đành hướng hệ thống nói một tiếng cảm ơn.

Nếu đã nội dung vở kịch đến đoạn nữ chủ chạy ra khỏi phủ, xem ra khoảng cách nhiệm vụ của mình cũng không xa.

Việc cấp bách bây giờ chính là xem một chút có biện pháp nào, có thể làm cho mình tạm thời ngáy giấc trong phủ không.

Nếu không ra khỏi phủ nhiệm vụ nguyên chủ liền không dễ làm, mình cũng không có cách nào đến gần Tư Đồ Mặc Uyên tốt hơn. Hơn nữa còn muốn tiến công chiếm đóng Âm Thất, nhớ tới đây Tô Mộc cảm giác đầu mình muốn to ra.

Cái thế giới này quả thật không hoàn thành tốt a.

Edit: ta trả cho các nàng đây.... Hãy nói ta chăm chỉ đi. ㄟ (ノ ㏿ ㄥ) ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thế giới IV: Các Chủ, thỉnh cầu dung ngã 10

Edit+beta: Linhlady

"Ai." không biết lần thứ bao nhiêu Tô Mộc than thở, hiện tại trong lòng nàng chỉ cảm thấy vô cùng bức bối.

Ám Thất một bên cũng không biết tại sao, ôm kiếm, vẻ mặt lạnh lùng nhìn nữ tử trước mắt liên tục than thở, chẳng biết tại sao trong lòng hắn cũng có chút bức bối không hiểu. Giống như tâm tình của hắn sẽ biến đổi theo nữ tử mặc y phục màu vàng nhạt trước mắt, Ám Thất nhất thời cũng không hiểu tâm tình của mình hiện tại là gì.

"Người có chuyện gì?" Hắn này mới vừa trở về trong chốc lát, nàng liên tục than thở, không biết rõ còn tưởng rằng là bởi vì mình trở về mà nàng không vui. Chẳng lẽ là trong khoảng thời gian hắn không ở đây đã xảy ra chuyện gì sao? Đoạn thời gian trước bởi vì chuyện trong các đã thật lâu không ở bên cạnh Tô Mộc. Mặc dù hắn cũng không hiểu tại sao phải vội vàng xử lý những chuyện kia, chỉ biết mình rất muốn gặp đến cô gái trước mắt. Chỉ không nghĩ tới, mình vừa trở về, nàng lại có bộ dáng này.

Ám Thất đột nhiên cảm thấy khó chịu còn hơi giận, hắn gấp chạy về cuối cùng là vì cái gì a?

"Không có việc gì." Tô Mộc lười biếng giương mắt nhìn Ám Thất, lại rũ xuống. Lười phải giải thích cho Ám Thất nghe, dù sao nói, hắn cũng giúp không được mình. Đến thời điểm giải thích không lại về không, cần gì phải lãng phí miệng lưỡi đâu?

"Hừ." Không có việc gì mới là lạ, nàng không nói, chính hắn đi hỏi Thục Dược.

Ám Thất xoay người ra ngoài đi tìm cây thục dược.

Cuối cùng ở một chỗ lá rụng đầy đất, trông thấy Thục Dược đang quét dọn, "Uy! Nha hoàn kia, người biết Tô Mộc bị làm sao không? Thời gian ta không ở đây đã xảy ra chuyện gì?" Giọng nói bởi vì tâm tình Tô Mộc mà trở nên vô cùng ác liệt, thẳng tắp Thục Dược nói một tiếng.

"Tại sao ta phải nói cho người biết? Hơn nữa sao người dám gọi thẳng tên tiểu thư nhà ta?" Thục Dược nghe có người đang hỏi mình dừng động tác trên tay, nhìn lại, là Ám Thất, vứt cây chổi sang bên cạnh. Đối với Ám Thất thái độ hết sức bất mãn, người này lại làm sai nữa? Thái độ lại còn kém như thế, hơn nữa còn gọi thẳng tên tiểu thư, thật sự là chán ghét. Nếu không phải là xem mặt mũi tiểu thư, nàng mới không nhìn hắn nhiều ngày như vậy đâu! Mặc dù khuôn mặt hắn đẹp mắt nhưng là tính tình cũng quá kém, thật sự là quá chán ghét.

Mấy ngày không thấy hắn, còn tưởng rằng hắn không còn ở bên cạnh tiểu thư nữa. Không nghĩ tới hắn lại trở về, thật sự là đáng ghét.

Ám Thất nghe giọng nói của nha hoàn kia, tâm tình càng thêm khó chịu, trên mặt lạnh thêm vài phần, không có chút tâm tư cùng nha hoàn kia lãng phí thời gian, hắn chỉ vội vàng muốn biết Tô Mộc như thế nào. Có phải thời gian mình không có ở đây bị người ta bắt nạt hay không? Nghĩ tới đây, Ám Thất càng thêm sốt ruột.

Ám Thất nắm lấy kiếm đang ôm ở trong tay, chuôi thanh kiếm chỉ về phía Thục Dược, "Nói hay không?" Thái độ cường ngạnh, không khí chung quanh đều lạnh hơn vài phần.

Thục Dược bị động tác đột ngột của Ám Thất hù dọa, nhìn thanh kia đối diện cầm mình, Thục Dược thành công bị dọa, chân có chút mềm, chỉ có thể dựa vào cây chổi để chống đỡ để đỡ bị ngã xuống. Như vậy thật không có cốt khí, Thục Dược tự khuyên bảo chính mình.

Nhưng khi chống lại ánh mắt lạnh lùng chết người của Ám Thất Thục Dược không khỏi run rẩy.

Vẫn là cùng hắn nói đi, dù sao hắn cũng không hại tiểu thư nhà mình. Dù sao lúc hắn vừa mới hỏi, trong mắt lo lắng không phải là giả, nếu không phải thái độ hắn quá kém, nàng cũng không phản ứng lại như vậy. Thục Dược mới sẽ không thừa nhận là mình kinh sợ, trong nháy mắt vừa rồi Thục Dược cảm thấy Ám Thất rất có thể đem mình giết.

Vì vậy nghiêm túc kể từ đầu tới cuối cho Ám Thất, còn không ngại thêm dầu thêm mỡ một phen. Thuận tiện nói quan niệm của mình, nàng cho rằng bộ dáng tiểu thư bây giờ đều là do vương gia hại, nàng liền không hiểu, kể từ khi tiểu thư thích cái tên vương gia kia, cả người đều thay đổi, thay đổi tới nỗi nàng sắp không nhận ra tiểu thư nhà mình nữa rồi, về sau có tốt lên một chút, nhưng mấy ngày gần đây lại trở về như trước.

Thục Dược nói đến hăng say hoàn toàn quên mất bộ dáng dọa người của Ám Thất uy hiếp nàng, lá gan cũng lớn hơn.

Sắc mặt Ám Thất càng nghe càng khó coi, vì cái gì lại liên quan tới tên vương gia quần là áo lụa kia?

"Uy, ta còn chưa nói xong đâu!" Không đợi Thược Dược nói xong, Âm Thất thở phì phì đi bỏ đi, hẳn cảm thấy nếu hắn ở lại nghe tiếp chắc sẽ tức giận đến giết người.

"Người này sao kì quái vậy? Muốn ta nói, ta nói cho hắn không thèm nghe hết đã bị đi. Quả nhiên rất đáng ghét." Thược Dược nói lầm bầm, tiếp tục động tác trên tay, bắt đầu quét lá rụng.

--

Tô Mộc đang chính ở trong phòng than thở, lẳng lặng suy nghĩ, kết quả bị Âm Thất mang một thân tức giận làm hù dọa.

Tô Mộc cẩn thận mở miệng, "Làm sao vậy?"

Âm Thất chỉ nhẹ nhàng nhìn sang Tô Mộc, lập tức tiến lên nắm cổ tay Tô Mộc lại.

Liên thẳng tắp kéo đi ra ngoài, Âm Thất nắm cổ tay nho nhỏ của Tô Mộc giống như mạnh tay một chút sẽ vỡ liền nhẹ nhàng buông lỏng hơn.

Tô Mộc không rõ chuyện gì, không biết Âm Thất muốn làm gì, liền lên tiếng hỏi, "Ngươi làm sao a?"

Âm Thất không trả lời, tâm tình Tô Mộc vốn đang không tốt, thấy hắn như vậy càng trở nên xấu hơn, quát cường "Buông tay, buông tay a!"

Người này xảy ra chuyện gì a? Vừa về đã biến thành như thế này.

Âm Thất thấy Tô Mộc không ngừng giãy giụa, không khỏi gia tăng khí lực trên tay.

"Hí." Tô Mộc thở nhẹ đau đớn rên một tiếng, "Ngươi làm ta đau."

Âm Thất liếc cổ tay Tô Mộc một cái, quả nhiên làn da vốn trắng nõn lúc này có chút hồng, so với bên kia càng thêm rõ ràng.

Trong lòng Âm Thất áy náy, vội buông tay ra, "Đau lắm sao?"

"Ngươi cảm thấy sao?" Tô Mộc hung dữ nhìn chằm chằm Âm Thất, tay kia vuốt vuốt chỗ bị xiết đau, thật sự là nổi điên cái gì không biết?

Âm Thất thấy Tô Mộc dùng mắt đào hoa trừng mình không khỏi chột dạ, sờ sờ sống mũi, không biết nên nói cái gì.

"Nói đi, đến cùng ngươi muốn làm gì?" Tô Mộc thấy vết hồng trên tay giảm bớt mới lên tiếng hỏi Âm Thất. Nếu không hai người đứng ở ngoài cửa nhìn rất ngu ngốc, hơn nữa còn không nói lời nào.

Âm Thất cái gì cũng không nói, trực tiếp tiến lên, dùng tay ôm lấy thắt lưng Tô Mộc, là kiểu ôm công chúa, mang nàng nhảy lên mái hiên.

"A!" Tô Mộc bị động tác Âm Thất hù dọa không kịp chuẩn bị, vội vàng ôm lấy Âm Thất, gắt gao dựa vào hắn, không dám ngẩng đầu nhìn.

"Ha ha, không nghĩ tới lá gan ngươi nhỏ như thế!" Âm Thất cảm thán, thì ra lá gan nữ tử trong lòng cũng không lớn, nhìn xem ngày thường còn là bộ dáng lá gan ta rất lớn cơ đấy. Thật khó có được đáng vẻ chim nhỏ nép vào người thế này. Âm Thất không hiểu vì sao trong lòng một trận mừng thầm.

Tô Mộc tựa ở trước ngực Âm Thất, nghe giọng Âm Thất cười lúc đặc biệt giọng trầm thấp, từ trong lòng ngực truyền đến, chấn động cả lỗ tai.

Tô Mộc không nói lời nào, duỗi tay vận thịt mềm bên hông Âm Thất, xoay tròn 180 độ.

Tô Mộc: Thịt ngươi sao lại cứng rắn như vậy, đau tay.

Âm Thất bị đau, lảo đảo một cái, hù dọa Tô Mộc càng thêm ôm chặt Âm Thất, "Khinh công của ngươi kém vậy sao?" Tô Mộc ở trong lòng Âm Thất ngẩng đầu lên.

"Vậy ta buông tay?" Âm Thất nhếch miệng lên, tâm tình hết sức tốt, không để ý nghi vấn của Tô Mộc còn có ý muốn trêu chọc nàng.

"Ngươi dám?" Tô Mộc ôm Âm Thất chặt hơn.

Âm Thất không lên tiếng, đem ôm Tô Mộc kề sát mình, tăng nhanh tốc độ.

Tô Mộc khó chịu ở trong lòng Âm Thất, nhỏ nói ra, "Ngươi muốn mang ta đi đâu?"

"Đi ngươi rồi sẽ biết." Âm Thất cúi đầu, làm một chuyện mà hắn đã muốn làm thật lâu trước kia, ghé lại gần tóc Tô Mộc hít sâu một cái.

Được rồi. Tô Mộc bất đắc dĩ, cũng yên tĩnh nằm trong lòng Âm Thất.

Nửa khắc sau Tô Mộc cảm thấy có chút khó chịu, quay mặt sang bên hít thở không khí mới mẻ một chút.

Mới phát hiện từ chỗ cao nhìn xuống xem phong cảnh sẽ đẹp như vậy.

Đến nơi Âm Thất nhẹ nhàng để Tô Mộc xuống. Tô Mộc mới phát hiện Âm Thất bay cao như vậy.

Ngon núi nguy nga tráng lệ, xa xa là vách đá rục rờ; trong nháy mắt, dưới chân rừng núi trời quang mây tạnh, cây cối tươi tốt, thấp thoáng vài mái nhà nhỏ. Ngon núi chơ vơ sừng sững, trên núi cây cối sum xuê, thanh âm trúc xào xạc, vách núi dốc đứng, dòng sông quanh co.

Thì ra Âm Thất muốn mang mình tới ngôi chùa trên núi gần đây.

Tô Mộc đi theo đằng sau Âm Thất, con mắt hiếu kỳ nhìn ngắm bốn phía.

"Đến."

Tô Mộc còn ở phía sau cảm thán sự sắc sảo điều luyện của, nghe thấy Âm Thất nói.

Tô Mộc không kịp dừng lại, thẳng tắp đụng vào lưng Âm Thất, mũi bị đau, người này tới lưng cũng cứng rắn như thế, quen tay vuốt vuốt mũi.

Âm Thất xoay người, hỏi thăm, "Có sao không?" Dự định tiến lên nhìn kỹ một chút.

"Không có việc gì." Tô Mộc nói xong, liền bị căn phòng đằng sau Âm Thất hấp dẫn sự chú ý, lướt qua Âm Thất, đi đến trước phòng.

Căn phòng này nhìn sang rất đơn sơ, nhưng là nó xung quanh ngược lại được thu dọn rất sạch sẽ, giống như là có người ở. Nhưng mà đây cũng coi như một nơi bí ẩn hẻo lánh, tại sao có thể có người ở đâu? Chẳng lẽ là cao nhân ẩn thế không thành? Tại sao Âm Thất mang mình đến nơi đây?

"Nên trong này là chỗ ở lúc ta còn nhỏ..." Âm Thất ngưng một cái, kéo Tô Mộc, đẩy cửa vào, "Trước đây, ta không biết rõ cha mẹ là ai, ném đến vùng hoang vu, được một tên ẩn mây thu dưỡng. Về sau, về sau, lúc ta 6 tuổi, được dạy cách ăn xin. Ta chán ghét việc ăn nói khép nép để ăn xin, liền chạy." Huống chi, người kia chỉ đem ta làm công cụ ăn xin mà thôi. Âm Thất không có đem này đoạn nói ra.

Tô Mộc nghe, không biết phải an ủi hần như thế nào, cũng chỉ im lặng nắm lấy tay hắn, nàng không biết thì ra quá khứ của Âm Thất cũng không tốt đẹp.

Cảm nhận được bàn tay nhỏ bé mềm mại không có xương của Tô Mộc như đang an ủi, Âm Thất cười một tiếng, "Ta không sao..." Cứ tiếp tục nói, "sau khi trốn ra được, ta lưu lạc tứ xứ. Cuối cùng lang thang đến cái địa phương này, được một hòa thượng thu dưỡng, đây là phòng của hắn cho ta, nhưng hắn đã không còn ở nơi này." Cuối cùng giọng nói Âm Thất mang vô hạn phiền muộn.

"Thời điểm tâm tình ta không tốt, sẽ tới nơi này." Âm Thất nắm chặt Tô Mộc tay, mang nàng đi vào.

Thì ra hắn là bởi vì tâm tình nàng không tốt mới mang nàng tới đây. Trong lúc nhất thời trong lòng Tô Mộc ảm áp tới rồi tỉnh rồi mù, không khỏi hơi cong môi.

--

Hai người ngây người rất lâu, Tô Mộc cũng hỏi Âm Thất xảy ra chuyện gì, mới biết được Trục Dược nói mọi chuyện cho hắn, nàng cười lớn giải thích, cuối cùng cho đến Tô Mộc bụng réo mới nhớ tới trở về.

Tô Mộc: Lúng túng, hết lần này tới lần khác không kêu sao lại kêu vào lúc này.

Về trong phủ, đã nhìn thấy Trục Dược sốt ruột ở trước cửa phòng mình đi qua đi lại.

Vừa thấy tiểu thư nhà mình trở về, Trục Dược vội vàng nghênh đón, thuận tiện liếc qua Âm Thất.

"Tiểu thư không tốt rồi!"

Edit: ta có một thông báo nhỏ nhỏ là ta sắp thi rồi ● ~ ● thời gian ra chương càng không cố định nha (T_T)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Thế giới IV: Các Chủ, thỉnh cầu dụng ngã 11

Edit: Linh lady

"Tiểu thư không tốt rồi!"

"Làm sao?" Tô Mộc vừa về phủ đã gặp Trục Dược vẻ mặt lo lắng, đầu đầy mồ hôi, lên tiếng hỏi, "Là vương phủ lại đã xảy ra chuyện gì sao?"

Tô Mộc cũng chỉ có thể nghĩ đến là vương phủ phát sinh chuyện gì, nếu không Thược Dược giống nàng đều là không có thân nhân. Cho nên nói xảy ra chuyện, vậy khẳng định là vương phủ.

"Tiểu thư, tiểu thư..." Thược Dược có chút ít do dự, cuối cùng vẫn mở miệng, "Cái kia, vừa rồi vương gia phái Thường Phúc đến, đến, nói vương gia bởi vì vương phi bệnh nặng không thể quản lý chuyện quan trọng trong phủ, vương gia cũng bởi vì chuyện trong triều đình mà tâm sức lao lực quá độ, không có khả năng quan tâm tiểu thư."

Thược Dược ngưng một cái, "Cho nên hy vọng tiểu thư, nói là tiểu thư chuyển tới nơi khác, dù sao tiểu thư vẫn là thân thanh bạch, cũng không cần kiêng kỵ miệng lưỡi thế gian, còn cấp tiểu thư ngài một khoản tiền."

Nghe vậy, Tô Mộc nhướn mày, nhanh như thế? Nội dung vở kịch đã phát triển đến nam chủ hiểu được tâm ý của mình, sau đó xua đuổi nguyên chủ rồi sao?

Lấy nguyên nhân nữ chủ bệnh nặng làm lý do đối ngoại cũng thật sự là tốt. Xem ra bây giờ mình không đi tìm nữ chủ gây phiền toái, nội dung vở kịch thế nhưng lại được đẩy nhanh hơn.

Tô Mộc: Thật là tốt a! Nhưng còn muốn bảo trì dáng vẻ mỉm cười.

Mà Thược Dược tỏ ra có chút ít kích động, "Đây là chuyện gì? Như vậy không phải là muốn đem tiểu thư đuổi ra ngoài sao? Lúc trước cũng là hán muốn mang tiểu thư vào vương phủ, hiện tại không thích tiểu thư còn muốn đem tiểu thư đuổi ra ngoài, đây không phải là bắt nạt người sao?"

"Còn có, các đầy tớ khác đều bị xua đuổi chuyển đi đến cái sân viện khác."

Ám Thất đứng ở bên trái đằng sau Tô Mộc, cũng nghe hết những gì Thược Dược nói, trong lúc nhất thời các loại tâm tình hiện lên. Một mặt vì Tô Mộc mà bất bình, không hiểu vì sao cái tên vương gia kia muốn đem Tô Mộc xua đuổi, một mặt nội tâm lại mừng thầm, cảm giác mình cuối cùng không cần lo lắng người trong vương phủ giám sát, có thể quang minh chính đại cùng Tô Mộc tiếp xúc.

Đương nhiên, nội tâm mừng thầm vẫn chiếm phần lớn. Chỉ là trên mặt hán không hiện mà thôi, vẫn như cũ là một bộ dáng lạnh băng.

"Thược Dược, nói chuyện nói nhỏ thôi. Bị người khác nghe được sẽ không tốt lắm, đỡ bị kết tội gì." Tô Mộc nhìn về mặt Thược Dược đầy cảm phẫn, không khỏi buồn cười, mở miệng nhắc nhở, "Thược Dược, chúng ta đi thu dọn đồ đạc đi."

Tô Mộc rũ mắt, vốn là nàng dự định đi tìm Tư Đồ Mặc Uyên cố gắng có cơ hội lưu lại, thừa dịp lúc Tư Đồ Mặc Uyên vì nữ chủ bận tới mảy tới mặt, đi vụng trộm điều tra cơ mật Tư Đồ Mặc Uyên. Nhưng về sau nghĩ lại, nếu như tự mình đi tìm Tư Đồ Mặc Uyên tranh thủ cơ hội lưu lại, như vậy vạn nhất xảy ra chuyện gì sẽ hoài nghi đến trên đầu Tô Mộc.

Cho nên, không bằng theo ý Tư Đồ Mặc Uyên, đến thời điểm đó nếu có xảy ra chuyện gì cũng không hoài nghi đến Tô Mộc.

"Tiểu thư! Ngài không đi tìm vương gia sao?" Thược Dược nhìn tiểu thư nhà mình, vẻ mặt không được như ý tâm trạng uể oải.

Ám Thất mặc dù hơi có chút kinh ngạc, nhưng nội tâm lại vui vẻ tới nỗi muốn nổ pháo hoa.

"Không cần!" Tô Mộc kiên định đáp lại, "Ta cũng không muốn ở chọc vương gia không thoải mái trước khi ta đi."

Nói xong, Tô Mộc cũng không để ý bọn họ phản ứng ra sai, đi thẳng vào trong nhà, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

--

Thược Dược dọn dẹp đồ đạc, Tô Mộc ngồi ở trên ghế tròn vỗ đầu một cái.

Nàng hiện tại mới ý thức tới ra khỏi vương phủ này, nàng sẽ đi đâu? Địa phương trước kia khẳng định là không thể trở về nữa. Vậy nàng sẽ ở nơi nào?

Tô Mộc không khỏi buồn rầu, mở cái miệng nhỏ nhắn, hỏi, "Thược Dược a! Cái kia Thường Phúc đưa bao nhiêu ngân lượng a?"

"A?" Thược Dược không hiểu vì sao Tô Mộc hỏi cái này, nhưng là vẫn là trả lời vấn đề Tô Mộc hỏi, "Thường Phúc cấp hai ngàn hai."

"Hai ngàn hai?" Tô Mộc lẩm bẩm, "Hai ngàn hai có thể mua một căn nhà nhỏ hay không?"

Hỏi tiếp, "Thược Dược vương gia có thể có sắp xếp chỗ ở không?"

"Có, một chỗ vùng ngoại thành." Thược Dược ngưng động tác trong tay một chút, lại bắt đầu thu thập "... Chỗ đó đã đứng tên tiểu thư, khế đất, Thường Phúc cũng đưa cho nô tỳ."

"A." Tô Mộc hỏi xong thoáng chút yên tâm, còn may có chỗ ở.

Chỉ là tại sao phải xa như vậy, ở vùng ngoại thành? Là mắt không thấy tâm không phiền sao? Sợ chính mình tìm nữ chủ sao?

Tô Mộc: Mình giống người thích gây sự vậy sao?

Hệ thống: Đúng!

Tô Mộc:...

--

Đợi đến khi Thước Dục thu thập xong hành lý, mới phát hiện không biết Âm Thất đi nơi nào, "Thước Dục, người biết Tiểu Thất đi nơi nào không?"

"Hắn? Nó tỳ không biết, ai biết lại chạy đi lười biếng." Thước Dục còn đoán thái độ Âm Thất khi đó, "Tiểu thư, Thước Dục không hiểu nổi vì sao người lại để một người không rõ lai lịch bên cạnh bảo vệ ngài, hơn nữa người kia tính tình còn rất xấu."

Tô Mộc cảm thấy buồn cười, "Thước Dục thật là chán ghét Tiểu Thất sao?"

"Ai kêu hắn tính tình xấu như thế, bày một gương mặt thú cho ai xem a,?" Thước Dục tiếp tục châm chọc, xả ra một bụng tức giận cho Tô Mộc nghe.

"Ân." Về thói mặt, Tô Mộc gật gù đầu, cũng bày tỏ rất đồng ý.

"Đúng không? Tiểu thư người cũng cảm thấy sao, thật ra Thước Dục cảm nhận từ lâu rồi." Thước Dục thật cao hứng khi có người đồng quan điểm với mình, "Hơn nữa, tiểu thư người xem, hắn bây giờ không có ở đây đoán chừng là xem tiểu thư không ở trong vương phủ nữa, bắt đầu chạy trốn."

"Thước Dục, người thật đáng yêu." Tô Mộc bị Thước Dục làm vẻ mặt đáng yêu vui vẻ trả lời, "Yên tâm, hắn không làm thế đâu."

"Hi hi." Thước Dục mặt lộ vẻ vui mừng, bởi vì bị tiểu thư khen, nhất thời không nghe rõ câu nói kế tiếp của Tô Mộc, "Cái gì? Tiểu thư nói gì nó tỳ nghe không rõ?"

"Không có gì." Tô Mộc không muốn giải thích lại.

--

Tô Mộc cùng Thước Dục theo đầy tớ đến cửa hông, đương nhiên dọc theo đường đi sẽ không ít ánh mắt của đám đầy tớ trong phủ nhìn theo.

Tô Mộc ngược lại không có cảm giác gì, chỉ là Thước Dục có chút ít tức giận, "Nhìn cái gì vậy?"

"Không cần để ý các nàng." Tô Mộc bình tĩnh nhìn đường phía trước.

"Tô tiểu thư, đưa đến nơi đây. Nó tài có chuyện xin phép lui xuống trước." Nói xong, người dẫn đường liền đi xuống.

"..." Tô Mộc nhìn trước mắt thê lương, thật không có đức hạnh, nói có xe ngựa đâu? Đến cổ đại lâu như thế, ngay cả xe ngựa mình cũng chưa có ngồi qua đâu, liên tục ngây ngốc trong phủ cả người đều muốn mọc meo.

Trong lúc hai người chủ tớ Tô Mộc cùng Thước Dục vì cảnh tượng trước mắt mà ngẩn người, liền nghe một loạt thanh âm vó ngựa.

Nghe tiếng vó ngựa ngày càng gần rồi dừng lại trước mặt, Tô Mộc ngẩng đầu phát hiện là một cái xe ngựa, mặc dù nhìn sang rất đơn giản, còn có một người hơi lớn hơn người đánh xe.

Lúc này một người nhảy từ trên xe ngựa nhảy xuống đi vào mới nhìn rõ thì ra là Âm Thất.

Thì ra hắn bỏ đi là đi lấy xe ngựa cho mình, Tô Mộc có chút ít vui vẻ, chạy đến trước mặt Âm Thất, "Tiểu Thất, người đi chuẩn bị xe ngựa cho ta sao?"

Tô Mộc nghĩ hay là hỏi rõ một chút bảo đảm mình không phải là tự mình đa tình.

"Ừ." Âm Thất trả lời một chữ đơn giản.

"Cảm ơn người, Tiểu Thất." Trong nội tâm Tô Mộc ảm áp, cười tươi như hoa nhìn Âm Thất, con mắt cong cong.

Âm Thất bị nhìn thấy có chút thẹn thùng, nghiêng đầu, bên tai hồng hồng, "Nhanh lên xe đi."

"Được." Nàng nhanh chóng trả lời bởi vì nàng đang vội vàng muốn ngồi thử xe ngựa.

Kết quả phát hiện, xe ngựa không có bậc thang nhỏ để giẫm. Tô Mộc không vui, đành phải nhấc chân cao lên, chuẩn bị dùng sức giẫm, đột nhiên thấy trời đất quay cuồng, xong thì mình đã ở trong xe ngựa.

Chuyện gì xảy ra? Lúc Tô Mộc còn đang thắc mắc lại nghe thấy tiếng Thước Dục "Thiệt thòi ta còn thấy người tốt, không nghĩ tới người chính là muốn ăn đậu hủ của nhà ta tiểu thư. Hừ."

Ánh mắt lạnh như dao của Âm Thất liếc qua.

Thược Dược lại nghĩ tới đến Âm Thất khi đó, có chút ít sợ, liền an tĩnh lại. Đành phải lên xe ngựa, ngồi ở bên ngoài.

Thược Dược tròn tròn mắt nhìn Âm Thất không biết xấu hổ đi vào bên trong, nhưng cũng không dám nói cái gì, dù sao xe ngựa này cũng là do người ta thuê.

- -

Tô Mộc quan sát bên trong xe ngựa, phát hiện dường như nhìn ngoài xe ngựa có vẻ đơn giản, nhưng bên trong lại có khác biệt rất lớn.

Trong xe ngựa bộ bốn bề bọc tơ lụa, nệm vàng khảm bảo ngọc, cửa sổ được mảnh vải thun màu lam nhạt che, làm cho người bên ngoài không nhìn được vào bên trong.

Bởi vì là đầu thu, có cảm giác mát mẻ. Xe bên trong còn chu đáo trải nệm êm, không có bàn thấp, nhưng như vậy làm không gian rất lớn. Trong xe ngựa một góc còn treo như lục lạc giống như dụng cụ đàn hương, khiến người ta nghe thấy không khỏi có thoải mái, khiến người ta yên lòng.

Lúc đang Tô Mộc ngồi thoải mái, rèm bị kéo ra, một thân thể cao lớn vào, chiếm một chỗ, Tô Mộc cảm giác không gian nhỏ đi rất nhiều.

Định thần nhìn lại là Âm Thất.

"Tiểu Thất, tất cả đều là người chuẩn bị sao?" Tô Mộc con mắt cong cong nhìn Âm Thất.

"Ừ."

Tô Mộc bị Âm Thất tri kỷ làm cảm động, chớ nhìn hán luôn là mặt thối, nhưng là một người rất tốt.

"Tiểu Thất, cảm ơn ngươi. Ngươi thật tốt." Tô Mộc nhìn chỗ Âm Thất ngồi xê dịch vị trí, nhẹ nhàng ôm Âm Thất một cái.

Thật tốt, trong lúc này ngươi còn ở đây.

Tô Mộc lập tức buông ra, ánh mắt Âm Thất tốt lại, có chút thất lạc, tiếp xúc thân thể ấm áp kia khiến Âm Thất có chút ít lưu luyến.

Tô Mộc tự nhiên không biết ý tưởng hiện tại Âm Thất, chỉ cảm thấy bồi rồi, lại thấy hơi mệt mỏi nhiều ngày qua không có nghỉ ngơi thật tốt.

Tô Mộc dựa vào thành xe ngựa chốc lát đã ngủ say. Xe ngựa tốt cũng không xóc nảy, Tô Mộc cũng ngủ một giấc ngủ ngon.

Tỉnh dậy liền phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ, Tô Mộc hơi lo lắng, hay mình lại đổi thế giới? Không kịp mang giày mở cửa ra ngoài.

Kết quả phát hiện Thược Dược cùng đây tở trong viện cùng nhau quét dọn lá thu rụng xuống.

"Tiểu thư, người tỉnh rồi?" Thược Dược thấy tiểu thư nhà mình đứng ở cửa, lập tức tiến lên, "Tiểu thư, người ngủ thật sâu, lại để cho cái tên không biết xấu hổ kia chiếm ngươi tiện nghi." Về mặt Thược Dược không vui tở cáo.

"Chiếm như thế nào?" Tô Mộc hiểu kỳ.

"Khi đó nô tỳ vén rèm lên vừa nhìn tiểu thư đang gối trên đùi Âm Thất, hán còn không biết xấu hổ vuốt tóc tiểu thư. Còn có, còn có, khi đến nơi này, hán liền ôm tiểu thư xuống xe."

Thược Dược chăm chú nói không có chút nào chú ý sau lưng có người đến.

"Nàng nói là thật?" Tô Mộc nghiêng đầu nhìn về phía sau lưng Thược Dược, nhìn thẳng người kia, ánh mắt sáng như sao, cười nói.

"Đương nhiên, đương nhiên rồi. Thược Dược không bao giờ nói láo." Thược Dược vỗ vỗ bộ ngực, còn không biết sau lưng có người, "Tại sao thấy hơi lạnh nhỉ?"

"Là có chút lạnh, Thược Dược xem một chút phía sau ngươi."

"A?" Thược Dược quay đầu lại, phát hiện người kia âm u nhìn mình, "Tiểu thư, sao ngài không nói cho nô tỳ sớm một chút a." Thược Dược khóc không ra nước mắt, không biết làm sao.

"Tiểu thư ta nhìn ngươi nháy mắt thật lâu, là do ngươi nói quá hứng khởi không nhìn thấy mà thôi." Khóe mắt Tô Mộc cũng tràn ra cười.

"..." Thược Dược không nói câu nào xám xịt chạy đi.

"Thược Dược nói là thật?" Tô Mộc nhìn Thược Dược chạy đi mở miệng hỏi người kia.

Nam tử áo đen không trả lời Tô Mộc, mà âm trầm nhìn chăm chăm chân nhỏ của Tô Mộc khéo léo đáng yêu bởi vì cảm giác lạnh mà chà xát đến chà xát đi.

"Người tại sao không nói chuyện? Thẹn thùng sao..." Không đợi Tô Mộc nói xong, liền bị bế lên, "A!" Hù dọa Tô Mộc giật mình ôm lấy cổ của người nọ.

Người kia đem Tô Mộc cẩn thận đặt lên giường, cầm lấy giày Tô Mộc để ở một bên mang vào cho nàng.

Tay cầm chân dính bụi cũng không chê bẩn. Mặt Tô Mộc hơi đỏ, nàng còn không bị nam nhân đụng vào chân đâu! Bị Ám Thất làm cho có chút ngứa, nhin không được co lại một cái.

"Đừng nháo." Giọng Ám Thất mang khăn khăn vang lên, chỉ cảm thấy chân của người trước mắt thật nhỏ, nắm trong tay nhỏ nhắn đáng yêu.

Quả nhiên Tô Mộc không động, chăm chú nhìn Ám Thất mang giày cho mình.

Tô Mộc cười tủm tỉm: Có phải đối tượng tiến công chiếm đóng thích mình rồi hay không?

Edit: quà nghĩ lễ cho các nàng nha... Chúc mn có kì nghỉ vui vẻ ☺☺☺

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Thế giới IV: Các Chủ, thỉnh cầu đụng ngã 12

Edit: Linhlady

Tô Mộc chuyển đến nơi đây cũng đã nhiều ngày, bởi vì cách xa chợ, Tô Mộc cũng lười đi xem nó như thế nào.

Nhưng vì chưa bao giờ thấy chợ cổ đại trong lòng Tô Mộc lại ngứa, tiến thoái lưỡng nan nửa muốn đi nửa không.

Tô Mộc: Thật là phiền a!

Vì vậy nàng quyết định chờ hai ngày sau lúc vú Trương đi mua đồ ăn nàng cũng đi cùng, hưởng chi Tư Đồ Mặc Uyên cho nàng rất nhiều ngân lượng. Bản thân cũng không cần sầu, chỉ cần không tiêu tiền như nước, bình thường vẫn có thể chi ra, nàng cũng không cần khát khe quá.

Chỉ là, nàng rất muốn đi hành nghề y, thật lâu không luyện, có chút ngứa tay.

Tô Mộc chống khuỷu tay trên bàn đá, nâng cằm, nhìn cây duy nhất trong sân viện đến ngẩn người.

Cây này có lẽ được trồng khá lâu, bởi vì đầu thu, thời tiết hơi lạnh, thời tiết mát mẻ. Lá cây cũng chậm rãi chuyển màu, vài lá bung ra theo gió rơi xuống, trong đó có một cái lá cây còn rơi trên đầu Tô Mộc.

Tô Mộc hồn nhiên chưa phát giác ra, chỉ là nhìn chăm chăm vào cây ngẩn người.

Đầy tớ cũ trong sân có bốn người, có hai người hợp tâm ý Tô Mộc nâng lên làm tâm phúc, tìm ít lí do để mình trở về vương phủ, dù sao viện nhỏ này cũng không phải là vương phủ, quán gia cũng không quan việc này.

Còn thừa lại hai người, bởi vì là phu thê, một cái là bà tử nấu cơm, người còn lại là chân chạy vặt. Huống chi đã làm ở nơi này rất lâu, bọn họ cũng không yêu cầu rời đi, Tô Mộc tìm quản gia của vương phủ muốn khế ước bán thân, để bọn họ ở đây tiếp tục làm việc, lương tháng lộc còn cấp nâng cao hơn, phu thê họ tự nhiên cũng biểu lộ lòng trung thành.

--

"Lúc nào thì có thể quay lại vương phủ đây?" Tô Mộc không ý thức đem ý nghĩ trong nội tâm nói ra, thực phiền, hiện tại vương gia không ở trong phủ, vừa vận nhân cơ hội này vụng trộm đi vào, nhưng là vì cẩn thận làm việc, chỉ đành an phần chờ người trong phủ báo tin, sau đó nàng sẽ lên vào vương phủ.

Thật ra Tô Mộc biết võ công. Nhưng công phu của nàng cũng chỉ ở mức trung, ngược lại khinh công đặc biệt tốt, đây là chúa thượng tìm sư phụ cho Tô Mộc, có lẽ bọn họ cũng không nghĩ đến Tô Mộc có thiên phú về khinh công như thế.

Ngắn ngủi vài tháng đã học đến tình trạng xuất thần nhập hóa, trong giáo đều gọi Tô Mộc là thiên tài, rõ ràng chưa từng học võ, nàng cũng đã hai tám tuổi, theo đạo lý mà nói đã qua tuổi tốt nhất để học võ, nhưng Tô Mộc lại làm được.

Còn chuyên Ám Thất lần đó, Tô Mộc thật sự sợ độ cao, cũng không phải nàng giả vờ. Nhưng là vì nhiệm vụ, Tô Mộc đành phải nhanh chóng giải quyết chứng sợ độ cao, nếu không vị diện này nhiệm vụ làm sao mà hoàn thành đây, có khi nàng sẽ bị lộ tẩy.

"Cái gì?"

Ám Thất từ cửa vào đã nhìn thấy Tô Mộc đang ngẩn người, còn trầm nghĩ nằng lại làm sao vậy? Liên tiếp vài ngày, đều là bộ dáng tâm sự nặng nề.

Ám Thất nhủ lòng mảy, sải bước đi lại gần Tô Mộc, ngồi bên cạnh nằng.

Bây giờ trong miệng Tô Mộc còn nhắc tới vương phủ, giống như không phát hiện Ám Thất ở ngay bên cạnh.

Nam tử áo đen thấy lá trên đầu Tô Mộc vốn định duỗi tay chuẩn bị giúp nằng lấy xuống. Nghe thấy Tô Mộc đột nhiên nói một câu như vậy, trong nháy mắt nội tâm nổi cơn giận dữ.

Duỗi tay lấy lá cây xuống, nắm ở trong tay, "Người còn muốn trở về sao?" Nam tử hạ thấp giọng, giống như đè nén cái gì.

Lá cây trong tay nháy mắt hóa thành tro bụi bay theo gió.

Nằng vẫn còn muốn trở lại bên cạnh người kia sao? Người kia có cái gì tốt? Làm cho nằng nhớ nhung như thế? Lẽ nào mấy ngày nay, nằng luôn nghĩ tới người kia sao? Là thế này phải không?

"A? Người hù chết ta!" Tô Mộc đột nhiên nghe giọng nói ngay bên mình vô ý thức quay đầu đã nhìn thấy Ám Thất đang cúi đầu.

Không nghe hắn nói gì, lên tiếng dò hỏi, "... Người nói cái gì?"

Ám Thất ngẩng đầu, trong mắt lộ băng sương, nhìn về phía Tô Mộc ánh mắt, nhưng nếu nhìn kỹ có thể phát hiện nam tử đang cố gắng áp chế lửa giận.

"Người, nghĩ, muốn, quay, lại, với, người, kia, sao?" Ám Thất từng chữ từng chữ nói, thanh âm khàn khàn, mang tia lãnh ý.

"A?" Tô Mộc còn mơ màng, không biết vì sao Ám Thất đột nhiên nói một câu khiến người ta khó hiểu như thế, nhưng cảm nhận khí tràng xung quanh Ám Thất thay đổi Tô Mộc không khỏi rụt cổ một cái, "..."

Nam tử thấy vẻ mặt ngờ ngạc không hiểu của Tô Mộc tức giận trong lòng bùng lên như ngọn lửa, đem lý trí của hắn đốt sạch sẽ, vẻ mặt càng lạnh lùng hơn.

"Người thật muốn trở lại bên cạnh người xem người là rác rưởi mà vứt đi kia sao?" Hiện tại Ám Thất đã mất đi lý trí, nghĩ đến cái gì nói cái đó, "Hắn hiện tại cũng không cần người. người còn ngày ngày nghĩ tới hắn, thật sự là buồn cười."

"Người có vô liêm sỉ bám hắn, hắn cũng không cần người, người còn muốn đến gần hắn sao? Hắn đang lo lắng đi tìm vương phi khắp nơi, người cũng chỉ là người cũ, đã vậy người còn..."

Tô Mộc im lặng nhìn Ám Thất, giống như bị Ám Thất dọa, ngờ ngạc nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Ám Thất phun ra từ ngữ vũ nhục nằng.

Nhìn chằm chằm khuôn mặt lạnh lẽo của Ám Thất, nằng thật sự muốn khóc nhưng lí trí nói với nằng không được khóc, làm vậy chỉ khiến hắn coi thường nằng hơn, Tô Mộc hít sâu một hơi, mặt không chút thay đổi đáp trả hắn, "Ta chính là vô liêm sỉ như thế, ta chính là thích đến bên hắn đấy, như thế nào?"

"Buồn cười đến cực điểm, người là gì của ta, chuyện của ta người quản được sao?"

"... Nếu như không ưa, người có thể đi, đi thông thả không tiền."

Nói đến đây, Tô Mộc nhìn không được có chút ít ủy khuất, tâm tình muốn khóc, nước mắt ngậm mi giống như chỉ cần chớp mắt là sẽ trào ra, hắn dựa vào cái gì nói nằng như thế? Hắn tại sao có thể nói nằng như thế!

Tô Mộc cũng mặc kệ phản ứng của người kia là gì, cũng mặc kệ độ hảo cảm có bị giảm xuống hay không, lập tức đứng dậy, phát tay áo đi.

Bước nhỏ chạy nhanh hơn, trở lại trong phòng, "Ầm" một tiếng đóng cửa lại, cắn môi dưới, không để cho mình khóc thành tiếng, nhưng nước mắt sớm đã che kín khuôn mặt.

- -

Tô Mộc đi vào sau đó không lâu...

"Oanh" một tiếng, Ám Thất nhìn chỗ bàn đá bị đập nát.

Ám Thất vô cùng tức giận, con mắt chột lóe qua một tia huyết sắc, cái gì gọi là không cần hắn quản, còn nói hắn đi thông thả không tiền, hắn là gì của nằng? Cái nào đều không phải!

"Ha ha ha, không cần ta quản?" Nói xong cũng xoay người, dùng khinh công nhanh chóng chạy đi.

Hiện tại nam tử toàn thân mang sát khí, giống như bước ra từ địa ngục, cả người lạnh lẽo, lệ khí vờn quanh nội tâm chỉ cảm thấy vô cùng tức giận, thật

muốn giết người.

--

Ở trong phòng, khóc đủ Tô Mộc nằm ở trên giường ngủ mất, chỉ là thỉnh thoảng rụt rụt thân thể, giống như đang sợ hãi.

"Thực xin lỗi." Huyền y nam từ đầu lòng nhìn nước mắt đọng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mộc, ngực nhói lên vì hối hận.

"Ta không nên nói nàng như vậy nói, ta chỉ là quá tức giận." Âm Thất thở dài, chỉ biết mắng mình, hận không thể tát mình vài bạt tai.

Thật ra Âm Thất ra ngoài không lâu, đánh nhau cùng với huộc hạ một lúc, nhưng càng đánh lại càng cảm giác hình như hắn nói quá nặng lời, có phải hắn sai rồi hay không.

Nghĩ thông hắn bỏ mặc vẻ mặt khó hiểu của đám thuộc hạ sau lưng. Các Chủ nhà mình làm sao vậy? Mang một thân sát khí trở về, không nói câu nào liền đánh, riu rít riu rít, thật sự là đau chết hắn ta rồi.

Âm Thất dùng tay nhẹ lau sạch nước mắt chưa khô Tô Mộc, cúi người hôn một chút lệ vương trên khoé mắt nàng, kết quả là dùng lại không được, nụ hôn liền tiếp rơi xuống, giống như muốn hôn khô nước mắt nàng.

Ánh mắt chạm đến cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm, ánh mắt hắn tối lại, suy nghĩ cuộn cuộn, không khắc chế được trườn lên thân thể nàng, tùy ý làm bậy, hắn hít sao hôn môi đỏ mọng của nàng, không ngừng đòi lấy, nhịn không được chỉ muốn sa vào.

Tay vuốt ve gò má tuyệt mỹ khuynh thành của người trong lòng, cúi đầu, ngậm lấy hai cái môi mềm mại, đầu lưỡi trơn trượt bá đạo cạy hàm răng ra, xâm lược chui vào trong miệng, bừa bãi mút lấy mật ngọt ngào kia, càng quét góc ngách trong miệng.

Ấm ướt, ấm nóng, lại không mất ôn nhu, đầu lưỡi Âm Thất không ngừng truy đuổi người dưới thân, khiến cho nàng phải ngửa mặt lên để hắn tùy ý làm càn, chiếm hữu như vậy cùng hắn răng môi triền miên.

"Ưm, ưm" người dưới thân có chút ít khó chịu, Tô Mộc chỉ cảm thấy vật gì đó đang liếm môi mình, còn có vật ấm áp tiến vào.

Tô Mộc bởi vì bối rối, mắt mở không ra, chỉ là mơ hồ trông thấy một cái hình dáng giống như là Âm Thất, mới khẽ yên lòng, hắn sẽ không làm thương tổn nàng, giống như đã quên lời nói cách đây mới không lâu của Âm Thất, nàng còn nghĩ đây là giấc mộng, nhịn không được đáp lại hắn.

Được đáp lại Âm Thất nhất thời không thể dùng lại, mãi tới khi người dưới thân vận vẹo vì không thoải mái mới không cam lòng để bỏ qua.

Nhìn môi đỏ mọng mềm mại ướt át của Tô Mộc lúc này hơi sưng, còn kéo theo một sợi tơ bạc, đôi mắt Âm Thất sâu âm u, khẽ vuốt tóc Tô Mộc, ở bên tai nàng dùng giọng nói từ tính làm người ta trầm mê nói ra, "Ta nghĩ ta điên rồi, có lẽ ta thích nàng."

Âm Thất mặc kệ Tô Mộc có nghe thấy hay không, vẻ mặt sùng ái ôn nhu nhìn Tô Mộc, tay không ngừng lại vẫn vuốt ve tóc Tô Mộc.

--

Khi Tô Mộc tỉnh lại lần nữa, gian phòng đã sớm không có ai, chỉ cảm thấy môi có chút đau, không phải là trong mộng mình tự cắn môi mình đi?

Hừ, người kia ở trong mộng vẫn là không biết xấu hổ.

Người kia, Tô Mộc nghĩ tới đây, ánh mắt rũ xuống là một mảng tối tăm. Tô Mộc ngồi ở trên giường kinh ngạc rất lâu, chưa hoàn hồn.

Đột nhiên, "Huru" một tiếng, một cái tiểu phi tiêu 〇〇 bên giường đàn mộc Tô Mộc phía trên, còn dính một tờ giấy.

Tô Mộc vội vàng xuống giường, đi qua rút phi tiêu ra, mở tờ giấy. Trên đó viết, "Hành động."

Tô Mộc hiểu rõ, vội vàng đem nó đặt trên lư hương nhỏ tiêu hủy chứng cứ.

Nhắc đến tào tháo tào tháo tới ngay, buổi sáng nàng đang còn suy nghĩ chuyện hồi phủ làm nhiệm vụ, hiện tại đã có lệnh trở về đi làm nhiệm vụ.

Còn chuyện của Âm Thất, vẫn để sau khi xử lý chuyện này đã.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Thế giới IV: Các Chủ, thỉnh cầu đụng ngã 13

Edit: Linhlady

Màn đêm buông xuống, Tô Mộc thừa dịp mọi người trong viện đi ngủ, nàng lưu loát thay y phục dạ hành.

Trong đêm tối như mực, mang theo hơi thở âm trầm.

Tô Mộc ở không trung bay lung tung, giống như sử dụng khinh công không được thành thục lắm mất một lúc nàng mới sử dụng thành thạo, cho dù có kĩ ức của thân thể này Tô Mộc cũng phải mất ít thời gian mới làm quen được.

Đường phố trống rỗng, gió thu hiu quạnh, một trận gió nhẹ thổi qua, cuốn theo đám lá rơi rụng trên mặt đất, Tô Mộc hơi lạnh rùng mình một cái.

Trong khung cảnh vắng lặng không người, tiếng lá cây xào xạc nghe đặc biệt rõ, khung cảnh vô cùng quý dị.

"A thu." Tô Mộc nhanh chóng tăng nhanh động tác trên chân, "Có chút lạnh."

Ban đêm, trên mái nhà một cái bóng nhanh chóng lướt qua, trong nháy mắt vô tung vô ảnh biết mất, làm người ta lầm tưởng thật ra vốn không hề có người nào. Bởi vậy mới thấy trình độ khinh công của Tô Mộc đã đạt tới ngưỡng xuất thần nhập hoá.

Tô Mộc: Thật sự dùng tốt.

- -

Tiến vào vương phủ Tô Mộc cũng không dám xem thường, cho dù Tư Đồ Mặc Uyên không ở trong phủ, nhưng hấn nhất định sắp xếp thị vệ, còn cả ám vệ, nhưng sẽ không nhiều như lúc trước. Bởi vì một bộ phận lớn đã bị Tư Đồ Mặc Uyên mang đi tìm từng tích nử chủ.

Tô Mộc chỉ có thể chờ người gửi tin tức cho nàng tiếp ứng.

Tô Mộc dựa chỉ dẫn tìm đến điểm hẹn, đột nhiên có người vỗ nhẹ lên vai nàng, Tô Mộc đang định ném hấn qua vai, dù sao khi ở thế giới phụ bản nàng cũng không phải tiểu bạch.

Chỉ nghe thấy, "Là ta."

"Chúa thượng rất thất vọng với ngươi."

"Thuộc hạ đáng chết." Chỉ là một câu nói, Tô Mộc liền hiểu được, lập tức nói tiếp.

"Tiếp đến, chính là cơ hội cho ngươi chuộc tội." Giọng nói người kua bình thản không mang một tia phập phồng, thanh âm đều đều. "Cũng là cơ hội cuối cùng của ngươi."

"Thuộc hạ đã biết, muôn lần chết không chối từ." Tô Mộc lúc này cũng hiểu rõ, mình đã bị cuốn vào vòng xoáy tranh giành quyền thế, không có cách nào thoát thân. Cho dù nguyện vọng của nàng chỉ là muốn biết chân tướng thì bây giờ nàng cũng không còn cách nào thoát ra, sau này khi biết được chân tướng cũng khó thoát khỏi cái chết, người kia sẽ dễ dàng buông tha cho nàng sao?

"Đi theo ta." Người kia nói xong cũng không để ý phản ứng của Tô Mộc lập tức về phía trước.

Tô Mộc theo sát phía sau.

Tô Mộc: Chỉ là, huynh đệ, chúng ta không nên thương lượng cho tốt một chút sao? Nếu không lỡ bị phát hiện thì làm sao bây giờ?

Khi người trước mắt dừng lại, Tô Mộc mới phát hiện người kia không cao, khó khăn lắm là 1m75, dáng người mảnh mai gầy yếu, có chút lưng gù xem ra là làm việc nhiều, cái này không phải là mấu chốt, mấu chốt là nam nhân toàn thân dùng miếng vải đen che cực kỳ chặt chẽ, trừ ra hai con mắt trong bóng đêm phá lệ chói sáng ra còn lại đều che kín hết.

Tô Mộc:... Xem ra mình còn bại lộ quá nhiều.

Người kia hướng Tô Mộc vẫy vẫy tay, ý bảo Tô Mộc lại đây, tiếp theo dùng tay khoa tay múa chân một hồi, bày tỏ ý là đây là thư phòng nàng vào trong tìm xem.

Còn hấn sẽ ở ngoài cửa canh chừng.

Tô Mộc thấy vậy đi qua, hạ thấp giọng hỏi, "Vương phủ đêm nay không có ám vệ sao?"

Nếu không làm sao bọn họ có thể tùy ý như thế. Tư Đồ Mặc Uyên sẽ dễ dàng buông lỏng như vậy sao?

Người kia hạ thấp giọng trả lời Tô Mộc, "Vương phi có tin tức, Tư Đồ Mặc Uyên chỉ mang theo mình ám vệ đi điều tra."

"Thật hồng nhan họa thủy a!" Người kia nói xong, còn không khỏi cảm thán một phen. "Cho nên hiện ở trong phủ chỉ còn lại thị vệ."

Tô Mộc: Thị vệ kia mới đáng sợ có được hay không? Nàng lúc trước chỉ nhìn thoáng qua thị vệ trưởng liền bị hấp dẫn về mặt hung thần ác sát hù dọa sững sờ rất lâu, hẳn ta một thân lẻ khỉ, hiện tại nàng cũng không dám nhìn lại hẳn ta. Đại ca, người thật sự là người nằm vùng sao? Thật không phải người ngớ ngẩn đối phương phái tới chứ?

Tô Mộc vô ý thức nuốt nước miếng một cái, mang khí thế "Gió huu huu hề nước sông Dịch lạnh ghê, trắng sẽ vừa đi không còn nữa còn" đi vào.

Người kia không hiểu vì sao Tô Mộc đột nhiên thay đổi thái độ, nhưng là vẫn rất tận trách canh chừng bên ngoài.

--

Tô Mộc dựa theo trí nhớ, trong thư phòng mò mẫm, kết quả vẫn không thu hoạch được gì.

Đội đến nàng hoài nghi có phải người ngoài cung cấp sai tin tức hay không thì phát hiện ở trên giá sách một cái cái hộp tầm thường, nhưng muốn cầm lên thì không được.

Tô Mộc cảm thấy dựa theo kịch bản phim truyền hình, chỉ cần đem cái này xoay chuyển một cái, có thể mở ra một cửa ngầm ở nơi nào đó mở ra. Đến lúc đó sẽ lấy được thứ chứa thượng mong muốn.

Tô Mộc một giây trước còn cảm thấy phim truyền hình là đồ tốt, một giây sau, nàng khi chuyển động kia cái hộp, nàng cũng sẽ không cảm thấy như thế.

"Chuông chuông chuông..."

Tô Mộc bị một loạt âm thanh đột nhiên vang lên hù dọa luống cuống tay chân, về mặt mộng bức, không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhanh chóng phản ứng tức thì lập tức nghiêng người ra ngoài.

"Không tốt, đi mau." Nói xong, Tô Mộc dùng mười phần khí lực, sử dụng khinh công lập tức cùng người phía trước vội vàng chạy thoát.

Trước khi ra khỏi phủ Tô Mộc còn nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân hỗn loạn, nhưng gian phòng gần thư phòng đồng loạt sáng đèn.

Tô Mộc chắc chắn chuyện lần này sẽ rất âm ỉ, nếu tiếp theo phải quay lại lần nữa cũng không thể dễ dàng như hôm nay.

Tô Mộc vẫn là một về mặt mộng bức, không phải dựa theo kịch bản phim truyền hình là có thể mở ra sao? Tại sao vào tay nàng lại thành như vậy? Chuyện này không khoa học nha.

Tô Mộc: Quả nhiên kịch bản truyền hình đều là gạt người, kịch bản truyền hình đều là đầu độc trẻ con a, là tại kịch bản truyền hình làm.

May mắn hai người chạy nhanh, cũng không có người đuổi theo.

Đội đến khi hai người Tô Mộc chạy vào trong rừng trúc, người kia thờ hồng học hỏi Tô Mộc, "Chuyện gì xảy ra a? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Kia chuông là thế nào?"

Khinh công Tô Mộc vô cùng tốt mà lúc này giống người kia dừng lại thờ gấp, nàng có chút chột dạ sờ sờ sống mũi, "Ta trong phòng sờ thấy một cái hộp nhỏ, ta cho rằng cái hộp kia chính là chìa khóa mở ra mật thất, kết quả khi ta vừa mở ra, liền biến thành như thế này."

Người kia hiển nhiên không tin lời Tô Mộc nói, neho mắt lại, về mặt hoài nghi quan sát Tô Mộc.

Tô Mộc bị nhìn thấy có chút hốt hoảng, vội vàng bày tỏ là thật, nàng cũng không có lừa hắn, cũng lấy danh nghĩa gia tộc của nàng thề, người kia mới miễn cưỡng tin tưởng Tô Mộc.

Nên biết ở niên đại thờ phụng quý thần, lấy danh nghĩa gia tộc mình thề là kiện chuyện rất nghiêm trọng.

"Được, lần này ta tin tưởng ngươi." Người kia đột nhiên xoay chuyển lời nói, "Nhưng mà đây cũng là lần cuối cùng, chúa thượng cũng không có kiên nhẫn ở đây bồi ngươi hao tổn, lần sau chờ tin tức của ta."

"Lần sau có lẽ sẽ canh phòng nghiêm ngặt hơn." Nói đến đây, người kia trừng Tô Mộc một cái, đều là nàng sai, nếu không cũng không trở thành cục diện như bây giờ.

Người kia hừ lạnh một tiếng, liền đi.

Tô Mộc:... Nàng cũng không phải là cố ý có được không! Chao ôi, ra quân chưa thắng trận đã chết, nàng sẽ không bao giờ tin vào phim truyền hình nữa, hừ.

--

Tô Mộc chạy về trong phủ, cởi quần áo ra giấu kỹ sau đó ngã đầu liền ngủ, cũng không rửa mặt qua, xem ra là thật mệt chết.

Hôm nay bởi vì chuyện của Ám Thất nàng ôm một bụng tức giận, hiện tại nhiệm vụ không hoàn thành tốt, lại bị hoài nghi, có thể nói là tràn ngập nguy cơ a. Tiếp tục như vậy nữa nàng ở thế giới này chưa kịp làm gì đã đi đời.

Tô Mộc:... Tâm mệt quá a.

Tỉnh lại lần nữa đã là hùng đông, Thược Dược hai tay bưng chậu rửa mặt nhẹ nhàng đi vào đánh thức Tô Mộc.

Tô Mộc chỉ cảm thấy nửa mê nửa tỉnh, toàn thân không còn chút sức lực nào, mí mắt rất nặng, làm cho mắt nàng mở không ra, nàng muốn trả lời Thược Dược một tiếng, nhưng là cổ họng khô khốc đau đớn, làm cho nàng không phát ra được âm thanh nào.

"Tiểu thư, tiểu thư." Thược Dược thấy tiểu thư nhà mình không hề có động tĩnh gì, chỉ cho là nhà mình tiểu thư lại ngủ nướng, kiên nhẫn gọi thêm "Tiểu thư mau rời giường, mặt trời chiếu tới tận mộng rồi."

Tô Mộc vẫn không có động tĩnh.

"Tiểu thư ngái còn như vậy là muốn Thược Dược kéo chăn ra hộ sao?" Thược Dược nghĩ tiểu thư nhà mình chơi xấu không còn gì để nói.

Đi qua chuẩn bị làm điều mình vừa nói, định thần nhìn lại, mới phát hiện trên mặt tiểu thư có chút ửng đỏ không bình thường.

"Tiểu thư, người làm sao vậy?" Thược Dược đặt tay lên trán Tô Mộc giật mình kinh hô, "Thật nóng a!"

Tiểu thư ngã bệnh đây là suy nghĩ duy nhất lúc này của Thược Dược lập tức chạy đi tìm vú Trương, để cho vú Trương nhanh đi tìm đại phu, dù sao Thược Dược đối với nơi này còn chưa quen thuộc.

Vú Trương nghe vậy, vội vàng gấp rút ra ngoài.

Đại phu đến rất nhanh, chỉ nói là Tô Mộc bị phong hàn, viết đơn thuốc đưa cho vú Trương, để vú Trương tới hiệu thuốc cắt đơn thuốc.

Thược Dược nghe xong cũng đi đun nước nóng, chậu nước kia để một lúc đã có chút lạnh. Không nghĩ tới vừa ra khỏi cửa gặp Ám Thất, chậu nước trong tay vì bị giật mình mà rơi xuống còn may Ám Thất nhanh tay đỡ được.

"Làm gì mà vội vã vậy?" Ám Thất nhíu mày, lên tiếng hỏi. Này nha đầu này hấp tấp vụng về sao có thể chiếu cố tốt Tô Mộc?

"Tiểu thư ngã bệnh, ta có thể không vội sao?" Thược Dược mặt mày liếc mắt, "Ta muốn đi nấu nước." Nói xong vội vã đi.

Cái gì? Ngã bệnh? Ám Thất vội vàng đi vào gian phòng, mới thấy vẻ mặt Tô Mộc nhợt nhạt nằm trên giường, đôi môi vốn đỏ thắm mềm mại hiện thời cũng là không có chút huyết sắc nào, mà trên mặt nàng lại ửng đỏ bất thường.

"Nước, nước. Thược Dược" Tô Mộc cảm thấy cổ họng giống như có một ngọn lửa thiêu đốt đau đớn, chỉ muốn uống nước, theo thói quen gọi Thược Dược vẫn thường hầu hạ mình.

Ám Thất nghe vậy, vội vàng tiến lên, để thanh kiếm trên bàn, rót một chén nước cho Tô Mộc, đỡ nàng dậy để thân thể nàng dựa vào vai mình làm cho nàng dễ uống nước hơn, một tay ôm vai nàng, một tay cầm nước chậm rãi đưa cho Tô Mộc uống.

Nước uống vào nhanh chóng làm dịu cổ họng khô rát, lúc này nàng mới thấy thoải mái một chút.

Ám Thất thấy Tô Mộc dừng lại động tác uống nước, mới nhẹ giọng hỏi thăm, giọng nói bình tĩnh không mang một chút ôn nhu nào "Còn muốn sao?"

Tô Mộc lắc đầu ý là không muốn nữa.

"Thược Dược a, giọng nói của người tại sao lại trở nên thô như thế." Tô Mộc bởi vì khó chịu cũng lườm mở mắt, bên trong đầu óc hỗn hỗn động động, trong lúc nhất thời vẫn rất mơ hồ.

"Ta là Ám Thất." Ám Thất đem cái ly đặt ở bên trên bàn nhỏ cạnh giường trả lời.

Ai biết Tô Mộc nghe được câu trả lời này, quả thực mở mắt, ánh mắt ngày thường trong trẻo vào lúc này dường như biến thành động sâu, khóe miệng khẽ nhấp nháy, hô hấp trở nên dồn dập. Giãy giụa muốn đứng lên.

Đột nhiên mắt nàng thoáng động một cái, cổ họng khó chịu, Tô Mộc ôm ngực ho khan. Nàng giống như muốn nói chuyện, nhưng lại không nói nổi một chữ.

Vừa ngừng ho đã cố gắng nói ra vài câu. "Người không phải là ghét bỏ ta sao? Người tránh ra, ta không muốn nhìn thấy người."

Bệnh lúc gặp nhau, chưa nói lẽ đã rồi, kia mảnh mai bệnh hoạn, mỹ nhân kia trên mặt điểm nước mắt.

Thời điểm khi con người sinh bệnh là lúc yếu đuối nhất, nàng cũng không tránh khỏi nên khi Tô Mộc vừa thấy là Ám Thất, trong nội tâm ỳ khuất cũng bởi vì bị bệnh mà bộc phát.

"Đừng khóc, được không?" Ám Thất vừa nhìn thấy Tô Mộc rơi lệ, trong lòng cũng cảm thấy đau đớn, duỗi tay ôm lấy Tô Mộc, "Đều là ta sai, ta không nên nói nàng như thế."

"Ta chỉ là, chỉ là quá tức giận mà thôi."

Tô Mộc ngã bệnh khí lực nhỏ, giấy dựa không thoát ôm ấp của Âm Thất, đành phải để hấn ôm, không biết vì sao khi nghe Âm Thất xin lỗi, Tô Mộc càng khóc lớn hơn.

"Người khi đó còn hung dữ với ta, còn mắng ta." Tô Mộc khóc đến mức không kịp thở, giống như muốn đem tất cả ủy khuất mấy ngày này khóc hết.

Âm Thất luống cuống không biết làm sao, ôm nàng ôn nhu dỗ dành, "Đừng khóc, nàng khóc ta cũng thấy khó chịu a."

"Người khó chịu cái gì, lúc người mắng ta tại sao không khó chịu?" lúc ngã bệnh Tô Mộc một lời không hợp liền gây sự.

Nhưng mà Âm Thất cũng rất kiên nhẫn trấn an nàng, cho dù biết nàng nháo nhàng gây sự, trong nội tâm chỉ cảm thấy là mình sai.

Tô Mộc tựa ở trong lòng Âm Thất, hít sao cảm lấy vật Áo trước của Âm Thất, nhỏ giọng nức nở.

Âm Thất đau lòng khẽ vuốt lưng Tô Mộc để nàng dễ chịu hơn, nhưng câu nói tiếp theo của Tô Mộc khiến hấn mừng rỡ như điên, "Người không phải khiến ta thích người sao? Còn mắng ta..."

Âm Thất chỉ nghe được câu nói phía trước kia, hoàn toàn bỏ qua câu hoán hận phía sau của Tô Mộc, đầu óc chỉ quanh quẩn chữ thích kia.

Âm Thất có chút không thể tin được, liếm liếm môi khô khốc của mình, khàn khàn hỏi, "Nàng nói cái gì? Nói lại lần nữa."

"Người mắng ta?"

"Không phải là, trước một câu."

"Người không phải là khiến ta thích người sao?" Tô Mộc lặp lại câu vừa rồi, có lẽ do sốt cao đầu óc có chút u mê, cũng không cảm giác lời nói không đúng chỗ nào, "Đúng, vậy người còn mắng ta?"

"..." Âm Thất lần nữa nghe được, trong lòng vui vẻ nói không ra lời, chỉ là nâng mặt Tô Mộc, chậm rãi liếm nước mắt của nàng.

"Đừng liếm, thật là nhột." Tô Mộc bị liếm hơi ngứa, quên mất việc mình đang khóc.

"Ta cũng vậy, thích nàng." Âm Thất mấp máy môi ôn nhu nói với nàng.

Đầu óc Tô Mộc lúc này vốn không tỉnh táo cho lắm, nghe được câu này phản ứng không kịp, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn.

Lúc này Âm Thất có chút không cảm được lòng, người trước mắt vương lệ mờ mờ nhìn mình, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn dường như đang mời mọc mình nhắm nháp.

Ánh mắt Âm Thất trở nên sâu thẳm, tay vuốt ve gò má khuyếch thành của nàng, cúi đầu, từng từng nóng bỏng mà ngậm đôi môi mềm mại kia, đầu lưỡi trơn trượt bá đạo cạy hàng răng của nàng, lưỡi nhanh chóng chen vào, bừa bãi mút lấy mật ngọt ngào, càn quét góc ngách trong miệng nàng.

"Ưm." Tô Mộc bị hôn tới nghẹt thở.

Âm Thất mới buông ra, ôm Tô Mộc, để cho nàng tựa ở trên người mình, "Đưa ngọc, còn không biết lấy hơi để thở." Nhẹ nhàng vuốt ve tóc Tô Mộc.

"Không cần hôn, sẽ bị lây bệnh." Tô Mộc không nghe rõ Âm Thất nói gì, liền trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Đưa ngọc, còn đang suy nghĩ cho hấn. Bộ dáng nàng đáng yêu như vậy làm sao hấn có thể buông tay nàng ra đây.

Edit: edit có chút vội sai sót gì các nàng cmt nha. Hic ta ghét bà tác giả từ 2,5k từ lên hơn 3k từ □□□□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Thế giới IV: Các Chủ, thỉnh cầu dụng ngã 14

Edit: Linhlady

Bệnh tới ngày thứ hai Tô Mộc mới thấy đỡ mệt mỏi hơn, nàng ngồi dậy dựa người vào giường, tay xoa xoa huyết thái dương, hi vọng việc này giúp nàng tỉnh táo hơn một chút.

Nhưng so với cảm giác khó chịu ngày hôm qua hiện tại đã tốt lên rất nhiều.

Một lát sau, Tô Mộc cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, môi cũng bị khô hơi nứt nẻ. Tô Mộc gọi Thuộc Dược vài tiếng nhưng không thấy ai trả lời.

Không còn cách nào khác Tô Mộc đành phải tự mình xuống giường rót nước.

Bàn chân vừa chạm xuống sàn liền bị nhiệt độ lạnh như băng của sàn gỗ làm giật mình, chân vô ý thức rút lại, bên trong gian phòng này không giống vương phủ xa hoa, cho nên sẽ không có thảm lông lót bên dưới, nhưng mọi thứ ở đây lại rất hợp ý nàng đơn giản lại thoải mái.

Tô Mộc cúi xuống mang giày thêu vào, lúc này mới cảm nhận được một chút ấm áp.

Thân thể nằm lâu ngồi dậy có chút choáng váng. Tô Mộc phải ngồi lại giường một tay chống bên mép giường.

Một lát sau, Tô Mộc cảm thấy choáng váng qua đi, thân thể cũng thích ứng được mới chậm rãi đứng dậy, vừa rồi là nàng đứng dậy quá nhanh, thân thể lâu chưa vận động phản ứng không kịp cho nên mới bị như vậy.

Tô Mộc đi lại kê đồ y phục, tùy tiện cầm một bộ khoác lên, sau đó lại đi rót nước.

Tô Mộc đổ hết nước trong ấm trà, môi vừa nhấp một chút mới biết ấm trà đã nguội từ lúc nào, nhưng hiện tại trong miệng Tô Mộc cảm thấy khát khô, không còn cách nào khác đành đem nước trà lạnh tanh kia uống, uống một ngụm trà lạnh, cổ họng cùng đầu lưỡi thoải mái, cảm giác khát khô cũng dịu đi.

Tô Mộc liếm liếm môi cho đỡ khô hơn.

Đỡ khát rồi lúc này Tô Mộc có thể cảm giác rõ rệt dòng nước lạnh buốt chảy từ miệng chảy vào thân thể cái loại cảm giác này khiến thân thể Tô Mộc không khỏi run lên một cái.

Trong lúc Tô Mộc chuẩn bị uống thêm chén bị một người đẩy ra.

Tô Mộc ngừng động tác trên tay, nhìn ra cửa mới thấy người vào là Ám Thất tay bưng khay, trên khay còn hơi nóng của cháo bốc lên, xem ra là mới vừa nấu xong.

Tô Mộc thấy cháo nóng vô ý thức liếm liếm môi, đột nhiên cảm giác giống như mình rất lâu rồi mình chưa ăn cơm, có hơi đói.

Nhưng là vừa nhìn thấy mặt Ám Thất, lại nhớ tới chuyện hôm qua trong lúc mơ hồ đã phát sinh ra chuyện gì, còn có nụ hôn kia. Vết hồng bắt đầu lan ra từ cổ cho tới khuôn mặt, đến bên tai, tỏ ra phá lệ mê người.

Tô Mộc đứng bất động, quay đầu đi chỗ khác không nhìn Ám Thất, bởi vì nàng nhớ hai người lúc trước mới cãi nhau, bây giờ còn đang chiến tranh lạnh. Ngày hôm qua cái gì cũng không tính, nàng đang bị bệnh ai biết có phải thật hay mơ.

"Nàng sao lại xuống giường rồi?" Ám Thất cẩn thận bưng khay vào, ngẩng đầu đã nhìn thấy Tô Mộc đứng trước bàn tròn, vô ý thức nhìn xuống chân Tô Mộc thấy nàng mang giày mới hơi yên lòng một chút.

Nhưng Tô Mộc lại quay đầu sang nơi khác không nhìn mình.

Còn đang cùng mình câu kinh sao! Ám Thất bất đắc dĩ thở dài một hơi.

"Mau trở lại trên giường đi, nàng còn bị bệnh đấy!" Ám Thất sải bước đi về phía trước, nhẹ giọng nói chuyện với Tô Mộc, sợ mình lớn tiếng một chút, người trước mắt lại giống như ngày hôm qua đuổi hẩn đi không cho lại gần.

Tô Mộc vẫn là không động, nhẹ khẽ hừ một tiếng.

Ám Thất thấy Tô Mộc không thèm để ý tới mình cũng không thể tránh được, đem khay trên tay để trên bàn, sau đó cầm cốc nước trên tay Tô Mộc đưa lên miệng uống.

"Đó là nước của ta. Uy uy." Phục hồi tinh thần Tô Mộc kêu một tiếng vội vàng muốn lấy lại, nhưng sức lực không bằng Ám Thất, đành phải trơ mắt nhìn nước của mình bị Ám Thất uống.

Uống xong, Ám Thất nhũu chặt mày, này nước đã lạnh rồi.

Môi mỏng thờ khẽ ra trả lời, "Đừng uống, nước đã nguội lạnh."

"Uống cháo đi. Vú Trương mới vừa nấu." Nói xong, để cốc nước không xuống dưới bàn.

"Không cần, cảm ơn. Ta không đói bụng." Tô Mộc vừa nói xong, bụng không không chịu thua kêu một tiếng.

Ám Thất hạ thấp giọng, cười nói, "Còn nói không đói bụng? Nàng xem bụng nàng còn trả lời thành thật hơn. "

"Không, không cần ngại lo." Tô Mộc cũng cảm thấy mắt mặt, đỏ mặt cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói lắp, không cho Âm Thất nhìn ra nàng đang quẩn bách.

Âm Thất tiến lên, một cái tay để dưới cằm nàng khẽ nâng lên, khiến cho nàng ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, chậm rãi phun ra "Thật không cần ta quản sao?"

Tô Mộc vừa mới bắt đầu vì động tác Âm Thất mà cảm thấy bất mãn, về sau ánh mắt chạm đến con ánh mắt của Âm Thất, trong nháy mắt bị hấp dẫn, giống như ngay lập tức đắm chìm trong đó.

Ma xui quỷ khiến nói một chữ, "Muốn."

Âm Thất nghe Tô Mộc xong, tâm tình hắn vô cùng tốt. Thuận thế ôm lấy Tô Mộc, ở bên tai của nàng, nhẹ giọng nói xin lỗi, "Ta sai rồi, tha thứ ta được hay không?"

Bởi vì Âm Thất dựa vào rất gần, hơi thở ấm áp của hắn ngay sát mặt nàng, Tô Mộc bị làm cho ngứa, rụt cổ một cái, từ hoảng hốt thần hồn tỉnh thần lại.

"..." Tô Mộc đẩy Âm Thất, chỉ là còn mang bệnh, khí lực không đủ, không nghĩ đến hắn càng ôm chặt hơn.

Tô Mộc không trả lời câu hỏi của Âm Thất, mới không muốn tha thứ cho hắn đâu.

Tô Mộc không thể làm gì, đành phải nói ra, "Ta muốn uống cháo, ngại buông ra ta."

"Được." Âm Thất ôm thân thể mềm mại trong lòng thật không nỡ buông Tô Mộc ra, thấy Tô Mộc muốn uống cháo cũng không dám không thả.

Tô Mộc ngồi trên băng ghế, không đợi Âm Thất giúp nàng giúp, tự mình chủ động cầm chén cùng cái muỗng. Hai tay nâng chén, chạm vào một mảng ấm áp, Tô Mộc lưu luyến không muốn thả ra hai tay áp vào bát cháo thật lâu.

Tô Mộc: Thật thoải mái a.

Âm Thất thấy hay tay Tô Mộc áp vào bát cháo không động cái muỗng, có chút ít nghi hoặc, nhưng trong nháy mắt liền hiểu.

"Muốn ta đút cho nàng sao?" Âm Thất mở miệng trêu chọc, nhìn Tô Mộc nhú mày, làm vẻ mặt muốn thử.

"Không, muốn,!" Tô Mộc nghiêng răng nghiêng lợi nói, trừng Âm Thất một cái, đồ lưu manh, không biết xấu hổ, hừ.

Nói xong, Tô Mộc liền cầm lấy cái muỗng, múc một muỗng cháo, ăn một miếng, tinh tế thưởng thức, thịt nạc hương vị phối hợp nấu cháo, thanh đạm không ngán, hương vị phối hợp rất tốt, làm cho người ta cảm nhận được một loại cảm giác hạnh phúc.

Nhất là cảm giác ấm nóng từ miệng chảy vào trong thân thể, rất thoải mái. Tô Mộc trong nháy mắt cảm thấy thân thể ấm áp không ít, xua đuổi giá lạnh trong cơ thể, bụng vốn trống trơn cũng bởi vì thế mà thoải mái hơn.

Tô Mộc nheo mắt lại hưởng thụ cảm giác ấm áp này, như con mèo làm biếng, vẻ mặt cực kỳ thoải mái.

Âm Thất cũng không nhịn được vuốt vuốt tóc Tô Mộc, xem bộ dáng lúc nàng ăn ngon miệng, cũng cảm thấy là một loại hạnh phúc.

Tô Mộc bất mãn vỗ vỗ tay Âm Thất không an phận, vẻ mặt đều là "Ta còn không có tha thứ ngại đâu, đừng tỏ ra hai ta rất quen thuộc." Để nhìn Âm Thất.

"Ta sai, nàng tha thứ cho ta được hay không?" Âm Thất dịu dàng nói ra, hạ thấp thái độ mình, vẻ mặt nịnh nọt nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc cảm thấy hắn giờ phút này giống như một con chó lớn nhìn thấy chủ nhân, còn có thể trông thấy cái đuôi phía sau hắn, lắc tới lắc lui.

"Khụ khụ..." Tô Mộc thấy hắn đã khẩn cầu xin lỗi như thế, vậy nàng liền từ bi tha thứ cho hắn, "Được rồi."

Nói xong, nhẹ nhàng quấy quấy cháo trong chén.

Con mắt Âm Thất sáng lên, vốn hắn cảm thấy chủ ý của các thuộc hạ nói một điểm cũng không đáng tin nhiệm, bây giờ nhìn lại, quả nhiên hữu hiệu. Xem ra bọn hắn không có lừa hắn, ân, hắn rất hài lòng.

Thuộc hạ nào đó: Thời điểm khi Các Chủ tìm đến mình, hắn là vẻ mặt mừng rỡ, bởi vì hắn cũng không có nói qua đâu...

Nhưng Âm Thất không có phát giác, một khi một lần thỏa hiệp sẽ có vô số lần thỏa hiệp, xem ra Âm Thất về sau sẽ bị Tô Mộc quản đến sít sao.

...

Quan hệ hai người hoàn toàn khôi phục bình thường, giống như còn có lại tiến bộ lớn.

Ám Thất cảm thấy gần đây Tô Mộc có chút kỳ quái, không biết nàng cả ngày bận rộn chuyện gì. Hắn cũng sẽ không đi hỏi nàng, điều tra nàng, hắn sẽ chờ nàng tự động nói cho hắn biết.

Tô Mộc gần đây chính là buồn rầu, nàng mới nhận được lệnh làm nhiệm vụ.

Hôm nay thật vất vả đẩy Ám Thất đi, nàng nhìn tờ giấy trong tay "Đêm nay hành động." Xem hết Tô Mộc lập tức đem thiêu huỷ.

Tô Mộc: Chao ôi, lại muốn hành động. Lần trước hành động thất bại, lần này nhất định phải hoàn thành thật tốt.

Nàng hồi tưởng lại từng chi tiết trong thư phòng Tư Đồ Mặc Uyên, trước kia nàng chỉ có đi vào mấy lần, về sau không được phép đi vào thư phòng muốn quan sát kỹ hơn cũng không thể, mấy lần kia là lúc Tư Đồ Mặc Uyên sủng nàng phải lệ mà được vào thôi.

Ánh mắt Tô Mộc sáng lên, là ở đâu. Thời điểm khi nàng ở trong thư phòng, Tư Đồ Mặc Uyên giống như tận lực không đi chạm vào vật kia, là cái gậy bên cạnh cái hộp.

Tô Mộc khi đó còn cho là cái đồ vật vô dụng, xem ra cái kia mới là chìa khoá mở ra.

Màn đêm buông xuống...

Tô Mộc cùng tên hôm trước cùng nhau lên vào vương phủ, cẩn thận tránh thoát binh lính gác đêm, rõ ràng là so lần trước đông hơn rất nhiều.

Bởi vì Tư Đồ Mặc Uyên còn chưa có trở lại, cho nên thị vệ nhiều hơn.

Nhưng Tô Mộc vẫn thành công lên vào thư phòng, người kia giống như trước ở ngoài canh chừng, chỉ là lần này người kia cảnh cáo Tô Mộc, đêm nay càng thêm cẩn thận.

Tô Mộc: Gà cay, đều là gà cay.

Tô Mộc đi đến trước vị trí đặt cây gậy kia, nhẹ nhàng đụng vào, gậy gộc vừa động.

"Oanh..." Thanh âm rất nhỏ vang lên, phòng tối mở ra.

Edit: ta đang ôn thi nhưng lúc nghỉ đọc được một chương truyện ta đang theo dõi, sau lại nghĩ các nàng có phải cũng đang hóng không? Thế là có chương mới luôn nè. $\geq _ \leq$

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Thế giới IV: Các Chủ, thỉnh cầu đụng ngã 15

Edit: Linhlady

"Oanh..." Sau khi âm thanh nhỏ vang lên.

Phòng tối mở ra, Tô Mộc một cái nhẹ nhàng nghiêng người liền đi vào.

Sau khi tiến vào, Tô Mộc phóng tầm mắt nhìn phía trước chỉ là một mảnh đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón, nàng rung mình một cái.

Tô Mộc ôm cánh tay chà xát, lần này đi vào đây cũng là lần cuối cùng nàng làm việc cho người kia, vì chân tướng, Tô Mộc hít sâu một hơi thẳng người lên đi về phía trước một bước.

Lúc đang chuẩn bị lấy hộp quet chiếu sáng, Tô Mộc nghe thấy "Vụt" một tiếng, ngay sau đó liên tiếp vài âm thanh vang lên, ở căn phòng yên tĩnh rỗng trải nghe vô cùng rõ, khiến Tô Mộc vô cùng lo lắng, không biết người phía ngoài có phát hiện mà xông vào đây không, để bảo đảm an toàn, Tô Mộc vẫn quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện không có bất cứ động tĩnh gì, mới thở phào một hơi, hơi yên lòng một chút.

Căn phòng tối tăm đột nhiên sáng bừng lên là nhờ một loạt cây đuốc gắn trên tường.

Tô Mộc nhìn lại mới biết chỗ nàng đứng chỉ là lối đi mà thôi, đuốc trên tường gắn dọc theo lối đi.

Tô Mộc sợ hãi có mai phục, đành phải cẩn thận sử dụng khinh công, tận lực không để cho mình đụng phải vách tường. Dù sao, sắp xếp của Tư Đồ Mặc Uyên, nàng thật sự có chỗ xem không hiểu.

Tô Mộc: Giống như chuyện cái hộp nhỏ lần trước:)

Dọc theo lối đi không bao lâu Tô Mộc ngừng lại, không động, nhủ lòng mày nhìn về phía trước.

Trước mặt nàng là cánh cửa làm bằng gỗ đào điêu khắc tinh xảo, Tô Mộc trầm nghĩ, nên hay không nên đẩy cửa vào, không biết có cơ quan gì không?

Thời gian cấp bách, không để cho Tô Mộc nghĩ nhiều, nàng đành phải trực tiếp đẩy cửa vào.

Trong phòng một mảnh mờ tối, chỉ có ánh sáng bên ngoài điểm chiếu theo, mới miễn cưỡng nhìn được một chút.

Nơi theo ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, Tô Mộc định thần nhìn lại, nhìn một màn trước mắt này, trong lúc nhất thời bị sững sờ.

Căn phòng trước mắt làm cho Tô Mộc cảm thấy đây chính là thư phòng lớn, không giống như trong phim truyền hình mà cô vẫn thường xem. Nơi này rộng rãi dát vàng xanh rực rỡ, nhưng lại trần ngập sách, giá sách chiếm tới một phần ba diện tích tường, sách xếp chỉnh tề trên giá, không một chút lộn xộn, ngay ngắn trật tự. Bàn sách đối diện cửa đi cũng gọn gàng sạch sẽ, trên bàn sách bày biện một tấm lụa hơi vàng, bên cạnh đặt nghiên mực Đoan Khê, ống đựng bút bên trong cắm vài cây bút lông, nhưng lại có một cây bút lông chưa cất để trên bàn, còn một cuộn giấy chưa xem hết.

Tô Mộc phỏng đoán, khẳng định khi Tư Đồ Mặc Uyên biết được tin tức của nữ chủ vội vã đi không kịp thu dọn nơi này.

Bên trong đây không hề giống vương phủ phô bày xa hoa, nơi này tạo cho người ta cảm giác đơn giản lịch sự mà không kém phần tao nhã, giống như muốn nói chủ nhân nơi này là quân tử khiêm tốn nhuôn nhũn.

Tô Mộc hơi chán chường, nàng không biết việc mình làm bây giờ là đúng hay sai. Nàng cho rằng trong phương diện tình cảm Tư Đồ Mặc Uyên đối xử với nguyên, hủ mà nói hẳn chính là cận bã. Nhưng Tô Mộc biết rõ nội dung vở kịch, nàng biết người này đối với giang sơn xã tắc mà nói chính là một kỳ tài, hẳn quản lý giang sơn so với hoàng đế hiện tại tốt hơn rất nhiều, chuyện này nàng không thể phủ nhận sự thật, mặc dù hẳn cũng có sự trợ giúp của nữ chủ. Nhưng là đời sau phồn thịnh cũng không thể phủ nhận công lao của hắn.

Tô Mộc đứng lại cân nhắc một chút.

Một lát, Tô Mộc hạ quyết tâm, bắt đầu lục soát gian phòng.

Nàng đã lãnh phí rất nhiều thời gian rồi, cần phải nhanh chóng xử lý nhiệm vụ trước mắt nếu không người kia lại vào thúc giục.

--

Tô Mộc lấy hộp quẹt ra, cầm giấy trên bàn cẩn thận tận xem xét một phen, trầm nghĩ, lần này Tư Đồ Mặc Uyên cũng quá không cẩn thận đi, này gian phòng theo ý nàng phỏng đoán đều là văn kiện cơ mật, đều là chứng cứ Tư Đồ Mặc Uyên tí mỉ chuẩn bị đến tạo phản, nhưng cái Tô Mộc muốn tìm là chứng cứ xác thực nhất để chứng minh là Tư Đồ Mặc Uyên muốn phản.

Cho nên khi Tô Mộc đang chăm chú xem tờ giấy trên tay, chỉ nghe thấy thanh âm từ phía sau truyền đến, thân thể nàng cứng đờ.

"Ta không nghĩ tới là ngươi."

Đó là giọng nói của Tư Đồ Mặc Uyên.

Tô Mộc buông trong tay giấy, cứng ngắc nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Tư Đồ Mặc Uyên từ nơi bóng tối đi ra, khuôn mặt hắn dưới ngọn đèn lúc sáng lúc tối, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô Mộc, cho dù có một tia bất ngờ, nhưng là Tô Mộc nghĩ, vào thời khắc này cũng phỏng đoán hóa thành hư ảo đi.

"..." Tô Mộc không nói chuyện.

Trong lúc nhất thời, hai người đều yên tĩnh đến mức chết lặng.

Tô Mộc vô ý thức liếm liếm môi dưới, cảm thấy cổ họng khô khốc, mở miệng nói "Ngươi không phải đi tìm Giang Nhược Ngừ sao?"

Mặc dù Tô Mộc đối với người trước mắt này không có tình cảm, nhưng nguyên chủ có a. Đứng trước mặt Tư Đồ Mặc Uyên, trong cơ thể hai loại tình cảm ở trong lòng Tô Mộc đấu tranh, làm cho nàng có chút chịu không nổi.

"..." Tư Đồ Mặc Uyên không trả lời Tô Mộc, chỉ là bước lên một bước, duỗi tay sát sao nắm cầm Tô Mộc khiến cho nàng nhìn thẳng vào mắt hắn "Hắn đến cùng cho ngươi cái gì, để ngươi phản bội ta, vì hắn làm việc?"

Nói ra câu này, giọng nói Tư Đồ Mặc Uyên lộ ra tia hận lệ.

Tô Mộc không có cách nào khác trả lời hắn, đành phải nhắm mắt lại, nàng biết rõ nàng bây giờ là không trốn thoát được, có lẽ người ngoài cửa kia cũng đã bị bắt đi.

Xem ra nhiệm vụ lần này lại là thất bại, Tô Mộc cười khổ, nàng không nên quên hắn là nam chủ mà buông lỏng.

Lúc này trong đầu này chợt loé lên những người trong thời gian nàng ở thế giới này, Thục Dục, Âm Thất...

Nghĩ đến Âm Thất, Tô Mộc khoé mắt nàng ướt át, thực xin lỗi, còn chưa kịp nói cho người biết ta thích người.

Chỉ là Tô Mộc không biết khi nàng bị sốt đã nói với Âm Thất. Trong nội tâm cảm thấy áy náy vô cùng áy náy.

Không đợi Tô Mộc hồi tưởng hết, đột nhiên gáy đau xót, tiếp theo bất tỉnh nhân sự.

- - -

Tỉnh lại lần nữa, Tô Mộc là bị một chậu nước lạnh gội tỉnh.

Trên tay cảm nhận một trận đau đớn, Tô Mộc này mới phát hiện mình bị trói lại, hai cánh tay bị xích sắt khóa chặt, treo lên, ngẩng đầu nhìn lại, cổ tay đã là một mảnh tím xanh, nhưng trên người ngược lại không có thương tổn gì.

Tô Mộc không khỏi cười khở, ra tay thật nặng.

"Uy, tỉnh lại?"

Tô Mộc nhìn người trước mặt, người kia ăn mặc tùy ý, trên mặt có một vết sẹo kéo từ trán qua mắt cho tới tai. Chiều dài dọa người, cộng thêm vẻ mặt hung thần ác sát, Tô Mộc cảm thấy có chút sợ hãi.

"Nhìn cái gì vậy, người là cái gì, gia gia ta mà người có thể xem?" Người kia phối hợp cầm lấy chén rượu uống, trong miệng ồm một đồng lời nói khó nghe "... Ta nói người đắc tội người nào không đắc tội, hết lần này tới lần khác đắc tội chủ nhân, xem một chút bộ dáng người bây giờ, chắc chắn chắc, nếu không phải là chủ nhân dặn dò không để cho chúng ta chạm vào người, nếu không nhìn dáng người của người, thật muốn nghe âm thanh của người, hắc hắc hắc."

Người kia dùng ánh mắt bi ối quan sát Tô Mộc, quần Áo nàng bị hắt nước lộ ra dáng người là lút, Tô Mộc chán ghét trừng mắt người kia, thật muốn đem hai mắt của hắn đào lên.

Nhưng người kia cũng chỉ là người trông coi, Tô Mộc không hiểu vì sao Tư Đồ Mặc Uyên không trực tiếp giết nàng? Giữ nàng làm cái gì, trên người nàng cũng không có bí mật hay thông tin hữu ích gì.

Không để ý tới người kia nữa, dù sao hắn không động vào nàng, Tô Mộc bắt đầu chợp mắt.

Không được bao lâu nàng nghe thấy giọng nói nịnh nọt của người kia, "Đại nhân, ngài sao lại đến đây, không biết chủ nhân có gì phân phó không?"

Tô Mộc mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn lại, người đến mặc một thân màu đen, nhưng miệng mũi nhưng lại che kín, trong lúc nhất thời Tô Mộc cũng thấy không rõ bộ dáng người kia.

"Mới vừa tỉnh lại sao?" Người đến nói được câu đầu tiên.

Tô Mộc nghĩ đoán chừng là đến thẩm tra hỏi mình, nên đến vẫn là sẽ đến, Tô Mộc có chút sợ hãi vì chuyện sắp xảy ra cảm thấy, bởi vì nàng nàng bị kịch bản phim truyền hình đầu độc, nhớ tới bộ dáng những phạm nhân trong ngục bị thẩm vấn phạm nhân, những thứ phương thức giày vò kia, khiến Tô Mộc không lạnh mà run.

"Tô Tô, không cần lo lắng. Ta đã đem cảm giác đau đớn giúp người hạ xuống đến một phần mười." Hệ thống này lúc bắt ngờ xông ra.

Tô Mộc: Vậy ta có nên cảm ơn người không? Lúc trước người chết ở đâu a?

"..." Tô Mộc mặt mũi liếc mắt, "Vậy làm phiền người cũng đem khôi phục tới trình độ cao hơn."

"Không được, Tô Tô. Nếu như người khôi phục quá nhanh, bọn họ lại hoài nghi. Bọn họ sẽ hoài nghi lời nói, ta phỏng đoán bọn họ sẽ càng khôi húng hơn."

"..."

Hệ thống vừa dứt lời, Tô Mộc đã cảm thấy trên người có chút đau nhức, thầm nghĩ, này không hỏi đã dùng hình phạt rồi sao?

"Nói, mục đích của người là cái gì?"

"..." Tô Mộc không trả lời, Âm Thất không thấy nàng có lẽ rất sốt ruột đi.

- - -

Không biết qua bao lâu, vài ngày hay là mấy tháng, Tô Mộc không biết, nàng chỉ biết là tại đây sống một ngày bằng một năm, nhìn không thấy ánh mặt trời.

Vết thương trên người lại là cũ mới đan xen, vết thương giao thoa, sớm đã huyết nhục mơ hồ. Tô Mộc bởi vì hệ thống trợ giúp, không cảm giác được đau

đón, nhưng là thân thể lại là theo không kịp, lúc nào cũng mơ hồ gần như muốn sụp đổ.

Tô Mộc nghe thấy bước chân cách mình càng ngày càng gần, chỉ nghe thấy, "Người không nói ta cũng vậy biết được hẳn phải người tới là vì cái gì, đồng dạng, ta cũng vậy tra ra người."

Là Tư Đồ Mặc Uyên.

Tô Mộc không ngẩng đầu, đương nhiên cũng không cúi thấp đầu.

Tư Đồ Mặc Uyên cũng không thêm đề ý chút nào, tiếp tục nói, "Người lẽ nào không muốn biết nguyên nhân gia tộc người bị diệt sao?"

Tô Mộc nghe câu này, mới chậm rãi ngẩng đầu lên, xanh xao vàng vọt, đầu tóc rối bời, duy chỉ có con mắt kia sáng ngời có thần nhìn chăm chăm người kia.

"Nói cho ta biết." Tô Mộc rất lâu không nói gì, giọng khàn khàn cổ họng cũng đau đớn.

Tư Đồ Mặc Uyên cũng không chút do dự nói cho Tô Mộc.

"Như thế nào? Bị lừa bốn cảm giác không dễ chịu đi?! Người thật giống ta, mẫu hậu của ta..." Tư Đồ Mặc Uyên nói nói, giọng nói mang theo một chút điên cuồng.

Nguyên lai là hắn. Mẫu thân nguyên chủ khi đó là bà đỡ có tiếng tăm, khả năng đỡ đẻ tốt, cũng bởi vì chuyện này được mời tiến cung đỡ đẻ cho phi tử trong cung. Chỉ là không nghĩ tới phi tử kia sinh cùng ngày với hoàng hậu, nài ta uy hiếp mẫu thân nguyên chủ chỉ phụ trách đỡ đẻ những chuyện khác không cần lo, trở mặt nhìn bọn họ đến một hồi ly miêu hoá thái tử, bởi vì phi tử kia căn bản không mang thai, đem nhi tử hoàng hậu đổi lại đây, đem hài tử trước đó mình chuẩn bị tốt tráo cho hoàng hậu, cũng chính là hoàng đế hiện tại, là một người không có huyết thống hoàng thất.

Phi tử kia làm tất cả cũng chỉ vì trả thù hoàng hậu, lúc nàng ta sắp qua đời mới nói ra sự thật này.

Ai, một đời trước ân oán cần gì liên lụy đời sau!

Tô Mộc nghe xong, cảm giác trong thân thể tâm tình nguyên chủ bộc phát.

Nàng không khống chế được thân thể, không tự chủ được bắt đầu thống khổ, tiếp theo cười to, tựa như là điên, dần dần, thân thể an tĩnh lại.

"Vậy người có từng yêu ta không?" Tô Mộc vô thức hỏi câu này.

"..." Người kia không trả lời.

"Ta hiểu, đều là ta một bên tình nguyện. Tạm biệt." Nói xong, Tô Mộc cũng cảm giác một thân người nhẹ đi, xem ra nguyên chủ muốn đi, nguyện vọng đã thành, cũng không truy cứu Tư Đồ Mặc Uyên nữa.

Tô Mộc nghe thấy nàng ấy lúc gần đi tự nói với mình cảm ơn, tiếp theo thể lực chống đỡ hết nổi.

Loáng thoáng nghe thấy ngoài cửa truyền tới tiếng đánh nhau, thanh âm binh khí đụng vào nhau.

Cuối cùng, trước lúc Tô Mộc triệt để sa vào hắc ám, xích sắt bị cắt đứt, có người ôm nàng vào lòng "Ta đến."

"Người cuối cùng đến, thật tốt." Tô Mộc chống đỡ nói xong, khẽ mỉm cười sau đó mất đi tri giác.

--

Tô Mộc tỉnh lại lần nữa đã là hoàng hôn, quay sang thấy Âm Thất ngủ ngay bên cạnh, Tô Mộc muốn đưa tay sờ khuôn mặt hắn nhưng tay đau đớn nên đành buông tha cho ý nghĩ này.

Tô Mộc nghiêng đầu nhìn dáng vẻ khi ngủ của Âm Thất, phía dưới mắt có quầng thâm nhàn nhạt, vẻ mặt mệt mỏi. Tô Mộc đau lòng, muốn lại gần hắn chút nữa, đột nhiên người kia mở mắt ra.

Hai người nhìn nhau chẳng nói gì.

Tô Mộc đành phải mở miệng trước giải thích, đem mọi chuyện từ đầu chí cuối nói một lần, nói xong, Tô Mộc quan sát phản ứng của Âm Thất nhưng cái gì cũng không có, có chút khản trương.

Trong khi Tô Mộc thấp thòm bất an lại nghe thấy Âm Thất cúi đầu cười, "Đưa ngọc, nàng nên sớm nói cho ta biết." Như vậy, nàng sẽ không bị thương.

Âm Thất ôn nhu hôn trán Tô Mộc, nói với Tô Mộc đi lấy thuốc, rồi chuẩn bị đứng dậy.

Tô Mộc vui vẻ cạo xát Âm Thất, dùng hết khí lực trên người kéo tay Âm Thất, hôn một cái, "Đi thôi." Quay đầu đi ngủ.

Tô Mộc: Trêu chọc xong bỏ chạy, hi hi.

Ám Thất ánh mắt tối lại nhưng nhìn bộ dáng Tô Mộc bây giờ cũng không thể làm gì, liền ra cửa.

Lúc này Tô Mộc mới chậm rãi mở mắt ra, hoàng đế kia sẽ không đã buông tha cho nàng, cho dù Tư Đồ Mặc Uyên không truy cứu nữa.

Chỉ là không nghĩ tới ngày đó tới nhanh như thế....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Thế giới IV: Các Chủ, thỉnh cầu dung ngã (End)

Edit: Linhlady

"Đã nghe chưa?"

Giọng nói trầm thấp từ tính dễ nghe, âm thanh hơi ôn nhu làm nàng hoảng hốt, qua một hồi lâu, nàng mới lẩm bẩm nói: "Ừm."

Nếu không, Tô Mộc dám chắc hẳn lại là một hồi, thật vất vả mới xong, hơn nữa nếu như không phải Tô Mộc hiện tại vẫn là bệnh nhân, cái tên Ám Thất không biết xấu hổ có thể đem nàng ngay tại chỗ □□.

Nghĩ đến ngay tại chỗ □□, Tô Mộc có chút đỏ mặt.

Bởi vì nàng lại nghĩ tới lời nói của hệ thống.

Tô Mộc: Xem xem nàng thật sự bị hệ thống dạy hư mất rồi.

--

"Tiểu Thất, tiểu Ám, Ám Thất, Thất Thất ~ "

Bây giờ Tô Mộc đang ôm cánh tay Ám Thất làm nũng, bởi vì nàng muốn ra đường đi chơi, dù sao đến thế giới này lâu như thế, nàng còn không có dịp đi xem chợ ở cổ đại ra sao, thuận tiện đi xem bây giờ Thục Dược ra sao.

"Đi mà, đi mà!" Tô Mộc cũng là vạn bất đắc dĩ, nên biết do chuyện lần trước, Ám Thất hận không thể đem nàng cột vào dây lưng hẳn, một bước cũng không muốn nàng rời khỏi tầm mắt của hắn.

Tô Mộc cảm giác bây giờ mình hoàn toàn không thể tự do đi lung tung cho nên mới làm nũng với Ám Thất.

Tô Mộc nhìn về mặt hắn không hề thay đổi khi nàng làm nũng có chút tức giận. Tô Mộc cầm tay Ám Thất cắn cho hả giận.

Với người tập võ như Ám Thất một chút này cũng không là gì, nàng muốn cắn thì cắn, nếu như cắn mà buông tha ý nghĩ này thì tùy ý nàng. Chỉ là một lát sau hắn cảm thấy trên tay ướt át, vẫn là cái loại ẩm áp đó, từng ly từng tý cảm nhận từ trên tay mình.

Ám Thất bắt đầu luống cuống tay chân, Tô Mộc cũng nhả ra, cúi đầu.

Ám Thất vội vàng nhẹ nhàng nâng mặt Tô Mộc lên, thấy nàng im lặng rơi lệ, Ám Thất dùng ngón nhẹ lau sạch nước mắt cho nàng, cũng không đành lòng cự tuyệt "Ta đáp ứng được chưa." Nếu để nàng khóc thì thà hắn đáp ứng nàng còn hơn.

Nàng muốn đi thì hắn sẽ phái thêm một ít người thân thủ tốt đi theo bảo vệ nàng, nếu không phải là hôm nay hắn có chuyện rất trọng yếu, thì hắn đã bồi nàng ra ngoài, nếu không sao hắn nỡ ngăn cản nàng.

"Đừng khóc." Nàng khóc đến tâm hắn đau, trước kia hắn không hiểu tình cảm, hiện tại hiểu, luôn cảm thấy chuyện tình cảm rất tế nhị, làm cho người ta muốn ngừng mà không được cào lòng người ngứa ngáy.

"Chàng đồng ý với ta rồi, không cho chàng đổi ý." Tô Mộc này mới dừng lại nức nở, nếu không phải cảm thấy nước mắt nữ nhân là vũ khí tốt nhất, nàng mới không khóc đâu.

"Ân, không hội." Ám Thất cúi đầu hôn lên nước mắt Tô Mộc, "Vậy nàng cẩn thận một chút, lúc đó ta sẽ phái thêm người đi theo nàng."

"Chàng không đi với ta?" Tô Mộc trừng lớn mắt rung rung, có chút ít thất lạc.

"Hôm nay trong các bàn chuyện rất quan trọng, ta thoát thân không được." Ánh mắt thâm thúy Ám Thất nhìn thẳng Tô Mộc, sóng mắt lưu chuyển, "Xin lỗi."

"Không có việc gì." Tô Mộc tuy có chút ít thất lạc, nhưng là cũng biết hấn hiện tại vô cùng bận rộn, nàng cũng không muốn cố tình gây sự thêm.

Một câu thành lời tiên tri, Ám Thất không biết là tương lai sẽ vì hôm nay đáp ứng mà hối hận suốt đời.

--

Đi đến chợ, Tô Mộc nhìn ngắm bốn phía xem cái này một chút, chạm vào chạm vào cái kia một chút, chốc cho nha hoàn bên cạnh mà Ám Thất mới mua về liên tục nhắc nhở nàng "Phu nhân, phu nhân, cẩn thận một chút."

Quả nhiên là chợ cổ đại vô cùng náo nhiệt, người mua bán tấp nập trên đường phố, dòng người đi lại đông đúc vô cùng.

Đi dạo rất lâu về mặt Tô Mộc thỏa mãn, nhìn phía sau nha hoàn cùng thuộc hạ Ám Thất phái tới đã xác đầy đồ nàng mua.

Cuối cùng đến.

Đi vào tới sân Tô Mộc đã gọi tên Thục Dược.

Nhiều ngày không nghe được âm thanh quen thuộc của tiểu thư nhà mình, bây giờ nghe thấy Thục Dược cảm động tới khóc, mặc dù Ám Thất đã cho người thông báo Tô Mộc không có việc gì, Thục Dược không yên tâm vẫn muốn tận mắt thấy tiểu thư nhà mình bình an mới yên tâm, không nghĩ tới, ông trời giống như nghe được thỉnh cầu hôm nay tiểu thư quay về.

Tiểu thư xuất hiện Thục Dược lập tức buông việc trên tay, chạy về phía Tô Mộc, nước mắt đầm đìa.

Chọc cho Tô Mộc thương tiến lên ôm lấy Thục Dược, an ủi trong chốc lát mới nín khóc.

Thục Dược kể cho Tô Mộc nghe những chuyện phát sinh khi nàng không có ở đây.

Tô Mộc nghe cảm thấy thú vị, thì ra tiểu Thất lo lắng cho nàng như vậy, hi hi, trở về khao hấn thật tốt.

"Thục Dược, ta đói." Tô Mộc nghe xong mới cảm giác mình bụng hơi đói, rất muốn nếm thử tay nghề của Thục Dược.

Sau khi Thục Dược rời khỏi phòng, Tô Mộc suy tư Ám Thất an bài cho Thục Dược ở căn nhà khác có lẽ cũng muốn tốt cho nàng. Dù sao cái nhà trước kia đã không an toàn.

Người kia không biết khi nào sẽ tìm được mình. Không phải là Tô Mộc không tin năng lực của Ám Thất, chỉ là nên biết trong ngăn mật luôn có sâu một tìm đến, nàng lo lắng, huống chi người kia không thể nào đơn giản buông tha nàng, dù sao nàng biết quá nhiều chuyện không nên biết.

Tư Đồ Mặc Uyên? Có lẽ hấn cũng đang tìm nàng đi. A, nàng đúng là củ khoai lang chạm có thể phỏng tay a.

"Tô Tô, hai tiếng đồng hồ sau ngươi sẽ rời khỏi thế giới này." Giọng nói hệ thống đột nhiên ở trong đầu nàng vang lên, nói năng rõ ràng, ý nghĩa lời nói rõ ràng.

"Ta biết rồi." Tô Mộc ánh mắt tối sầm lại.

...

"Tiểu thư, mì nấu xong rồi, thừa dịp còn nóng người ăn đi." Thục Dược bung chén, đẩy cửa vào.

Tô Mộc đỡ chén, bắt đầu ăn. Nàng vô cùng hoài nghi, không biết mình sẽ dùng cách gì để rời khỏi thế giới này.

Ăn được một nửa, Tô Mộc cảm thấy hơi choáng váng, "Thục Dược?"

Tô Mộc không thể tin được, chống đỡ thân thể ra cửa xem một chút, Thục Dược ngã trên mặt đất, mà những người khác cũng không biết đi đâu, ngay cả người của Ám Thất cũng không thấy.

Cuối cùng thể lực Tô Mộc chống đỡ hết nổi, ngã xuống đất.

--

Tỉnh lại lần nữa mình đã trở lại không gian.

Tô Mộc sớm đã quen với phương thức này, không biết vì cái gì trong lòng có chút bức bối, liền cầm quần áo đi tắm rửa.

Nghỉ ngơi mấy ngày Tô Mộc, ôm hệ thống nói, "Ta bao giờ mới được đi du lịch?"

"Meo meo, hiện tại có thể." Hệ thống liếm liếm móng vuốt đáp.

"Vậy thì quy củ cũ đi." Tô Mộc biết hệ thống hiểu ý mình nói.

"Meo meo, đi thôi."

--

Chỉ mấy ngày không thấy chợ, Tô Mộc có chút hoảng hốt, kỳ thật nơi này đều qua 3 năm

Tô Mộc ở trong đám người đi tới, ôm hệ thống, cũng không để ý ánh mắt kinh ngạc của người khác, cô nương này tại sao lại đi ôm một con súc sinh như thế, quá bần. Xem khí chất trên người nàng đoán chừng là tiểu thư nhà nào lên chuồn chạy ra ngoài chơi, súc sinh kia chắc là sủng vật của nàng, nghe nói người có tiền đều có thú vui khác lạ.

Mua bán ngọt hoa lê lúc đi ra Tô Mộc nghe mọi người bàn tán, "Chao ôi, người biết không? Kể từ tân đế đăng cơ, cuộc sống của chúng ta càng ngày càng tốt."

"Đúng vậy, nhờ có tân đế a."

"Đúng vậy, đã qua những ngày khổ sở trước kia." người kia nói đến đây ngưng một cái, "Hừ hừ hừ, tên cầu hoàng đế trước kia chỉ biết chèn ép dân chúng chúng ta..."

"Đúng vậy, đúng vậy." Mọi người đồng ý đáp lời.

Tô Mộc thầm nghĩ, không ngoài sở liệu, Tư Đồ Mặc Uyên vẫn đi theo nội dung vở kịch.

Nơi này trot nên phồn thịnh như thế này có lẽ nguyên chủ cũng nguyện ý nhìn thấy.

Khi Tô Mộc chuẩn bị xoay người đi, nghe thấy có người nói, "Uy, ta vụng trộm cùng người nói, người biết ám các không? Chính là cái tổ chức giang hồ cùng triều đình đối nghịch."

"Biết a, nghe nói ngay cả hoàng đế cũng không có biện pháp. Làm sao vậy?"

"Gần nhất ám các lại có động tác mới, ba năm trước đây ám các có thể an phận, chẳng biết tại sao mấy năm gần đây vô cùng kiêu căng. Gần đây không phải là đại hội võ lâm sao?"

"Ừ."

"Các chủ Ám các năm nay thế nhưng tham gia."

"A? Thật sao? Vậy năm nay ta phải đi nhìn một chút."

"..."

Tô Mộc nghe xong, trầm mặc rất lâu, không biết rõ hẳn giờ như thế nào.

Nàng thông qua hệ thống biết sau khi nàng hôn mê, sân nhỏ kia bốc cháy, cháy rất lớn, sau khi Thước Dục tỉnh lại cũng không có cách nào vào cứu nàng, mà thân thể nàng trong đó đã đốt thành than có thể thấy vụ cháy có bao nhiêu lớn.

Hắn lại vì mình cùng Tư Đồ Mặc Uyên liên thủ giết người kia, thay máu nội bộ ám các, tiếp theo chính là cùng Tư Đồ Mặc Uyên đối nghịch, chính là Tư Đồ Mặc Uyên hết cách với nguyên nhân của hắn.

Tô Mộc mạnh theo hệ thống tới nơi ở ngày trước của nàng và Ám Thất.

Tô Mộc nhìn thấy toà nhà quen thuộc, con mắt ửng hồng ngập nước. Nàng không biết đi nơi nào để tìm Ám Thất chỉ đoán hawdn lưu nơi này lại để tưởng niệm.

Tô Mộc đẩy cửa vào, ánh mắt ngậm lưu luyến nhìn này bên trong. Đột nhiên hệ thống nhắc nhở có người, Tô Mộc vội vàng đóng kín cửa tìm một chỗ trốn vào.

Chỉ thấy người đến, trong tay cầm theo một bao giấy dầu, mặc một thân trang phục màu đen, chỉ là mặt kia so với trước kia lạnh hơn.

Ám Thất vừa đến nơi này cũng cảm giác được một cỗ hơi thở xa lạ, trong không khí thoang thoang hương vị bánh hoa lê, là loại bánh mà nàng yêu thích nhất.

Tay Ám Thất run run, hôm đó từ trong phòng tìm được thi thể, hắn giống như phát điên, hắn không tin, hắn sẽ không tin tưởng nàng đã chết, nội tâm luôn hi vọng nàng khả năng may mắn còn sống, vài năm này liên tục tìm nàng.

Người có thể đi tới nơi này, còn có hương vị hoa lê hương. Ám Dạ càng thêm chứng thực cho khả năng nàng còn sống, bởi vì người có thể biết nơi này chỉ có nàng cùng hân.

Ám Thất đi đến chỗ Tô Mộc núp, Tô Mộc căng thẳng tới nỗi lòng bàn tay đều là mồ hôi, bánh hoa lê trong tay chảy xuống, không kịp nhặt lên cùng với hệ thống biến mất.

Ám Thất cảm giác hơi thở kia biến mất, chạy nhanh qua, chỉ thấy gói bánh giống trên tay mình nằm trên mặt đất.

Ám Thất liếm liếm môi, con mắt nhìn gói bánh phát ra quý dị quang, hân sẽ luôn đi tìm nàng.

--

Trở lại không gian Tô Mộc ngâm trong bồn tắm, buồn ngủ mông lung, nàng đang tiếp thụ hệ thống tiêu trừ tình cảm.

Chuẩn bị tiếp thu kịch bản thế giới tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Ngoại truyện : Ám Thất

Edit: Linhlady

Đầu xuân tiết trời se lạnh, mặt đất phủ một màu trắng xóa, tuyết rơi theo gió nhẹ bay bay, nam nhân mang nón màu đen cùng một thân trang phục đen tuyền đức trước của nhà gỗ thật lâu chưa động, không để ý tuyết rơi phủ trắng bên vai.

Sau đó nam nhân khẽ cử động, duỗi tay chuẩn bị đẩy cửa, nhưng lại dừng lại, chân chừ rồi buông tay xuống, rồi quay người bước đi, chẳng biết tại sao nhìn bóng lưng kia vô cùng cô đơn.

Hân cũng không biết mình ở đây mong đợi cái gì, mỗi lần đẩy cửa vào chỉ có thất vọng, thời gian càng lâu, hân lại càng khủng hoảng, rõ ràng mọi thứ vô cùng quen thuộc rõ ràng hân liều mạng muốn lưu lại tất cả, nhưng theo thời gian trôi qua, hơi thở quen thuộc kia bắt đầu biến mất, hân bắt đầu khủng hoảng, tâm cũng như theo nàng đi, nhưng lần kia cảm đó tuyệt đối không phải giả.

Hân có thể gắng gượng sống cho tới bây giờ là thuận theo ý muốn của nàng.

Không biết có phải nàng đã biết trước sẽ xảy ra chuyện hay không, cho nên chuẩn bị từ trước, viết sẵn một bức, thư nói muốn hân sống thật tốt, hơn nữa còn hết lần này đến lần khác dặn dò, hân cũng chẳng biết tại sao như thế.

Bởi vì không muốn làm trái ý nàng, hân chống đỡ một năm rồi lại một năm, cuộc sống như thế này hân sắp không chịu nổi nữa rồi, tại sao người kia còn chưa trở về?

Nam nhân nhìn bông tuyết nhỏ bay bay, khuôn mặt lạnh lùng mà buồn bã, lộ ra thần sắc mệt mỏi, nhưng mọi thứ vẫn gọn gàng sạch sẽ, một chút sự mệt mỏi, về mặt ngày thơ đã biến mất hoàn toàn thay vào đó là hơi thở thanh thực nam tính, lúc này mới đúng là Ám Thất.

Giờ phút này trong nội tâm hân chỉ còn lại cảnh sắc trước mắt, ngày xưa nàng yêu nhất là lúc tuyết rơi.

Nghĩ đến đây, hân hơi cong môi một cái, đập tuyết đi khỏi chỗ đó, lưu lại từng chuỗi dấu chân in trên tuyết.

Trở lại bên trong ám các, hân theo lẽ thường trước đến trong thư phòng xử lý công việc, hân hiện tại thoải mái không ít, từ lúc Tô Mộc không còn ở đây, trong lòng hân bị phần (bi thương + phần hận) làm việc mạnh tay hơn, đồng thời hợp tác cùng Tư Đồ Mặc Uyên, không chỉ mượn hân tay xử lý sạch nguy hiểm bên trong ám các, còn tự tay giết cái người hại chết Tô Mộc.

Sau đó mọi thứ đều trở thành bóng tối, tâm hân đã theo Tô Mộc đi rồi.

Ngày xưa, trong mắt thuộc hạ còn thấy hân có một chút tình người, hiện tại so với trước kia lạnh lùng hơn, thủ đoạn độc ác, thường thường bị người trên giang hồ xưng là Diêm vương mặt lạnh, vừa chính vừa tà, thái độ ở thế trung lập, chính là người như vậy nhưng lúc Tư Đồ Mặc Uyên tranh đoạt chủ quyền trên giang, nhất thời cao hứng cùng vị kia tranh đoạt vị trí minh chủ vô lâm, còn thành công.

Tự nhiên người giang hồ cũng không thích triều đình đến can thiệp chuyện trong, giang hồ, lúc đó giữa Ám Các cùng triều đình đương nhiên lựa chọn người trước.

Bởi vì chuyện này địa Ám Thất lại tăng lên không ít, chính là như vậy danh xưng Diêm vương mặt lạnh không hề ảnh hưởng gì tới hân, hưởng chi lớn lên khuôn mặt hân còn không tệ, ngược lại chộc cho trai gái giang hồ thường thức, hoa đào bắt đầu tục tới không ngừng.

Dù sao có thể cùng người có quyền có thể như vậy nhắc lên quan hệ ai mà không muốn.

Ám Thất tất nhiên không thích chuyện này, các tiểu thư môn phái tới của bái phòng không một lời đều bị ném ra ngoài, còn có mấy lần là đến phủ riêng lại không gặp được, bởi vì Ám Thất thường xuyên ở bên trong ám các, vị trí ám các là bí mật, người ngoại khó mà biết được, tâm các thiếu nữ tan nát dưới đất.

Thời gian trôi qua, dần dần cũng không còn nhiều môn phái tới cầu thân nữa, vì vậy trong giang hồ truyền ra tin minh chủ là có bệnh không tiện nói ra, đủ các loại ngôn luận khác nhau, nhất thời truyền đi khắp nơi, tất cả chuyện này đều do Ám Thất cho thuộc hạ truyền ra, đây cũng là chỗ tốt khi làm các chủ, ít nhất không cần đi chào hỏi những kẻ khó dây dưa kia.

Bọn thuộc hạ...

Lúc này Ám Thất đang đi về hướng phủ minh chủ, có một số việc cần đích thân xử lý, những chuyện không quan trọng hẳn sẽ để lại cho thuộc hạ.

Lần này là vì đại hội võ lâm ba năm một lần sắp bắt đầu, làm minh chủ hẳn tự nhiên phải có mặt, chuyện cho tới bây giờ hẳn mới thấy lúc trước nhất thời cao hứng tham gia mà được vị trí này, bây giờ hẳn cảm thấy lãng phí thời gian.

Võ lâm đại hội chia làm hai lần, mùa hè một lần, mùa đông một lần. Mùa hè tổ chức các hiệp đấu loại, mùa đông đấu tiếp vòng sau. Bất quá ở đại nam triều mùa đông tới sớm, mới tháng mười đã có tuyết rơi, mùa thu quá ngắn.

Đường phố tuyết rơi xuống đã bị quét đi gần hết, mọi người cũng bắt đầu rao hàng, tuyết cũng ngừng.

Ám Thất đi vào trong cửa tiệm, xem ra rất quen thuộc nơi này, tuyết ngừng rơi tháo mũ xuống, chương quỹ trong cửa tiệm đang gậy bàn tính liếc thấy một thân quen thuộc, lập tức dừng công việc trên tay, tiến lên dò hỏi: "Gia, chuyện ngài phân phó, tiểu nhân đã chuẩn bị xong, để tiểu nhân lấy cho ngài."

Thấy nam nhân gật đầu hẳn ta lập tức xoay người phân phó người làm, thái độ nhất mực cung kính, trong nội tâm cũng biết khẩu vị quen thuộc của người trước mắt, cho dù không giải thích được vì sao người có vẻ ngoài lạnh lùng như vậy lại thích ăn dạng bánh ngọt ngọt này, nhưng hẳn ta cũng sẽ không đi hỏi, càng sẽ không dám nói chuyện cùng vị này, cho dù mọi người phải chờ lâu bao nhiêu khi thấy vị này tới cũng không dám thất lễ.

Trong sảnh tiệm mọi người đều kinh ngạc, không hiểu vì sao chương quỹ lại cung kính với người này như thế, phải biết trừ đương kim hoàng thượng có vài phần mặt mũi, còn lại vương tôn, quý tộc chờ, chương quỹ cũng chưa từng hạ mình, khiến mọi người không khỏi hiếu kỳ lại lịch người trước mắt này.

Ám Thất cần lấy bánh hoa lê cất bước ra ngoài, hẳn vừa đi không lâu mới có người nhớ lại mình từng ở đại hội võ lâm trước kia đã gặp qua người này, vậy hẳn chính là minh chủ võ lâm hiện tại, thời điểm nói ra câu này mọi người trong lầu nhất thời bùng tỉnh.

Ám Thất đi được một lúc, có một vị cô nương bước vào, thêm một nha hoàn theo bên cạnh.

Cô nương trên người mặc áo choàng gấm hồ nhung màu đỏ, vạt dưới thêu bạch mai trông rất sống động, áo choàng dài tới tận mắt cá chân, che kín toàn thân mình, mà cô nương chỉ lộ ra nửa gương mặt, sau khi đi vào mới vươn tay tháo xuống mũ trùm lên đầu, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo mỹ lệ, trên đầu chải tóc cài trâm ngọc lưu ly biểu lộ rõ ràng người đến nhất định không phú thì quý, vật trang sức mặc dù đơn giản, nhưng trong đó chế tác lại cực kỳ tinh xảo.

Trên người mặc váy cầm tú màu nhạt, bên dưới là quần lục màu hồng nhạt, khoác áo đôi tay nhỏ nhắn sớm thu vào trong tay áo.

Nữ tử khoát tay, ý bảo nha hoàn bên cạnh đi nói chuyện với chương quỹ, các nàng tới là để lấy điểm tâm.

Khi nữ tử mang một thân hàn khí bước vào. Người ở đại sảnh đều bị khí chất của nàng hấp dẫn, ào ào suy đoán là tiểu thư nhà ai.

Đại nam triều từ khi thay đổi hoàng đế tới nay, địa vị nữ tử cũng được nâng cao, không giống trước kia khi ra cửa đều phải mạng che mặt, nữ tử đứng một bên chờ cũng không nói chuyện, trên mặt không mang theo bất kỳ vẻ mặt gì, chỉ là mặt đào hoa kia lại là chỗ câu dẫn người rất, không cười nhưng cũng khiến người ta đắm say.

Nữ tử nhan sắc xinh đẹp, giống như muốn nói mình bất mãn, bất mãn ánh mắt người chung quanh, có thương thức, bi ối, ghen tị, trong nội tâm tất nhiên là không vui, nhưng cũng không thể tránh được, cũng may tiểu nhị tới nhanh, cầm hết rồi vội vã rời đi.

Trong miệng tiểu nhị lẩm bẩm khẩu vị của cô nương này thật giống vị gia lúc này, mỗi lần đến cũng sẽ gọi bánh hoa lê.

Trong nội tâm cũng chỉ là cảm thán mà thôi, không nghĩ sâu, có một số việc đảo mắt liền đã quên, chỉ không là khách qua đường mà thôi, cần gì phải để ý?

Đang suy nghĩ có khách quen gọi giật mình trả lời rồi đi làm việc.

"Tiểu thư, tại sao mỗi lần tới đây ngài đều ăn cái này?" Nha hoàn chải tóc mai rũ xuống của nàng, hiếu kỳ hỏi tiểu thư nhà mình.

Nữ tử cười hồn nhiên, khẽ hé đôi môi đỏ mọng nói: "Đương nhiên do ăn ngon a."

Nói xong, không biết rõ nhớ ra chuyện gì đó, lại cười khẽ một tiếng.

"Đi thôi, Hải Đường." Nữ tử khoác mũ lên che kín gương mặt mình, lại nói: "Nếu không, phụ thân sẽ mắng."

"Vâng, tiểu thư. Tiểu thư tại sao người lại đi bây giờ? Ngoài trời tuyết đang rơi." Hải Đường hưng trí bưng bưng nhìn tiểu thư nhà mình hỏi.

"Bởi vì ta thích tuyết rơi a." Nữ tử cũng không sợ người khác làm phiền trả lời.

Có thể nhìn thấy quan hệ hai người rất tốt, không vì địa vị chủ tớ mà xa cách.

Hải Đường còn muốn tiếp tục hỏi gì đó, lời nói chưa dứt, liền bị một cái đồ chơi nhỏ hấp dẫn tầm mắt, vì vậy về mặt ân cần nhìn qua nữ tử, nữ tử bất đắc dĩ cười một tiếng nói: "Chỉ lần này thôi."

Tiếng nói vừa dứt lời liền đi theo hướng sạp hàng Hải Đường đang nhìn, Hải Đường vui sướng nhìn tiểu thư nhà mình nói một tiếng "Nô tỳ biết tiểu thư là tốt nhất" cũng vội vã theo ở phía sau.

Mà cách đó không xa Âm Thất không biết cảm ứng được cái gì, lại quay đầu nhìn thoáng qua nơi nữ tử vừa đứng, đôi mắt âm đạm, ánh mắt hơi phức tạp.

Sau đó, cũng rời đi.

- -

Nắng ấm vạn dặm, không có tuyết rơi, thời tiết hôm Nay vô cùng tốt.

Đại hội cuối cùng bắt đầu, phía dưới khán đài nhân sĩ vô lâm tới từ khắp nơi tụ họp, ở giữa là lối đi, bao xung quanh là các khán đài, nếu như có người muốn khiêu chiến đài chủ, trực tiếp lên đài là được; nếu người khiêu chiến thắng thì sẽ là lối đi chủ, người khiêu chiến bại, kia nguyên đài chủ thủ đài thành công, chờ đợi người khác khiêu chiến, ba cái lối đi đồng thời tiến hành, người khiêu chiến chỉ có thể lựa chọn một cái, đài chủ khác có thể nghỉ ngơi.

Âm Dạ tùy ý ngồi trên khán đài riêng, từ đây nhìn xuống thấy không sót một thứ gì, tay vuốt vuốt chén trà, không chút nào để ý cuộc tỷ thí, đối với hắn mà nói chuyện này nhàm chán quá mức, không hề có vẻ mặt hào hứng, so với những người dưới đài hưng trí bưng bưng đối lập hoàn toàn.

Bên kia.

"Đại ca, đại ca, bên này, bên này."

Một nữ tử hướng một nam tử gọi, người kia dáng người thon dài, khí chất phiêu dật xuất trần, như thiên nhân.

Nam tử nhìn nữ tử bất đắc dĩ cười cười, vẻ mặt đều là sủng ái, vỗ vỗ quạt lông vũ màu trắng trong tay, đi lại phía nàng.

Mà nữ tử ở kia mặc áo màu vàng nhạt, bên dưới mặc quần màu trắng sữa, váy áo hoa hạnh, mái tóc chải đơn giản được cột lại bằng một sợi tơ lụa đính chân trâu, trên mặt không chút phấn son, bởi vì đôi mắt đào hoa kia mà nhiều thêm vài phân kiều mỵ, toát lên vẻ đẹp thiếu nữ trẻ trung mà non nớt.

"Mộc Mộc, tại sao muội lại chạy đến đây, Hải Đường đâu?" Người kia vừa đến gần đã bắt đầu hỏi chuyện, giọng nói ôn nhã dịu dàng, hoàn toàn không có một tia rách cứ nằng.

"Đại ca, huynh cũng biết chuyện hôm trước mà, bây giờ Hải Đường cùng một lòng với phụ thân, sống chết không cho muội ra ngoài, muội cũng là không có biện pháp a."

Nữ tử gọi là Mộc Mộc vẻ mặt vui vẻ, không có chút nào cảm giác mình làm sai, bất đắc dĩ nhún vai.

Nam tử dùng quạt lông màu trắng nhẹ nhàng gõ đầu nữ tử cười nói: "Muội a! Tô Mặc đâu? Không đi cùng muội sao?"

Nữ tử khoa trương che nơi bị nam tử đánh, mở miệng nói: "Đại ca, rất đau."

Về sau phát hiện nam tử là một vẻ mặt "Muội cứ giả vờ đi", trong nháy mắt nữ tử liền khôi phục vẻ mặt lạnh lùng.

Nữ tử: Thối đại ca, đáng ghét.

"Nhị ca, hắn không biết muội cùng ai ra ngoài, muội trốn đi, cho nên..." Nữ tử cố ý kéo dài, "Muội đem theo a Dục đi cùng."

Nói xong, còn đem đứa bé núp ở phía sau mình kéo ra ngoài, đứa bé nhìn qua chỉ có mười một mười hai tuổi, một thân áo xanh, vẻ mặt lúng túng mà lại không thất lễ mỉm cười, nhìn nam tử yếu ớt hô một tiếng: "Đại ca."

Nam tử đầu đầu nâng đỡ trán, nói ra: "Muội lại mang a Dục đi ra ngoài hồ nháo... Chao ôi, mà thôi mà thôi. Đi theo sau huynh, đừng để bị lạc."

Nữ tử mặt mũi tươi cười khẽ gật đầu, mang a Dục dậm dậm vài tiếng.

Mà mọi người xung quanh đang tập trung bàn luận trận đấu chỉ một số ít để ý chuyện bên này.

Ba người vừa rồi là con của hoàng thượng Tô Thanh Vân, đại nhi tử Tô Bạch, con thứ hai Tô Mặc, thứ ba là nữ nhi Tô Mộc, nhỏ nhất là Tô Dự.

Nói đến kỳ quái, trong một nhà chỉ có Tô Mặc thích cùng phụ thân đi khắp nơi buôn bán, mà đại nhi tử lại thích trong giang hồ lang bạt, tam nữ nhi thì chỉ thích ở nhà, tiểu nhi tử thích đọc sách, một thân phong độ của người trí thức.

Đương triều là cho phép con của thượng nhân làm quan, cho nên Tô Thanh Vân cũng chiều theo nhi tử, dù sao có thân thế từ ở cùng là được, trai gái như thế nào tùy theo bọn họ, cũng may cũng không có đường hư mất.

Mọi chuyện xảy ra đương nhiên bị Ám Thất ngồi trên kia thu hết vào mắt, hắn không tin vào hai mắt của mình, tay không tự giác được nắm chặt tay cầm của ghế, lúc nhìn thấy bọn Tô Mộc sau khi rời khỏi, cũng lập tức đứng dậy rồi đi, từ trên khán đài một cái bay nhảy xuống, thuộc hạ ở một bên không rõ chuyện gì nhìn thoáng qua, trong đó hai người là đuổi kịp được.

Giờ khắc này trong đầu Ám Thất chỉ có một ý nghĩ, Mộc Mộc là nàng sao? Là nàng sao?

Trong lúc nhất thời trong lòng tâm tình phức tạp bao phủ, mang một cổ căng thẳng cùng một tia kích động chạy về hướng Tô Mộc rời đi.

Khi lại gần Ám Thất chần chừ, không biết nên lùi bước hay không, trông thấy nàng nét mặt tươi cười như hoa cùng nam tử bên cạnh nói đùa, bỗng nhiên lại không xác định ý tưởng của mình là đúng hay sai.

Đứng ở tại chỗ không động, chân dường như bị như đúc bằng chì không tài nào nhấc chân lên bước tiếp, chỉ trơ mắt nhìn nữ tử rời đi.

Đột nhiên, chẳng biết tại sao nữ tử kia giống như cảm nhận được cái gì, bỗng nhiên quay đầu hướng Ám Thất đứng cười cười, chống lại hắn con mắt, nói vài câu, bởi vì tiếng người huyền ảo, chỉ thấy nàng miệng hơi động.

Nhưng là, chính là như vậy lại làm cho Ám Thất cả người ngơ ngẩn, tiếp theo hốc mắt hắn lại hồng.

Bởi vì nàng nói là: "Đã lâu không gặp, Tiểu Thất."

Tại đây trong tích tắc, Ám Thất không còn kịp suy tư nữa, liền xông tới, đem cái người làm mình ngày nhớ đêm thương kia ôm vào trong, mà người bên cạnh nàng chưa kịp phản ứng lại, Ám Thất đã bế ngang nữ tử, không chểnh mảng công rồi đi.

"Làm sao vậy sợ ta bỏ lại chàng?" Tô Mộc cười dịu dàng nhìn nam tử, hai tay ôm cổ hắn, không chút nào để ý đại ca nhà mình ở phía sau đuổi theo.

Ám Thất cúi đầu liếc nàng một cái, nói: "Sợ thảm."

Trong mắt lưu luyến không nói nên lời, kỳ thật vừa rồi khi thấy nàng nhìn về phía mình hắn đã biết là nàng, nàng trở về.

Sau đó cúi đầu hôn nàng, khẽ mở ra miệng nhỏ, chặn lại tất cả lời nói, tăng nhanh cước bộ.

Sinh hoạt hàng ngày - một:

Kể từ ngày hắn dùng khinh công vứt bỏ anh vợ của mình, trên mặt Ám Thất xuất hiện tia ảo não hiếm thấy, chọc cho Tô Mộc cười một hồi.

Hắn đang lo lắng có phải chính mình tự tạo thêm trở ngại trên con đường lấy vợ hay không, vạn nhất hắn lấy vợ không thành thì nên làm cái gì bây giờ?

Trong thư phòng, vì muốn nàng ở bên hắn có ý mua thêm giường êm đặt vào, kết quả nàng không có tim không có phổi cười xem du ký trong tay, trong lúc nhất thời có chút bất đắc dĩ.

Dur quang khỏe mắt Tô Mộc vừa vận trông thấy ánh mắt Ám Thất liếc lại đây, trong nội tâm tất nhiên là biết rõ hắn lo lắng chuyện gì, để quyền sách trên tay xuống, cười nói: "Không có việc gì, đại ca sẽ không trách chàng."

Tiếp theo đi đến bên cạnh hắn, định giơ tay lên vỗ vai lại bị hắn nắm trong tay, một phen ôm vào trong ngực, Tô Mộc ngồi ở trên đùi hắn tìm một tư thế thoải mái.

"Sợ cái gì, nếu không được chúng ta bỏ trốn." Tô Mộc bẹp một cái miệng, lại nói: "Dù sao chàng lợi hại như thế, ta lại còn có rất nhiều tiền riêng a, không sợ không có tiền a."

Tô Mộc ôm lấy thắt lưng Ám Thất, đầu tựa ở ngực hắn, cọ xát, nghe tiếng tim đập vững trãi, không khỏi cảm thấy an toàn đến, ngẩng đầu lên nhìn Ám Thất hôn một cái cái cằm hắn.

"Mộc Mộc?" Ám Thất trầm trầm âm thanh, giọng nói tỏ ra trầm thấp mà lại gọi cảm, từ trong lồng ngực truyền vào trong lỗ tai Tô Mộc.

Tô Mộc ngửa đầu, "Ừ?" Một tiếng, ý hỏi thăm hắn có chuyện gì.

Tay Ám Thất đặt ở ót nàng, đột nhiên ghé sát vào hôn lên môi anh đào Tô Mộc, vừa chạm vào cánh môi mềm mại kia, nhẹn không được há mồm ngậm lấy trần trờ liếm láp lên, đầu lưỡi tinh tế lướt qua từng tác trong miệng nàng, khiến cho hắn càng trầm luân.

Hơi thở ẩm áp của nam nhân phả vào mặt, hơi thở quanh thân nồng nặc quanh quẩn, khiến cho Tô Mộc phải nâng cằm lên, còn chưa kịp phản ứng, lông mi vì khê run, vô ý thức nhắm mắt lại, để cho người kia tùy ý cạy ra hàm răng, đầu lưỡi thần tốc tiến quân, không hề có kị trong miệng xâm phạm cướp đoạt, lại đi trêu chọc đầu lưỡi kia.

"Các chủ, hôm nay..."

Một nam tử trang phục đen tuyền đẩy cửa vào, ngẩng đầu lên lại bị cảnh tượng trước mắt kinh hãi tại chỗ, chỉ nghe thấy các chủ nhà mình gầm một tiếng "Cút" không đến nhất giây liền chạy ra ngoài, cũng thuận tiện đóng kín cửa lại.

Trong nội tâm chỉ có một câu nói, bản thân nhất định chết rất thảm.

Từ đây, trong các có quy củ, phải gõ cửa phòng trước khi vào, thời điểm các chủ phu nhân ở đây ai cũng không được vào.

Người nào đó bắt gặp chân tướng: Vì sao gần đây nhiệm vụ nhiều nhiều như thế?!

Mọi người suy đoán chân tướng: Không hiểu tại sao đều đỏ mặt.

Sinh hoạt hàng ngày- hai:

Cuối cùng Âm Thất cũng đem Tô Mộc lấy về nhà, quả thực đem cái gọi là sủng vợ phát huy đến mức tận cùng, Âm Thất không có cha mẹ, cũng không có huynh đệ tỷ muội, cho nên đây mới là một trong những nguyên nhân cha mẹ Tô Mộc sẽ đem Tô Mộc gả cho hắn.

Còn có một cái nguyên nhân nữa chính là không chịu nổi da mặt Âm Thất quá dày, ngày ngày dùng các loại lý do lấy cớ gặp Tô Mộc hoặc là vụng trộm gặp nhau, như thế này khác gì đã ở chung.

Thành thân nửa năm, đối với chuyện con cái Âm Thất không để ý, để thuận theo tự nhiên, không có cũng được, có thì nuôi. Kết quả một câu thành châm, tháng hai Tô Mộc bắt mạch có thai một tháng.

Cũng may đứa bé còn tính an phận, Tô Mộc có thai phản ứng không rõ ràng, nôn nghén cũng ít, cái khác cũng tạm được.

Lúc mang thai bảy tháng, mấy thai lợi hại, mơ hồ có thể trông thấy cục cưng ở bên trong nhích tới nhích lui, chọc cho Âm Thất ngày ngày nhìn bụng nói chuyện.

Đội đến tháng mười, lúc này thai nhi gần chín tháng, đại phu bắt mạch đại khái lại còn vài tuần nữa sẽ muốn lâm bồn.

Thời gian càng gần, Tô Mộc thì cũng không có cái gì căng thẳng, ngược lại Âm Thất càng thẳng ngày ngày nhìn chăm chăm Tô Mộc, rất sợ nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bộ dáng kia cùng với khi nàng vừa mới mang thai ba tháng giống nhau như đúc, không để Tô Mộc nhúc nhích chút nào, luôn cảm thấy chuyện này nguy hiểm chuyện kia nguy hiểm, chọc cho Tô Mộc dở khóc dở cười.

Cũng may thời gian Tô Mộc mang thai vận động thích hợp, ăn uống đầy đủ, chuyện này trong mắt Âm Thất là cực kỳ nguy hiểm, mỗi lần đều phải liều mạng nhìn chăm chăm Tô Mộc, khuyên can mãi, còn có đại phu chứng minh hắn mới tạm yên tâm, bất quá mỗi lần cũng sẽ bồi ở bên cạnh.

Chính là như vậy, tuy là thai đầu, nhưng đứa bé không lớn lắm, lúc sinh cũng không khó khăn nên Tô Mộc cũng không phải chịu tội nhiều.

Nhưng mà Tô Mộc lại bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, lúc sinh sẽ đau sao? Sẽ không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn đi? Tuy nói không nên suy nghĩ những thứ này, nhưng nàng lại nhìn không được, khi thấy Âm Thất so với nàng còn căng thẳng hơn, nàng cảm thấy vẫn là không nên nói cho hắn biết ý tưởng tương của mình thì hơn, đồ phải nhìn thấy hắn hai hàng nước mắt lưng tròng.

Âm Thất lo lắng tất nhiên bị Tô Mộc nhìn ở trong mắt, cho nên sắp đến sinh ngày, khi Tô Mộc cùng Âm Thất ở thư phòng đọc sách, bỗng nhiên cảm giác mình bụng đau xót, giống như là có đồ vật gì đó chầy ra, nhưống mảy.

Âm Thất thời thời khắc khắc quan sát nhất cử nhất động của Tô Mộc tất nhiên là không có buông tha cử động nhỏ của nàng, liền vội vàng tiến lên đem ôm vào trong ngực hỏi: "Mộc Mộc, như thế nào sao? Muốn sinh sao?"

Tô Mộc nửa dựa vào trong ngực hắn, nhẹ gật đầu, nói: "Vâng, sắp sinh."

Âm Thất lập tức gọi người, trước đó đã sắp xếp đại phu cùng bà đỡ ở trong phủ đợi lệnh, hiện tại vừa vận dụng tới.

Một nhà Tô Mộc cũng vội vã chạy đến, sớm vào ở một tháng trước, cha mẹ Tô Mộc ở nơi này, chiếu cố Tô Mộc, dù sao mẫu thân mình, hơn nữa có kinh nghiệm, Tô Mộc cũng thoải mái, buông lỏng tinh thần.

Về phần tại sao một nhà đều đến, Âm Thất bày tỏ rất bất đắc dĩ.

Âm Thất nheo nheo Tô Mộc tay, nhẹ giọng trấn an: "Đừng lo lắng, ta ở đây."

Tô Mộc nhìn đau yếu ợt đáp lại: "Vâng, ta không sao."

Ám Thất ở bên ngoài nghe thất Tô Mộc kêu gào, lại thấy bụng ra ngoagi mady loãng, thấy vô cùng lo lắng, nếu không phải là do nhạc phụ cùng anh vợ, cậu em vợ ngăn trở thiếu chút nữa hẳn liền vọt vào.

Lúc sau nghe âm thanh nhỏ dần cùng tiếng khóc của đứa bé, Ám Thất biết lúc này mọi chuyện đã kết thúc, chẳng biết tại sao hốc mắt lại ướt át.

"Là một tiểu công tử!"

Đứa bé được ôm đi ra, Ám Thất không kịp xem, lập tức vọt vào, ở bên trong tiếng kinh hô vang lên, đi đến trước mặt Tô Mộc, biết được hiện tại Tô Mộc không việc gì, chỉ là một mối.

Giờ phút này Tô Mộc đã mệt tới nỗi không mở mắt ra nổi, chỉ nhớ Ám Thất tựa đầu trên trán mình, ánh mắt lại ướt nhẹp, mơ hồ nghe thấy hắn nói một câu "Nàng vất vả."

Tô Mộc mới gầy gầy lấy mở mắt ra, cảm thấy cảm động cũng có một chút bất đắc dĩ, "Đứa ngọc, khóc cái gì? Ta không phải là không có việc gì sao?" Người này sợ là yêu mình tới thắm, mới sẽ như thế đi.

Ám Thất cũng biết mình thất thố, thu hồi nước mắt, giống như mới vừa rồi là ảo giác của Tô Mộc.

Tô Mộc bật cười: "Con đâu?"

"Con ở bên ngoài, nàng ngủ trước đi, chờ tỉnh lại có thể trông thấy con, yên tâm, ta sẽ ở bên cạnh nàng." Ám Thất nhẹ giọng trấn an.

Tô Mộc nghe vậy, mới cảm giác mình mệt nhọc, khi nhìn thấy đứa bé đầu tiên của mình, mặc dù xấu, nhưng cảm giác làm mẹ vui sướng tràn trề lòng ngực, mới nghĩ tới đây quay sang đã thấy Ám Thất ngủ say.

Tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau, đứa bé nắm ngón tay mình ngủ, mà Ám Thất cũng ở bên mình yên tĩnh ngủ.

Tô Mộc vừa tỉnh, Ám Thất cũng tỉnh theo.

"Nàng tỉnh? Như thế nào?"

Về mặt Ám Thất khản trương, khiến trong lòng Tô Mộc ấm áp, đưa tay sờ sờ mặt hắn, nói ra: "Không có việc gì, chỉ là có chút đói."

Bụng đột nhiên trống không nàng lại có chút không quen.

Ám Thất vội vàng xuống giường gọi đầy tớ, thừa dịp Tô Mộc đang ăn cái gì đó, hắn cũng đi ra bên ngoài rửa mặt một phen, kết quả bị nhà thê tử, cha vợ huynh đệ kéo đi ăn mừng làm cha.

"Mộc Mộc, con tỉnh?" Mẫu thân Tô Mộc biết được Tô Mộc tỉnh lại cũng mẫu thân gấp rút chạy tới, sau đó nói chuyện phiếm một lúc liền đề cập Ám Thất "Tiểu Thất này cũng là thật đau con, nương cũng yên lòng, con là không nhìn thấy bộ dáng hắn ngày hôm qua, con cũng không có xem một cái liền xông đi vào tìm con, chào ôi, con gái nương cũng đã làm nương a Bảo rồi a!"

Tô Mộc cười cười, nhìn thoáng qua hài tử bên cạnh, trong nội tâm nhắc tới Ám Thất, không khỏi cảm thấy ấm áp.

Chuyện xưa một nhà giờ mới bắt đầu, đương nhiên, nói không chừng có tứ miện, ngũ miện cũng nên.

Edit: cảm ơn các mĩ nhân nhiệt tình đặt tên giúp ta ☐☐☐ ta quyết định lấy tên Tô Mặc, còn một tên nữa các nàng giúp ta với nhé ♥♥♥

Thế giới tiếp theo thẳng tiến, ta thi xong rồi nè ◡◡◡

P/s không biết W hn bị sao nữa mãi k post đc. -_-||

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thế giới V: Đại thần, thỉnh cầu đụng ngã 1-2

Edit+ beta: Linh lady

Tiếp thu hết kịch bản Tô Mộc không ngừng cảm thán thế giới này cũng không dễ dàng, cô vẫn chỉ là đứa bé a, tại sao phải đối xử với cô như vậy?

Nam chủ Tổng Tử Diễn là sinh viên khoa máy tính, trong lĩnh vực này hắn là một thiên tài, trong khoa các giáo đối với hắn là vừa yêu vừa hận. Yêu là vì trong lĩnh vực lập trình thiên phú của hắn khiến người ta phải lau mắt mà nhìn, vì có hắn mà khoa máy tính có thể ngừng đầu hãnh diện, nhưng cũng có thể

nói là các giáo sư đều yêu quý nhân tài. Hận là thiên tài dĩ nhiên tốt, chỉ là tính tình vô cùng lãnh đạm, đối xử với người ngoài luôn không lạnh không nhạt, làm cho có vài người cảm thấy khoa máy tính đều như thế này, dù sao Tổng Từ Diễn cũng phải giao tiếp với người khác nữa.

Nhưng với năng lực của hắn làm các hệ khác vừa ghen tị vừa khâm phục, dù sao người này trừ tính cách lãnh đạm ra cái khác đều là có thể nói hoàn mỹ. Ghen tị hắn hoàn hảo, cũng khâm phục năng lực của hắn.

Chính vì vậy hắn trở thành người khiến người ta vừa yêu vừa hận, ở trong trò chơi không ngoài ý muốn cũng là nhân vật phong vân.

Nam chủ ở trong trò chơi đang hot tên là Vân Đình, là đại thần người người ngưỡng mộ.

Ở trong trò chơi, người kia bất luận làm cái gì cũng đều đứng đầu, hắn giống như một chiếc thuyền đơn độc, vô luận là trang bị, thực lực, hay là kinh nghiệm, mà ngay cả danh sách thổ hào cũng có tên hắn.

Đồng thời bạn cùng phòng của hắn Trần Tư Nam, Chu Khải, Lâm Thần, cũng cùng tham gia vào trò chơi server- - Bích Thủy Dao.

Khi mới bắt đầu đã đứng tên trong bảng thổ hào, khiến bao người muốn ôm đùi Diệp ba ba cầu bao dưỡng, ngày ngày muốn hạ gục đại thần thành cầu ôm ôm, cầu hôn thân. Đại thần cũng không thèm để ý.

Về sau có một ngày, Tổng Từ Diễn không thể nhịn được nữa, cùng với ba người bạn cùng phòng của hắn đại khai sát giới, huyết tẩy ba ngày ba đêm, từ đây đánh một trận thành danh, mọi người mới phát giác thì ra người đầu bảng chính là hắn, đại thần im lặng như thế, làm cho bọn họ không biết làm sao, phục hồi tinh thần lại, sớm là đã thành kết cục đã định, cũng thay đổi được chuyện mọi người bị mạt sát, người tội nặng thì trang bị rơi xuống sơ cấp, người tội nhẹ thì bị rút nhiều cấp.

Dù vậy, nên ghi hận đại thần vẫn ghi hận, nên sùng bái đại thần vẫn sùng bái, nhưng bên sùng bái đa số là con gái.

Từ đó về sau, đại thần giống như khơi mào sức chiến đấu của một bộ phận phần tử hiếu thắng, không biết sao đại thần không đáp ứng. Lúc này nhóm bạn cùng phòng lập ra bang phái --- Vân Đình, mời mọc bọn họ gia nhập, nói đây là cách cách đại thần gần nhất, mới có thể giành lấy cơ hội đánh nhau với đại thần, cho nên đám người bị Trần Tư Nam hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt tham gia bang phái.

Tham gia rồi mới biết không hề có chuyện kéo gần khoảng cách với đại thần, ngược lại cùng bang phái mọi người thân quen hơn rất nhiều, dù vậy vẫn còn có một số người muốn cùng đại thần đến một trận.

Cho nên, bang phái khi đó liên tục hành cái gì "Lại gần đánh một trận" "Hôm nay người đã lại gần được chưa?" Câu hỏi như thế này cũng trở thành niềm vui mỗi ngày trong bang phái.

Cũng bởi vì có bọn họ gia nhập, khiến cho bang phái trở thành bang lớn nhất trong nhưng bên trong lại chỉ có nam sinh, cho nên đám con trai nhao nhao muốn con gái không ngừng tìm đại thần yêu cầu.

Không biết sao không chịu nổi đại thần lãnh đạm, chuyện này cũng không giải quyết được gì.

Bất quá các hán tử thô thiển tâm vẫn tịch mịch, lâu dài không khiến các muội tử thoải mái, liền thay đổi được trở nên táo bạo. Cho nên chuyện thường xuyên chính là đánh đánh đánh giết giết, người Vân Đình trở nên ngênh ngang, không người nào dám chọc người bang này, hơn nữa lại rất bao che khuyết điểm.

Cho nên, có thể gia nhập Vân Đình là ý tưởng của toàn bộ muội tử trong server.

Lại nói một chút về nữ chủ đi.

Nữ chủ Lâm Liễu, là mỹ nữ hệ trung văn, được bầu chọn là hoa hậu trong khoa, bởi vì bề ngoài xuất chúng khiến cho người khoa khác thường xuyên đi thăm dò xem thời khóa biểu của nữ chủ, sau đó ở trên lớp học "Vô tình gặp gỡ" nữ chủ. Bất quá nữ chủ cũng là người rất an phận, thường thường cũng chỉ là ở ký túc xá, chơi các loại trò chơi.

Đồng thời nữ chủ cũng đang chơi Vân Đình, ở server - - Bích Thủy Dao, cô tên là Vi Từ Vũ, là một thầy thuốc không có tiếng tăm gì. Thật ra nữ chủ có một thân phận khác nhưng ở server khác - - đại thần khu Hoa Ánh Trắng - - Yên Vân.

Khi nữ chủ chuẩn bị thi đại học nên rời khỏi trò chơi, không thể không nói, bất quá chỉ là học sinh cấp 3 có thể đạt được thành tựu như vậy, năng lực nữ chủ thật rất tuyệt.

Sau một năm nữ chủ quay lại trò chơi nhưng không phải là ở Hoa Ánh Trắng, mà là ở Bích Thủy Dao, từ thích khách trở thành thầy thuốc, từ phong quang vô hạn biến thành người không có tiếng tăm gì, Bích Thủy Dao server trò chơi mới mở ra.

Về sau cùng đám bạn quen trong trò chơi lập một bang phái - - Nguyệt Ngân Trọng. Sau khi lập bang nữ chủ dĩ nhiên trở thành trưởng lão, không giống như trước là người qua đường ắt gặp, yên lặng hái thuốc, mỗi ngày vênh mông lên ở trên núi đào khoáng đào thảo được loại này nọ.

Lúc các bang phái đánh chiến không ai không cần thầy thuốc, hồi máu, đúng là chức nghiệp của các vú em. Người trong các bang phái khi tiến vào phụ bản cấp cao cần bà vú, cũng sẽ gọi nữ chủ.

Dù sao thao tác nữ chủ rất tốt, nói ít làm việc hiệu quả. Cho nên bang phái có quan hệ khá tốt với nữ chủ, nữ chủ nhân duyên cũng tốt, cơ bản không ai

không thích nữ chủ. Hơn nữa khi có tân thủ gia nhập có thắc mắc, nữ chủ cũng rất nhiệt tình giải thích, thường xuyên trợ giúp tân thủ.

Thường thường cung cấp cho bang phái các loại tài nguyên, các loại dược phẩm, nhu yếu phẩm cần cho sinh hoạt.

Chỉ là, khi chuyện xưa xảy ra làm người ta trợn mắt há mồm.

Mà bước ngoặt trong chuyện xưa đó chính là nữ phụ Tô Mộc, đúng, chính là thân thể Tô Mộc sẽ phải tiến vào.

Nữ phụ là vị hôn thê của nam chủ, thêm hai nhà bọn họ là thế gia lại có duyên với nhau, cho nên nam chủ từ nhỏ cùng với nguyên chủ cùng nhau lớn lên, tình cảm đối với nguyên chủ chỉ xem cô là em gái.

Nguyên chủ: Em gái cái gì. Cút đi! (ngã bần)

Đương nhiên nguyên chủ không nghĩ như thế, từ nhỏ đến lớn rất thích nam chủ, cơ hồ đem nam chủ trở thành vật sở hữu của mình, thế cho nên về sau khi nữ chủ xuất hiện, làm cho nguyên chủ không thể không sinh ra cảm giác nguy cơ, từ đó làm ra một chút hành vi không lý trí.

Nam nữ chủ lần đầu tiên gặp nhau là ở một lần nam chủ một mình đang đánh boss, lượng máu không đủ, nữ chủ vô tình đi ngang qua, thuận tay cho hắn hồi ít máu, cho nên nam chủ khi đó đối với cô nữ sinh này có chút hảo cảm (hảo cảm ở mức bạn bè).

Về sau gặp phải nữ chủ bị hãm hại liền cũng thuận tay đem nữ chủ gia nhập chính mình công đoàn, khi tiếp xúc thời gian dài hai người lâu ngày sinh tình, nam chủ cảm thấy nữ chủ đáng yêu ngây ngô mạnh, thao tác rất tốt, lại ít nói, nữ chủ cảm thấy nam chủ tính tình ôn nhu tỉ mỉ. Hai người ăn nhịp với nhau, thuận tự nhiên ở cùng một chỗ, từ thế giới ảo đến thực tế.

Mà nữ phụ Tô Mộc chính là khinh thường chơi loại trò chơi này, cho nên bỏ qua cơ hội tiếp xúc với nam chủ. Dù sao tính tình nam chủ lãnh đạm, ít khi tiếp xúc cùng người khác, từ nhỏ cùng nhau lớn lên đối với nguyên chủ cũng không ngoại lệ.

Khi đó vì đến gần nam chủ, mới tham gia trò chơi lấy tên Khúc Tân Từ, vừa vận cùng nam chủ đối ứng. Nhưng chỉ chơi vài ngày liền muốn bỏ, ngược lại trong trò chơi thao tác không tệ dẫn tới mọi người kêu là nữ thần.

Hắn còn nói tất cả chỉ do một bên nguyên chủ tình nguyện mà thôi, nam chủ từ đầu đến cuối không có có yêu mến nguyên chủ, nếu có chỉ là tình cảm trước đó mà thôi.

Sau khi nam nữ chủ cùng một chỗ, nguyên chủ bắt đầu hành trình tìm đường chết. Tục ngữ nói đúng, trong tiểu thuyết người tuyệt đối không được chọc đến chính là nam nữ chủ, nếu không mỗi phút treo lên đánh người.

Cuối cùng kết cục, nguyên bản không có giải thích cận kề, bất quá, Tô Mộc cảm thấy kết cục cũng không có tốt hơn chỗ nào.

- -

"Nhiệm vụ lần này của ta là gì?" Tô Mộc xem hết kịch bản, ngẩng đầu nhìn về phía hệ thống.

"Tiến công chiếm đóng nam chủ a." Hệ thống lười biếng trả lời.

"Chỉ như vậy?" Tô Mộc không hiểu, bình thường đều có hai nhiệm vụ.

"Đúng vậy. Lần này nguyện vọng nữ phụ chỉ có một cái, đó chính là nam chủ."

"Được, lần này ngược lại tiết kiệm thời gian."

Kỳ thật Tô Mộc cảm thấy nữ chủ rất tốt, không biết sao nhiệm vụ là muốn tiến công chiếm đóng nam chủ, cho nên chỉ cần thực xin lỗi, tận lực không nên cùng nữ chủ tiếp xúc cũng tận lực không làm cho nam chủ cùng nữ chủ tiếp xúc! Cái này mới là mấu chốt.

"Đúng..." Tô Mộc đột nhiên nhớ tới một cái vấn đề, cái vấn đề này quán quanh cô rất lâu, "... Ta biết rõ chúng ta hoàn thành nhiệm vụ của nữ phụ giao phó là để lấy được tâm nguyện lực, như thế này có thể giúp người thu thập năng lượng, nhưng mà..."

Tô Mộc dừng một chút, "... Vậy tại sao có lúc ta phải đi tiến công chiếm đóng một người không nằm trong nhiệm vụ?"

Chuyện này Tô Mộc không hiểu cũng không lý giải được.

"Meo meo, kỳ thật cái vấn đề này rất đơn giản. Ta không nói qua cho người sao?"

"Không có."

Hệ thống liếm liếm móng vuốt của mình, "Chính là nếu như tiến công chiếm đóng một nhân vật nào đó, chẳng những có thể lấy được tâm nguyện lực tăng gấp bội, hơn nữa những người đó phát tán tình cảm cho ta thu lại, cái năng lượng kia sức bật so với tâm nguyện lực còn có năng lượng cao hơn một chút, nhưng chúng ta cũng phải tuân theo tác phẩm nguyên tác, chẳng qua giở môi giới mà thôi."

"Nói vậy người có hiểu không?"

"Hiểu." Tô Mộc gật gật đầu.

"A, chưa, ta còn có một vấn đề, vì sao ngươi lại muốn thu tâm nguyện lực? Ngươi lại từ đâu đến? Dạng khoa học kỹ thuật tối tân như vậy, ít nhất ở xã hội ta sinh sống không có cách nào thực hiện."

"Này..." Bị Tô Mộc hỏi cái vấn đề này, hệ thống hiển nhiên á khẩu, dừng động tác liếm móng vuốt lại, không biết trả lời Tô Mộc như thế nào.

"Kỳ thật, ta chẳng qua một trong ba nghìn hệ thống mà thôi." Hệ thống có chút ít ẻo oải, cúi thấp đầu, cúi lỗ tai, "Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết như vậy thôi."

"Nói thêm gì nữa nếu không ngươi sẽ phải chịu trừng phạt."

Tô Mộc vốn muốn an ủi hệ thống một cái, nhìn vẻ mặt nó ẻo oải, đồng thời cũng rất tò mò rốt cuộc đây là thế giới như thế nào, có thể làm cho mình ở thế giới thực tế còn sống, cũng có thể làm cho mình ở thế giới kịch bản tự do sinh sống, hơn nữa người trong kịch bản kia là thật là tồn tại.

Nhưng là vừa nghe đến trừng phạt liền xù lông, "Vì cái gì ngươi nói, mà ta phải chịu trừng phạt?"

"..." Hệ thống không để ý cô, đi ra khỏi gian phòng, quay mặt lấy cái móng vuốt về phía Tô Mộc.

Sau khi hệ thống rời khỏi đây, Tô Mộc bỗng chốc sa vào trầm tư.

Nếu như nói bọn họ chỉ là nhân vật trong sách, như vậy mình thì sao? Cũng vậy sao? Cho nên mới có thể xuyên qua nhiều thế giới tự do sống như vậy? Chẳng lẽ mình cũng chỉ là nhân vật dưới ngòi bút tác giả thôi sao?

Edit: chúc mừng c đã đoán trúng. $\geq ___ \leq$

Tô Mộc vừa suy nghĩ đến chuyện này trong nháy mắt cảm thấy có hơi sợ suy nghĩ tỉ mỉ đến sợ hãi, lắc lắc đầu óc, giống như muốn đem ý nghĩ này quăng ra khỏi đầu óc bản thân.

Cho dù cô luôn thấy có một cỗ lực lượng vô hình lôi kéo cô làm việc, có ánh mắt như có như không đang ngó chừng cô.

Nhưng hệ thống đã nói có tới ba nghìn hệ thống, như vậy sẽ có rất nhiều người như mình.

Như vậy, là ai đang thao túng mọi chuyện?

"Tô Tô, chuẩn bị." Âm thanh hệ thống vang lên trong đầu, cắt đứt suy nghĩ của Tô Mộc, "Bắt đầu tiến vào thế giới..."

Trong đầu Tô Mộc các suy nghĩ chông chéo lên nhau, định tâm thần, chỉ nghe thấy hệ thống lên tiếng nhắc nhở, "Bắt đầu tiến vào thế giới, 1, 2, 3..."

Sau đó Tô Mộc cũng cảm giác được một trận trời đất quay cuồng, sau đó, Tô Mộc bỗng nhiên cảm thấy quanh mình một mảnh thẩm lạnh, thể xác và tinh thần sung sướng.

Quá trình này xảy ra không lâu, rất nhanh liền trước mắt bùng sáng, trong đầu không còn giọng nói của hệ thống nhẹ nhàng khoan khoái thoải mái, thế giới bỗng chốc yên tĩnh không ít.

Hệ thống: Ngươi là đang ghét bỏ ta nói nhiều sao? Lúc trước gọi ta tiểu ngọt ngào, hôm nay không giống ngày xưa, ngươi liền nghĩ vứt bỏ ta?

Tô Mộc:...

Sau đó hoàn toàn yên tĩnh.

Không để ý tới hệ thống nữa, Tô Mộc nhìn thoáng qua tình huống mình bây giờ, cô đang ngồi ở một quán cà phê rộng rãi sáng ngời, vị trí cô ngồi là trên ghế sa lon nơi hẻo lánh gần cửa sổ, trên mặt bàn sạch sẽ trừ cà phê ra cùng Tiramisu, chỉ bày biện duy nhất một máy vi tính xách tay, trên màn hình hiện lên trò chơi.

Nếu người ngoài nhìn vào sẽ thấy, một cô gái thanh thuần động lòng người, hai chân thon dài trắng nõn, Áo màu nâu đơn điệu không có họa tiết mặc lên người nhìn như một học sinh ngoan ngoãn, váy màu đen ngắn càng tôn lên nước da trắng ngần của cô, eo thon không bằng một nắm tay. Khuôn mặt trắng nõng, cảm nhơn, da thịt như sữa mịn như tơ lụa, mày liễu hơi nhíu, vẻ mặt tỏ ra có chút ít không kiên nhẫn, giống như trải qua chuyện không vui, mặc dù qua thanh thuần, nhưng cả người phát ra tin lành đậm xa cách một bộ chớ lại gần.

Đúng vậy, Tô Mộc hiện tại rất không vui.

Vừa rồi thời điểm cô xuyên đến, đúng lúc nguyên chủ định đem ảnh chụp truyền ra trên internet. Mà Tô Mộc vào trước một giây, nguyên chủ cũng đã nhấn xác nhận gửi đi, chuyện này đối với người vừa mới xuyên như đến Tô Mộc có chút không biết làm sao, nhíu chặt mày, luống cuống tay chân đem ảnh bữa mới post lên trước đây không lâu ngay lập tức xóa đi.

May mắn không có ai thấy, Tô Mộc dài thở ra một hơi.

Tô Mộc: Nguyên chủ đúng là người thích gây sự.)

Xóa hết ảnh chụp, Tô Mộc cầm lấy con chuột nhấn vào hệ trình duyệt.

Nhìn thoáng qua ảnh trong nguyên chủ trong trò chơi, Tô Mộc nhận được kinh hãi lần hai. Ảnh này là ảnh chụp nguyên chủ - - mặt cô, rất nhiều ảnh.

Tô Mộc cảm thấy mặt nguyên chủ không lớn, nhưng tại sao phải biết thành dạng này thật thương tổn tới con mắt mình?

Con chuột trượt đến trình duyệt chuẩn bị mở ra, Tô Mộc sau khi nhìn thấy cửa sổ, biểu hiện trò chơi rất tuyệt, thế này Tô Mộc mới ý thức được thì ra nguyên chủ treo trò chơi này a, Tô Mộc đành phải trước tiên đăng nhập, hiện tại việc cấp bách là đem ảnh chụp đổi.

Hồi lâu, Tô Mộc cuối cùng đổi một cái hình mình hài lòng wallpaper, lúc này mới mở ra hạng mục khách hàng.

Đăng ký cửa sổ trò chơi, lựa chọn server Bích Thủy Dao, một nhân vật nữ tính ít bại lộ xuất hiện ở trước mặt Tô Mộc.

Nghề nghiệp là thầy thuốc. Đối với các cô gái mềm mại đây là sự chọn lựa đầu tiên, nguyên chủ tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Nhìn nhân vật nữ ăn mặc ít ỏi, Tô Mộc khẽ thở dài một cái.

Loại trò chơi này quả nhiên có dụng ý, phần lớn vì hấp dẫn quần thể nam giới tham gia trò chơi, vì thỏa mãn con mắt các người chơi là nam giới, thường thường xem nhẹ các ý nguyện người chơi là nữ giới, bởi vì như thế thường thường trong trò chơi nam giới tham gia chơi so với nữ giới thì đông hơn nhiều.

Tô Mộc thở dài, (vân đỉnh) này khoản trò chơi cũng giống kiếp trước.

Trò chơi này đang là trò võng du đương thời lưu hành trong giới trẻ, thịnh hành cả nước, trải qua close beta, phong dò, cuối cùng open beta chính thức ban bố.

Phòng nghiêm cứu phát triển đồ họa 3D lấy boodi cảnh phương đông trong trò chơi, có thể nói là văn hóa trung tây kết hợp, nội dung cũng là tương tự, khiến đồ họa càng trở nên đẹp mắt.

Nó bồi cảnh tạo nên trò chơi.

Lúc thượng cổ có mặt, thế giới vẫn là một mảnh hoang vu. Vì vậy ở thế giới trăm triệu năm nhân gian vẫn lang mang hoang sơ, dần dần dựng dựng thế giới sơ thần - - không, xưng là cổ thần.

Trong năm tháng dài đằng đằng, nàng không ngừng buồn tẻ khai thác thế giới. Khiến cổ thần dần dần cảm thấy mệt mỏi cùng tịch mịch, thời gian dài đằng đằng, thân thể bất tử không già cũng đã làm cho nàng phiền chán, vì vậy nàng dùng chính máu tươi cùng thịt của mình, hao hết tâm sức, cuối cùng nàng sáng tạo ra các chủ thần.

Trước khi tiêu tán đem lực lượng hóa thành ngôi sao đầy trời, vì thế giới lưu lại ấn ký cuối cùng của mình.

Tinh huy rơi vào mặt đất, tán nhập vào trong cơ thể các chủ thần, cuối cùng ở trên người bọn họ tạo ra năng lực khác nhau.

Theo thời gian di chuyển, các chủ thần cũng tạo ra đời sau - - nhân loại. Nhân loại xuất hiện tạo ra thế giới mới, bản thân bọn họ có ý thức, bản thân sinh tồn năng lực mãnh liệt, cũng không thiếu dã tâm, bọn họ khai mào chiến tranh, khi đó thế giới là một mảnh hỗn loạn.

Chiến tranh diễn ra không ngừng, số mệnh thời đại này cũng chậm rãi xói mòn, nhân loại tựa hồ đã từ vong hầu như không còn.

Các chủ thần vì phòng ngừa chiến tranh, chỉ cần đem nhân loại kế thừa năng lực từ mình từng người tách ra, đem thế giới chia làm sáu đại lục. Những nhân loại tâm bất chính, thừa dịp các chủ thần không còn chút sức lực nào □□, đánh lên các chủ thần. Các chủ thần khi đó sớm đã không còn chút sức lực nào, dốc hết toàn lực, cuối cùng tung tích không rõ, không biết tung tích, các chủ thần biến mất ở trong tầm mắt mọi người, thế xưng "Chư thần hoàng hôn".

Nhân loại thấy kết quả như vậy, cũng sinh lòng ân hận. Cùng chung thế không tái khởi chiến tranh, lập khế ước, sáu đại lục trở thành sáu quốc gia.

Lục quốc nhân dân hài hòa chung sống mấy đời, chỉ là gần đây có một thế lực hăm ám xâm nhập, chuyện xưa của người chơi cũng bắt đầu.

"..." Xem hết phim tuyên truyền Tô Mộc không khỏi cảm thấy một tiếng, mặc dù trang phục nhân vật nữ tính không hoàn toàn phù hợp ý nguyện, nhưng mà trò chơi này vô luận ở chế tác, đồ họa, cảnh tượng, chuyện xưa tình tiết, còn có chi tiết nhỏ đều có nó chỗ hơn người. Nó có thể nói khắp nước xem đến đây cũng không phải là không có đạo lý.

--

Mặc dù kỹ thuật của Tô Mộc không có cao siêu như vậy, nhưng là ở trong không gian lúc rảnh rỗi cô đều là chơi trò chơi, cho nên đối với loại trò chơi này với Tô Mộc mà nói cũng không quá khó khăn.

Tô Mộc vừa lên mạng đã nhìn thấy khung nói riêng chợt lóe. Tô Mộc nghĩ thầm may mắn mình đã sớm đem giọng nói qua máy tính tắt đi nếu không "Tích

tích" tại như vậy tại một nơi yên tĩnh như trong quán cà phê sẽ thành dạng gì.

Tô Mộc không kịp suy nghĩ nhiều, trực tiếp mở ra khung chat.

Thủy Quang Tiếp Thiên: Mộc Mộc!! Mộc Mộc!!

Thủy Quang Tiếp Thiên: Tớ nhìn thấy nam thần của tớ! Đại thần a! Ở Bích Thủy Dao bên trong chiếc thuyền nhỏ đệ nhất a! (kích động. jpg)

Thủy Quang Tiếp Thiên: Mộc Mộc! Mau ra đây!!

Thủy Quang Tiếp Thiên: Mộc Mộc? Mộc Mộc?

Thủy Quang Tiếp Thiên:... Cậu có phải hay không không yêu tớ?

Thủy Quang Tiếp Thiên: Nam thần đi...

Tô Mộc xem Thủy Quang Tiếp Thiên đánh ra một loạt lời nói, từ hưng phấn đến thất lạc, không đành lòng, liền lên tiếng an ủi cô nàng.

Nhất Khúc Tân Từ: Liễm liễm...

Thủy Quang Tiếp Thiên: Từ từ, cậu như thế nào vừa rồi không trả lời tớ?! Cậu như vậy mất đi người để ôm ôm (khóc rống. jpg)

Nhất Khúc Tân Từ: Vừa mới rớt tuyến...

Nhất Khúc Tân Từ: Không nhìn thấy, thật thẹn thùng a.

Thủy Quang Tiếp Thiên: Tính toán một chút, ai kêu đày lòng tớ thiện lương đâu?

Thủy Quang Tiếp Thiên: Đúng, đúng, chuyện của vị hôn phu kia, cậu muốn làm sao bây giờ? Cậu nên biết Tống Từ Diễn kia chính là đóa cao lãnh hoa nhưng không dễ hái, tớ chỉ cần ngắm lại gương mặt lạnh của hắn kia cũng có chút sợ hãi. Cậu nên biết, mới trước đây tớ sợ hắn nhất.

Nhất Khúc Tân Từ: Ôm ôm Liễm Liễm, nhưng mà tớ cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Nhất Khúc Tân Từ: Tớ còn là rất thích hắn. Huống chi, hắn đẹp mắt a, nhìn xem hắn gương mặt đó, tớ có thể ăn nhiều vài chén cơm đấy!

Tô Mộc cảm lấy cà phê trên bàn, dùng cái muỗng khuấy khuấy, lập tức liền nhấp một ngụm, con mắt nhìn màn ảnh mấy vì tính.

Thủy Quang Tiếp Thiên:... Nói cũng phải!

Thủy Quang Tiếp Thiên là khuê nữ của nguyên chủ, gọi Tạ Liễm, cho nên cũng là cùng Tống Từ Diễn cùng nhau lớn lên, nhưng cô nàng liên tục không thể nào thích Tống Từ Diễn, thậm chí có chút ít sợ hắn, không biết tại sao bạn tốt lại thích, theo kịch bản sau khi nam nữ chủ cùng một chỗ, khổ sở khuyên giải nguyên chủ không cần lại tự thương tổn tới chính mình.

Hơn nữa bình thường Tạ Liễm phương thức nói chuyện cùng nguyên chủ cũng như vậy, con người nguyên chủ cũng là một cô gái đáng yêu, chỉ là trước mặt bạn thân mới có đáng vẻ này.

Cho nên lúc nguyên chủ cùng Tạ Liễm cùng một chỗ, đều là bộ dáng lúc trước, nói chuyện như vậy, Tô Mộc cũng không cần lo lắng sẽ lộ tẩy. Dù sao cô bây giờ còn đang cùng dung hợp thân thể với nguyên chủ.

Hai người tùy ý tán gẫu vài câu liền bắt đầu đánh quai thẳng cấp.

Dù sao hiện tại nhân vật của Tô Mộc khó khăn lắm mới lên cấp 15, nên biết một tuần lễ mới đánh được 15 cấp.

Vừa mới bắt đầu khi biết chuyện này, Tô Mộc một ngụm huyết thiếu chút nữa phun ra, như thế này nguyên chủ cũng là thần.

Bữa tối ăn vài miếng qua loa, chỉ muốn đi theo chỉ dẫn làm nhiệm vụ, vài tiếng đồng hồ có thể lên tới cấp 15. Nguyên chủ đến cùng là như thế nào dùng tới một tuần lễ mới lên tới cấp 15.

Trầm mặc rất lâu, Tô Mộc mới tiếp nhận sự thật này.

Cho nên hiện tại cô muốn cùng Thủy Quang Tiếp Thiên cùng nhau đánh quai thẳng cấp, đánh phụ bản, qua nội dung vở kịch.

Thủy Quang Tiếp Thiên hôm qua mới bị nguyên chủ kéo vào vừa chơi đã lên cấp 20, nguyên chủ thật sự là quá không không chịu thua kém.

Thủy Quang Tiếp Thiên: Mộc Mộc lại méo méo.

(méo méo bình thường là người trong trò chơi thường thường dùng đến phần mềm chỉnh giọng nói để nói chuyện phiếm)

Nhất Khúc Tân Từ: Ừ.

Tô Mộc mang tai nghe vào, mở méo mó ra, mở kênh thường xuyên dùng nhất, chỉ nghe thấy một giọng nữ thanh lệ truyền vào trong tai.

"Mộc Mộc, nhìn đẳng cấp của cậu, tớ nhìn cũng thấy chướng mắt. Cậu xem một chút tỷ tỷ ta ngày hôm qua chơi đã lên cấp 20, cậu chơi nguyên một tuần lễ mà mới tới cấp 15.?"

Tô Mộc: "... " Tớ cũng muốn biết.

"Tính toán một chút, cùng tỷ chơi, tỷ kéo lên."

"..."

"Cậu tại sao không nói chuyện?"

Nhất Khúc Tân Từ: Tớ ở quán cà phê, không có phương tiện nói chuyện.

Nhất Khúc Tân Từ: Cậu nói đi, tớ nghe.

"Vây cũng tốt."

Vì vậy, Tạ Liễm liền bắt đầu mang Tô Mộc cùng nhau đi lên con đường chinh phục thế giới.

Tô Mộc: Hừ. Là ai đánh không lại boss, quả thực là cậ mạnh, kết quả bị đánh được một giọt máu cũng không còn, đành phải trở về thành? Là ai?

Tạ Liễm: Đúng vậy! Là ai a? Không biết như thế xấu hổ!

Nhất Khúc Tân Từ:!!!

"Được rồi được rồi, tớ không chọc viêm thiên thần kia." Tạ Liễm sờ sờ sống mũi, có chút chột dạ, vốn đang cho rằng rất đơn giản, không nghĩ tới...

Kết quả Tô Mộc vẫn lên tới cấp 30, Tạ Liễm cấp 33. Trò chơi càng về sau thăng cấp càng khó, trò chơi này cấp 110 max level, bây giờ hệ thống ở đời mới, khả năng còn sẽ ở thay đổi.

Nhất Khúc Tân Từ: Thôi, chúng ta đi hái thuốc đi.

Nhất Khúc Tân Từ: Ta là thầy thuốc, chế tác được đi, cho cậu thuốc bổ.

Đánh xong tự, Tô Mộc liếc thuốc tính nhân vật Tạ Liễm một cái, ừ, nữ pháp sư, ma du ít, tính công kích cao, trò chơi này nhân vật có thể tự mình thay đổi khuôn mặt cho nên liền đủ loại.

"Được nha, được nha, Mộc Mộc sao sao ~ "

Hiện tại, Tô Mộc cũng không nóng vội đi tìm Tống Tử Diễn, dù sao thời gian nam nữ chủ hai người gặp nhau còn cách một tháng, thừa dịp thời gian này cô hiện tại phải giúp mình thăng cấp thật tốt.

- -

Cùng Tạ Liễm chơi xong trò chơi, lúc này Tô Mộc mới phát hiện mình chơi 3 giờ liên tục, mới thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

Tô Mộc nghĩ thầm, may nhân viên cửa tiệm không đến thúc giục mình, thật tốt, lần sau còn quay lại. Nghĩ tới chỗ quầy thu ngân.

"Chào cô, cô cần giúp chuyện gì sao?"

"Tôi muốn tính tiền."

"Được, của cô tổng cộng hết 150 nguyên."

Tô Mộc từ trong ví tiền lấy ra 200 nguyên đưa cho nhân viên phục vụ, nói "Không cần trả lại, cảm ơn." Sau đó cầm đồ đạc đi.

"Chào mừng quý khách lần sau quay lại."

Có tiền tùy hứng, dù sao gia thế nguyên chủ cũng không kém.

Ra cửa, Tô Mộc liền nhận được một cú điện thoại.

"Mộc Mộc, không tốt rồi!"

Edit: sr các nàng vì ta ra chậm. Thứ nhất lâu lắm rồi ta không đọc vồng du, edit sẽ không sát lắm các nàng thông cảm □□□

Thứ hai ta không thích edit truyện vồng du, tưởng thoát ai dè vẫn có. Các nàng yên tâm vẫn edit nhưng k nhanh thôi □□□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thế giới V: Đại thần, thỉnh cầu dung ngã 3

Edit+beta: Linhlady

"Mộc Mộc, không tốt rồi!"

"Làm sao vậy?" Tô Mộc nghe thấy trong điện thoại là giọng nói của bạn cùng phòng, hơn nữa giọng nói kia vô cùng lo lắng, cho nên cô cũng không khỏi có chút vội vàng lên tiếng hỏi.

"Ô ô ô, tớ hôm nay bỏ qua cơ hội cùng nam thần học cùng tiết." Người kia là một bộ biết vậy chẳng làm, giọng nói ăn năn hối hận, "Làm sao bây giờ a? A -- thật là khổ sở a -- "

"..." Tô Mộc đầu đầy hắc tuyến, cũng bởi vì bỏ qua Tống Tử Diễn liền tổn công tổn sức gọi điện thoại cho cô?

Nam thần trong lời cô nàng chính là Tống Tử Diễn. Thật tra Tống Tử Diễn cũng được coi như là nam thần của toàn bộ nữ sinh, khuôn mặt đẹp, vóc người đẹp, học tập lại tốt, cho nên dạng học bá này lúc nào cũng được nữ sinh hoan nghênh.

Tô Mộc: Cục cưng tớ chính là bề bộn nhiều việc:)

Cái người đang thao thao bất tuyệt kia là bạn cùng phòng của nguyên chủ -- Hứa Ngọc. Đây cũng là người bạn thân nhất trong kí túc xá của nguyên chủ, còn hai người còn lại vì tính cách nguyên chủ cho nên chơi không hợp, chủ là vì tác phong bình thường của nguyên chủ, làm cho các cô ấy không ưa, cho nên cũng không thể nào cùng tiếp xúc nguyên chủ.

Lại nói đến Hứa Ngọc một chút đi, cô nàng cùng hai người còn lại trong phòng giống nhau đều học khoa máy tính. Còn như nguyên chủ học hệ tài chính nhưng lại chạy tới kí túc xá của khoa máy tính, chủ yếu là bởi vì khi đó ký túc xá hệ tài chính lại 7 người, nguyên chủ không muốn cùng nhiều người như thế chen lấn trong một căn phòng, nên nhanh chóng làm báo cáo chuyển kí túc xá, vừa vặn trong đó một phòng đăng kí bốn người còn thừa một giường trống. Cho nên mới thành bộ dáng như bây giờ.

Còn có Hứa Ngọc có thể cùng nguyên chủ thông đồng cùng một chỗ hoàn toàn là do cô nàng thiếu toàn cơ bắp, cô nàng bình thường cũng không cảm giác nổi đáng về nguyên chủ kịch cỡm. Cho nên ở dưới tình huống cô nàng không biết chút nào, dẫn đến u mê cùng với nguyên chủ liên tục chơi với nhau.

Cũng may nguyên chủ đối với bạn bè cũng rất hào phóng, ít khi phát giận, chỉ là có chút yêu khoe khoang mà thôi.

Nhưng điều khiến Tô Mộc hiếu kỳ là nguyên chủ là một người như vậy thế nhưng không hề khoa khoang chuyện Tống Tử Diễn là vị hôn phu của mình, cái người được gọi là nam thần, người người tôn sùng kia, không hề nhân cơ hội mà tuyên thệ chủ quyền.

Về sau Tô Mộc mới biết được không làm đó là bởi vì ở trong tiềm thức của nguyên chủ biết rõ mình nói ra như vậy, có thể sẽ chọc cho Tống Tử Diễn mất hứng, cho nên mới ngăn chặn ý niệm trong đầu.

Thật ra nguyên chủ cũng vì hấn mới thi vào trường đại học này, lấy thành tích ở dưới đáy lội ngược dòng, nhưng cố gắng như thế nào cũng không bù kịp chỉ có thể vào hệ tài chính. Bởi vì là University of Science and Engineering, cho nên trường này nổi danh chính là khoa máy tính, khảo hạch khó khăn nhất cũng là khoa máy tính. Trong trường hệ tài chính mặc dù không được tốt lắm, nhưng so với các trường khác trong nước thì cũng không tới nỗi nào, thế cho nên cha mẹ nguyên chủ vui vẻ rất lâu, lại mở tiệc chiêu đãi thân thích bạn tốt.

"Nếu không có việc gì nữa tớ tắt điện thoại." Giọng nói Tô Mộc bình thản, dường như người đối diện điện thoại đang cố tình gây sự, làm bộ muốn cúp điện thoại.

"..." Đầu bên kia điện thoại trầm mặc.

Hứa Ngọc: Cậu như vậy sẽ mất đi cục cưng đáng yêu TAT

Ở lúc Tô Mộc muốn cúp máy, điện thoại đột nhiên truyền đến, "Đợi chút, Mộc Mộc cậu bình thường không phải là đối với chuyện này cảm thấy hứng thú nhất sao?"

"..." Tô Mộc bỗng nhiên có chút khản trương, tâm tư như không cẩn thận bị nhéo một cái, một lần nữa cảm lấy di động để ở bên tai.

Chỉ chốc lát sau ổn định thần chí "Bởi vì tớ tìm được nam thần mới." Giọng nói cố làm ra vẻ nghiêm túc.

"A, chuyện này là thật sao?" Hứa Ngọc cũng vô thức nghiêm túc theo, lập tức giọng nói cũng có chút thất lạc, "Ai, như vậy sẽ không có người cùng tớ háo sắc."

"..." Tô Mộc nghe được lời nói của Hứa Ngọc, lúc này mới hơi yên lòng một chút, nghĩ đến Hứa Ngọc là tin tưởng mình, nhưng chơi cùng nhau đã lâu cũng nên cẩn thận một chút, không thể lặp lại sai lầm như thế này.

Chỉ là lời nói Hứa Ngọc khiến Tô Mộc đột nhiên không muốn nói chuyện, nhưng lại vẫn tiếp lời, "Không, chúng ta vẫn có thể cùng nhau háo sắc."

"Tin tưởng tớ, nam thần là của mọi người."

"Được rồi, tớ chúc vẫn tin tưởng cậu một lần." Trong nháy mắt Hứa Ngọc lại khôi phục bình thường, hưng trí bừng bừng hỏi, "Vậy nam thần mới của cậu là ai? Tớ có biết không? Ở đại học B sao?"

Hứa Ngọc hỏi Tô Mộc một loạt câu hỏi, Tô Mộc cũng kiên nhẫn trả lời từng câu một.

"Vậy có khả năng cậu không biết, về phần hán có ở B đại hay không, tớ cũng không rõ lắm. Bởi vì hán là đại thần trong một trò chơi." Thật ra xem qua kịch bản Tô Mộc tự nhiên là biết rõ đại thần kia chính là nam thần của cô nàng-- Tổng Tử Diên, qua thông tin hệ thống cung cấp cô cũng biết rõ từng phương diện của Tổng Tử Diên, dù sao hệ thống cấp tài liệu rất đầy đủ, huống chi nếu có chỗ không hiểu, chỉ cần tìm tòi trong ký ức nguyên chủ có thể biết sơ một hai điều. Nhưng hiện tại Tô Mộc không có ý định đem những chuyện này nói cho Hứa Ngọc, cho nên Tô Mộc đành phải trả lời một đáp án mơ hồ.

"Trò chơi gì a?" Hứa Ngọc giống như muốn truy hỏi tới cùng không muốn buông tha cho Tô Mộc dễ dàng như vậy.

"Chính là trò chơi đang rất hot hiện nay-- (Vân Đình)" Tô Mộc thuận miệng hỏi đáp, " Không phải lần trước tớ đã nói với cậu rồi sao? "

"Vậy sao? Tớ đã quên." Hứa Ngọc có chút chột dạ hỏi đáp, bởi vì khi Tô Mộc nói với cô nàng thì cô nàng lại chăm chú xem phim Hàn, liếm mặt nam thần, căn bản cũng không có chú ý tới Tô Mộc cùng cô nàng nói những thứ gì.

"... Chơi rất thật thú vị sao? Vậy tớ cũng chơi thử xem." Hứa Ngọc đột nhiên vô cùng hào hứng.

"Tớ cảm thấy tạm được, nhưng cậu có thể đi thử một chút xem..." Tô Mộc suy nghĩ một chút, "Trò chơi này có hệ thống bóp mặt, có thể tùy ý chỉnh sửa theo ý thích, tớ nghĩ cậu cũng thích cái này đi."

"Thật sao?" Quả nhiên Tô Mộc vừa nói xong, Hứa Ngọc liền nhao nhao muốn thử, "Gọi là cái gì? Tớ không nhớ lắm."

"..."

Tô Mộc: Cậu có trí nhớ của cá sao? Cô vừa mới nói không bao lâu.

"Vân Đình." Tô Mộc vẫn kiên nhẫn lặp lại một lần.

"Được rồi, trước tiên cậu download đi. Chờ tớ trở lại lại cùng cậu nói." Tô Mộc có chút không yên lòng với Hứa Ngọc, đành phải lại dặn dò cô nàng một chút.

"Được, để tớ download." Hứa Ngọc hùng hồn đáp ứng, "Chờ khi cậu trở về tớ hỏi lại cậu một vài vấn đề."

"Ừ." Tô Mộc nói xong cũng cúp điện thoại.

Cô nhìn lên bầu trời mây đen nhìn âm u không ít, Tô Mộc có chút bận tâm, nghĩ thầm sẽ không phải muốn mưa đi?

Vừa nghĩ tới cái kết quả đó, Tô Mộc cảm thấy cả người đều không tốt, cô giống như không có mang theo ô QAA

Bởi vì quán cà phê ở một nơi tương đối vắng vẻ, xung quanh không xe cộ gì, Tô Mộc đành phải bước nhỏ chạy nhanh tới chỗ xe cộ hay lưu thông.

Mới vừa thấy một trạm xe buýt, lúc Tô Mộc chuẩn bị chạy tới.

Đột nhiên một trận gió bắc thổi qua, cuốn theo đám mây ở chân trời tới che cả bầu trời, còn trộn từng đạo tia chớp, từng đợt tiếng sấm.

Trong phút chốc, cuồng phong gào thét, mây đen che kín bầu trời, ngay sau đó giọt mưa lớn như hạt đậu từ trên bầu trời rơi xuống, một chốc hạt mưa rơi nhiều hơn, ồn ào một tiếng, mưa to tựa như nước từ trên trời đổ xuống.

Tô Mộc bị dọa đến giật mình một cái, bắt đầu dùng hết khí lực chạy hướng trạm xe buýt trú mưa, nhưng là do trời mưa quá đột ngột, thế cho nên trên người Tô Mộc ít nhiều vẫn bị ướt.

Người qua đường cũng oán hận cơn mưa đột ngột này, "Thời tiết này nói thay đổi liền thay đổi ngay."

"Mới vừa rồi còn thật tốt, như thế nào bỗng chốc lại như thế này."

Người đi đường không khỏi bước nhanh hơn, có vài người giống Tô Mộc chạy vào trong trạm xe bus trú mưa, trong lúc nhất thời trạm xe bus vốn không có người nào lại trở nên đông đúc. Còn có một số người vội trở về, không muốn dừng chân nán lại.

--

Tô Mộc xem vốn muốn gọi điện thoại cho lái xe nhà mình, nhưng chợt mới nhớ tới hôm nay lái xe nghỉ phép, mà nguyên chủ có một người anh trai, chỉ là hiện tại không ở đây, cho nên hiện tại Tô Mộc không thể nghĩ ra mình có thể gọi ai.

Tô Mộc khẩn trương cầm điện thoại di động, nhìn người bên cạnh mình nguyên một đám đoạt lên xe taxi, hoặc là chính là chen lên xe công cộng.

Tô Mộc nhìn thoáng qua xe công cộng giúp mình nhanh chóng trở về trường, vô ý thức nuốt nước miếng một cái, xe này mình còn có thể chen lên sao?

Cô đã chen đến vị trí cửa, Tô Mộc yên lặng lui về phía sau một bước, thôi, vẫn là chờ xe taxi đi.

Chỉ là...

Tô Mộc yên lặng nhìn thoáng qua người bên cạnh về mặt căng thẳng, bộ dáng sợ mình bỏ qua xe taxi, hai mắt giống như con sói đói chuẩn bị lao về phía con mồi.

Tô Mộc: Ma ma, địa cầu thật đáng sợ a riu rít rít rít QAQ

Tô Mộc cứ như vậy chờ a chờ a, đứng tới nỗi tê cả chân, lấy khăn giấy trong túi sách, xoa xoa băng ghế bị nước mưa thấm ướt.

Tô Mộc cứ như vậy nhu thuận ở trên ghế ngồi, nghĩ thầm chờ ít người hơn cô sẽ ra bắt taxi.

Thời gian dường như qua thật lâu, Tô Mộc theo nhân số giảm bớt, rõ ràng cảm giác được bị ánh mắt một người nhìn chăm chú, Tô Mộc nhú mày, nhìn nhìn qua bốn phía.

Quả nhiên phát hiện có hai người tướng mạo bình thường vẫn nhìn chính mình, ánh mắt không chút nào che giấu, lộ ra hèn mọn.

Thuận theo ánh mắt của người kia nhìn xuống, lúc này Tô Mộc mới phát hiện mình y phục cùng váy thấm ướt, ngoan ngoãn ở trên người mình, lộ ra đường cong mỹ lệ, dù sao vòng một của nguyên chủ cũng không nhỏ ít nhất cũng là cup C, huống hồ hiện toàn thân đều bị xối ướt nhẹ đầu tóc rũ xuống ở trên đầu, người bên ngoài nhìn thấy chỉ có thể nói là một bộ hoa sen mới nở.

Tô Mộc bị nhìn thấy có chút không được tự nhiên, đồng thời còn kèm theo sợ hãi, mình sẽ không phải là gặp phải biến thái đi? Trong lòng càng căng thẳng, lập tức liền bất an đứng lên.

Đi lên trước, nhìn nhìn qua có xe taxi hay không, nghĩ phải nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này, không muốn ở lại thêm một chút nào.

Trong hai người nhìn cô, một gã đeo mắt kính nhả bọt nước tiến lên dựa vào gần Tô Mộc, hù dọa Tô Mộc nhảy sang bên cạnh trốn. Mặc dù ở thế giới phụ bản cô học không ít công phu, nhưng mà hiện tại cô đang mặc váy, cô cũng không muốn tiện nghi cho những tên biến thái này.

Cho nên hiện tại cô chỉ muốn nhanh chóng rời đi thôi.

Tô Mộc né tránh hấn ta, nhưng khi Tô Mộc di chuyển, người kia cũng đi theo Tô Mộc di chuyển.

Mưa to như trút nước, làm mờ hồ tầm mắt của mọi người, đồng thời cũng tăng thêm tâm trạng lo lắng của đám đông, cho nên không có người sẽ đi chú ý tới tình huống bên này của Tô Mộc.

Trong lòng Tô Mộc cũng bị dọa nhảy dựng, trong đầu cũng có phương án cho trường hợp xấu nhất, nếu người kia động thủ, cô cũng không cần khách khí.

Trong lúc Tô Mộc đang suy nghĩ chuyện này, có một cái tay đụng vào Tô Mộc, đầu tiên thân hình Tô Mộc là cứng đờ, sau đó vốn định ném người kia qua vai, đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc ở phía sau mình vang lên.

"Là anh."

Edit: chương mới nóng hổi nhé. □□□□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Thế giới V: Đại thần, thỉnh cầu đụng ngã 4

Edit+ beta: Linhlady

"Là anh."

Tô Mộc quay đầu lại nhìn người phía sau, mới hơi yên lòng một chút, thở phào một hơi.

"Tai sao bây giờ anh mới đến?" Tô Mộc xoay người lại, giả vờ làm bộ dáng hai người rất quen thuộc, mà cô chỉ đang đứng đợi hần, không biết bình thường hần như thế nào, nhưng bây giờ nhìn người đối diện, hai mắt âm u sâu xa, sự trầm tĩnh ổn trọng không tương xứng với tuổi thật, trong con mắt không hề có biểu tình phức tạp nào khác, cho dù bộ dạng lãnh đạm như thế này cũng có thể làm cho Tô Mộc cảm thấy an toàn.

Mắt bị nước mưa dính vào hơi đau rát, khiến trông mắt Tô Mộc đỏ lên.

Trong giọng nói Tô Mộc lộ ra ý tứ làm nũng, "Em chờ Anh thật lâu, Tử Diễn."

Đúng, người đến chính là Tổng Tử Diễn.

Thật ra vừa rồi, Tổng Tử Diễn đã nhìn thấy Tô Mộc trú mưa ở đây, tính cách hần vốn lãnh đạm, cho dù là Tô Mộc lớn lên từ nhỏ cùng hần cũng không có nhiều tình cảm, khả năng so với người bình thường cũng hơn được một chút, không hơn.

Nhưng lúc hần chuẩn bị lái xe rời đi, lơ đãng liếc về phía Tô Mộc, mới thấy một người con trai đeo mắt kính đi theo sau cô, cho dù cách màn mưa, Tổng Tử Diễn vẫn cảm giác được bắt lực của Tô Mộc.

Cho nên khi đó hần không biết vì sao thế giống như ma xui quỷ khiến dừng xe lại, muốn thay Tô Mộc giải vây.

Đợi đến khi hần phản ứng kịp, thân thể so với đầu óc nhanh hơn làm ra quyết định.

Khi đó Tô Mộc có lẽ đang hoảng loạn, không nhìn thấy hần dựa vào gần, cho nên hần tiến lên vỗ vỗ bả vai Tô Mộc. Nhưng ai biết Tô Mộc như chán kinh giống như con thỏ bất an, nhìn mình con mắt có chút hồng hồng.

Ở trong mắt Tổng Tử Diễn đó là bộ dáng Tô Mộc kiên cường nén lệ, trong lòng lần đầu tiên dâng lên tâm tình thương tiếc, sau đó liền bị hần bỏ qua.

"Ừ, Anh có chút việc." Tổng Tử Diễn nói chuyện mặt vẫn như cũ không hề thay đổi, nhưng hần cũng không ngốc, biết rằng bây giờ Tô Mộc nói chuyện với hần như vậy là có dụng ý, ánh mắt lại nhẹ nhàng liếc qua nam nhân mắt kính kia.

Nam nhân mắt kính bị ánh mắt đen kịt lạnh như băng của Tổng Tử Diễn hù dọa, mới chậm rãi rời đi, nhìn kĩ than ảnh kia chạy chối chết có lẽ bị dọa không nhẹ, môi động động, không biết nói cái gì, có lẽ nghĩ đến chuyện vừa rồi vì lần này kế hoạch tàn bại mà ảo não.

Cùng lúc đó, Tô Mộc cũng vụng trộm liếc xung quanh một cái, trông thấy nam tử kia quả nhiên đã đi.

Lúc này Tô Mộc mới hoàn toàn buông lỏng thân thể căng thẳng, có chút tò mò nhìn về người kia, hần mặc áo gió màu đen, dáng người thon dài, trong mắt cô tràn đầy nghi hoặc, tựa hồ đang hỏi, tại sao anh lại ở chỗ này?

Nam tử không nói một lời nhìn Tô Mộc, sau đó nhắc chân chuẩn bị rời đi.

Tô Mộc căn cứ theo kí ức của nguyên chủ tự nhiên cũng biết đối với sự trầm mặc của nam tử tập mãi cũng thành thói quen, mắt thấy hần chuẩn bị đi, Tô Mộc hơi lo lắng, vội vàng tiến lên dùng tay kéo ống tay áo hần lại.

Quả nhiên hần dừng bước, nhìn thoáng qua bàn tay Tô Mộc đang nắm ống tay áo của hần.

Tô Mộc cũng hiểu ý tứ của Tổng Tử Diễn, vội vàng buông tay áo hần ra, giải thích, "Không phải, là, um, anh Tử Diễn, hôm nay cảm ơn anh." Lập tức nhìn Tổng Tử Diễn khẽ cười một tiếng.

Bình thường khi nguyên chủ kêu hần là anh Tử Diễn đều là ý muốn quán quýt hần. Nhưng mà, hôm nay Tô Mộc thế nhưng chỉ là cảm ơn hần một cái rồi thôi, Tổng Tử Diễn có một chút kinh ngạc, nhưng là trên mặt lại không hiện gì, nhưng là chuyện này lại mắc mớ gì tới hần?

Nhưng hần có cảm giác mình như thế này không nói tiếng nào bỏ đi, tỏ ra vô cùng không có lễ phép, nên nhìn Tô Mộc gật đầu một cái, sau đó nhắc chân rời đi.

Nhìn chằm chằm thân ảnh Tổng Tử Diễn rời đi, Tô Mộc nghĩ thầm nam chủ người sinh ra để sống một mình sao! Tài liệu hệ thống cung cấp có nói nam chủ xem nguyên chủ như em gái, nhưng bây giờ nhìn biểu hiện của hần căn bản không phải như vậy, cái gì mà em gái. Tô Mộc phỏng đoán quan hệ của hai người so với người bình thường tốt hơn một chút mà thôi, hôm nay cũng chỉ là ngoài ý muốn đi.

Tô Mộc: Ai, này nam chủ so với tưởng tượng mà nói càng khó tiến công chiếm đóng hơn a.

Cho dù Tô Mộc biết rõ tính tình Tổng Tử Diễn chính là như vậy, đối với người khác không lạnh không nhạt, đối với hần trong lòng Tô Mộc cũng không

có mong đợi gì, nhưng mà chỉ ít hần cũng nên để lại cho cô cái ô trong tay hần đi.

Tô Mộc nhìn về phía Tổng Từ Diễn, sau đó đưa ánh mắt nhìn vào màn mưa, mưa giống như đã nhỏ hơn rồi, người xung quanh cũng thưa dần, đi về phía trước vẫy vẫy tay, vừa vịn có một chiếc xe ngừng lại.

Khi Tô Mộc chuẩn bị mở cửa xe ngồi vào, một cơn gió lạnh thổi qua, khiến Tô Mộc thân thể vốn là bị nước mưa thấm ướt lạnh tới phát run, hắt xì, Tô Mộc không khỏi ôm chặt chính mình hơn, lập tức lên xe. Cũng là bởi vì như vậy Tô Mộc bỏ qua thời điểm Tổng Từ Diễn dừng bước chân lại, nghiêng đầu nhìn bộ dáng Tô Mộc, trong mắt lộ ra ánh mắt dò xét.

Sau đó cũng nhấc chân, cầm ô bước đi.

- ----

Đọc theo con đường này, Tô Mộc ngược lại hắt hơi liên tục, nghĩ thầm, hồng bét, không phải mình muốn ngã bệnh đi?

Vì vậy, vừa về tới ký túc xá, không kịp trả lời Hứa Ngọc hỏi mình cái gì, Tô Mộc liền lập tức đi tắm nước nóng, lúc này mới làm cho thân thể ấm áp lên, bị nước ngâm làn da cũng nhẵn nhẵn.

Tới lúc lau tóc, Tô Mộc mới nhớ tới Hứa Ngọc, "Cậu mới vừa nói cái gì?"

Bây giờ trong kí túc xá chỉ có mình Hứa Ngọc, còn lại hai người kia đã có bạn trai, cho nên thường thường không ở ký túc xá, chuyện này cũng giảm đi không ít phiền toái.

"Tớ mới vừa hỏi cậu, tại sao lại bị ướt như vậy cậu không mang theo ô sao?" Hứa Ngọc trong miệng ngâm kẹo que, trong tay cầm con chuột, con mắt một khắc cũng không chuyển nhìn vào màn hình, sợ mình bỏ qua nét mặt của nam thần trong phim Hàn.

"Ai, thời tiết này thật khó nói, muốn thay đổi liền thay đổi ngay, buổi sáng lúc tờ ra cửa, thời tiết còn tốt, không nghĩ tới bỗng chốc liền mưa rất to, sắc trời còn đen đến dọa người." Tô Mộc vừa lau tóc trong miệng vừa lầm bầm oán hận, nhăn lông mày thanh tú lại.

"Đúng vậy, lúc sấm sét kia đánh, thiếu chút nữa tớ đã đem rút dây mạng rồi." Hứa Ngọc cũng đồng ý với lời nói của Tô Mộc.

"A, đúng rồi. Không phải là cậu muốn chơi trò kia sao?" Tô Mộc đột nhiên nhớ tới, mặc dù cô cũng chỉ là tân thủ trong trò chơi, nhưng cô tin tưởng trò chơi này cueng không làm khó được cô. "Cậu download xong chưa?"

"Ừ, tốt lắm. Tớ mới vừa bóp mặt bóp thật lâu, mệt chết tớ." Nghe Tô Mộc đề cập cái này, Hứa Ngọc này mới đúng nhăn nhăn tạm dừng video, về mặt tùy quát nhìn Tô Mộc, giọng nói tràn đầy oán hận, "Cho nên tớ liền định trước tiên liếm liếm mặt nam thần, sau đó chờ cậu trở về lại chơi tiếp."

Tô Mộc nhìn Hứa Ngọc cười tươi như hoa, con mắt cong cong trông rất đẹp mắt, nhắc tới cũng kỳ quái, Tô Mộc trải qua này vài thế giới khác nhau, con mắt nữ phụ đều là mắt đào hoa, so với mắt Tô Mộc ngoài đời thực giống nhau như đúc.

Hứa Ngọc thấy Tô Mộc nhìn mình cười một cái, không khỏi sững sờ một lúc, "Mộc Mộc cậu hôm nay cười đến thật là đẹp mắt." Hôm nay giống như khí chất Tô Mộc đã thay đổi, cả người làm cho người ta có một loại cảm giác ôn nhu quyền lưu luyến, cười lộ lên cảm giác càng ôn nhu hơn.

Chỉ là Tổng Từ Diễn căn bản không thèm để ý Tô Mộc như thế nào, hôm nay khi Tô Mộc cười với hần, hần cũng không hề phát hiện ra có gì khác biệt.

"Là sao? Bình thường không đẹp mắt sao?" Tô Mộc trêu ghẹo nói.

"Không phải, bình thường cũng dễ nhìn, nhưng hôm nay làm cho người ta cảm giác có chút đặc biệt." Hứa Ngọc vội vàng khoát tay giải thích, "Ừ, là rất đặc biệt, cảm giác hôm nay cậu rất ôn nhu."

"Vậy sao?" Tô Mộc nghĩ đến có lẽ cô còn giữ lại một chút khí chất của nữ phụ ở thế giới trước, "Tình như chỗ / từ, động như thỏ chạy", thế giới trước khí chất nữ phụ rất tốt, chỉ là khi đó cô không bị ảnh hưởng bao nhiêu, không nghĩ tới đi tới nơi này ngược lại có chút ít ảnh hưởng. Tô Mộc suy nghĩ một chút, như vậy cũng rất tốt.

Thấy Tô Mộc vì lời nói của mình mà trầm mặc. Hứa Ngọc cũng không biết mình đã nói sai cái gì, dùng tay gãi gãi cái ót, lên tiếng hỏi, "Mộc Mộc, tớ nói sai cái gì sao?"

"Cái gì a!" Tô Mộc lúc này mới phục hồi tinh thần lại, ngẫm nghĩ lời nói của Hứa Ngọc, nghĩ đến có thể cô nàng hiểu lầm phản ứng của mình, liền lên tiếng giải thích, "Tớ chỉ là vừa mới nhớ tới không biết máy tính có bị nước mưa làm ướt hay không thôi."

Vừa rồi cô trở về vội vàng đi tắm cũng không để ý, không biết có bị thấm nước hay bị hư gì không.

Vừa nghĩ tới máy tính, Tô Mộc vội vàng dừng động tác lại, bỏ xuống khăn lông lau tóc xuống, vội vàng đi lại chỗ máy tính bỏ bao bọc nó ra, kiểm tra một phen, phát hiện không có việc gì, mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, may mắn mình sử dụng bao là bao không thấm nước, máy tính không có bị ướt.

"May mắn không có việc gì, chờ tớ sấy xong tóc sẽ dạy cậu, được không?"

"Ừ, được. Không sao đâu, cậu sấy tóc trước đi, kéo cảm lạnh." Hứa Ngọc khoát khoát tay, ý nói cô nàng không thèm để ý, chỉ cần Tô Mộc lát nữa chỉ

bảo cô nàng thật tốt, thời khắc chuẩn bị, nghe theo tổ chức mệnh lệnh.

"Ừ, hắc, ắt xì." Vừa nói xong, Tô Mộc liền hắt hơi một cái.

"Tớ nhìn thấy cậu vẫn là nghỉ ngơi thật tốt một chút đi, nếu không muốn ngã bệnh." Hứa Ngọc quay sang có hơi lo lắng cho Tô Mộc.

"Không sao đâu."

Kết quả ngày thứ hai Tô Mộc đã cảm thấy nghẹt mũi khó chịu, hô hấp không thông thuận, đầu ngấm ngấm đau, tứ chi vô lực, Tô Mộc sờ sờ trán, cười khổ, mình ngày hôm qua thật sự là lập cái flag, thật sự là nói cái gì cái đó đến ngay, quả nhiên đã nóng rần lên rồi.

"Ngọc Ngọc, cậu hôm nay...." Tô Mộc nói đến một nửa liền im lặng, bởi cô mới chợt nhớ ra hai người không cùng một hệ, thật sự là nóng tới hồ đồ.

"Làm sao vậy?" Hứa Ngọc nghe Tô Mộc muốn nói lạt thoi, có chút bận tâm cô, tiến lên kéo cái màn giường ra.

Vừa kéo ra đã thấy trên mặt Tô Mộc ửng đỏ khác thường, lại gần hơn vừa sờ trán Tô Mộc, quả nhiên là nóng rần lên, "Mộc Mộc, cậu mặc quần áo khác vào, tớ mang cậu đến phòng y tế, nhé?"

"Ừm." Bây giờ đầu óc Tô Mộc khó chịu, cũng không rõ lắm Hứa Ngọc đang nói cái gì, chỉ tùy tiện đáp trả lại.

Hứa Ngọc thấy Tô Mộc không nhúc nhích, đành giúp cô mặc quần áo khác, còn may Tô Mộc có một thói quen tốt, chính là đem quần áo ngày thứ hai muốn mặc chuẩn bị tốt, cho nên Tô Mộc cũng tùy ý Hứa Ngọc giúp mình mặc quần áo, cởi y phục xuống, vừa chạm vào không khí lạnh như băng, Tô Mộc giật mình một cái, đầu óc cũng thanh tỉnh không ít, nói với Hứa Ngọc, bắt đầu tự mình mặc quần áo.

Dựa vào Hứa Ngọc đỡ cô đi vào phòng y tế.

Tô Mộc ở cửa phòng y tế ngoài ý muốn trông thấy một người.

Mặt mũi Tô Mộc tràn đầy nghi hoặc, hắc như thế nào lại ở đây?

Mà Hứa Ngọc đang đỡ Tô Mộc cũng kích động nói không ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Thế giới V: Đại thần, thỉnh cầu dung ngã 5

Edit + beta: Linlady

Tô Mộc mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, tại sao hắc lại ở đây?

Còn Hứa Ngọc đang đỡ Tô Mộc cũng kích động nói không ra lời.

"Tổng, Tổng, học, học trưởng xin chào." Hứa Ngọc kích động buông tay đỡ Tô Mộc ra, hiển nhiên vô cùng kích động ngay cả nói chuyện cũng bắt đầu nói lắp, tay chân luống cuống bộ dáng này khiến Tô Mộc buồn cười.

Tổng Tử Diễn nhìn về phía các cô, khẽ gật đầu một cái, biên độ nhỏ đến mức nếu không chú ý, căn bản là không nhìn thấy.

May, Hứa Ngọc là một cô gái mắt tinh hảo sắc, vừa thấy động tác của Tổng Tử Diễn, lại thêm một trận kích động, nên biết bình thường Tổng Tử Diễn trừ bạn cùng phòng của hắc ra chưa từng kết giao với người ngoài.

Thiếu Hứa Ngọc nâng đỡ Tô Mộc giống như lung lay sắp đổ, nhưng miễn cưỡng vẫn là có thể dừng bước, ổn định thân thể.

Tô Mộc dùng âm thanh mà mọi người không nghe được, nhẹ giọng nói "Ngốc tử."

Giọng nói tràn đầy sùng ái.

Tiếp theo, lúc ngẩng đầu nhìn về phía Tổng Tử Diễn, phát hiện Tổng Tử Diễn đang dùng ánh mắt đen láy mà thâm thúy nhìn mình, không chờ Tô Mộc mở miệng đã cảm thấy trời đất quay cuồng, chìm vào bóng tối, tiếp theo ánh mắt có chút mơ hồ.

Tổng Tử Diễn thu hồi nhãn thần, không nhìn tới hai người Tô Mộc, tựa hồ không muốn đếm xỉa hai người Tô Mộc.

"Ngọc Ngọc, Ngọc Ngọc." Bởi vì Tô Mộc suy yếu, tỏ ra uể oải, giọng nói cũng mỏng manh hơn, chẳng trách Hứa Ngọc không nghe được, cô định đi lại

dùng tay vỗ vỗ Hứa Ngọc.

Giờ phút này Hứa Ngọc còn đang kích động khi nhìn thấy nam thần ở gần như vậy, còn chưa phục hồi tinh thần lại, không hề chú ý tới Tô Mộc đi thường, kết quả Tô Mộc không có người đỡ không giữ được trọng tâm, bước đi lao đảo.

Không kịp đợi Hứa Ngọc phản ứng lại nhìn thấy Tô Mộc đổ ở trước mặt mình, "A." Hứa Ngọc kinh hô một tiếng, lúc này xem như mới phản ứng tới, trong nội tâm ảo não vô hạn, lại thấy lo lắng, vội vàng ngồi xổm xuống dự định đỡ Tô Mộc dậy, mặc dù Tô Mộc không nặng, nhưng nếu muốn cô nàng ôm Tô Mộc lên vẫn rất khó khăn.

Nghe được tiếng Hứa Ngọc kinh hô, Tống Tử Diễn không khỏi quay đầu nhìn lại, mới phát hiện là Tô Mộc ngã trên mặt đất, vừa rồi chỉ nhìn thoáng qua, không hề để ý Tô Mộc khác thường.

Hiện tại nhìn kỹ, Tống Tử Diễn phát hiện trên mặt Tô Mộc nhiễm một vệt đỏ ửng khác thường, nhắm chặt hai mắt, cau mày, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi, đôi môi nhợt nhạt yếu ớt không có chút huyết sắc.

Khuôn mặt bình thường không có biểu tình gì hiện tại lại nhăn mày, trông thấy bộ dáng Hứa Ngọc luống cuống tay chân, nếp uốn giữa hai lông mày lại sâu hơn.

Quay lại đi về phía hai người Tô Mộc.

Bên này Hứa Ngọc đang dùng hết sức lực, muốn dùng lực đem Tô Mộc đỡ dậy, kết quả vẫn là bất lực, cô nàng cũng muốn mở miệng tìm Tống Tử Diễn hỗ trợ, nhưng cô nàng cũng biết tính nam thần kia, mọi thứ đều tốt, chính là tính tình quá lãnh đạm, không thích phản ứng lại, bây giờ tìm hắn giúp, không biết hắn có đồng ý hay không.

Trong lúc đang Hứa Ngọc chuyện rối rắm có muốn hay không mở miệng hướng Tống Tử Diễn tìm xin giúp đỡ, cũng cảm giác được một bóng người che kín ánh sáng.

Người kia ngồi xổm xuống, lấy tư thế ôm công chúa đem Tô Mộc ôm dậy, đặt ở trên giường bệnh, mặc dù động tác có hơi cứng nhắc, nhưng vẫn rất cẩn thận.

Hứa Ngọc ngây người, bảo trì động tác ngồi cạnh, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên bày tỏ cô nàng rất kinh ngạc, mở trừng hai mắt, muốn nói cô nàng có nhìn lầm hay không. Nghĩ thầm, thời điểm nam thần vui vẻ mới muốn giúp người, đây vẫn là nam thần mà cô nàng biết sao?

Hứa Ngọc: Tốt, nam thần ở trong lòng của cô nàng lại thêm một phần.

Đem Tô Mộc nằm trên giường sau, con mắt nhẹ nhàng nhìn Hứa Ngọc một cái, liền thu trở về Hứa Ngọc bị nam thần liếc qua, biết rõ hàm nghĩa trong mắt nam thần, cũng biết bộ dáng bây giờ của mình có bao nhiêu ngu ngốc, lập tức khôi phục lại bình thường, nghĩ tới Tô Mộc còn bệnh, mang về mặt lo lắng lại gần giường bệnh của cô.

Tống Tử Diễn nhắc tay mình đặt ở trán Tô Mộc, thử nhiệt độ một chút, thấy hình như trán Tô Mộc nóng hổi, nhiệt độ không phải là thấp, lúc chuẩn bị lấy ra tay.

Tô Mộc chỉ cảm thấy một cái tay lạnh như băng chạm vào trán mình, cảm giác mát lạnh kia làm cô cảm thấy rất thoải mái, cho nên khi Tống Tử Diễn chuẩn bị lấy tay ra, Tô Mộc thần chí không rõ không biết lấy sức lực ở đâu cầm lấy tay Tống Tử Diễn tiếp tục đặt ở trên mặt mình cọ xát, dường như thế này có thể giúp cô giảm đi cảm giác nóng ran kia, trong miệng còn phát ra âm thanh râm rì thoải mái.

Tống Tử Diễn thấy động tác Tô Mộc, con mắt sắc một cái, dự định lấy tay Tô Mộc ra, nhưng sau đó không biết lý do gì để tùy ý cô.

Tống Tử Diễn nghĩ, có lẽ là vì áy náy đi, nghĩ tới lần đó lẽ ra hắn phải đưa cô về, lấy lý do này an ủi sự khác thường đang nhen nhóm trong lòng hắn.

Hứa Ngọc sớm bị hù dọa không dám nói lời nào, nghĩ thầm Mộc Mộc lá gan của cậu cũng quá lớn, đây chính là nam thần a, đây là nam thần lạnh lùng không có tình người, cậu còn dám cầm tay người ta mà cọ?!

Hứa Ngọc cẩn thận liếc Tống Tử Diễn một cái, thấy trên mặt hắn không khác thường, trong lòng lại là cả kinh, lẽ nào nam thần vừa ý Mộc Mộc a? Mặc dù Mộc Mộc lớn lên rất đẹp mắt, nhất là đôi mắt đào hoa koa khi nhìn chăm chăm người khác, giống như đang câu dẫn người khác vậy.

Hứa Ngọc lắc lắc, vỗ vỗ vào mặt, tự nói với mình, bây giờ không phải là thời điểm mình yy, suy nghĩ lung tung, bây giờ Mộc Mộc còn đang bị bệnh, mình tại sao có thể như vậy chứ? Như thế rất quá đáng, Hứa Ngọc vỗ mặt tự khuyên bảo mình.

Trong lúc Tống Tử Diễn vuốt ve khuôn mặt mịn màng của Tô Mộc cảm thấy cổ họng khô nóng, đột nhiên ở cửa văng lên giọng nam mang theo vui vẻ ôn nhả:

"A Diễn, cháu đây là đang ăn đậu hủ của Mộc Mộc sao?"

"Chú nhỏ." Tống Tử Diễn nâng quai hàm lên, nhìn về nam tử mặc áo khoác trắng phía cửa, nói ra, hoàn toàn không thèm để ý lời nam tử trêu chọc, điềm nhiên như không mà lại nhẹ nhàng đem mình tay trong tay Tô Mộc rút ra.

Nam tử được gọi là chú nhỏ đi vào vừa nhìn mới phát hiện Tô Mộc khác thường.

Lập tức quay đầu xoay người lại đi vị trí cảm nhiệt kế.

Đây là chú nhỏ của Tổng Từ Diễn, Tổng Thời, thời điểm ông nội hần trung niên mới có thêm một đứa con trai, đối với đứa con này vô cùng sủng ái. Bởi vì cùng Tổng Từ Diễn tuổi không lớn hơn bao nhiêu, cho nên cùng Tổng Từ Diễn, còn có Tô Mộc cũng là cùng nhau lớn lên, Tổng Thời thời gian qua đối với cái mặt không chút thay đổi, lạnh nhạt của cháu trai cũng là bất đắc dĩ.

Làm chú của Tổng Từ Diễn Tổng Thời cũng rất lo lắng, cháu mình có bộ dáng này làm sao có thể tìm được bạn gái đây, Tổng Thời làm chú cũng lo tới vỡ tâm, cho dù còn có Mộc Mộc nha đầu kia ở đây, nhưng Tổng Thời cảm thấy thẳng ngực Tổng Từ Diễn kia tình thương thấp đến đáng sợ, chao ôi, làm chú chính là mệt mỏi.

Tổng Từ Diễn... Ha ha

Mà bây giờ Tô Mộc đang rất khó chịu, không cảm được bàn tay mát lạnh kia làm cô không thoải mái, không khỏi có chút nóng nảy, tay vung lung tung cũng không bắt được.

Nữ nhân như nước mùa thu hai tròng mắt mờ mịt sương mù, hình như có chút ít ủy khuất mà lại bất mãn nhìn Tổng Từ Diễn, cái miệng anh đào nhỏ nhắn hơi chu lên, nhìn vừa điềm đạm vừa đáng yêu, lại tựa tựa như đang dụ dỗ người khác.

Tổng Từ Diễn vừa lúc cuối đầu chạm vào mắt Tô Mộc, lập tức nghiêng đầu, không nhìn tới bộ dáng kia của Tô Mộc.

"Anh Từ Diễn, khó chịu." Giọng Tô Mộc mang theo nức nở hướng Tổng Từ Diễn làm nũng, giống như quên mất người xung quanh, có lẽ đầu nóng tới mơ hồ, Tô Mộc hoàn toàn quên đây là nơi nào.

Tổng Từ Diễn nghe thấy giọng Tô Mộc mang theo nức nở nhìn bộ dáng cô bây giờ, trong lòng không khỏi mềm nhũn, giống như là buông tha cho cái gì đó, về mặt vốn cứng nhắc cũng nhu hoà không ít, thờ dài một tiếng, "Ngoan ngoan, em bị bệnh, để chú nhỏ xem bệnh cho em."

Dùng tay nhẹ nhàng vuốt tóc Tô Mộc, khẽ cúi người xuống, chống lại đôi mắt trong veo như nước mùa thu của Tô Mộc, có chút hoảng hốt.

Nói xong, ngưng một cái, lại bổ sung, "Chờ khám xong sẽ cho em, có được hay không?"

Giọng nói ôn nhu, Tô Mộc giống như được vỗ về, bẹp miệng một cái, "Được rồi, anh Từ Diễn phải giữ lời đó."

Nói xong cũng ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ.

"Ừ." Giọng vốn dĩ như nước suối lạnh lùng, lúc này chỉ còn lại nhu tình.

"Vẫn là cháu có biện pháp." Nam tử cười nói, "Mộc Mộc vẫn nghe lời cháu nhất."

"Nói, hai ngày trước tại sao hai đứa lại cãi nhau? Cháu là một nam nhân cũng không chịu cúi đầu nói xin lỗi trước một tiếng, Mộc Mộc tính tình bướng bỉnh, cháu cũng không phải không biết?"

Tổng Từ Diễn không có phản ứng, cũng không thêm đề ý chút nào, dù sao đã tập mãi thành thói quen với bộ dáng Tổng Từ Diễn thế này.

Tổng Thời theo thói quen tiếp tục lái nhái giảng đạo, cũng không quên công việc trên tay, "Uy, vị bạn học này nhường một tý." Cảm lấy nhiệt kế, ý bảo Hứa Ngọc tránh sang một bên.

Hứa Ngọc đang còn trong tình trạng kinh ngạc, đầu tiên là động tác của nam thần, sau là quan hệ nam thần cùng Tô Mộc, lại về sau lại là không được, chính mình hình như biết quá nhiều thông tin không kịp tiêu hoá, làm sao bây giờ.

Cả người cô nàng cứng ngắc mấy míc dịch chuyển sang bên, mãi khi bên ngoài tiếng chuông reo lên, lúc này mới lấy lại tinh thần, mình còn có buổi học, đại học B nổi tiếng nghiêm khắc khi điểm danh, chuyện đó còn liên quan tới việc xét tốt nghiệp.

Hứa Ngọc không có cách nào đành phải kính nhờ nam thần chăm sóc Tô Mộc, dù sao xem ra bọn họ cũng có quen biết, để Tô Mộc ở chỗ này sẽ không có chuyện gì, còn về phần họ có quan hệ gì chờ lúc cô nàng quay về sẽ truy vấn sau.

Nói xong, Hứa Ngọc lập tức chạy ra ngoài.

Sau đó trong căn phòng lại vang lên lời của nam tử.

"Cháu cũng thật sự là, vốn dĩ bình thường mặt đã lạnh rồi, ầm ĩ lên còn giá lạnh hơn, khó trách Mộc Mộc không đi tìm cháu, chú nhìn vào gương mặt đó cũng sẽ tức giận, thật sự những cô gái kia sẽ coi trọng cháu?" Tổng Thời ngừng một chút, đo nhiệt kế cho Tô Mộc.

"..."

Đo xong, dự định còn muốn nói nữa, liền bị ánh mắt lạnh như băng Tổng Từ Diễn kia hù dọa cứng rắn đem lời nuốt xuống.

"Tính toán một chút, chú cũng mặc kệ chuyện bọn cháu." Tổng Thời nổi giận, "Đợi lát nữa tầm sáu phút nhìn nhiệt kế, sau đó nói cho chú một tiếng."

Nói xong, đi tới bàn làm việc thường ngày bắt đầu sửa sang lại tài liệu, thuận tay kéo rèm che lên.

"Ông nội nhờ cháu mang đồ cho chú, cháu để ở trong ngăn kéo." Tổng Tử Diễn ngược lên nói với Tổng Thời.

"Biết rồi."

Cũng không phải ngẫu nhiên Tổng Tử Diễn tới đây, chủ yếu là làm theo yêu cầu của ông nội, cũng chính là ba Tổng Thời, bởi vì trước đó lão gia tử vô tình mua được một khối bảo ngọc lớn. Cho người cắt ra làm thành các hình dáng khác nhau cho con cháu làm bùa hộ mệnh.

Bởi vì Tổng Thời không ở chung nhà, mà Tổng Tử Diễn vừa vặn cùng Tổng Thời ở trong một trường học, để Tổng Tử Diễn đưa cho hắn.

Kết quả vừa bỏ vào ngăn kéo, hai người Tô Mộc đến.

Tổng Tử Diễn thở dài một hơi, cầm một cái ghế ngồi vào bên cạnh giường bệnh, cứ như vậy nhìn khuôn mặt trắng nõn mà lại bóng loáng của Tô Mộc.

Bây giờ muốn hắn làm sao với cô đây?

Lần trước gây gỗ là vì muốn học đua xe, cái kia quá nguy hiểm, hắn không đồng ý. Không biết tại sao khi đó Tô Mộc lại muốn học cái kia, Tổng Tử Diễn thấy cô quyết tâm như thế cũng tức giận, về sau Tô Mộc không có đề cập chuyện đó nữa, hắn cho rằng cô không chơi, lúc này mới yên lòng lại, chỉ nghe thấy có người nói với hắn Tô Mộc đang suy nghĩ, không nghĩ tới cô lại lừa hắn đi chơi.

Khi đó hắn đi tìm cô, thấy cô cùng những người khác bộ dáng cột nhà chơi cũng không có điểm dừng, bởi vì hắn biết những người kia là bạn bè của cô, thích tốc độ, thật sự đang liều mạng, không biết tại sao thấy vậy hắn rất tức giận, tiến lên lôi Tô Mộc đi.

Tiếp theo hai người liền rùm beng, ầm ỉ một trận rồi tách ra. Khi đó hắn cũng nói hơi nặng lời, cuối cùng hai người tan rã trong không vui.

Mặc dù sau đó hắn rất hối hận, nhưng thấy Tô Mộc cũng không đi chơi nữa, lúc này mới phát giác được nói không chừng lần này là chiến tranh lạnh thật sự.

Cho đến trận mưa lần trước kia, khi thấy cô bị biến thái vây quanh, hắn kìm nén lửa giận muốn đánh tên kia một trận, đi giải cứu cho cô, chỉ là không nghĩ tới cô giống như còn đang giận, hắn cũng không biết nói gì, hai người cũng rời đi.

Không nghĩ tới khi gặp lại, cô lại ngã bệnh.

Edit: ta thương các nàng chưa? Hai chương nhé □□□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Thế giới V: Đại thần, thỉnh cầu đụng ngã 6

Edit+beta: Linh lady

Hoàng hôn buông xuống.

Mặt trời ngoài cửa sổ đã sớm không còn nắng gắt như buổi trưa, chỉ còn lại ánh hào quang yếu ớt như muốn kéo hơi tàn, lúc này khung cảnh mùa thu lúc chạng vạng phá lệ đẹp mắt.

Trên đường người đi đường thưa thớt, chậm rãi đi tới.

Tia nắng cuối ngày xuyên qua thủy tinh trong suốt vào căn phòng, đổ xuống nền gạch trắng, đột nhiên một cơn gió nhẹ thổi nhẹ đến, lay động rèm cửa vốn đang rũ xuống.

Bên trong gian phòng, Tổng Tử Diễn đang ngồi ở trên ghế bên cạnh giường bệnh, đem máy tính xách tay đặt ở trên đùi, ngón tay trắng nõn thon dài ở trên bàn phím gõ thật nhanh, thanh âm rất nhỏ, nhưng ở gian phòng yên tĩnh lại có vẻ to đùng, sáng lên trên màn hình hiện lên dãy số hiệu người xem không hiểu.

Bởi vì này cả ngày hôm nay hắn không có tiết học, cũng được nhàn nhã tự tại.

Người trên giường cũng yên tĩnh nằm, ánh nắng hoàng hôn bao phủ lên người cô, làm nhu hoà đường con khuôn mặt, cả người toả ra hơi thở lười biếng, đôi mắt đào hoa ngậm ý cười nhắm lại.

Bộ đánh nhu thuận ngoan ngoãn, giống như năm tháng tĩnh lặng bình yên.

"Hừ."

Một tiếng hừ lạnh yếu ớt vang lên, người trên giường chẳng biết lúc nào đã mở mắt.

Tổng Từ Diễn cũng bởi vì tiếng này dừng lại động tác trong tay, đem máy vì tính xước tay thu về, trên bàn trước giường bệnh chỉ đặt một cốc nước, nước đã sớm nguội lạnh, đó là nước trong lúc Tô Mộc còn mơ hồ Tổng Từ Diễn đút cho cô uống thuốc hạ sốt.

Đứng dậy hỏi thăm Tô Mộc có chỗ nào không thoải mái không, giống như không hề để ý tiếng hừ lạnh kia, theo thói quen đặt tay lên trán Tô Mộc, thấy cô đã hạ sốt, lúc này mới yên lòng lại.

Nhưng mà người kia giống như còn đang câu kinh, Tổng Từ Diễn có chút bất đắc dĩ, cũng không biết làm sao, không biết nên như thế nào hướng Tô Mộc xin lỗi, nên biết hẳn rất ít khi nói ra câu này với người khác.

Tô Mộc không trả lời hẳn, quay đầu cũng không nhìn tới hẳn, nhưng cũng không có cự tuyệt động tác của Tổng Từ Diễn. Ngủ hết buổi trưa, thân thể trở nên khá hơn không ít, cũng không còn khó chịu như buổi sáng nữa, trán cũng bớt nóng hơn, chỉ là yết hầu có chút khô rát.

Đồng thời cô cũng nghĩ tới chuyện nguyên chủ cãi nhau với Tổng Từ Diễn lúc trước, Tổng Từ Diễn vốn là không quản chuyện của nguyên chủ, nói khó nghe chính là không thêm để ý, cho nên khi đó nguyên chủ nói chuyện này với Tổng Từ Diễn, vốn tưởng rằng Tổng Từ Diễn nghe xong. Như thường lệ chỉ ừm một tiếng, lại không nghĩ tới Tổng Từ Diễn phản ứng lớn như vậy, nhưng cô vẫn gạt Tổng Từ Diễn đi chơi.

Thật ra lúc đó cô cũng rất sợ, nhưng lại bị những người gọi là bạn kia xúi giục, lời kéo, mới lên đi chơi, nhưng lại không nghĩ tới vẫn bị Tổng Từ Diễn biết, hai người bởi vì chuyện này âm ỉ một trận, nguyên chủ cũng mượn chuyện này mà lấy cớ để từ chối những người kia.

Nguyên chủ tính tình cũng rất bướng bỉnh, cho dù ngày trước lúc nào cũng là nguyên chủ mở miệng nói xin lỗi trước, nhưng lần này không biết tại sao hai người đều không muốn mở miệng xin lỗi trước, cứ như vậy giằng co, chiến tranh lạnh đến bây giờ.

"Mộc Mộc, thực xin lỗi." Tổng Từ Diễn vẫn là mở miệng, vẫn là giọng nói thanh lãnh kia, nghe kĩ mới thấy chút cứng nhắc.

Mặc dù hẳn cảm thấy hẳn không có sai.

Nếu không Tô Mộc trầm mặc không nói, hẳn cũng như thường ngày không mở miệng, hai người không biết muốn chiến tranh lạnh tới khi nào, hẳn về nhà cũng không có cách nào đối mặt với mẹ mình.

Nhớ tới chuyện mẹ mình dặn dò, Tổng Từ Diễn lại không thể không đáp ứng.

Nhưng muốn khiến Tổng Từ Diễn nói xin lỗi với người khác, Tô Mộc biết chuyện này còn khó hơn lên trời, nên biết Tổng Từ Diễn chưa từng nói câu này với cô bao giờ, câu nói này không biết là quý báu bao nhiêu đâu.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tô Mộc khẽ nhếch, không thể tưởng tượng nổi, khi Tổng Từ Diễn nói ra câu kia đã quay đầu lại nhìn hẳn, con mắt cứ như vậy nhìn Tổng Từ Diễn không chuyển mắt, trong mắt mê mang, thật lâu chưa hồi phục tinh thần bởi câu nói thực xin lỗi của Tổng Từ Diễn.

Tổng Từ Diễn bị Tô Mộc nhìn chăm chăm, cũng không biết nên nói cái gì, cũng yên lặng thuận theo cô thất thần.

Bộ dáng Tổng Từ Diễn vẫn lạnh nhạt như bình thường, trên mặt chưa từng có saqac thái dư thừa, dưới sống mũi cao đôi môi đỏ nhạt hơi mím, người ta nói người có đôi môi mỏng thường bạc tình, Tô Mộc còn đang mê mẩn không biết chuyện vừa rồi có phải ảo giác của cô không.

Trong gian phòng nhất thời sa vào yên tĩnh đến mức chết lặng.

"Thầm thì."

Một âm thanh không hài hoà đột nhiên vang lên, đánh vỡ sự lúng túng của hai người trong lúc này.

Lúc Tô Mộc phản ứng lại âm thanh này phát ra từ bụng mình, mặt đỏ lên, hai bàn tay luồn vào chăn mền, liều mạng che bụng, dường như làm vậy có thể ngăn cản âm thanh từ bụng phát ra.

Tô Mộc quả thực muốn tìm cái lỗ để chui vào, theo thói quen kéo cao chăn lên,, he kín nửa mặt chỉ để lộ con mắt nhìn chăm chăm Tổng Từ Diễn.

"Em đói." Nhất thời e lệ không thôi, Tô Mộc ngập ngừng vài giây sau vẫn quyết định nói ra, âm thanh rất nhỏ.

Nhưng vẫn bị Tổng Từ Diễn nghe được.

Ánh mắt mờ mịt hơi nước xinh đẹp trong mắt thẹn thùng, Tổng Từ Diễn cúi đầu nhìn về mặt ngượng ngùng của cô, đường cong khuôn mặt vốn lạnh lùng cũng chậm rãi nhu hoà, ánh mắt cũng ngậm ý cười.

"Cười cái gì mà cười, buổi sáng cùng cơm trưa em đều không được ăn nữa. Không cho cười." Tô Mộc thấy ánh mắt tràn ý cười của Tổng Từ Diễn làm thẹn quá hoá giận.

"Dậy đi, anh dẫn em đi ăn cái gì đó." Tống Tử Diễn khôi phục dáng vẻ thường ngày, quanh thân khôi phục khí chất cao lãnh, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt nhìn về phía Tô Mộc cũng chỉ còn đạm bạc.

Tô Mộc cũng không thêm đề ý chút nào, lập tức đứng dậy mang giày vào. Cô cũng biết chuyện Tống Tử Diễn xin lỗi không dễ dàng, cô cũng không muốn lại già mồm, lúc này cũng không nên đi tìm đường chết, vẫn nên tha thứ cho hắn đi.

"Đi thôi." Miệng nhỏ hơi vênh lên, làm một bộ mặt kiêu ngạo, khôi phục trạng thái bình thường, nhưng khoé miệng hơi nhếch lên, họ thấy tâm trạng cô hiện tại rất tốt.

--

Tô Mộc trở lại trong tức xá, rất nhanh nằm lăn ra giường, chỉ ăn một bữa cơm thôi mà mệt mỏi như vậy.

Vốn là khi đó sân trường có lác đác vài người, cô lại đi cùng Tống Tử Diễn hai người cũng không nói chuyện đi với nhau, Tống Tử Diễn vốn là kiêu ngạo, mà Tô Mộc lại cảm thấy bọn họ mới hòa hợp, nếu như giống trước kia nói chuyện không ngừng với Tống Tử Diễn, sẽ bị Tống Tử Diễn coi thường, cho nên cô câu được câu không nói chuyện rồi im lặng.

Nhưng là không biết tại sao người trong sân trường đông dần, rầm rì nhỏ giọng thảo luận xem cô gái đi bên cạnh đại thần khoa mấy tính là ai? Tại sao chưa thấy lần nào? Hơn nữa trọng điểm là tại sao có thể đi gần với đại thần như thế?

Nhiều ý kiến khác nhau, mọi người sôi nổi bàn luận, đối với thân phận của cô gái xinh xắn này càng làm họ hiếu kì hơn.

Bây giờ Tô Mộc mới là sinh viên đại học năm nhất, tự nhiên không nhiều người biết cô, hơn nữa cho dù bộ dạng cô xinh xắn, chỉ là tướng mạo của nữ chủ lại có thể dẫn tới chú ý đại chúng, cho nên Tô Mộc vẫn bị danh tiếng nữ chủ áp đảo, cho nên nguyên chủ cũng không gây nên sự chú ý gì.

Chỉ là không nghĩ tới chỉ đi cùng Tống Tử Diễn thôi lại có thể gây ra chuyện này, Tô Mộc không khỏi oán thán, họa thủy.

"Tôi nhớ ra rồi, cô ấy chính là sinh viên năm nhất hệ tài chính." Một người đi đường thấy Tô Mộc mặt nhìn quen mắt, nhất thời nghĩ không ra, đột nhiên chợt nhớ đã từng gặp qua rồi.

"A, cậu vừa nói như thế, tôi cũng nhớ đến, tôi nghe bạn nói khoa nàng mỹ nữ rất nhiều, cô gái này giống như tên là Tô Mộc..."

Hai người xì xào bàn tán, nhưng thanh âm vừa vãn khiến người khác có thể nghe thấy.

Sau đó lại rồi rít thảo luận, so sánh Lâm Liễu hệ trung văn cùng Tô Mộc hệ tài chính xinh đẹp hơn, cũng có người suy đoán Tô Mộc đại thần cùng khoa mấy tính Tống Tử Diễn có quan hệ gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thế giới V: Đại thần, thỉnh cầu dung ngã 7

Edit+ beta: Linhlady

Lại nói tới ân oán ngày hôm qua.

Ngày hôm qua, khi Tô Mộc chưa xuyên vào thân thể nguyên chủ, nguyên chủ còn ở trong quán coffee chiến đấu hăng hái với trò chơi.

Nhưng kĩ thuật của nguyên chủ quá khó coi, một tuần mới lên được cấp 15, có thể tốt hơn chỗ nào, lấy tốc độ rùa bò của nguyên chủ khi đánh quái, đoán chừng đánh tới hừng đông cũng đánh không xong, nguyên chủ thật chính là phế vật trò chơi.

Lúc nguyên chủ đang xem -1 gợi ý nhiệm vụ đánh quái, bên cạnh một người chơi nam tên là Bi Thương Nghịch Chảy Thành Sông thật sự là nhìn không được, liền mở miệng nhắc nhở nguyên chủ.

(Trước mặt) (Bi Thương Nghịch Chảy Thành Sông): Em gái, không phải đánh như thế.

Bi Thương Nghịch Chảy Thành Sông thấy nguyên chủ không có phản ứng, vẫn ở -1 đánh quái trước mắt, liền đến trước mặt nguyên chủ muốn giúp, nhưng vì khi đó nguyên chủ đang trong nhiệm vụ quái, hệ thống có hạn chế, chẳng qua nếu như người bên ngoài đánh vào boss cũng không việc gì, cho nên trừ người nhận nhiệm vụ, người chơi khác căn bản đánh không được.

Cho nên Bi Thương Nghịch Chảy Thành Sông liền đánh thử, trên đầu đồng thời cũng xuất hiện một khung đối thoại.

(Trước mặt) (Bi Thương Nghịch Chảy Thành Sông): Nhất Khúc Tân Từ? Em gái?

Nguyên chủ lúc này mới phản ứng tới có người cùng cô nói chuyện, cũng trả lời người trước mặt.

(Trước mặt) (Nhất Khúc Tân Từ): Ủm? Người gọi ta?

(Trước mặt) (Bi Thương Nghịch Chảy Thành Sông): Đúng, ta gọi người.

(Trước mặt) (Nhất Khúc Tân Từ): Người có chuyện gì không? Ta đang làm nhiệm vụ.

Ý ở ngoài lời chính là người không cần phiền ta, ta hiện tại bề bộn nhiều việc.

(Trước mặt) (Bi Thương Nghịch Chảy Thành Sông): Ngạch... Em gái, ta nhìn người đánh quái, ta xem tới thịt phát đau.

(Trước mặt) (Bi Thương Nghịch Chảy Thành Sông): Em gái, quái không phải đánh như vậy. Người có phải không có thăng cấp kỹ năng? Không có rèn vũ khí?

Bi Thương Nghịch Chảy Thành Sông vừa nghĩ tới đây, nhìn bộ dáng ngây ngốc của thầy thuốc trước mặt có lẽ là tân thủ, hơn nữa còn là tiểu bạch trong trò chơi, xem kỹ năng phóng thích vung về kia, không khỏi nghĩ đoán chừng là không có thăng cấp kỹ năng, vũ khí không có khám bảo thạch, không có thêm thuộc tính.

Nếu không dùng tốc độ của cô đánh tới năm nào tháng nào cũng không đánh chết quái kia nói gì tới hoàn thành nhiệm vụ.

Nguyên chủ ngồi trước máy tính đang nhú mồm, không khỏi oán thán: Kỹ năng cũng muốn thăng cấp? Vũ khí muốn rèn? Vì sao cô không biết chuyện này?

(Trước mặt) (Nhất Khúc Tân Từ): Ta không biết chuyện đó a.

(Trước mặt) (Bi Thương Nghịch Chảy Thành Sông):...

(Trước mặt) (Nhất Khúc Tân Từ): Bi Thương ca ca, người có thể dạy ta hay không, ta xem bộ dáng người thật giống như rất lợi hại (/w)

Nguyên chủ nũng nịu nói chuyện một lúc, hơn nữa lời nói khen người khác, người khác lúc nào cũng thích nghe.

Nguyên chủ nghĩ thầm, người kia nhất định sẽ đáp ứng nàng.

Quả nhiên là như vậy, khi nguyên chủ đánh ra ít lời nói này không lâu, người gọi là Bi Thương Nghịch Chảy Thành Sông đáp ứng cô.

(Trước mặt) (Bi Thương Nghịch Chảy Thành Sông): Vậy ta đến dạy người đi.

Người kia bị nguyên chủ gọi như thế, nội tâm sớm đã hồi hộp, lòng hư vinh bỗng chốc được nguyên chủ làm thỏa mãn, không chút do dự đáp ứng cô.

Tiếp đến, Bi Thương Nghịch Chảy Thành Sông thật sự là tự tay dạy nguyên chủ, cũng không chê nguyên chủ hỏi cái này hỏi cái kia.

Nhớ lại ký ức Tô Mộc cảm thấy nếu là cô, cô có thể tặng bao nhiêu cấp, biết bao nhiêu thứ rồi.

Đương nhiên bọn họ nói chuyện phiếm vẫn là đúng quy đúng củ, nguyên chủ cùng hắn nói chuyện phiếm vẫn là có điểm dừng, cũng không có chút nào vượt qua, chỉ là cái người Bi Thương Nghịch Chảy Thành Sông kia ngược lại rất thích nguyên chủ, bởi vì nguyên chủ thỉnh thoảng yếu thế, khiến hắn được thỏa mãn chủ nghĩa nam nhân, vì vậy dạy cũng vui vẻ.

Bi Thương Nghịch Chảy Thành Sông là bang chủ của một bang nhỏ, còn dự định mời mọc nguyên chủ vào bang của hắn, nhưng bị nguyên chủ từ chối nhã nhặn.

Kết quả hai người nói chuyện cho tới trưa phiếm bị bà xã Bi Thương Nghịch Chảy Thành Sông trong trò chơi - - Lạc Diệp Thu biết được, khi vô tình chạy qua thấy được, Lạc Diệp Thu nhìn ông xã nhà mình cùng cô gái khác tán gẫu vui vẻ như vậy, tự nhiên trong lòng không thoải mái.

Liên theo Bi Thương Nghịch Chảy Thành Sông tới chỗ đó biết tên đầy đủ của nguyên chủ trò chơi, liền đi cảnh cáo nguyên chủ không được dây dưa Bi Thương Nghịch Chảy Thành Sông, còn nói một chút so sánh làm nguyên chủ kích thích, có lẽ nói như vậy khiến nguyên chủ tức giận, nghĩ là mượn chuyện đến đây vũ nhục nguyên chủ.

Lạc Diệp Thu tự nhiên có tự tin, cho là mình so với nguyên chủ đẹp mắt hơn, cho nên mới kích thích nguyên chủ.

Nguyên chủ chịu không được đôi lời châm ngòi, lúc tức giận, Tô Mộc vào, lập tức xóa bỏ thiệp mời, lúc này mới ngăn cản chuyện về sau phát sinh.

Nam sinh là động vật thị giác, nhìn thấy Tô Mộc bộ dạng xinh xắn, liền ngày ngày ở trước mặt Tô Mộc ân cần biểu hiện, hy vọng có thể được mỹ nữ nhìn trúng, cũng chọc không ít phiền toái, một vấn đề thành chương ngại tình cảm nam nữ chủ, bởi vì sai đó nguyên chủ tức giận, trực tiếp tuyên bố chủ quyền với nam chủ.

Chỉ là không nghĩ tới một lần người chơi gặp mặt, lại làm cho nguyên chủ khó xử, bởi vì những người luôn xen nữ chủ là nhân yêu, phát hiện nữ chủ so với nguyên chủ còn dễ nhìn hơn, liền chuyển nhảy vào trận doanh của nữ chủ.

Tô Mộc:...

Cho nên, Tô Mộc cẩn thận ngấm lại vẫn là đem cái người Lạc Diệp Thu kéo ra khỏi sổ đen đi, cùng cô nàng nói rõ ràng mọi chuyện, đỡ phải đến thời điểm lại xuất hiện chuyện không tốt.

(Nhất Khúc Tân Từ): Lạc Diệp Thu, ta và ông xã cô không có bất cứ quan hệ nào, cô không tin, ta có thể đem ghi chép cuộc nói chuyện của chúng ta cho cô xem, khi đó chỉ là kỹ thuật của ta không tốt, Bi Thương Nghịch Chảy Thành Sông dạy ta một chút.

(Nhất Khúc Tân Từ): Cô yên tâm, ta cùng hấn hiện tại không có vấn đề gì, về sau cũng không gặp nhau.

(Nhất Khúc Tân Từ): Cô có thể thay ta chuyển lời được không? Nói giúp ta một tiếng cảm ơn, hiện tại ta xoá hấn.

(Nhất Khúc Tân Từ): Cô cũng không cần đến tìm ta. Tìm người khác phiền toái, không bằng xem lại nam nhân của mình.

(Nhất Khúc Tân Từ): Còn có không cần nói khó nghe như vậy.

Tô Mộc một lần đánh một loạt chữ, tiếng gõ bàn phím không ngừng vang lên, thấy rõ lúc này nội tâm Tô Mộc không bình tĩnh tới cỡ nào.

Ai nguyện ý vô duyên vô cớ bị người khác gọi là người bị ôi, ai nguyện ý bị chửi khó nghe như vậy.

Tô Mộc không khỏi oán thán, vẫn là muốn gây chuyện đi. Nếu không phải là nguyên chủ khi đó nhất thời cao hứng, cũng không sẽ bị dạng người này nhục mạ.

Đánh xong chữ, cũng không để ý Lạc Diệp Thu có trả lời cô hay không, trực tiếp đem xóa cô ta, còn đem thiết lập chỗ bạn tốt thành không tăng thêm bất luận kẻ nào, thuận tiện cũng đem cái người ngọn nguồn tội ác - - Bi Thương Nghịch Chảy Thành Sông xóa khỏi danh sách bạn bè.

Đồng thời cũng rõ ràng không ít người, hơn phân nửa đều là nguyên chủ tùy tiện thêm vào, mắt không thấy tâm không phiền, Tô Mộc cũng rõ ràng. Xem danh sách bạn tốt xóa đi rất nhiều người cô không biết, trong lòng Tô Mộc thoải mái, đại khái chỉ còn lại Thủy Quang Tiếp Thiên - - Tạ Liễm.

Nhưng cô vẫn bị Lạc Diệp Thu phá hư hào hứng, Tô Mộc dừng một chút, cuối cùng vẫn là động động con chuột, bắt đầu đi hoàn thành nhiệm vụ chính.

- -

Trong lúc Tô Mộc đang nói chuyện với NPC ảnh bạn tốt không ngừng nhấp nháy.

Tô Mộc hoàn thành đối thoại sau đó, mới mở khung chat.

(Thủy Quang Tiếp Thiên) đối với người nói: Mộc Mộc, cậu cuối cùng cũng online!!! Rủ rít rủ rít

(Thủy Quang Tiếp Thiên) đối với người nói: Ngày hôm qua tìm cậu, phát hiện cậu không online, đã xảy ra chuyện gì sao? Tại sao gọi điện cho cậu cậu lại không nghe máy? Nếu không phải là Tống Tử Diễn nói cậu không có việc gì, thiếu chút nữa tớ lập tức vọt tới trường học tìm cậu, hù chết tớ.

(Thủy Quang Tiếp Thiên) đối với người nói: Còn có tại sao lại biết cậu không có chuyện gì, hấn cũng không thêm trả lời, trực tiếp cuap máy. Tức chết tớ.

Tô Mộc này mới đi lại giường cầm di động vừa nhìn, có mười cuộc gọi nhớ, Tô Mộc nhìn nhìn, Tạ Liễm có 7 cái, còn lại một cái giống như là quảng cáo, chỉ là kéo đến cuối cùng thế nhưng trông thấy tên Tống Tử Diễn, thời gian còn biểu hiện ở tối hôm qua.

Tô Mộc nghĩ thầm, tối hôm qua tại sao phải gọi điện thoại cho mình? Lẽ nào lòng có áy náy? Coi như hết, Tống Tử Diễn có thể có áy náy với người khác được sao? Không đúng, hôm nay hấn còn xin lỗi cô, trong lúc nhất thời Tô Mộc cũng hỗn loạn.

Hôm qua khi Tô Mộc về kí túc xá, tắt một cái liên ngữ, không có nhìn tới di động, chỉ là hôm nay Tống Tử Diễn cũng không nhắc lại chuyện này Tô Mộc tự nhiên cũng không biết, huống chi hôm nay khi Hứa Ngọc đỡ chính mình đi phòng y tế, cô cũng không cầm di động theo.

Tô Mộc cắn cắn môi dưới, do dự không biết có nên gọi lại cho Tống Tử Diễn hay không?

Nghĩ đi nghĩ lại đã cảm thấy có lẽ với hấn cũng không phải là truyện gì quan trọng. Tô Mộc quyết định không gọi lại, hôm nay hai người mới hòa hảo, còn đợi vài hôm nữa đi.

Quyết định xong Tô Mộc quay lại chỗ máy tính.

(Nhất Khúc Tân Từ): Liễm Liễm, hôm nay tớ quên không nhìn lại điện thoại.

(Thủy Quang Tiếp Thiên) đối với người nói: A, như vậy sao. Vậy tại sao hấn lại biết cậu không có việc gì, hôm qua hai người ở chung một chỗ sao? (nhún mày)

(Nhất Khúc Tân Từ)... Ừ

Tô Mộc không có ý định để Tạ Liễm biết chuyện mình bị bệnh, dù sao cũng không to tát gì, bây giờ trán cô cũng không còn nóng nữa, chỉ là bị lạnh mà thôi, uống nhiều nước nóng liền tốt lắm.

(Thủy Quang Tiếp Thiên) đối với người nói: Không tệ lắm! (nhưn mảy)

(Nhất Khúc Tân Từ)... Chúng ta vẫn nên đi hoàn thành nhiệm vụ đi, Liễm Liễm, cậu tìm ra được đầu mối để hoàn thành nhiệm vụ chính chưa?

Tô Mộc chuyển đổi đề tài, không muốn cùng Tạ Liễm nói chuyện này, nếu không với năng lực bát quái của Tạ Liễm, ngày mai người hai nhà đều biết rõ bọn họ phát sinh chuyện gì.

(Thủy Quang Tiếp Thiên) đối với người nói: Được rồi, chúng ta đi làm nhiệm vụ. Mộc Mộc vào yy đi.

(Nhất Khúc Tân Từ): Ừ.

Tô Mộc lập tức nhấn vào yy, tiến vào kênh, mới thấy Tạ Liễm sớm đã ở trong này, hơn nữa còn có một người nữa.

"Từ Từ? Cậu tới rồi?"

Chuyện này là Tô Mộc cùng Tạ Liễm ước định, ở trước mặt người ngoài đều gọi nhau bằng tên trong trò chơi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Thế giới V: Đại thần, thỉnh cầu đụng ngã 8

Edit+beta: Linhlady

"Mộc Mộc, sao cậu lại trở về?" Hứa Ngọc vừa mở cửa vào đã thấy Tô Mộc ngồi trước bàn, tay bị tú che lại không nhìn thấy, không cần đoán cũng biết Tô Mộc đang chơi game.

Giọng nói Hứa Ngọc hàm chứa sự kinh ngạc, "Tớ còn tưởng rằng đêm nay cậu cũng sẽ ở lại phòng y tế."

Cô nàng vốn nghĩ Tô Mộc sẽ ở lại phòng y tế, còn muốn xuống đi thăm cô xem thân thể Tô Mộc tốt hơn chưa, nhưng đi đến một nửa suy nghĩ một chút rồi thôi.

Hứa Ngọc cảm thấy bất kì ai nhìn thấy nam thần cũng bị trầm mê trong nhan sắc đó không cách nào kiềm chế được, huống chi từ cuộc trò chuyện của bọn họ có thể thấy được họ có quen biết nhau từ trước, Hứa Ngọc đương nhiên cũng biết điều sẽ không đi quấy rầy bọn họ.

Nhưng lại không nghĩ tới trở về ký túc xá thế nhưng nhìn thấy Tô Mộc.

"Ừ, tớ thấy khoẻ hơn rồi, nếu ở lại lại cảm thấy làm phiền người ta." Tô Mộc trả lời vấn đề Hứa Ngọc, con mắt không chớp mắt nhìn chăm chăm màn hình, bàn tay trắng nõn không ngừng gõ bàn phím, quăng các loại kỹ năng.

Tô Mộc lợi dụng thời gian rảnh nhìn thoáng qua biến âm, may mắn vừa rồi cô tắt microphone, nếu không khi cô nói chuyện với Hứa Ngọc lại bị Tạ Liễm nghe thấy, như vậy mình liền xong đời, Tạ Liễm nhất định sẽ lên xe lao tới trường học kẻ dao lên cổ cô hỏi vì sao lại lừa cô nàng.

Chủ yếu do trước đây thể chất nguyên chủ yếu ớt nhiều bệnh, thời gian dài lớn lên, uống không ít thuốc, bất kể là thuốc tây hay là thuốc Đông y, thân thể này mới chậm rãi tốt. Ngược lại cũng để lại không ít di chứng, chỉ cần bệnh nhẹ thôi cũng rất lâu khỏi.

Cho nên Tổng Từ Diễn mới có thể ở phòng y tế trông Tô Mộc, Tổng Thời mới có thể khiển trách Tổng Từ Diễn.

Cô cũng biết rõ tình trạng thân thể của mình, cho nên sau này mới nhờ hệ thống hỗ trợ thân thể mới tốt lên, nhưng hệ thống chỉ đáp ứng một lần.

Hơn nữa Tô Mộc cùng Tạ Liễm là bạn nói khó mà lớn lên vô cùng hiểu rõ cô, khi đó Tô Mộc khẳng định không thể tránh bị mắng một trận, sợ là đến lúc đó còn vọt tới mặt Tổng Từ Diễn chất vấn hần tại sao không nói chuyện rõ ràng. Vừa nghĩ tới, Tô Mộc thấy rung mình, không được, chuyện này vẫn nên gạt cô nàng đi.

Nếu như Tạ Liễm biết chuyện, như vậy Hứa gia rồi sẽ biết, sau đó cha mẹ cô cũng sẽ biết. Kết quả chính là cô sẽ bị đóng gói mang về nhà "Nghỉ ngơi thật tốt", Tô Mộc cũng không muốn như vậy. Cho nên cũng rất cảm kích Tổng Từ Diễn không nói chuyện đó ra, thuận tiện nhắc nhở hần chuyện lời tới Tổng Thời, mọi chuyện an bài tốt, Tô Mộc này mới hơi yên lòng một chút.

Cho dù cô biết Tống Tử Diễn sẽ kinh ngạc, nhưng cô cũng không có ý định giải thích. Bởi vì cô biết Tống Tử Diễn sẽ không chủ động mở miệng hỏi lại.

Động tác trên tay không ngừng, tiếp tục cùng Tạ Liễm đánh boss. Vì Tử Vũ bị thương nhiều hơn, thay bọn Tô Mộc kéo không ít cừu hận, Tô Mộc cũng mới có cơ hội có thể lợi dụng.

Tô Mộc cảm thán, thao tác của nữ chủ rất tốt, nhanh nhẹn. Trốn không ít công kích của boss, cũng không cần uống máu, bộ dáng vẫn như lúc đầy máu, khiến cô không khỏi thờ dài, đồng dạng là người tại sao lại có sự khác biệt lớn như vậy?

Mà Hứa Ngọc đang đứng ở cửa vừa nghĩ tới Tống Tử Diễn, liền nhớ tới quan hệ giữa bọn họ, nội tâm là một trận kích động, vốn định đề tâm tình bát quái xuống lại hùng hực bốc cháy lên, nhanh chóng đóng kín cửa vào, ném sách vở sang một bên kéo ghế lại gần Tô Mộc.

"Nha, Mộc Mộc. Cậu và tớ nói chuyện một chút, cậu với nam thần là quan hệ gì?"

Hai mắt Hứa Ngọc loé lên tia sang hiệp kỳ mãnh liệt, khiến Tô Mộc cũng không cách nào làm ngơ đi, đành phải nói với Tạ Liễm cô bận việc, để nhân vật tự động đi theo Thủy Quang Tiếp Thiên, đi theo cò một chút kinh nghiệm.

Ngừng động tác trên tay, xoay người lại nhìn Hứa Ngọc, nhẹ giọng, "Quan hệ thanh mai trúc mã."

Tô Mộc biết nếu như cô không nói rõ ràng, lấy năng lực não bộ của Hứa Ngọc, có khả năng sẽ tưởng tượng đến phim thần tượng thanh xuân vườn trường mất, cho nên vẫn nói rõ ràng thì hơn, nếu không có hiểu lầm, vậy thì phiền toái.

"Thanh mai trúc mã? Trời ạ, là cái loại cùng nhau lớn lên sao, thật tốt nha." Về mặt Hứa Ngọc hâm mộ xem Tô Mộc, "Hơn nữa trúc mã còn soái như vậy, thật sự là người so với người chết người."

"Lang cười trúc mã đến, quán giường lấy thanh mai. Ở chung lâu lâu bên trong, hai tiểu không hiềm khích đoán." Hứa Ngọc còn ngâm một bài thơ, ngẫm nghĩ thôi đã thấy vô cùng tốt đẹp rồi.

"Vì sao tớ lại không có trúc mã nhỉ?" Hứa Ngọc oán hận, "Quốc gia thiếu tớ một nam thần là trúc mã. "

Tô Mộc: Nếu như cậu là tớ, cậu sẽ không suy nghĩ như vậy. Có trúc mã tính tình lãnh đạm, bộ dáng cấm dục cùng với cậu, cậu sẽ thấy chỉ cần mở miệng nói bậy bạ đều là một loại khinh nhờn.

Bất quá, Tô Mộc nghĩ lại, gương mặt đó vẫn có thể dùng được, nhìn nó còn có thể ăn nhiều hơn một bát cơm. Nếu không một nhan không như nguyên chủ làm sao có thể thích Tống Tử Diễn nhiều như vậy?

Tiếp đến, Hứa Ngọc quán quít lấy Tô Mộc mạnh mẽ bắt quái chuyện giữa bọn họ, đương nhiên, kết quả đều không phải là thứ Hứa Ngọc muốn nghe.

Về mặt Hứa Ngọc thất vọng, thì ra nam thần cũng là chỉ số thông minh cao, tình thương cao, nhưng đối với phương diện nam nữ lại giống như kẻ ngốc vậy. Như thế mới thấy chẳng ai là hoàn mỹ cả, có bộ mặt mình không thôi thì làm gì?

Nhìn bộ mặt Hứa Ngọc từ thất vọng cho đến vẻ mặt tươi sáng vui vẻ. Tô Mộc cảm thấy bất đắc dĩ, tâm tình nữ nhân, như trời tháng sáu, nói thay đổi liền thay đổi ngay.

"Đúng rồi, Mộc Mộc vì sao cậu không nói cho tớ biết quan hệ giữa cậu và nam thần, hơn nữa trước đó còn cùng tớ háo sắc với nam thần." Hứa Ngọc lúc này mới nhớ ra vấn đề rất trọng yếu.

"..."

Tô Mộc ngưng một cái, "Cậu không có hỏi."

"A? Cũng đúng."

"..."

Về mặt Tô Mộc đầy hắc tuyến nhìn Hứa Ngọc trước mắt, chậm chạp mới mở miệng, "Không phải lần trước cậu nói muốn chơi trò này sao?" Sau đó liền chỉ chỉ hình ảnh trong màn hình.

"A, đúng rồi." Hứa Ngọc thuận theo tay Tô Mộc chỉ nhìn thoáng qua trò chơi đang hiện lên trong máy tính xách tay của Tô Mộc, lúc này mới nhớ, ngày hôm qua cô nâng mới hỏi Tô Mộc về trò chơi này, kết quả Tô Mộc ngã bệnh.

"Vừa lúc bây giờ tớ đang chơi với bạn, hơn nữa ở đây có thầy thuốc rất lợi hại đang dạy tớ, nhận biết một vài thứ trong trò chơi. " Tô Mộc bổ sung.

"Được, cậu chờ tớ một chút, tớ đi bật máy tính." Hứa Ngọc nghe được Tô Mộc nói như thế, lập tức trở lại bàn của mình mở máy tính, đăng nhập trò chơi.

"Tốt lắm, Mộc Mộc, cậu ở server nào?" Hứa Ngọc lấy từ ngăn kéo dưới bàn một cây kẹo que, xé vỏ cho vào miệng, thuận tay cầm một cái khẩu vị Tô Mộc thích, đưa cho Tô Mộc, "Nha, kẹo."

Tô Mộc khẽ nghiêng người sang, duỗi tay cầm kẹo, "Tớ ở server Bích Thủy Dao."

"Sao lại khéo như thế? Lúc trước tớ chưa hỏi cậu, tớ đánh chọn bừa một server vừa khéo chính là Bích Thủy Dao." Về mặt Hứa Ngọc từ ngạc nhiên chuyển sang mừng rỡ, "Tớ đang nghĩ nếu cậu không cùng với tớ tớ sẽ lập một cái nick khác."

"Tớ gọi là Nhất Khúc Tân Từ, Nhất Khúc Tân Từ một ly rượu Nhất Khúc Tân Từ, cậu thêm bạn bè tốt đi, thêm tớ vào." Tô Mộc nói xong, trở lại trò chơi cùng Tạ Liễm đánh quái, thuận tiện nói với các cô ấy, cô có một người bạn cùng phòng muốn tham gia cùng bọn họ.

Tạ Liễm cũng biết Hứa Ngọc cho nên cảm thấy không sao cả. Tô Mộc hỏi qua nữ chủ, tính tình của nữ chủ cũng tốt, nói thẳng mình không để ý, dù sao cũng là trò chơi, nhiều người chơi mới tốt.

Tô Mộc hỏi xong một lượt đột nhiên nhớ tới một chuyện, đắn đo Hứa Ngọc "Ngọc Ngọc, đợi lát nữa trong trò chơi gọi tớ là Từ Từ nhé?"

"Biết rồi."

"Tốt lắm Mộc Mộc, tớ thêm cậu rồi. Cậu xác nhận đi." Hứa Ngọc bổ sung, "Tớ tên là Thủy Dao."

"Được." Tô Mộc trả lời xong mở danh sách bạn tốt, thấy hai chữ Thủy Dao nhanh chóng xác nhận.

"Ngọc Ngọc, cậu lại lấy tên giống tên của server này sao?" Tô Mộc có chút ít dờ khóc dờ cười.

"Làm sao cậu biết? Tớ vừa nhìn đã thích cái tên này rồi, vốn định gõ tên là Bích Thủy Dao, kết quả đã có người Lady tên này rồi, tớ đành đổi thành Thủy Dao, hơn nữa tớ lười phải đổi tên khác." Hứa Ngọc ngậm kẹo que, về mặt lười biếng.

"Ngọc Ngọc, cậu vào méo mó đi."

- - - -

Chờ Hứa Ngọc chuẩn bị xong mọi thứ, Tô Mộc vừa vặn cùng bọn Tạ Liễm đánh xong phụ bản, mà bởi vì cấp bậc Hứa Ngọc chưa đủ không có cách nào khác vào cái phụ bản này, đành phải đi dạo ở bên trong thương thành, kết quả chỉ mới nhìn thời trang cũng phi thường cao hừng.

"Xong." Hứa Ngọc ở phía sau vui vẻ nói một câu, cài đặt tốt lắm.

"Tốt lắm Mộc Mộc, các cậu ở kênh nào?"

Tô Mộc đem kênh hào thông qua ứng dụng chim cánh cụt truyền cho Hứa Ngọc.

"hi~o (*▽*) bu" Hứa Ngọc vừa vào kênh đã vui vẻ chào hỏi mọi người.

Tình bạn của nữ sinh rất kì quái, đôi khi thật sự là trong lúc nhất thời liền thành. Mấy người trong buổi trưa còn cảm thấy xa lạ, sau đó nhanh chóng trở nên thân thiết, còn có cảm giác hận không thể gặp nhau sớm hơn, Tô Mộc thấy vậy cảm thấy hơi khoa trương, nhưng là đối với Hứa Ngọc cùng Tạ Liễm mà nói, chẳng hề khoa trương chút nào.

Sau một buổi chiều trưa, Tô Mộc lên tới cấp 53, Tạ Liễm cấp 55, Hứa Ngọc cấp 34.

Trò chơi bình thường đều là giai đoạn trước thăng cấp nhanh, sau đó bắt đầu thông thả thăng.

"Ngọc Ngọc, trước tiên cậu ấn phím cách hai lần liền nhảy, sau đó ấn d khóa hai cái, thuận đi đến đằng sau boss, công kích nó." Giờ phút này Tô Mộc có chút khần trương nhìn chằm chằm vào màn hình một mảnh sa mạc kia toàn thân boss đang rơi cát, "Cậu là pháp sư, kỹ năng quản công gây tổn thương lớn, thích hợp đánh xa, máu ít, quái cũng không đánh đến cậu."

"Thủy Thủy, cậu nhiều máu, cậu công kích phụ cận đi. Từ Vũ, giá trị sát thương của cậu lớn hơn tớ, cậu cũng tác chiến đi, cẩn thận một chút. Tớ tiếp máu cho các cậu."

"Nhớ kỹ, tớ đã đạt tiêu chuẩn bà vú."

"Tớ là hậu thuẫn kiên cường của các cậu."

Trong tai nghe truyền đến một trận giễu cợt, "Phốc, biết rồi." Những người khác cũng lập tức đáp ứng nói được.

Trong trò chơi, bốn nhân vật mặt trang phục nghề nghiệp khác nhau bắt đầu hành động.

Dựa theo phương pháp của Tô Mộc, bốn người cũng phí hết sức mới đánh chết đại boss này. Dù sao dựa theo video tiến công chiếm đóng đã nói, cái này cần bốn tới năm người, hơn nữa cấp bậc cơ bản đều trên cấp 50 mới có thể đánh bại được cấp này.

Hướng chỉ Hứa Ngọc mới vào vẫn chỉ là cấp 34, cho nên cái kết quả này đối với các cô mà nói đã rất hài lòng, mặc dù quá trình có chút ít lòng chua xót, nhưng là kết quả vẫn là hoàn hảo.

Xem trong trò chơi toàn thân boss như hạt cát dung nhập vào trong sa mạc, thuận một tiếng tiếng kêu kết thúc, nghĩa là boss cũng là chính thức bị đánh chết, bốn người nhìn qua thảo luận một chút, xem có trang bị gì bản thân mình đang cần hay không, sau đó đỏ xức sắc để quyết định.

Dau khi phân phối xong bốn người cũng rời khỏi phụ bản, dù sao cũng là boss đã ngoại, mười lăm phút sau sẽ tự động đổi mới.

Tô Mộc đuổi thất lưng, cuối cùng cũng xong.

"Từ Từ, cậu rất lợi hại. Có thể nghĩ ra biện pháp này, phối hợp các nghề nghiệp khác nhau, trước kia trong bang tớ có người thử qua nhưng nhưng không được, ài." Qua giọng nói có thể thấy Từ Vũ rất thương thức Tô Mộc.

"Ha ha tạm được a, dù sao tớ cũng thông tuệ hơn người." Không chút nào khiêm tốn.

Tô Mộc trầm nghĩ, trong trò chơi hay ngoài đời cô cũng không phải tiểu bạch.

"Từ Từ, cũng không chút khách khí a 23333 "

"..."

Mấy người tán gẫu vài câu.

Tô Mộc này muốn đi thăng cấp trang bị, còn muốn đi tìm trang bị cần thiết, cho nên tạm biệt mọi người trước. Tạ Liễm cũng có chuyện nên logout, Từ Vũ xử lí chuyện trong bang cũng không ở lại. Hứa Ngọc nhìn mình đang còn ở cấp 35 cũng nên đi hoàn thành nhiệm vụ thăng cấp thôi.

Tô Mộc: Còn muốn đi hái thuốc, cô muốn vì nhân dân mà phục vụ làm một bà vú tốt.

Bốn người đường ai nấy đi, chỉ là có video quay lại cảnh bốn người đánh boss tung lên diễn đàn, lập tức cả diễn đàn sôi sục.

Chuyện này bốn người còn không biết, cho đến khi Hứa Ngọc dạo diễn đàn mới biết được, nhưng lúc đó cũng là sau khi mọi chuyện xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Thế giới V: Đại thần, thỉnh cầu dụng ngã 9

Edit+ beta: Linhlady

Gió thu nhẹ nhàng thổi qua, sau giờ học Tô Mộc thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi, cô không quên chuyện ngày hôm qua khi Tạ Liễm logout, mình đã đồng ý một việc.

Đó chính là giúp các cô ấy chế thuốc.

Bởi vì nữ chủ là bà vú quan trọng trong bang nguyệt Ngân Trượng, hơn nữa lại là nguyên lão, cho nên gần như tất cả dược phẩm của bang đều do một tay nữ chủ cung cấp, nữ chủ lại một trong số ít dược sư có thể chế tác được dược phẩm cao cấp, cho nên trong công đoàn là một dược sư đặc biệt, không cho, đồng thời cũng không bán cho những người chơi khác.

Bởi vì vậy cho dù nữ chủ nói muốn chế cho các cô, ngoài các cô ra cũng không ai biết chuyện này, nhưng thời gian dài vẫn sẽ có người biết rồi lên án, tạo thành phiền toái không cần thiết, bọn Tô Mộc vẫn từ chối không muốn Từ Vũ xảy ra chuyện. Dù sao vẫn không nên chọc phiền toái, huống chi Tô Mộc còn nhớ sau đó không lâu, nữ chủ giống như có một lần bị hãm hại, sau đó rút khỏi cái bang phái kia.

Mặc dù Tô Mộc biết rõ nữ chủ vì chuyện gì mà bị hãm hại, cô cũng muốn đi thay đổi mọi chuyện. Nhưng về sau cô nghĩ nữ chủ sớm ngày ngốc tại bang phái đó, tự nhiên có cảm tình, nếu như mình tùy tiện đi khuyên cô nàng rút khỏi bang hội kia, vậy khẳng định rất kỳ quái.

Tiến công chiếm đóng nam chủ là một chuyện khác, nhưng là bản thân nữ chủ không sai. Cho nên Tô Mộc cảm thấy không cần thiết cùng nữ chủ trở mặt, như vậy tốt cho tất cả mọi người. Trước đây không lâu mình còn nói muốn rời xa nữ chủ, bây giờ nhìn lại là người tính không bằng trời tính a, mình vẫn gặp phải nữ chủ, cho nên vẫn là đối xử với nữ chủ tốt một chút không hề sai, dù sao nữ chủ cũng được coi như là vận khí chi tử của thế giới này.

Bây giờ Tô Mộc lại cảm thấy không bằng đợi đến khi phát sinh mọi chuyện, khuyên nữ chủ rút khỏi cái bang kia. Như thế này mới là kết quả tốt nhất, nếu ở trong một bang toàn bạch nhãn lang, sớm muộn cũng bị tức chết.

Nghĩ tới đây, Tô Mộc không khỏi tăng nhanh bước chân, lúc đi tới cửa phát hiện có tốp năm tốp ba nữ sinh ngăn ở cửa, không biết rõ ở xì xào bàn tán những chuyện gì.

Tô Mộc không biết nguyên nhân, nhưng mắt thấy số lượng đám người tăng thêm gấp mấy lần, trong lòng có không thể làm gì, đành phải lên tiếng, cô còn muốn nhanh trở về chơi trò chơi đầu, "Nhường một tý, cảm ơn."

Cô mặc dù hiểu kỳ các cô ấy vì sao ngăn ở cửa, nhưng bây giờ trong đầu cô chỉ nghĩ tới trò chơi, không muốn nán lại đây thêm chút nào nữa.

Ma ma nói, không cần đi tới những nơi đông người. Tô Mộc luôn luôn tuân theo cái đạo lý này, trước đến giờ không tới nơi đông người chen lấn.

Thật vất vả xuyên qua đám người Tô Mộc vẫn là bù không được lòng hiếu kỳ quấy phá, chân không theo suy nghĩ bước ngược lại chỗ đám đông, ngoài ý muốn thoáng nhìn thấy thân ảnh Tống Tử Diễn, Tô Mộc có chút kinh ngạc, hần như thế nào lại ở đây?

Khi Tô Mộc đang ngẩng người nhìn Tử Diễn, không biết có phải là chỗ Tô Mộc đứng ít người dễ nhìn thấy hay không, mà Tống Tử Diễn liếc nhìn lại đã nhìn thấy Tô Mộc nhìn mình, có chút nghi hoặc.

Hai người ánh mắt chống lại, Tống Tử Diễn cũng như vậy nhìn cô. Lúc này Tô Mộc mới phản ứng kịp, Tống Tử Diễn tìm đến mình?

Tô Mộc không tiếng động nói ra, "Anh tìm em sao?" Lấy ngón tay chỉ chính mình, bày tỏ muốn xác nhận một cái.

Tống Tử Diễn nhẹ gật đầu, ánh mắt bình thản nhìn Tô Mộc, tay cầm di động gõ nhẹ, ý bảo Tô Mộc nhìn di động một chút.

Tô Mộc bỗng chốc hiểu ý tứ Tống Tử Diễn, từ trong túi lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, có hai cuộc gọi nhỡ.

Thôi chết rồi. Cô thế nhưng lại một lần nữa không có nhận điện thoại Tống Tử Diễn, nên biết Tống Tử Diễn cực kì chán ghét người khác không nhận điện thoại của hắn, lần trước đoán chừng là trùng hợp thời gian Tô Mộc ngã bệnh, cho nên Tống Tử Diễn mới không có so đo, vậy lần này làm sao bây giờ!

Tô Mộc không khỏi được có chút áy náy, cảm thấy có chút khản trương, lúc giương mắt, thấy trên mặt hần như thường, nhưng tại sao Tô Mộc thấy một tia sáng lạ, hơi rung mình, một đôi mắt thâm thúy hiện ra u quang, làm người ta không hiểu trong lòng hần suy nghĩ chuyện gì.

Lúc này mọi người cũng không có để ý chuyện Tô Mộc bên này, cũng không suy nghĩ động tác khác thường của Tống Tử Diễn. Cứ như vậy nhìn mặt Tống Tử Diễn, hiện ra háo sắc, bất quá cũng chỉ là xem một chút mà thôi, cũng không có khoa trương giống trong phim truyền hình.

Tống Tử Diễn khẽ nghiêng người, tránh những người kia, giống như tùy thời sẽ nhích lại gần hắn, toàn thân toa khí lạnh, mọi người xung quanh thấy vậy cũng nhanh chóng tản đi, nhưng dư quang vẫn theo đuổi Tống Tử Diễn.

Tô Mộc thấy vậy, không khỏi có đen mặt, cái thế giới này hào quang của nam chủ giống như hộp kim ti-tan muốn sáng mù mắt cô.

Đôi khi đám người tản đi một chút, Tống Tử Diễn mới nhắc chân đi về hướng Tô Mộc đang đứng.

Tô Mộc thấy Tống Tử Diễn đi lại chỗ mình, cảm thấy quýnh lên, lại có chút không biết làm sao, nếu như đổi lại là nguyên chủ trước kia, trong lòng đã sớm hồi hộp, dù sao chuyện này xảy ra có thể khiến toàn trường biết được quan hệ của bọn họ không bình thường. Nhưng là hiện tại Tô Mộc suy nghĩ đến vừa vặn cùng nguyên chủ ngược lại.

Tống Tử Diễn dù sao là nam chủ, hiệu ứng của hắn cũng không kém so với nữ chủ, chuyện này xảy ra, lại không biết tạo cho mình thêm bao nhiêu phiền toái.

Khi Tô Mộc còn đang suy nghĩ đến xuất thần nghĩ, Tống Tử Diễn ý vào chuyện mình có đôi chân dài, không đến hai phút đã đi đến trước mặt Tô Mộc, thấy bộ dáng Tô Mộc thất thần, lông mày hình thành một chữ "川", trong lòng lại là bất mãn.

Thân thể khẽ khom xuống, cứ như vậy nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc hồi thần lại bị khuôn mặt thanh lịch xuất hiện hù dọa, nghĩ thầm, xem ra mình nên ăn táo viên thuốc (sớm muộn muốn hết), TAT, còn muốn nói ngăn cản như thế nào, hiện tại đã muộn, thôi mặc kệ, đành phải bình tĩnh không sợ vỡ, cứ như vậy đi.

Tô Mộc: Mặt lạnh lùng.jpg

"Anh Tử Diễn." Tô Mộc giọng cười, để che giấu mình đang lúng túng.

"Ừ." Mặt Tống Tử Diễn vẫn như cũ không chút thay đổi đáp lại.

"..."

Trong lúc Tô Mộc đang suy nghĩ lí do thoái thác, lại nghe được quanh mình đủ loại nghị luận, tất cả đều lọt vào tai, mặt Tô Mộc ửng hồng lên, nói ra, "Anh Tử Diễn có chuyện gì sao?"

"A, anh Tử Diễn?" Một thanh âm ấm áp như ánh mặt trời mang theo mùi phấn trần chọc từ sau lưng Tống Tử Diễn vang lên, người kia nghiêng người một cái từ sau lưng Tống Tử Diễn đi ra.

Người kia có mái tóc màu vàng rom, tóc mái hơi ngắn lộ ra trán trơn bóng. So với màu da lúa mạch của Tống Tử Diễn trông trắng hơn, mày rậm mắt to,

xem như một soái ca. Chiều cao so với Tống Tử Diễn không sai biệt lắm cao 1m85 gì đó, bất quá khuôn mặt kia toàn ý trêu chọc.

Tô Mộc lúc này mới chú ý tới thì ra còn có một người ở đây, lại nghe đến nội dung người kia trêu chọc, khuôn mặt vốn hồng lại càng hồng hơn. Nhưng vẫn cố gắng duy trì tư thái lạnh nhạt, nhẹ giọng hỏi thăm, "Vị này là?"

Ánh mắt Tô Mộc nhìn về phía Tống Tử Diễn, hy vọng hắn có thể giới thiệu người này.

Không đợi được Tống Tử Diễn mở miệng, người bên cạnh hắn cũng không kịp chờ mở miệng nói ra, "Anh tên là Trần Tư Nam, là bạn cùng phòng với anh Tử Diễn." Nói xong không quên trêu chọc một tiếng.

Ánh mắt Tống Tử Diễn tựa như hơi quét qua cái người gọi là Trần Tư Nam kia, nhưng không biết vì sao Trần Tư Nam lại nhìn ra ý tứ cảnh cáo trong đó, trong lòng không khỏi kêu lên thú vị, một loại thú vị ở trong mắt lưu chuyển.

Nhưng ở dưới con mắt Tống Tử Diễn an tĩnh lại.

"Chào anh, em là Tô Mộc." Tô Mộc giới thiệu xong sau đó không khỏi oán thầm, người này chính là tương lai thích nữ chính Trần Tư Nam, nhưng hắn là nhất kiến chung tình với nữ chính a.

Nhưng là khi đó, ở trong trò chơi nữ chính sớm sinh hảo cảm với nam chính, chỉ có thể nói là sai thời điểm thích sai người.

Tô Mộc nhẹ thở dài một tiếng, bây giờ không phải lúc suy nghĩ lung tung, tiếp theo ngừng đầu nhìn Tống Tử Diễn, "Anh Tử Diễn ~"

Tô Mộc dừng lại một chút, khi nhìn thấy ánh mắt Tống Tử Diễn, Tô Mộc ngạc nhiên, vì sao cô cảm thấy xung quanh hắn ngập hơi lạnh.

"Um, anh Tử Diễn?" Tô Mộc thăm dò gọi một tiếng, dòng nước lạnh quanh Tống Tử Diễn biến mất không ít, nội tâm treo đầy hắc tuyến, không biết nên nói cái gì.

Tô Mộc: Có khả năng cô nhìn thấy Tống Tử Diễn giả.

"Anh Tử Diễn có chuyện gì sao?" Tô Mộc vô ý thức nhìn một chút, mới giật mình thời gian trôi thật nhanh, lập tức trở về chủ đề chính.

"Ừ." Tống Tử Diễn cầm lấy hộp cơm trên tay đưa cho Tô Mộc, nhìn về mặt Tô Mộc mờ mịt, "Cái này là mẹ anh bảo anh mang cho em."

Tô Mộc bưng tỉnh đại ngộ, thì ra là chuyện này "A, anh nói em mới nhớ, lần trước em nói thật lâu chưa ăn cơm đi Tống nấu, rất nhớ tay nghề của dì. Không nghĩ tới dì Tống còn nhớ, anh Tử Diễn, anh thay em cảm ơn dì Tống nhé!"

"Ừ." Xem bộ dáng Tô Mộc cười tươi như hoa, cũng chẳng biết tại sao Tống Tử Diễn cảm thấy hơi rung động.

"Vậy, anh Tử Diễn muốn cùng nhau ăn cơm sao?" Tô Mộc thấy Tống Tử Diễn mang cơm tới cho mình, nếu như bây giờ cô vội vã đi, có chút không có lễ phép, cho nên Tô Mộc đành mở miệng hỏi một câu.

Bất quá, nội tâm lại không hy vọng Tống Tử Diễn đáp ứng, bởi vì bây giờ cô muốn lãng phí thời gian, muốn nhanh chóng trở về ký túc xá lên trò chơi.

Khi nghe từ miệng Tống Tử Diễn phun ra câu không cần, Tô Mộc cảm giác tâm mình đều muốn bay bổng lên, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

"Như thế nào? Học muội, không cùng anh Tử Diễn ăn cơm, xem ra em thật vui về a?" Bị Trần Tư Nam đâm chọc đúng tâm tư Tô Mộc, mặt ửng hồng lên, không biết nên trả lời ra sao.

"Không có, làm sao lại như vậy được?" Tô Mộc thấy ánh mắt mãnh liệt của Tống Tử Diễn mà rung mình, không có biện pháp khinh thường cũng chỉ phải mở miệng, "Ngược lại em còn rất muốn ăn cơm với anh Tử Diễn kia, chỉ là anh Tử Diễn chắc đang bận nhì."

Tô Mộc cẩn thận nhìn nọt Tống Tử Diễn, rất sợ tôn đại phật có một phật ý, xem ra Tô Mộc đã sớm quên chuyện mình không nhận điện thoại Tống Tử Diễn.

Mất thấy Trần Tư Nam kia còn muốn nói chuyện, Tô Mộc trực tiếp giành nói trước.

"Vậy anh Tử Diễn, em đi trước." Tô Mộc hướng Tống Tử Diễn phất phất tay, cô còn nhớ tới trò chơi a. "A. Còn có Trần Tư Nam học trưởng, tạm biệt."

Vừa nói xong, Tô Mộc như một làn khói chạy nhanh không thấy bóng dáng.

Sau đó hai người, Tống Tử Diễn cứ như vậy mặt không chút thay đổi nhìn theo hướng Tô Mộc ly khai.

"Học muội này thật thú vị, đúng không Tử Diễn." Trần Tư Nam mặt mũi tràn đầy hứng thú.

Mái tóc lộn xộn che đôi mắt của hắn, hơi lạnh toả bốn phía. Tống Tử Diễn cứ như vậy lạnh như băng liếc qua Trần Tư Nam, hai tay bỏ vào trong túi bước đi.

"Cái gì a? Liên thú vị cũng không được sao?" Trần Tư Nam tự nhiên là hiểu ý tứ ánh mắt kia Tống Tử Diễn là gì, về mặt đau khổ kêu to chạy theo.

Tổng Từ Diễn không để ý hân, Trần Tư Nam đi bên cạnh lăm bằm lăm bầu không biết nói gì.

- - - - -

Vừa về tới ký túc xá, Tô Mộc đi thẳng đến cái bàn. Hứa Ngọc tới 12 giờ mới tan học, hiện tại mới 11 giờ, còn một tiếng đồng hồ nữa, Tô Mộc mở ra máy tính.

Trong quá trình chờ đợi, Tô Mộc cũng mở hộp cơm kia ra, một cổ mùi thơm chui vào mũi Tô Mộc, "Thơm quá a."

Khẩu vị Tô Mộc mở rộng ra, kéo ngăn kéo ra, cầm đũa của mình, gấp một miếng thịt cho vào miệng, Tô Mộc vừa ăn một bên lại khen, "Ăn thật ngon a."

Quay sang màn hình thấy đã vào trò chơi, Tô Mộc để đũa xuống, động động con chuột, điểm vào hạng mục khác hàng trong trò chơi, cứ theo lẽ thường nhập mật mã, chờ đợi tiến vào.

Chờ tới khi vào trong, trò chơi hiện lên một dòng chữ "Phía trước ngài có 247 người đang xếp hàng, xin kiên nhẫn chờ."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Thế giới V: Đại thần, thỉnh cầu dung ngã 10

Edit+beta: Linhlady

Tô Mộc trầm nghĩ, cũng khó trách, buổi trưa là thời điểm đông người chơi nhất, chờ sẽ phải chờ đi, vừa lúc cô có thể chuyên tâm ăn trưa, bụng cũng đói meo rồi.

Bụng Tô Mộc thức ăn, trong miệng nhai nhai, vô cùng buồn chán nhìn con số bên trong màn ảnh thay đổi, sau đó nhìn chung quanh ký túc xá.

Ừm, trừ Hứa Ngọc ra, trong này còn có hai người, nghe Hứa Ngọc nói có khả năng ngày mai các cô sẽ trở lại ký túc xá, trong lòng Tô Mộc buồn rầu, cô đang suy nghĩ làm cách nào để cải thiện quan hệ giữa bọn họ, nếu không mình mua ít đồ?

Có chuyện gì không thể dùng thức ăn đến giải quyết đâu? Đến lúc đó thái độ của mình tốt một chút. Không cần giống nguyên chủ trước kia vừa kiêu ngạo vừa ương ngạnh sẽ tốt lắm.

Suy nghĩ như vậy Tô Mộc cảm thấy khá lắm. Đem ánh mắt lần nữa nhìn vào màn hình, phát hiện đã tới lượt mình, trước mặt xuất hiện một đĩa bé mặc y phục cổ đại màu vàng.

Tô Mộc cảm giác mình vẫn tương đối thích y phục của thầy thuốc hơn, Tô Mộc ở website chính thức đã thấy loại trang phục kia, áo màu lam nhân nhật thêu hoạ tiết phức tạp, kết hợp cùng màu vàng của nhụy hoa càng tăng thêm sức mạnh, còn có vật trang sức là dây kết trăm gai tóc càng làm cho Tô Mộc muốn có nó.

Bởi vì rất thích cho nên hiện tại Tô Mộc mới nghĩ tới vội vàng đi thẳng cấp, chỉ có thẳng cấp mới có thể mua trang phục kia.

Tô Mộc nhìn sang danh sách bạn tốt, thấy ngoại trừ nick nữ chủ sáng lên, ngoài ra Hứa Ngọc cùng Tạ Liễm đều là màu xám, xem ra Tạ Liễm cũng chưa không tan học.

Tô Mộc căn cứ theo gợi ý tìm thảo dược, đến một nơi gọi là chân trời đi hái thảo duơ, tên là liên tiếp thảo thảo dược, dùng để làm thuốc hồi máu.

Tô Mộc vừa tới địa điểm kia liền nhận được tin nhắn của nữ chủ.

(Nói riêng) (Vi Từ Vũ): Từ Từ cậu có đây không?

(Nhất Khúc Tân Từ): Ừ, tớ có.

(Nhất Khúc Tân Từ): Từ Vũ, chúng ta dùng méo mó đi. Viết chữ hơi một _ (3" <) _

Đánh chữ xong, Tô Mộc mở ra méo mó, thuận thế tiến vào kênh, không ngoài dự kiến, ở đây chỉ có mình Tô Mộc.

(Nói riêng) (Vi Từ Vũ): Ừ, được.

"Đốt" một tiếng, thêm một người nữa tiến vào.

Tô Mộc nhìn một chút id là nữ chủ, mở microphone nói chuyện, "Từ Vũ, cậu tìm tớ có chuyện gì sao?"

"Ừ, Từ Từ, tớ muốn hỏi các cậu một chút..." Nữ chủ ngưng một cái, "Các cậu có muốn gia nhập vào bang của bọn tớ hay không."

"Mặc dù tớ không phải là bang chủ, nhưng ở đó dù sao cũng là nguyên lão, hơn nữa các cậu mới chơi không lâu đều tân thủ. Tớ cảm thấy gia nhập bang phái cũng có lợi cho các cậu, hướng chỉ gia nhập bang phái không phải là nhiệm vụ cấp 30 sao? Bên trong bang còn có thêm ít chút phúc lợi."

Tô Mộc nghe nữ chủ lí do thoái thác cảm thấy cũng có đạo lý, nhưng cô lại nghĩ tới chuyện sau này nữ chủ gặp phải, Tô Mộc liền muốn muốn cự tuyệt nữ chủ.

"Mặc dù bang phái tớ không nổi danh trên bảng xếp hạng, nhưng bầu không khí rất thoải mái, rất tốt."

Tô Mộc: Vậy khả năng chúng ta nhận biết không phải là cùng một bang phái. _(:3" ∠)_

Dựa theo kịch bản cô biết, bên trong bang tan thủ mới tham gia nhanh chóng thông đồng với bang chủ, làm cho bên trong bang chướng khí mù mịt. Mặc dù trong mắt nữ chủ mọi chuyện tốt, nhưng là đối với Tô Mộc mà nói vẫn là không nên vào trong này giao du với kẻ xấu.

"Như thế nào, Từ Từ cậu có muốn tham gia không?" Nữ chủ nói rất nhiều, đối với Tô Mộc khi nghe là tiến vào tai trái ra tai phải, trong lòng cô muốn cự tuyệt nữ chủ. Nhưng vừa rồi lại không muốn cắt đứt lời nói của nữ chủ.

Tô Mộc mở miệng, "Từ Vũ, tạm thời tớ chưa có ý định tham gia bang phái nào cả, tớ thấy một mình một người cũng rất tốt. Cho nên..."

Tô Mộc dừng lại một chút, "Cho nên, tớ không tham gia. Cảm ơn ý tốt của cậu. "

"Ừ, tớ biết rồi. Không có việc gì." Nữ chủ giọng nói mang thất lạc rõ ràng, thật ra nữ chủ muốn các cô tham gia cũng mang theo ít tâm tư, bởi vì gần đây không hiểu lí do tại sao cô ở trong bang thấy bang giống như tan rã.

Bởi vì cùng nữ chủ trước đây cũng có bạn tốt, đột nhiên trong nhà có chuyện thật lâu không có login, cho nên không tham gia nhiều chuyện trong bang.

Nữ chủ vì chuyện này nhanh nhất một tháng mới có thể chơi lại, về sau nhất thời cao hứng trở về vào trong trò chơi.

Chỉ là không có nghĩ đến lại một lần nữa vào trong trò chơi, ngắn ngủi vài tháng mọi chuyện phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, nữ chủ lại giống như đứa trẻ lang thang không nhà. Cho nên khi gặp Nhất Khúc Tân Từ với bạn của cô, nữ chủ muốn các cô gia nhập bang, như vậy, nữ chủ sẽ có bạn chơi cùng.

"Chào ôi." Nữ chủ thở nhẹ một tiếng không để người khác nghe, vẫn bị Tô Mộc cấp nghe thấy.

Chuyện này khiến Tô Mộc có chút băn khoăn, liền mở miệng nói, "Tớ thì không đi nhưng cậu có thể hỏi bọn Thủy Thủy xem như thế nào, biết đâu họ sẽ tham gia!"

"Ok, chờ các cậu ấy login, tớ sẽ hỏi thử."

Tô Mộc nghĩ thầm mình lại không thể khuyên nữ chủ rời khỏi bang, xem bộ dáng của nữ chủ bây giờ, cũng không thể nào rút khỏi cái bang kia, nhưng Tô Mộc vẫn cẩn thận thăm dò hỏi, "Từ Vũ?"

"Ừ?"

"Cậu... Cậu có nghĩ tới chuyện rời khỏi công đoàn kia không?" Tô Mộc vừa nói ra khỏi miệng liền hối hận, quả nhiên hỏi chuyện này chính là rất kỳ quái đi.

Tô Mộc có chút không yên lòng, liền lại bổ sung, "A tớ không phải là ý tứ kia, ý tớ là, Từ Vũ có nghĩ tới chuyện tự lập một môn phái hay không, tớ thấy cậu rất lợi hại."

"Um? Tớ không nghĩ tới chuyện này. Dù sao cái bang này tớ nhìn nó từ khi thành lập tới giờ, lúc trước chơi với họ xảy ra nhiều chuyện rất thú vị, hiện tại ở lâu như vậy, dĩ nhiên là có chút ít tình cảm." Từ trong tai nghe truyền ra giọng nói vui vẻ của nữ chủ.

Tô Mộc trầm nghĩ, quả nhiên. Vẫn là chờ tới khi thích hợp, đích thân nữ chủ trải qua mới sẽ cảm thấy thấm sâu trong người, thấu hiểu tất cả đi.

"..." Nữ chủ dừng lại một chút, "Ồi chào? Từ Từ sao tự nhiên lại hỏi chuyện này?"

"A? A a, tớ chỉ là, vừa rồi khi cậu hỏi tớ, trong lúc nhất thời trong đầu lại có ý tưởng này ha ha ha ha ha." Tô Mộc gượng cười, che giấu lòng cuống.

"Đương nhiên, nếu như là Từ Vũ tự lập bang lại tới mời tớ tham gia, tớ nhất định đồng ý. Dù sao cậu lợi hại như thế, vẫn là sư phụ của tớ đây."

"A, đúng rồi." Tô Mộc lúc này mới nhớ tới một chuyện, "Từ Vũ, bây giờ tớ phải đi làm nhiệm vụ đã. "

"A? A, vậy cậu thêm tớ vào đội ngũ đi."

"Được."

Tô Mộc động động con chuột, hướng nữ chủ lời mời tham gia đội ngũ.

"Từ Vũ, tớ mời cậu rồi."

"Ừ, được rồi." Nữ chủ nhẹ nhàng hồi đáp, giống như đã quên thất lạc vừa rồi, tiếp theo phải trả lời, "Có thể."

"Ừ, Từ Vũ, cậu đi theo tớ nhé." Tô Mộc nhìn thoáng qua nhiệm vụ, "Hiện tại tớ phải thay đổi bản đồ."

"Địa điểm nhiệm vụ ở rừng hoa đào (1250, 369), Từ Vũ, tớ chuyển toạ độ cho cậu xem."

"Ok, để tớ nhìn một chút."

--

Tô Mộc cùng nữ chủ hai người nhất bắt đầu làm nhiệm vụ rườm rà, muốn nơi nơi chạy tới chạy lui.

Tô Mộc bận được sút đầu mẻ trán, hiện tại chỉ kém so cùng nhiệm vụ hạng nhất một chút thôi, hai người cùng đi đánh thế giới từ mạn đi thông quan.

Đừng xem nó tên gọi là từ mạn, nhìn sang cảnh thế giới sắp xếp một cách cố ý, trên mặt bản đồ cũng là nơi từ mạn sinh trưởng. Nhưng chỉ có đi vào mới biết được. Đây chính là vô cùng đáng sợ, thịnh yển hoa ăn thịt người a.

Đi vào đều là màu tím, rất là xinh đẹp, khiến người ta kim lòng không được muốn ở bên trong nhiều hơn, nhưng là một lúc sau, bắt đầu sinh ra ảo giác, từ đó xuất hiện một nhan vật khác giống mình, tất cả số liệu đều giống hệt, giá trị tồn thương cũng giống như vậy, tựa như tự mình đánh mình, sau đó muốn để sự phụ nhận ra đồ đệ.

Sau đó lại đi trợ giúp đồ đệ của mình.

Nhưng Tô Mộc cảm thấy có méo mó làm vũ khí gian lận sắc bén, hai người mới chuyện với nhau có thể hiểu được. Như vậy tránh được không ít phiền toái.

Cửa đầu so sánh đã xong, các cửa khác đều không khó, rất thuận lợi qua cửa.

Tô Mộc hoàn thành cái nhiệm vụ này, coi như là chính thức xuất sư. Hơn nữa một khi xuất sư, cô cũng có thể thu đồ đệ. Bất quá Tô Mộc căn bản cũng không có cái dự định này, bản thân cô cấp cao còn chưa tới, cấp thấp mới hơn tân thủ một chút, mới sẽ không đi thu nhận đồ đệ, đỡ phải đến thời điểm nhưng lại dạy hư học sinh.

Tô Mộc xong chuyện không lâu, chỉ nghe thấy tiếng mở cửa. Nghĩ thầm khả năng là Hứa Ngọc trở về, hướng cửa nhìn lại, thấy cô nàng xách theo bao lớn bao nhỏ.

Tô Mộc vội vàng dừng động tác trên tay đi giúp Hứa Ngọc cầm đồ, thuận tiện nói một ít chuyện của mình cho cô nàng.

"Ngọc Ngọc, tớ hoàn thành nhiệm vụ xuất sư." Thuận tay tiếp nhận đồ đạc trên tay Hứa Ngọc.

"A? Xuất sư a?" Hứa Ngọc có chút kinh ngạc, nhanh như thế sao?

"Ừ, tớ dù sao cũng hơn cấp năm mươi rồi!"

Tô Mộc nói xong cũng ngưng một cái, "Ngọc Ngọc, cậu mua vật gì đó a, sao lại nặng vậy? Cậu đi đâu mà mua nhiều vậy?"

"Hôm nay tan học tớ liền đi siêu thị một chuyến, không nói không biết, đi vào siêu thị, tớ liền có cảm giác mình hình như cái gì cũng thiếu."

"Cho nên... Cho nên tớ đành đi mua rất nhiều thứ. Dọc theo con đường này thật sự là một muốn chết luôn, thật sự là đáng sợ, tớ thế nhưng lại mua nhiều đồ như vậy ở ký túc xá, tớ nhìn thôi cũng thấy mệt rồi."

"Đúng rồi, Mộc Mộc hôm nay cậu vào diễn đàn trường học chưa? Cậu muốn nổi danh!'" Hứa Ngọc mang mọi thứ cất kỹ sau đó hết sức kích động ôm Tô Mộc một cái.

Tô Mộc vẫn là vẻ mặt mệt mỏi, chuyện gì xảy ra sao? Mình có gây ra chuyện gì sao? Chẳng lẽ là hôm nay chuyện mình gặp Tống Tử Diễn?

Edit: sr các mĩ nhân nhà ta rớt wifi ~T~T~ bù chương nha. □□□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Thế giới V: Đại thần, thỉnh cầu dụng ngã 11

Edit+beta: Linhlady

Tô Mộc bị lời nói của Hứa Ngọc hù dọa về mặt mộng bức, thầm nghĩ, có chuyện gì xảy ra sao? Mình có gây ra chuyện gì sao? Chẳng lẽ do hôm nay chuyện mình gặp Tổng Từ Diễn?

Hiện tại trong lòng Tô Mộc vừa nghĩ tới đại khái chính là chuyện mình cùng Tổng Từ Diễn quan, dù sao trước đây không lâu, bọn họ còn cùng nhau nghênh ngang ở trong sân trường đi đi lại lại.

Ấn theo nội dung vở kịch mà nói, ở trong trường học Tổng Từ Diễn được xưng là nam thần cấm dục, chưa từng thấy hắn qua lại với bất cứ nữ sinh nào. Khi đó nguyên chủ muốn đi cùng hắn nhưng đều bị Tổng Từ Diễn cự tuyệt. Bởi vì khi đó hai người cãi nhau, chuyện duy nhất không giống chính là lần này Tô Mộc là ngã bệnh, còn ở trạm xe nhìn thấy Tổng Từ Diễn.

Vốn khi đó nguyên chủ giống Tô Mộc cũng ở trạm xe chuẩn bị chờ xe, nhưng ông trời không tốt, đổ mưa xối xả như trút nước, cho nên khi đó tâm tình nguyên chủ càng không tốt, quả thực là đem lái xe đang nghỉ phép gọi lại đây, bỏ qua cơ hội gặp mặt Tổng Từ Diễn, tự nhiên cũng không có chuyện sinh bệnh.

"Chuyện gì a?" Tô Mộc suy tư một lúc lâu, không xác định mở miệng dò hỏi: "... Chuyện tớ cùng Tổng Từ Diễn sao?"

"Ờ? Cậu biết sao?" về mặt Hứa Ngọc hồ nghi nhìn Tô Mộc, động tác không ngừng lại hai tay ôm thân thể Tô Mộc.

Chẳng lẽ mình vẫn bị muộn? Không thể nào a, mình chính là tiểu công chúa tình báo a. Trong lòng Hứa Ngọc nghĩ như vậy.

Tô Mộc: Báo ân, tiểu công chúa tình báo? Chẳng lẽ không phải là tiểu bát quái sao?)

"Tớ không biết mà.." Tô Mộc bình tĩnh nhìn Hứa Ngọc, đợi đến khi trông thấy bộ mặt Hứa Ngọc là một biểu tình "Vây vì sao cậu biết rồi", cánh môi mật đào kia mới nhẹ nhàng phun ra mấy chữ, "Tớ là đoán."

"Đợi chút, chẳng lẽ chuyện này là thật?" Đầu óc Tô Mộc bây giờ mới phản ứng kịp, thoáng kinh ngạc nói, cho dù cô sớm suy đoán mọi chuyện có thể xảy ra, nhưng khi nghe Hứa Ngọc nhắc đến, cô vẫn không biết làm sao.

"Đúng vậy, chính là chuyện này a." Hứa Ngọc buông tay ôm Tô Mộc ra, liếc qua Tô Mộc một cái.

Lập tức ho khan vài tiếng, bóp cổ họng, vênh tat lên, giọng điệu kì quái nhìn Tô Mộc nói ra, "A, Mộc Mộc nhà ta từ nay về sau cũng là người có thân phận."

Sau đó làm làm ra một bộ thương tâm, dùng tay kia cầm một chiếc Áo của Tô Mộc xoa xoa nước mắt vốn không hề tồn tại, nói ra, "Tớ không xứng cùng người có thân phận nói chuyện."

Tô Mộc liếc qua Hứa Ngọc, mặt đầy hắc tuyến, rất tốt, thật sự là một người có thể ngay lập tức lật mặt diễn kịch cung đấu.

Tô Mộc một bộ "Người rất tuyệt", vỗ vỗ tay khinh bỉ "Nói tiếng người."

Lúc này Hứa Ngọc mới ngồi nghiêm chỉnh nói, "Trên diễn đàn điên cuồng truyền chuyện cậu và nam thần, cũng chính là Tổng Từ Diễn nodi quan hệ hai người chỉ là bạn bè." Nói đến đây liền ngưng một cái, sau đó ánh mắt ý bảo Tô Mộc im lặng, tiếp tục nói, "Có vài người không tin tin tức trên web nói, lại nói cậu mặt dày mày dạn dựa vào gần Tổng Từ Diễn, sau đó nói Tổng Từ Diễn cùng với bạn thân của hắn tới gặp cậu..."

"Tớ nhìn thấy chuyện này đã thấy tức giận rồi, nhưng vẫn muốn bảo trì mỉm cười. Tớ đành cầm đồ mang một bụng tức trở về, sau đó trên diễn đàn chia làm hai phe cánh, một cái nói hai người bọn cậu là bạn bè, một cái chính là chửi bới cậu." Hứa Ngọc nói đến đây, cũng có chút căm giận bất bình, giọng nói vì Tô Mộc mà bất bình.

Trong lòng Tô Mộc âm áp, đối Hứa Ngọc nhẹ nhàng cười một cái, cái cô nương ngốc này. Ở trong kịch bản ban đầu, kể từ khi Hứa Ngọc biết chuyện nguyên chủ sự tình, sau đó liên tục khuyên nguyên chủ tỏ tình với Tổng Từ Diễn một lần, dù sao là nam thần trong lòng cô nàng nhưng trong tình yêu lại rất ngu ngốc.

Nhưng là nghĩ đến đây, Tô Mộc cũng có chút cay mũi, lòng tràn đầy chua xót oán giận. Hắn là thật ngu ngốc trong tình yêu sao? Là thật ngốc sao? Tô Mộc cho rằng không phải là như vậy, chuyện này giống như người vĩnh viễn cũng gọi không dậy một người bất tỉnh một người già bộ ngũ, vĩnh viễn cũng khôn làm hắn cảm động được hắn yêu, thế cho nên sau khi nguyên chủ đi nước ngoài trừ ra Tạ Liễm cùng Hứa Ngọc cũng không có người hỏi đến, mọi chuyện trong nguyên bản cũng không nói rõ, hệ thống nói một câu "Cái này cần nội dung vở kịch phát triển đến một thời điểm nhất định có thể xarydo ra chủ yếu thời gian."

Khi nghe đến đó, Tô Mộc: Người thật đúng là lão heo mẹ mang nịt vú hết bộ mặt này lại bộ mặt kia:)

Trở lại việc chính.

"Mộc Mộc, bọn họ thật sự quá phận." Hứa Ngọc thấy ánh mắt Tô Mộc còn là một bộ hoà thuận vui vẻ, bộ dáng vui vẻ tràn trề, trong nháy mắt cảm thấy Tô Mộc quá không không chịu thua kém, nhưng lại vừa không có cách nào khác, không tài nào tức giận nổi.

"Ai." Hứa Ngọc nhìn thoáng qua Tô Mộc thờ dài một tiếng, "Nhìn bộ dáng thiếu não của cậu kìa, tớ thật lo lắng trên đường cậu sẽ bị người ta lừa mất."

Tô Mộc hắc tuyến, mở miệng phản bác, "Tớ biết mà, chẳng qua là cảm thấy không có bằng chứng phản bác lời nói của bọn họ." Cô mới không thừa nhận chính mình ngốc đâu.

Hứa Ngọc xoay người thu dọn đồ đạc mua ở siêu thị, nhẹ nhàng phun ra một câu nói, "A? Là vậy sao?" Trong giọng nói tràn đầy lấy lệ, hiển nhiên là không tin Tô Mộc một cái người lười biếng có thể làm ra chuyện gì kinh thiên động địa.

Tô Mộc bị thái độ Hứa Ngọc chọc tức, có chút nóng nảy, nhất thời không kịp suy nghĩ mang chuyện mình thích Tống Tử Diễn nói ra, Tô Mộc nói xong có hơi kích động, gò má nhiễm lên sắc đỏ hồng.

Sau khi nói xong, thấy Hứa Ngọc làm một bộ "Quả nhiên cậu có ý nghĩ này" nhìn mình, thế này Tô Mộc mới ý thức được mình vừa nói gì đó, bỗng chốc che chính miệng lại.

Xoay người, đưa lưng về phía này Hứa Ngọc, về mặt ánh mắt đều là ảo não. Ông trời ơi, trước hết để cho cô điều chỉnh tâm tình một cái, lúc này Tô Mộc mới cảm giác được cái gì gọi là khóc không ra nước mắt, nguyên chủ a, người thật sự là ở hồ cô a.

Tô Mộc không nghĩ tới một chút tính cách nguyên chủ, một chút tâm tình cũng sẽ ảnh hưởng đến cô. Tựa như nguyên chủ thích Tống Tử Diễn loại tâm tình này cũng có thể truyền lại cho Tô Mộc, cho nên làm cho Tô Mộc cũng như nguyên chủ đồng thời thích Tống Tử Diễn, chỉ là không giống nguyên chủ mãnh liệt như vậy mà thôi. Tựa như khi đó Tô Mộc thích Tô Cảnh Niên. Đối với loại chuyện này Tô Mộc không có cách khống chế nổi, cũng may là thế giới sau loại đi chứng này liền sẽ biến mất, hơn nữa hệ thống trợ giúp liền hoàn toàn tiêu trừ.

Tô Mộc nghĩ thầm, chỉ bằng mình dứt khoát bình nứt không sợ vỡ đi.

Vì vậy, liền xoay người lại đối mặt với Hứa Ngọc nói ra, "Không có sai, tớ thật là thích anh ấy." Con mắt nhìn chăm chăm Hứa Ngọc, kết quả phát hiện đối phương là một bộ tớ đã sớm biết.

Tô Mộc cảm giác dường như mình đang bị đùa bỡn, gian nan mở miệng hỏi lại, "Cậu biết?"

"Đúng vậy, thật ra là tớ đoán được." Hứa Ngọc này mới êm tai nói tới lí do tại sao cô nàng lại biết chuyện này, "Trước kia vừa mới nhập học không lâu, sau đó tớ đoán được có khả năng cậu thích Tống Tử Diễn, khi đó chỉ nghĩ cậu thích vì vẻ bề ngoài Tống Tử Diễn đẹp mắt mới có thể bị hấp dẫn, nhưng là về sau, trước đó không lâu khi cậu nói quan hệ giữa hai người, lúc này tớ mới xác định cậu thực sự thích hẳn."

Hứa Ngọc dừng lại sau đó nói tiếp, "Lẽ nào cậu không phát hiện cậu biểu hiện kỳ thật rất rõ ràng sao? Chỉ là không biết lí do gì gần đây cậu giống như thay đổi, đối với hẳn thu liễm không ít, nhưng vẫn nhìn ra được rõ ràng cậu rất thích hẳn."

"Mộc Mộc, ánh mắt một người không biết nói dối."

"Tớ biểu hiện rất rõ ràng sao?" Tô Mộc nghiêng đầu nhìn Hứa Ngọc, cảm giác mình đã rất thu liễm cảm giác thích hẳn rất nhiều rồi?

Nhưng sau đó, Tô Mộc liền rũ mắt xuống, ánh mắt âm trầm, nếu ngay cả Hứa Ngọc tiếp xúc không lâu cũng thấy được mình thích Tống Tử Diễn, nhưng vì cái gì hết lần này tới lần khác duy chỉ có mình hẳn nhìn không ra đây.

Vừa nghĩ tới đây, trong lòng Tô Mộc cũng có chút chua xót, sau đó nhẹ giọng mở miệng nói ra, "Ha ha, đúng vậy. Tớ rất thích anh ấy, từ nhỏ tớ đã rất thích anh ấy."

Lúc này Hứa Ngọc cũng dừng động tác thu dọn đồ đạc lại, lẳng lặng kéo Tô Mộc ngồi trở lại vị trí, nghe Tô Mộc nói, cô nàng biết lúc này Tô Mộc cần nhất là một người nghe cô ấy nói.

"Trước đó tớ cũng nói với cậu hai gia đình tớ có quan hệ với nhau, cho nên từ nhỏ tớ đã ở cùng với anh ấy, cùng nhau lớn lên. Lúc tớ còn nhỏ cơ thể yếu nhiều bệnh, không giống những bạn nhỏ khác ngày ngày chơi đùa, nhìn bọn họ tớ rất hâm mộ những đứa trẻ có thân thể khoẻ mạnh bởi vì bọn họ có thể tự do tung tăng chạy nhảy dưới ánh mặt trời. Cũng bởi như thế ở trong đám trẻ con kia ít nhiều gì cũng sẽ cổ kị thân thể tớ, thường xuyên không mang theo tớ đi chơi cùng. Khi đó một người tự chơi thật rất khó chịu."

"Về sau, về sau nhận biết Tống Tử Diễn, tớ về sau mới dời đến bên cạnh anh ấy, bởi vì cha mẹ là bạn bè, tớ liền thường thường chạy đến chỗ của anh ấy đi chơi, hẳn trước đây cũng giống hết bây giờ lúc nào cũng là bộ dạng nghiêm túc. Cũng bởi vì khuôn mặt đó đứa trẻ nào cũng sợ. Cùng khi đó rất hợp với tính cách của tớ, tớ cũng ngày ngày chạy đến nhà anh ấy chơi, anh ấy đọc sách, tớ ở bên cạnh anh ấy nháo, anh ấy cũng không đáp trả."

Tô Mộc dừng lại một chút, "Đại khái chính là dạng mặt lạnh tim nóng đi."

"Về sau, tớ phát hiện ở cạnh Tống Tử Diễn sau đó tớ có thêm rất nhiều bạn bè, biết Tạ Liễm, Tống Thời với một số người nữa."

"Khi đó tớ đã cảm thấy Tống Tử Diễn chính là thần may mắn của tớ, khi có hẳn ở bên cạnh tớ, vận may đều đến. Khi đó cảm thấy có thể quen biết Tống

Từ Diễm là vận khí tích mảy dòi."

"Cứ như vậy, ngày ngày từng ngày đi qua. Sự yêu thích với anh ấy ngày càng sâu, nhưng anh ấy lại không biết điều đó, vĩnh viễn sẽ không biết thích anh ấy."

"Tớ là vì anh ấy mới thi vào trường đại học này."

Nói đến đây, Tô Mộc này mới phát hiện không biết từ lúc nào nước mắt đã rơi đầy mặt, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào, "Nhưng gần đây tớ đột nhiên cảm thấy mình mệt mỏi quá."

Hứa Ngọc thấy thế, vội vàng lấy giấy lau nước mắt cho Tô Mộc, nhưng lại không biết nên dùng nói gì để an ủi Tô Mộc, tình cảm luôn là thứ làm người ta bị tổn thương. Người ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, người trong cuộc u mê. Hứa Ngọc không phải người trong cuộc cũng không cách nào có thể cảm giác được nội tâm của cô đang thống khổ giữa.

"Tớ không sao." Giọng nói Tô Mộc nghẹn ngào, thật ra Tô Mộc cũng là bị tình cảm của nguyên chủ cảm động đến mới có phản ứng như thế.

Cô có thể cảm giác được rõ ràng nội tâm nguyên chủ rung động, cùng tình yêu say đắm đối với Tống Từ Diễm.

"Ai." Tô Mộc không khỏi than nhẹ một tiếng, "Ngọc Ngọc, tớ không sao. Nói ra được, trong lòng dễ chịu hơn không ít."

"Tớ đi rửa mặt, sau đó chúng ta đi đánh boss được không?" Tô Mộc lau sạch sẽ nước mắt, nhìn Hứa Ngọc cười tươi như hoa.

Ừ." Hứa Ngọc nhẹ gật đầu, có hơi đau lòng nhìn cái người đang cố làm ra vẻ kiên cường kia. Nhưng vẫn nghe lời Tô Mộc, ngồi lại bàn mở máy tính ra, ngược lại thích Tô Mộc có thể quên phiền não.

Hứa Ngọc quay đầu lại nhìn thoáng qua bóng lưng gầy yếu của Tô Mộc, không khỏi nghĩ đến, ai, nam thần, hẳn là thật không hiểu, hay là giả vờ không hiểu?

Lập tức quay đầu nhìn vào máy tính, có một số việc vẫn là để người trong cuộc tự mình giải quyết sẽ tốt hơn, người khác coi như là lo lắng suông cũng không còn hữu dụng, nhiều lắm là chính là nhắc nhở bọn họ một cái.

Tô Mộc nhanh chóng rửa mặt liền lập tức đi ra, cùng Hứa Ngọc chơi đùa.

Thật ra Tô Mộc không nói cho Hứa Ngọc còn có một chuyện khác.

Đó chính là khi cãi nhau với Tống Từ Diễm, nguyên chủ từng hỏi qua Tống Từ Diễm có bao giờ hắn thích cô hay không, nhưng khi đó hắn không trả lời mà trầm mặc, cho nên trong lòng nguyên chủ thật sự có ý niệm buông tha cho tình cảm này.

Về sau, Tô Mộc xuyên vào. Trong lúc nhất thời cũng không nhớ ra được chuyện này, lần nữa lúc gặp Tống Từ Diễm ai cũng không nhắc lại chuyện đó. Tô Mộc khi đó quên, mà Tống Từ Diễm thì sao?

Tô Mộc nghĩ, không nhớ rõ cũng tốt. Đỡ phải đến khi mình ở chỗ đó lúng túng, ra vẻ mình tự mình đa tình.

Tô Mộc đối với nhiệm vụ lần này thật sự không đủ lòng tin.

Nhưng mà tương lai ai ai có thể nói trước được đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Thế giới V: Đại thần, thỉnh cầu đụng ngã 12

Edit+beta: Linhlady

Giết quái cả đêm hiện tại Tô Mộc có chút buồn ngủ.

Mí mắt lúc nào cũng muốn rũ xuống, con buồn ngủ nồng nặc như muốn cuốn sạch toàn bộ ý thức của Tô Mộc.

Nhưng Tô Mộc vẫn tự khuyên nhủ chính mình ngàn vạn lần không được ngủ, cô còn đang đi học, nhưng là vì sao tiếng của giảng viên càng ngày càng xa xôi?

Không sai, hiện tại Tô Mộc đang ở lớp Anh ngữ, học cùng giảng viên khó tính nhất trong hệ, được xưng là Diệt Tuyệt sư thái, sáng sớm hôm nay Tô

Mộc thiếu chút nữa chậm giờ. Nên biết người bị Diệt Tuyệt sư thái bắt được, lúc kiểm tra cuối kì sẽ bị khấu trừ học phần.

Cho nên môn học này, cho dù là Tô Mộc hay mọi người đều rất muốn đứng giờ, cơ hồ không người nào dám chậm trễ, đều là một bộ dáng an phận. Tự nhiên cũng có một số người tài cao mật lớn đi khiêu khích uy tín Diệt Tuyệt sư thái, kết quả không cần nghĩ cũng biết.

Hắn đã từng là vương giả, mà hiện thời... Hảo hán không đề cập tới chuyện anh dũng năm đó.

Tô Mộc còn đang cùng ý thức làm tranh đấu, kết quả con buồn ngủ chiến thắng. May mắn cô ngồi ở đằng sau, cái vị trí kia ở nơi rất hẻo lánh, không có việc gì, ngủ một giấc là tốt rồi.

Ừm, một lát thôi.

Suy nghĩ như vậy, Tô Mộc nằm sấp ở trên bàn ngủ.

Cũng có thể có thể là do bình thường Tô Mộc ăn ở tốt, một tiết học kéo dài 2 giờ, quả thực là không có ai phát hiện Tô Mộc ngủ. Vì vậy cô nằm như vậy ngủ một mạch đến tan học, tiếng chuông vang lên.

Tô Mộc vừa lúc bị chuông đánh thức, vô ý thức ngẩng đầu nhìn lên bục giảng, chỉ nghe thấy từ trong miệng Diệt Tuyệt sư thái phun ra một câu.

"Được rồi, hôm nay dừng tại đây, tan học." Nói xong, sửa sang xong giáo án rồi bước đi.

Điểm duy nhất ở Diệt Tuyệt sư thái khiến sinh viên thích nhất chính là từ trước đến giờ không bao giờ dạy quá tiết.

Tô Mộc cũng ngủ đủ, duỗi lưng một cái, thư giãn gân cốt một chút, trong nháy mắt cảm giác khó chịu khi nằm sấp ngủ cũng giảm bớt không ít.

Đơn giản dọn dẹp đồ đạc, Tô Mộc đi ra khỏi cửa, vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Hứa Ngọc đứng chờ đợi mình, môn cô nàng chọn học hôm nay, vừa lúc ở ngay cách vách.

Kỳ thật hôm nay, lúc Tô Mộc tới phòng học, thu hoạch không ít ánh mắt khác thường. Trong lòng cô tự nhiên rõ ràng biết là nguyên nhân gì, mặc dù rất không thoải mái, nhưng trên mặt vẫn là bộ dáng lạnh nhạt tự nhiên.

Ở cửa Hứa Ngọc nhìn cô phát phát tay, "Mộc Mộc, bên này."

Tô Mộc cũng tăng nhanh bước chân đi lại chỗ Hứa Ngọc, còn chưa kịp tới bên cạnh cô đã nghe thấy tiếng Hứa Ngọc nói.

"Mộc Mộc, cậu biết không? Ngày hôm qua cái tin trên diễn đàn bị xóa!"

"A?" Tô Mộc có chút không rõ nguyên do, "Xóa?"

"Đúng vậy! Hôm nay ở lớp tớ nghe bạn học nói, hôm nay mở ra nhìn quả nhiên sẽ không có, nói là hệ thống bị trục trặc." Mặc dù tối ngày hôm qua cô nàng có đi tìm quản lý viên yêu cầu hắn cắt bỏ, nhưng là tên quản lý viên kia thái độ ác liệt, tức giận thiếu chút nữa cô nàng đem đi động đập.

Không biết là hệ thống trục trặc thật sự hay là có nguyên nhân khác. Nếu như là do nguyên nhân khác, vậy chuyện đó là do ai làm? Hứa Ngọc suy nghĩ mãi không ra, cũng không thêm nghĩ cái vấn đề đáng ghét này nữa, cô nàng căn bản không suy nghĩ tới người kia.

"Không có a?" Tô Mộc vẫn có chút tâm tư của ông chủ nhỏ, dù sao ai cũng không muốn vô duyên vô cớ bị người khác nghị luận sau lưng. "Không có cũng tốt."

"Đúng vậy, không nói cái vấn đề này nữa. Mộc Mộc, chúng ta đi ăn cơm đi." Hứa Ngọc dùng một tay cầm sách ôm cánh tay Mộc Mộc, sợ chọc cho Tô Mộc nhớ tới chuyện ngày hôm qua, cũng không đi sâu hơn nghiên cứu cái vấn đề này.

"Ừ." Tô Mộc cũng không muốn đi để ý tới chuyện này nữa, nhưng lại vô thức suy nghĩ tới trang web của trường từ trước đến nay luôn ổn định, rất ít xuất hiện chuyện như thế này, hơn nữa lần này xảy ra trục trặc vừa vặn lại là liên quan đến mình, trong lòng Tô Mộc có một đáp án mơ hồ rất muốn làm rõ.

Hắn sẽ có một mặt này sao? Tô Mộc không thể không nghĩ tới đây chuyện này. Nhưng mà hắn lại không phải là người thích xen vào chuyện của người khác.

Tô Mộc lắc đầu, không muốn suy nghĩ tiếp.

Lúc này có thể Tô Mộc đã quên Tống Tử Diễn đối với cô không mấy quan tâm nhưng lại quản không ít chuyện, ví dụ như chuyện lần trước.

Không sai, chuyện này là do Tống Tử Diễn xử lý.

Chuyện là như vậy, sáng sớm hôm nay.

Tống Tử Diễn vừa vận buổi sáng không có lớp, hắn ở trong thư viện viết số hiệu, bởi vì chỗ đó so với ký túc xá thì yên tĩnh hơn không ít.

Bàn tay thành thạo không ngừng gõ bàn phím, viết số hiệu.

Đang chăm chú làm việc lại bị bạn cùng phòng đi cùng- - Trần Tư Nam quấy rối, Tống Tử Diễn nhẹ nhàng liếc mắt qua một cái.

"Tử Diễn, lần này không phải là tớ có vấn đề a. Là tiểu sư muội thanh mai trúc mã của cậu kia."

Tống Tử Diễn thu hồi ánh lạnh lùng, có chút ít hồ nghi, cô có thể có chuyện gì?

Thấy vẻ mặt Tống Tử Diễn lạnh nhạt, Trần Tư Nam có chút cảm giác bị thất bại, nhưng là hắn vẫn là chưa từ bỏ ý định, tiếp tục thêm dầu thêm mỡ nhìn Tống Tử Diễn nói, "Tử Diễn, cậu thật sự không muốn biết Mộc Mộc học muội xảy ra chuyện gì sao? Chuyện kia có thể nói là rất lớn a ~ "

Tống Tử Diễn nghe được cái kia xưng hô kia, vô ý thức cau mày lại, trong lòng có chút không vui.

Vừa thấy Tống Tử Diễn hơi có phản ứng, Trần Tư Nam cảm giác mình cách thành công không xa, nói tiếp, "Chắc chắn chắc, thật là một cô gái nhỏ đáng thương, hay là bởi vì cậu a."

"Có chuyện gì?" Tống Tử Diễn này mới mở miệng, môi mỏng màu anh đào nhạt nhẹ nhàng phun ra ba chữ.

"Nha, cậu xem." Trần Tư Nam thấy mình đã đạt được mục đích, cũng không làm ra vẻ, nhanh chóng cho Tống Tử Diễn xem chuyện trên diễn đàn trường.

Tống Tử Diễn nghiêng đầu vừa nhìn một cái, ngay dòng đầu tiên "Khiếp sợ! Sinh viên toàn trường thấy chuyện này mà rơi lệ, bên cạnh đại thần khoa máy tính lại xuất hiện một học muội bí ẩn, đây là bạn gái thân bí? Hay là chuyện do người có ý sắp xếp?"

Như vậy mảnh lời đề mục, rất tùy tiện, lại vô cùng bắt mắt, còn bị nhân viên quản lý cho lên top.

Lại thêm chủ đề "Có người" ý tứ hàm xúc cũng có chút ít vị sâu xa.

Tống Tử Diễn hoạt động con chuột, phát hiện dưới tin tức kia còn có ảnh hai người bọn họ cùng một chỗ, hắn nhớ lại ngày đó là Tô Mộc ngã bệnh sau đó cùng đi ăn cơm, lật đến phía dưới, rõ ràng chia làm hai phe cánh.

Ngôn từ có chút khó coi, chuyện này khiến hai hàng lông mày Tống Tử Diễn nhíu chặt. Đầu không tự chủ nhớ lại bộ dáng ngày đó khi Tô Mộc ngã bệnh, khuôn mặt sạch sẽ trắng nõn, đôi mắt ướt nhẹp mang hơi nước, nhìn thật ủy khuất.

"Tìm người xóa đi." Liền khẽ mở miệng nói.

"Tớ tìm." Trần Tư Nam nhún vai, "Nhưng mà nhân viên quản lý không ở đó, cũng không thấy hắn trả lời tớ. " Hắn cũng là vì lo lắng cho hạnh phúc huynh đệ mà lao tâm khổ tứ lắm chứ.

Nghe vậy, Tống Tử Diễn không biết mình như thế nào, ma xui quỷ khiến, vì vậy trực tiếp động thủ đem một bộ phận diễn đàn làm tê liệt. Đợi đến hắn hồi thần mới biết mình vừa làm gì, đúng là tay nhanh hơn não.

Một bên Trần Tư Nam mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng lại là một bộ ta cũng biết sẽ như vậy, ở một bên tặc cười hi hi.

Tống Tử Diễn không để ý tới động tác của Trần Tư Nam, sau đó làm như không xảy ra chuyện gì không coi ai ra gì tiếp tục hoàn thành số hiệu.

Mà trong lòng Tô Mộc cũng nghĩ ra đáp án chỉ là không có cách nào chứng thật thôi.

--

Thời gian trôi qua nhanh.

Tô Mộc tính toán một chút, hôm nay, chính là ngày nam nữ chủ chính thức gặp nhau lần đầu tiên ở trong trò chơi.

Mặc dù cũng cùng nữ chủ Lâm Liễu tạo quan hệ tốt, có thể bảo đảm hôm nay nữ chủ sẽ không xuất hiện ở bản đồ chân trời góc biển, đó là bởi vì Tô Mộc hẹn Tạ Liễm cùng Lâm Liễu đánh phụ bản.

Nhưng cho dù là như vậy Tô Mộc vẫn có chút không an tâm, cô nghĩ bản thân vẫn nên tự đi nhìn một cái thì hơn, dù sao chức nghiệp của cô là bà vú, giúp Tống Tử Diễn một chút vẫn là không có việc gì đi.

Huống chi, mấy ngày nay cô mất ăn mất ngủ để nâng cao đẳng cấp cùng trang bị, hiện tại cô đã là cấp bảy mươi bảy, Tạ Liễm cấp bảy mươi ba, Lâm Liễu là cấp tám mươi, mà Hứa Ngọc cũng là ba ngày cầu cả hai bữa giăng lưới, khó khăn lắm mới lên cấp năm mươi bảy.

Đi theo nhóm người Tô Mộc điên cuồng thăng cấp, cùng nhau xoát phụ bản, coi như người không đánh, cộ kinh nghiệm cũng có thể thăng nhiều cấp, Hứa Ngọc chính là làm như vậy, cho nên cô nâng ần đi theo, sau đó liền bắt đầu xem phim Hàn ngắm các oppa.

Vì vậy biến thành Tô Mộc một bộ chịu khó chăm chỉ, mà người kia lại lười biếng hết phần.

Còn về chuyện hai người còn lại trong phòng. Ngày đó Tô Mộc mua một đồng đồ ăn vặt muốn xoa dịu mối quan hệ, sau hôm ấy mặc dù cũng không có

quen thuộc quá mức, nhưng so với lúc trước cái loại này quan hệ tốt hơn nhiều. Mấy người trong lúc đó còn có thể vui đùa ầm ĩ một phen, nhưng hai người cùng phòng cũng thường không ở ký túc xá.

"Thùy Thùy, Tư Vũ, Ngọc Ngọc các cậu đánh tiếp phụ bản đi." Tô Mộc ghé vào micro nói, "Tớ muốn đi tới bản đồ của chân trời góc biển tìm một loại thuốc, chỉ thiếu mình nó là có thể chế được rồi."

"Hiện tại đoán chừng lại muốn đổi mới rồi, tớ muốn đi phòng thủ, nếu không bị người khác lấy ánh sáng."

Nữ chủ lúc trước chính là muốn chế tác "Điều thủ hồi xuân", mới tới đó hái thuốc, hơn nữa loại thuốc kia cái phải đợi mười hai giờ mới mọc lại, số lượng không nhiều, nhưng sau một thời gian sẽ có. Cho nên mỗi lần đoạn thời gian kia, muốn chế thuốc đẳng cấp đủ cho mọi người dùng thì chỉ có thể xếp hàng lần lượt.

Thường xuyên có người vì thế vung tay, nên biết một viên "Điều thủ hồi xuân" rất hiệu quả, có thể trực tiếp để cho người bổ sung máu.

Thật sự là vào nhà cướp của, ở nhà du lịch, giết người diệt khẩu chuẩn bị thuốc hay a.

Tô Mộc: _(:3" ∠)_

Lần này Tô Mộc giúp nữ chủ sống, thay nữ chủ chế được, vừa vặn cô cũng muốn chế được.

"Được." Ba người cùng đồng thanh đáp lời.

"Tốt lắm, tớ đi trước. Tớ để các cậu cùng một tổ đi." Tô Mộc nói xong, liền điều khiển nhân vật rời đi chỗ đó, dùng bản đồ quyền trục.

"Được đi đi, sao sao ~" Giọng nói Tạ Liễm vui sướng từ trong tai nghe truyền tới.

"Cảm ơn Từ Từ ~" Lâm Liễu cũng ứng tiếng nói, mặc dù cô nàng có loại cảm giác giống như bây giờ mình nên làm một chuyện khác, nhưng không nghĩ ra là chuyện gì, liền đề xuống sự khác thường này.

"Từ Từ!" Hứa Ngọc kêu Tô Mộc một tiếng, trông thấy Tô Mộc chuyển hướng nhìn mình, liền bắt tim cho cô xem.

Sau đó, gấp rút đánh phụ bản.

Tô Mộc suy nghĩ một chút mình muốn hái 25 gốc cây được, một tổ 20 viên. Bởi vì đây là loại quý hiếm, cho nên cho dù có cái này hái thuốc, còn phải có cả được khác. May mắn Tô Mộc điên cuồng xoát phụ bản, cũng chuẩn bị không sai biệt lắm.

Cộng thêm lúc trước cô hái 55 gốc cây, chuẩn bị cho bốn tổ, chính cô một tổ, sau đó các cô ấy mỗi người một tổ.

Đến chỗ đó, người không nhiều, nhưng cũng không ít. Tô Mộc nhanh chóng đến một cái địa phương mình bình thường hay hái thuốc, vẫn là những loại thuốc kia. Tô Mộc chào hỏi liền không nói thêm gì nữa, bởi vì thường xuyên đến đây hái thuốc, cho nên có vài người nhìn quen mặt id của cô.

Thời gian vừa đến, Tô Mộc nhanh tay lẹ mắt hái, con mắt không chớp mắt nhìn chăm chăm màn hình, liều mạng hái được, chỉ cần đổi mới liền hái.

Hai mươi phút đi qua, Tô Mộc cuối cùng hái hết được, mò ra ba lô vừa nhìn, có 82 gốc cây được.

Tô Mộc nghĩ thầm, vừa vặn tốt quá.

Con mắt thuận thế đã nhìn thấy một người trước bị một cái NPC "Đỡ tổ" cấp cứng rắn nhét này nọ, Tô Mộc đến nay đến không biết là sao thế này, không thể giao dịch, không thể vứt bỏ, cái gì cũng không thể. Tô Mộc có chút ít nổi giận, nghĩ thầm tính, không phải cho nó một vị trí sao, hơn nữa vạn nhất là bảo bối thì sao.

Tất ba lô đi, đi tới tọa độ bản đồ của chân trời góc bể mà đi. Bởi vì nam chính khi đó đánh boss chính là ở địa phương nơi rất hẻo lánh, cơ hồ không có người chơi đi qua.

Đó cũng do Tổng Từ Diễn không cẩn thận đụng phải boss ẩn hình, rơi xuống vật phẩm nghe nói rất đáng tiền, xem kịch bản biết, đó cũng là bộ kiện trọng yếu mà Tổng Từ Diễn đang cần.

Thế giới ưu đãi nam chính không tệ a.

Tô Mộc đi dạo một vòng, cuối cùng ở một cái thác nước thấy đỉnh đầu nhân vật này "Nhất chiếc thuyền con" id Tổng Từ Diễn, hẳn chính phí sức đánh boss.

Tổng Từ Diễn cũng không nghĩ đến, hẳn hôm nay cũng giống như bình thường đi đến bản đồ chân trời góc biển phương đánh trang bị, kết quả trước mặt bỗng tối sầm, liền gặp thấy cái boss này.

Hắn là nên nói vận khí tốt, vẫn là kém đây? Được của hắn còn khóa ở trong thương khó, còn chưa kịp đi lấy đã gặp loại chuyện này.

Tô Mộc thấy Tổng Từ Diễn đánh đã hơi đuối sức, cho dù Tổng Từ Diễn là đại thần, nhưng đây là boss trăm năm khó gặp không giống loại boss bình

thường đánh một hai cái là chết.

Tổng Tử Diễn chơi là thuộc tính thích khách, độ sát thương cao nhưng máu ít.

Nhưng kỹ thuật của Tổng Tử Diễn cũng không phải là dễ cho đẹp, cái tên boss kia cũng không có đựng được một cái vạt áo của hắn.

Tô Mộc xem động tác hắn lưu loát liên tiếp quán, không dừng lại chút nào, nhưng là không biết vì sao khi boss tung một búa xuống, Tổng Tử Diễn lại không động. Tô Mộc nhìn thấy có chút nóng nảy, tâm không khỏi co lại một cái, thay Tổng Tử Diễn lo lắng.

Kết quả vẫn bị tụt hơn phân nửa nữa, mắt thấy giá trị chống Tổng Tử Diễn đỡ không đi xuống, Tô Mộc sẽ dùng "Roi anh đào" trợ giúp, nên biết cô nhưng rất chú trọng cái này, cho nên cơ hồ tất cả kỹ năng điểm đều dùng để đổi "Roi anh đào", cho nên cô giúp hồi máu dị thường cao.

Tổng Tử Diễn kinh ngạc, máu của mình lại đầy. Hắn tính toán không có thuốc, hắn cũng không lo lắng cho mình, bởi vì hắn là có nắm chắc mười phần chính mình sẽ thắng, vừa rồi chỉ là nghĩ nhìn một chút xác định điểm trí mạng của boss mà thôi.

(Trước mặt) (Nhất Khúc Tân Từ): Đại thần, cẩn thận.

Tổng Tử Diễn thấy kênh trò chuyện trước mặt, cũng biết đây là người trợ giúp mình, vội vã nhìn thoáng qua, nhớ kỹ cái id này lại bắt đầu đánh quái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 62: Thế giới V: Đại thần, thỉnh cầu đụng ngã 13

Edit+beta: Linhlady

Khu giá trị tức giận đã đầy, lợi dụng cái này cấp quái tăng tăng một kích, cuối cùng quái ầm ầm ngã xuống đất.

Trước màn ảnh Tô Mộc lặng lẽ hô một ngụm, mặc dù biết Tổng Tử Diễn cuối cùng sẽ thắng, nhưng vẫn còn có chút căng thẳng.

Nhưng rất nhanh Tô Mộc phát hiện mình làm điều thừa. _(:3" ∠)_ bởi vì đại thần căn bản không cần mình trợ giúp, hắn chỉ là đang quan sát boss kia mà thôi, khi cô ở phía sau hắn, hắn không còn có rút qua một chút máu!!! Ý tứ chính là mình không bổ sung hắn cũng không có việc gì, dù sao hắn cũng không sẽ chết.

Tô Mộc có chút quần bách, mình giống như tự mình đa tình QAQ thật muốn tìm cái lỗ để chui vào a _(:3" ∠)_

Sau đó, hệ thống trò chơi xuất hiện một hàng chữ.

"Người chơi (nhất chiếc thuyền con) đánh chết boss cần thần giả."

Chỉ vài lời đơn giản như vậy, kênh thế giới liền nổ oanh.

(Thế giới) (dẹt hoa trên găm): Ta thiên, ta không có nhìn lầm đi?? Nhất Diệp đại thần??

(Thế giới) (ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng là như hoa): (móc mũi. jpg) lầu trên ngơ xem không có sai, là nhất Diệp đại thần!!

(Thế giới) (ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng là như hoa): Đại thần, đại thần, đàm mê nhìn ta!!

(Thế giới) (mua bán nhất định phải thành): Thu chém hồn, bán thêm.

(Rhé giới) (ta khả năng là giả): A a a! Đại thần!! Thật lâu không được thấy đại thần! Ông trời của ta, đại thần đánh quái gì vậy??

(Thế giới) (là ai cửa sổ gõ lão từ): Nhất lá, người thế nhưng công ta đánh cần thần giả???

(Thế giới) (đỏ mắt vành mắt): Cửa sổ đại thần đã ở đây?? Lão công, mau ra đây!!!

(Thế giới) (ướt đũng quần): Lão bà, nhìn ta! Nhìn ta!

(Thế giới) (người ba ba ta): Uy yêu yêu linh sao? Trên lầu đang ngược cầu!

(Thế giới) (đỏ mắt vành mắt): Hừ, ta muốn đại thần! (háo sắc mặt. jpg)

(Thế giới) (ướt đũng quần): Lão bà, riu rít riu rít

(Thế giới) (ta có cái bảo bối người muốn xem sao): Ai có thể ra để giải thích một cái, cái gì là căn thần giả được không???

(Thế giới) (thúc thúc không hện chúng ta không hện): Uy uy uy, thí âm bình thường, khụ khụ khụ khụ.

(Thế giới) (thúc thúc không hện chúng ta không hện): Căn thần giả chính là boss ẩn hình trên mặt đất ở bản đồ chân trời góc biển, chính thức có nói qua, cái này gặp phải tỷ lệ cơ hồ là phần trăm 0 giờ. Nói quái kia toàn thân đều là bảo vật bối, roi xuống trang bị lại là cực phẩm, còn có một chút cực phẩm trang bị muốn khám bảo thạch.

(Thế giới) (thúc thúc không hện chúng ta không hện): Nhất Diệp đại thần thật sự là nhân phẩm nô tung, người này là kiếp trước cứu vớt địa cầu sao? Tỷ lệ thấp như thế, cũng có thể gặp!!

(Thế giới) (người qua đường Ất): Lợi hại như thế?!!

(Thế giới) (Phong nha đầu): Nhất Diệp đại thần là ai a? Thật muốn biết a!

(Thế giới) (ước dừng quần): Trên lầu là mới tới đây hay sao? Khó trách không biết rõ đại thần! Khụ khụ khụ, lão ước muốn nhập học.

(Thế giới) (biển sâu cùng sâu): Chuyển đến băng ghế.

(Thế giới) (nhẹ nhàng): Chuyển đến băng ghế.

(Thế giới) (người qua đường Giáp): Chuyển đến băng ghế.

(thế giới) (băng ghế): Chuyển ta làm cái gì??

(Thế giới) (ta vẫn chỉ là đứa bé a):...

...

(Thế giới) (ước dừng quần): Nhất chiếc thuyền con là đứng đầu danh sách đại thần, cũng là bang chủ của bang. Nhất Diệp đại thần lâu dài chiếm cứ bảng xếp hạng tò chơi, như cái gì trang bị, đẳng cấp chờ báo danh, nhân khí cực cao...

Tiếp đến, ước dừng quần cung cấp cho tân thủ thông tin giới thiệu về đại thần, ngược lại cấp những người chọc cho không ít người chơi nữ trong lòng nhộn nhạo, nên biết nữ sinh đối với người lợi hại không có quá nhiều tình cảm, đương nhiên dưới tình huống nếu không biết rõ tướng mạo đối phương, liên tính đối phương là thật xấu, dưới tình huống không biết gì, cũng sẽ bị làm cho đẹp không ít.

(Thế giới) (Phong nha đầu): Thật là đẹp trai a (hảo sắc mặt. jpg)

(Thế giới) (Mary Sue thiếu nữ): +1

(Thế giới) (băng ghế): +1

(Thế giới) (nhìn, ai ở ca hát): +10086

(Thế giới) (từ nay về sau): + thẻ căn cước

(Thế giới) (riêng một ngọn cỏ): Dừng quần, người nói chuyện, ta liền không thích nghe! Vì cái gì bên trong không có ta???

(Thế giới) (riêng một ngọn cỏ): Trên báo vị trí của người.

(Thế giới) (đỏ mắt vành mắt): (123, 258), ta là lòi phong không cần cảm ơn!

(Thế giới) (ước dừng quần): Ta khả năng cười giả lão bà!!!

(Thế giới) (mua bán nhất định phải thành): Thu thạch anh ngọc, thêm thêm thêm.

(Thế giới) (Thủy Dao): Kinh hải hiện giả hiện ra dữ dội tràng!

(Thế giới) (Thủy Quang Tiếp Thiên): Ta muốn đi vậy xem)

(Thế giới) (biển sâu cùng sâu): Cộng thêm ta, vậy xem +1

(Thế giới) (đỏ mắt vành mắt); vậy xem +1

...

Xem kênh thế giới một mảnh náo nhiệt, Tô Mộc không khỏi cảm thấy buồn cười, còn có Tạ Liễm các cô cũng đã ở đó tham gia náo nhiệt.

Ngược lại người trong cuộc Nhất chiếc thuyền con lại không có động tĩnh gì, ở trước mặt Tô Mộc không nói một lời nhất trang bị rơi xuống, động tác không có chút nào bởi vì kênh thể giới não loạn mà quấy nhiễu đến.

"Ngọc Ngọc, các cậu cũng là đủ, ha ha ha ha ha." Tô Mộc vừa hướng Hứa Ngọc, một bên thao tác nhân vật của mình, chuẩn bị rời đi chỗ đó.

Dù sao, có một chút lúng túng.

(Trước mặt) (Nhất Khúc Tân Từ): Hắc, đại thần, người cứ từ từ, cứ từ từ.

(Trước mặt) (Nhất Khúc Tân Từ): Ta đi trước, đại thần, tạm biệt.

Gõ chữ xong, Tô Mộc này mới yên tâm rời đi, dù sao mình đến nơi này chính là vì Tống Tử Diễn, hiện tại mục đích đạt được, lập tức điều khiển nhân vật rời đi.

Trong nháy mắt chuẩn bị đi, Tô Mộc nhanh mắt thấy Tống Tử Diễn đánh ra hai chữ "Cảm ơn", sau đó bị truyền tống về thành.

Sau khi truyền tống về, Tô Mộc tìm được một cái chợ nơi hẻo lánh nhỏ, một mình ở bên trong kéo ra xưởng chế được, bắt đầu chế tác (điệu thủ hồi xuân).

Bởi vì một lần chế tác có hạn chế (điệu thủ hồi xuân) số lượng, cũng chỉ đủ số lượng một tổ, cho nên Tô Mộc lặp lại động tác bốn lần, mỗi tổ đại khái mất 30 giây.

Sau khi hoàn thành, Tô Mộc phân loại dùng bưu kiện gửi đi cho các cô.

"Các cậu nhận được chưa?" Tô Mộc ở méo mó nhẹ nhàng hỏi.

"Nhận được." Lâm Liễu mở bưu kiện, "Cảm ơn Từ Từ, xoxo."

"Nhận được." Tạ Liễm cũng nhận được bưu kiện, tiếp theo chính là Hứa Ngọc.

"Đúng rồi, Từ từ, khi đó có phải cậu cũng đang ở chân trời góc biển hay không?" Tạ Liễm hưng trí bưng bưng hỏi.

"Đúng vậy." Tô Mộc đại khái đoán được Tạ Liễm muốn hỏi mình cái gì.

"Vậy cậu có nhìn thấy nhất Diệp đại thần hay không a??" Hứa Ngọc tiếp lời của Tạ Liễm, giọng nói vô cùng hứng thú.

"Đúng vậy, tớ ở bên cạnh hắn." Tô Mộc đành phải thành thật trả lời, dù sao giấu giếm cũng không có ý gì.

"A a a a a."

Bên tai truyền đến tiếng thét chói tai Tạ Liễm cùng Hứa Ngọc, Tô Mộc bày tỏ mừng rỡ đều muốn bị xuyên phá, đem tai nghe lấy ra xa, đợi đến các cô khôi phục lúc bình thường mới thả về.

"Mộc Mộc, cậu thật sự nhìn thấy?? Printscreen sao?" Hứa Ngọc tháo tai nghe xuống, chạy đến bên cạnh Tô Mộc mặt mũi tràn đầy hào hứng hỏi.

"..." Tô Mộc trầm mặc một chút, "Không có." Cô đều căng thẳng muốn chết, như thế nào còn nhớ đi printscreen.

"..." Hứa Ngọc cũng trầm mặc, sau đó nâng thân thể có chút mệt mỏi (?) trở lại vị trí.

"Đồng chí Từ Từ nhà chúng ta thế nhưng không có printscreen, tổ chức thực thương tâm." Hứa Ngọc có chút ỉu oải ở méo mó.

"Mặc niệm ba giây." Tạ Liễm đi theo ứng tiếng nói.

Lâm Liễu: "..."

Tô Mộc: "..."

Tô Mộc: _ (:3" ∠)_

Tràng kịch này cứ như vậy mà kết thúc.

Sau đó, bốn người xoát hai lần phụ bản rồi từng người logout.

- -

"Từ từ, cậu muốn làm bà vú thuần khiết sao?"

Tô Mộc nằm ở trên giường nghĩ tới cái vấn đề Lâm Liễu hỏi mình. Bà vú huân khiết? Độc thầy thuốc phát ra cao, bà vú thuần khiết phát ra thấp.

Tổng Tử Diễn nghề nghiệp ở trong trò chơi đặc biệt là một nghề nghiệp đặc sắc, kỹ năng hiệu quả đặc biệt hoa lệ, có được nhiều loại khổng chế kỹ năng. Tóm lại, là một cái nghề nghiệp đặc biệt toàn năng, nhưng là muốn chơi tốt cần thời gian rất lâu luyện tập, đối với trang bị yêu cầu tương đối cao. Trò chơi giai đoạn trước phát ra khá thấp, là một cái so sánh thiên hậu kỳ nghề nghiệp.

Là bà vú phụ bản hoạt động pvp cách chơi mang nghề nghiệp nhất định, nhưng theo đẳng cấp dần nâng cao, người chơi đối với bà vú thao tác yêu cầu cũng càng ngày càng cao, có một số đội ngũ thậm chí sẽ để bà vú gánh chịu nhiệm vụ kéo tiêu quái, giá trị trào phúng tương đối cao.

Chao ôi, kỳ thật bản thân Tô Mộc càng ưa thích chơi cận chiến. Chỉ là mỗi lần chơi trò chơi cận chiến nhân vật đều có chút xấu, cho nên Tô Mộc đều chơi chức nghiệp bà vú, pháp sư.

Tô Mộc: Buông tay.

Nửa tháng nửa năm là tới thi cuối kì, Tô Mộc ở b đại cũng chờ đợi nhanh nhanh hết học kỳ, sau chuyện diễn đàn, sau đó Tô Mộc phát hiện mình ở trong trường học nổi tiếng hơn trước kia, đều nhanh cùng nữ chủ Lâm Liễu nổi danh.

Hơn nữa người trong trường học còn làm một cái danh sách hoa khôi của trường, nữ chủ tự nhiên là nổi tiếng nhất, Tô Mộc đâu, xếp hạng tên thứ tư. Người thứ hai thứ ba đều là bạn cùng phòng của nữ chủ, vị trí thứ năm cũng là cùng phòng với nữ chủ nốt, có thể nói các cô ấy là căn phòng kí túc xá có giá trị nhan sắc cao nhất.

Tô Mộc bị kẹp ở giữa có một loại cảm giác không nói thành lời, bất quá rất nhanh, loại cảm giác này liền bị cuốn theo kì thi sắp tới.

Còn có nửa tháng liền thi giữa học kỳ, Tô Mộc không biết vì sao trong lòng có chút khẩn trương, mặc dù cô ở thế giới của mình cũng xem như là nổi bật, nhưng vẫn còn có chút căng thẳng. Vì vậy bắt đầu một khắc cũng không dừng học tập, nên biết, nguyên chủ thi giữa học kỳ không từng có, về sau đi thi lại mới miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn.

Tô Mộc không nghĩ đến lúc thất bại, sau đó người ta ở nhà thoải mái trải qua nghỉ đông, cô ngược lại phải chạy đến trong trường học đi tham gia thi lại, dạng kết quả này, cô cự tuyệt, cho nên cô quyết định hiện tại thật tốt học tập một phen.

Mà Hứa Ngọc vốn đang là một bộ thành thoi nhân hạ, không lo lắng chút nào cuối kỳ kiểm tra sẽ đạt tiêu chuẩn hay không, nhưng cô nàng cũng có chút kinh ngạc với Tô Mộc, nên biết gần nửa học kỳ Tô Mộc cũng giống như mình.

Nhưng mà, khi cô nàng nhìn thấy Tô Mộc ở chỗ đó liều chết liều sống học tập trong, mình ngược lại thoải mái như thế, cho nên làm cho Hứa Ngọc cũng căng thẳng theo, cuối cùng cũng bắt đầu khí thế ngất trời học tập.

Vào thời gian này, thư viện nhưng so với bình thường người ra vào nhiều gấp bội, đi trễ một chút liền không có chỗ ngồi trống, cho nên Tô Mộc cùng Hứa Ngọc đều sớm một chút đi chiếm vị trí.

Hai người bắt đầu ngày ngày ở thư viện, còn như trò chơi mà nói, hai người vẫn là cố định đi hoàn thành một cái nhiệm vụ liền logout.

Tạ Liễm cùng Lâm Liễu cũng là như thế.

Nhưng may mắn là, thời điểm trò chơi đều không có có hoạt động gì.

Ngày cứ như vậy đi qua.

Ngày kiểm tra đến, mỗi người đều ít nhiều có chút khẩn trương, mong đợi không cần nọ môn, dù sao ai cũng chẳng muốn lúc đang chơi vui vẻ lại đến trường học thi lại, hơn nữa chuyện này cũng liên quan tới việc nhận chứng chỉ tốt nghiệp.

--

"Hô ~ cuối cùng thi xong!" Hứa Ngọc dài thở ra một hơi, giống như vừa trải qua đại nạn.

Kiểm tra thi xong, dĩ nhiên là bắt đầu thu dọn đồ đạc về nhà.

Tô Mộc cùng Hứa Ngọc sớm vào một ngày trước buổi tối thu thập xong mọi thứ, hiện tại đang đợi người trong nhà đến đón mình.

Tô Mộc cẩn hành lí của mình, chậm rãi đi xuống bậc thang. Vào lúc này không có người nào, bởi vì bây giờ rất nhiều người còn đang thu dọn đồ đạc.

Hứa Ngọc đã xuống lầu dưới, mà Tô Mộc còn ở chậm chạp xách, dù sao không có người nào.

Sắp tới cửa, Tô Mộc ngẩng đầu đã nhìn thấy Hứa Ngọc nhìn mình như muốn nói gì đó.

Tô Mộc mòng bức, "Cái gì?"

Tiếp theo, Hứa Ngọc lại nói một lần, Tô Mộc này mới nhìn rõ ràng.

Tổng Từ, Diễn, ở đây, ngoài, cửa.

"Tổng Từ Diễn ở cửa?" Tô Mộc tái diễn một lần, "Tổng Từ Diễn ở cửa!!"

Tiếp theo một thân ảnh che ở trước mắt Tô Mộc, Tô Mộc ngẩng đầu, "Anh Từ Diễn."

"Ừ, hành lý đưa cho anh đi." Đi đến sau lưng Tô Mộc thuận tay tiếp nhận hành lý trong tay Tô Mộc, trực tiếp đi.

Tô Mộc có chút không rõ nguyên do, nhưng vẫn là chạy chậm vội vàng đi theo, "Anh Từ Diễn, chờ một chút."

Thấy Tổng Từ Diễn quả nhiên là dừng lại bước chân, "Em cùng bạn học nói một chút."

Tô Mộc cùng Hứa Ngọc nói xong cũng đi theo đằng sau Tổng Từ Diễn, nhưng mà Tổng Từ Diễn chân dài, đi mau. Tô Mộc theo không kịp, đành phải ở phía sau vừa đi vừa chạy mới miễn cưỡng đuổi kịp.

Có lẽ Tổng Từ Diễn cảm giác được nữ sinh khác thường, cũng thả chậm bước chân. Tô Mộc lúc này mới đi đến cạnh hắn, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn dò hỏi, "Anh Từ Diễn, là ba ba em bọn họ lại không đến đón em sao?"

Tô Mộc hỏi cái này cũng có nguyên nhân, từ nhỏ, công việc cha mẹ nguyên chủ công tác thập phần bận rộn, thường thường không có cách nào khác đi đưa đón nguyên chủ. Cho nên bình thường đều là từ Tổng gia cùng Tạ gia hỗ trợ cùng nhau đưa đón, dù sao đều là một trường học.

Bởi vậy nghĩ đến, chỉ có thể như vậy.

"Ừ." Nghe trong giọng nói Tô Mộc tràn đầy thất lạc, Tổng Từ Diễn chẳng biết tại sao có chút bực bội, nhưng vẫn nhẫn nại hỏi đáp.

Tô Mộc nghe xong cũng không nói tiếp, rõ ràng biết rõ đáp án, nhưng vẫn là muốn hỏi, không hiểu sao thấy chua xót.

Cứ như vậy đi theo Tổng Từ Diễn, cho dù như thế này, Tô Mộc vẫn cảm giác được nguyên chủ đối Tổng Từ Diễn ý lại, cùng cảm giác an toàn. Tâm tình vốn đang khổ sở cũng khá hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Thế giới V: Đại thần, thỉnh cầu dung ngã 14

Edit+beta: Linhlady

Dọc theo đường đi, Tô Mộc tiếp nhận không ít ánh mắt nhìn chăm chú. Ngược lại trong lòng cô cũng không quá khó chịu, dù sao cô cũng quen với việc này rồi.

Lần này Tổng Từ Diễn tự động hỗ trợ giúp cô xách hành lý mặc dù cô có chút kinh ngạc không biết tại sao hắn lại đột nhiên tốt bụng như thế, nhưng cũng nhanh chóng hiểu dụng ý của hắn.

Tổng Từ Diễn hành lý, Tô Mộc ở bên cạnh hắn đi tới. Bộ dáng hai người còn tựa hồ rất quen thuộc, lần trước trên diễn đàn phi báng Tô Mộc giờ thấy vậy chẳng khác nào tự vả vào mặt. Hơn nữa quan hệ của hai người cũng có chút ý vị sâu xa.

Nghĩ tới đây, Tô Mộc có chút kinh ngạc nhìn sang, gò má Tổng Từ Diễn bị trời chiều chiếu vào đẹp mắt lại lạnh lùng, nhưng trong lòng cô lại ấm áp.

Chuyện này có nghĩa là hắn cũng có chút để ý mình phải không?

Trong lòng Tô Mộc một trận mừng thầm, nhưng là trên mặt lại không thể biểu hiện quá rõ ràng, cố nén cười ý trên mặt cô cũng có một tia dữ tợn. Chọc cho mọi người ào ào cho rằng nghị luận bị người phát hiện, liền giả vờ giả vịt tránh ra.

Tổng Từ Diễn mặc dù mắt nhìn phía trước, nhưng là vẫn có thể cảm giác được cô gái bên cạnh lúc thì thất lạc, lúc thì tâm tình vui sướng.

Chuyện này là như thế nào?

Nam nhân anh tuấn lông mày khế nhăn lên, nhưng hắn cũng không phải là không có kiên nhẫn, mà là mang theo điểm nghi hoặc, cùng hứng thú mà chính hắn đều không có ý thức được.

Tự nhiên Tô Mộc cũng không biết tâm lý nam nhân hoạt động, cô còn đang cố bảo trì vẻ mặt mỉm cười đây.

"Tớ đang thắc mắc tại sao lần này cậu đi nhanh như vậy? Thì ra là đi đón học muội a." Một người nhuộm đầu tóc màu bụi, mặc áo lông dài rộng hướng

về phía bọn họ đi tới.

Tô Mộc nghĩ thầm, căn cứ theo miêu tả trong kịch bản, cô đoán đây cũng là một trong số bạn cùng phòng của Tống Tử Diễn - - Lâm Thần, người tuyệt đối là một người bảnh bao, về sau ở trong trò chơi thích bạn cùng phòng của nữ chủ - Du Hạm, quần quít chặt lấy, cuối cùng ôm được mỹ nhân về.

Người kia lại gần, lúc này Tô Mộc mới nhìn rõ mặt hắn, bên trái lông mày có một nốt ruồi, tuấn mỹ tà khí thập phần, cười mỉm.

Quả nhiên là thể giới ngôn tình, ngay cả vai phụ cũng khiến người ta cảnh đẹp ý vui. Mỗi một người đều có khuôn mặt đẹp, nghĩ tới đây cô mới nhớ còn một người bạn cùng phòng của Tống Tử Diễn nữa cô chưa gặp qua.

Rõ ràng đang nói chuyện với Tống Tử Diễn, nhưng ánh mắt lại vô tình hay cố ý hướng trên người Tô Mộc nghiêng mắt nhìn, tựa hồ muốn cho Tống Tử Diễn có thể mở miệng giới thiệu người bên cạnh hắn một cái.

Người kia muốn đề tay lên vai Tống Tử Diễn, lại bị hắn né tránh, người kia cũng không giận, nếu ở Tống Tử Diễn không làm gì được thì đành phải ra tay từ Tô Mộc.

"Học muội, anh là Lâm Thần." Nói xong, hắn cười lên lộ ra hàm trắng trắng tinh, cả người lộ ra đáng vẻ vô tội, tựa như muốn cho Tô Mộc bỏ xuống đề phòng đối hắn.

"Học muội, em tên là gì a?" Con mắt trong trẻo vô tội nháy mắt, kì thực đã là câu dẫn không ít tâm hồn thiếu nữ nhện nhện.

Nhưng ngược lại Tô Mộc lại có cảm giác sói xám đang hỏi cô bé quàng khăn đỏ, một bộ không có lòng tốt.

Ta là con người ngoan ngoãn, cô nghĩ thầm sau đó Tô Mộc vẫn là trả lời hắn, "Chào học trưởng, em tên là Tô Mộc."

Cô mới nói xong, trông thấy trong nháy mắt Lâm Thần kinh ngạc, lập tức liền khôi phục trạng thái bình thường, "Thì ra em chính là Tô Mộc học muội a ~ thật sự là trăm nghe không bằng mắt thấy a ~"

Tô Mộc: Giọng nói mang theo vui sướng nhện nhện là muốn nháo loạn sao???

"A?"

Tô Mộc nghĩ thầm, từ lúc nào cô đã nổi danh như thế rồi?

"Ha ha, em gặp qua cái người gọi là Trần Tư Nam học trưởng kia rồi đi? Anh cũng là nghe hắn nói, dù sao người nào đó không nói, anh đành phải nghe người khác nói ~" thời điểm nói đến người nào đó, con mắt còn liếc qua Tống Tử Diễn, ý tứ hàm xúc kia không cần nói cũng biết.

Tô Mộc tự nhiên cũng không có bỏ qua cái nhìn kia, biết hắn đang nhạo báng Tống Tử Diễn, nhưng cô vẫn là giả vờ ngây ngốc, giả trang bộ dáng mình nghe không hiểu.

Tô Mộc: Anh nói cái gì? Tôi nghe không hiểu.

"Vâng, đã gặp." Tô Mộc gật đầu, cô dĩ nhiên là gặp qua cái người kia, thật sự là đi một cái lại tới cái một cái, Tô Mộc cơ hồ đều muốn vỡ một ngum răng.

Cách mạng còn chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng.

Hai người bắt đầu người ở bên ngoài xem ra là khí thế ngất trời nói chuyện phiếm, nhưng thật ra là ở đối chọi gay gắt thăm dò đối phương.

Tống Tử Diễn ở bên cạnh hoa lệ lộ liễu lại không có người để ý, vốn không có cảm giác gì, nhưng vừa nhìn thấy Tô Mộc cười đến cười run rẩy hết cả người, một đôi mắt long lanh lấp lánh ánh nước, trong lòng bỗng nhiên không vui, quanh thân hơi thở bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo.

Hai người kia giống như còn không có chú ý tới Tống Tử Diễn dị thường, dù sao vẻ mặt hắn kia trăm năm không thay đổi người ta nhìn không ra cái gì khác thường. Tống Tử Diễn cứ như vậy duy trì lãnh khí liên tục, dùng cái này để diễn tả tâm tình bất mãn của mình.

"Ha ha ha, Tử Diễn, bạn gái nhỏ của cậu thật đáng yêu a." Lâm Thần cảm thấy Tô Mộc cùng mình giống nhau là người trong đồng đạo, đều yêu giả truân cợt.

Lâm Thần nói ra từ ngữ kinh người, hù dọa Tô Mộc vội khoát khoát tay, "Không phải là, em không phải là bạn gái của anh Tử Diễn." Ít nhất bây giờ không phải, căn cứ kịch bản cái kia vị hôn thê cũng là nội dung vở kịch phát triển đến gần cuối, bây giờ mới một tháng, cái danh hiệu này sẽ không có.

Tô Mộc nói xong, còn vụng trộm liếc Tống Tử Diễn một cái, lúc này mới phát hiện tâm tình hắn giống như có chút bất mãn, lại không nói lời nào.

Lâm Thần hơi há miệng, bày tỏ kinh ngạc, cái gì? Tống Tử Diễn còn không có nói lại??

Xem ra tình báo của Trần Tư Nam có sai sót a. Nhưng học muội kia nhìn về phía Tống Tử Diễn ánh mắt rõ ràng là đang nhìn người mình thích a.

Thú vị!

Lâm Thần vỗ trán, ý tứ sâu xa nhìn thoáng qua mặt mũi tràn đầy không kiên nhẫn của Tống Tử Diễn, dùng hơi hắt làm sao thấy được tâm tình tên mặt than kia, ba năm cùng phòng không phải là chơi đùa.

Lâm Thần: Yêu gà!! Ngay cả thanh mai cũng không có bắt lại!!

"Đi." Tống Tử Diễn khẽ mở môi mỏng nói ra, trực tiếp kéo hành lý chậm rãi đi.

Nhưng lời kia không biết là đối với người nào nói ra, bất quá Lâm Thần dám khẳng định người kia là đang nói hắt cút đi.

Tô Mộc nghe được lời nói Tống Tử Diễn, mang áy náy nhìn Lâm Thần nói, "Lâm Thần học trưởng, bọn em đi trước, lần sau lại tán gẫu." Liền vội vàng bắt kịp bước chân Tống Tử Diễn.

Tô Mộc cười tủm tỉm quay đầu đối với Lâm Thần phát phát tay, cô còn thật thích Lâm Thần, đương nhiên là đối với nhân vật có cùng chung chí hướng.

Lâm Thần cũng chút nào không keo kiệt phát phát tay, nhìn theo Tô Mộc nói tiếng, "Nếu cần bạn trai tới tìm anh a ~"

Nói xong, sau đó nhìn thoáng qua thân hình rõ ràng có chút thất thố của Tống Tử Diễn, trên mặt cười càng thêm sáng lạn, chọc cho không ít nữ sinh qua đường xuân tâm nhộn nhạo.

Tạm biệt Lâm Thần Tô Mộc, nghe được hắt câu nói kia, bản không để ý tới câu nói đùa đó của Lâm Thần, có thể cảm nhận được nhiệt độ Tống Tử Diễn quanh thân chợt hạ xuống, quả nhiên cô suy nghĩ hay là giải thích một chút đi.

Nhẹ nhàng kéo tay áo Tống Tử Diễn một cái, nhìn qua gò má lạnh lùng kia của Tống Tử Diễn "Em sẽ không đi tìm hắt."

Tô Mộc vừa nói xong, quanh người Tống Tử Diễn hơi thờ lền lạnh hơn.

Về mặt Tô Mộc mừng bức, mình nói sai lời gì sao? Hù dọa cô dọc theo đường đi không còn nói chuyện nhiều.

Đi tới cửa liền trông thấy Land Rover của chú Tống ở cửa chờ, Tô Mộc đi đến bên cạnh xe, xuyên thấu qua cửa sổ khép hờ nói vào bên trong, "Chú Tống - - ư, Tống Thời? Chú nhỏ?"

Bên trong nam nhân lấy xuống kính râm nhìn Tô Mộc nói ra, "Mộc Mộc ~ làm sao vậy? Là chú nhỏ cảm giác rất thất vọng sao?"

"Ha ha, không có." Tô Mộc về mặt chính trực hồi đáp, sau đó mở ra cửa sau xe, ngồi xuống.

Tống Thời: Uy uy, về mặt kia không phải là nói như thế??

Tống Tử Diễn cất hành lý, cũng lên xe.

Tô Mộc vốn cho là hắt sẽ ngồi vào đằng sau, đặc biệt lui vào bên trong. Bởi vì ghế lái phụ là vị trí Tống Tử Diễn không thích ngồi nhất, nhưng mà!! Không nghĩ tới Tống Tử Diễn mở cửa ra vị trí ghế lái phụ, ngồi xuống.

Tống Thời cũng tỏ ra có chút kinh ngạc, dùng ánh mắt hỏi thăm Tô Mộc chuyện gì xảy ra? Thấy Tô Mộc cũng không để ý tới mình, tức giận sờ mũi lắm bầm trẻ con bây giờ thật sự là khó hầu hạ.

Chao ôi, lão lão. Nghĩ tới đây khởi động xe, chậm rãi đi.

Tô Mộc làm sao biết Tống Tử Diễn đột nhiên như thế, trừng mắt liếc lưng Tống Tử Diễn, nho nhỏ nói thầm, "Không ngồi liền không ngồi sao, một mình ta ngồi cũng thoải mái, hừ < (^)>"

Tô Mộc: Nhưng tính tình mình tốt a, hay là muốn bảo trì mỉm cười. Mỉm cười cái gì, cút đi (" tức giận) hừ!!

Ngay từ đầu đã không thèm để ý tới mình, lòng nam nhân như kim dưới đáy biển, hừm hừ, cô cũng là người có tính tình đấy.

Nhà Tô Mộc cùng Tống Tử Diễn ngay tình bên cạnh, nhưng khoảng cách cũng không phải là rất xa, chỉ cần hai giờ.

Nhưng chỉ ngần ngại hai giờ, cũng có thể khiến Tô Mộc ngủ, dù sao tối ngày hôm qua cô thu dọn đồ đạc hơi trễ, hơn nữa buổi trưa học không có đi ngủ, hiện tại cơ hồ là khôn khô muốn chết.

Thân thể có dây an toàn giữ lại, dựa người vào ghế ngủ.

Tống Tử Diễn rõ ràng cảm giác được người phía sau an tĩnh lại, trong nháy mắt lông mày nam nhân mềm nhũn, lãnh khí quanh quẩn quanh thân lập tức biến mất.

Cảm giác được nhất rõ ràng biến hóa Tống Thời nhướn mày, lên tiếng dò hỏi, "Như thế nào?"

"Không có gì." Tống Tử Diễn vuốt vuốt huyệt Thái dương hơi mệt mỏi, "Chuyên tâm lái xe."

Tổng Thời: Hành hành hành, người nói cái gì chính là cái đó!

Kỳ thật Tổng Tử Diễn cũng không biết mình gần đây như thế nào, chính là vừa đụng vào chuyện của Tô Mộc hấn giống như không giống bình thường, hấn không thích này loại cảm giác này, khiến hấn cảm thấy rất nóng nảy, bởi vì cho dù như vậy, hấn cũng không có bài xích.

Hấn phiền nhất nóng nảy là gần đây thái độ Tô Mộc biến hóa.

Hấn vẫn biết Tô Mộc luôn thích hấn. Nhưng Tô Mộc không hiểu là cô đối với hấn thích chỉ là do chuyện trước đây mới ý lại, chỉ là theo thói quen thích, chuyện này chính Tô Mộc chưa từng ý thức được, cho nên hấn cũng không phải không có nhìn thấy tình cảm của cô, hấn chỉ là muốn đợi cô tự mình minh bạch cảm tình đối với hấn, đến cùng là như thế nào.

Nhưng mà, hiện tại giống như có cái gì đó thay đổi!

Hấn cảm giác là hấn muốn thay đổi, Tô Mộc tựa hồ không giống lúc trước luôn dính mình, muốn là dựa theo ngày thường, vừa rồi ở trên đường, coi như hấn không thích hành động của cô, cô cũng sẽ níu lấy tay Áo hấn, giống như trước đây nắm tay hấn kéo đi.

Hiện tại, cô đối mặt mình chỉ có cẩn thận, không giống như lúc trước vậy, vốn là hấn nên cảm thấy may mắn khi Tô Mộc thu liễm không ít. Nhưng là vì cái gì hấn cảm thấy thất lạc đây?

Tất cả mọi chuyện đều không bình thường, mọi thứ dường như đã thoát khỏi khống chế của hấn.

Tổng Tử Diễn mở mắt ra, bên trong ánh mắt bình thường vắng lạnh lúc này chợt lóe qua một tia cô chấp. Bất quá rất nhanh liền biến mất, ngay cả Tổng Tử Diễn cũng không cách nào phát giác được.

--

"Mộc Mộc, đến rồi, tỉnh."

Là giọng nói của chú nhỏ.

Hừ < ("^)> Tổng Tử Diễn sẽ không gọi mình đâu!

"Ủm" Tô Mộc hồ đồ lơ mơ mờ mắt ra, còn là bộ dáng lười biếng chưa tỉnh ngủ, ánh mắt phong lưu vô hạn đào hoa khẽ mờ, âm đạm trong mắt chuyển thành ánh sáng rực rỡ.

Bộ dáng này ngược lại bị Tổng Tử Diễn thu hết vào mắt, trong nháy mắt nơi cổ họng căng thẳng, thoáng nhìn Tổng Thời đã ngừng xe xong, chuẩn bị xuống xe đánh thức Tô Mộc.

"Đề cháu gọi cô ấy." Tổng Tử Diễn lên tiếng ngăn cản, trong lòng hấn không muốn cho người khác chứng kiến bộ dáng Tô Mộc lúc này.

"Được rồi." Tổng Thời cũng không có nghĩ nhiều, chỉ cho là Tổng Tử Diễn đang muốn hòa hoãn quan hệ cùng Tô Mộc, dù sao mới vừa rồi là có chút ngoài ý muốn.

"Lúc này mới đúng chứ." Một bộ "Ngô gia có con trai trưởng thành", xem ra, khoảng cách cưới vợ không xa.

Nghĩ tới đây vui vẻ đi lấy hành lý.

"Um, đến rồi sao?" Tô Mộc duỗi lưng một cái, có thể là do ở trong xe, không có biện pháp giãn ra, chỉ cần tạm đỡ một chút.

"Đến, xuống xe." Tổng Tử Diễn thấy Tô Mộc đã hoàn toàn thanh tỉnh, cũng khôi phục trạng thái bình thường, nhìn Tô Mộc nói một tiếng liền xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Thế giới V: Đại thần, thỉnh cầu đụng ngã 15

Edit+beta: Linhlady

Về đến trong nhà, bị cảm giác thoải mái cùng thích ý bao quanh, bản thân thật lâu không trầm tĩnh lại, bởi vì đây là tình cảm của nguyên chủ với gia đình này, cô cảm nhận rất rõ ràng.

Đối với nguyên chủ mà nói, buổi tối trong nhà có thể mang đến cảm giác an toàn nhất. Bởi vì nguyên chủ từ nhỏ thân thể yếu nhiều bệnh, thường xuyên ở

nửa đêm phát tác, cho nên cha mẹ Tô gia cho dù lúc công tác đang bận, buổi tối cũng sẽ trở về đến xem Tô Mộc một chút, dần dà, chuyện này liền thành ước định.

Hệ thống: Cho nên...

Hệ thống: Đây chính là lí do người ngủ đến trưa, chơi game tới rạng sáng sao? Không biết xấu hổ.)

"Um, ta ngủ nhiều lắm Ngô, sao ~" giọng nói nhuần nhu thanh âm nũng nịu uyển chuyển, thần trí chưa thanh tỉnh, Tô Mộc hồ đồ lơ mơ nói chuyện với hệ thống đang làm âm ỉ, còn mang theo ý làm nũng.

Nhưng mà hệ thống hiển nhiên đã quen dầu muối đều không ăn.

Hệ thống:...

Hệ thống: Mau rời giường a!! Nam chủ bị người khác bắt cóc rồi, người còn ở trong chăn ngủ ngon.

"Um, được rồi được rồi." Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, Tô Mộc mông lung mở mắt ra. Cô dụi dụi con mắt, ngồi dậy, thoải mái duỗi lưng một cái, "Hắc ~ "

"Biết rồi, biết rồi." Tô Mộc thanh tú ngáp một cái, bị hệ thống âm ỉ khiến đầu có chút mơ hồ đau, hơi hơi nhú mày.

Vén chăn lên, một cước giẫm lên thảm lông xù, bởi vì trong phòng mở máy sưởi, ấm áp dễ chịu, không có chút nào lạnh lẽo, Tô Mộc mặc quần ngủ tơ lụa, lộ ra bắp chân cùng mắt cá chân trơn bóng tuyết trắng, ngủ điệu bất mãn, nhỏ giọng nói lầm bầm

"Ngủ cũng không cho người ta ngủ, thật sự là so với bà già còn phiền hơn, hừ < (^)>... Um, vẫn là buồn ngủ quá a!" Tô Mộc lại ngáp một cái, lười biếng đi vào buồng vệ sinh.

"Ta nghe thấy." Thanh âm hệ thống sâu kín vang lên.

Khiến Tô Mộc đang đánh răng kém chút nữa là bị sặc, mơ hồ hỏi: "Ta..."

Tô Mộc: Ta không còn lời nào để nói.

Rửa mặt xong, bởi vì ở nhà, hơn nữa bên ngoài yên tĩnh như vậy, Tô Mộc phỏng đoán, cha mẹ lại không ở nhà. Cho nên cũng chỉ là mặc thêm áo ngực, cứ dạng này mặc đồ ngủ đi đi lại lại, dù sao trong nhà có hệ thống sưởi rồi.

"Cô lỗ cô lỗ..."

Một cái thanh âm ở yên tĩnh gian phòng vang lên, tỏ ra dị thường lớn tiếng, còn may là ở phòng của mình, chỉ có mình cô, nếu không Tô Mộc không biết giấu mặt vào đâu.

- - - - -

Tô Mộc đi xuống cầu thang, đi đến phòng khách, phát hiện trong nhà không có một bóng người.

Bỗng nhiên, Tô Mộc nhớ tới khi cô đang ngủ mẹ Tô có dặn dò cô một ít, nội dung là cái gì, Tô Mộc cũng không biết _ (:3" ∠)_

Khi đó cô đang ngủ được có chút mơ hồ không rõ, nghe tai này lọt tai nọ, đều là tiến tai trái ra tai phải.

Thôi, thử xem trong tủ lạnh có cái gì ăn được không. Tô Mộc nghĩ như thế, xoay người đi phòng bếp.

"Bảo bối:

Mẹ và cha con phải đi công tác trong ba ngày, tạm thời thông báo với con như vậy, không có cách nào khác nói cho con biết, hơn nữa buổi sáng nhìn con ngủ tới mơ hồ không biết có nghe thấy không, nên mẹ viết trang giấy này lưu cho con.

A, quên.

Trong lò vi sóng có cháo trứng muối thịt nạc con thích ăn nhất, nhớ hâm lại.

Còn có, này vài ngày này đi Lâm có xin nghỉ về thăm con trai, cho nên mẹ gọi một di chuyên nấu cơm tới nhà, có thể 12 giờ sẽ tới.

Mẹ yêu của con"

Tô Mộc vừa đến tủ lạnh đã nhìn thấy tờ giấy này, đang chuẩn bị xé xuống.

Lại đi công tác? Tô Mộc xem hết, bất mãn nhếch miệng, nhưng vẫn là đi mở lò vi sóng nhìn thoáng qua, quả nhiên có một bát cháo ở đây.

Tô Mộc sờ sờ chén, xem ra là phải hâm lại. Vẫn còn muốn không cần, kết quả...

Nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, trên mặt biểu hiện thời gian là 11:44.

Tô Mộc nghĩ thầm, có lẽ người kia cũng sắp đến rồi, nhưng mà bây giờ thật đói, vẫn là ăn một ít đi. Vì vậy, cô vẫn đi hâm lại cháo.

Giống như nuốt cả quả táo vậy ăn xong cháo Tô Mộc sờ sờ bụng, thầm nghĩ, vẫn không có no bụng, như thế nào còn chưa tới a? Cô vô ý thức nhìn đồng hồ, đều mười hai giờ, vì sao còn chưa tới?

Lúc này, cửa vang lên tiếng chuông.

Chắc là người kia đến rồi? Tô Mộc ba bước làm hai bước hướng phía cửa đi tới.

Nhưng là nội tâm vẫn có chút không xác định, không dám tùy tiện mở cửa, liền nhìn màn ảnh nhỏ camera nhìn bên ngoài, Tô Mộc nhìn thoáng qua, như thế nào là hắn?

Tô Mộc lập tức mở cửa, không khí bên ngoài phả vào, làm Tô Mộc sợ run cả người, lạnh quá.

Nhìn người đối diện kinh ngạc nói:

"Anh Từ Diễn, sao anh lại đến đây?" Người nấu cơm cho cô đâu? Cô bây giờ rất đói a!

Vừa ngừng đầu, đúng lúc chống lại một đôi mắt lạnh đậm không có chút rung động nào, đối với chuyện này Tô Mộc cũng thành thói quen, nhưng bây giờ cô rất hiếu kỳ, hắn tới đây làm gì?

"Anh đến gọi em qua ăn cơm." Giọng nói lạnh nhạt của Tống Từ Diễn ở đỉnh đầu Tô Mộc vang lên.

"A?" Ăn cơm? Cô không phải là có người nấu cơm cho rồi hay sao?

Về mặt Tô Mộc nghi ngờ nhìn Tống Từ Diễn, đôi mắt đào hoa mở to nghi hoặc.

"Dì Tô không nói với em sao?"

Tống Từ Diễn thấy vậy cũng chỉ nhàn nhạt đáp lại, về mặt không thay đổi, không có chút rung động nào, chỉ có ánh mắt lạnh lùng hơn bại lộ giờ phút này trong nội tâm hắn không bình tĩnh.

Bởi vì trước mắt hắn là đôi chân trần trơn, hai bàn chân nhỏ nhỏ hồng hồng đang cọ cọ vào nhau, bị gió lạnh bên ngoài thổi vào đang hơi run lên.

Không biết tại sao Tống Từ Diễn hơi tức giận, hắn chẳng qua cảm thấy người trước mắt cũng không biết mặc thêm áo, không đi dép vào?

"A?" Tô Mộc vừa nghĩ, không có a, "Đợi chút." Cô nghĩ lại, di động! Liền xoay người, chạy lên lầu cầm di động.

Tô Mộc đang tập trung suy nghĩ vấn đề hắn hỏi cũng không chú ý tới Tống Từ Diễn dị thường, mà Tống Từ Diễn vờ khi Tô Mộc lên lầu một bước, vừa sai bước đi vào Tô gia, đóng cửa lại, đứng ở chỗ đổi giày chờ Tô Mộc.

Trở lại phòng Tô Mộc, lập tức tìm tìm di động của mình, lôi ra từ dưới gối đầu, mở lên mới thấy có một tin nhắn.

Tô Mộc: Ma ma, người đây là đang trêu chọc con sao:)

Tin nhắn trên đó viết:

Bảo bối, sáng sớm hôm nay mẹ có gặp dì Tống, dì ấy nói sẽ nấu cơm cho con, mẹ đã gọi lại cho người kia không cần đến nữa.

Con nhớ cảm ơn dì Tống đấy.

Như vậy nhé, yêu con, bảo bối.

Xem hết tin nhắn, Tô Mộc không do dự, lập tức đi thay quần áo thể thao, dù sao này không phải là ở trường học, không cần thiết phải chú ý trang phục quá, hơn nữa đối với Tống gia cô cũng không xa lạ.

Nhưng vừa ra khỏi cửa phòng, Tô Mộc liền xoay người cầm một chiếc áo khoác cùng khăn quàng cổ, trong phòng không lạnh, bên ngoài lại không ấm áp như thế.

Chuẩn bị mọi thứ xong Tô Mộc cầm điện thoại, lập tức chạy xuống lầu dưới, "Anh Từ Diễn, chúng ta đi."

"Dì Tống, người làm cơm ăn ngon thật." Tô Mộc kẹp một miếng thịt chua ngọt ăn, về mặt dư vị ngon miệng.

"Ăn ngon, thì con ăn nhiều một chút, nhìn xem đi học học đều gầy. Hôm nay nếu không phải là ra cửa gặp mẹ con, đi còn không biết bọn họ lại đi đi công tác."

Nói xong, liều mạng gấp không ít đồ ăn cho Tô Mộc.

"Chuyện này không phải là sợ làm phiền dì sao?" Tô Mộc nhìn món ăn chồng chất trước mắt, cảm thấy bất đắc dĩ.

"Phiền toái gì không phiền toái?"

"Đúng vậy, Mộc Mộc. Con nhìn xem con vừa đến cả nhà đều náo nhiệt hẳn lên, xem một chút Từ Diễm lại là yên tĩnh." ba Tổng cũng đi theo mẹ Tổng giúp đỡ phụ họa.

"Hi hi, anh Từ Diễm chỉ là không thích nói chuyện a!"

Tô Mộc nói xong cũng nhìn thoáng qua Tổng Từ Diễm bên cạnh yên tĩnh ăn cơm, thật làm được, thực không nói chuyện a.

Cha mẹ Tổng bèn nhìn nhau cười, đều hiểu ý tứ trong mắt đối phương.

"Được rồi, được rồi, nhanh ăn cơm đi."

Cơm nước xong Tô Mộc sờ sờ bụng có chút tròn trịa, vốn là muốn giúp mẹ Tổng rửa chén, nhưng là bị đuổi đi ra _(:3" ∠)_, Tô Mộc đành phải men theo trước ký ức đi đến gian phòng Tổng Từ Diễm.

Thật ra nguyên chủ vì đến gần Tổng Từ Diễm, không ít lần vào phòng hắn chơi. Mà Tổng Từ Diễm cũng giống như dung túng nguyên chủ, mỗi lần chỉ nhìn qua nguyên chủ một cái, còn bản thân ở bàn làm việc của mình.

Nhưng nguyên chủ trước đến giờ không có ở trên giường Tổng Từ Diễm đựng qua, bởi vì nguyên chủ biết hắn không thích người khác chạm vào đồ của hắn, cho nên nguyên chủ cũng chỉ là đứng ở phòng của hắn hay ngồi trên ghế sa lon.

Lần này cũng không ngoại lệ, Tô Mộc đến gian phòng của hắn.

Nhưng mà lần này Tô Mộc muốn thử thăm dò một cái, ranh giới cuối cùng của hắn với cô là ở đâu.

"Anh Từ Diễm." Tô Mộc mở miệng hỏi thăm Tổng Từ Diễm đang viết số hiệu, "Anh Từ Diễm đang viết số hiệu sao?"

"Ừ." Tổng Từ Diễm nhàn nhạt trả lời.

Tô Mộc dẩy số hiệu làm người ta hoa cả mắt, xem không hiểu, cho nên vô cùng buồn chán ở gian phòng hắn nhìn bên này một chút bên kia một ít, giống như chưa từng bước vào căn phòng này vậy.

Nguyên chủ vào rồi, nhưng mà Tô Mộc lại là lần đầu nha.

Um, cái gian phòng này cùng chủ nhân của nó giống nhau, đều là màu sắc trang nhã. Làm cho người ta lấy một loại sạch sẽ, cảm giác góc cạnh rõ ràng, không phòng Tô Mộc đủ loại gấu bông.

Tô Mộc nhìn ở trên giá sách Tổng Từ Diễm có vài bản về tâm lý học, rồi đến trên ghế sofa nòng nọc nhìn lại.

Hai người lúc này, giống như đôi vợ chồng kết hôn đã lâu, chồng ở một bên làm việc, vợ an tĩnh đọc sách.

Tô Mộc miên man suy nghĩ, không biết tại sao sáng nay ngủ dậy rất muộn, nhưng bây giờ cô vẫn rất buồn ngủ, mí mắt trĩu nặng muốn không mở ra được, mơ mơ màng màng liền ngủ, sách rớt xuống đất cũng hồn nhiên chưa phát giác ra, cũng quên mất mình đang suy nghĩ chuyện gì.

Tổng Từ Diễm nghe phía sau có một tiếng vang, không biết phát sinh chuyện gì, đành phải ngừng động tác trong tay, quay đầu nhìn lại.

Ánh mặt trời từ cửa sổ len vào, rơi ở trên người Tô Mộc, chiếu vào mặt Tô Mộc một mảng ấm áp, cả người dường như được tắm rửa dưới ánh mặt trời, khuôn mặt nhỏ nhắn kia thật nhu thuận, bộ dáng khi ngủ khiến người ta muốn nhìn thêm vài lần.

Về mặt Tổng Từ Diễm hoảng hốt, nhìn khuôn mặt Tô Mộc đến sững sờ, trên mặt thần sắc chuyển sang nhu tình mà chính hắn cũng không biết.

Đứng dậy, đem Tô Mộc đang ngủ ôm dậy, nhẹ nhàng đặt trên giường, thuận tiện giúp cô đắp kín mền.

Tô Mộc vừa chạm vào giường, không an phận cọ xát chăn mền, ôm lấy góc chăn, nhìn thấy động tác trẻ con của cô, ánh mắt Tổng Từ Diễm ngấm ý cười, sau đó trở về chỗ cũ tiếp tục công việc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Thế giới V: Đại thần, thỉnh cầu dụng ngã 16

Edit+ beta: Linhlady

Ngủ đủ về mặt Tô Mộc thoả mãn, ôm một cái gối ở dưới đầu mình, ở phía trên cọ xát, thăm nghĩ, thật thoải mái a ~

Đợi chút? Mình không phải là đang ở trên ghế sofa sao? Ý thức Tô Mộc vốn là có chút mơ hồ trong nháy mắt tỉnh táo, mở mắt, đập vào mắt là khung cửa sổ sắt đất, rèm cửa mỏng hai bên rủ xuống.

Nắng chiều xuyên qua cửa sổ rơi xuống mặt đất, cũng rơi ở trên giường Tô Mộc đang nằm, cả người ấm áp dễ chịu.

Chỉ là nói tới cảnh sắc không hợp chính là Tô Mộc ở trên giường về mặt mơ hồ, tại sao cô lại ở trên giường Tống Tử Diễn?

Tô Mộc:???

Cô xoay người lại, nhìn thoáng qua Tống Tử Diễn vẫn còn đang đánh số hiệu, trong lòng một trận phức tạp. Sau đó, ôm một góc chăn của Tống Tử Diễn, để đầu gối lên, nhìn chăm chăm lưng Tống Tử Diễn đến xuất thần.

Cho nên, ranh giới cuối cùng của hần với nguyên chủ cũng không cao? Cho nên, hần đến cuối cùng cảm giác hần đối với cô là gì? Cho nên...

Mặc dù Tống Tử Diễn vẫn chăm chú nhìn chăm chăm vào máy vi tính viết số hiệu, nhưng vẫn nghe thấy thanh âm sột soạt từ chỗ Tô Mộc.

Tô Mộc ngủ rất an phận, không hề phát ra âm thanh nào, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Động tác trên tay ngừng lại, ánh mắt nhìn qua đồng hồ. Ba giờ rưỡi.

Nhưng tại sao hần cảm thấy sau lưng có ánh nhìn nóng bỏng, tà ác khiến hần không được tự nhiên.

Cuối cùng, Tống Tử Diễn nhin không được mở miệng nói: "Tỉnh?", sau đó ngừng động tác trên tay, đẩy cái ghế ra, đứng dậy đi lại phía giường.

Tô Mộc bị giọng nói bất ngờ vang lên của Tống Tử Diễn làm giật mình, thấy Tống Tử Diễn đi lại chỗ mình, trên mặt tự nhiên xuất hiện hai đoá hoa hồng, bộ dáng ngưng ngừng, kéo kéo góc chăn, che kín nửa khuôn mặt.

Tô Mộc cũng không biết mình tại sao phải thẹn thùng, chẳng qua cảm thấy cái này cảnh tượng thấy thế nào cũng giống là sau khi..., nghĩ tới đây, trên mặt càng đỏ.

"Vâng." Tất nhiên là trả lời câu hỏi vừa rồi của Tống Tử Diễn, giọng rất nhỏ khàn khàn, lại mang ngọt nhu, giống như là đang làm nũng, giống như là ở thẹn thùng.

Thấy vậy, Tống Tử Diễn không biết rõ chuyện gì xảy ra, thân thể cứng một cái, động tác trên chân dừng lại, nhắc chân xoay người đi ra cửa, trước khi đi nói một câu, "Xuống ăn trái cây."

Không đợi Tô Mộc trả lời liền ra ngoài, chuyện này cũng làm cho Tô Mộc thở ra một hơi, may mắn hần ra ngoài, nếu không cũng không biết như thế nào đối mặt Tống Tử Diễn.

Nhưng mà! Nằm ở trên cái giường này, thật thật vui vẻ a! Ở đây còn vương lại mùi hương trên người Tống Tử Diễn, hương bạc hà nhàn nhạt, làm cho người ta cảm giác sự sạch sẽ, cảm giác rất nhẹ nhàng khoan khoái.

Tô Mộc giống như một đứa trẻ, hưng phấn được ở trên giường lăn lộn. Giống như nghĩ đến chuyện gì đó lập tức từ trên giường ngồi dậy, xuống giường, chạy vào buồng vệ sinh.

Thật tốt trong này có nhà vệ sinh, cô nhìn khuôn mặt mình trong gương, Tô Mộc nhăn mi, đầu hơi rối. Khó trách hần nhìn cô xong liền đi ra ngoài, Tô Mộc không vui nhếch miệng.

Thuận theo ký ức, từ trong tủ nhỏ của Tống Tử Diễn lấy một chiếc lược chải đầu, đuôi tóc hơi rối, Tô Mộc phí chút khí lực mới chải đầu thẳng.

Sửa sang lại mình xong, Tô Mộc cũng chỉnh luôn tóc lộn xộn, sau đó đi ra ngoài.

Bởi vì khu biệt thự thiết kế giống nhau, cho nên vị trí phòng bếp nhà Tống Tử Diễn cũng không khác nhà cô, đi phòng bếp trên đường sẽ đi qua phòng khách.

Buổi chiều ánh mặt trời vừa vắn, Tô Mộc vừa đi vừa duỗi lưng một cái. Giống nhà cô, lúc này ba Tống sẽ tới công ty, mẹ tống là gián viên cao trung, bây

giờ cao trung còn chưa được nghỉ học, vì vậy mẹ Tống vẫn phải tới trường.

Cho nên, cả phòng ở chỉ còn lại Tô Mộc cùng Tống Tử Diễm.

Nghĩ đến đây, Tô Mộc đã cảm thấy lúc này là cơ hội tốt, tục ngữ không phải nói, "Gần quan hưởng lộc" sao!

Tô Mộc nhìn chung quanh một cái phòng khách, không có người?

Vừa lúc phòng bếp truyền đến một trận tiếng vang, tiếng nước chảy ào ào cùng bát đĩa va chạm tiếng vang giao nhau thành nhạc khúc động lòng người, Tô Mộc nhắc chân liền hướng nơi đó đi tới, thân hình thon dài đứng trước kệ bếp, hần cuối đầu cắt trái cây, ngón tay thon dài chậm rãi cắt, sau đó xếp vào đĩa.

Tô Mộc nhìn hình ảnh ấm áp kia, con mắt lưu chuyển hiện lên một tia kinh ngạc, thì ra người luôn nhìn như không ăn khói lửa nhân gian, cũng sẽ tự mình động thủ cắt trái cây a! Xem gương mặt đỏ của Tống Tử Diễm, cô vẫn luôn cho rằng Tống Tử Diễm không biết nấu cơm, cũng không biết làm việc nhà linh tinh.

Không nghĩ, hôm nay đã làm cho cô mở rộng tầm mắt.

"Anh Tử Diễm, anh cắt hoa quả gì vậy?" Tô Mộc đi về phía trước, nhìn thoáng qua trong mâm trái cây, mới thấy không có anh đào mình thích ăn, mở miệng dò hỏi, "Anh Tử Diễm, không có anh đào sao?"

"Có, ở phòng khách trên mặt bàn." Tống Tử Diễm sớm liền biết Tô Mộc ở phía sau mình, bất quá cũng không có gì để ý, động tác trên tay không ngừng, mây bay nước chảy lưu loát sinh động.

Có lẽ vì có duyên với nguyên chủ, làm cho Tô Mộc cũng có cảm tình với anh đào, vô cùng thích ăn.

"Anh đào, anh đào." Tô Mộc vui vẻ được sôi nổi hướng phòng khách đi, giọng nói tràn đầy vui sướng.

Thật sự dễ dàng thỏa mãn a! Tống Tử Diễm cắt lấy trái cây, trong lòng không khỏi xuất hiện ý nghĩ này.

Cảm hết anh đào Tô Mộc đến bồn rửa chén, cẩn thận rửa lên anh đào, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, mở miệng nói, "Anh Tử Diễm, gần đây em có chơi game, chơi rất vui nha, bên trong tựa họa phong, nhân vật, nội dung vô kịch cái gì đều rất tuyệt!"

"Gọi (Văn Đình) "

Nói đến đây, Tô Mộc ngưng một cái, giọng nói hơi nhàn nhạt, nhưng vẫn là mở miệng dò hỏi, "Anh Tử Diễm, anh có muốn chơi cùng em không?"

Tô Mộc dĩ nhiên là biết Tống Tử Diễm đang chơi, chỉ là cô muốn thử thăm dò Tống Tử Diễm, sau đó mượn cơ hội này để tới gần Tống Tử Diễm hơn một chút, nói ra câu này trong lòng Tô Mộc cũng thấp thòm, bởi vì cô không biết được Tống Tử Diễm nghĩ như thế nào? Đối với cô mà nói, Tống Tử Diễm giống như là người đi trong sương mù, cô thấy không rõ hần mặt, đôi tay cũng không chạm vào được, chỉ có thể mơ hồ trông thấy hần mà thôi, không hơn.

Thời gian dường như trôi qua rất lâu, "Ừ", Tống Tử Diễm nói xong không có tiếng vang, chỉ có thanh âm cắt trái cây.

Giống như là bị tâm tình nguyên chủ ảnh hưởng Tô Mộc, hiện tại thất lạc, mệt mỏi, ừ ừ kéo đến. Dường như tại đây tất cả mọi chuyện, cô là người tham dự, cũng là người đứng ngoài quan sát, nhìn một hồi giao chiến của hai người, thật khôi hài, cô nhìn vào lại muốn bật cười, lại cảm thấy bi thương.

Nhìn bề ngoài là một người kiên cường, nội tâm cũng có không chịu nổi một kích mềm yếu. Lần này, không biết chạm mới chuyện máu chốt gì, tâm tình tích lũy đã lâu lại muốn bộc phát.

Mà môi Tống Tử Diễm run rẩy, muốn nói chút gì đó, nhưng là còn không ra khỏi miệng, đã bị Tô Mộc cắt đứt, làm cái gì cũng không nói ra được.

"Anh Tử Diễm, em rửa xong rồi, em vào nhà vệ sinh chút." Tô Mộc cần khăn lau tay, xoa qua loa liền đi ra ngoài.

Tô Mộc vừa vào buồng vệ sinh, nước mắt liền tranh trước sợ sau chảy xuống, Tô Mộc không biết mình là như thế nào, chỉ có một loại bi thương không lồ đang bóp chặt lấy trái tim cô, cả người bị bao phủ bầu không khí bi thương, thật lâu, khó có thể tự kiềm chế.

Một tay Tô Mộc đặt lên trên bồn rửa mặt, trong một tay vắt gao siết chặt vạt áo, khẽ cuộn thân thể, cắn chặt môi dưới, không để cho mình phát ra một thanh âm nhỏ nào.

Duy trì vẻ thanh tỉnh Tô Mộc, gian nan mở miệng nói, "Đừng khóc." Soi gương nhìn hình ảnh phản chiếu đang khóc đến khó coi kia nói ra, gương mặt đó ẩn nhẫn lại là bi thương, nhiều loại tâm tình xen lẫn cùng một chỗ.

"Ta cũng biết được, ta cũng biết được, hần làm sao có thể sẽ thích ta?"

"Tô Mộc" xoa gương mặt mình, muốn lau sạch nước mắt đi, nhưng không hiểu tại sao nước mắt chảy càng nhiều, muốn dừng lại cũng không được.

"Rõ ràng tự nói với mình không cần lại thích hần, nhưng là vì cái gì vì cái gì, hần vừa xuất hiện, tất cả ý tưởng của ta đều trở nên buồn cười, ngay cả một lý do để tự gạt mình cũng không có."

"Ta dùng hết tất cả sức lực chỉ vì đứng ở bên cạnh hần, cô ấy lại không tốn sức chút nào vào ở trong lòng hần."

"Ta mệt quá a, ta mệt quá a."

"... Ta như cứ như vậy nằm ngủ đi, thật tốt."

Vừa chạm đến mặt gương lạnh như băng kia, Tô Mộc bỗng nhiên có vài phần thanh tỉnh, Tô Mộc dùng sức cắn cắn đầu lưỡi, vì bảo đảm mình không hề bị cảm xúc không biết tên kia không chế.

Tô Mộc tự nhiên là biết chuyện này là nguyên chủ xuất hiện, trong lòng vô cùng khiếp sợ, vì cái gì nguyên chủ còn sẽ xuất hiện ở trong cỗ thân thể này? Cường chế nội tâm kinh ngạc, cô lập tức rửa mặt, rửa đi nước mắt.

Tô Mộc: "Hệ thống, ta cảm thấy được ta cần giải thích."

Hệ thống: "...Giọng điệu như vậy, riu rít riu rít, thật đáng sợ a QAQ

Hệ thống: "chuyện này là do nguyên chủ đột ngột cường chế xuất hiện, còn có một chút, là Tô Tô nhiệm vụ hoàn thành có hơi chậm. Cô ấy mới đi ra, bởi vì vậy mới có chuyện vừa rồi. "

Hệ thống: "Cho nên, Tô Tô, ta đề nghị người nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, nguyên chủ không biết là tại sao vậy đã chờ không kịp."

Hệ thống: "Ta hiện đang khống chế cô ấy, nhưng mà Tô Tô người phải nhanh lên một chút, nếu không, rất có thể phát sinh nữa loại tình huống đó nữa."

Tô Mộc há mồm cứng lưỡi, không phản bác được, chuyện này sao lại biến thành cô sai? Nhưng tại sao có thể như vậy, ngày xưa hoàn thành trong nhiệm vụ, chưa từng có xuất hiện, nguyên chủ đi ra thúc giục thời gian hoàn thành a?

Tô Mộc nghe xong lời nói hệ thống, nhướn mày, lẽ nào nguyên chủ là giấu giếm cái gì chuyện gì sao?

Tô Mộc: "Hệ thống, người có thể liên lạc với nguyên chủ một chút không? Ta cuối cùng cảm thấy cô ấy giống như lừa gạt chúng ta chuyện gì đó!"

Hệ thống: "A a, ta tận lực đi."

Nói xong cũng không nói gì nữa.

Tô Mộc cũng kinh ngạc nhìn mình trong gương, con mắt cùng mũi có hơi đỏ bừng, đầu tóc hơi rối, trầm nghĩ, thật sự là chật vật a. Liền bắt đầu động thủ sửa lại đầu tóc, dùng nước lạnh vỗ vỗ mặt, đợi đến khi tất cả đều khôi phục trạng thái bình thường mới ra ngoài.

"Anh Từ Diễn?" lúc Tô Mộc ra ngoài, nhìn quanh bốn phía, không có trông thấy Tống Từ Diễn, phòng khách không có, phòng bếp không có, nhưng mà mâm đựng trái cây còn đặt ở trên bàn cơm.

"Anh Từ Diễn?" Giọng nói Tô Mộc hơi dồn dập gọi vào, trong lúc nhất thời không biết làm sao, khuôn mặt vốn được sửa sang tốt, hiện tại hốc mắt lại là ửng hồng, cô một bên gọi một bên lên lầu.

Đó là bởi vì nhớ trước đây, Tô Mộc bị một chút hùng hài từ lừa gạt, nói là Tống Từ Diễn không thích cô, không thích cùng cô cùng nhau chơi đùa, muốn vứt bỏ Tô Mộc. Khi đó trong lòng có thể yếu đuối, không chịu nổi một kích, kết quả khóc không ngừng, dừng lại không được. Đợi đến Tống Từ Diễn đuổi tới mới thoáng dừng lại, thì ra hần chỉ là đi ra chỗ khác mua kẹo cho Tô Mộc.

Thấy cô gái nhỏ vừa kéo vừa kéo khóc thút thút, liều mạng ôm mình, mơ hồ giải thích cho hần vì sao cô khóc, nhưng là Tống Từ Diễn vẫn là nghe hiểu, vì vậy Tống Từ Diễn hung hăng trừng những hùng hài từ kia, vì vậy lần đầu tiên cùng người khác đánh nhau.

Từ đó về sau, Tống Từ Diễn một không gặp, nguyên chủ lại muốn bắt đầu khóc.

Tô Mộc nghĩ Tống Từ Diễn như vậy, khó trách nguyên chủ sẽ thích có phải hay không, cô xem thấy những ký ức này, nội tâm cũng là ám áp.

Đối với loại phản ứng sinh lý này, Tô Mộc cũng rất bất đắc dĩ.

"Anh ở trong này." Tống Từ Diễn nghe giọng nói vội vàng của Tô Mộc còn mang một tia khóc nức nở, liền nhớ tới chuyện trước đây, mở miệng nói ra.

Tô Mộc lập tức men theo phương hướng thanh âm đi đến, thì ra hần đã về phòng rồi.

Đợi đến trước mặt Tống Từ Diễn, mới thấy hần đang chơi võng du, trong lúc nhất thời Tô Mộc có chút sững sờ, cho nên lúc cô đang tìm hần, hần thể nhưng chơi trò chơi??

Tô Mộc: Oa một tiếng khóc lên. jpg

Tống Tử Diễn ngẩng đầu liền nhìn thấy Tô Mộc một bộ vừa thấy đã thương, lông mi run run, nước mắt ướt át nhỏ giọt, hơi nước mịt mờ, nước mắt như mưa, làm cho người ta thương yêu, đáng thương nhìn mình, mang một tia ủy khuất. Chính hắn luôn biết Tô Mộc nhìn đẹp mắt, nhưng là không biết vì sao giờ phút này cô dị thường đẹp mắt, có loại xúc động muốn ôm cô vào lòng.

"Đừng khóc." Tống Tử Diễn nhẹ nhàng lên tiếng trấn an, sau đó vì che giấu khác thường, liền chuyển cái đề tài, "Em nói chơi game, anh đang chơi. "

"Ồi chào?" Tô Mộc dùng mu bàn tay lau nước mắt, nhìn vào máy tính quả nhiên là trò chơi cô nói, u ám vừa rồi bỗng chốc tan thành mây khói.

"Cái gì? Anh là nhất chiếc thuyền con?" Tô Mộc về mặt bất khả tư nghị xem Tống Tử Diễn, trừng to mắt, chỉ là trong mắt còn chứa đựng lệ.

"Ừ." Tống Tử Diễn khách quan Tô Mộc mà nói, lạnh nhạt rất nhiều.

"Nhất Diệp đại thần? Nhất chiếc thuyền con?" Tô Mộc trong miệng lại lầu bầu nói, "Thật sự là quá tốt."

"Anh Tử Diễn, anh kí tên cho em đi, bạn em rất hâm mộ anh a, anh có thể đi cùng em không." Tô Mộc cười hi hi nhìn Tống Tử Diễn nói ra.

Tống Tử Diễn: "..."

"Như thế nào? Không được sao?" Tô Mộc lại khóc nức nở, nước mắt giống như sẽ lập tức chảy ra vậy.

"Anh dẫn em đi." Tống Tử Diễn không tại sao nghe Tô Mộc khóc nức nở cũng có chút mềm lòng, giống như là chuyện gì cũng có thể đáp ứng Tô Mộc.

"Tốt tốt, hiện tại em trở về đi lấy máy tính xách tay." Nghe xong lời nói Tống Tử Diễn, Tô Mộc không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng, dường như đào sẵn bẫy rập đang Tống Tử Diễn nhảy xuống.

"Không cần, thư phòng cũng có máy tính, em dùng cái kia đi." Tống Tử Diễn xem phản ứng Tô Mộc bỗng chốc hiểu ra Tô Mộc đang đào bẫy rập làm cho mình nhảy, nhưng lại không ghét.

Tống Tử Diễn đem máy tính xách tay ở thư phòng tới, Tô Mộc không theo Tống Tử Diễn ngồi ở bàn học, đem máy tính xách tay để bàn trước ghế sofa, mở máy tính ra, mới thấy máy tính này thế nhưng cũng có (đám mây) hạng mục khách hàng.

Mở nó ra, nhập số tài khoản đăng ký vào.

"Hoan nghênh đi đến (đám mây) "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Thế giới V: Đại thần, thỉnh cầu đụng ngã 17

Edit + beta: Linhlady

(thế giới) (ướt đẫm quần): Lão thiên a! Ta phát hiện một đại sự!!

(thế giới) (đỏ mắt vành mắt): Phát hiện trên đầu mình xanh mon mơn?? (mỉm cười. jpg)

(thế giới) (ướt đẫm quần): Lão bà, đừng nháo! Nói đúng đắn! Thật sự là đại sự.

(thế giới) (đỏ mắt vành mắt): Được rồi, người nói.

(thế giới) (đỏ mắt vành mắt): Ta chịu đựng được, đến, nói đi.

(thế giới) (ướt đẫm quần):...

(thế giới) (ướt đẫm quần): Là về nhất Diệp đại thần, thật tm mạnh mẽ bạo phát, ta lần đầu tiên trông thấy chuyện này.

(thế giới) (cười ngời hồng tự): Nhất Diệp đại thần?? Cho nên, người đến cùng muốn nói cái gì??

(thế giới) (đỏ mắt vành mắt):...

(thế giới) (đồ mắt vành mắt): Nhất Diệp đại thần?! A a a! Lão công ~ vụng trộm nói cho ta biết ~ (câu ngón tay. jpg)

(thế giới) (ướt đũng quần): Hảo đi ~ lão bà ~

(thế giới) (độc thân cầu yêu mến hiệp hội): Trong tay không biết rõ vì sao xuất hiện cây đuốc!

(thế giới) (bánh dày ba): +1

... Trong trò chơi nhân ào ào bá bình, hồi phục +1

(thế giới) (thúc thúc không hẹn chúng ta không hẹn): + thẻ căn cước

(thế giới) (thúc thúc không hẹn chúng ta không hẹn): Cho nên người đến cùng muốn nói cái gì?? Có thể hay không thật tốt cùng nhau chơi đùa đùa giỡn??

(thế giới) (ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng là như hoa): Ta có câu bán ma phê không biết có nên nói hay không.

(thế giới) (dệt hoa trên gấm): (bàn tay. jpg) trông thấy cái bàn tay này sao? Đợi lát nữa nó sẽ xuất hiện ở trên mặt người.

(thế giới) (thiếu nữ kiều ngao meo meo): Hảo khí a! Người đến cùng nói hay không, đại thần làm sao vậy??

(thế giới) (đại ướt huỳnh tại đây bên trong): Ta là lỗi thần, hôm nay muốn chửi bạo phát vào ngực người. (mỉm cười. jpg)

...

Mọi người ào ào đi ra công khai lên án (ướt đũng quần), xoát mấy chục cái cái loa trên kênh thế giới gọi (ướt đũng quần) đi ra nói, kết quả, qua rất lâu, cũng không thấy thân ảnh, bị treo lên lòng hiếu kỳ lại không bị thỏa mãn nhân, trong lòng dường như bị cái gì cào ngứa, hướng chỉ là (nhất chiếc thuyền con) cái này là chuyện của đại thần, tự nhiên là rất nhiều người muốn biết.

Đại thần dường như gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, chưa từng có cái bất quá gì xuất hiện. Liên tục chỉ là cùng người bên trong bang cùng nhau đánh phụ bản, làm nhiệm vụ, trải qua tin tức nho nhỏ biết được, đại thần ở trong bang cũng rất ít nói chuyện, bất quá ở trong méo mó có nói qua.

Chung đụng lâu người trong bang dĩ nhiên cũng hiểu rõ phẩm tính của (nhất chiếc thuyền con), cho nên cũng chưa từng lộ ra nhiều về chuyện của (nhất chiếc thuyền con), chộc cho không ít tâm hồn thiếu nữ dao động, cũng bởi vì cảm giác thần bí của hắn.

(thế giới) (Phong nha đầu): Đũng quần khả năng đã ôm ôn nhu hương khó có thể tự kiềm chế, nhưng mà!! Ta biết rõ hắn muốn nói cái gì! Bởi vì ta cũng gặp phải!!

(thế giới) (Phong nha đầu): Ta sẽ không giống cái người kia, treo ngược khẩu vị mọi người, ta là một người rất dứt khoát.

(thế giới) (từ nay về sau):... Người ngược lại nói a!

(thế giới) (Phong nha đầu): A a, vậy ta bây giờ nói!

(thế giới) (Phong nha đầu): Đó chính là...

(thế giới) (Phong nha đầu): Ta vừa rồi trông thấy nhất Diệp đại thần cùng một nhân vật nữ tính cùng một chỗ ở cửa ra vào phụ bản, bên cạnh cô ấy còn có một loại đại thần, cùng không nói đại thần, còn có không phải ngựa lớn thần!!!!

Đằng sau là sáu cái dấu chấm than, thấy rõ giờ phút này cô nàng vô cùng kích động, tâm tình vô cùng phức tạp.

(thế giới) (biển sâu cùng sâu): Cái gì?!!!

(thế giới) (biển sâu cùng sâu): A a a a! Vì sao không phải là ta?!!

(thế giới) (Mary Sue thiếu nữ): Ta tm là cái gì Mary Sue thiếu nữ! Đi tm Mary Sue, lão thiên a!! Nàng mới đúng không?! Kiếp trước nàng là người cứu vớt địa cầu sao?? Từ đại thần a!! Thiên a!

(thế giới) (Mary Sue thiếu nữ): Giả, đều là giả, thế giới đều này là giả, tạm biệt thế giới. (tạm biệt. jpg)

(thế giới) (nhẹ nhàng): Oa một tiếng khóc lên. jpg

...

Thế giới cũng sớm đã nổ oanh, nhưng mà làm người trong cuộc, năm người còn ở phụ bản bên trong đánh quái, căn bản không biết bên ngoài là dạng tình huống gì chờ ta, còn có nói là đánh vật. Nhưng là cơ bản đều là bốn người khác ở đánh, Tô Mộc chỉ là ở bên cạ kinh nghiệm mà thôi _ (:3" ∠)_

Bởi vì bọn họ căn bản không cần cô ra tay, cô liền lẳng lặng xem bọn họ đánh.

A, đúng rồi, đã quên nói.

Riêng Một Ngọn Cờ là Lâm Thần, Không Nói Một Lời là Trần Tư Nam, còn dư lại một người gọi Bạch Mã Không Phải Mã chính là Chu Khải.

Tô Mộc: Nhu thuận. jpg

"Anh Từ Diễm." Cô chỉ là đi theo đám bọn họ mà thôi, cho nên hiện tại cô rất nhàn a, Tô Mộc thuận thế chen vào, trước đây không lâu mới vừa mang trái cây lên.

Tổng Từ Diễm không ăn, Tô Mộc đành phải một người giải quyết. Thăm nghĩ, không ăn, hán cắt nhiều như vậy làm gì?

"Ừ?" thanh âm Tổng Từ Diễm trầm thấp mà lại từ tính, giống như là đè nặng cổ họng phát ra, Tô Mộc là nhan khổng lồ cả thanh khổng, đối với loại thanh âm trầm trầm mê hoặc thật không có sức chống cự.

Thật ra Tổng Từ Diễm không có muốn trả lời Tô Mộc, bởi vì hán biết rõ cô sẽ nói tiếp. Nhưng là không biết vì sao, vừa rồi Tô Mộc ở phòng bếp cái loại vẻ mặt thất lạc đó, giống như vì hán không trả lời cô mà cảm thấy khổ sở, trong lòng rung động, không đành lòng để cô khổ sở.

"Em có được (điệu thủ hồi xuân), anh có muốn không? Có một tổ a ~ "

"Không cần, em giữ lại cho mình dùng đi." Nói đến đây, ngưng một cái, sau đó cảm thấy thái quá mức lãnh đạm liền lại bổ sung: "Lượng máu của anh chịu đựng được, cấp của em bây giờ thấp, cần nó hơn."

"Uy, học muội, hán không cần anh muốn a!" Một giọng nói nhẹ nhàng như vén mây mù gặp trời xanh sáng rỡ ở bên tai Tô Mộc vang lên.

"Uy uy, học muội cho anh đi. Lâm Thần hán lấy là dùng để tán gái, còn không bằng cho anh! Đúng không." Thêm một giọng nói như ánh mặt trời vang lên.

"Oa, học muội rất lợi hại! (điệu thủ hồi xuân) yêu cầu được sự đẳng cấp rất cao, người thế nhưng có thể làm một tổ?" Một giọng nói đơn giản mang nồng đậm khẩu âm thành phố tiếp lời.

Um, hiện tại Tô Mộc thật ở cùng Tổng Từ Diễm, còn có vài người bạn cùng phòng của hán đang ở méo mó nói chuyện.

Người nói đầu tiên là Lâm Thần, thứ hai là Trần Tư Nam, thứ ba cái chính là Chu Khải.

Mới vừa rồi khi vừa vào trò chơi, Tô Mộc nhìn thoáng qua danh sách bạn tốt, phát hiện Tạ Liễm, Hứa Ngọc, Lâm Liễu thế nhưng không online.

Sau đó trả lời vấn đề Tổng Từ Diễm hỏi mình có muốn cùng nhau phụ bản hay không, tiến đội ngũ, bên trong đã có ba người Lâm Thần bọn họ ở đây.

Ba người vừa nhìn một cô gái vào, nội tâm đừng nói có bao nhiêu kích động, bất quá là kinh ngạc lớn hơn ngạc nhiên mừng rỡ. Bởi vì Tổng Từ Diễm là hạng người gì, tất cả mọi người rõ ràng. Nhưng mà không nghĩ tới hán dẫn theo một cái muội tử tiến đội ngũ! Chuyện này có bao nhiêu lớn a, bọn họ còn cho là hán cô độc đến già.

Trong tâm ba người cùng một cái ý nghĩ: Chắc chắc chắc.

Sau đó đối với Tô Mộc thay nhau nói một câu, chào chị dâu.

Chọc cho trên mặt Tô Mộc bay lên hai đóa mây đỏ, ngượng ngùng cực kỳ, vội vàng phủ nhận. Bởi vì Tổng Từ Diễm giới thiệu, Tô Mộc cũng biết rõ bọn họ chính là bạn cùng phòng của Tổng Từ Diễm, gò má hai bên đỏ ửng cũng tiêu mất không ít.

Đánh một câu "Học trưởng không biết em sao? Ngày hôm qua còn mới vừa gặp mặt đâu!" (mỉm cười. jpg)",

sau đó trong nháy mắt mấy người kia phản ứng lại đây, ào ào gọi, học muội a.

Trở lại vấn đề chính...

Tổng Từ Diễm thấy Tô Mộc bị bạn cùng phòng hán thay phiên nhau hỏi, hai đầu lông mày bỗng nhiên nhíu lại có vẻ không vui, không đợi Tô Mộc từ chối bọn họ liền nói một câu, "Vẫn là cho anh đi."

Lâm Thần: "Uy uy, Từ Diễm, người này thật không phúc hậu."

Trần Tư Nam: "Đúng vậy, đúng vậy, không phải cậu vừa nói không cần sao, sao lại đòi ý rồi?"

...

Không để ý bạn cùng phòng bị thương, Tổng Từ Diễm nhìn Tô Mộc nói ra, "Đội lát nữa, đánh xong phụ bản gửi bưu kiện cho anh."

Tô Mộc kinh ngạc, không phải nói không cần sao? Đợi cô phục hồi tinh thần lại, mọi chuyện đã kết thúc từ khi nào rồi.

Tô Mộc:...

Tô Mộc: Cô hiện đang hối hận _(:3" ∠)_

- - - - -

Ra phụ bản, Tô Mộc bị đoàn người trước mắt hù đến, thật sự là người đông nghìn nghịt, chặt như nêm cối.

Về mặt mộng bức, mặc dù phụ bản của thường thường sẽ có rất nhiều người, nhưng là phụ bản cửu vĩ yêu hồ rất ít người đánh, cho nên tình huống trước mặt như thế, Tô Mộc cũng có chút sững sờ.

Tô Mộc: "Tình huống này là sao?"

Lâm Thần: "Chao ôi, đều tại anh, mị lực quá lớn, thật sự là rất xin lỗi mọi người."

Tô Mộc, Trần Tư Nam, Chu Khải: "Không biết xấu hổ."

Không biết trên kênh là ai nói một câu, đại thần xuất hiện, người giống như đàn ong vỡ tổ chạy lại hướng Tô Mộc.

"Thật đáng sợ." Tô Mộc nhìn hình ảnh bên trong trò chơi nguyên một đám nhân vật nhích lại gần mình.

"Chớ sợ chớ sợ, ca ca cho em mượn ôm ôm."

Tô Mộc, Trần Tư Nam, Chu Khải: "..."

"Đi lên." Tống Tử Diễn không biết từ lúc nào đã móc ra vật để cười, cũng hướng Tô Mộc phát một cái cùng kỳ thỉnh cầu.

Tô Mộc cũng không giả mồm, lập tức đồng ý, sau đó không để ý những người bên trong méo mó kia kêu gọi lập tức trốn khỏi hiện trường.

Sau đó đã nhìn thấy ảnh bạn tốt loé lên, Tô Mộc mở ra vừa nhìn, là Tạ Liễm các cô gửi phát đây tin tức, hỏi thăm một phen, bởi vì quá dài, Tô Mộc thô sơ giản lược nhìn thoáng qua liền đại khái biết được chuyện đã xảy ra.

"Anh Tử Diễn, bạn trong trò chơi gọi em, em đi trước nhé."

"Đừng a, học muội, em mang bạn em vào là được a! Sáng Sớm ca ca có thể không bỏ được em."

"..."

Tống Tử Diễn chẳng biết tại sao càng nhìn Lâm Thần càng khó chịu, nếu không phải là bây giờ còn mang Tô Mộc đang cười sùng vật, hẳn khả năng đã xuất ra hẳn 40 mễ đại đao chém chết Lâm Thần.

"Học muội a, em nên biết ca ca ở bên trong bang thật lâu không biết tư vị nữ nhân, riu rít riu rít, bọn họ mỗi ngày đều chỉ biết đánh đánh giết giết, đều không có nhân tính. Một lời không hợp liền đầu võ, làm cho tâm sức anh lao lực quá độ, không có một người không ai quan tâm."

Lâm Thần nói chuyện tình ái dào dạt, là chẳng rơi lệ. Tô Mộc còn thiếu chút nữa liền tin tưởng hẳn.

"Xem ra hay là em đi thôi."

"Học muội a, Lâm Thần nói không sai, Tư Nam ca ca tâm cũng rất mệt mỏi, chao ôi - - không cần lo cho anh, chỉ một mình anh khổ sở đi."

Tô Mộc: Diễn các người cứ tiếp tục diễn)

Tống Tử Diễn cảm thấy đại đao của hắn đã đói khát khó nhịn, trong lòng ngũ vị tạp trần, nói không hối hận đó là giả, hắn hối hận hắn đã để bạn cùng phòng gặp Tô Mộc.

Trong lòng lại tức giận, lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, có lẽ chưa phát hiện là mình đang ghen, nhưng thấy cô và bạn cùng phòng ở trước mặt trêu chọc, hắn đã cảm thấy tâm phiền ý loạn.

"Em đã quyết định đi, tạm biệt, còn có các anh nhìn kênh thế giới một chút, hoặc là trong bang có thể sẽ nổ tung a ~." Nói xong, lập tức nhảy ra khỏi kênh, đến kênh của bọn Tạ Liễm

Thật ra trong lòng Tô Mộc cũng có tính toán của mình, chủ yếu là bên trong bạn bè có nữ chủ ở đây, vừa rồi cái kênh lại có Tống Tử Diễn. Cô không muốn làm cho bọn họ có bất cứ cơ hội nào tiếp xúc, ai có thể biết trước sau khi gặp nhau sẽ xảy ra chuyện gì?

Kết quả vừa đến kênh bọn Tạ Liễm, đã nhận được một trận hỏi thăm nhiệt tình.

Tô Mộc cũng kiên nhẫn giải thích mọi chuyện, thăm nghĩ, mệt quá _(:3" ∠)_

Tiếp đến vài ngày, Tô Mộc chậm rãi quen thuộc người trong bang Tống Tử Diễn, thuận tiện nhắc tới, Tô Mộc vốn là đề phòng nữ chủ, kết quả thế sự khó liệu, chào ôi, bọn họ vẫn là gặp mặt, nhưng là qua vài ngày Tô Mộc quan sát, phát hiện bọn họ không có bất kỳ tiếp xúc nào a, nói chuyện a, thấy vậy cô mới hơi yên lòng một chút.

"Học muội a, em có muốn gia nhập bang của bọn anh không?" Lâm Thần lời nói vừa ra, giống như kích thích ngàn tầng nước, dẫn tới bên trong bang mọi người liên tục đồng ý, lần đầu tiên cảm thấy Lâm Thần có thể dùng được.

Lâm Thần: Uy!

"Đúng vậy, đúng vậy."

Những người khác ào ào hưởng ứng, trong nội tâm lại đang suy tính, một người Tô Mộc gia nhập, dĩ nhiên sẽ mang ba muội muội kia gia nhập, mua một được ba, rất tuyệt!

Tô Mộc nhìn thoáng qua Tống Tử Diễn, thấy hắn nhìn mình khẽ gật đầu, sau đó cùng với bọn Tạ Liễm nói vài câu, các cô ấy tự nhiên là đồng ý, sau đó liền gia nhập vào bang phái.

Um, Tô Mộc lại ở trong nhà Tống Tử Diễn. Nói ra cho oai, cùng nhau đánh chơi game a, nhưng thật ra là Tô Mộc nghĩ xoát cách độ hào cảm của Tống Tử Diễn, ở trong trường học, lúc nào cũng không gặp được, hiện tại thời gian vừa vặn.

Nghe bên trong bang là một mảng hân hoan tiếng hân từ hoan hô, Tô Mộc không khỏi cười một cái, con mắt cười dịu dàng nhìn Tống Tử Diễn trêu chọc nói, "Anh để bọn họ đối bao lâu vậy?"

"Em dâu, em là không biết rõ, Nhất Lã hân bình thường là đối xử với chúng ta như vậy, hồi tưởng lại những ngày kia, anh oa một tiếng đều muốn khóc lên."

Mấy ngày Tô Mộc cũng dần dần có thói quen nghe bọn họ trêu chọc, giải thích cũng không được, bọn họ vẫn như cũ gọi, cũng không thấy Tống Tử Diễn ngăn cản, chuyện này liên tục phát triển thành như vậy.

Bọn Tạ Liễm cũng đi theo trêu chọc, bên trong kênh toàn giọng nói tràn đầy sung sướng. Tô Mộc cũng cười theo, mắt đảo hoa cong cong, con mắt trong suốt sáng lư chuyển loé lên ánh sáng rực rỡ, lông mi dài nhỏ nhẹ nhàng vẩy, trông rất đẹp mắt.

Tống Tử Diễn lơ đãng nhìn lại, cũng không khỏi sững sờ một cái. Cô giống như lại xinh đẹp thêm không ít.

"Em đứng trên cầu ngắm phong cảnh,

Người đứng trên lầu lại ngắm em. "

Thời gian như nước chảy cực nhanh, bất giác đã đến ngày khai giảng, Tô Mộc tất nhiên là nghĩ đã xoát được ít độ hào cảm của Tống Tử Diễn đi? Nhưng khi nhìn gương mặt đó của Tống Tử Diễn, cô lại không xác định.

Còn có nguyên chủ lại xuất hiện một lần.

Tô Mộc ngày đầu tiên khai giảng buổi trưa cùng với Hứa Ngọc hẹn rồi cùng đi cửa hàng mới mở ăn cá nướng, không có nghĩ đến trên nửa đường lại bị ngăn lại.

"Tô Mộc, anh thích em "

Edit: thả thính hai chương rồi nhé ~T_T~ hôm nay ta rất chăm a~ □□□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Thế giới V: Đại thần, thỉnh cầu đụng ngã 18

Edit+ beta: Linhlady

"Tô Mộc, anh thích em "

Một nam sinh cao cao gầy gầy thanh tú, căn Tò Mộc ở dưới một cái cây, cùng lúc đó, trên mặt trắng nõn của nam sinh kia xuất hiện đám mây đỏ.

Tò Mộc bị một người xa lạ không quen ngăn lại, tự nhiên trong lòng là không vui, hơi hơi nhũn mày.

Không nói người trước mắt lại còn nhìn Tò Mộc đàn hát một khúc Trung (thể giới của anh đã rơi vào bể tình), còn có bạn bên cạnh hân thảo luận ồn ào.

Vào buổi trưa là lúc tất cả mọi người đều tan học. Động tĩnh lớn như vậy, làm sao lại có chuyện mọi người không biết, người đi đường tốp năm tốp ba tụ tập lại đây, đám người càng ngày càng đông hơn.

Tò Mộc nhàn nhạt liếc qua đám người, nội tâm khẽ kinh ngạc, thâm kêu không xong, cô hơi vội vàng.

Ánh mắt chạm đến nam sinh phía trước, hân rõ ràng có chút khản trương, co quắp cầm lấy đàn ghi-ta trong tay, cường bách chính mình không đem căng thẳng viết ở trên mặt. Cùng lúc đó, trong ánh mắt nhưng lại lóe ánh sáng, thông thấu trong suốt, trần trụi hi vọng.

Giống như nổi lên dừng khí, nói ra, "Tò Mộc, có lẽ em không biết, anh thích em thật lâu, ngay từ ngày đầu tiên em bước chân vào trường đại học này... Anh không thêm đề ý chuyện trên diễn đàn, anh có thể không thêm đề ý chuyện em đã đi qua, nhưng anh nghĩ anh muốn tham dự chuyện trong tương lai của em, tiếp theo đề cho anh chăm sóc em, có được không?"

"Cùng một chỗ!"

"Cùng một chỗ!"

"Cùng một chỗ!"

Quần chúng vây xem ào ào hưởng ứng lời nói nam sinh kia, bắt đầu ồn ào, Tò Mộc thấy vậy có chút quần bách.

Tò Mộc nhìn thất trong con mắt kia trần trụi nhu tình, thẹn thùng, bối rối mà lại không biết làm sao. Nhưng vẫn ổn định tâm tình, nghiêm túc trả lời đến: "Nhưng tôi không biết anh là ai? Tên gọi là gì cũng không biết, lại đột nhiên xuất hiện tỏ tình thật khiến tôi khó khăn, cho nên thẹn thùng, hy vọng anh có thể tìm được người hiểu rõ anh, biết anh là ai, mà không phải tôi, ngay cả anh là ai cũng không biết."

"Huống chi, tôi đã có người trong lòng, xin lỗi."

"Cảm ơn anh thích tôi."

Mỗi một đoạn cảm tình đều đáng giá nghiêm túc đối đãi, nhưng là không có cách nào khác đáp lại tình cảm cũng muốn nghiêm túc cự tuyệt, nếu không đến lúc làm cho người khác thương tâm.

Nam sinh kia mất sáng trong vắt trong mắt khi nghe thấy lời nói của Tò Mộc, trong nháy mắt giống như là mất đi sắc thái âm trầm thất sắc, khuôn mặt mang đỏ ửng cũng lập tức trắng bệch, môi khẽ nhúc nhích, muốn nói chút gì đó, nhưng lại cái gì cũng không nói ra.

Đúng vậy, cô ngay cả mình là ai cũng không biết, như thế nào sẽ đáp ứng mình đây? Thật sự là buồn cười a! Minh ngay cả chuyện cô có người trong lòng cũng không biết.

Người tham gia náo nhiệt thấy tỏ tình không thành công, cũng mất đi hào hứng, cũng chậm rãi rời đi. Nhưng có vài người muốn ở lại nhìn tiếp diễn, đối với bọn họ mà nói loại chuyện không quan hệ bọn họ, cũng có thể làm gia vị cho cuộc sống, làm cuộc sống khô khan vô vị mang đến một chút niềm vui thú.

"Anh, không có sao chứ?" Tò Mộc nhìn nam sinh trước mắt không được như ý, vẫn là nhìn không được mở miệng dò hỏi, không lẽ bị đã kích đến ngu rồi?

"Không có việc gì." Nói xong, hân tựa hồ còn muốn nói gì, lời nói còn chưa mở miệng, bạn đi cùng hân đã lập tức tiến lên vì hân mà bất bình cắt đứt:

"Cô biết hân vì một ngày này chuẩn bị bao lâu không?"

"Đúng vậy, đúng vậy, cô cái gì cũng không biết. Cứ như thế này cự tuyệt hân?"

Mấy người thay phiên nhau vài ba câu liền chỉ mũi nhọn vào Tò Mộc, giống như tất cả mọi chuyện đều là do Tò Mộc sai.

Nam sinh kia cũng đối với chuyện này không trả lời, lẳng lặng đứng ở giữa bọn họ, lặng im không nói, giống như là đối với chuyện này không liên quan.

Nghe bọn họ nói, Tò Mộc vốn đã đề xuống khí bỗng chốc lại đi lên, cười lạnh lạnh đạo: "Các anh đứng ở đạo đức cao không lạnh sao?"

"Còn có, các anh nói mọi chuyện liên quan tới hân, tôi một chút cũng không biết, chuyện gì cũng không biết."

"Cái gì?!" Trong đó một người đồng bọn rục rịch, có chút ít kích động.

"Đúng vậy, tôi thật lòng cảm ơn anh thích tôi. Nhưng các anh có nghĩ tới hay không tôi không hiểu hân, các anh sẽ đi cùng một người chưa gặp bao giờ,

hoàn toàn không quen biết, một người đột nhiên từ giữa đường xuất hiện ở một chỗ sao? Các anh có thể như vậy trực tiếp tiếp chấp nhận người ta thổ lộ sao? Dựa vào cái gì?"

"Kia, vậy theo ý anh nói, vậy về sau cứ có người tỏ tình với tôi thì tôi đều phải nhận lời sao?"

"Dựa vào cái gì? Chỉ bằng hán ở một nơi tôi không biết mà làm rất nhiều việc, tôi lại phải đáp ứng hán. Vậy tại sao hán không sớm gặp tôi, ít nhất để tôi biết hán là ai, có thể làm bạn trước?"

"Còn có, tôi đã có người mình thích. Các anh cho là mình sẽ ở có người mình thích dưới tình huống đó lại đi đáp ứng người khác sao?"

Tô Mộc bình thường cười dịu dàng khuôn mặt này lúc tràn đầy lãnh ý, nguội lạnh chứa đựng tức giận ánh mắt áp bức, cùng bản thân ở thế giới khác lắng đọng khí thế, hiện tại một lần tính toàn bộ triển khai, dung nhập vào, bình tĩnh nói ra mọi chuyện, thậm chí khí thế bức người.

Những người kia bị đôi mắt thâm thúy nhìn soi mói, không khí quanh thân giống như bị rút đi, khiến bọn họ bỗng chốc cũng có chút sợ khó thờ, cảm thán kinh ngạc khí thế người trước mắt, trong lòng bọn họ thật ra cũng cảm thấy Tô Mộc nói đúng, tự biết đuối lý bọn họ ngại mặt mũi, nhanh chóng mang người con trai kia đi.

Mọi người thấy diễn hết cũng liền dần dần tản ra, chỉ chóng lát đã không còn mấy người.

Tô Mộc lúc này mới thu hồi khí thế trên người, chẳng biết tại sao cảm giác hơi mệt mỏi, dựa người vào thân cây, hít một hơi thật sâu, nhưng nội tâm vẫn cực kì tức giận.

Thật sự là tức chết!

"Mộc Mộc, cậu không có sao chứ?" Hứa Ngọc thở hồng hộc đuổi tới bên cạnh Tô Mộc, "Tớ vừa mới ở trên đường nghe nói có người với cậu, nam sinh kia đâu?"

"Đi rồi." Tô Mộc dần dần dẹp tức giận trong lòng, có thể do quá tức cô cảm thấy đầu óc không tỉnh táo, choáng váng.

"Đi rồi? Cậu không có đáp ứng hán đi?" Hứa Ngọc thuận thuận hơi thở, bắt đầu hỏi thăm Tô Mộc: "Tại sao sắc mặt cậu lại khó coi như thế này, xảy ra chuyện gì không tốt sao?"

Tô Mộc liền cổ nén choáng váng, nói với Hứa Ngọc mọi chuyện xảy ra.

"Những người kia như thế nào lại dám làm vậy? Quá phận!" Hứa Ngọc nghe xong, trên mặt hơi giận tái đi, ngược lại về mặt lo lắng xem Tô Mộc.

"Không muốn nói cho Tạ Liễm." Tô Mộc biết Hứa Ngọc vì mình mà bất bình, trong nội tâm âm áp.

Khi nghỉ đông, quan hệ cuat các cô lại thân thiết hơn một chút. Tô Mộc chính thức giới thiệu các cô với nhau, nhưng chuyện của cô và Tống Tử Diễn cũng chỉ có Tạ Liễm biết rõ mà thôi.

"Được rồi được rồi." Hứa Ngọc bữu bữu môi, ánh mắt chạm đến sắc mặt yếu ớt Tô Mộc, lo lắng hỏi: "Cậu thật không có việc gì sao?"

"Tớ không có - -" còn chưa nói hết, trước mặt Tô Mộc bỗng tối sầm, thân thể mềm xuống, loáng thoáng nghe thấy giọng nói Hứa Ngọc kêu gọi mình, nhưng vẫn mất đi ý thức, triệt để hôn mê bất tỉnh.

- - - - -

"Um." Tô Mộc nhỏ giọng lầm bầm muốn tỉnh lại.

"Mộc Mộc, cậu tỉnh." Hứa Ngọc canh giữ ở một bên, nghe thấy thanh âm Tô Mộc lập tức dò hỏi, thấy cô mở mắt ra nhìn mình, tiếp theo lại gọi kêu: "Tống học trưởng, Mộc Mộc tỉnh?"

Vừa nghe thấy Hứa Ngọc có động tĩnh biết Tô Mộc khả năng tỉnh, vì vậy mọi người nối đuôi nhau mà vào, vốn gian phòng rộng rãi giờ lại hẹp đi không ít, Tống Tử Diễn sai bước đi về phía trước đến trước mặt Tô Mộc, hán nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt, trong lòng rất đau.

"Nơi nào không thoải mái?" Nhẹ giọng dò hỏi.

Hán vốn đang ở trong thư viện, sau đó Lâm Thần liền gọi điện thoại cho hán nói là có người hướng Tô Mộc tỏ tình, chẳng biết tại sao, khi đó trong lòng hán có một loại bức bối không tên, còn có một chút sợ hãi.

Đi cùng với bọn Trần Tư Nam, Chu Khai đã tìm đến chỗ đó, có thể là đến muộn ở đây đã sớm không còn ai, nội tâm lo lắng càng sâu, vội lấy điện thoại ra gọi cho Tô Mộc, kết quả lại là bạn cùng phòng nghe điện thoại, không kịp ngắt nghỉ mình giờ phút này thất thố, lập tức chạy qua.

Thấy Tô Mộc nhúu chặt mày, sắc mặt tái nhợt.

Mọi người thấy vậy, nhìn nhau một phen, hiểu rõ ý tứ trong mắt đối phương, rất thức thời ra ngoài.

Hứa Ngọc: "Tớ đi mua một ít đồ, các cậu nói chuyện đi."

Lâm Thần: "Đúng vậy, chúng ta cùng nhau đi! Để cho con gái xách đồ không phải hành vi của nhân sĩ. "

Trần Tư Nam: "Đúng vậy, tớ cũng vậy đi."

Chu Khải: "VẬY các cậu đi - -" nói còn chưa dứt lời liền bị Trần Tư Nam che miệng lại, cùng Hứa Ngọc, Lâm Thần một người một tay kéo ra ngoài.

Hiện tại thanh tịnh không ít Tô Mộc xem động tác bọn họ cảm thấy buồn cười, ánh mắt chuyển về phía Tống Tử Diễn, "Anh Tử Diễn, tại sao anh lại ở chỗ này?"

"Um, bây giờ em đỡ hơn rồi. Không có gì không thoải mái."

"Em đã đồng ý sao?" Tống Tử Diễn hần vốn cho là hần không sẽ để ý, vẫn mà hiện tại hần phát hiện hần đáng chết vô cùng để ý, hần cũng hiểu rõ tâm ý của mình.

Tống Tử Diễn nói một câu không đầu không cuối, râu ông nọ cắm cằm bà kia, nhưng mà Tô Mộc lại nghe hiểu.

"Anh sẽ để ý sao? Anh Tử Diễn?" Tô Mộc, không, phải nói là một cái "Tô Mộc" khác, nhìn Tống Tử Diễn cười cười nói, mặt mày trong lúc đó cũng có vẻ trào phúng.

Nhìn người đối diện tỏ vẻ xa cách, cười giả dối như vậy, khiến trong lòng Tống Tử Diễn nhảy dựng, lông mày nhăn lại, hình thành một chữ "川" thật sâu.

Đáng chết, thừa dịp Tô Mộc hiện tại có chút ít suy yếu liền lại xuất hiện, nhưng mà Tô Mộc cũng cảm giác lần này mình té xỉu có chút không giải thích được, tức giận đến định trình độ thật có thể té xỉu sao?

"Em đồng ý thì sao? Em không đồng ý thì sao? Anh là ta ai, anh dựa vào cái gì quản em?" Nguyên chủ đối Tống Tử Diễn chấp niệm rất sâu, mong đợi hần thích mình, lại sợ hãi, cảm giác hần sẽ không thích mình.

Rõ ràng là một người cao ngạo như thế, lại thích một người đến hèn mọn. Tô Mộc nghĩ cũng cảm thấy đau lòng thay, bằng không cứ để cho cô ấy nói xong đi?

Nghe lời nói Tô Mộc, bỗng nhiên trong lòng Tống Tử Diễn bùng lên cơn tức giận.

Ở lúc Tô Mộc còn không có phản ứng, liền bị hai ngón tay Tống Tử Diễn bóp ở lại, khuôn mặt tuần tú lịch sự tao nhã của hần không ngừng để sát vào, mùi hương bạc hà trên người đập vào mặt, hai hàng lông mày mờ mờ ép xuống, trong mắt lóe nguy hiểm hàn quang: "Em, lập lại lần nữa?"

"Tô Mộc" là cái loại đồ người càng đánh áp chế cô, cô càng cứng rắn, mang tức giận ngẩng lên đầu nhìn thẳng hần: "Anh dựa vào cái gì quản em?"

Lời còn chưa nói hết, nam nhân hơi giận tái đi mặt càng ngày càng gần, "Anh dựa vào cái gì quản em, hiện tại liền khiến em biết anh dựa vào cái gì quản em."

Đột nhiên lần người xuống, trên môi Tô Mộc chợt lạnh, sau đó là một nụ hôn ướt át, nụ hôn của Tống Tử Diễn cuồng dã, nóng vội khiến Tô Mộc bất mãn, cô không chút do dự duỗi tay đẩy ra, Tống Tử Diễn vẫn không nhúc nhích, vẫn như cũ tàn sát bừa bãi ở môi cô, đầu lưỡi cạy hàm răng ra, tiến quân thân tốc, khiêu khích cái lưỡi thom tho kia.

"Um, buông em ra- -" thừa dịp có khoảng cách, Tô Mộc giãy giụa nói, nhưng rất nhanh bị đè xuống.

Nam nhân lần đầu tiên làm chuyện này, giống như vô sự tự thông, thân thể Tô Mộc dần dần mềm xuống, ngưng dây dựa, đợi đến khi hô hấp không thuận lợi, Tống Tử Diễn mới buông cô ra, hai người còn kéo ra một chút tơ bạc ái muội.

Trên mặt lộ ra vẻ ửng hồng nhàn nhạt, đôi mắt ướt nhẹp kinh ngạc nhìn qua nháy a nháy, đôi môi đỏ thắm khẽ nhếch, hô hấp lấy không khí.

"Anh thích em sao?" Tô Mộc cảm giác nguyên chủ đang ở gần đây, Tô Mộc vội vàng đoạt lại ý thức, hai mắt trong nháy mắt thay đổi, sáng ngời mà trong suốt, nghiêm túc nhìn qua Tống Tử Diễn hỏi.

Đáy mắt Tống Tử Diễn lóe qua một nụ cười, nhìn về phía Tô Mộc giống như có thể nhìn vào tận đáy lòng, cơn mắt thâm thúy tràn ngập dịu dàng. Hần lại chậm ngược lên, nhìn thẳng con mắt Tô Mộc, thâm tình mà chuyên chú nói: "Đưa ngọc, không nhìn ra được sao?"

Tô Mộc không nói lời nào, cứ như vậy lẳng lặng nhìn Tống Tử Diễn, dường như đang đợi hần một cái chính thức trả lời.

Tống Tử Diễn thấy bộ dáng Tô Mộc bướng bỉnh, ngồi ở trên mép giường, bắt đầu đi duỗi tay kéo Tô Mộc lại đây, sủng ái cười cười: "Thích, rất thích."

Ngưng một cái, tiếp theo nói ra: "Trước có lẽ anh không biết cái gì gọi thích, nhưng mà hiện tại anh tại hiểu. Anh thích em cảm giác rất rõ ràng truyền đạt đến trong đại não, nó nói cho anh biết, là anh thích em."

Tô Mộc dựa vào trên người Tống Tử Diễn, lẳng lặng nghe tiếng tim Tống Tử Diễn đập, còn có lời nói thích kia.

Trên người bỗng nhiên chợt nhẹ, một cổ hơi thở thật bình tĩnh rời khỏi thân thể, Tô Mộc biết rõ đó là nguyên chủ, lập tức nhẹ nhàng nhắm mắt lại, mà nam nhân bàn tay ôn nhu nhẹ nhàng vuốt tóc Tô Mộc.

Tô Mộc bởi vì chuyện kia xảy ra, sau đó nửa tháng bị cha mẹ Tô biết được, nói Tô Mộc không cẩn thận, liền bị cha mẹ lệnh cưỡng chế về nhà nghỉ ngơi vài ngày, thuận tiện kiểm tra thân thể một chút, mà cùng Tống Tử Diễn xác định quan hệ Tô Mộc chính không bỏ được Tống Tử Diễn, ý lại ôm hân làm nũng một phen, mặc dù có chút thất lạc không thể cùng Tống Tử Diễn, nhưng vẫn ngoan ngoãn về nhà.

Về nhà ngày thứ hai, chuông cửa vừa vang lên, Tô Mộc đi xuống vừa nhìn là Tống Tử Diễn, không để ý ánh mắt khác thường cha mẹ mình, vội tới ôm Tống Tử Diễn một cái, cao hứng bồng bồng hỏi thăm hân: "Anh như thế nào tại đây? Không phải đang lên lớp sao?"

Hân tiến đến bên tai Tô Mộc, hơi thở ấm áp phả vào, hơi ngửa: "Anh nhớ em."

Đúng vậy, hân nhớ cô, mới một ngày đã nhớ cô. Hân nghĩ hân thật sự trùng độc tên "Tô Mộc" rồi, nhưng cũng cam tâm tình nguyện.

Tô Mộc không nghĩ tới khi Tống Tử Diễn mở ra hình thức luyện ái kỹ năng trên chọc ngày càng cao siêu như vậy.

Sau khi biết rõ quan hệ bọn họ, tất cả mọi người là một bộ chúng ta đã sớm biết sẽ như thế, không có chút bộ dáng ngạc nhiên mừng rỡ nào, khi đó Tô Mộc liền nín lấy tà áo Tống Tử Diễn hỏi hân có phải hay không ngập ngừng mình thật lâu, khi nghe được đáp án mình hài lòng, mới vui vẻ ôm lấy Tống Tử Diễn.

Cha mẹ Tống gia tự nhiên là vui tay vui mắt, nhưng ngược lại ba ba Tô sau khi biết bày tỏ rất không vui, không biết sao nữ nhi của mình thích, hướng chỉ Tống Tử Diễn ông xem càng thấy không vừa mắt.

Sau đó, cha mẹ Tô gia lại lần nữa đi công tác. Tô Mộc lấy cớ một mình ở nhà rất sợ yêu cầu Tống Tử Diễn lưu lại bồi mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Thế giới V: Đại thần, thỉnh cầu dung ngã (END)

Edit + beta: Linhlady

Tô Mộc ở nhà nghỉ ngơi cũng đã gần nửa tháng, cô rất muốn tới trường học, nếu không thấy Tống Tử Diễn chạy đi chạy lại hai nơi cũng rất vất vả, không biết sao cha mẹ nhà mình không cho phép, nói là phải chờ kết quả xét nghiệm.

Tô Mộc cũng không lay chuyển được cha mẹ, hơn nữa Tống Tử Diễn cũng không cho Tô Mộc về sớm như thế, cô đành phải gật đầu đáp ứng.

Bất quá, chuyện cô ngã bệnh sự vẫn bị Tạ Liễm biết rõ, bị mắng xối xả _(:3" ∠)_.

Trong lúc rảnh rỗi cô lại cùng Tạ Liễm chơi suốt đêm.

Ngày thứ hai, khuôn mặt mềm mại thiếu nữ chìm trong mộng đẹp tỉnh lại, cảm nhận được ôm ấp nóng bỏng sau lưng, còn có tiếng hít thở mạnh mẽ của nam nhân, hơi thở lạnh lùng nam tính, trong nháy mắt cảm thấy rất hạnh phúc, nhẹ nhàng xoay người lại.

Bởi vì cuối năm, chuyện công ty dồn lại, hiện tại mới xử lý, bận tới mày tới mặt. Tô Mộc đau lòng bọn họ, liền kêu anh trai của mình phụ giúp cho cha mẹ, dù sao nguyên chủ không biết gì về chuyện kinh doanh, cho dù cô đang học hệ tài chính.

Mà Tống Tử Diễn thì sao? Ở lúc cha mẹ cô không có nhà đều ở bên, hân vốn ngủ dưới đất, nhưng không chống cự được Tô Mộc quăn quýt làm nũng, sau đó ở trên giường liền ôm ôm Tô Mộc không làm những chuyện khác.

Tô Mộc đem đầu tóc tán loạn gây đến sau tai, nhìn thoáng qua còn Tống Tử Diễn còn đang ngủ say, trong nội tâm như có dòng nước ấm chảy qua, ngẩng đầu lên ở khoe môi hân hôn một cái, thỉnh thoảng Tống Tử Diễn đột nhiên mở mắt ra, hai tay vây cô vào trong ngực, giọng nói trầm thấp mang tia tình táo mông lung: "Hôn trộm anh?"

Tô Mộc hướng tới hân cười ngọt ngào, trên chọc nói: "Đều tại anh lớn lên rất dễ nhìn."

Tống Tử Diễn dè dặt cố hòng phát trầm thấp cười khế, khoe môi cũng tràn ra cười nhẹ, hai tròng mắt hào quang nhảy động, nhìn ra được hân tâm tình không tệ.

Tô Mộc nhin không được cũng cười, xoay người vào trong ngực hân nhất trát, vui đùa ở bộ ngực hân cả xát vào lưng tung, ồm ồm nói: "Anh đã tỉnh lại lúc nào?"

"Lúc em vừa cử động." Nói xong, hắn ở đỉnh đầu Tô Mộc khẽ hôn, "Anh đi làm bữa sáng cho em."

Không biết sao Tô Mộc ôm hắn không buông tay, "Ngoan ngoãn, nếu không em lại bị đau bao tử."

Giọng nói nhu hòa chưa từng có, nghe được Tô Mộc tâm vừa động, chép miệng, nói ra: "Được rồi." Lưu luyến buông Tống Tử Diễn ra.

Nằm ở trên giường, con mắt theo Tống Tử Diễn di động mà di động, hắn tự nhiên là cảm giác được Tô Mộc nhìn chăm chú, quay đầu nhìn Tô Mộc một cái, liền nhìn thấy Tô Mộc nhìn mình cười đến mặt mày cong cong, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ấm áp, cũng hướng tới Tô Mộc cười một cái liền đi xuống vệ sinh rửa mặt.

Đội đến Tô Mộc xử lý mình xong, liền đi xuống lầu ăn điểm tâm, vừa vào phòng bếp đã gặp mùi sữa nồng đậm, bình thường cô thích uống sữa thuần khiết, quả thực chính là không sữa không vui.

"Um, thơm quá. Anh Tử Diễn đang rán trứng gà sao!" Tô Mộc tiến lên gần Tống Tử Diễn một bên nhìn thoáng qua.

"Ừ, em lại kia uống sữa đi, nếu không lát nữa nguội mất." Con mắt Tống Tử Diễn không nâng lên cứ như vậy nhìn chăm chăm trứng gà, rất sợ trứng gà bị rán cháy mất.

"Dạ." Tô Mộc cũng ngoan ngoãn trở lại vị trí.

Một khuỷu tay chống ở trên bàn, tay kia cầm lấy ly sữa cái, nghiêng đầu nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm thân ảnh hắn, cảm thấy mọi chuyện rất tốt đẹp.

Sự thật cũng là như vậy.

Chờ kết quả tờ xét nghiệm kia có, thân thể không có chuyện gì. Biết tin tức này, Tô Mộc lập tức trở lại trường học, liền bắt đầu đang chuẩn bị kiểm tra tiếng Anh cấp bốn, tháng Sáu bắt đầu, hiện tại cũng không còn mấy tháng.

Tống Tử Diễn cũng đang chuẩn bị luận văn, bởi vì thành tích rất tốt, hơn nữa lại là năm ba, trường học dự định cấp hắn một cơ hội xuất ngoại đào tạo sâu, tiền căn vì ở thiết kế nhất software mà cự tuyệt. Lần này có thể nói là cơ hội tốt, chỉ là không biết Tống Tử Diễn nghĩ như thế nào?

Ở trong nội dung tác phẩm, cái thời điểm này nam chính nữ chính trong lúc đó cũng là xác định quan hệ không lâu, nữ chủ khuyên nam chủ thật tốt bắt lấy cơ hội lần này, cũng bày tỏ mình sẽ chờ nam chủ, khi nam chính về nước trước liền hiến thân cho hắn, cuối cùng nam chủ vẫn là xuất ngoại, sau đó hắn dựa vào chỉ số thông minh của, chương trình học hai năm quả thực là thu nhỏ lại còn một năm mấy tháng.

Tô Mộc cũng không lo lắng mình sẽ chờ không được Tống Tử Diễn, nhưng lại có chút ít sợ hãi.

Mọi chuyện đang phát triển theo hướng đi rất tốt, nhưng mà Tô Mộc biết không phải như vậy, hệ thống đến bây giờ cũng không có thông báo với cô thời gian thoát ly thế giới này.

"Mộc Mộc, gần đây tại sao luôn ngẩn người như vậy?" Nói xong, Hứa Ngọc lập tức cười đến mặt mày gian xảo, "Có phải đang nghĩ tới anh Tử Diễn nhà cậu?"

"Không có." Tô Mộc chẳng biết tại sao mặt ửng hồng lên, lời nói xoay chuyển, "Ngọc Ngọc, cậu cũng bị quái vật đánh chết."

"A - -" Hứa Ngọc xoay đầu nhìn màn hình, quả nhiên là nhìn đến bản thân đang sắp tụt madu, lại bắt đầu một vòng chém giết mới, sớm quên chuyện mình trên chộc Tô Mộc.

Tô Mộc thấy vậy, cũng phát động kỹ năng bà vú cho Hứa Ngọc một ngụm, sau đó một lần cuối cùng công kích đem boss tiêu diệt, bỏ chạy đến chỗ ôn tuyền ngâm, như vậy có thể thêm giá trị kinh nghiệm.

Sau đó, liền mở ra quan võng vừa nhìn, quả nhiên, bây giờ là lúc trò chơi bắt đầu tổ chức cho người chơi gặt nhau. Nữ chủ ở sớm đã bị Tô Mộc đào được Tống Tử Diễn, theo nội dung vở kịch, Trần Tư Nam vẫn là thích nữ chủ Lâm Liễu, Tô Mộc nghĩ lần này có thể sẽ được như ý nguyện đi!

"Ngọc Ngọc, Vân Đình có bữa gặp nhau cho người chơi, cậu đi không?" Tô Mộc mở miệng dò hỏi.

"Um, hôm nay ở trong méo mó cũng nghe người ở trong bang nói chuyện này rồi, bọn họ nói là mượn cơ hội này tụ tập một hôm, giống như rất nhiều bang phái đều dự định làm như vậy, tớ nghĩ khẳng định rất náo nhiệt."

"Có lẽ vậy a!"

"Mộc Mộc cậu đi không?"

"Đi a, dù sao Tử Diễn cũng sẽ đi."

"Vậy tớ cũng đi, tớ rất muốn biết Tử Vũ nhìn thế nào."

Đúng ngày hẹn mà đến, có thể thấy công ty Vân Đăng này giàu đến chảy mỡ, thế nhưng bao trọn trung tâm thành phố office building vừa đến bốn tầng,

tầng dưới đổi thành một hội trường nhỏ, cũng dựng một khán đài cái dài và hẹp, trên mặt đó đứng vài người mẫu xinh đẹp, tạo hình đều là bất chước bộ dáng mỹ nữ NPC trong trò chơi.

Ngoài cửa có từng đợt rồi lại từng đợt người chơi tràn vào, có người chơi từ khắp cả nước đến tham gia, cũng có không ít người giống Tô Mộc là người nơi này.

Bọn Tổng Từ Diễn bởi vì có chuyện khả năng muốn chậm chút đến, cho nên Tô Mộc cùng với Hứa Ngọc tới hội trường trò chơi trước, thật có thể nói là là người đông nghìn nghịt, giống như hội Anime (?), thời gian trôi qua Tô Mộc bị dòng người chen lấn xô đẩy ra một nơi hẻo lánh gần cửa.

Bị dòng người tách ra khỏi Hứa Ngọc, trong lòng rất sốt ruột, lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi điện thoại cho Hứa Ngọc, lại bị người khác chạm vào rơi trên mặt đất, Tô Mộc cúi người nhặt di động lên, lúc đang chuẩn bị mắng chửi người, một bàn tay xinh đẹp nhanh hơn Tô Mộc một bước nhặt lên.

Tô Mộc ngẩng đầu nhìn lên, là một nữ sinh rất đẹp mắt. Khuôn mặt lớn cỡ bàn tay nhỏ nhắn da trắng như tuyết, hai cái lông mày kẻ đen bên dưới là một đôi mắt sáng thu thủy, trong suốt được giống như nước suối vùng núi, mũi khéo léo cao ngất, nhất cái miệng nhỏ nhắn không đầy không mỏng, hồng hào.

Nữ sinh kia mặt mày cong cong nhìn qua Tô Mộc, Tô Mộc nghĩ, dung mạo này sẽ khiến cho người khác kim lòng không được mà mềm lòng, bỏ xuống đề phòng, ôn nhu mà đợi.

Là nữ chủ. Cô ở trên diễn đàn trường học đã nhìn thấy cô ấy, thật đẹp không gì sánh nổi.

Tô Mộc vội vàng phục hồi tinh thần lại, nói câu cảm ơn.

"Cô cũng là người tham gia buổi gặp nhau này sao?" Tới giọng nói cũng dễ nghe như vậy, như nước suối chảy róc rách vậy.

"Um." Tô Mộc cảm thấy một câu um quá lãnh đạm, liền tiếp theo hỏi đáp, "Tôi là tôi gặp người trong bang, bang ấy tên là Vân Đình, nhưng mà bây giờ tôi không tìm được bọn họ, cô thì sao? Cũng là đi gặp người trong bang sao?"

"Um, tôi cũng đi gặp người trong bang."

"Đợi chút, cô nói là bang Vân Đình?" Nữ sinh mở to mắt hạnh, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, vẫn là một tia ngạc nhiên mừng rỡ.

"Đúng vậy, làm sao vậy?"

"Tôi là Vi Từ Vũ." Nữ sinh không thể chờ đợi được nói ra id của mình, cô nàng nghĩ bang Vân Đình toàn là nam sinh, nữ chủ chỉ biết là có bọn Tô Mộc, nghĩ lại lần này vận khí của mình thật tốt, tự nhiên có thể gặp một trong số này người.

"Tôi là Nhất Khúc Tân Từ." Tô Mộc cố làm ra vẻ kinh ngạc, đồng thời cũng nói ra id của mình. Nếu không nếu như không có cái gì về mặt đó mới gọi là quái dị đâu!

Tiếp theo hai người tán gẫu một hồi, không qua tiếng người huyền não có chút ít huyền não, Tô Mộc cùng với Lâm Liễu đi ra bên ngoài, nghe điện thoại của Hứa Ngọc giải thích rõ tình huống.

Sau đó Tạ Liễm cũng tiếp theo gọi điện thoại tới.

Cuối cùng bốn người cũng gặp nhau.

Bốn người bốn vẻ đẹp khác nhau tụ lại một chỗ tự nhiên là đưa tới không ít người chú ý, trong lòng ào ào thầm kêu lần này gặp mặt xem như là đến không tiếc, đương nhiên còn không ít mỹ nữ khác.

"Chúng ta đi tìm gian phòng của bang phái đi, hội gặp mặt hình như ba giờ mới bắt đầu, tớ nghe nói ba bang phái đứng đầu đều có sắp xếp gian phòng." Tô Mộc đề nghị.

"Um, tớ cũng nghĩ vậy. Hiện tại mới 2 giờ." Đây là Tạ Liễm.

"Vậy chúng ta đi nhanh đi!" Lần này là Hứa Ngọc.

"Ừ." Lâm Liễu cũng lập tức phụ họa nói.

Sau đó bốn người liền hỏi thăm một phen, lên lầu ba. Bởi vì Vân Đăng có chừng hai mươi khu phục vụ, cho nên chia làm ba tầng, có thể nói lần này công ty làm không nhỏ a.

Bốn người ở lầu ba bắt đầu tìm, nhân viên công tác kia cũng chỉ nói rất mơ hồ, không có biện pháp, các cô bắt đầu tìm lên, bắt quá đồ là có thể trông thấy rất nhiều người xem như đại nhân vật ở đây.

"Ồ, tiểu cô nương, có muốn vào chơi một chút hay không?" Một người nam nhân đáng đáp bĩ ỏi, một tay kéo nữ chủ, lời nói cũng là rất bĩ ỏi.

"Buông tay." Không đợi nữ chủ nói chuyện, Tô Mộc liền lao đến, kéo ra tay của người kia, đem nữ chủ hộ ở sau lưng.

"Ô, tiểu cô nương này lớn lên không tồi." Mặt cười đến bóng loáng, thật sự là khuôn mặt đáng ghét.

Tô Mộc nhú mày, không để ý tới người kia, kéo nữ chủ nhắc chân muốn đi, lại bị người kia nhanh tay ngăn lại.

Động tĩnh bên này đại, dĩ nhiên là dẫn tới nhiều người chú ý. Hứa Ngọc cùng Tạ Liễm cũng chạy tới, nhưng người vây xem nhiều, lại không ai về phía trước, chỉ vì người kia thân hình cao lớn, bộ dáng lưng hùm vai gấu khiến người ta sợ hãi.

"Uy, đừng đi a. Lại tới thêm hai tiểu cô nương xinh đẹp, vừa vặn." Giọng nói tràn đầy xấu xa.

"Người này là con muỗi ở đâu ra thật âm ỉ."

Lúc người kia nổi giận muốn mở miệng trách mắng Tô Mộc, nhưng khi ánh mắt hắn chạm đến mắt cô, hô hấp suýt nữa đều muốn dừng lại.

Về mặt cô lạnh lùng mà tàn khốc, ánh mắt bắn tới trên mặt hắn giống như vị bề trên bề nghệ nhìn sinh vật nhỏ bé đê tiện vậy. Chuyện này khiến hắn sùng sốt một chút, không đợi hắn phục hồi tinh thần lại, động tác của Tô Mộc rất nhanh làm cho người khác thấy không rõ.

Tô Mộc liền bóp cổ họng hắn, đem hắn đầu áp chế ở trên rào chắn, dưới lầu là sân khấu, đến gần ở bên tai của hắn nhẹ nhàng nói, giọng nói như tới từ địa ngục ác ma, "Người lại âm ỉ, ta liền ném người đi xuống, yên tâm không chết được, nhiều nhất bệnh liệt nửa người."

Người kia bị bóp đến trên mặt có chút ít tím xanh, hô hấp không khoái, liền gật gật đầu.

Tô Mộc cũng là dùng hết toàn bộ khí lực thân thể này, sau đó buông người kia ra, cổ lăm ra về thoải mái, nói "Chúng ta đi."

Mọi người còn không có từ biến cố vừa rồi phản ứng lại đây, đều bị động tác Tô Mộc đột nhiên dọa ngốc rồi.

Người kia khụ vài câu, có lẽ là then quá hoá giận, nghĩ từ phía sau lưng đối Tô Mộc ra tay, lại bị người khác kéo xuống, chuẩn bị tức miệng chửi ầm lên, nhưng là chống lại ánh mắt không chút tình cảm nào, lạnh lùng không gợn sóng, kim lòng không được nuốt một ngụm nước bọt, rung mình một cái, có một loại người chính là trời sinh có loại khí thế nhiếp người, khiến người ta mạo phạm không được, vì vậy tất cả lời mắng chửi người hết thấy bị kẹt cổ họng, thân thể cũng kim lòng không nổi hướng ra sau co rụt lại.

Tô Mộc xoay qua chỗ khác thấy là Tổng Từ Diễn, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên mừng rỡ.

"Nói, muốn chết như thế nào?" Lâm Thần từ sau lưng Tổng Từ Diễn đi ra, này lúc cười đến có chút ít khiến người ta không lạnh mà run.

"Em có sao không?" Tổng Từ Diễn buông tay của người kia ra, tiếp đến để bọn Lâm Thần xử lý.

Hắn đi đến phía trước Tô Mộc, đầy mặt lo lắng, trời biết vừa rồi hắn vừa lên đến đã nhìn thấy về mặt kia Tô Mộc, tim thót hết lên tới cổ họng, cũng đã quên miệt mài theo đuổi theo Tô Mộc hỏi tại sao mặt đầy lệ khí như vậy.

"Không có việc gì. Anh không phải là có việc sao? Sao giờ đã tới đây rồi?" Trong giọng nói Tô Mộc tràn đầy ngạc nhiên mừng rỡ, nhưng là khuôn mặt nhỏ nhắn gương cao có chút tái nhợt.

Tổng Từ Diễn lấy ra khăn tay cầm lấy tay Tô Mộc, nghiêm túc lau mồ hôi cho cô, "Còn nói không có việc gì? Về phòng trước, nghỉ ngơi một chút đi."

Lau xong thuận thế cầm tay Tô Mộc, kéo trở về phòng, cũng không để ý xung quanh nghị luận ào ào, Tạ Liễm sớm thấy nhưng không thể trách, kéo Hứa Ngọc cùng Lâm Liễu đi theo phía sau bọn họ đi vào.

Tiếp đến cùng nội dung vở kịch không khác lắm, nữ chủ gặp người bên trong bang, chỉ khác là lần này nam chủ đổi thành Trần Tư Nam mà thôi.

- - - - -

Tô Mộc nghĩ chuyện này vẫn đến, quả nhiên hệ thống sẽ không bỏ qua cho mình, bây giờ nghĩ lại khi đó nguyên chủ lo lắng cũng không phải là không có đạo lý, thì ra là chuyện này, khó trách cô ấy nói không kịp.

Thì ra trong nội dung truyện nguyên chủ bị bệnh nan y, đi xa sang nước M có y thuật kỹ thuật tiên tiến trị liệu, nhưng mà về sau cũng không qua khỏi.

Hơn nữa cha mẹ Tô gia cũng biết rõ chuyện này, cũng là do mấy ngày hôm trước cô thấy mình gần đây tại sao lại thích ngủ như thế mới đi bệnh viện, không nghĩ tới thì ra là như vậy a!

Tô Mộc lấy điện thoại di động ra, nói chuyện với mẹ Tô.

- -

"Anh Từ Diễn, anh đi đi! Em sẽ chờ anh, không phải một hai năm sao? Em cũng chờ anh vài chục năm, lại còn thêm để ý này chút thời gian sao! Anh nói là đi?" Tô Mộc tận tình khuyên bảo khuyên Tổng Từ Diễn, miệng lưỡi nói khô khốc, cũng may Tổng Từ Diễn cuối cùng cũng đáp ứng.

Tổng Từ Diễn nói với Tô Mộc một chuyện, ở trong đầu Tô Mộc đã sớm chuẩn bị câu trả lời, cho dù Tổng Từ Diễn bày tỏ muốn đem Tô Mộc cùng đi

qua, nhưng cô nói mình còn phải đi học.

"Chờ anh." Tống Tử Diễn cúi người xuống ở bên tai Tô Mộc nhẹ nhàng nói.

"Được." Tô Mộc dùng sức ôm Tống Tử Diễn một cái.

Nhìn Tống Tử Diễn lên máy bay sau đó, Tô Mộc mới yên lòng, gọi điện thoại, "Mẹ, con đã chuẩn bị tốt. Chúng ta đi thôi!"

Nói xong, xoay người trở lại bãi đậu xe cầm một bộ hành lý khác trên xe.

"Mộc Mộc, em thật muốn như thế này sao?" Tô nói, Tô nhìn Tô Mộc nói ra.

"Vâng, như thế này là tốt nhất. Em sẽ không sao mà." Tô Mộc hoạt bát khẽ nháy mắt.

"Em gái ngốc." Tô Tô nói xong một tay kéo qua Tô Mộc, ôm vào trong ngực. Rõ ràng so với ai khác đều không bỏ được hân, còn cố làm ra vẻ kiên cường.

"Anh hai, em thật là sợ." Tô Mộc vừa nghe nói lời của Tô Tô, trong nháy mắt sụp đổ, trời biết cô ở trước mặt Tống Tử Diễn nhìn được có bao nhiêu vất vả, mới không để cho mình rơi lệ.

"Anh biết. Không phải Mộc Mộc còn anh hai ở đây sao!" Tô nói nhẹ vỗ về mái tóc Tô Mộc, an ủi cô.

Một năm sau

"Anh hai, là anh sao?" Tô Mộc mặc quần áo bệnh nhân, ngồi ở trên xe lăn mặt, ánh mắt mơ hồ thấy không rõ thân ảnh phía trước đang đến gần mình, bởi vì tế bào ung thư đã khuếch tán đến đại não áp bức thần kinh, làm cho thị lực giảm xuống.

Người đến dừng ở trước mặt Tô Mộc, cũng không nói chuyện.

Tô Mộc ngẩng đầu, cho dù thấy không rõ, nhưng là do thói quen. Cô có chút kinh ngạc, nhưng lập tức liền biến mất, cười rạng rỡ như hoa, "Anh tới rồi?"

Rõ ràng là câu hỏi, nhưng giọng nói Tô Mộc tràn đầy khẳng định.

Người kia quỳ một chân trên đất, nhìn vào đôi mắt Tô Mộc vô thần, không biết tại sao tay có chút run, vốn là một lời tức giận, nhưng bây giờ cũng tan thành mây khói.

"Anh Tử Diễn." Tô Mộc thấy hân không trả lời, chỉ ủy khuất nhú mồm, "Hiện tại có phải là em nhìn không tốt hay không?" Bởi vì bệnh tật, làm cho Tô Mộc gầy gò không ít, trông giống như tờ giấy một con gió nhẹ thổi cũng sẽ bay đi.

"Không có, em vẫn là rất đẹp." Tống Tử Diễn xoa lên mặt Tô Mộc, dùng lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt Tô Mộc lớn cỡ bàn tay, mặt tràn đầy nhu tình, đột nhiên cảm thấy lời nói chuẩn bị chất vấn Tô Mộc, cũng không đáng giá nhắc tới.

Tô Mộc không hỏi hân vì sao lại biết, mà Tống Tử Diễn cũng không hỏi Tô Mộc vì sao không nói cho hân. Hai người tựa như ước định đều không nhắc tới.

Tiếp theo, Tống Tử Diễn liền liên tục bồi Tô Mộc.

Một ngày, Tô Mộc muốn ăn cháo trứng muối thịt nạc, Tống Tử Diễn cũng sùng ái cô, ra cửa mua cho cô, đóng cửa lại sau, không nhìn thấy Tô Mộc ánh mắt kia lưu luyến không rời.

- - -

"Không tốt rồi! Không thấy bệnh nhân đâu!"

- - - - -

Tô Mộc trở về không gian hệ thống cũng được vài ngày, từ lúc trở về ngày đầu tiên liền tiếp nhận hệ thống tiêu trừ xử lý tình cảm, không có tình cảm ở thế giới kia, đối với lúc này Tô Mộc mà nói ngược lại thoải mái không được.

Cho dù ở thời điểm thoát ly thế giới, trong lòng Tô Mộc vẫn không bỏ được, cũng may vài cái thế giới trước giúp cô thích ứng, năng lực nội tâm cô thừa nhận cũng tốt hơn nhiều so với trước. Chuyện này ngược lại so sánh đáng giá vui mừng, đương nhiên này là thuộc về cảm thụ của hệ thống.

Tô Mộc: Giả! Đều là giả! Thế giới này đều là giả!

"Hệ thống, lần này ngươi muốn ăn cái gì?" Tô Mộc đang ở thuần thực sử dụng thao tác nhân vật đánh quái dã ngoại, trong miệng còn ngậm một cái kẹo que, mắt nhìn thẳng nhìn chăm chăm nhân vật bên trong màn ảnh trước mắt, có chút ít mơ hồ không rõ nói chuyện với hệ thống.

"Meo meo meo meo (thịt chua ngọt)!" Hệ thống nghe được lời nói Tô Mộc, dừng lại đang ở liếm động tác móng vuốt của mình, ngưng một cái, sau đó một bộ hưng trí bừng bừng nhìn Tô Mộc nói ra, hai mắt hiện quang, tràn đầy yêu thích đối với thịt chua ngọt.

"Được, đợi lát nữa ta đi siêu thị xem có thức ăn cho mèo vị thịt chua ngọt không." Nghe hệ thống nói xong, Tô Mộc một bộ quả thế, hơi cong môi một cái, nhưng khi nhìn dáng vẻ ngu xuẩn của hệ thống không kìm lòng nổi mở miệng đùa giỡn.

Hệ thống meo meo thân thể chấn động, "Meo meo!" Một phen từ ghế sofa nhảy đến trên bàn chỗ Tô Mộc, lấy móng vuốt nhỏ dưới lớp lông mềm như nhung dưới lòng bàn chân, dùng cái này đến uy hiếp Tô Mộc, con mắt còn trừng lên như đèn pha ô tô, dường như chỉ cần Tô Mộc nói thêm câu nữa không, nó sẽ dùng kia móng vuốt đến cào cô vậy.

Nhìn vẻ đáng yêu của hệ thống, hiện tại đang ngược cầm cao ngạo. Dù sao đối với mọi chuyện Tô Mộc là loại thích mềm không thích cứng, chỉ có thể sử dụng một chiêu này.

Biết rõ suy nghĩ của hệ thống Tô Mộc nhanh chóng quăng hết một cái kỹ năng đem quái vật kia đánh chết sau, sau đó duỗi thắt lưng, "Được rồi, được rồi. Ta biết rồi, ta đi thay quần áo." Nói xong, cô liền vuốt vuốt đầu hệ thống.

"Um, mau thu hồi móng vuốt lại đi." Tô Mộc đứng dậy đột nhiên nói ra một câu kia, còn khiến hệ thống quan cho rằng cô là đang quan tâm nó, nội tâm đúng là rất cảm động, nghĩ thầm thật là không khổ công nó đối xử tốt với Tô Mộc.

Trong lúc hệ thống đang cảm động trong lòng, chỉ nghe thấy Tô Mộc nhẹ nhàng một câu nói truyền vào lỗ tai:

"Ta sợ nó làm ta bị thương:)"

"Meo meo?!" Hệ thống một bộ mặt bất khả tư nghị kêu meo meo, câu meo meo kia đừng nói có nhiều thâm ý, không biết còn cho rằng đây là hiện tượng ngược đãi mèo.

Hệ thống: Lương tâm của người sẽ không thấy đau sao?! A!!

Thành công đùa giỡn hết hệ thống, Tô Mộc nhẹ giọng cười một tiếng, lập tức trở về gian phòng thay y phục ra cửa.

Đây là ngày thứ hai Tô Mộc đi đến ba năm sau ở thế giới cô mới vừa tiến công chiếm đóng, đối với cô mà nói bất quá chỉ là thời gian ba ngày ở không gian hệ thống mà ở đây đã trôi qua ba năm.

Từ cái ngày cô vụng trộm chạy ra khỏi bệnh viện, dựa theo chủ ý ôi thiêu mà hệ thống nghĩ ra- - đi nhảy xuống biển. Trời mới biết, nước biển kia lạnh đến cỡ nào, thật ra khi vừa đụng đến nước biển, cô đã bắt đầu hối hận khi nghe hệ thống nói, thiết thời cô, một người mù đường một đường va va chạm chạm, dựa vào ký ức đến đó, cô nghĩ khả năng là cô bị lạnh chết:)

Bất quá, cũng may hệ thống bộc phát lương tâm, lập tức mang ý thức Tô Mộc rời khỏi thân thể kia, thế cho nên Tô Mộc mới cho nó món thịt chua ngọt, làm cho nó nhớ mãi không quên, cho nên mới có chuyện như vừa rồi.

Mà vừa rồi game cô chơi là game vòng du của Tổng Từ Diễn với bạn cùng phòng hợp tác với công ty Vân Đăng khai phá một trò chơi, sau khi tốt nghiệp họ mở một văn phòng làm việc, không lâu sau đó thì hợp tác cùng Vân Đăng.

Tô Mộc vừa đến thế giới này không thể chờ đợi được cầm máy tính ra nhập khoản trò chơi, khoản trò chơi thật sự rất hot, làm người say sưa nhất chính một câu chuyện xưa gốc trong đó: Lấy cổ đại vô căn cứ làm bối cảnh, chuyện nói về một nữ tử theo đuổi nam tử sau khi thành công, đáng tiếc ông trời không tốt, không bao lâu nữ tử lại mắc bệnh, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa, nam tử liền luôn luôn tại chỗ chờ nàng, chờ a chờ a, xa xa vẫn chờ...

Này trong đó có thâm ý, Tô Mộc tự nhiên là hiểu được. Chỉ là không có tình cảm cô vẫn thấy mùi chua xót, cô cũng được biết Trần Tư Nam cùng Lâm Liễu một chỗ, lại có Trần Tư Nam cùng chính thức cầu hôn, ngoài ý muốn nhất là Tạ Liễm thế nhưng cùng tên gốc Chu Khai kia. Tô Mộc sau khi biết chắc chắn chắc rất lâu, thiết thời Tạ Liễm trước còn lời thề son sắt bản thân vĩnh viễn sẽ không tìm cái loại gốc tử không hiểu tình thú, kết quả tự làm mất mặt đi, còn có Lâm Thần lại là anh họ của nữ chủ, Hứa Ngọc cũng trôi qua rất tốt.

Chỉ còn hần...

"Ăn ngon không?" mắt đào kia của Tô Mộc hoa cong cong, trông rất đẹp mắt. Đối với hệ thống sùng ái cười cười.

"(>^w^<) meo meo ~" trong giọng nói tràn đầy hài lòng, xem bộ dáng là rất thích.

Một trận thoải mái, sau đó Tô Mộc bắt đầu dọn dẹp bát đĩa. Sau đó liền bắt đầu cuộc sống vòng du, hệ thống làm ra một bộ mặt khinh bỉ, <(^-^)> thiếu nữ nghiện vòng du!

Tô Mộc mở trò chơi trước kia khi mình ở thế giới này (Vân Đình) xem diễn đàn, cô không nghĩ tới vẫn còn nhiều người chơi game này đến vậy, đồng thời cô còn phát hiện một cái đại bí mật, thì ra cái NPC "Đờ tô" kia cho cô một đồ vật lại là chìa khoá dùng để mở ra tân thế giới, hơn nữa ai lấy được người đó chính là chủ nhân thế giới kia, thích làm gì thì làm chế định quy tắc, có thể tự mình sáng lập thế giới riêng.

Vừa nhìn thấy thế này, Tô Mộc cũng có chút động tâm, làm sao bây giờ, rất muốn nhìn thấy nó a, rất muốn mở ra thế giới mới, rất muốn làm chủ nhân

của nó a. Loại ý nghĩ này luôn quanh quẩn ở trong lòng Tô Mộc, như là một cây lông vũ cọ cọ làm cho tâm ngứa.

Tô Mộc trầm nghĩ, vậy thì đi lên xong rồi xuống? Huống chi có khả năng bọn họ đã không chơi trò chơi này, chắc những người chơi cũ cũng không ở lại nữa đi?

Tự tìm lý do trấn an mình, càng suy nghĩ càng muốn vào.

Suy nghĩ xong, Tô Mộc tìm kiếm trò chơi cũ, chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, sau đó vụng trộm nhìn hệ thống một cái, phát hiện nó ở sân thượng lầu biếng phoi nắng ngủ say!

Có tất bật mình Tô Mộc vẫn đăng ký trò chơi, lập tức liền mở ra ba lô của mình trông thấy cái vật phẩm kia còn lẳng lẳng nằm ở bên trong, cô điều khiển nhân vật đi đến cửa sổ chỗ để mở ra thế giới, một cái phức vụ khí, mà cái khác đều đã mở ra thế giới, mà cái này phức vụ khí không có, như thế vừa nghĩ cô ngược lại thực xin lỗi bọn họ.

"Oanh - -" Địa phương trước mặt nhân vật trò chơi của Tô Mộc bắt đầu sụp đổ, cả màn ảnh hình ảnh đều đang run rẩy, "Hệ thống gợi ý: Tân thế giới mở ra, xin ngài bắt đầu sáng tạo thế giới của ngài đi."

Kênh thế giới lập tức nổ oanh, nghị luận ào ào.

Lúc này nội tâm Tô Mộc tràn đầy kích động, không có chú ý tới danh sách bạn tốt có một người đang sáng, đặt hết quy tắc sau đó Tô Mộc mới suy nghĩ cô cũng không thể nào tiếp ở lại đây quản lý cái thế giới này, bắt đầu xem xét nhân vật từ bên trong bảng xếp hạng, ngoài ý muốn trông thấy Tổng Tử Diễn "Nhất chiếc thuyền con" lại còn ở đệ nhất, cái này có phải hay không giải thích rõ hẳn còn ở chơi trò chơi này?

Tô Mộc sững sờ, bắt đầu luống cuống tay chân, nhìn thoáng qua khung chat riêng của bạn tốt đang rung lên, tay chân lại càng luống cuống hơn, không biết nên làm sao bây giờ, lúc cô tỉnh táo lại, cô đã thấy Tổng Tử Diễn để hoàn thành thế giới, Tô Mộc nhận rõ thực tế, một khác cũng không dùng thoát khỏi trò chơi, tháo dỡ, tắt máy, động tác không có do dự chút nào.

Quay đầu hướng hệ thống đã tỉnh lại nói ra: "Chúng ta trở về đi!"

Càng là bối rối, ve mặt Tô Mộc lại càng không chút thay đổi, "Ta không thể chờ đợi được muốn vào thế giới tiếp theo. "

"Meo meo!" Khó được gặp khi Tô Mộc lòng cầu tiến như thế, hệ thống tự nhiên là vu vơ làm việc, lập tức mang Tô Mộc đi khỏi phòng nhỏ này.

Tô Mộc: Cái gì vứt đi phòng nhỏ, kia tốt xấu gì cô cũng đã sắp xếp qua! Nếu không phải là người không có tiền ở khách sạn, ngược lại có tiền mua thịt, còn dùng nhận không ra người thủ đoạn cọ wifi nhà cách vách.

Trở lại không gian Tô Mộc trong lòng mới hơi bỏ xuống, nằm ở trên giường, bắt đầu nghiêm túc, đọc kịch bản một chữ cũng không lộn, có lần trước dạy dỗ, cô cũng không dám ở qua loa.

Chỉ là Tô Mộc không biết khi cô mới rời đi không lâu, một người con trai phong trần mệt mỏi xông tới cái phòng nhỏ kia, nhìn chung quanh phòng một cái, hơi cong môi, có vài phần quý dẽ.

Edit: Đã xong một thế giới nữa, nàng nào hẹn ta ở cuối thế giới nào. Moazzhaha

04/06/2018

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Ngoại truyện: Tổng Tử Diễn

Edit+beta: Linhlady

Ánh nắng ấm áp tràn vào trong căn phòng, một nam nhân khuôn mặt lạnh lùng đôi tay không ngừng gõ bàn phím, theo động tác của hắn các dãy số liệu không ngừng nhảy lên, thần sắc thập phần chuyên tâm.

Vào thời khắc này, di động để trên mặt bàn đột ngột vang lên, trong căn phòng yên tĩnh tạo tiếng động vô cùng lớn.

Nam nhân gõ dãy số liệu cuối cùng mới dừng động tác trên tay lại, chậm chạp nhận điện thoại, giọng nói lạnh nhạt không cảm xúc,, "Xin chào..." Đường như không muốn nói quá nhiều, toàn thân là hơi thở lãnh đạm, lập tức đứng dậy khỏi bàn máy tính, đến gần cửa sổ cùng người trong điện thoại nói chuyện.

Trong phòng những thứ bày trí âm áp kia dường như không giống với khí chất vốn có của nam nhân, nhưng không hiểu tại sao nhìn vào lại rất hài hoà,

giống như chỉ cần ở đây, giờ phút này tâm của hắn mới có thể dần dần hòa tan, giống như ngọn núi tuyết dưới ánh mặt trời ấm áp dễ chịu.

Nhưng mà tất cả những đồ vật trang trí của con gái xuất hiện ở đây hiển nhiên không phải là từ tay hắn, hoặc là nói trong căn phòng này hết thảy bài trí đều không phải là do hắn bố trí, chỉ là hắn vì sao sẽ xuất hiện ở nơi này, cũng chỉ hắn tự mình biết mà thôi.

Nói chuyện với người trong điện thoại xong, hắn xoay nằm trên giường sau lưng, ngược đầu nhìn trần nhà, hai mắt vô thần, trong mắt ngọn sóng không biết tên tâm tình, tựa như đang suy nghĩ chuyện gì, sau đó liền nhắm mắt lại.

Đúng vậy, có lẽ là năm năm rồi, kể từ khi cô biến mất ở bệnh viện, thời gian trôi qua lâu như vậy, vốn nên hai năm trước hắn không nên như thế tự lừa mình dối người, hắn biết rõ bệnh của cô không có cách nào chữa trị.

Giống như mộng đẹp bỗng chốc bị nghiền nát, cho dù hắn liều mạng như thế nào cũng không thể tìm về được.

Nhưng vì sao cô lại phải trốn đi? Tống Tử Diễn đến bây giờ cũng nghĩ không thông, chỉ là manh mối hai năm trước, khiến tâm như tro tàn của hắn nhảy mất lại cháy lên, men theo manh mối, hắn tìm đến nơi này.

Tới nơi này trong chớp mắt ấy, hắn có một chút hoảng hốt, nhưng sau đó liền cười. Bên trong này có một ít đồ đạc của cô, có tấm ảnh hình ô mai cô thích nhất, còn có một bức tranh cô cực kì thích, trong phòng treo rất nhiều tranh nhỏ, mà hắn thường xuyên bồi cô đi dạo, quan trọng nhất là cái căn phòng này bày biện trang trí giống phòng của cô như đúc.

Cô là người không muốn thay đổi thói quen của mình cho nên đi tới nơi nào cũng sẽ đem chỗ đó sắp xếp thành bộ dáng mà mình thích.

Hắn vốn cho chuyện này chỉ là trùng hợp, nhưng thêm chuyện tài khoản trò chơi của cô lần trước có động tĩnh, trong lòng hắn dần hình thành một ý niệm, ý niệm này như một dây leo này mầm không ngừng mọc lan tràn, không ngừng trưởng thành. Hắn không có cùng bất luận kẻ nào nói chuyện này, theo thời gian trôi qua, hắn thay đổi được càng là cô chấp, trong mắt những người khác, hắn vẫn là Tống Tử Diễn lạnh nhạt kia.

Cho nên hắn mua căn phòng có hơi thở của cô.

Hắn nghĩ nếu hắn không tìm được Tô Mộc, hắn có thể sẽ điên mất cũng nói không chừng.

Hắn tận lực đè nén những thứ cảm xúc tiêu cực kia, không muốn khiến người ta nhìn thấy hắn thất thố như vậy, chỉ có hắn biết rõ chính mình thành bộ dáng gì.

Ở trên giường yên tĩnh suy tư một lúc, Tống Tử Diễn liền rời giường, mặc áo khoác, đi khỏi đây, hoàn thành công việc người vừa gọi điện giao cho.

- - -

Hiện tại Tống Tử Diễn đang ở phòng làm việc, công ty của hắn cùng bạn cùng phòng thành lập có thể nói là ở giai đoạn phát triển khá thuận lợi, trong giới kinh doanh cũng được khen ngợi, hơn nữa ban đầu hắn được xí nghiệp của gia tộc vô tình hay cố ý trợ giúp, hiện tại công ty hắn cũng chiếm một tầng của toà nhà.

Đối với Tống Tử Diễn mà nói, có tài nguyên không cần, kia là người ngu. Hắn có suy tính của hắn, nên biết khi công ty ở mới vừa thành lập quan trọng nhất là tạo nên danh tiếng cho bản thân. Lấy chất lượng cùng tốc độ để đạt thắng lợi, chuyện này chính là mấu chốt, mà hôm nay sau năm năm, công ty đã đứng vững chân, thêm Tống gia cùng bạn bè thế gia "Vô tình" nâng đỡ phía dưới, tại thương giới coi như là có một vị trí.

Có điều làm cho người ta khó hiểu là, bọn họ biết rõ Tống Tử Diễn là một người đi khai phá trò chơi nhưng lại rất ít tự mình thử nghiệm trò chơi, người phát triển trò chơi vốn nên trải nghiệm trò chơi, nhìn thành quả của mình hay sao.

Nhưng mà, Tống Tử Diễn cũng sẽ không. Hắn hiện tại, thời gian đã bận tới mảy tới mạt, càng không có khả năng nói đến đi chơi thử nghiệm.

Nhưng lúc rảnh rồi hắn cũng sẽ chơi.

Mà trò chơi hắn vẫn không bỏ đến nay chỉ có (Vân Đình online), tuy nói bây giờ không còn hot như trước, nhưng mà trò chơi này đối với Tống Tử Diễn, um, đúng, ở năm thứ tư khi công ty thành lập, Tống Tử Diễn liền mua quyền kinh doanh trò chơi này, hắn một lần nữa khai thác lại, trò chơi một lần nữa lại xuất hiện trước mắt mọi người, một lần nữa lại hot lên.

Những người chơi cũ cũng ào ào quay lại, kể ra quang cảnh chiến tích năm đó cho những người mới nghe, trong giọng nói đều là tràn đầy tự hào cùng kiêu ngạo, lại nói cùng về với Tống Tử Diễn còn có đám người thành lập bang trước kia - - Vân Đình truyền thuyết.

Tự nhiên, cho dù chuyện xưa có tục khí, nhưng mọi người trước sau như một vẫn muốn quay về. Huống chi nhân vật chính thế nhưng còn trở về mua trò chơi này, lại là đem này trò chơi lần nữa tái xuất, năm đó Vân Đình online cũng có không ít người hoài niệm.

Vì vậy, mượn cái sức sống này, Vân Đình lại một lần nữa trở lại trong tầm mắt mọi người, nhắc lên một đoạn dậy sóng.

Vừa mới bắt đầu khi Tống Tử Diễn mới ổn định lại công ty, liền lấy một số tiền lớn đi mua một trò chơi không còn hot, không thể nghi ngờ là lỗ vốn làm ăn, dựa vào bối cảnh, Tống Tử Diễn vẫn nỗ lực chống lại ý đám đông, dứt khoát kiên quyết mua, chỉ có hắn tự mình biết lí do là gì khiến hắn oàm chuyện như vậy.

Hôm nay, Tống Tử Diễn đang làm việc ở công ty đột nhiên không biết nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên đứng lên, chọc cho mọi người ào ào ghé mắt, chỉ thấy Tống Tử Diễn nhăn đầu lông mày, bỏ lại một câu nói "Lâm Thần cậu tới chủ trì" đi, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, rời khỏi công ty.

Bọn họ tự nhiên không dám can boss nhà mình, huống chi nhìn khuôn mặt lạnh lùng kia làm cho người ta không biết hắn đang suy nghĩ điều gì, nhưng Tống Tử Diễn như vậy lại làm cho bọn họ là cực kì sùng bái, gần như sùng bái đến trình độ mù quáng.

Bởi vì bọn họ là một đám lập trình viên a. Đối trình tự số hiệu trăm mê.

Tóm lại, boss làm như thế nhất định có lí do của hắn.

Nhưng mà, nếu để cho bọn họ biết rõ boss bọn họ chỉ là chợt nhớ tới mình giống như không có đem cái thảm ô mai kia cất đi, nhất định sẽ khóc choáng ở trên giường.

Tống Tử Diễn vội vã chạy về căn phòng, vô cùng thuận thực mở cửa phòng ngủ ra, lại thấy cái đệm bị mình đá vào một góc lại bày ở một vị trí khác, Tống Tử Diễn không khỏi nhũn mày, hắn đối với trí nhớ của mình rất tự tin, chưa từng có phạm sai lầm, nhưng nếu như có trộm vào đây, vậy tại sao muốn điều chỉnh căn phòng?

Hắn nhìn khắp bốn phía, trong có gì xáo trộn, đồ đạc cũng không mất đi thứ gì.

Vậy rốt cuộc là...

Bỗng nhiên, Tống Tử Diễn hít con mắt lại nhanh chóng mở ra, giống như nghĩ đến chuyện gì đó, gắt gao nhìn lại một lượt, sắp xếp giống nhau như đúc là trùng hợp sao?

Cùng lúc đó, một ý tưởng kì quái xuất hiện trong đầu, làm cách nào cũng không xua đi được.

Cái nhà trọ này cách công ty rất xa, cho nên tới cuối tuần Tống Tử Diễn mới trở về nơi này, mà bình thường khi đi làm hắn sẽ ở lại căn phòng gần công ty.

Hôm nay vốn là cuối tuần, nhưng công ty tạm thời có cuộc họp, bởi vì nhất trò chơi sắp đưa ra thị trường, còn đang tiến hành close beta, muốn chỉnh sửa một số lỗi bug, một ít chỗ thiếu sót.

Cho nên, Tống Tử Diễn vội vã đến một lần, dự định tự mình cẩn thận nhìn một cái, nhưng điện thoại vừa vang lên, nghe điện thoại, không cam tâm tình nguyện rời đi, chính là như vậy, hắn đã bỏ qua một tin tức rất trọng yếu, làm cho về sau hắn vô cùng hối hận.

--

Bên kia, Tô Mộc còn ở trạng thái kinh ngạc, thì ra cái chìa khoá ở căn hộ kia còn chưa đổi, nhưng như thế cũng tiện cho cô.

Hơn nữa mọi thiết kế trong phòng vẫn còn được giữ nguyên không thay đổi, mặc dù cái thảm ô mai kia chưa được dọn dẹp nhưng nhìn chung Tô Mộc vẫn rất hài lòng.

Dù sao, cô muốn chuyển đến ở... Cách vách.

Nghề nghiệp bây giờ của cô là một họa sĩ truyện tranh, chủ yếu vẫn là ở nhà vẽ tranh các loại, những năm gần đây sự nghiệp truyện tranh trong nước đang phát triển, mà cô ở trong giới truyện tranh cũng có chút danh tiếng, trải qua nhiều thể giới, truyện tranh cô vẽ cũng đa dạng, xuất bản thành sách, hoạt hình, ngay sau đó cũng ra app trò chơi, vòng kịch các loại.

Cô chỉ là một tác giả truyện tranh nghèo hai bàn tay trắng, hoàn toàn dựa vào yêu thích vẽ tranh mà chống đỡ, còn có dựa vào app truyện tranh có thêm vào một chút thu nhập, tác phẩm đảm bảo, tốc độ nhanh, một vòng phát hai ba chương, đây mới là nguyên nhân chủ yếu độc giả ủng hộ cô.

Đương nhiên, cách vẽ đồ họa cùng nội dung truyện đặc sắc mới khiến nó trở thành một tác phẩm xuất sắc, nổi bật trong hàng loạt tác phẩm.

Cô là tổng biên tập, khi vừa mới bắt đầu chỉ có mình cô mà thôi, vì bảo đảm chất lượng cùng tốc độ, thường thường vẽ đến mất ăn mất ngủ, tháng gần đây nhất. Về sau dần dần có danh tiếng, có người tìm tới cửa kí hợp đồng, cô mới bắt đầu tìm trợ lý, lại sợ bị thay đổi phong cách vẽ cho nên chỉ mới tìm có một người.

Mặc dù tìm hơi gấp rút, nhưng tiền lương cao, người nộp hồ sơ cũng nhiều.

Từ đây cô cố định lịch, một tuần hai vẽ chương truyện tranh, hậu kỳ xuất bản đã có trợ lý làm, Tô Mộc vẽ xong sẽ chuyển cho cô ấy sửa, sau đó tự mình kiểm tra lại một lần rồi mới đăng lên.

Về sau vì trong nhà trợ lý có việc xảy ra, Tô Mộc cũng thông cảm cho cô ấy nhưng cũng không tìm người khác.

Cũng may công ty cũng không hố cô, cái gì có vẫn có, thu nhập cơ bản có bảo đảm, cô cũng không cần dựa vào tiếp tế của cha mẹ, ngược lại còn có thể cho cha mẹ tiền.

Mặc dù cha mẹ cô nói không cần, nhưng từ trước tới giờ cô luôn dựa vào cha mẹ, Tô Mộc cũng có chút xấu hổ.

Trải qua thời gian gian nan trong quá khứ, hiện tại cô coi như mặt mày hớn hờ.

Vì vậy cô mới đi ra khu ngoại thành xa một chút thuê một cái nhà trọ, ban đầu cô thuê căn phòng đối diện, vốn nghĩ muốn thuê lại, kết quả là bị người khác mua, cô đành phải thôi.

Nhưng một lần sửa sang đồ đạc xong, cô đột nhiên có một ý tưởng, đem cái chìa khóa cắm thử vào, lại phát hiện chìa khóa của này không hề thay đổi.

Hôm nay, Tống Tử Diễn vừa mới tan tầm, đúng lúc cuối tuần đúng giờ tan làm, nhấc theo một túi lớn thức ăn trở lại trong căn hộ, mở cái chìa khóa đóng cửa lại, lại nghe thấy âm thanh mở khoá ở cửa đối diện.

Tống Tử Diễn ngăn ra, không biết từ khi nào căn hộ đối diện có người chuyển đến. Nhưng cũng không nằm trong phạm vi quan tâm. Cửa hắt, vuốt vuốt huyệt thái dương phát đau, đem đồ ăn bỏ vào tủ lạnh, sau đó nằm ở trên ghế sofa nghỉ ngơi, hôm nay cả ngày là mệt chết.

Trong lúc buồn ngủ, mơ hồ nghe thấy tiếng gõ cửa. Bị đánh thức Tống Tử Diễn có chút không kiên nhẫn, thấy đối phương tiếp tục gõ cửa, mới qua đi mở cửa.

Tô Mộc vốn định xoay người đi, nghe thấy tiếng mở cửa, hít sâu, chuẩn bị lời dễ nói, môi đỏ mọng hé mở, chống lại cơn mất thăng bằng kia, trong lúc nhất thời sững sờ.

Nghĩ thầm, lần tìm đến thật sự là không uổng phí công sức.

Mà người kia rõ ràng cũng là sững sờ, ánh mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt Tô Mộc, giống như muốn tìm thứ gì đó, không dám tin vào hai mắt của mình.

Tô Mộc bị nhìn chằm chằm trên mặt ứng đỏ, hoàn toàn đã quên mục đích của mình, nhìn đối phương không nói lời nào, trong lòng cũng có chút thẹn quá hoá giận, nói: "Nhìn cái gì chứ?! Tống Tử Diễn!"

Câu này khiến cho nam tử phục hồi tinh thần lại, đồng thời hơi hí mắt lại, bên trong lộ ra ánh sáng nguy hiểm, hạ thấp giọng, gọi cảm từ tính.

"Ừm?"

Một tay nắm lấy Tô Mộc kéo vào trong phòng.

Sinh hoạt hàng ngày - một

Từ ngày cùng Tống Tử Diễn xác nhận quan hệ sau đó Tô Mộc liền chuyển vào trong gian phòng kia, đem tất cả dụng cụ vẽ tranh của mình qua, chiếm một diện tích không nhỏ.

Mặc dù từ lúc gặp nhau cho đến khi xác nhận quan hệ thời gian không đến một ngày, vẫn là ở dưới sự thúc giục của Tống Tử Diễn, mới lưu luyến không rời dời xa căn phòng mình mới thuê nơi đó cô còn đặc biệt sửa sang lại một lần rồi a.

Phòng ở không lớn, chừng một trăm m², mà căn phòng Tô Mộc thuê kia không có sân thượng, cho nên khi vừa chuyển sang căn hộ của Tống Tử Diễn sân thượng kia liền bị Tô Mộc chiếm.

Về chuyện Tô Mộc vì sao lấy dạng này thân phận trở về, trong lòng Tống Tử Diễn không phải là không có nghi hoặc, nhưng là có một số việc vẫn để người trong cuộc tự nói ra thì tốt hơn, huống chi Tô Mộc hiện tại bình an vô sự mới là chuyện quan trọng nhất.

Vì vậy mới không có mấy ngày, Tống Tử Diễn liền kéo Tô Mộc vào trong bệnh viện trong ngoài kiểm tra một lần, ra kiểm tra sức khoẻ sau đó xác định thân thể khoẻ mạnh mới hơi yên lòng một chút.

Đương nhiên, hôm nay Tống Tử Diễn vẫn phải đi làm.

Một ngày, Tô Mộc đi chân trần lấy từ trong tủ lạnh một hộp sữa ô mai, cầm ống hút, chuẩn bị uống, vừa mới đóng tủ lạnh đã nghe thấy tiếng mở cửa.

Nhìn lại, thì ra là Tống Tử Diễn trở về.

"Sao hôm nay anh làm về sớm vậy?" Tô Mộc cúi đầu nhìn một chút đồng hồ đeo tay, mới một giờ chiều a.

"Ừ, hôm nay công ty không có việc gì anh về nhà sớm một chút." Nói xong, liền hướng tới chỗ Tô Mộc đi tới, nói ra: "Ăn cơm chưa?"

Vừa nghe thấy cái này, Tô Mộc đang đứng hút sữa cứng người, xong đời, lại muốn nghe nắng, cô loay hoay, dự tính tìm một lí do để thoái thác.

Mà Tống Tử Diễn vừa thấy vẻ mặt của cô đã khẳng định cô lại quên ăn cơm, trong lòng bất đắc dĩ, nhấc đầu lông mày, một phen cảm lấy sữa trong tay Tô Mộc uống một hơi hết.

Tiếp đến nói một câu nói, khiến mặt Tô Mộc xám như tro.

"Từ giờ cũng không có sữa ô mai nữa."

Tô Mộc bấu môi, khóc không ra nước mắt, ánh mắt hoa đào nước mắt lưng tròng nhìn qua Tổng Từ Diễn, trong ánh mắt tựa hồ ở lên án hấn bá đạo.

Bị nhìn đến bất đắc dĩ Tổng Từ Diễn thở dài một hơi, nhưng thái độ lại vô cùng kiên quyết, loại hành vi không ăn cơm đúng giờ này nhất định phải sửa, đặt tay ở sau đầu Tô Mộc, nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái.

"Ngoan ngoãn ~ nghe lời anh nói." Giọng nói khó được nhu tình cùng vui vẻ.

"Anh đi nấu cơm, em ra ngồi ở ghế sa lon đợi." Về sau lại nghĩ tới những thứ gì, thêm một câu: "Không được phép vẽ tranh."

Trong nháy mắt Tô Mộc cảm thấy nhân sinh tuyệt vọng, trong lòng cũng biết rõ hấn vì tốt cho mình, nhưng cục cựa cảm thấy rất ủy khuất a.

Nhưng cô vẫn thật biết điều khéo léo ngồi ở ghế sofa, mở ti vi xem tiết mục giải trí gần đây.

Sau đó, cơm nước xong.

Liền bị Tổng Từ Diễn cưỡng chế lên giường, ngủ trưa. Tô Mộc cũng không có thói quen ngủ trưa, tương tự, Tổng Từ Diễn cũng không có.

Nhưng có lẽ do gần đây làm việc mệt mỏi, Tô Mộc hơi dính giường, không quá năm phút đã ngủ say trong ngực Tổng Từ Diễn, cũng có thể là cái ôm của hấn quá ấm áp, cảm giác rất an toàn.

Một giấc ngủ đến tận năm giờ chiều, duỗi tay sờ sờ vị trí bên cạnh, lại thấy trống không, ngẩng đầu nhìn nhìn qua bốn phía, phát hiện hấn không ở trong phòng.

Tô Mộc bắt mẩn nhủ mảy, nửa mở tỉnh táo con mắt, mùa thu lạnh lùng, ôm thảm, chân trần đi tìm Tổng Từ Diễn, mở miệng thanh âm khàn khàn gọi: "A Diễn, Từ Diễn, Tổng Từ Diễn."

Kêu vài tiếng, không có người đáp lại.

Tô Mộc có chút mộng bức, con buồn ngủ bỗng chốc biến mất. Chuyện gì xảy ra, ngủ một giấc người lại biến mất? Đi mà cũng không nói một tiếng a? Đợi chút, hấn có phải hay không không yêu mình? Nghĩ đi nghĩ lại, bỗng nhiên lại cảm thấy ủy khuất, phát giác mình trở nên già mồm Tô Mộc đầu tiên là hốc mắt ướt át.

Người ta nói khi yêu chỉ số thông minh đều giảm xuống, chớ nói chi là một người mới tỉnh ngủ, chỉ số thông minh rơi xuống trăm trọng.

"Răng rắc" tiếng mở cửa vang lên.

Tô Mộc ngẩng đầu nhìn lại, nước mắt mơ hồ nhìn, thấy không rõ người, nhưng mà mơ hồ có thể trông thấy bộ dáng người kia. Lúc này trong lòng yếu ớt, nước mắt lại tràn ra nhiều hơn.

Hù dọa Tổng Từ Diễn mới vừa vào cửa vội vàng thả túi mua hàng trong tay ra, đóng kín cửa, lập tức hướng Tô Mộc đi đến, nửa quỳ, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ nói: "Làm sao vậy? Anh chỉ là đi mua ít đồ, sao lại khóc thành như vậy rồi? Tiểu mèo hoa."

Tô Mộc không nói gì, ôm cổ hấn, khiến cho hấn ngồi dưới đất, tựa đầu gất gao chôn ở hấn trước ngực, cúi đầu nghe thấy cô nói: "Anh... Có phải không thích em hay không?" Sau đó còn nói vài câu, Tổng Từ Diễn không có nghe rõ, nhưng câu nói kia lại làm cho hấn khiếp sợ.

Hấn chỉ là ra ngoài mua ít đồ, cô làm sao lại đưa ra được cái suy nghĩ này.

Nhẹ giọng dụ dỗ vài câu, liền một tay ôm lấy Tô Mộc để ở trên giường trong phòng, nói: "Đừng khóc, nhìn em khóc trong lòng anh cũng đau. Nín nha? Bảo bôi."

Tô Mộc nén lệ gật gật đầu, "Vậy về sau anh không cần vụng trộm chạy trốn." Giọng nói rất nhỏ mang theo âm khóc nức nở.

Tổng Từ Diễn hết lần này đến lần khác bảo đảm sẽ không như vậy, mới có nét mặt tươi cười.

Vì vậy, diễn ra tình trạng ngược cầu mỗi ngày.

Sinh hoạt hàng ngày - Hai

Đối với Tô Mộc đã trở thành mẹ của Tổng Thành ba tuổi mà nói Tô Mộc cảm thấy chuyện cầu hôn năm đó, cô rất ủy khuất.

Vì cái gì người khác cầu hôn đều là long trọng như vậy, mà đến lượt cô lại đàn độn u mê như vậy?

Mỗi lần nhớ tới cái này cô sẽ lại giận, ngày đó đúng lúc là sinh nhật hấn, cùng với bạn bè đi chơi, Tô Mộc nghĩ tới bọn họ mặc dù ở chung nửa năm, nhưng cũng không có xảy ra chuyện thân mật nhất.

Cho nên cô quyết định dâng mình cho Tổng Từ Diễn, đương nhiên vừa mới bắt đầu hết thấy đều rất hoàn mỹ, thế cho nên Tô Mộc mau mệt đến gần chết, buồn ngủ, tới lúc mắt nặng không nổi nữa, hấn lại đến gần cầu hôn, Tô Mộc bị hấn làm mệt gần chết, còn nhớ được hấn nói cái gì, liền tùy tiện gật

đầu.

Ngày thứ hai, khi tỉnh lại, mới phát hiện trên tay mình có chiếc nhẫn, bỗng chốc từ một cô gái độc thân thành người đã kết hôn, chuyện này chênh lệch quá lớn, cô cảm thấy cô rất tỉnh táo.

... Tỉnh táo cái cái rắm, chuyện này thì tính là cầu hôn cái gì. Đều là lừa đảo, rằm rì rằm rì.

Thế cho nên hiện tại nhớ tới, Tô Mộc vẫn còn có chút tiếc nuối. Bởi vì sau lần đó cô lại có bầu, cũng quên chuyện đó đi, cho đến gần đây thấy em họ nhà mình bị cầu hôn mới nhớ lại chuyện đó.

"Bảo bối, ở nhà trẻ phải ngoan a, lúc tan học ba ba trở lại đón con a, hôm nay ma ma bận công việc." Tô Mộc hôn hôn mặt Tổng Thành, đưa mắt nhìn bé đi vào nhà trẻ.

Bởi vì hôm nay cô muốn đi trên bờ cát lấy cảnh, mang lên dụng cụ vẽ tranh đi, giữa hè ánh nắng chiều cực đẹp, còn mang tia gió nhẹ.

Gió biển thổi phất ở trên người, có một cổ ướt át mát lạnh.

Bờ biển vốn đang náo nhiệt đột nhiên yên tĩnh lại, ngay sau đó, một tiếng âm nhạc trầm thấp mà nhu hòa hoãn liên vang lên, khi thì lên cao, khi thì nhẹ xuống.

"Hình như có người ở diễn tấu." Có người ở bên kính hô lên.

Trong đám người thỉnh thoảng bộc phát ra một trận tiếng vỗ tay, Tô Mộc nhìn lại cũng không thu hoạch được gì, liền yên tĩnh nhìn chân trời, nghe nhịp điệu lưu loát kia.

Nhưng trong lòng thì nhớ tới những ngày cùng với Tổng Từ Diễn, thấp giọng cười cười, hần giống như cũng sẽ đánh đàn! Đáng tiếc kia hai tay lại thích ở trên bàn phím bay múa.

Khúc kết thúc, mọi người chưa tản đi, chỉ là bỗng nhiên lại tản ra hai bên tạo thành một con đường, đúng là hướng tới đi tới chỗ Tô Mộc.

Tô Mộc có chút bối rối, nhìn nhìn qua bốn phía, không có ai, chuẩn bị thu thập dụng cụ vẽ tranh.

Chỉ là khi người kia lại gần, Tô Mộc mới nhìn rõ bộ dáng của hần.

Nam nhân mặc áo sơ mi trắng đơn giản, quần dài màu đen, tư thái ưu nhã mà khí chất xuất chúng. Hần dáng người cao to, cho dù quanh thân cảm giác lạnh lùng cũng không làm giảm đi sức hút của hần.

Hần đi đến trước người Tô Mộc, chậm rãi một gói quỳ xuống, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ nhàng mà ôn nhu, móc ra chiếc nhẫn.

"Em luôn nói lần đó anh cầu hôn rất tùy ý, cho nên hiện tại anh chính thức cầu hôn lại được không?"

Nụ cười trên mặt như ánh sáng tản đi mây mù.

"Tổng phu nhân em có nguyện ý lần nữa gả cho Tổng tiên sinh không?"

Tô Mộc nén lệ mỉm cười, nhẹ gật đầu.

"Em đồng ý."

Lúc bị hần ôm vào trong ngực, ở bên tai Tổng Từ Diễn nhẹ giọng nói: "Thì ra anh vẫn còn nhớ chuyện này."

Tổng Từ Diễn cười nói: "Anh vẫn còn nhớ, nhưng có thể người nào đó đã quên hôm nay là ngày mấy."

Thân hình Tô Mộc cứng đờ, hôm nay kỉ niệm tròn bốn năm họ kết hôn. A a a a a!!

Tổng Từ Diễn nhủ mảy: "Xem ra sau đêm nay a Thành phải có một em gái rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Thế giới VI: Sư huynh, thỉnh cầu đụng ngã 1- 2

Edit +beta: Linhlady

Đồng vực, trong phái Thương Dương, Tô Mộc từ trong giấc mộng ung dung tỉnh lại.

Vừa vừa mở ra mắt, nàng liền lập tức đem bốn phía quan sát một lần. Lần này là một căn phòng mùi hương cổ xưa, đầu tiên đập vào mắt là tấm màn màu hồng. Trên đỉnh đầu là một bộ một bộ dây kết, theo ngoài cửa sổ thỉnh thoảng gió thổi vào nhẹ lay động. Có lẽ là nằm lâu, Tô Mộc cảm thấy thân thể có chút cứng nhắc, liền đứng dậy hoạt động thân thể, tấm lụa hoa mỹ vân phiền phức cũng theo động tác Tô Mộc đứng dậy mà chảy xuống một bên.

Một mùi hương từ đàn nhân nhạ thỉnh thoảng bay tới, cách đó không xa bàn bạch ngọc màu trắng ghé dựa cùng chất liệu, ngược lại làm cho gian phòng tăng thêm hơi thở cao quý.

Tô Mộc mang giày, đi đến gương đồng nữ tử thường dùng.

Không chút nào ngoài ý muốn, nữ tử này cùng nàng có vài phần tương tự, mắt đào hoa vẫn là đôi mắt đào hoa kia, nhưng so với cô đôi mắt này trong suốt long lanh ngập nước, quả nhiên dễ thương xinh đẹp, rung động lòng người.

Giơ tay nhắc chân đều mang một loại hương vị say lòng người, tựa như anh đào mê người kiều diễm chín mọng chờ người hái, quả là một vưu vật gọi cảm.

Nhưng chỉ có Tô Mộc biết rõ thân thể này lại không hợp với tính cách nguyên chủ, bề ngoài nguyên chủ phong tình vạn chủng, ngược lại nội tâm lại đơn thuần giống như tờ giấy trắng, chỉ là thích giả làm bộ dạng nghiêm túc.

Gia cảnh đầy đủ, được nuông chiều từ nhỏ, nhưng lại không dưỡng thành tính tình kiêu căng cũng là ngoài ý muốn, nhưng nguyên chủ có tư chất hơn người, tuổi còn nhỏ mà đã là trúc cơ một tầng, như vậy nên thuận buồm xuôi gió tiến vào phái Thương Dương, bị trưởng lão - - Minh Uyên thu làm đồ đệ, phía trên còn có sư huynh Huyền Dạ, ngày cũng trôi qua tự tại, bất quá bởi vì bề ngoài cũng được các sư huynh đệ đồng môn quan tâm.

Lại nói đến thế giới này một chút.

Lần này thế giới Tô Mộc xuyên tới là thế giới tu tiên. Nội dung vờ kịch không mới lạ, nữ chủ Vân Chi Hề xuyên vào tam tiểu thư là phế vật của Vân phủ, phụ thân mất sớm, trời sinh củi mực không linh căn, mẫu thân ở phủ cũng bị người ta bắt nạt, không lâu sau đó thì qua đời, nữ chủ theo ý nguyện của mẫu thân, tham gia đại điển bãi sư mỗi năm một lần của phái Thương Dương, khi đó nguyên văn nữ chủ đã mười hai tuổi, mà Vân Chi Hề còn chưa có xuyên qua.

Một lần bị đệ tử đồng môn bắt nạt mà rơi nước, linh hồn dị thể Vân Chi Hề mới chiếm lấy thân thể "Vân Chi Hề".

Nữ chủ xuyên vào thân thể này sau đó vẫn giấu tài, cố gắng tu luyện, quyết định muốn khiến những kẻ từng khi dễ nàng ta phải trả giá thật lớn. Ở bên trong di vật mẫu thân lưu lại tìm được phương pháp tu luyện thích hợp, về sau mới biết được thì ra chính là cái này rước lấy họa sát thân, tính cả tộc cũng liên kết thông với người ở phía ngoài cùng nhau giết hại, phụ mẫu vì thế mà chết, truyền thuyết tương truyền nếu có được cuốn sách này tu vi tăng mạnh, phi thăng thượng giới.

Nữ chủ bởi vì chuyện này tu vi tăng mạnh, từ đây mở ra một đoạn truyền kỳ, u minh hải rét lạnh thấu xương, dãy núi linh vân liên miên hùng vĩ, ma thú hoành hành mông muội rừng. Ở thế giới nguy cơ tứ phía, giải quyết muôn vàn khó khăn, quan sát chúng sinh, thu hoạch một đám mỹ nam.

Chọc cho mọi người trợn mắt há mồm, liên tục sợ hãi than mình lúc trước có mắt không trông, gần gũi vài năm liền nhảy mấy tầng, ở một lần môn phái tổ chức đại hội tỷ thí mà toả sáng, giành được không ít người chú ý, trong đó có sư huynh Huyền Dạ của nguyên chủ.

Huyền Dạ không hiểu tại sao sư phụ lại thu nhận một đệ tử ngũ linh căn vốn không thích hợp tu luyện, cho đến một lần tỷ thí, hẳn là đệ tử của trưởng lão cho nên liền cũng tiến vào bên trong đó xem thi đấu, may mắn nhìn thấy đáng người nữ tử cùng thân thái tự tin cuồng ngạo của nàng, cũng có thể nói là nhất kiến chung tình a.

Minh Uyên đối với nữ chủ đến nói có thể nói là cũng giống như sư cũng giống như phụ, cho nên nữ chủ cảm giác đối Minh Uyên rất tế nhị, mà Minh Uyên lại không biết điều đó. Nhưng mà kết cục của sư phụ cùng sư huynh thật sự rất đáng tiếc.

Sư phụ vì thay đổi thể chất đặc thù của nữ chủ, mà luyện tẩy tùy đan, dùng máu của mình là luyện, làm cho nguyên khí tổn thương nặng nề, chưa kịp hồi phục thì lại gặp Ma tộc quy mô đột kích, cuối cùng hồn phi phách tán.

Mà gia đình "Tô Mộc" lúc đó cũng bị Ma tộc giết chết.

Mà sư huynh bởi vì nữ chủ tẩu hỏa nhập ma, thân kinh thất thường.

Nguyên chủ gặp hết chuyện này đến chuyện khác xảy ra, tự nhiên là triệt để hắc hoá.

Trong lòng vốn đã không có hảo cảm với vị sư sư muội lạnh như băng này, bởi vì nàng ta lúc nào cũng đoạt đi sự chú ý của sư phụ cùng sư huynh, mà nàng lại không có người nào hỏi thăm. Nội tâm không công bằng làm cho nàng càng tỏ ra chán ghét nữ chủ, bắt đầu khắp nơi cùng nàng ta đối chọi gay gắt.

Vừa mới bắt đầu chỉ là hắc hóa một chút, sau biết được hai người thân cận nhất của mình một người vì nàng ta mà chết, một người lại bị điên.

Nguyên chủ cảm giác giống như toàn bộ thế giới sụp đổ, vĩnh viễn không còn ánh sáng, bắt đầu triệt để hắc hoá, ở trên con đường tìm đường chết càng

đi càng xa, cuối cùng bị hậu cung nữ chủ giết chết.

Đương nhiên, nữ chủ phi thăng, sau đó chuyện xưa của nàng ta cũng trở thành truyền kỳ. Loại truyền kì này trong đó có bao nhiêu máu thịt của bao nhiêu người mà thành còn không biết được.

"Cho nên nhiệm vụ lần này của ngươi chính là làm cho những người thân cận kia tránh khỏi kết cục đó. " Âm thanh của hệ thống trong đầu Tô Mộc vang lên, mang một tia lười biếng, "A, đúng, đối tượng tiến công tiến đóng lần này của ngươi chính là vị sư huynh kia."

"Um. Còn có tại sao kết cục của những người bên cạnh nguyên chủ lại thảm như vậy?" Tô Mộc sửa sang lại suy nghĩ trong đầu, có chút kinh ngạc, "Thật không phải là bởi vì do nguyên chủ?"

"..." Hệ thống trầm mặc hai giây, lại một lần nữa trả lời vấn đề của Tô Mộc:

"Ngươi cảm thấy sao?"

"Được rồi, coi như ta không có hỏi." Tô Mộc nhún vai.

Vì đây là một thế giới tu tiên, gần người người chăm chỉ cũng luyện được pháp thuật. Ngàn vạn nhân dân tại đây trên mảnh đất này đều có cuộc sống hạnh phúc hòa bình, nhưng cũng có những người trời sinh không thể tu luyện, cũng có ma, yêu, người cùng tồn tại trong một thế giới, cho nên không có tiên, bởi vì là chuyện của thượng giới.

Mấy trăm năm qua, người tu tiên làm người giám hộ nhân gian không cho yêu ma xâm hại, cho nên người tu tiên cũng được người khác tôn kính.

Thế giới này chia làm bốn khối đại lục - - đông vực, tây sông, nam châu, Bắc Minh, này đồng thời cũng đại biểu tên bốn quốc gia. Đương nhiên thế giới này không có trong lịch sử, những người nơi này cũng có trang phục riêng của họ, nhưng ngược lại ở thế giới này có nhiều loại tơ màu sắc thần bí.

Đông vực thủ đô là Lạc Thành có tam đại thế gia, Tô gia, Vân gia, Bạch gia. Tạo thế chân vạc, sinh sôi không ngừng, sợ là hoàng đế đối bọn họ cũng rất tôn kính, bất quá cũng may người người là lòng trung thành.

Tô Mộc xuất thân từ Tô gia, Tô gia ở tại Thanh Thành bên trong chi thứ, cực có thiên phú, biến dị hòa linh căn, bất quá so với Tô gia đại tiểu thư lại âm đậm hơn. Chỉ là đích đại tiểu thư đi vào trong rừng, sau đó mất tích nhiều năm, không tin tức, mọi người ào ào suy đoán có phải là gặp phải bất trắc hay không.

Mà bối cảnh của Huyền Dạ cũng là công tử thế gia, khó trách khí chất trên người ôn nhã, bất quá không nhiều người biết. Minh Uyên có biết hay không thì không biết được.

Còn về nói Minh Uyên, hắn cũng có một thời gian phong lưu.

Lúc trước nữ nhân đệ nhất thiên hạ, là Kim đan kỳ tu sĩ Kiều Duy hắn liền ái mộ, vì nàng Minh Uyên mới điên cuồng tu luyện, không biết sao trong lòng nữ nhân có chủ, đó chính là Vân gia gia chủ - - Vân Mặc.

Đương nhiên lấy thân phận của Kiều Duy không thể nào tiến vào Vân gia, cho nên Vân Mặc cam nguyện buông tha thân phận gia chủ, dời xa lạc thành, đến tây sông Thanh Thành sinh sống. Chỉ là không biết rõ ai bại lộ hắn có phương pháp có thể tăng tu vi, bắt đầu ào ào phái người đuổi theo giết hắn.

Cuối cùng hắn chết, mới biết hắn không hề có phương pháp tăng tu vi gì, cái kia chẳng qua là người có cừ hận với hắn tung tin đồn mà thôi, mọi người tiếc hận, mà Kiều Duy ở lúc Vân Chi Hề mười hai tuổi cũng bởi vì bệnh qua đời.

Cho nên thân thể của nữ chủ cũng là số khổ. Bất quá bởi vì khuôn mặt lớn lên giống mẫu thân nàng ấy, mà làm cho Minh Uyên đối với nàng ấy rất chiều chuộng, nhưng trong đó thật không biết chỉ có mình thân tình thôi sao?

Tô Mộc nghĩ, cho dù có cũng không sẽ biểu lộ ra. Đây thật ra là do Minh Uyên đối với loại tình cảm này biến chất, cho dù không người nào sai. Cho nên liên tục đè nén, cuối cùng chết mới giải thoát. Bất quá, Tô Mộc cho rằng chỉ cần không cho Minh Uyên sinh ra khác thường trong tình cảm không phải là xong rồi sao?

Sư huynh sao? Phải đi đoạt độ hảo cảm tương đối đi thôi?

Nhưng điểm mấu chốt là không thể để cho nữ chủ rơi xuống nước, nói không chừng cái hồn phách ở thế giới khác cũng sẽ không nhập vào! Sau đó mình chậm chậm thay đổi tính tình Vân Chi Hề, như vậy không phải là tốt nhất sao?

Bây giờ sương Tô Mộc còn ở trên giường thành thoi nhân hạ duỗi chân, đôi chân dài trắng muốt khẽ dựa vào cùng một chỗ, mười ngón chân thanh tú no đủ, nhìn vô cùng đáng yêu.

Khi xuyên qua, Tô Mộc không chỉ thừa kế ký ức nguyên thân, còn có được toàn bộ kĩ năng của thân thể này. Nàng bây giờ còn đang nhồi lại toàn bộ kí ức của nguyên chủ, rất sợ bỏ qua cái gì.

"Mộc nhi, đến chỗ vị sư một chuyến."

Đột nhiên một thanh âm ở trong đầu vang lên, Tô Mộc cả kinh ngẩng lên đầu, sau đó mới phản ứng tới, là Minh Uyên, sư phụ nguyên chủ dùng thiên lý truyền âm.

Thanh âm trầm thấp thuần hậu, nhưng lại giống như chuông vàng ngọc khánh, đập vào trong tai người, chỉ cảm thấy trong lòng ngứa ngáy.

Tô Mộc xác nhận không có thanh âm nữa, sau đó bắt đầu thay đạo bào, đạo bào của Văn Điện là màu trắng, Sấm Ngự Điện đạo bào là màu lam.. Dùng cái này suy ra, màu không giống nhau thì không cùng điện.

Đổi xong, Tô Mộc xem hai khối thịt cao trắng trước ngực, nội tâm muốn phát bệnh tâm thần, nhưng lại lại một tia mừng thầm nhỏ.

Bộ ngực này có lẽ là cup D đi? Nàng mặc một chiếc Áo lót rộng thùng thình, đem dáng người linh lung hấp dẫn đều ẩn giấu. Dùng một đai lưng rộng cột lên, hình dáng ngực liền rõ ràng hơn, rõ ràng là màu trắng thuần khiết, cứng rắn khi Tô Mộc mặc vào lại tỏ ra vô cùng mê người.

Tô Mộc: Nàng có cái gánh nặng ngọt ngào, ai qvq

Nàng vừa mới bước ra khỏi cửa, liền trông thấy một gốc cây hải đường mọc vô cùng tươi tốt, dưới tàng cây không chỉ có bàn đá cùng ghế đá, còn có thác nước nhỏ lưu thủy gọn sóng, hoa hải đường nhiều đóa nhẹ rơi ở trên nước, đổ thêm một tia lịch sự tao nhã thanh lịch, giống như nhân gian tiên cảnh.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, vân khói lượn lờ, bốn phía không có một bóng người, bình thường là không có ai tới nơi này, ở gian phòng Tô Mộc cách đó không xa chính là gian phòng của sư huynh Huyền Dạ.

Bỗng nhiên bay tới một đạo kiếm quang, chốc lát liền đến trước mặt Tô Mộc. Trên thân kiếm nhảy xuống một đồng tử áo xanh, vừa thấy Tô Mộc, liền lộ ra cung kính bộ dáng tươi cười: "Tô sư thúc, ngài tỉnh? Sư thúc tổ có chuyện triệu ngài tới."

"Um." Tô Mộc hàm hồ gật đầu, sư phụ nguyên chủ ở trong phái Thương Dương bối phận cực cao, Tô Mộc cũng đi theo thom lây, người người gặp nàng một cô nương mười tám tuổi, cũng phải cung kính gọi một tiếng sư thúc.

Hơn nữa Minh Uyên chỉ nhận hai người đệ tử, Tô Mộc cùng Huyền Dạ.

Hai người có thiên phú dị bẩm, tốc độ tu luyện khác hẳn với thường nhân, một người là biến dị thủy linh căn, một người là biến dị hỏa linh căn, chộc không ít đồ mất, nên biết, ban đầu khi ở điện đại báii sư khi dò hết linh căn khiến bao người muốn tranh đoạt. Huyền Dạ đã vào phái sớm hơn Tô Mộc vài năm, đã có một đệ tử có thiên phú giờ lại có thêm một người, chộc cho một số người bất mãn, nhưng trở ngại thân phận cùng thực lực Minh Uyên lại không dám cùng vị kia giằng co.

Minh Uyên là sư đệ chương môn. Bất quá, như vậy đứng đầu đại phong cũng chỉ có ba người mà thôi, cho nên chứng kiến sư đệ nhà mình thu đồ đệ, chương môn cũng là vui vẻ, trăm năm qua khó khăn mới lắm thu hai tên đồ đệ.

Tô Mộc thầm nghĩ tới vừa vặn, nàng đang lo không biết rõ đường đâu! Bởi vì nguyên chủ là dân mù đường a, nhận biết phương hướng cực kém, thường thường lạc ở trên ngọn núi của chính mình.

Lập tức, nàng từ trong tay áo lấy ra con hạc giấy, vừa nhẹ nhàng thổi, hạc giấy kia liền hóa thành một con bạch hạc to, nghiêng cổ thanh kêu một tiếng, kính cẩn nghe theo hướng về Tô Mộc rủ đầu xuống.

Tô Mộc thần nhiên cười bạch hạc, đi theo đồng tử đang bay phía trước, bạch hạc đang chuẩn bị bay, đột nhiên có một giọng nói ôn thuận như ngọc cắt đứt: "Sư muội, muội chuẩn bị đi tìm sư phụ sao?"

Là Huyền Dạ.

Chỉ thấy hán cũng giống như Tô Mộc một thân bạch y, tóc đen được cột lại bằng sợi tơ trắng, trên đai lưng là một khối dương chi bạch ngọc. Mi dài, hai mắt dài nhỏ ôn hoà, sống mũi cao, làn da trắng nõn.

Một đôi mắt trong suốt không lẫn bất luận tạp chất gì, trong suốt nhưng lại sâu không thấy đáy. Màu da trong suốt như ngọc, hai lọn tóc dài màu đen rủ xuống ở hai vai. Dáng người duyên dáng cao ráo, đứng ở nơi đó, nói không nên lời, phiêu dật xuất trần, chẳng khác nào thiên nhân.

Đúng là một công tử ngọc thụ lan chi.

Nhưng người đã đọc qua nội dung truyện Tô Mộc bày tỏ giả! Tất cả đều là biểu hiện giả dối! Người trước mắt nhìn như ôn nhuận nho nhã, kì thực là tên phúc hắc thích giả trụ ăn cạp. Mà nguyên chủ vừa vặn ngược lại nhìn như đẹp đẽ lãng lợ, kì thực đơn thuần tựa như ngu ngốc.

"Đúng vậy, sư huynh có chuyện gì sao?" Tô Mộc khẽ mỉm cười, giữa lông mày để thương xinh đẹp, học tư thái thường ngày của nguyên chủ.

"Vậy thì thật là tốt, sư phụ cũng gọi huynh, sư huynh có thể đi cùng muội hay không?" Một đôi mắt thuần lương vô tội mỉm cười nhìn Tô Mộc.

"Được nha." Tô Mộc vô tình hồi đáp, dù sao người dùng của người, ta dùng của ta, cùng nhau thì cùng nhau có làm sao đâu.

"Vậy thì thật là tạ ơn sư muội."

Tô Mộc vừa định nói không cần khách khí, trên lưng liền cảm nhận được một cái ôm ấp ấm áp, thân hình cứng đờ.

Tô Mộc: Có một câu mụ bán phê không biết có nên nói hay không(???)

"Sur muội, như thế nào?" Huyền Dạ ở bên tai Tô Mộc nhẹ nhàng nói, hơi thở dịu dàng thổi ở bên tai, trêu chọc làm cho mặt Tô Mộc nóng rực lan tràn đến bên tai, bộ dáng này rơi vào trong mắt Huyền Dạ trong mắt hứng thú càng đậm.

"Sur muội, sư huynh sợ độ cao."

"Không có, vậy sư huynh cẩn thận." Tô Mộc nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, hết lần này tới lần khác ngữ khí người kia lại tràn đầy vô tội, thật sự là nghiêm trang nói hươu nói vượn.

Tô Mộc: Thật muốn nổi giận, nhưng lại muốn bảo trì mỉm cười, nếu không ngược lại thành nằng sai)

"Ừm, thật sự là tạ ơn sư muội." Tăng thêm lực ôm thắt lưng Tô Mộc, thật sự đáng tiếc, chưa đầy một nắm tay như không có xương a! Tay chậm rãi chuyển dời...

"Sư huynh!" Bàn tay Tô Mộc gắt gao bắt lấy tay Huyền Dạ đang chậm rãi di chuyển.

Hừ! Không biết xấu hổ! Cái gì mà công tử ôn nhuận như ngọc, thật muốn ném hấn xuống! Thiết thời nguyên chủ còn vẫn cảm thấy sư huynh rất tốt, bị sở sảng cũng hồn nhiên chưa phát giác ra! Bộ não ngốc nghếch này là nên trừng tu a. Nói tiếp, cái người dẫn đường kia người cũng nên quay đầu lại nhìn sự thúc của người một cái a!

Tô Mộc thật sự bị Huyền Dạ chọc tức muốn phun một ngụm máu ra, sau đó cũng không thèm để ý đến Huyền Dạ nữa, Huyền Dạ thấy vị sư muội ngốc nghếch vô vị hôm nay cũng biết tức giận đành buông tay ra, lại khôi phục bộ dáng nho nhã.

Tô Mộc: Mặt người dạ thú!

Đám mây phía trên, một vòng kim ngày lập lòe rực rỡ, chiếu đến các cao điện phương xa, ngọc lâu kim khuyết, nhìn vào chẳng khác nào nơi tiên cảnh.

Một đường bay qua vô số lầu các hoa mỹ, cuối cùng, đồng tử dừng ở một tòa cung điện cao vút trong mây. Trước điện treo tấm biển, ghi hai chữ to Văn Điện, đúng là động phủ Minh Uyên.

Huyền Dạ nhìn đồng tử kia phát tay, ý bảo hấn tự động lui ra. Nàng hít sâu một hơi, lần này hấn là thương lượng chuyện đại điển báisư, có lẽ sắp gặp nữ chủ rồi, không, là Văn Chi Hê thật sự.

Nhưng mà hai người dù sao cũng là sư huynh muội, sớm chiều chung đụng, khó bảo toàn hấn không sẽ nhìn ra dị thường, thái độ của mình vừa rồi có phải là quá kém không? Ở thế giới tu tiên, loại chuyện đoạt xác cũng có thể xảy ra, nếu mình bị nghi là gian tế ma môn thì làm sao...

Khi nàng đang còn suy nghĩ lung tung, chợt nghe điện trong truyền đến một giọng nói nam nhân nhàn nhạt: "Vừa đã đến, lại đứng ở bên ngoài làm cái gì."

Giọng nói này không khác gì giọng nói trong đầu nàng vừa rồi, Tô Mộc có chút khẩn trương, dù sao thế giới tu tiên, tu vi của Huyền Dạ còn chưa cao bằng Minh Uyên, nhưng Minh Uyên lại chưa tìm ra chuyện gì khác thường.

"Sư muội, sao muội lại dừng lại?"

Tô Mộc giương mắt chống lại Huyền Dạ, hàm răng nhẹ khê cắn môi dưới, mắt đảo hoa bên trong hiện lên một tia mộng lung, lần thu thủy như muốn tràn ra, nhẹ nhàng lôi kéo tay áo Huyền Dạ, ý bảo Huyền Dạ khê cúi người.

Huyền Dạ cũng làm theo, giọng nói vốn thanh lệ giờ phút này lại ngọt nhu, nhỏ giọng nói: "Sư huynh, muội đã làm mất cuốn sách sư phụ đưa để tu luyện rồi!" Trong giọng nói tràn đầy lo lắng, "Sư phụ sẽ không trách muội chứ?"

Không có sai, vừa rồi chuyện Tô Mộc đang suy nghĩ là cái này. Trong nội dung truyện cuốn sách đó Huyền Dạ nhặt được, chỉ là không nghĩ tới cũng là do nguyên chủ đặt một bên, nguyên chủ không nói cũng không có người biết rõ, thế cho nên gặp không thể tu luyện, tu vi trì trệ không tiến triển.

Huyền Dạ cuối đầu rù mắt, nhìn thấy Tô Mộc một bộ vừa thấy đã thương, lông mi run run, nước mắt ướt át, hơi nước mịt mờ, nước mắt như mưa, làm cho người ta thương yêu, đáng thương nhìn mình, mang một tia ủy khuất, lập tức cảm thấy mình nên an ủi nàng.

"Không sợ." Huyền Dạ sờ đầu Tô Mộc, dùng cái này để an ủi nàng.

"Cái gì?" Tô Mộc khê chớp mắt, một giọt lệ theo đó rơi xuống, Huyền Dạ dùng ngón trỏ nhẹ nhàng lau đi, khê mở môi đỏ mọng: "Ồ chỗ huynh."

"Chao ôi, đi thôi. Sư phụ đợi lâu lại muốn gọi." Nói xong, liền sai bước đi về phía trước.

Tô Mộc nghĩ thầm, vị sư huynh này kỳ thật không tồi.

Nhưng là sự thực chứng minh nàng sai, vẫn là mười phần sai.

Edit: phần cuối thế giới kia edit thiếu ta mới bổ sung. Ta mới lướt qua bản cv của thế giới này thật đủ... Kích thích aaaaaaaaaaaaaaa

P/s: Huyền Dạ tên cv là bí quyết ẩn mà ta không tìm được tên gì hay nên ta lấy một cái tên mà ta thích, dù sao cũng là một tên gọi thôi mà đúng hơn các mi nhân?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Thế giới VI: Sư huynh, thỉnh cầu dung ngã 3

Edit+ beta: Linhlady

Tô Mộc đi theo phía sau Huyền Dạ, chậm rãi bước vào trong điện.

Bên trong điện rộng lớn u tĩnh, trừ vài đồng tử đứng hầu ở bên cửa, ngẩng đầu bốn phía nhìn sang, lại không thấy thân ảnh Minh Uyên ở đâu.

Cũng may Tô Mộc là dân mù đường, chuyện này mọi người đều biết. Cho nên sẽ không có người hoài nghi bộ dáng Tô Mộc bây giờ, chỉ nghĩ là nàng không biết đường đi.

Tô Mộc theo sát phía sau Huyền Dạ, sợ mình thất thần một chút sẽ không thấy hân ở đâu. Nguyên chủ dân mù đường thuộc tính quá mạnh mẽ, thế cho nên cảm giác phương hướng của Tô Mộc vốn không tốt lắm cũng bắt đầu trở nên mù đường.

Thấy Huyền Dạ quen cửa quen ngõ xuyên qua đại điện, đi qua nhất điều hành lang gấp khúc thật dài, lại vượt qua nhiều ngọn núi giả, cuối cùng, ở trên một bãi cỏ nhìn thấy Minh Uyên ngồi ở trên ghế đá nhàn nhã tự tại uống trà.

Thân ảnh kia mặc một bộ đạo bào vân văn màu trắng, đầu đội bạch ngọc quan, một tay cầm quyền sách, thỉnh thoảng nhấp một ngụm trà, sương mù sau lưng xa xa lượn lờ.

Tô Mộc nhìn không được nuốt nước miếng một cái, cũng không biết là bởi vì căng thẳng, hay là bởi vì khí tràng Minh Uyên, người đã sống ngàn năm quả nhiên khác người thường, nhưng mà, dung mạo kia vẫn là bộ dáng thời thiếu niên, gương mặt giống như được đao búa gọt đũa đường cong rõ ràng, mũi cao thẳng, mặt mày thâm thúy, vẻ mặt không chút thay đổi, trên đai lưng còn buộc lên một khối ngọc bội màu đen.

Minh Uyên ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ con mắt thâm trầm như thủy, nhìn không ra tâm tình, nhàn nhạt.

"Sư phụ." Huyền Dạ nhẹ giọng kêu, "Đệ tử đã đến."

Tô Mộc đi theo cũng gọi một tiếng.

"Ừ." Minh Uyên đáp một tiếng, liền rũ mắt đọc sách.

Đúng lúc này có một trận gió mát nhẹ thổi, thổi trúng trường bào Minh Uyên khẽ lay động. Phía sau hân sương mù quần quần, bị gió thổi tan không ít, trên khuôn mặt tuấn mỹ lại là vẻ mặt trời nước chảy, không vì chút chuyện kia mà thay đổi.

"Lần đại điển bá sư này Huyền Nhi cùng Mộc Nhi, các con theo vì sư đi, hiện thời Huyền Nhi sau cũng mới bế quan xong, cũng đã là kim đan tu sĩ, Mộc Nhi hiện tại cũng Trúc cơ kỳ đại viên mãn, con cần phải bế quan một đoạn thời gian." Chỉ nghe Minh Uyên lạnh nhạt nói ra, mắt không nâng lên.

Như vậy hơi hơi diễn giải, dường như tiến độ tăng tu vi của Huyền Dạ với Tô Mộc là chuyện rất bình thường. Nhưng mà loại tiến độ này nếu như để người ngoài nghe thấy liền sẽ gọi thẳng biến thái, kinh khủng như vậy, tiến độ tu luyện quả thực làm người ta giật gân.

"Vâng, thưa sư phụ." Tô Mộc với Huyền Dạ cùng đồng thanh đáp lại.

"Mộc nhi biết rõ, đại điển bá sư khẳng định rất náo nhiệt, bình thường sư phụ không ở đây. Mộc nhi cũng không cách nào đi, hiện tại vừa vặn." Tô Mộc lại tiếp theo nói một câu nói.

Chỉ là chẳng biết tại sao, Tô Mộc rõ ràng cảm giác được người bên cạnh khi nghe thấy đại điển bá sư, thân hình cứng đờ, hơi thở ôn hòa quanh thân cũng nhạt nhẽo. Sau đó nhanh chóng khôi phục bộ dáng lúc trước, dường như bộ dáng vừa rồi chỉ là ảo giác của Tô Mộc.

"Mộc nhi, cái này là vì sư giúp người luyện chế trúc cơ đan, có nó sẽ giúp người đột phá chí kim đan." Không biết Minh Uyên từ nơi nào lấy ra hai bình thuốc để trên bàn, tiếp tục nói, "Còn đây là của Huyền Nhi bồi anh đan."

"Tạ ơn sư phụ." Tô Mộc cùng Huyền Dạ đồng thanh cảm tạ.

Tô Mộc lại cười cong mắt, đem ý tưởng vừa rồi ném sau óc, lập tức tiến lên cầm lấy hai chai bình thuốc, nên biết loại đan dược này ở tu tiên giới không

thường gặp, lại là bảo bối không dễ có được. Minh Uyên lại có thể thoải mái lấy ra cho bọn họ, thấy rõ hẳn cũng rất dễ tâm tới tiến độ của đệ tử, cũng khó trách nguyện vọng nguyên chủ...

Xoay người liền đem một trong hai bình thuốc đưa cho Huyền Dạ, "Dạ, sư huynh, của huynh."

"Tạ ơn sư muội." Huyền Dạ nhìn Tô Mộc khẽ mỉm cười, trong mắt hiện ra nồng đậm hứng thú, rõ ràng là vui vẻ.

...

Cáo từ Minh Uyên, sau đó Tô Mộc cũng không có lập tức trở lại chỗ ở của mình, mà là đi theo đằng sau Huyền Dạ: "Sư huynh, tại sao vừa rồi huynh không đi vào trước?"

"Sư huynh? Vì sao huynh không để ý đến muội?"

"Sư huynh..."

Tô Mộc tức giận đến phồng má, bây giờ việc nàng muốn làm chính là mang quyển sách dùng để tu luyện từ trong tay Huyền Dạ về, nếu không đến thời điểm hẳn không cho hoặc là quên thì làm sao bây giờ? Không được, hiện tại vẫn nên lấy về đi. Nhưng hẳn tại sao không nói lời nào, hẳn không nói lời nào, nàng làm sao nói ra lời nói khách sáo a?! Thật tức giận a!

Tô Mộc tiến lên kéo kéo tay áo Huyền Dạ, lúc này hẳn mới có phản ứng "A, sư muội xấu hổ quá, sư huynh thất thần."

Huyền Dạ cúi đầu nhìn Tô Mộc trước mắt đang phồng má, cảm thấy vô cùng đáng yêu, chẳng biết tại sao đuôi tay chọc chọc quai hàm Tô Mộc, cũng hồn nhiên không biết.

Đợi đến Tô Mộc trừng lớn mắt đào hoa nhìn hẳn, vẻ mặt tràn ngập hoặc đều là "Người đang làm gì", chậm rãi thu hồi tay, khẽ mỉm cười nói: "Sư huynh cảm thấy hôm nay sư muội so với trước kia đáng yêu hơn rất nhiều."

Đem tay vắt chéo sau lưng, nói ra: "Sư muội, vừa rồi gọi sư huynh là có chuyện gì sao?"

Tô Mộc nghe thấy Huyền Dạ nói mình đáng yêu, cảm thấy thế giới đều huyền diệu, nên biết Huyền Dạ cùng Tô Mộc mặc dù là sư huynh muội, nhưng là thời gian hai người tiếp xúc không lâu, chỉ là tình thoảng biểu hiện ra ngoài đối với Tô Mộc chiếu cố, thật cũng không là giả, nhưng hẳn cũng sẽ không khen Tô Mộc đáng yêu.

Trong nội dung truyện, hẳn còn từng cảm thấy nguyên chủ bề ngoài vô cùng mỉa mai hoặc, để người chú ý, hai người đứng chung một chỗ quả thực chính là khí chất khác biệt một trời một vực, thường thường chọc cho không ít người liên tiếp ghé mắt.

"... Um, sư huynh." Tô Mộc lại lập lời nói trước đó, không để ý Huyền Dạ lại đang thất thần, tính tình nguyên chủ có thể nói là tới cũng nhanh đi cũng nhanh.

"A, lần đó huynh có nhặt được một quyển sách. Nghe sư muội kể, huynh nghĩ có lẽ là sách sư muội làm mất đi."

"A, thật sao? Thật cảm tạ sư huynh." Đáy mắt Tô Mộc xẹt qua một nét vui sướng, quá tốt, sẽ không bị sư phụ mắng!

Huyền Dạ tự nhiên là không có bỏ qua vui sướng trong mắt Tô Mộc, cũng nở nụ cười. Lúc cười lộ lên, môi khẽ giờ lên, vẽ ra một đường cong ôn nhuận, xem ra cực kỳ ôn nhu, trong nháy mắt lại khiến Tô Mộc có chút hoảng hốt.

"Sư huynh lớn lên thật là đẹp mắt." Tô Mộc trong thoáng chốc lại đem lời trong lòng nói ra cũng hồn nhiên không biết, chứng kiến vẻ mặt Huyền Dạ sâu hơn vui, lúc này mới phản ứng kịp, trong lúc nhất thời xấu hổ đỏ mặt.

Huyền Dạ rũ mắt nhìn thấy bộ dáng ngượng ngùng của Tô Mộc, đáy mắt tối tối thăm, lưu chuyển ánh sáng khác thường, không biết suy nghĩ cái gì.

Hai người này lúc nhìn nhau chẳng nói gì, cho đến khi một giọng nữ đánh vỡ trạng thái yên tĩnh này: "Huyền sư huynh, Tô sư muội."

Người đến mặc đạo bào màu lam, khuôn mặt xinh đẹp còn lộ ra một cổ hào sảng anh khí, trên mặt đỏ thắm, hiển nhiên người đến tâm tình dị thường vui vẻ, trên gương mặt còn có hai rặng mây đỏ, trong mắt ửng sáng, xem bộ dáng nàng ta, ước chừng cũng là vừa hai mươi.

"Diệp sư tỷ." Tô Mộc quay đầu nhìn lại, trong mắt lo lắng nhiễm lên đề phòng, nhưng là không quá lộ liễu.

Diệp Băng Y, người này ái mộ Huyền Dạ, chỉ tiếc hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, bất quá thủ đoạn của nàng ta có thể không thể lộ ra ngoài ánh sáng, về sau khiến cho Huyền Dạ chán ghét.

Còn như Tô Mộc vì sao lại để phòng nàng ta, hoàn toàn là bởi vì ở trong nguyên văn, Diệp Băng Y cho rằng người mà Huyền Dạ thích là Tô Mộc, vì vậy tìm mọi cách làm khó dễ nàng, thậm chí hãm hại nàng. Làm cho nguyên chủ đối với nàng ta không có chút hảo cảm, có thể nói là ghét.

"Diệp sư muội." Huyền Dạ khẽ nghiêng người, ánh mắt thay đổi về bình tĩnh, có nhàn nhạt xa cách cùng lạnh lùng.

Đáy mắt Diệp Băng Y lóe qua một tia thất lạc, lập tức khôi phục bình thường, dường như không quá mức để ý tiếp tục nói, "Hai người là chuẩn bị đi đâu

sao?"

Thật ra nàng ta thấy họ mới có ý đi lại đây, nhất là xem thấy bọn họ cái loại trai tài gái sắc đó, chỉ yên tĩnh đứng ở đó lại nhìn vô cùng xứng đôi, trong lòng vô cùng khó chịu.

Nàng thân thể nói chuyện với Tô Mộc, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Huyền Dạ.

Dáng vẻ này lại khiến Tô Mộc có chút lúng túng, bởi vì cho dù hiện tại Huyền Dạ làm cho người ta lấy một loại hơi thở ôn nhuận như ngọc, nhưng cô hơi thở kia bên trong lại mang cảm giác nồng đậm xa cách, cho nên hẳn hiện tại không có chút ý tứ nào muốn để ý tới Diệp Băng Y.

Coi như tính tình người có tốt đến mấy nhưng khi bị người khác đối đãi như vậy, trong lòng tự nhiên cũng không vui, Diệp Băng Y chờ mãi không thấy Huyền Dạ có ý trả lời mình, liền xoay đầu hướng Tô Mộc, nói: "Àn?"

Tô Mộc: Người nhìn ta có muốn quan tâm người không?..)

"Sur huynh, huynh mau mau trả lời sư tỷ a!" Tô Mộc kéo kéo ống tay áo Huyền Dạ, thấp phần thân mật oán hận nói: "Mộc nhi, hôm nay sẽ đi theo sư huynh a ~" âm cuối kia mang ái muội như có như không.

Thành công trông thấy sắc mặt Diệp Băng Y có chút cứng ngắc, sau đó Tô Mộc tâm tình đều thoải mái không ít, gương mặt ý bảo Huyền Dạ, mau trả lời a!

Huyền Dạ vừa cúi đầu đã thấy bộ dáng này của Tô Mộc, chân mày khóe mắt cũng nhiễm ý cười, lập tức liền quay đầu nhìn về phía Diệp Băng Y nói: "Vừa đi Văn Điện."

Giọng nói xa cách với bộ dáng hai người liếc mắt đưa tình, khiến sắc mặt Diệp Băng Y mặt tím lại, sau khi nói cáo từ liền vội vã kiểm ròi đi.

Tô Mộc nheo mắt lại, tâm tình dị thường cao hứng, giống như con mèo nhỏ ăn no, vẻ mặt thích ý cín chưa kịp thu lại, tất cả đều bị Huyền Dạ thu vào mắt.

"Vui vẻ?" Trong con mắt trong trẻo của nam nhân không tự chủ toát ra thần sắc ôn nhu, khóe miệng nhẹ nhàng giương cao.

"Vui vẻ." Tô Mộc cũng không che giấu nội tâm vui sướng, sau đó không biết suy nghĩ đến chuyện gì, mở miệng cáo trạng: "Sur huynh, huynh không biết đâu Diệp sư tỷ lão yêu kia bắt nạt muội, lúc huynh và sư phụ bề quan, sư tỷ luôn cùng các sư tỷ khác bắt nạt muội, sau đó muội liền tức giận, đánh các nàng thật thảm, các nàng còn cáo trạng các trưởng lão nữa."

Nói đến đây, Tô Mộc ngưng một cái, tiếp theo tâm tình có chút sa sút, cũng có chút tủi khuất, "Sau đó, sư phụ cùng sư huynh bề quan, cả nơi này chỉ còn có mình muội. Bọn họ cũng không dám nói cho sư phụ, muội nghĩ muội không làm gì bọn họ thì bọn họ cũng sẽ quên đi. Nhưng mà, sư tỷ, nàng chỉ nói chuyện với huynh không thêm để ý tới muội, thật tức giận a!" Càng nói về sau Tô Mộc càng nói càng tức.

Tô Mộc: Thì ra nguyên chủ còn sẽ bị bắt nạt a! Cũng khó trách, trưởng thành như thế này quá gây sự chú ý, nhất là các sư huynh đệ. Bất quá, nàng cũng biết vì sao nguyên chủ đối với sư phụ cùng sư huynh tình cảm sâu như thế.

Huyền Dạ càng nghe, ánh mắt lại càng tối tăm, hơn thế nữa chợt lóe qua một tia sát ý. Vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu Tô Mộc, tựa hồ đang an ủi nàng: "Là như vậy sao?"

"Đúng vậy." Tô Mộc liều mạng gạt đầu, dùng cái này để diễn tả độ chuẩn xác chuyện mình nói, không chút do dự mở miệng nói: "Nhưng mà, sư huynh huynh nhìn muội có bao nhiêu là ngoan ngoãn, đều không cáo trạng. Các nàng đều vô dụng, đánh không lại muội liền cáo trạng hừ."

Lời nói của Tô Mộc như tiểu hài tử vậy, không khỏi làm Huyền Dạ cười một tiếng. "Để lần sau sư huynh thay muội dạy dỗ các nàng được không?" Hẳn vẫn luôn biết sư muội nhà mình bộ dáng nhìn rất thành thực, nhưng thực chất nội tâm lại vô cùng đơn thuần, nhưng mà gần đây sư muội lại càng thú vị.

"Được được được." Đương nhiên được, tốt nhất đánh được các nàng bệnh liệt nửa người. Tô Mộc tất nhiên là vui tay vui mắt, muốn làm cho các nàng biết rõ nàng cũng là người có chỗ dựa.

Không biết tại sao, Tô Mộc thấy tính tình trẻ con như vậy cũng rất vui vẻ, chẳng qua là cảm thấy như thế này chơi thật thú vị.

- - - - -

Ngày đại điển bá sư.

Tô Mộc cùng Huyền Dạ đi theo phía sau sư phụ nhà mình, bởi vì bối phận sư phụ nhà mình cao, mang bọn họ cũng đi theo cũng được thom lây, nhờ đó cũng có được vị trí tốt.

Ba thầy trò giá trị nhan sắc cao tự nhiên đi tới chỗ nào đều là tiêu điểm, hưởng chi hình ảnh ba người, lại là chọe cho mọi người nghị luận ào ào.

Một người thành thực tuấn mỹ, một người ôn nhuận như ngọc, một người yêu mị nhiều vẻ. Các thiếu nữ ở trước hai người dung nhan cuối đầu xấu hổ đỏ mặt, cũng có người đối với hẳn nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt đều là ghen tị hâm mộ hận.

Bất quá không có gì bất ngờ xảy ra, Tô Mộc ở trong mắt nam nhân lại là tiêu điểm được hoan nghênh nhất.

Đi theo sư phụ nhà mình cùng mọi người khách sáo một phen sau đó liền bắt đầu đại diện bá sư.

"Đại diện bắt đầu!"

Bon nhỏ xếp thành hàng ngay ngắn, lần lượt đặt tay ở linh thạch thượng để dò linh căn...

"Trung hồng đào, đơn hệ, Phong Linh căn."

"Tiết thành, song hệ, nước, mộc linh căn."

"Chu tử kiện, biến dị băng linh căn."

Mọi người ồ lên, lại muốn thêm một cái thiên tài sao? Ý đồ thu đồ đệ các tu sĩ rục rịch, đối chọi gay gắt, âm thầm đo sức, cuối cùng bị Côn Lôn điện trường lão đoạt được.

Tiếp đến, cũng liền xuất hiện hai cái hài tử thiên phú tốt hơn, nữ chủ xuất hiện.

Tô Mộc quả nhiên là trông thấy đồng tử sư phụ nhà mình co rút lại, tay không tự giác nắm chặt cái ghế. Nàng tự nhiên là nghĩ tới chuyện không để cho sư phụ nhà mình thu đồ đệ, nhưng chuyện đó là không có khả năng, nàng lại không có thể làm chuyện giết người diệt khẩu.

Bên này Tô Mộc chú ý thái quá tới động tác của sư phụ, lại vô tình bỏ qua khác thường của Huyền Dạ bên cạnh.

Tô Mộc xoay đầu hướng sân bãi, lúc muốn tiếp tục quan sát hiện trường, bỗng nhiên bên trong đầu vang lên còi báo động của hệ thống, "Chú ý! Chú ý! Xuất hiện bug, xuất hiện bug."

Lập tức, Tô Mộc liền bắt đầu cảm thấy đầu óc một trận phát mộng, căn bản không biết chuyện gì xảy ra, trong đầu như có từng đợt như kim châm, chọc cho nàng không khỏi nắm chặt tay vịn ghế, nhắm mắt lại, trán thấm ra một hàng tầng mồ hôi mịn.

Tiếp theo Tô Mộc liền mất đi ý thức, ở trước khi hôn mê, nàng mơ hồ trông thấy, thân ảnh Minh Uyên thật nhanh thoáng qua, còn có một người cũng theo sát phía sau, là...

Tô Mộc: Uy! Các người dù sao chú ý ta một cái a!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Thế giới VI: Sư huynh, thỉnh cầu đụng ngã 4

Edit+beta: Linhlady

Tô Mộc khi tỉnh lại đã là buổi trưa ngày hôm sau, thực không dám đầu điểm, nàng là bị đói tỉnh.

Tuy nói người tu tiên chỉ cần thực ích cốc đan là có thể thời gian dài không ăn khói lửa nhân gian, nhưng mà nàng thật lâu chưa ăn a!

Nàng râm rì một tiếng, chậm rãi mở mắt ra, phát hiện là ở trong phòng, mới khẽ yên tâm. Ngồi dậy, tựa ở đầu giường, duỗi tay vuốt vuốt huyết Thái dương, mới có thể làm giảm đau đầu khiến mình thoải mái hơn một chút.

Nhìn chung quanh một phen, phát hiện bốn bề vắng lặng, quả nhiên, nữ chủ vừa xuất hiện, nàng cũng không phải là đồ đệ / sư muội lúc trước làm cho người thích QAQ

"Hệ thống?" Tô Mộc khẽ mở môi đỏ mộng nói: "Ta cảm thấy ta cần một lời giải thích."

Đợi một lúc lâu, Tô Mộc cũng không nghe thấy thanh âm hệ thống trả lời, không có một chút thanh âm, giống như mai danh ẩn tích, bốn phía trừ yên tĩnh vẫn là yên tĩnh.

"Hệ thống?" Tô Mộc vội vàng gọi vài tiếng, một tiếng vang cũng không có. Chuyện này làm cho trong lòng nàng lộp bộp một cái.

Sẽ không phải không gặp đi? Biến mất sao? Vì sao không trả lời ta? Vì sao? Đến cùng đã xảy ra chuyện gì...

Tô Mộc càng muốn, trong nội tâm bi thương càng dày đặc, có cỗ sợ hãi thật lớn bao phủ trái tim. Cho tới nay thứ luôn ủng hộ nàng chính là hứa hẹn của hệ thống- trở lại thế giới kia, trở lại cái thế giới thuộc về nàng. Mà hệ thống làm nàng đi tới thế giới này, là nơi duy nhất nàng dựa vào, hiện tại...

Tô Mộc ôm đầu gối, đầu vai run lên một cái, không tiếng động chảy nước mắt. Thật ra nàng vốn là không muốn khóc đâu, dù sao trải qua vài cái thế giới, trong lòng nên bị thương còn chẳng có, nhưng là chẳng biết tại sao lại có loại cảm giác bị vứt bỏ, cảm xúc từ thân thể truyền đến Tô Mộc.

Trong lúc Tô Mộc đang khở sở, cửa lại bị một người mở ra, người đến xem nàng khóc đến điềm điềm đáng yêu, bởi vì cái gọi là một cảnh hoa lê xuân mang mưa(?) sinh lòng tình thương tiếc, vội vàng buông khay trong tay, bước nhanh đi đến bên cạnh Tô Mộc, không khỏi hạ thấp thanh âm, nhỏ giọng hỏi: "Tô sư tỷ, tỷ như thế nào?"

Tô Mộc bị nước mắt làm mờ hồ ánh nhìn, thấy không rõ dung mạo người đến, nhưng trong giọng nói tỏ vẻ thân mật ngược lại làm cho Tô Mộc khóc càng mạnh hơn, một cái ôm lấy người trước mắt.

Cầm Quý thấy Tô Mộc vừa nhìn thấy bản thân lại khóc đến mức không kịp thở, nội tâm không khỏi hoảng hốt, trong lúc nhất thời luống cuống tay chân không biết làm sao, chỉ biết dùng một tay nhẹ vỗ về lưng Tô Mộc.

"Tô sư tỷ, như thế nào?" Cầm Quý không còn cách nào khác, chỉ đành ôm lấy nàng nhẹ giọng trấn an nói.

"Không gặp, cũng không trông thấy." Giọng nói Tô Mộc mang khóc nức nở, chỉ có thể nói vài câu, lại không biết chỉ là không biết không gặp ai.

"Cái gì không gặp?" Cầm quý trong lúc nhất thời không hiểu được, không biết Tô Mộc đang nói cái gì. Nhưng mà nhìn Tô Mộc khóc đến thương tâm như vậy, nghĩ đến có thể là chuyện rất quan trọng, nên biết, nhận biết Tô Mộc lâu như thế lại cũng chưa từng thấy qua bộ dáng như bây giờ của nàng.

"Không về được, đều không về được."

Cầm Quý trong lúc nhất thời không biết phải trả lời như thế nào, cũng may Tô Mộc dần dần khôi phục trạng thái bình thường, Cầm Quý lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng giúp Tô Mộc lau nước mắt trên mặt.

"Sư tỷ, là đã xảy ra chuyện gì sao?" Thấy tâm tình Tô Mộc dần ổn lại, mới mở miệng hỏi thăm.

"Không có việc gì." Có lẽ khóc quá kịch liệt mà làm cho giọng Tô Mộc bây giờ còn khàn khàn, "Cảm ơn muội, Cầm Quý, hôm nay không nghĩ thất thố như thế."

"Không có việc gì, tỷ không có việc gì liên tốt lắm." Nhìn Tô Mộc hai mắt đảo hoa ngập nước, má màu hồng, chớp mũi khéo léo ửng đỏ, mang giọng mũi ngẹn ngào, trong lòng không khỏi mềm nhũn, không truy cứu nguyên nhân Tô Mộc khóc thút thít nữa.

"A, đúng rồi. Sư tỷ nhờ muội xuống núi mua điểm tâm trở về, sư tỷ hiện tại muốn ăn sao?"

"Muốn... Đợi chút, tỷ nhớ khi nào?" Tô Mộc nghiêng đầu đầy mặt hồ nghi, trong mắt còn chứa đựng nước mắt, ngập ngừng hỏi.

"A? Là buổi sáng sư tỷ cầm lấy tay áo Cầm Quý, trong miệng liên tục nhắc tới bánh ngọt hoa lê, bánh ngọt hoa lê. Sau đó Cầm Quý liền đi mua." Nói xong, liền đứng dậy đi lấy khay.

Lúc này Tô Mộc mới nhìn rõ bộ dáng nữ tử, chỉ thấy nàng mặc đạo bào màu xanh, giữa cổ treo một cái ngọc bội màu trắng, màu da trắng nõn, mắt hạnh đáng yêu tràn đầy lưu quang, đôi mi thanh tú thon dài. Giọng nói dịu dàng uyển chuyển, thực dễ nghe.

Tô Mộc ngẫm nghĩ, cùng là tỷ muội một điện, vì sao Diệp Băng Y cùng Cầm Quý lại khác nhau xa như vậy, Tô Mộc nếu không nghĩ ra được, thì không nghĩ nữa.

Nhưng mà vấn đề là suốt ngày bị gây phiền toái không ngừng, thật phiền a!

Tô Mộc đem một tay cầm đĩa nhỏ, một tay cầm bánh ngọt hoa lê từng ngậm từng ngậm ăn, trong miệng còn hàm hồ nói ra: "Cầm Quý, muội thật tốt. Không giống sư phụ bọn họ, tỷ nằm lâu như thế, cũng không thấy bọn họ tới thăm một cái."

Tô Mộc dừng động tác ăn bánh, nàng lại muốn khóc, nàng hiện tại mới nhớ tới ở trước khi nàng hôn mê, sư phụ cùng sư huynh kia hai đạo thân ảnh lướt qua nàng.

"Sư tỷ, có lẽ là trưởng lão với Huyền sư huynh có việc gì đó!" Trong lòng Cầm Quý run lên, "A, đúng đúng, sư tỷ, muội bôi thuốc cho tỷ."

"Bôi thuốc làm gì?" Tô Mộc nghi hoặc nhìn về phía Cầm Quý.

"Sư tỷ, ngày hôm qua té xỉu, đầu đụng vào cái ghế phía trước. Cũng may trưởng lão chế thuốc rất tốt, hiện thời vừa nhìn thấy không có gì khác thường."

Tô Mộc: Không trách đầu đau nhức như thế!

"Vậy muội nhanh nhanh bôi cho tỷ, không cần lưu sẹo." Nữ sinh đều là yêu mỹ, vừa thấy cái này tán hữu dụng, Tô Mộc vội vàng để Cầm Quý giúp mình bôi.

"A, đúng rồi. Sau khi tỷ hôn mê, có xảy ra chuyện gì sao?" Tô Mộc tùy ý để cho Cầm Quý bôi thuốc, thuận miệng hỏi, ai ngờ động tác Cầm Quý bôi thuốc hơi chậm lại, cái này càng làm cho Tô Mộc nghi hoặc.

"Ngày hôm qua..." Cẩm Quỳnh hít một hơi, quyết định vẫn là nói cho Tô Mộc biết mọi chuyện thì hơn, "Ngày hôm qua sau khi sư tỷ hôn mê..."

Tô Mộc nghe xong trong đầu lại suy nghĩ, chuyện là như vậy.

Sau khi nàng hôn mê, như nàng nghe và suy đoán, Minh Uyên khi nhìn thấy nữ chủ giống với người mình đã từng thích, trong lòng cả kinh, lúc nữ chủ dò hết linh căn, biết được nữ chủ là ngũ linh căn, là phế linh căn, liền bay ra ngoài muốn thu nữ chủ làm đồ đệ.

Mọi chuyện đều giống trong nguyên tác, không có bất kỳ khác biệt. Nhưng vấn đề lớn nhất xuất hiện nằm ở Huyền Dạ kia, dựa theo nội dung vở kịch phát triển, Huyền Dạ mặc dù kinh ngạc sư phụ nhà mình không để ý ánh mắt khác thường mọi người khẳng khái muốn thu một tiểu cô nương ngũ linh căn làm đồ đệ, nhưng cũng chỉ là một bộ dáng cao cao tại thượng, cũng không có như ngày hôm qua lại xông ra ngoài, còn cùng ra sức khuyên can sư phụ nhà mình không cần, dưới tình huống khuyên ngăn không có kết quả, lưu lại một câu, "Hy vọng sư phụ không cần hối hận là được." Liền trở lại vị trí mới thoáng nhìn bộ dáng Tô Mộc như vậy, vội vã ôm lấy Tô Mộc về Văn Điện.

Tràng khôi hài này hấp dẫn không ít người nhìn chăm chú, tự nhiên là không có người để ý Tô Mộc dị thường.

▽ (▽ ▽) ▽ cho nên chính là như vậy.

Lúc Tô Mộc khóc xong tam tạng cũng khá hơn, trong miệng chậm rãi nhai kỹ bánh ngọt hoa lê, đầu óc bên trong còn đang suy tư vì sao lại khác thường như thế? Còn có hệ thống trước đó nói bug là chuyện gì xảy ra.

"Khụ khụ, cái bug kia chính là Huyền Dạ." Đột nhiên thanh âm hệ thống quen thuộc ở trong đầu Tô Mộc lại một lần nữa vang lên.

"Hệ thống?" Tô Mộc có chút ngạc nhiên mừng rỡ, vì không cho Cẩm Quỳnh nhìn ra khác thường, liền cường chế mừng rỡ không lộ trong lòng, thậm chí còn có một chút nước mắt vui mừng.

"Khụ khụ, ta vừa mới chỉ là đi chữa trị bug mà thôi, nhìn người khác mà xem, chắc chắn chắc" trong miệng hệ thống đang ghét bỏ Tô Mộc, nhưng là giọng nói rõ ràng mềm đi rất nhiều.

"Dạ dạ dạ, bởi vì ta phát hiện ta không rời bỏ được người."

Tô Mộc khó có khi nói ra được lời dễ nghe, cái này cũng làm cho hệ thống có chút không biết làm sao.

Hệ thống: Lời nói quá tốt cùng ngày thường không giống nhau a! (//▽//) nhưng là thật ngưng ngưng a (che mặt meo meo. jpg)

"Cẩm Quỳnh, muội đi về trước đi. Tỷ hơi mệt chút." Tô Mộc không chút nào che giấu mệt mỏi không chịu nổi, đợi đến khi Cẩm Quỳnh bôi thuốc xong liền mở miệng nói.

"Được, sư tỷ người nghỉ ngơi thật tốt. Muội đi về trước." Trong lòng Cẩm Quỳnh đoán chừng là bởi vì Tô Mộc cảm thấy sư phụ nhà mình cùng sư huynh thể nhưng nháo một hồi mà mệt mỏi, không nói nhiều liền rời khỏi gian phòng Tô Mộc.

"A đúng, vì sao lại nói Huyền Dạ là bug a?" Tô Mộc này mới phóng tâm hỏi thăm hệ thống.

"Bởi vì hắn trùng sinh!"

"Cái gì?" Tô Mộc nhú nhú mày, "Vì sao?"

Khó trách cử động của hắn lúc trước kỳ quái như vậy, bây giờ nghĩ lại tất cả đều có thể giải thích được. Đầu đầu, lại tới một người trùng sinh.

"Trước mắt không biết." Hệ thống trầm mặc một giây sau đó liền tiếp tục nói: "Nhiệm vụ không thay đổi, tiếp tục tiến công chiếm đóng."

Tô Mộc: Wtf? Khiến ta tiến công chiếm đóng một cái lão nam nhân? Hơn nữa lại là người biết hết nội dung vở kịch, kẻ cả thích nữ chủ.

Không có sai, lão nam nhân. Hiện tại Huyền Dạ so với Tô Mộc lớn hơn 9 tuổi, nhưng mà Huyền Dạ trùng sinh trở về đã là lão nam nhân sống mấy trăm năm.

Tô Mộc: Hệ thống, người trở về, ta cảm thấy chúng ta có thể tán gẫu liền tán gẫu!?

"Minh Uyên kia?"

"Không, hay là thôi đi! Trong lòng có người tưởng niệm không tốt để tiến công chiếm đóng, sư huynh còn có thể thử một chút đi?!" Tô Mộc nói về sau có chút không xác định.

Trong lúc Tô Mộc cùng hệ thống nói chuyện với nhau, một người đẩy cửa vào: "Sư muội, muội khá hơn chút nào không?"

Huyền Dạ.

Tô Mộc nhìn về phía hấn cười ngọt ngào, "Sur huynh, muội đỡ rồi." Nước mắt chưa khô cũng bởi vì Tô Mộc nháy mắt mà xẹt qua khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Sur huynh, muội nghe Cẩm Quyê sư muội nói, chúng ta có sư muội mới? Như thế nào? Sư muội đẹp không?" Tô Mộc nhìn Huyền Dạ ngồi xuống mép giường mình, cố ý thăm dò Huyền Dạ, muốn xem xem phản ứng của hấn.

Lại ngoài ý muốn trông thấy sắc mặt Huyền Dạ cứng đờ, vui vẻ càng đậm.

"Tạm được." Về mặt Huyền Dạ nhân nhậ, nhìn không ra hi bi thương, đáy mắt lóe qua một tia u ám.

Lập tức khẽ mỉm cười, thời điểm hấn cười rõ lên, giống như cuộn tranh tốt nhất chậm rãi mở ra, làm người ta hô hấp cũng dần dần chậm dần, bởi vì bình thường Huyền Dạ đều là bộ dáng cười mỉ mỉ, đối với người nào cũng đều là một bộ ôn nhả, không nghiêng lệch, đứng mực nắm chắc rất tốt, trước đến giờ không vi phạm. Nhưng mà hôm nay Huyền Dạ cười một tiếng như thế, cũng có vài phần chân tình.

"Sư muội, hiện tại muội đã khá hơn chưa?" Nhìn về phía Tô Mộc, trong ánh mắt sự lo lắng kia không phải giả. Dùng ngón tay cái nhẹ nhẹ lau sạch nước mắt trên mặt Tô Mộc, sau đó chậm rãi vuốt ve mặt tron mềm của Tô Mộc, không biết suy nghĩ cái gì, ánh mắt tối tăm.

"Rất nhiều."

Tô Mộc đầy mặt hồ nghi nhìn về phía Huyền Dạ hỏi: "Sur huynh, làm sao vậy?" Tại sao phải sờ nạng mặt, chớ không phải là muốn hắc hóa chứ?

Nhìn Tô Mộc mày liễu kẻ đen, lông mi thật giống như hai cái quạt lá cuốn vênh lên, con mắt mờ mịt hơi nước gợn sóng lẫn lẫn, mông lung, giống như mạng men say mê ly, giống như là dẫn dụ người đi say si phương hướng, sắp thật sâu trầm mê ở trong đó, làn da trắng nõn trong suốt, hai gò má như hoa đào màu hồng nhân nhậ, mũi khéo léo xinh đẹp tuyệt trần, môi như cánh hoa hồng đỏ thắm kiều diễm ướt át, giống như đang câu dẫn người đi hái.

Sư muội của hấn, khuôn mặt chỉ lớn cỡ bàn tay, toàn bộ ngũ quan tổ hợp lên cực kỳ diễm lệ mê người, tựa như tiểu yêu tinh, một cái nhẵn mày một cái nụ cười hương vị mê hoặc trí mạng cũng có thể làm cho người ta điên đảo.

"Chẳng qua là cảm thấy sư muội gần đây lại đẹp mắt không ít."

Sư muội của hấn thật đúng là mê người nha.

"A?" Tô Mộc nghe lời nói lạc đề của Huyền Dạ, trong lúc nhất thời không hiểu ra làm sao.

Đang chuẩn bị hỏi rõ ý tứ câu đó lại bị đông tác của Huyền Dạ làm cho kinh hô: "A - -"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Thế giới VI: Sur huynh, thỉnh cầu đụng ngã 5

Edit+beta: Linhlady

Huyền Dạ đột nhiên vén chăn tơ lụa của Tô Mộc lên.

"A - -" Tô Mộc một tiếng thét kinh hãi, tay vô ý thức chuẩn bị lại đoạt chăn mền, bên tai liền truyền đến giọng nói ôn nhả của Huyền Dạ nhưng nghe vào tai Tô Mộc vẫn thấy ớn lạnh.

Tô Mộc: Muốn nói chuyện thì nói chuyện, động tay động chân, kéo chăn của ta ra làm gì! ('□') ˋ ˊ ˋ ˊ

"Sư muội, nếu thân thể muội đã tốt, cũng là lúc muội nên bế quan rồi." Nói xong, liền đứng lên, vuốt ve ống tay áo, ánh mắt lại nhìn qua chỗ gương đồng.

"Hắc?" Tô Mộc dừng lại động tác, nghiêng đầu đầy mặt nghi hoặc nhìn gò má hoàn mỹ của Huyền Dạ, không hiểu tại sao hấn phải nói như thế này.

Tô Mộc: Sur huynh, huynh thay đổi, huynh trước kia không phải như vậy!

Hiện nay, thân phận của Huyền Dạ là người trọng sinh, mọi chuyện hấn muốn làm với Tô Mộc mà nói nàng sẽ không hiểu. Hấn xem như thoát ly khỏi quỹ đạo phát triển vốn có của thế giới này. Cho nên Tô Mộc cũng không biết được hấn sẽ làm gì.

Nhìn chăm chăm gò má Huyền Dạ Tô Mộc cũng cảm giác hấn muốn nói chút gì đó, nhưng hấn không có, mà lại im lặng thật lâu.

Nàng cũng không biết cách nào đánh vỡ trầm mặc, bởi vì chỉ có người ở trong đó, mới có thể cảm nhận được bầu không khí tế nhị giữa hai người giờ phút này.

Đôi mắt Tô Mộc âm âm u u, giọng nói thất lạc, nhìn gò má Huyền Dạ nói ra: "Cũng đúng, hiện tại muội cũng là trúc cơ đại viên mãn, là thời điểm thích hợp bế quan."

Thiếu sức sống bình thường như vậy, lúc này trong giọng nói Tô Mộc khó nén yếu ớt: "Đúng rồi, sư huynh. Cuốn sách sư phụ cho muội, huynh - -"

Không đợi Tô Mộc nói xong, Huyền Dạ đã cắt đứt lời nói của Tô Mộc, chậm rãi mở miệng nói: "Cuốn sách muội nói, huynh có mang tới, huynh để nó ở đây." Vừa nói vừa đi tới bàn ngọc, từ ngọc bội lấy ra một cuốn sách để lên trên bàn, sau đó đưa lưng về phía Tô Mộc nói: "Sách huynh để đây, sư muội nghỉ ngơi thật tốt." Sau đó mở cửa đi ra.

"Um." Tô Mộc nhìn thân ảnh Huyền Dạ rồi đi khẽ trả lời, mặc dù tận lực biểu hiện không có chuyện gì, nhưng vẫn không che giấu được khóe mắt đuôi mày trong lúc đó cô thất lạc cùng đau thương. Thật ra nàng muốn gượng cười, lúc này lại ỉu rù nhìn không khí tự nói ra: "Người yên tâm, cho dù như thế này, cũng vẫn có thể cứu bọn họ."

Tiếp theo không biết từ nơi nào vang lên giọng nói, nhỏ đến không thể nghe thấy nói ra: "Ừ, ta tin tưởng người."

Thật ra chuyện Tô Mộc lo lắng nhất không phải là vấn đề của nguyên chủ, lo lắng nhất là hiệu ứng của nữ chủ, còn có chuyện xấu của Huyền Dạ. Khiến cho nàng đau đầu suy nghĩ, nàng dù là vắt hết óc cũng không nghĩ ra đối sách.

Bởi vì Huyền Dạ nói làm cho nàng hiện tại tâm phiền ý loạn, bên trong đầu óc giống như là một đám lông quán lại một chỗ, giải cũng không giải được, nghĩ chuyện cũng mơ hồ cả lên.

Tô Mộc bực bội gãi gãi đầu, mái tóc mềm mại như tơ lụa cũng bị nàng làm cho lộn xộn. Tô Mộc không thêm suy nghĩ nữa, xuống giường đến tủ lấy ích cốc đan, ăn một viên, quay lại giường tiếp tục ngủ, hiện tại nàng cái gì cũng không muốn nghĩ, ngủ một giấc nói không chừng lại suy nghĩ thông suốt mọi chuyện cũng nên!

Ở cửa Huyền Dạ cảm giác hô hấp của người trong phòng sâu hơn, trong lúc nhất thời hơi thở xa cách trên người nhạt không ít.

Thật ra khi nói xong những lời kia, hần liền hối hận.

Nhưng cái khiến hần hối hận là cách mà hần nói ra, đối với nội dung, hần tự nhận không hối hận.

Trên đường Huyền Dạ chậm rãi bước đi, suy nghĩ lại không biết bay đi nơi nào...

Edit: nữ chủ kiếp trước xưng hô là nàng ta, kiếp này là nàng ấy nhé.

Hần chỉ là sợ hãi, sợ hãi lại một lần nữa xảy ra chuyện giống kiếp trước, lúc đó hần không biết mà xui quý khiến, lại thích nàng ta, từ khắc kia hần bắt đầu rơi vào vực sâu muốn đời muốn thế không thể trở lại, sư phụ bởi vì nàng ta mà hồn phi phách tán, chính mình bởi vì nàng ta mà ảo hóa nhập ma tới điên, sư muội vì cứu hần, lấy ra huyết được kết quả bị người thích nàng ta đoạt mất.

Mà thừa dịp sư muội suy yếu, giết hại hần. Chỉ là chẳng biết tại sao hồn phách hần liên tục bồng bềnh ở nhân gian, cũng bởi vì như vậy hần nhìn thấy mọi chuyện xảy ra sau khi mình chết, hần không hề biết thì ra người mình thích lại có thể phóng đảng như thế, không để ý ánh mắt thế tục cùng những nam tử điên loạn đảo phượng.

Nội tâm thích cũng theo thời gian biến mất khi nghe thấy nhìn thấy mà thất vọng, héo tàn cuối cùng theo gió mà biến mất, quay đầu nhìn lại mới thấy mình buồn cười tới cỡ nào, thậm chí thay đổi cả bản thân.

Những ngày ở nhân gian phiêu bạt kia, hần giống như người ngoài cuộc đứng xem, xem chuyện xưa của bọn họ ở trước mắt mình, mà trong lòng lại không hề dao động, vô cùng tĩnh táo.

Nhưng mà, người hần muốn xin lỗi nhất là Tô Mộc. Nàng là người duy nhất ở khi hần bị gia tộc vứt bỏ, lưu lại chiếu cố hần. Ở lúc sư phụ cùng chính hần gặp chuyện không may, sau đó nàng giống như là trong một đêm lớn lên dứt khoát kiên quyết giải quyết mọi chuyện của Văn Điện.

Tại lần đó cùng Ma tộc đối chiến, sau đó Thương Dương phái tổn thương nguyên khí nặng nề, thiếu trưởng lão Văn Điện cùng các trưởng lão khác tác chiến, Thương Dương phái càng đánh càng thua, mà Tô Mộc nằm trong số lượng không nhiều kim đan tu sĩ, tự nhiên là nhiều lần ở tiền tuyến tác chiến, nhưng kết quả không hoàn toàn phù hợp ý nguyện, Tô Mộc đánh phải trở lại phía sau, cũng may thân phận kim đan tu sĩ này ở lại trong gia tộc có thể sinh sống, cuối cùng bị một cái môn phái nhỏ không có danh tiếng thủ tiêu.

Khi đó, Huyền Dạ mới biết thì ra cha mẹ Tô Mộc cũng gặp chuyện không may, mà nàng còn mang một kẻ điên điên khùng khùng là mình...

Sau khi mình chết trong một đoạn thời gian, Tô Mộc cũng bởi vì báo thù, cuối cùng bị một người nam nhân giết chết.

Huyền Dạ chưa bao giờ nghĩ tới bà vai gầy nhỏ bé như thế lại có thể chống đỡ hết mọi chuyện, nàng cái gì cũng không hiểu nhưng lại có thể chống đỡ lâu như vậy, hần vốn cho là sư muội nhà mình là người chỉ có vẻ bề ngoài, chỉ là không có dự liệu đến sư muội vốn có thể sống ngao nghể lại có kết cục như vậy...

Tất cả đều là hần cùng sư phụ sai, nếu như không có thích người kia, nếu như mọi chuyện không xảy ra, như vậy mọi chuyện sẽ khác đi.

Cho đến khi sư muội chết đi không lâu, hồn phách hắn cũng chống đỡ không nổi, hắn mơ hồ còn nhớ rõ sư muội ôm thân thể sắp chết đi của hắn nói một câu: "Sư huynh, huynh quá ngốc rồi."

Đúng vậy, hắn thật sự là quá ngốc rồi.

Về sau lần nữa khi tỉnh lại mọi chuyện giống hệt đời trước cho đến khi gặp Tô Mộc hắn mới có cảm giác chân thật, chính là khi Tô Mộc chuẩn bị ra cửa tìm sư phụ.

Khi đó Huyền Dạ ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, nội tâm âm thầm hạ quyết tâm, nếu ông trời đã cho hắn trùng sinh một lần, như vậy hắn cũng không để cho bị kịch lại diễn ra.

Thích, bản thân không có sai, chỉ là gặp gỡ sai người, như vậy tất cả khi bắt đầu đều là sai.

Hiện tại hắn dùng hết sức đem xác suất xảy ra co lại đến mức thấp nhất chỉ là không nghĩ tới sư phụ vẫn thu người kia làm đồ đệ.

Trở lại gian phòng của mình, Huyền Dạ lấy bội kiếm ra bắt đầu luyện tập kiếm pháp, vừa nhắm mắt lại nhớ tới ánh mắt thất lạc của Tô Mộc, còn có chuyện kiếp trước đã phát sinh từng ly từng tý, như vậy không thể tập trung luyện kiếm, đành phải ở sân nhỏ tĩnh tâm tĩnh tọa.

Đương nhiên, Tô Mộc đối với chuyện này không biết chút nào. Nàng bây giờ còn đang chìm trong giấc ngủ, không biết là hai người trong lòng cảm ứng hay là cái gì, nàng lại mơ tới chuyện xảy ra với nguyên chủ kiếp trước.

Nàng rất cảm giác được rõ ràng tuyệt vọng của nguyên chủ, là cái loại tuyệt vọng đó nhập thân thể thâm thấu mỗi một tế bào, nghĩ tới đây, tâm Tô Mộc lại bắt đầu, phảng phất như có một thanh đao, đao kia cũng không phải là rất sắc bén, chỗ đó từng điểm từng điểm, thông thả cắt thịt nàng, mỗi một đao đều rất dùng sức lại cắt không đứt, còn liên gân cốt, một mảnh huyết nhục mơ hồ, làm cho nàng không có lúc nào là không cảm giác được đau đớn.

Tâm gần như ở bên bờ sụp đổ nhưng lại không thể không cố nén tâm tình của mình, tâm của nàng có lẽ không tiếng động mà sụp đổ đi! Mặt ngoài nhìn qua như người bình thường xử lý mọi chuyện, đốc thúc đệ tử đồng môn tu luyện, còn thỉnh thoảng làm theo yêu cầu của bọn họ một chút. Nhưng là chỉ có Tô Mộc tự mình biết ở đêm khuya yên tĩnh, một thân một mình nàng nhìn qua gian phòng, trong lòng đến cỡ nào cô đơn.

Nhưng là muốn khóc lại không khóc nổi, chỉ còn một cái so với khóc còn khó coi hơn cười. Nàng cũng tự nói với mình phải kiên cường, không cần giận dữ. Nhưng một người đè nén quá lâu, nội tâm sớm đã vận vẹo.

Tô Mộc nhắm chặt hai mắt, cuối cùng phát ra âm nức nở kìm nén, nước mắt giống như hạt châu ào ào nhỏ xuống, lòng mày nhăn lại, trán thấm chỗ một tầng mồ hôi mịn, theo nước mắt cùng nhau rơi xuống thấm ướt gối đầu.

Bỗng nhiên, Tô Mộc mở mắt ra, không kịp mặc quần áo mang giày liền vội vã chạy ra ngoài, cũng may ngọn núi này trừ khi có chuyện mới có người tới, bình thường chỉ có Tô Mộc cùng Huyền Dạ.

Chạy đến sân nhỏ của Huyền Dạ, nhìn thấy hắn yên tĩnh nhắm mắt lại tĩnh tọa, Tô Mộc ở cửa dừng chân lại, lúc này nàng lại chần chừ không tiến lên, để lồng ngực hô hấp dồn dập ổn định một chút, yếu ớt kêu lên: "Sư huynh!"

Một cỗ hơi thở xuất hiện ở trong sân hắn, hắn tự nhiên là biết rõ. Mở mắt ra, nhìn theo nguồn gốc hơi thở đó, vừa nhìn là Tô Mộc.

Mày kiếm nhăn lại, Huyền Dạ vội vàng đi đi qua, đang muốn khiển trách Tô Mộc vì sao không mặc quần áo vội đi hải, nhưng ai biết vừa đi qua Tô Mộc đã nhào vào lòng ôm lấy hắn.

Còn nghe thấy nàng mơ mơ màng màng lâu lâu nói: "Còn may không có chuyện gì, còn tốt."

Huyền Dạ bất đắc dĩ thở dài nói: "Như thế nào?"

Khiến trách, nói cũng nói không nên lời, đành phải để Tô Mộc ôm mình.

Tô Mộc ở trong lòng Huyền Dạ ngẩng đầu lên, một đôi mắt đào hoa mông lung men say nhiễm lên sương mù, lông mi nhẹ nhàng rung động, nước mắt chảy xuống dọc theo gò má trắng mịn, tỏ ra điềm đạm đáng yêu, khẽ mở môi đỏ mọng nói: "Sư huynh, muội mơ thấy huynh chết..."

Tô Mộc đem giấc mơ của mình từ đầu đến cuối nói cho Huyền Dạ, mà Huyền Dạ đang cời xiên y bên ngoài khoác cho Tô Mộc đột nhiên dừng lại, đẩy mắt tối sầm lại, nhưng rất nhanh liền khôi phục trạng thái bình thường.

Bị y phục có hơi thở của Huyền Dạ bao lấy, um, có nhàn nhạt hương long tiên đàn, rất dễ chịu, khiến người ta không khỏi yên lòng.

"Không có việc gì, tất cả chỉ là mơ." Huyền Dạ đứng ở trước mặt Tô Mộc, vươn tay dịu dàng vuốt ve tóc đen như tơ lụa bóng loáng, vẻ mặt đều là ý dịu dàng. Tay hắn rất ấm áp, động tác vuốt ve rất là dịu dàng, nhẹ nhàng lau sạch nước mắt của Tô Mộc.

Không biết đang suy nghĩ cái gì, sau đó khóe môi màu anh đào nhạt nhẹ nhàng giương cao, con mắt thâm thúy chỉ có ánh ngược khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mộc dụ người phạm tội, nói: "Huynh đưa muội trở về phòng, không cho phép từ chối." Nói xong, một tay ôm lấy Tô Mộc.

"Dạ." Tô Mộc mặc dù kinh ngạc động tác sư huynh, nhưng lại yên tĩnh không nói lời nào, chỉ là có chút không an phận động động chân.

"Đừng nháo." Giọng nam thuần nhuận trong trẻo vang lên trên đầu Tô Mộc, còn mang một tia từ tính.

"A." Tô Mộc cũng an phận xuống.

"Sư muội." Huyền Dạ đột nhiên mở miệng nói.

"Dạ?"

"Chuyện bé quan, là sư huynh sốt ruột."

"A? Không có việc gì, Mộc Nhi cũng cảm thấy đây là thời điểm nên bé quan." Tô Mộc không hiểu tại sao Huyền Dạ đột nhiên chuyển biến, lẽ nào là bởi vì chuyện vừa rồi?

"Um." Trong lúc nhất thời Huyền Dạ cũng không biết nên nói cái gì, hai người trong lúc đó cũng yên tĩnh không ít, lúc đi đến sân nhỏ Tô Mộc, liền nghe một cái thanh lệ giọng nữ đang tìm Tô Mộc: "Tô sư muội?"

"A - - Huyền sư huynh!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Thế giới VI: Sư huynh, thỉnh cầu đụng ngã 6

Edit+beta: Linhlady

"A - - Huyền sư huynh!"

Một nữ tử mặc đạo bào màu vàng đứng ở mảnh đất trống trước phòng kia, kêu lên tên Tô Mộc, trong tay còn mang theo một cái hộp com, đang suy nghĩ tại sao Tô Mộc không trả lời mình, khóe mắt ngoài ý muốn thoáng nhìn Huyền Dạ với Tô Mộc.

Cả người ngây ngốc một chút, vô ý thức lui về sau một bước, hộp com trong tay cũng theo động tác chủ nhân run rẩy một cái.

Chỉ chớp lát, nữ tử liền khôi phục bình thường, hai con mắt hạnh lên xuống trái phải đem bọn Tô Mộc quan sát một phen, tiếp theo nheo mắt, bỗng nhúc nhích cổ họng một cái, thầm nghĩ, mình sẽ không bị diệt khẩu đi a?!

Lúc nữ tử áo vàng hai mắt sững sờ nhìn chằm chằm bọn họ, Tô Mộc toàn thân cảm thấy không được tự nhiên, nghĩ muốn nhảy xuống, đẩy Huyền Dạ một cái, ý bảo để mình xuống, ai ngờ Huyền Dạ vẫn không nhúc nhích.

Chỉ là nhàn nhạt nhìn Tô Mộc một cái, ánh mắt kia dường như muốn nói, đó là ý của muội, muội muốn nói cứ nói việc huynh ôm cứ ôm.

Tô Mộc bắt đắc dĩ trừng Huyền Dạ một cái, khẽ mở môi anh đào nói: "sư tỷ."

Một tiếng sư tỷ này cũng gọi hồn nữ tử trở về, cô nàng cường chế nội tâm muốn bát quái, mở miệng nói: "Mộc Mộc, tỷ mang cho muội ít đồ."

Nói xong, còn gơ hộp com trong tay lên nhìn Tô Mộc quơ quơ. Do dự một cái, vẫn là mở miệng nói: "Huyền Sư Huynh!" Ánh mắt dè dặt nhìn thoáng qua Huyền Dạ, phát hiện hần đối chính mình nhẹ nhàng gật đầu, trên mặt vẻ mặt không khác bình thường, mới âm thầm bỏ xuống thấp thòm trong lòng.

Kỳ thật cô nàng cũng không biết vì sao đối với sư huynh có một loại cảm giác kính sợ, cho dù cô nàng cùng Tô Mộc quan hệ rất tốt, nhưng cùng Huyền Dạ quan hệ cũng giới hạn tại sơ giao mà thôi.

"Thật sao?! Mau! Mau! Cầm đến gian phòng đi." Tô Mộc vừa nghe đến mang đồ cho mình, đầu tiên là sững sờ, sau liền lập tức phản ứng lại, vội vàng gọi nữ tử cầm vào trong phòng.

Trong lúc nhất thời có chút hưng phấn, thân thể thiếu chút nữa từ trong ngực Huyền Dạ ngã ra ngoài, cũng may hần vội vã đem nữ tử trong ngực ôm trở về, lạnh lùng nói: "Sư muội!"

Tô Mộc nghe thấy giọng nói Huyền Dạ mang một chút nghiêm khắc, đành phải an phận nằm trong lòng Huyền Dạ, cũng không dám nhúc nhích một cái, nhưng trong miệng còn nhớ mãi không quên nữ tử Áo vàng mang đồ cho mình: "Tâm Thù, tỷ để nó lên bàn trong phòng đi, cẩn thận một chút, đừng làm hư!"

Huyền Dạ cúi đầu, nhìn thấy sư muội nhà mình thật vất vả mới an tĩnh lại, trong miệng vẫn còn nhắc tới vật kia, lúc trước hần như thế nào không có phát hiện sư muội nhà mình tham ăn như thế đâu! Hần cũng bắt đầu có chút hiểu kỳ kia vật kia đến cùng là cái gì?

Hà Tâm Thủ nghe nói, bỗng nhiên nhớ tới tư vị của thứ kia, cũng không dám thất lễ, dè dặt cầm đi vào. Tuy nói người tu tiên không ăn vật phẩm trần tục, nhưng vật kia mềm mại như tơ lụa, bề ngoài óng ánh trong suốt đáng yêu, làm cho cô nàng cũng không khỏi cảm thấy ăn ngon.

Lần này nàng còn đặc biệt mua nhiều một chút, dự định cùng Tô Mộc cùng nhau ăn, nhưng là ai biết nửa đường nhảy ra cái trình giáo kim, trong nháy mắt cảm thấy có chút nổi giận, giống như không khí cầu bị xì hơi vậy.

"Sur huynh, mau ôm muội vào đi." Tô Mộc lần này không dám lơ đãng, chỉ dám nhỏ nhẹ nói, trong giọng nói rõ ràng lo lắng.

Huyền Dạ bất đắc dĩ cười một cái, khoe miệng khe giương cao, chân mày khoe mắt trong lúc đó đều chứa đựng sùng ái mà chính hắn cũng không biết, đương nhiên cũng làm theo lời của Tô Mộc.

Đi vào trong phòng, liền để Tô Mộc ngồi xuống ghế.

Sự chú ý của Tô Mộc bị mấy món điểm tâm nhỏ Hà Tâm Thủ bày ra hấp dẫn không để ý tới động tác của Huyền Dạ, hưng trí bừng bừng nhìn cô nàng nói ra: "Tâm Thủ, tại sao bây giờ tỷ mới lấy ra, tỷ cũng đã biết muội chờ thật lâu!"

Này lời nói giống như là đang oán hận Hà Tâm Thủ, lại nghe không ra vẻ oán giận, ngược lại khoe miệng vui sướng đều muốn tràn ra ngoài.

"Dạ dạ dạ, là tỷ sai." Hà Tâm Thủ cũng đi theo trêu ghẹo lại, có thể thấy quan hệ hai người tốt đến cỡ nào, doobg tác trên tay cô nàng cũng không ngừng, liên tục lấy ra đĩa nhỏ, xem ra không ít.

Tô Mộc trông mà thèm không thôi, sớm đã quên lúc trước mình mới ăn bánh ngọt hoa lê, đuôi tay cầm một cái bánh ngọt băng da. Tuy nói là bánh ngọt, nhưng là hình dáng cùng tư vị không thể nói, vị ngọt mà không ngán, bên trong nhân bánh là các loại hỗn hợp hoa tươi mà chế thành, nghe nói còn có công hiệu dưỡng nhan mỹ dung, rất được các phu nhân tiểu thư thế gia yêu thích, mà ngay cả Hà Tâm Thủ lần này mang về đến cũng là hẹn trước rất lâu xếp hàng mới đến lượt mua.

Tô Mộc cắn một cái, hai tròng mắt cong cong tựa như trăng rằm, rực rỡ long lánh, thấy rõ Tô Mộc là cỡ nào thích cái điểm tâm này.

Tô Mộc bỗng chốc liền thích cái hương vị này, trùng hợp hương vị này vừa vặn cũng là hương vị nguyên chủ thích, Hà Tâm Thủ nhìn về phía Tô Mộc vẻ mặt thỏa mãn, không khỏi mở miệng cười một tiếng: "Tỷ cũng biết là muội thích cái này, tỷ còn đặc biệt lấy nhiều hơn một chút!"

"Tâm Thủ, tỷ thật tốt." Tô Mộc trong miệng ăn bánh, mồm hồ không rõ nói ra.

Trong lòng nàng lúc này chỉ có điểm tâm, lại cảm thấy bên chân hơi lạnh, vô ý thức co lại một cái, dự định cúi đầu nhìn xuống, chỉ nghe thấy một giọng nam "Đừng động."

Tô Mộc vẻ mặt không biết làm sao nhìn qua Huyền Dạ đang lấy từ trong tay áo ra một chiếc khăn, từng chút từng chút lau bụi bẩn trên chân nàng, động tác trên tay cũng đại ra, Huyền Dạ làm ra chuyện này cũng nằm ngoài dự liệu của nàng, chẳng lẽ là do trùng sinh, khiến hắn thay đổi cái tính tình?

Nhưng mà không thể không nói, hiện tại tim Tô Mộc đập cực kỳ mau, bên tai sớm đỏ hồng, nên biết coi như đây là thế giới tu tiên, đó cũng là cổ đại, nam nữ cũng là dừng lại tại lễ, chân nữ tử như cũ không phải là nam tử có thể nhìn thấy, chớ nói chi là đụng chạm.

Hà Tâm Thủ ngưng một cái, trong nháy mắt khôi phục lại bình thường, nhưng là trong lòng ngực kia trái tim lại dùng sức đập đập nhanh, tâm tình bất quá bùng cháy không nén được, cô nàng chắc chắn Tô Mộc cùng Huyền Dạ nhất định có quan hệ.

Hà Tâm Thủ: Thật phiền muộn a, bạn cùng giới muốn theo người chạy.

Hai người không bình tĩnh đối với chuyện này Huyền Dạ thấy không có gì, trong mắt hắn chớp trước sự muội ở lúc mình điên, cũng là tí mĩ chu đáo chiếu cố sinh hoạt thường ngày của hắn, mà ngay cả rửa mặt các loại cũng là tự thân làm...

Nhưng là hắn đã quên một chuyện, bây giờ làm như vậy đối với Tô Mộc mà nói là đến cỡ nào kinh ngạc.

Tô Mộc: Về mặt mọng bức. jpg

"... Sur huynh, để muội tự mình làm đi." Tô Mộc thả điểm tâm trong tay ra, nhìn Huyền Dạ nói, chân hướng ra sau co lại một cái, lại bị Huyền Dạ gắt gao bắt lấy, vẫn không nhúc nhích.

Huyền Dạ cắt ngang bá đạo nói: "Không cần, muội ăn của muội, đỡ phải bẩn tay." Nói xong, sau đó liền thông thả ung dung lau chùi chân ngọc của Tô Mộc, một cái góc xó xinh cũng không buông tha.

Tô Mộc: Sur huynh, huynh đừng như vậy, muội sợ hãi.

Không có cách nào, ánh mắt Tô Mộc xin giúp đỡ nhìn Hà Tâm Thủ, ai ngờ cô nàng kinh sợ kinh sợ nhún vai, bày tỏ cô nàng cũng không thể giúp được, nhưng vì sao Tô Mộc nhìn thấy trong mắt cô nàng là một bộ ta hiểu.

Tô Mộc khóc không ra nước mắt, người hiểu cái gì! Thôi, cũng không làm gì được, lại cầm điểm tâm vừa mới bỏ xuống lên bắt đầu ăn, nhưng không biết tại sao cảm xúc trên chân vô cùng rõ ràng.

"Sur huynh, ngĩa."

"... Sắp xong rồi." Huyền Dạ tăng nhanh động tác trên tay, quả nhiên là chỉ chớp lát liền lau xong, sau đó giúp Tô Mộc mang giầy vào.

Tô Mộc âm thầm thở ra một hơi, mắt thấy Huyền Dạ đi đến nơi mình rửa mặt để rửa tay một lần liền lại nhớ tới vị trí.

"Sur huynh, huynh ăn không? Cái này ăn thật ngon." Tô Mộc xem người ta vì người làm một chuyện, chính mình cũng nên ý chào một cái, nhìn về phía Huyền Dạ đề cử điểm tâm nàng thích ăn.

Huyền Dạ ngồi vào vị trí, cúi đầu nhìn thoáng qua điểm tâm Tô Mộc đưa cho mình, khế chau mày, mới vừa muốn mở miệng nói ra mình không thích đồ ngọt. Nhưng trông thấy vẻ mặt Tô Mộc hưng trí bừng bừng, lại không đành lòng làm mất hào hứng của Tô Mộc, lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống.

Ánh mắt Tô Mộc đầy hi vọng, hé miệng cắn một miếng điểm tâm, quả nhiên quá ngọt.

"Như thế nào?" Tô Mộc thấy hần cắn một miếng, lập tức mở miệng nói, giống như rất vui về chia sẻ thứ mình thích.

"Ừ." Huyền Dạ nghiền ngẫm một cái, liền lập tức nuốt xuống. Sau đó nhìn thoáng qua điểm tâm đầy trên bàn, buông điểm tâm trong tay, nhìn Tô Mộc nói: "Sur muội, sắc trời không còn sớm, huynh cũng nên trở về thôi."

"Um, được rồi." Tô Mộc liếc qua mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ, trong giọng nói cố làm ra vẻ thất lạc, tạm biệt Huyền Dạ, rất lâu mới phản ứng lại, mình còn mặc y phục của người ta, còn không có trả.

Thật ra nàng sớm biết Huyền Dạ không thích ăn ngọt, nhìn hần cắn một miếng đã biết được, trong nội dung truyện cũng có nói đến chuyện này. Nhưng vừa rồi quá lúng túng, Tô Mộc đành phải nghĩ biện pháp này, nàng biết rõ Hà Tâm Thù đối với Huyền Dạ không thân thuộc, mới ra hạ sách này, nếu không Hà Tâm Thù cũng không dám nói gì.

Huyền Dạ vừa rời đi, Tô Mộc liền nhận được một trận oanh pháo từ Hà Tâm Thù.

"Mộc Mộc, muội cùng Huyền sư huynh là quan hệ gì a?"

"Mộc Mộc, các người thật muốn kết thành đạo lữ?"

"Mộc Mộc, không nghĩ tới a!"

"Mộc Mộc..."

Lời còn chưa dứt, liền bị Tô Mộc cắt đứt, "Ngừng - -"

"Chúng ta nha, chính là quan hệ sư huynh muội bình thường."

Hà Tâm Thù: Hừ, lời người nói, ta một cái dấu chấm câu cũng không tin.)

"A? Là thế này phải không?" Hà Tâm Thù một vẻ mặt "Tin người mới là người ngu", ánh mắt sáng ngời có thần nhìn chằm chằm Tô Mộc.

"Được rồi được rồi!" Tô Mộc đành phải tước vũ khí đầu hàng nói: "Muội thừa nhận muội đối với sư huynh có suy nghĩ không an phận."

"Vậy hần thì sao?" Hà Tâm Thù một vẻ mặt "Quả thế".

"Muội làm sao biết?"

"Tỷ xem nha, Huyền sư huynh đối với muội cũng rất đặc biệt, nhìn hần bình thường bộ dáng rất ôn nhu, nhưng bộ dáng vừa rồi mọi người chưa từng thấy qua."

"A? Thật sao?"

Tô Mộc nghĩ lại, cũng thấy vậy.

"Thôi, đừng nghĩ, ăn điểm tâm đi. Tâm Thù, tỷ mua có hơi nhiều."

"..."

Sau đó, Hà Tâm Thù cùng với Tô Mộc hai người liêu mạng ăn điểm tâm, trong lúc đó Hà Tâm Thù còn hỏi thăm tình huống thân thể Tô Mộc như thế nào, biết được không có việc gì mới yên lòng, trước khi đi, còn cùng Tô Mộc ước định lần sau muốn cùng nhau xuống núi.

Ban đêm.

Tô Mộc ở trên giường trở mình trần trọc, suy đi nghĩ lại, nữ chủ đi tới nơi này là chuyện của vài năm sau, vài ngày sau nàng sẽ bế quan, muốn ngăn ngừa mọi chuyện xảy ra, tốt nhất là ngăn không cho nàng ta rơi xuống nước, sau đó ngăn được chuyện nữ chủ xuyên qua.

Mà chuyện sư phụ lấy máu cũng là chuyện sau khi nữ chủ xuyên đến năm thứ ba, một năm kia cũng là lúc Ma tộc xâm lấn...

Nhưng việc quan trọng trước mắt là tiến độ tu luyện của nàng, còn có sắp xếp một chút chuyện sau này có thể xảy ra.

Nhưng mà Tô Mộc không biết, từ lúc nàng bế quan sau đó chuyện phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Edit: hôm nay hai chương siêu dài nhé. Ta mới khai quật được một chuyện khá lâu rồi đã full vì rất thích nên post đọc off tối nay ta sẽ đăng, nàng nào thích thì ghé qua nhé! □□□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Thế giới VI: Sư huynh, thỉnh cầu đụng ngã 7

Edit+beta: Linhlady

Này vài ngày bận sứt đầu mẻ trán xử lý một ít chuyện, trong lúc đó Minh Uyên ngược lại xuất hiện qua một lần tới thăm Tô Mộc, biết được thân thể Tô Mộc không có việc gì, ném cho Tô Mộc một chai dưỡng tâm hoàn liền rời đi.

Còn dặn dò Tô Mộc một chuyện chính là chiếu cố Vân Chi Hề, hẳn sau khi nói xong, Tô Mộc cũng có chút kinh ngạc, nên biết ở trong nội dung tác phẩm, Minh Uyên mang bên cạnh dưỡng, còn chuyện Vân Chi Hề khi đó bị bắt nạt cũng là bởi vì Minh Uyên vừa lúc vào thời gian bế quan, tự nhiên không biết rõ chuyện này, chờ khi hắn biết được, nữ chủ khi đó cũng đã xuyên vào.

Tô Mộc nhìn tiểu cô nương núp sau lưng Minh Uyên một cái, nàng ấy nắm thật chặt y phục của Minh Uyên, khi Tô Mộc nhìn nàng ấy một cái, cũng rút rút thân thể, có chút bất an nhìn Tô Mộc, hai mắt là vẻ cẩn thận cùng khiếp đảm.

Ánh mắt này cũng làm cho Tô Mộc có chút ít đau lòng, cái loại ánh mắt đó không nên xuất hiện ở độ tuổi này, vốn nên là vô tư hồn nhiên. Tuy nói dựa theo nội dung vở kịch người trước mắt là đầu sỏ gây nên mọi chuyện, nhưng người trước mắt tại lúc này lại tạo cho nàng một suy nghĩ không phải lỗi của nàng ấy. Chuyện khiến Tô Mộc có một quyết định không để cho nữ chủ có cơ hội đi tới nơi này, cho dù đi tới nơi này, nàng cũng muốn nghĩ ra biện pháp ngăn cản mọi chuyện xảy ra, nàng đáp ứng nguyên chủ, tự nhiên không thể nuốt lời, chuyện này là nàng hứa hẹn.

Tiếp theo, Tô Mộc tinh tế quan sát một phen, nữ hài kia rõ ràng là mười hai tuổi nhưng nhìn thân thể kia chỉ như đứa trẻ tám chín tuổi, vóc dáng thấp không nói, còn có bởi vì dinh dưỡng không đầy đủ mà xanh xao vàng vọt, mặc đạo bào rộng thùng thình nhìn lại càng nhỏ bé. Cho dù được sửa sang lại, cũng khó dấu nhân tiện tụy.

Sau đó, Tô Mộc cũng đồng ý, đáp ứng Minh Uyên chuyện này. Nhưng chuyện kỳ quái là nguyên chủ lần này đứng trước mặt người kia đáp ứng cũng không có phản ứng quá lớn, chỉ là có một cổ nhàn nhạt ưu thương, khả năng là nguyên chủ cũng biết rõ người trước mắt này không phải người đó.

"Lại đây, tiểu sư muội." Tô Mộc hướng tới tiểu cô nương vẫy vẫy tay, ý bảo đi lại đây, chỉ là nữ hài kia do dự, lúc Minh Uyên nhận lời, mới chậm rãi đi chuyển bước chân.

Tô Mộc trầm nghĩ, nàng lớn lên rất đáng sợ sao? Vì sao Minh Uyên mặt than bên cạnh, người lại không thấy sợ hãi a.

"Thật ngoan ngoãn." Tô Mộc khẽ khướu thân thể, sờ sờ đầu nữ hài, nghĩ thầm, sư phụ cũng thật sự là, cũng không biết giúp nàng ấy chải đầu tóc một chút.

Sau đó thấy nữ hài hơi buồn xuống đề phòng, không khỏi vui vẻ sâu hơn một chút, hai mắt cong cong trong suốt giống như là ẩn chứa ngôi sao, chọc cho tiểu cô nương sững sờ, Tô Mộc mượn đó đặt lấy tay nàng ấy, nhìn Minh Uyên làm bảo đảm.

Vốn là tín nhiệm đồ đệ nhà mình Minh Uyên nghe được Tô Mộc bảo đảm, đầu tiên là sững sờ, chỉ chớp lát liền khôi phục trạng thái bình thường, nhìn Tô Mộc nhẹ gật đầu, nhắc chân chuẩn bị đi.

Tô Mộc bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng gọi Minh Uyên lại: "Sư phụ, chuyện của sư huynh, người chớ để ở trong lòng, hẳn chỉ là sợ người chịu mọi người chỉ trích mà thôi. Hẳn cũng có ý tốt, sư phụ, người..."

Nàng dừng một chút, chuẩn bị nói tiếp một chút, liền bị Minh Uyên cắt đứt.

"Ta biết rõ." Thân hình Minh Uyên dừng lại, đưa lưng về phía Tô Mộc nói, lập tức ngự kiếm mà đi.

"Đi thôi! Tiểu sư muội, sư tỷ dẫn muội đi xem gian phòng của muội." Tô Mộc cúi đầu nhìn thoáng qua tiểu cô nương chỉ tới thắt lưng của mình.

"Dạ." Tiểu cô nương yếu ớt đáp, thanh âm nhỏ không thể nghe, chỉ là trong mắt lưu luyến không rời bám đúng tâm tình nàng ấy bây giờ.

Cũng may người tu tiên, ngũ quan so với người thường nhạy bén hơn, cho nên Tô Mộc không chút nào để ý âm lượng nữ hài, bất quá đối với nàng ấy lưu luyến không rời không khỏi khẽ mỉm cười.

"Ừm, chính là trong chỗ này. Sư phụ trước vẫn cho là không sẽ thu đồ đệ nữa, cho nên nơi này cũng chỉ xây hai gian phòng. Cũng may sư tỷ của muội có dự kiến trước, xây một cái nhà kê, bình thường cũng không có nghỉ ngơi tại đây, vẫn luôn để trống, nhưng mà bên trong cái gì cũng có."

"Như thế nào? Tiểu sư muội, như thế này có thể chứ?" Tô Mộc dặt tay tiểu cô nương, nhìn nàng ấy giới thiệu hoàn cảnh chung quanh.

Sau khi nói xong, Tô Mộc liền dắt nữ hài đi đến sau nhà chỗ đó có một cái hồ ôn tuyền, nơi đó là nguyên chủ trước đây đào một cái hồ, đem nước ôn tuyền dẫn về đây, nước suối này hấp thụ linh lực của ngọn núi này, cũng chất chứa một chút linh khí.

"Tiểu sư muội, muội trước tiên rửa mặt phen đi. Sư phụ cũng thật sợ ý, cũng không biết cân nhắc một số chuyện nữ tử cần, huống chi tiểu sư muội vẫn là vừa mới lên núi."

"Dạ." Nữ hài cúi đầu đáp.

"Tốt lắm, tỷ đi tìm y phục vừa người cho muội mặc." Tô Mộc sờ sờ đầu nữ hài, liền nhắc chân trở về phòng.

- - - -

"Sư tỷ, sư phụ sẽ về sau sẽ không vì muội mà bị người khác cười nhạo chứ?" Trong lòng cô bé một trận thấp thỏm bất an.

Nàng ấy rửa mặt xong xuôi, sau đó mặc y phục Tô Mộc chuẩn bị, vừa vặn vừa người, trong lòng không khỏi đối với Tô Mộc có chút hảo cảm, yên tĩnh ngồi ở trên ghế, để ấy Tô Mộc giúp nàng chải đầu ngẩng đầu lên nói, câu nói vừa rồi, cũng là do dự rất lâu mới chậm rãi nói ra khỏi miệng.

"Không sao." Người về sau chính là nữ chủ đánh ọi người a, nhưng bây giờ còn không phải vậy. Tô Mộc trong lòng suy nghĩ như vậy, trên tay động tác không chút hoang mang, chỉ chớp lát đã làm xong.

Tô Mộc hài lòng nhìn thoảng qua kiệt tác của mình, không biết sao nàng chỉ biết tết đuôi ngựa, huống chi ở trên núi cũng là người khéo tay mới có thể tạo đủ kiểu tóc, nguyên chủ từ nhỏ đã có thị nữ ở bên, tự nhiên không cần mình tự động thủ chải tóc tạo các kiểu.

"Được rồi." Tô Mộc cuối cùng cột lên dây cột tóc, làm nơ con bướm. Sờ sờ, nghĩ thầm thật sự là đáng yêu.

"A, đúng rồi. Tiểu sư muội, muội cũng không thể chạy đến cái sân kia, nơi đó là chỗ ở của sư huynh chúng ta."

"Vì sao?" Tiểu cô nương ngẩng đầu lên, nhìn qua Tô Mộc vẻ mặt thắc mắc, không thể không nói người trước mắt chính là một mỹ nhân, lớn lên nhìn rất được, cũng khó trách mê đảo một mảng.

"Bởi vì muội đừng thấy bình thường sư huynh lúc nào cũng cười cười, nhưng là a, ở trong bóng tối cũng là tên đại bại hoại a ~" kỳ thật không phải, chỉ là hần là người trùng sinh, hần không biết rõ người khi đó không phải là người bây giờ, vạn vừa thấy được người ra đó, nàng cũng không có cách nào làm theo lời sư phụ đã dặn.

"A." Nữ hài cái hiểu cái không gật đầu, dù sao sư tỷ là vì tốt cho mình, nàng sẽ không lừa gạt mình.

"Tiểu sư muội tên là gì a, sư tỷ còn quên chưa hỏi." Tô Mộc chuyển sang một cái ghế khác, từ không gian trong ngọc bội lấy ra hai đĩa điểm tâm, để ở trên bàn, cái này là lần trước Hà Tâm Thù mang đến, hai người ăn không hai người sắp xếp lại một chút để vào trong không gian, cũng may không gian để được đều là vật chết, cất vào trong đó cũng không sợ bị hư.

"Ừm, ăn đi." Tô Mộc phối hợp cầm lên một cái ăn, cũng nói nữ hài cùng ăn.

"Vân Chi Hề." Nữ hài không động, nhưng thời điểm con mắt chạm đến đến những thứ đó, trong mắt nhiều hơn một phần khát vọng, nuốt nước miếng một cái, liền lập tức chuyển tầm mắt sang nơi khác.

"A ~ Tiểu Hề a! Mau ăn a, ăn rất ngon đó. Muội cũng đừng cùng sư tỷ khách khí, ăn a!" Tô Mộc vừa nhìn tiểu cô nương không động, liền biết tiểu cô nương là còn chưa được tự nhiên.

Thấy Tô Mộc ba phen khuyên bảo, cuối cùng tay cầm một cái ăn.

"Ăn ngon đi!"

"Dạ, ăn ngon." Vân Chi Hề này mới nhìn Tô Mộc gương mặt cười.

- - - -

Bởi vì Vân Chi Hề đột nhiên đến làm loạn tất cả kế hoạch Tô Mộc, nàng đành phải một lần nữa suy nghĩ kế hoạch mới nàng lập tức viết một lá thư về nhà.

Cha mẹ nguyên chủ là thương nhân, bởi vì làm ăn thường thường bên ba bốn phía, mấy năm gần đây mới dần dần định cư ở bên trong Thanh Thành. Căn cứ theo nội dung kịch bản viết, Thanh Thành cách phái Thương Dương gần một tòa thành, cũng bởi như thế vị trí gần như thế cho nên lúc Ma tộc xâm nhập, thành bên cạnh bị phá hư nghiêm trọng, tử thương vô số, có thể nói là thi thể trải dài ngàn dặm, máu chảy thành sông.

Nghĩ đến đây, Tô Mộc có một chỗ nghĩ không ra. Đó chính là thời gian Ma tộc đột kích vì sao vừa vận trùng hợp như vậy! Khi đó Minh Uyên vừa mới chế thuốc mà thành, tâm sức lao lực quá độ, thân thể suy yếu đến cực điểm, hết lần này tới lần khác khi đó Ma tộc lại đột kích, chuyện này khiến Tô Mộc không khỏi hoài nghi có nội gian, nhưng mà chuyện của Minh Uyên cũng không có nhiều người biết, như vậy có thể nói nội gian là người trong phái Thương Dương biết rõ Minh Uyên.

Tô Mộc vắt hết óc suy nghĩ ra một loạt người, cuối cùng lại tìm không ra được người nào khả nghi, đành phải buông tha cho suy nghĩ này, chỉ có thể thông qua quan sát bình thường.

Trở lại chuyện viết một lá thư.

Tô Mộc dự định thuyết phục cha mẹ nhà mình rời xa Thanh Thành, nói bọn họ đi đến đông vực ở Cửu Phiên thành an ổn sinh sống.

Nàng đem lợi và hại trong đó cùng cha mẹ nhà mình nói một phen, có thể nói là dùng hết chỗ có khả năng làm mấu chốt nói ra, hiện tại nàng đang đợi cha mẹ hồi âm, phải chờ tới bọn họ hoàn toàn rời xa nơi này, Tô Mộc mới có thể an tâm bề quan.

Còn nếu như vẫn muốn ở bên trong Thanh Thành, nàng cũng đành bất lực. Nhưng mà nàng còn có một cái đối sách, đó chính là bảo đảm Minh Uyên bình yên vô sự, thần chí Huyền thanh tỉnh, Thanh Thành kia sẽ có khả năng cứu vãn.

Tô Mộc nghĩ như thế, lập tức cảm thấy tiền đồ một mảnh tươi sáng. Hiện tại việc cấp bách chính là xử lý tốt quan hệ với Vân Chi Hề, căn cứ kịch bản đã nói, thời điểm nữ chủ xuyên thấu đến, lại là người thừa kế tất cả ký ức nguyên chủ, cho nên mọi người đối với nàng ắt tốt tốt xấu xấu có thể nói, nàng ấy đều biết rõ rõ ràng tường tận.

Mặc kệ nữ chủ có thể xuyên qua hay không, Vân Chi Hề ở được thế giới này nhận định, như vậy cùng nàng ấy quan hệ tốt một chút khẳng định là có cần thiết, huống chi bây giờ còn là tiểu loli thật đáng yêu. Thừa dịp nàng ấy còn không có biến hóa, trước tiên phải cư xử thật khéo léo, xem như là để lại một đường lui?

Tô Mộc đột nhiên lại nghĩ đến Huyền Dạ, nàng nên xử lý quan hệ của bọn họ như thế nào a? A! Đầu thật đau.

Trong lúc Tô Mộc mặt mày ủ rũ, nhắc đến Tào Tháo Tào Tháo liền đến.

"Sur ty, bên trong này có bại hoại." Cùng Tô Mộc chung đụng một tháng sau đó Vân Chi Hề đã sớm không giống bộ dáng lúc trước, đụng một chút sẽ nứt rạn.

A, đúng vậy. Tô Mộc đã một tháng không thấy Huyền Dạ, cũng không biết đang bận rộn cái gì, cho nên chuyện của Vân Chi Hề cũng đã gác lại một tháng.

"Làm sao vậy?" Tô Mộc nghe thấy vội vàng ra cửa vừa nhìn, Huyền Dạ nắm cổ áo Vân Chi Hề, sắc mặt khó coi giống như là táo bón.

Nhìn thấy Tô Mộc bỗng chốc đổi thành mặt mày hớn hở, không chút nào để ý trên tay nhắc theo nữ hài đang giãy giụa.

"Sur ty, hán bắt nạt ta." Nữ hài sắc mặt không tốt, nhìn Tô Mộc ủy khuất nói, trong mắt chứa đựng lệ, một bộ sạch sẽ đáng thương, bởi vì Tô Mộc đường rất tốt, tư sắc Vân Chi Hề cũng dần dần xuất hiện, sắc mặt đỏ thắm.

Mặc dù nàng ấy ở đại diện bá sư đã gặp qua Huyền Dạ, nhưng cũng không biết hán là sư huynh của mình, cho nên khi nàng ấy ở trong viện luyện kiếm liền bị ngăn lại, hỏi thăm mục đích đến, mới có một màn hiện tại.

"Sư huynh, huynh đã về rồi?" Tô Mộc bước nhỏ chạy mau đến bên cạnh Huyền Dạ, "Sư huynh, mau mau bỏ Tiểu Hề xuống a! Xem sắc mặt nàng có chút không tốt."

Thấy Huyền Dạ không hợp tác, Tô Mộc bắt đầu dĩ, nàng liền biết sẽ như thế này mà. Không khỏi tăng thêm âm lượng: "Sư huynh!"

Huyền Dạ nghe xong, đành phải buông tay.

Vân Chi Hề bỗng chốc ngã xuống đất, liều mạng ho khan. Nghĩ thầm, người này chính là đại sư huynh a! Sur ty quả nhiên không có lừa nàng, đại sư huynh chính là một cái tên đại khôn kiếp.

Tô Mộc thấy vậy, trừng Huyền Dạ một cái, người này không phải là bảo người nhẹ nhàng bỏ xuống hay sao! Nhìn thấy Huyền Dạ làm một bộ vô tội, nhìn qua có vài phần tính trẻ con, Tô Mộc cũng không lại để ý, vội vàng đi đỡ Vân Chi Hề.

"Tiểu Hề, muội không có sao chứ?" Tô Mộc đỡ thân thể Vân Chi Hề dậy, thay nàng ấy phủi bụi bặm trên người.

"Không có việc gì, sư ty."

Tô Mộc tất nhiên là không có trông thấy vẻ mặt Huyền Dạ khó chịu, lại trông thấy gương mặt Vân Chi Hề giống như nhắc nhở hán mọi chuyện xảy ra ở

đồi trước, trong lòng không khỏi tuôn ra một cỗ lệ khí.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Thế giới VI: Sư huynh, thỉnh cầu dung ngã 8

Edit+beta: Linhlady

Vì sao nàng ấy lại xuất hiện ở nơi này? Hắn còn nhớ kiếp trước vào thời điểm này này ấy đang ở chỗ sư phụ Minh Uyển, nhưng như thế nào sẽ xuất hiện ở nơi này? Vì sao sư muội nhà mình lại có bộ dáng thân mật với nàng ấy như vậy? Vừa nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Dạ dâng lên một cỗ lệ khí mãnh liệt, chính hắn còn không phát hiện ra một tia ủy khuất.

Hắn vừa về tới trong núi liền một khắc cũng không dừng đến đây để thấy nàng, nhưng mà nàng thế nhưng bỏ mặc hắn cùng người kia thân mật.

"Mộc nhi, nàng ta là ai? Vì sao lại ở chỗ này?" Huyền Dạ quyết định giả vờ không biết, về mặt nghi hoặc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Tô Mộc, con mắt lơ đãng liếc qua tay Tô Mộc đang nắm Vân Chi Hề, chẳng biết tại sao có chút bức mình.

Tô Mộc ở trong lòng âm thầm oán thầm, biết rõ còn có hỏi. Không có chú ý tới xưng hô của Huyền Dạ với nàng có thay đổi, ngoài miệng vẫn là thành thật trả lời Huyền Dạ: "Nàng a, chính là đồ đệ mà sư phụ thu nhận ở đại điển báisư, chính là tiểu sư muội của chúng ta, Vân Chi Hề, khi đó ở đại điển báisư, không phải sư huynh cũng ở đó sao?"

"A, là như vậy sao? Sư huynh ta không phải là người nào cũng có thể nhớ kỹ." Huyền Dạ hỏi hột trả lời, cười đến ôn tồn tao nhã, dường như lời vừa nói ra không phải là hắn.

Chuyện này cũng làm cho Tô Mộc sinh lòng kinh ngạc, không nghĩ tới Huyền Dạ có thể độc miệng như thế. Cũng may nhờ tư liệu của hệ thống cung cấp Tô Mộc coi như có chút hiểu rõ, lúc này mới không có biểu lộ ra, nàng kinh ngạc là do thời gian qua luôn là bộ dáng công tử ôn tồn tao nhã, lúc này lại biểu hiện không giống hắn.

"Sư huynh!" Tô Mộc cúi đầu liếc qua tiểu cô nương nắm trong tay, phát hiện vẻ mặt nàng ấy không khác, dường như không để ý lời nói của Huyền Dạ, có mắt không trông, lúc này Tô Mộc mới hơi yên lòng một chút.

"Tiểu Hề, muội về trong phòng trước. Sư tỷ có chuyện cùng sư huynh nói." Tô Mộc mở miệng nói, bây giờ còn là trước tiên đem hai người tách ra rồi nói, nếu không khó tránh Huyền Dạ sẽ nói lời khó nghe.

"Dạ, sư tỷ." Vân Chi Hề nhu thuận nghe lời đáp ứng, sau đó trừng Huyền Dạ một cái, hừ < ("^)>, đúng là đồ đại sư huynh đáng ghét, vừa về đến đây đã cùng với nàng đoạt sư tỷ!

Tô Mộc thấy Vân Chi Hề vào đến bên trong phòng, mới nhìn Huyền Dạ chậm rãi mở miệng, cười dịu dàng nói: "Sư huynh, làm sao vừa về đã sinh khí rồi, cũng không giống như sư huynh ngày thường đâu!"

Khóe miệng nàng khẽ nhếch lên, mặt mày cong cong, kéo kéo tay áo Huyền Dạ, dẫn hắn đến trên ghế đá, ý bảo hắn nhanh ngồi xuống.

Huyền Dạ cũng tùy ý để Tô Mộc lôi kéo, ngồi vào vị trí mới mở miệng thuận theo lời nói Tô Mộc, trêu chọc nói: "A? Trong ngày thường sư huynh là dạng gì?"

Trong mắt nhuộm vui vẻ, đuôi lông mày chứa đựng ôn nhu, khóe miệng cũng tràn tia ấm áp, tựa hồ vào thời khắc này tâm tình rất tốt, như thế này mới giống Huyền Dạ.

Tô Mộc cũng ngồi vào ghế dựa, ngược lại cẩn thận suy tư lời nói của Huyền Dạ, khẽ cắn môi dưới, con ngươi khẽ chuyển động, suy nghĩ hồi lâu mới chậm rãi mở miệng nói: "Sư huynh là người rất ôn nhu, bất quá..."

Huyền Dạ còn chờ Tô Mộc nói đoạn sau liền phát hiện thật ra nàng đã nói xong, trong nháy mắt nhin không được cười lên, thấy Tô Mộc giả hoạt cười một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu, duỗi tay búng một cái trên trán nhăn mịn của Tô Mộc.

"Bất quá cái gì?"

"Bất quá, muội phát hiện từ cái ngày huynh cùng muội cười tiên hạc, sau đó cảm thấy sư huynh giống như nơi nào thay đổi, nhưng là suy đi nghĩ lại, nghĩ vỡ đầu muội cũng nghĩ không ra."

"... Là như vậy sao?" Huyền Dạ nhẹ giọng trả lời.

Tô Mộc thấy Huyền Dạ không có nhiều hứng thú với đề tài này, dứt khoát liền đổi sang nói chuyện khác, thấy Huyền Dạ không có ý để người khác biết

hắn trừng sinh, nhưng chuyện lần này nàng muốn làm, chủ yếu là muốn nhắc nhở Huyền Dạ một chút, từ khi hắn trừng sinh tới nay, làm cho người ta có một loại cảm giác có chuyện gì đó đã xảy ra, khó bảo đảm không bị những người khác biết, chuyện như vậy đối với hắn mà nói là cực kì bất lợi.

Hai người vui đùa âm ỉ một phen, sau đó Huyền Dạ mới ý thức được mình đã quên mất vấn đề vừa hỏi, lại bị người trước mắt làm cho quên đi, liền mở miệng hỏi: "Mộc nhi, nàng ta như thế nào lại ở đây?"

Mộc nhi? Sắc mặt Tô Mộc kinh ngạc quan sát Huyền Dạ vài lần, ở trong trí nhớ của nguyên chủ, người trước mắt có thể chưa từng xưng hô thân mật như thế, bình thường đều là sư muội sư huynh.

"Tiểu Hê sao? Sư phụ mang đến." Tô Mộc lời ít mà ý nhiều nói: "Chính là một tháng trước, sư phụ liền đem nàng ấy mang đến nơi này của muội, muội vốn định nói qua với sư huynh, nhưng mà mấy ngày liền tiếp đều không gặp huynh nên thôi."

Lông mi Tô Mộc cuốn vênh lên khẽ rung động, xuống phía dưới là đôi mắt mê mang tựa như sương mù mà không phải sương mù, lưu chuyển đến đôi mắt đào hoa mê ly, cứ như thế này một tay nâng cằm lên, nhìn chăm chăm Huyền Dạ, dường như muốn đem người đối diện cuốn vào trong đôi mắt sáng ngời ấy, vốn dĩ đã quyến rũ động lòng người, giờ phút này lại là rung động lòng người, mờ mờ ảo ảo giống như đang câu dẫn.

Huyền Dạ dù sao cũng là nam tử chưa biết mùi đời, tuy rằng bây giờ trên mặt hắn không có bất kỳ vẻ mặt gì, vẫn là một bộ dáng ôn nhã, nhưng mà hai bên tai đỏ hồng đã bán đứng tâm tình hắn giờ phút này.

Tô Mộc vui vẻ sâu hơn, trong miệng nhẹ nhàng phun ra vài câu: "Sư huynh, một tháng này huynh đi đâu a? Sư muội đã lâu không gặp huynh."

Nàng vừa nói câu này, Huyền Dạ mới khôi phục lại trạng thái bình thường, khẽ mở đôi môi nhạt màu trả lời: "Lần này huynh xuống núi Thanh Thành hoàn thành nhiệm vụ, huynh có mang về gà quay muội thích nhất."

Nói xong, từ không gian trong ngọc bội lấy ra một gói giấy dầu bọc gà quay, cái hương vị kia bỗng chốc chui tiến vào trong lỗ mũi Tô Mộc, câu dẫn ra nàng muốn ăn.

"Thật cảm tạ sư huynh!" Tô Mộc vui mừng nường mày, con mắt bên trong thật giống như hội tụ điểm sáng của vì sao, như vậy khiến tâm Huyền Dạ đều ấm áp lên, cảm thấy đáng về Tô Mộc như thế này thật sự là đáng yêu.

Huyền Dạ không hề phát giác được đối với người trước mắt tình cảm của hắn đã thay đổi, một khi người bắt đầu ý thức được một người đáng yêu, như vậy sau đó người đã cảm thấy tất cả chuyện nàng làm, cho dù là đáng về gì trong mắt người đều là đáng yêu.

"Chỉ là, Mộc nhi loại đồ này ăn ít một chút, vô cùng dầu mỡ." Huyền Dạ lên tiếng nhắc nhở.

"Muội biết rồi, sư huynh!" Tô Mộc cầm một miếng thịt, nhìn Huyền Dạ nhẹ giọng trả lời: "Sư huynh làm sao biết muội thích nhất cái này?" Nghiêng đầu, về mặt nghi hoặc.

"Tự nhiên là biết rồi." A, đây còn không phải là do hắn hỏi Hà Tâm Thủ mới biết được, nếu không hắn như thế nào sẽ biết sư muội nhà mình sẽ thích đồ ăn đầy dầu mỡ như thế này, bất quá nàng vui vẻ là được rồi.

"A." Tô Mộc chỉ chuyên tâm vài đồ trong tay, không chút nào để ý câu trả lời của Huyền Dạ. Biết thì biết, nàng có ăn vậy thì cứ ăn.

Tô Mộc ăn được một nửa, mới nhớ tới Vân Chi Hê ở trong nhà mình, thôi để lại một nửa cho nàng ấy ăn đi! Nghĩ tới đây, nàng liền dừng lại động tác, bắt đầu đem nửa còn dư lại dùng giấy dầu gói lại.

"Mộc nhi, không ăn?" Lông mày Huyền Dạ cau lại, trầm nghĩ chẳng lẽ là không hợp khẩu vị sao?

"Dạ, ăn no." Tô Mộc nói xong, duỗi tay chuẩn bị lấy khăn từ bên hông ra chùi miệng và tay, lúc này mới phát hiện đầu ngón tay mình cũng là một khối mỡ đông.

Không có cách nào, nàng đành phải đứng dậy đến trước mặt Huyền Dạ, mở miệng nói: "Sư huynh, huynh có thể giúp muội lấy khăn tay được không?"

Tô Mộc dựa vào gần khiến hơi thở xung quanh Huyền Dạ như có như không hương hoa lê quanh quẩn ở đây, khiến người ta không khỏi như sâu hít sâu một cái, càng muốn ngửi nhiều hơn.

Không biết Huyền Dạ có nghe Tô Mộc nói gì không, phối hợp lấy khăn tay bên hông của mình, đứng dậy đi qua kéo Tô Mộc, nhẹ nhàng lau sạch mỡ dính trên môi Tô Mộc trước.

Bởi vì dính mỡ mà đôi môi càng trở nên mềm mại ướt át, thật giống như hoa hồng đỏ mê chờ người hái, trong sáng thuần khiết.

Ánh mắt Huyền Dạ tối tăm, chậm rãi, cẩn thận lau chùi, dường như đang lau chính là chân bảo. Tô Mộc bị nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ hồng, toàn thân không được tự nhiên, nghĩ mở miệng ngăn cản Huyền Dạ, nhưng dường như hắn biết được ý đồ của nàng, hơi hột liếc về Tô Mộc một cái, Tô Mộc này mới im lặng, bày tỏ nàng sẽ không nói lời nào.

Sau đó chính là lau đôi tay ngọc thon thon của Tô Mộc.

- - - -

Lần trước cùng Huyền Dạ đã trôi qua một tháng, Tô Mộc đối với tình cảm đột nhiên thay đổi của Huyền Dạ không lí giải được, giống như là vén ra mây mù, mới phát hiện phía trước là cả một cánh rừng, khiến người ta không biết lối nào mà đi.

Cũng may Tô Mộc cũng không phải là người nắm chặt một ván đề không buông, cũng không lâu lắm liền quên mất chuyện này.

Mấy ngày này Tô Mộc đã nhận được thư của cha mẹ gửi đến, bên trong nội dung thư họ bày tỏ tiếp thu ý kiến của nàng, trong đó cũng nói sau một tháng họ sẽ lên đường rời đi, Tô Mộc tự nhiên là cảm thấy càng nhanh càng tốt, nhưng cũng biết nếu như quá sốt ruột mà nói ra, như vậy ý đồ sẽ rất rõ ràng.

"Một tháng sau? Vậy mình chờ một tháng nữa sau đó lại bế quan đi?" Tô Mộc nhẹ giọng nói lầm bầm.

Nói đến một nửa, liền nằm sấp ở trên bàn nghĩ, một tháng trôi qua thật chậm a! Không có việc gì làm, ăn không ngồi rồi. Nàng sau khi gặp được cổ bình rồi liên tục không có đột phá. Vẫn là dự định bế quan, nhưng mọi chuyện chưa an bài tốt, nàng thật sự là không an lòng.

"Sur tỷ!"

Sau đó, "Pằng" một tiếng, Tô Mộc bị động tĩnh đột nhiên xuất hiện cả kinh suýt nữa từ trên ghế nhảy dựng lên, bật người ngồi dậy, nàng định thần nhìn lại, thì ra là Vân Chi Hề cầm theo kiếm đề ở trên bàn.

"Sur tỷ, tỷ sao rồi?" Vân Chi Hề thấy mình hù dọa sư tỷ nhà mình về mặt kinh hãi, không khỏi mở miệng dò hỏi, còn mang tia áy náy.

"Không có việc gì. Sư tỷ nghĩ chút chuyện hơi nhập thần." Tô Mộc cười nhạt một tiếng, vuốt vuốt đầu Vân Chi Hề, "Tiểu Hề, luyện tập như thế nào rồi?"

Vừa nghe nghe thấy lời Tô Mộc nói, Vân Chi Hề ừ ừ cúi đầu xuống, thanh âm nho nhỏ, mở miệng nói: "Sư tỷ, muội có phải là rất vô dụng hay không, đến bây giờ còn là luyện khí một tầng."

"Không sao, Tiểu Hề nhà chúng ta rất lợi hại. Đành phải chịu hạ mình luyện từ từ trước đã, chớ nên chỉ vì cái trước mắt, biết rõ chưa? Như thế này ngược lại hoàn toàn ngược lại." Tô Mộc ôn nhu, hướng dẫn từng bước một. Nàng biết rõ cha mẹ của nữ chủ lưu lại một bản cuốn tịch, nhưng nàng lại không được tùy tiện hỏi thăm.

"Dạ." Vân Chi Hề tâm tình sa sút đáp, quả nhiên vẫn là do mình quá ngốc.

Một tháng rất nhanh liền đi qua.

Tô Mộc lại một lần nữa nhận được thư cha mẹ gửi đến, bọn họ đã đến Cửu Phiên thành, nhìn thấy phong thư này, nàng mới yên lòng đi bế quan.

"Tiểu Hề, sư tỷ muốn bế quan."

Tô Mộc lại dặn dò vài câu Vân Chi Hề, dù sao chung chung hơn nửa năm, tự nhiên có chút không bỏ được.

"Dạ." Vân Chi Hề hai mắt đầm lệ nhìn qua Tô Mộc.

"Sư huynh, huynh cũng không nên thừa dịp muội không có ở đây khi dễ Tiểu Hề."

"Được." Hắn đáp ứng trước.

"Muội nói là thật!" Tô Mộc không yên tâm Huyền Dạ, vì vậy lại nói thêm một câu.

"Được, huynh sẽ không."

Được Huyền Dạ bảo đảm, lúc này Tô Mộc mới tiến vào sơn động bế quan.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Thế giới VI: Sư huynh, thỉnh cầu dụng ngã 9

Edit+ beta: Linhlady

Đập mạnh vào trong động, có một cỗ hơi lạnh ập tới, khiến cho Tô Mộc run rẩy, xoa xoa cánh tay, bởi vì bây giờ là cuối mùa xuân, đứng ngoài trời còn thấy hơi lạnh hướng hồ gì nơi này lâu năm không có ánh nắng mặt trời, đi vào khu vực râm mát huyệt động!

Nàng nhìn khắp bốn phía, mới phát hiện trong động một mảnh trống rỗng, vật gì đó cũng không có, ở chính giữa động đặt một khối ngọc, khối ngọc kia to tầm cỡ một chiếc giường.

Tô Mộc đi vào vừa nhìn, sờ sờ khối ngọc kia, phát hiện đúng là lam điền ngọc, trên mặt còn ẩm áp ôn nhu, không chút nào hấp thụ lạnh lẽo trong động, trong nội tâm vui mừng, lập tức mang đồ mình mang theo vào, theo thứ tự bày chỉnh tề ở phía trên.

Sau đó, liền ngồi xếp bằng ở phía trên, lập tức đuổi không ít hàn khí, nàng duỗi tay cầm ích cốc đan, ăn vài viên, bảo đảm khi mình đang tu luyện không bị ảnh hưởng.

Tiếp theo, Tô Mộc nhắm mắt lại, tiến vào thần thức, vận chuyển nội lực trong cơ thể.

Tô Mộc không biết được nàng nhắm mắt lại cũng là vài năm, chỉ cảm thấy hốt hoảng thời gian trôi qua, dường như trôi qua vài thế kỷ, lại giống như mới ngắn ngủi vài canh giờ.

Nàng ở bên trong tu luyện vài năm, đột phá tu vi của mình, cuối cùng sau bốn năm Tô Mộc đột phá kim đan, trong lúc còn ở trúc cơ đan, sau đó nàng thừa thắng xông lên, mượn cơ hội này tiếp tục tu luyện.

Bên trong này Tô Mộc tu luyện khí thể ngất trời, bên ngoài cũng náo nhiệt không ít.

Từ khi Tô Mộc bế quan, sau đó Huyền Dạ cũng dựa theo lời nàng nói, không mất lạnh đối đãi với Vân Chi Hề, bởi vì từ sau ngày đó, căn bản là cũng không có gặp lại. Tuân theo ý tưởng nhắm mắt lâm ngơ, nếu không vừa thấy được nàng ấy liền không nhìn được lệ khí của mình, đồ phải đến thời điểm Tô Mộc đi ra, lại không để ý tới mình.

Cho nên hẳn liền cảm kiếm xuống núi tu luyện, tùy tiện trở lại nơi gọi là gia tộc chơi thật tốt.

Cái túi da có vẻ ngọc thụ lan chi dùng cũng khá tốt, cho dù tâm tình không tốt cũng không sao, về bề ngoài này làm cho người không thân thuộc không biết được bộ mặt thật của Huyền Dạ, theo Tô Mộc mà nói, bộ dáng này, nàng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Ở trên núi hiện tại là như vậy, sư huynh xuống núi, sư tỷ bế quan. Theo đạo lý, Vân Chi Hề sẽ phải đi tới chỗ sư phụ nhà mình, nhưng ai biết, Vân Chi Hề thật không có dụng ý niệm này trong đầu, những ngày ở Vân gia, nàng đã sớm học được cơ bản kỹ năng sinh sống, hướng chỉ sư tỷ nhà mình dặn dò bản thân không ít, còn chuẩn bị không ít đồ đạc, nàng cũng có thể cứ theo lẽ thường sinh sống, Minh Uyên thấy vậy cũng không tới quan tâm.

Bất quá, Vân Chi Hề không hiểu là sư tỷ vì sao dặn dò nàng không cần đi lại gần bờ sông ở trong phái, nhưng mà đường đi học không thể không đi qua chỗ đó. Nàng nghĩ sư tỷ dặn dò là có dụng ý của mình, dù sao cũng là vì tốt cho nàng, từ đó Vân Chi Hề mỗi lần đi qua chỗ đó cũng cách xa xa.

Chỉ là lúc đang luyện tập kiếm pháp, tới chỗ dạy học cùng đệ tử đồng môn, bởi vì chuyện nàng là phế vật ngũ linh căn mà bị khi dễ.

Những đệ tử kia không ưa nàng, rõ ràng là cái phế vật ngũ linh căn lại may mắn được trưởng lão Thương Dương trong phái thu làm đồ đệ, những đệ tử kia trong lòng tự nhiên là thấy cực kỳ không công bằng, dựa vào cái gì một cái phế vật lại có cơ hội này, trước kia là xem xem mặt mũi Văn Điện cùng sư huynh với sư tỷ ở đây, hiện tại xuống núi thì xuống núi, bế quan đã bế quan, cũng cho bọn họ cơ hội.

"Vân Chi Hề, ta nói ngươi cầm nước linh tuyền, ngươi không có cầm sao?" Một nữ hài nhìn qua mười tám mười chín tuổi, sắc mặt đỏ thắm, xinh đẹp động lòng người, mặc đạo bào màu xanh, màu da trắng nõn, nhưng là trong giọng nói lệ khí lại phá hư mất mỹ cảm này.

Bên cạnh còn có tốp năm tốp ba đệ tử cùng lứa ở đây, nữ tử cũng có, nam tử cũng có, ào ào phụ họa nói theo.

"Đó là đồ của sư tỷ." Một nữ tử cùng tuổi nhìn sang nàng ta nói, chỉ nghe thanh âm nàng ấy như hoàng oanh thanh thúy cực êm tai, làn da lộ ra bên ngoài trắng như tuyết, hai mắt vẫn còn tựa như dòng nước trong, hai gò má ửng đỏ, lại là thêm vài phần vừa thấy đã thương. Tuổi mặc dù nhỏ, mang theo mấy phần ngây thơ, lại mờ mờ ảo ảo có thể nhìn thấy nàng tương lai sẽ khuynh quốc khuynh thành như thế nào, đẹp không gì sánh nổi, đạo bào màu trắng lại lộ ra nàng khí chất thanh thuần, giống như là nụ hoa chớm nở nhụy hoa, chỉ chờ người hái, chỉ là trong đó còn có mấy phần lấp ló.

Người này chính là Vân Chi Hề.

Quả nhiên, nam tử thấy bộ dáng nàng ấy diễm đam đáng yêu, liền sinh lòng thương tiếc, đang chuẩn bị mở miệng khuyên bảo, lại bị nữ tử Thanh y một ánh mắt hung dữ trừng trở về, lời nói đến bên miệng, cứng rắn nuốt xuống.

Trong lòng ào ào suy nghĩ, sư phụ nói không sai. Thế gian này chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân là khó nuôi nhất. Bước chân hướng lui về phía sau mấy bước, không lại đi nhìn gương mặt Vân Chi Hề vừa thấy đã thương kia nữa.

Nữ tử thanh y kia nhìn thấy gương mặt Vân Chi Hề diễm đam đáng yêu, như đánh vào trong bông, trong lòng nảy sinh một cỗ ngoan lệ, còn muốn phá hủy gương mặt nhìn qua còn mỹ mạo hơn mình vài phần kia, rõ ràng chỉ là một phế vật mà lại có thân phận hơn mình.

Con mắt nữ tử thanh y lơ đãng liếc một cái, ở cách mình không xa là một dòng sông, trong lòng liền nảy sinh một kế.

Miệng động động, nhẹ nhàng phun ra vài câu: "A? Là như vậy. sao?"

Nói xong, đi phía về trước đi vài bước, hướng Vân Chi Hề tiến tới gần, lại nói: "Rõ ràng là đồ bỏ, những thứ linh vật kia tất nhiên là hường dụng không được, vì sao không lấy ra cùng sư huynh đệ, sư tỷ muội cùng nhau dùng, chứ không phải là một người nghĩ độc hường?"

Vân Chi Hề bị bức phải hướng lui về phía sau mấy bước, sít sao nhứ lại lông mày thanh tú, nghe lời nói của nữ tử thanh y lại không giải thích được, trong lòng lại dâng lên một sự tức giận.

Cũng không biết bọn họ từ nơi nào nghe được lời đồn đãi, nói là sư tỷ có nước linh tuyến trợ giúp tu luyện, được người tu vi lại là có thể nhảy lên nhiều tầng, nói thật nghe rất tà dị! Nhưng là Vân Chi Hề biết rõ đây chẳng qua là nước suối bình thường mà thôi, chỉ là chút linh khí, nàng cũng đã nói với các nàng rồi, nhưng bọn họ lại làm ra vẻ nàng không muốn chia sẻ với người khác. Bởi vì ngọn núi thuộc Văn Điện sư phụ thiết lập kết giới, người bình thường sẽ không vào được.

Cho nên bọn họ mới tìm tới Vân Chi Hề, bởi vì chỉ có nàng mới có thể ra vào chỗ đó.

Nữ tử thanh y chậm rãi tiến tới gần Vân Chi Hề, mà Vân Chi Hề vạn bất đắc dĩ tiếp tục lui về phía sau, thối lui đến sát bờ dòng sông, lúc này nữ tử thanh y mới dừng bước.

Vân Chi Hề thấy nàng ta không lại tiến tới gần, mới chậm rãi mở miệng nói: "Thứ nước kia căn bản không có tác dụng gì." Vân Chi Hề nhứ mày, gắt gao nhìn chăm chăm ánh mắt của cô gái áo xanh, môi màu anh đào nhạt màu tiếp tục mở miệng nói: "Huống chi đó là của sư tỷ, ta càng không khả năng cho các người."

Vừa nói đến sư tỷ, Vân Chi Hề trong mắt chợt lóe qua một tia tưởng niệm. Nàng mấy năm nay bị người khác khi dễ, cũng không nói với sư phụ nhà mình, nàng chính là một phế vật ngũ linh căn, vốn không nên xuất hiện tại nơi này, mà sư phụ lại phá lệ thu mình làm đồ đệ, đã là đủ phiến toái người ta, hiện nay tại mấy chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi như vậy, tất nhiên là không dám mở miệng làm phiền người ta.

"Là như vậy sao? Ta không biết là Tô sư thúc đi ra nhìn thấy người vẫn là ở luyện khí ba tầng, sẽ không biết thất vọng như thế nào đâu!" Nói đến đây, ngưng một cái, nhìn thoáng qua phản ứng của Vân Chi Hề, quả nhiên là trông thấy trong mắt nàng chợt lóe qua áy náy, tiếp tục mở miệng nói: "Nếu là ta a, khẳng định là rất thất vọng đi. Phế vật chính là phế vật, ăn đan dược gì cũng không có tác dụng."

Vân Chi Hề không nói gì, nàng cảm thấy nữ tử thanh y nói không sai, sư tỷ nhất định sẽ thất vọng, mà chính nàng cảm giác mình thấy thẹn đối với sư tỷ nhà mình, sư tỷ đã để lại cho mình nhiều đan dược như vậy, còn không chê nàng, nửa năm đều dùng để dạy mình mà hoãn lại thời gian bế quan, chuyện này là sư huynh nói cho nàng biết, nếu không nàng còn không biết đâu!

"Nư thế nào? Không nói lời nào?" Nữ tử thanh y nói xong, còn phối hợp nở nụ cười, thanh thúy nhưng lại chói tai, "Cũng đúng, Tô sư thúc như vậy không chỉ có một thân mị hoặc nam nhân, nhưng lại không có nhãn lực nhìn người."

"Người câm miệng." Vân Chi Hề nhất nghe được câu này, bỗng chốc đỏ mắt, nàng nói ai, cũng không thể nói bản thân sư tỷ."Diệp sư tỷ chính là như vậy giáo dưỡng đồ đệ của mình sao? Ân bối phận mà nói, người cũng nên gọi ta một tiếng sư thúc, huống chi Tô sư tỷ là người người có thể phi băng sao?"

Vân Chi Hề cả người biến mất khí tràng điềm đạm đáng yêu, nàng bây giờ nhìn qua vênh váo hung hăng, phun ra lời nói người gây sự, càng làm cho nữ tử thanh y trước mặt thở hổn hển, lại nói không ra một câu, duỗi tay chuẩn bị đẩy Vân Chi Hề ra, lại chẳng biết tại sao dùng một cổ khí đánh tới, đem bản thân đẩy hướng trong sông, thời khắc hoảng loạn, giữ chặt vạt áo Vân Chi Hề, đem cũng kéo vào trong sông.

Con sông này sâu khoảng chừng năm thước, huống chi nàng ta là vọt lên cạn, ngoài kéo Vân Chi Hề theo cũng không biết kéo ai.

Chuyện xảy ra nhanh chóng không kịp trở tay, mọi người một trận hoảng loạn, vội vàng xuống sông cứu hai người lên rơi xuống nước, bọn họ chỉ là muốn nước linh tuyến kia, lại không nghĩ nháo ra chuyện như vậy, đương nhiên là không có nghĩ tới muốn đoạt tính mạng người khác.

Trong lúc mọi người rối ren, chỉ nghe thấy một giọng nói ôn nhuận mà lạnh lùng nói: "Tùy ý nghị luận trường bối, đáng chết."

Đệ tử ở trên bờ định thần nhìn lại, thoáng nhìn qua đạo bào màu trắng, trong lòng căng cả kinh, ở trong phái Thương Dương này ngoài Văn Điện mặc đạo bào màu trắng ra thì không còn diện mạo khác, người trước mặt này không cần nghĩ chỉ có Huyền sư thúc.

Biết được sự thật này trong lòng mọi người một trận căng thẳng, bọn họ cũng là đang khi dễ sư muội của hần a, không tự chủ bỗng nhúc nhích cổ họng cổ họng một cái.

Người kia mặc một bộ đạo bào tuyết trắng, không nhiễm một hạt bụi, gác tay mà đứng, một cổ khí chất ưu nhã hồn nhiên thiên thành, chỉ là trong mắt sương lạnh khiến mọi người vô ý thức cảm như hèn, vì vậy yên lặng đem hai người kéo lên bên bờ, đang do dự nếu không phải cứu hai người, chỉ là lời nói của Huyền sư thúc bọn họ cũng không dám nhúc nhích.

Mọi người im lặng, hoàn toàn yên tĩnh.

"Huyền sư huynh, huynh đã trở về?" Một giọng nói thanh lệ của nữ tử xa tiến lại, đúng là Diệp Băng Y. Thì ra một trong đám đệ tử vừa rồi thấy tình huống không ổn liền chạy đi thông báo Diệp Băng Y.

Huyền Dạ khẽ vuốt cằm, cũng không thêm đề ý.

Ở trong mắt mọi người hần là một bộ dáng cao lãnh, thật ra hần chỉ là đang suy tính trong lòng có nên cứu Vân Chi Hề hay không, hần tự nhiên không nghĩ sẽ cứu, nhưng mà như vậy lại trái lời của Tô Mộc dặn dò.

Diệp Băng Y tức giận, tiếp tục nói: "Huyền sư huynh, tha thứ cho lời tiểu bối trẻ nhỏ không kiêng kỵ, là sư muội ta giáo đồ không nghiêm."

Diệp Băng Y, năm trước vừa mới đột phá kim đan, liền từ ngoại môn thu vài đệ tử có lý lịch làm đồ đệ.

Lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ? Nàng ta lớn tuổi lắm sao?

Huyền Dạ không khỏi cảm thấy buồn cười, "Diệp sư muội, đã là giáo đồ không nghiêm, sao không để sư huynh ta giáo dục lại cho tốt một phen? Phi báng trường bối tội nhưng là rất nghiêm trọng." Ngữ điệu tuy là vẫn là ôn nhuận như thường, chỉ là kia lời nói có bao nhiêu châm chọc không cần nói cũng biết.

"... Vẫn là không nhọc phiền sư huynh." Diệp Băng Y nghiêng răng nghiêng lợi, âm thầm hận người trước mắt không lưu tình, "Sư muội nhất định quản dạy đồ đệ thật tốt, định không sẽ lại tái phạm sai lầm như thế này, muội nghĩ sư huynh sẽ không lại so đo đi!"

"Chuyện gì mà náo nhiệt như thế a?" Người tới là một giọng nữ mềm mại, ngữ điệu lưu chuyển ngàn vạn, tràn đầy vui vẻ.

Vừa nghe thấy giọng nói này, Huyền Dạ nhanh chóng đi qua, thay đổi trước hàn khí, cả người đều phát ra hơi thở vui sướng, trong con ngươi cũng là mừng rỡ cùng tưởng niệm.

Mọi người kinh ngạc, nhìn theo nơi phát ra thanh âm nhìn lại, trong lúc nhất thời ngừng thở, chỉ thấy người đến mũi dọc dừa, môi đỏ mọng dày mỏng vừa phải vào thời khắc này đáng tươi cười làm người ta hoa mắt, mắt đào hoa khẽ đảo qua, mắt như làn thu thủy, da thịt như tuyết, thân hình thon dài, cái mông bộ ngực sữa, không eo thon nhỏ không bằng một nắm tay, cả người xinh đẹp được không gì sánh được.

Giống như thêm vài năm rèn luyện lại thêm vài phần khí chất, tựa như chín mộng anh đào, chờ ta hái, tư vị nàng động lòng người.

Tô Mộc cười dài nhìn qua Huyền Dạ, ừm, giống như vài năm không gặp lại soái hơn rồi, sau đó nàng nhìn mọi người chung quanh, ngoài ý muốn thoáng nhìn người nằm trên mặt đất hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt yếu ớt là Vân Chi Hề, trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, thất kinh chạy tới.

Huyền Dạ chuẩn bị chào đón Tô Mộc ôm nàng vào lòng, lại trông thấy nàng bỏ qua hân, cũng không biết làm sao lúng túng buông tay xuống.

Tô Mộc nhìn thoáng qua Vân Chi Hề vẫn là roi xuống nước, tâm xoắn xuyết, không để ý tới phản ứng người chung quanh, xuất ra một viên đan dược cho Vân Chi Hề ăn đi, trong lòng một trận sốt ruột.

Nữ tử thanh y bên cạnh trước khi Tô Mộc tới đã được ăn đan dược cứu mạng, giờ phút này chính đầu óc đang phát mộng, đáng tiếc bọn họ chỉ đem một viên đan dược cứu mạng.

Tô Mộc đang đợi, trong giọng nói không khỏi cường ngạnh lạnh lùng làm người ta rùng mình: "Phát sinh chuyện gì?"

Không đợi mọi người trả lời, người trong ngực lại tỉnh.

Tô Mộc cúi đầu vừa nhìn, người kia run run lông mi, mở mắt ra, ở trong đó tràn đầy xa lạ. Tô Mộc thăm kêu, không tốt, thật sự nữ chủ vẫn là đến, cảm thấy không khỏi ủy khuất, khổ sở. Ủy khuất là tất cả mình vất vả sắp xếp đều thành con số không, nội dung vở kịch cuối cùng cũng xảy ra, tránh cũng không tránh được, khổ sở là tiểu cô nương ban đầu luôn ý lại mình từ nay về sau sẽ không gặp lại được nữa.

Nghĩ đến đây, trong nháy mắt trong mắt Tô Mộc mờ mịt hơi nước, nháy mắt một cái, nước mắt liền cuộn cuộn xuống, lập tức liền ôm người trong ngực yên lặng khóc lên.

Chọc cho mọi người chẳng biết tại sao người kia tỉnh, nữ tử lại khóc, nhưng nội tâm lại là thương tiếc.

Mà Huyền Dạ trông thấy Tô Mộc khóc đã cảm thấy trong lòng một trận đau đớn, tiện tay bố trí cái kết giới, liền ngồi chồm hóm xuống trấn an Tô Mộc, mặc dù hân trong lòng vẫn không vui, bởi vì Tô Mộc lại vì người kia mà thương tâm.

Sớm biết như vậy sớm một bước cứu người kia, như vậy Tô Mộc cũng sẽ không trông thấy này cảnh tượng mà động lòng, thương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Thế giới VI: Sư huynh, thỉnh cầu đụng ngã 10

Edit+beta: Linhlady

"Mộc nhi, đừng khóc." Huyền Dạ để một tay lên lưng Tô Mộc, vỗ nhẹ dùng cái này để an ủi nàng, liếc qua Vân Chi Hề trong lòng Tô Mộc quả thực hận không thể bóp chết nàng ấy, hai tròng mắt như gió rét thấu xương nhìn chằm chằm đỉnh đầu Vân Chi Hề.

Vân Chi Hề chỉ cảm thấy không biết từ đâu thổi tới một con gió lạnh, làm cho nàng ấy run rẩy. Nàng ấy còn không có từ chuyện xảy ra trước mắt mà

phục hồi lại tinh thần, nàng ấy rõ ràng ở một giây còn ở trong phòng làm việc, bởi vì một môi mà chộp mắt một cái, tỉnh lại đã đến một cái thế giới khác.

Hơn nữa y phục ướt ngược ngừng dính ở trên người, làm cho nàng ấy cảm thấy vô cùng khó chịu, còn có nữ tử xinh đẹp trước mắt ôm mình khóc thút thít, trong lúc nàng ấy nhất thời suy nghĩ hỗn loạn, đành phải nhắm mắt lại, giả vờ hôn mê.

Sau đó, liền nghe liền mở miệng nói: "Nàng ta không phải là tỉnh sao? Đứng lên đi, sư huynh dẫn muội trở về."

Nói đến đây, cảm thấy không ổn, lại không tình nguyện thêm một câu "Còn có nàng ta."

"Dạ." Tô Mộc từ trong cảm xúc bình phục lại, thanh âm mang một chút khàn khàn cùng giọng mũi.

Nghĩ tới chuyện cũng đã xảy ra rồi, mình cũng không có cách nào thay đổi mọi chuyện, đành phải đi tiếp thu sự thật này. Nhận mệnh Tô Mộc gian nan đỡ Vân Chi Hề lên, mà Vân Chi Hề cũng đã là mười tám mười chín tuổi, Tô Mộc lôi kéo, phát hiện mình lại kéo không nổi.

Đành phải hướng sư huynh Huyền Dạ nhà mình xin giúp đỡ, dùng ánh mắt vương nước mắt ướt át mê ly nhìn điềm đạm đáng yêu nhìn qua Huyền Dạ, nước mắt chảy trên khuôn mặt nhỏ nhắn như mưa.

Huyền Dạ vốn muốn gọi đệ tử khác đến ôm Vân Chi Hề, nhưng khi thoáng nhìn nước đọng lại trên ngực Tô Mộc, dứt khoát kiên quyết không đợi Tô Mộc mở miệng liền đáp ứng, cũng may hần bày kết giới, người ở phía ngoài không nhìn thấy bên trong, nếu không Tô Mộc xuất hiện như vậy, vài người nam đệ tử mắt nhìn cũng không chớp, huống chi là như bây giờ □□.

"Mộc nhi." Huyền Dạ khẽ mở môi mỏng, kêu Tô Mộc.

"Dạ?" Tô Mộc còn đang kinh ngạc tại sao Huyền Dạ lại đáp ứng trong sáng khoái như thế, hần vừa gọi gọi, Tô Mộc liền ngẩng đầu lên không hiểu ý hần là gì.

"Y phục, ngực." Huyền Dạ nhàn nhạt nhìn nơi ngực Tô Mộc, mặt không đỏ tím không đập nói ra, giọng nói tràn đầy hơi hột, thật giống như nội tâm không hề dao động.

Nói xong, Huyền Dạ tiến lên một tay ôm lấy Vân Chi Hề, ghét bỏ đem đầu nàng ấy cách xa ngực của mình một chút, cuối cùng làm cho tư thế có chút quỷ dị, nếu không phải là khẩu quyết làm sạch quần áo chỉ có người sử dụng tự niệm, hần sớm làm sạch quần áo trên người nàng.

Tô Mộc men theo ánh mắt Huyền Dạ cuối đầu nhìn thoáng qua ngực mình, bỗng nhiên, trên mặt nhiễm lên một mảnh đỏ hồng, kêu một tiếng, về mặt ngược ngừng hờn dỗi trừng Huyền Dạ.

Đồ lưu manh! Đã nhiều năm như vậy vẫn là không biết xấu hổ!

Tô Mộc khẽ mân mê cái miệng nhỏ nhắn, giọng nói Huyền Dạ vốn tinh khiết và thơm như rượu ngon giờ phút này lại nở nụ cười trầm thấp dễ nghe, hai tròng mắt gian trộn lẫn một luồng vui vẻ, chọc cho Tô Mộc bất mãn chuyển đầu không nhìn Huyền Dạ, mà ửng đỏ lại lặng lẽ bò lên trên bên tai, người sau lưng cười đến vô cùng vui vẻ.

Tô Mộc miện một cái khẩu quyết làm sạch quần áo đem y phục hong khô, nàng cũng sớm đã phát giác Huyền Dạ vừa rồi bày kết giới, sinh lòng cảm kích, nhưng lại nghĩ tới đáng về vừa rồi của Huyền Dạ, nàng liền không nghĩ đề ý hần.

Huyền Dạ bỏ kết giới, nhìn Diệp Băng Y nói câu: "Diệp sư muội, nhớ kỹ lời nguoi mới nói, không có có lần sau." Hần tất nhiên là không có quên chuyện vừa rồi.

Nói xong, như có như không nhìn nữ tử thanh y đã tỉnh lại, đi theo Tô Mộc ngự kiếm mà đi.

Mà bị hần liếc một cái nữ tử, không khỏi bị ánh mắt sắc bén lạnh như băng kia hù dọa thân thể lùi về sau vài bước, cúi đầu không dám lại ngẩng lên.

Diệp Băng Y vừa nhìn Tô Mộc vừa về đến, Huyền Dạ lại bị nàng câu dẫn, ngay cả ánh mắt cũng sít sao nhìn chăm chăm người kia, trong nháy mắt tức giận công tâm, thiếu chút nữa cắn nát răng, lạnh lùng nhìn thoáng qua nữ tử, phun ra một câu: "Tự động chịu phạt."

Liền phát tay áo mà đi.

Hai người Tô Mộc tự nhiên không biết chuyện xảy ra sau đó, chỉ muốn nhanh lên trở lại ngọn núi, cũng quên hỏi chuyện đã xảy ra, nghĩ đến cũng không phải là cái gì quan trọng.

Nàng môi mím thật chặt, không nói lời nào. Huyền Dạ cho rằng nàng còn đang tức giận, thầm kêu không tốt, cũng trầm mặc không nói, dọc theo đường đi yên tĩnh.

Thật ra bây giờ nàng đang cùng hệ thống trao đổi bằng hình thức tinh thần.

"Hệ thống, nội dung vở kịch tại sao lại sớm một năm?"

Tô Mộc bất mãn oán hận nói, nàng đều vì thế mà tăng nhanh tiến độ tu luyện, kết quả vẫn là kế hoạch biến hóa khó lường, thật sự là tức chết người.

"Tô Tô, cái thế giới này xem như đã sụp đổ rồi. Từ khoảng khắc Huyền Dạ trùng sinh, mọi chuyện cũng xảy ra biến hoá, một người thế nhưng hiệu ứng hồ điệp cũng là rất lớn. Huyền Dạ chính là một cái ví dụ rất tốt, cho nên hiện tại mỗi một bước, kịch bản mà ta cung cấp cho người cũng chỉ để dự đoán bước tiếp theo, mà không thể chuẩn xác chuyện xảy ra, cho nên hiện tại chỉ có thể đi một bước tính một bước."

Hệ thống kia đột nhiên có tình người tốt bụng giải thích.

"A, được rồi."

Mặc dù Tô Mộc cảm thấy này lời giải thích này rất gượng ép, nhưng mà chuyện cũng đã xảy ra, mà cũng không cần thiết phải giữ mãi không buông, nghĩ thông suốt điểm này, cảm giác mình tâm tình sáng rõ không ít, chỉ là đáng tiếc nguyên chủ Vân Chi Hề.

Vừa về tới gian phòng Vân Chi Hề, Huyền Dạ ném Vân Chi Hề lên giường giống như ném rác, kiếp trước có bao nhiêu thích, hiện tại liền có bấy nhiêu chán ghét, cũng may hẳn đã nhìn thấu này hết thảy, nhưng mà trong lòng vẫn còn có chút khúc mắc.

Vân Chi Hề khẽ kêu một tiếng nhỏ, thật sự là thô lỗ.

Huyền Dạ cũng mặc kệ động tác của mình sẽ làm Tô Mộc bất mãn, phối hợp mở miệng nói: "Mộc nhi, sư huynh đi thu thập một phen lại tới tìm muội."

Tô Mộc nâng trán, hành động như vậy là có bao nhiêu chán ghét a. Đành phải gật đầu bất đắc dĩ, ứng tiếng nói: "Vâng."

Huyền Dạ vừa ra khỏi cửa, Tô Mộc liền đi đến tủ của Vân Chi Hề cảm y phục, thay cho Vân Chi Hề còn đang giả bộ ngủ một bộ quần áo, mới chậm rãi mở miệng nói: "Còn đang giả bộ ngủ? Sư huynh đi rồi."

Trong giọng nói tràn đầy trêu chọc, còn mang tia vui vẻ, cười dài nhìn thoáng qua lông mi Vân Chi Hề khẽ run.

"Sư tỷ." Vân Chi Hề quần bách mở mắt ra, khô cần mở miệng kêu lên một tiếng, không nghĩ tới hành động của mình vụng về như thế, mà đối với Tô Mộc, nàng ấy là hoàn toàn xa lạ, này câu sư tỷ cũng là nàng ấy phán đoán nói ra, bây giờ nhìn lại có lẽ mình không có đoán sai.

Con mắt chống lại mắt đào hoa Tô Mộc kia ngâm ý cười, trong nháy mắt Vân Chi Hề liền dời tầm mắt, trong lòng mãnh cuồng loạn, không hiểu ánh mắt Tô Mộc nhìn mình có ý gì, thật giống như bị nàng nhìn thấu mọi chuyện vậy, lông mi run lên nhẹ nhàng một cái, con mắt đảo quanh nhìn bốn phía.

Tiếp nhận trong tay y phục Tô Mộc, thấy Tô Mộc không có tránh đi dự định, đành phải ngượng ngùng nhìn thoáng qua Tô Mộc, Tô Mộc biết ý tứ của nàng ấy liền nghiêng thân thể đi, trong miệng trêu chọc nói: "Lớn lên, cũng học được then thùng rồi sao!"

Vân Chi Hề nhẹ giọng đáp, sột soạt thay quần áo.

"Sư tỷ, muội hơi mệt chút."

Thay xong sau đó, mới chậm rãi mở miệng nói.

"Ừ, vậy muội nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì thì gọi sư tỷ."

Tô Mộc vừa nói xong, thay Vân Chi Hề vén chăn sau đó đi ra ngoài.

Tô Mộc vừa đi ra ngoài, Vân Chi Hề nhắm mắt lại, hồi lâu sau mới chậm rãi mở mắt ra, trong mắt lại không giống vừa rồi khúm núm, ngược lại tràn trề tự tin.

Nàng ấy vốn chỉ là một thành phần tri thức làm việc ở công ty, lại ngoài ý muốn xuyên đến cái thế giới này, đã như vậy, vậy thì đã tới rồi thì cứ an tâm. Mình sẽ thay thân thể chủ nhân này sống sót, bảo vệ thật tốt những người nàng ấy để ý, thay nàng ấy trả thù những người đã bắt nạt nàng ấy, mới không uổng công lương tâm của mình, dù sao mình cũng đã chiếm lấy thân thể của người ta.

Sau đó mới trầm trầm ngủ say.

Tô Mộc vừa về tới gian phòng, liền bị một thân thể mang hơi thở hương cây mộc đàn lạnh lùng mà nóng bỏng ôm vào lòng, thân hình cứng đờ, sau mới phản ứng là sư huynh nhà mình.

"Huynh rất nhớ muội." Giọng nói của nam nhân trầm thấp nhẹ nhàng, hơi thở ấm áp phả vào cổ nướu nhạy cảm của Tô Mộc, khiến thân thể nàng khẽ run lên một cái, phản ứng này lại làm cho nam nhân cảm giác được, lại cúi ở bên tai thấp giọng cười rộ lên, cả thân thể Tô Mộc giờ phút này phát ra hương hoa lễ nhàn nhạt, nam nhân cuối đầu người thật sâu một cái.

Chọc cho toàn thân Tô Mộc không được tự nhiên, hai gò má lại là nhiễm lên đỏ hồng mê người, thân thể lại chẳng biết tại sao chuyển đỏ thắm, nóng rang, duỗi tay đẩy nam nhân, phát hiện hắn vẫn không nhúc nhích, mới then quá hoá giận, mở miệng nói: "Sư huynh!"

"Đề huynh ôm ôm, huynh thật lâu không gặp muội rồi."

Đúng vậy, hẳn nhớ nàng, nhớ đến phát điên, nghĩ đến tâm đều cảm thấy đau nhức, tương tư nàng cảm giác như thành bệnh.

Nam nhân ngày thường thanh lịch như ngọc giờ phút này lại như tiểu hài tử ôm nằng làm nũng, cũng may Tô Mộc chính là kiểu người thích mềm không thích cứng, bỗng chốc liền tùy ý động tác của Huyền Dạ.

May mắn Huyền Dạ cũng không có động tác gì khác, chỉ là chấm dứt không ít, chọc cho Tô Mộc liên tiếp trừng mắt, mà hấn lại một bộ dáng vô tội.

Tô Mộc cảm thấy đã thật lâu nằng không có nhìn thấy Vân Chi Hề, từ lúc nữ chủ thật sự xuyên vào, nằng cũng chưa từng thấy qua nằng ấy, cũng không biết nằng ấy đang làm gì.

Nhưng cũng sắp đến ngày môn phái tổ chức trận thi đấu tỷ thí.

Trong lúc đó Tô Mộc cũng có đi thăm hỏi sư phụ nhà mình, phát hiện khi nằng nói về Vân Chi Hề, về mặt Minh Uyên không khác thường, không hề bị lay động, lúc này mới hơi yên lòng một chút.

Lần này tỷ thí trận thi đấu lớn, Minh Uyên có việc không thể ra chỗ ngồi, đành phải để Huyền Dạ đến thay thế sư phụ hấn, hiện tại hấn xem như trong kim đan kỳ tu sĩ, địa vị tự nhiên không thấp. Tô Mộc vừa mới xuất quan không lâu, cũng không có báo danh.

Bất quá...

Tô Mộc cúi đầu nhìn một cái danh sách sư huynh nhà mình đưa cho, không khỏi căng thẳng trong lòng, nữ chủ quả nhiên cũng báo danh.

"Sư muội!"

Lúc Tô Mộc đang suy nghĩ mọi chuyện đến mất hồn, một giọng nói quen thuộc cắt đứt suy nghĩ của nằng, lông mày nhăn lại, hướng Huyền Dạ nhìn lại, nhìn hấn đối với mình vẫy vẫy tay, liền đem đầu hướng tới gần hấn.

"Dạ?" Lúc hấn gọi sư muội, căn bản không có chuyện tốt. Tô Mộc biết rõ điểm này nhất.

"Thật muốn giấu muội đi." Huyền Dạ cúi đầu ghé vào tai Tô Mộc, hơi thở ấm áp thổi vào lỗ tai tinh xảo khéo léo của nằng, Tô Mộc đẩy Huyền Dạ ra.

Thấy mặt hấn tràn đầy tiểu ý lại làm cho người khác cảm giác hàn ý bao quanh, mặt mũi Tô Mộc tràn đầy hắc tuyến trừng Huyền Dạ một cái, thật sự là nghĩ vừa ra là vừa ra, đài thoáng nhìn dưới đài không ít ánh mắt liên tiếp nhìn lại đây, mới khó khăn lắm hiểu rõ.

A, nguyên lai là ghen a.

Suy nghĩ vậy, lúc này Tô Mộc mới cười đến cười run rẩy hết cả người. Nằng cười một tiếng, lại là chọc cho mọi người ghé mắt, mà Huyền Dạ lại càng khó chịu, quanh thân đều phát ra hàn khí.

Nhưng mà, trong những người nhìn Tô Mộc ánh mắt còn trộn lẫn ghen tị, ánh mắt kia thật giống như ngâm 醃 gao nhìn chăm chăm Tô Mộc, đó chính là Diệp Băng Y.

Mà bên trong sân, bây giờ lại là nhiệt huyết sôi trào.

Tô Mộc đem ánh mắt chuyển hướng bên trong sân, liền trông thấy nữ chủ một cước đá văng ra đối thủ, rõ ràng tu vi chỉ là luyện khí ba tầng, mà nằng ấy sử xuất (sử dụng + xuất ra) uy lực lại không dừng ở luyện khí ba tầng, mọi người trừng to mắt, kinh ngạc.

Sau đó, nữ chủ đứng là khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

Lần này trận đấu tổng cộng cử hành ba ngày, lúc này mới ngày đầu tiên, nữ chủ giống như phóng tia sáng kỳ dị.

Tô Mộc liếc qua Huyền Dạ, phát hiện hấn chính nhìn mình, tâm mãnh liệt nhảy dựng, trừng trở về, nhìn cái gì vậy! Chọc cho Huyền Dạ sờ sờ sống mũi, không hiểu được ý đồ của Tô Mộc là gì, hấn chẳng qua là cảm thấy trận đấu còn không đẹp mắt bằng sư muội nhà mình mà thôi, hơn nữa kiếp trước hấn đã xem qua rồi, suy nghĩ lại, ánh mắt hấn tối sầm lại.

"Hôm nay tỷ thí liền đến đây chấm dứt."

"Danh bài tiếp theo đang đợi công bố."

Mọi người nghị luận ào ào chuyện mới vừa xảy ra, cũng hơi há ra ngoài.

Đợi đến ngày thứ hai càng đặc sắc hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Thế giới VI: Sư huynh, thỉnh cầu dụng ngã 11

Edit+beta: Linhlady

Ngày kế tiếp, không ngoài dự đoán của Tô Mộc, Vân Chi Hề trên nửa trăng biểu hiện có thể nói là tỏa sáng thật mạnh, cũng giống như ngày hôm qua lại là ngoài dự đoán mọi người.

Nàng vốn dự định đi thăm Vân Chi Hề, không biết làm sao Huyền Dạ luôn quần lấy nàng, cơ hồ ngày ngày đến chỗ đó tìm nàng, mà nàng cũng biết điều không nhắc tới Vân Chi Hề, nếu không khuôn mặt hắc sẽ đen thui, đành phải nhân cơ hội trốn đi được mấy lần.

Thật ra, nguyên nhân chủ yếu là nàng không biết đối mặt với người kia như thế nào, dù sao hiện giờ Vân Chi Hề không phải là Vân Chi Hề kia.

Nhưng có một điều nàng rất tò mò là nữ chủ làm như thế nào trong vài tháng ngắn ngủi, có thể trấn tĩnh cùng lợi hại như thế.

Nếu không phải là Tô Mộc xem qua kịch bản mà hệ thống cung cấp, biết được trước khi xuyên qua nữ chủ chỉ là một thành phần tri thức bình thường ở một công ty nhỏ, bằng không nàng còn tưởng rằng nữ chủ đời trước là đệ nhất sát thủ hay là đặc công các loại.

Xem ra, nữ chủ hẳn là đã biết đến sự tồn tại của cuốn bí tịch kia.

Theo nội dung vở kịch mà nói, bên trong cuốn tịch của nữ chủ có một vị thiên tài ngàn năm - - Trịnh Vũ, hẳn rơi xuống hậu sở lưu lại một tia hồn phách, lúc trước vị thiên tài kia cũng là một phế vật ngũ linh căn, chỉ là về sau hắn tự nghĩ ra một phương Pháp học tập tu luyện mới có thể nâng cao tu vi, chỉ là một lần đại chiến người-mà lần đó, thêm việc bị kẻ gian làm hại mà rơi xuống, không rõ tung tích, khả năng không có người nghĩ đến hắn sẽ đem một tia hồn phách để vào một cuốn sách.

Mà phụ thân Vân Chi Hề ngoài ý muốn có được cuốn sách này, bởi vì thấy không thích hợp cho mình tu luyện, liền đem để đặt một bên. Lại không nghĩ tới rước lấy họa sát thân, huyền bí trong đó không người biết được, cái này lại tiện nghi cho nữ chủ.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ người kia ở trong thần thức của nữ chủ, cách nữ chủ sử dụng giáo lưu loát thông thuận, sang sảng mạnh mẽ kiếm pháp cũng không giống như lúc trước của nàng ấy, kiếm kiếm mang gió, giống như xu thế người muốn đi gây sự., chuyện này cũng làm cho Tô Mộc đối với nàng ấy lau mắt mà nhìn.

Nghĩ đến đây, Tô Mộc khẽ cúi đầu, rừ mắt, hai mắt vốn dĩ đáng chói như ánh sao giờ phút này cũng âm đạm không ánh sáng, khẽ thở dài một tiếng, hai tay nhu thuận chồng lên nhau, để trên bắp đùi.

Nàng nghĩ, bản thân vẫn không thể nào ngăn lại chuyện xảy ra, có lúc cảm thấy mình rất bất lực, chẳng ai hoàn mỹ, nhưng là có một số việc ép tới khiến nàng không thờ nổi.

"Mộc nhi?" Giọng nói Huyền Dạ mang theo một tia đau buồn.

Hắn rõ ràng được cảm giác được cảm xúc biến hoá của người bên cạnh, vừa quay đầu liền trông thấy người ấy khẽ cúi đầu, một dáng vẻ thất lạc, trong lòng cảm thấy đau đớn.

"Muội có sao không?"

Tô Mộc nghe thấy người bên cạnh gọi, ngẩng đầu nhìn lên, chạm vào đôi mắt đen lấy như bảo thạch màu đen, bên trong đó là nồng đậm lo lắng rõ ràng, trong nội tâm Tô Mộc ấm áp, mỉm cười mở miệng nói:"Không có việc gì."

Dù sao bọn họ hiện tại cũng không có chuyện gì, như vậy mọi chuyện còn chưa xảy ra, cho dù là phải trả giá bằng cả sinh mệnh của nàng.

Huyền Dạ đưa tay sờ sờ đầu Tô Mộc, nhẹ giọng nói: "Không có việc gì liền tốt, có chuyện gì nhất định phải cùng sư huynh nói." Nếu nàng đã không muốn nói, hẳn cũng không tiếp qua hỏi.

Tô Mộc liên tục đáp, tiếp theo đưa mắt nhìn sang sân bãi.

Hôm nay, sư phụ nàng vẫn như cũ không ở đây, chủ yếu đang làm gì, Tô Mộc tự nhiên là không biết được, nàng vốn định đi qua hỏi thăm một chút, nhưng lại cảm thấy làm như thế quá đường đột liền thôi. Nàng lo lắng là Minh Uyên vạn nhất vì nữ chủ luyện cái loại linh căn đan được, đó mới là mục đích của nàng.

Bên trong sân

Cả người Vân Chi Hề hết sức chăm chú, toàn tâm đi vào trận, không thèm để ý người bên ngoài đang nghị luận về nàng ấy, bởi vì trong đầu nàng ấy có người ồn ào khiến nó muốn nổ tung.

"Tiểu cô nương, uy uy, người đá sai chỗ!"

"Uy, tiểu cô nương, bên trong này phải dùng bí quyết huyền vân."

"Tiểu cô nương..."

Còn chưa nói hết, liền bị Vân Chi Hề lạnh lùng nói: "Câm miệng."

Vừa nói liền đem thần thức của mình cảm quan, thế giới bỗng chốc liền an tĩnh lại, bắt đầu tập trung tinh thần an tâm vào trận đấu, nàng ấy vốn cho là ở trong trường thi đấu, người kia có thể giúp giúp nàng, giúp là giúp được đấy, chỉ là quá om sòm.

Chọc cho đệ tử đối diện nàng về mặt khó hiểu, không lí giải được, hẳn rõ ràng không có nói chuyện a.

Khi hẳn ngây người một cái, liền bị Vân Chi Hề dùng bí quyết thanh mưa làm cho bắn ra ngoài.

Vân Chi Hề thấy hẳn khẽ cúi mình vái chào, kết thúc trận đấu. Giương mắt nhìn hướng trên khán đài, liền thoáng nhìn Tô Mộc hướng về mình cười dịu dàng phát phát tay, tiếp theo lại cảm nhận được địch ý đến từ bốn phương tám hướng.

Nàng ấy không khỏi cười một tiếng, tâm tình của thân thể này còn ở đây, hảo cảm đối với Tô Mộc là còn ở đây, thế cho nên nàng ấy bây giờ đối với Tô Mộc cũng là tương đối có cảm tình, mà sư huynh nhà mình không phải là người lương thiện, mặc dù khí chất như ngọc, chỉ là ánh mắt nhìn về phía nàng ấy lúc nào cũng lạnh lùng, dường như nghĩ nàng ấy muốn cướp vật gì đó của hẳn vậy.

Nghĩ đến đây, nàng ấy cũng nhìn lại Tô Mộc phát phát tay. Thành công trông thấy sư huynh nhà mình đen mặt, nàng ấy nghĩ, sư huynh nhà mình a, để ý nhất chính là sự tỷ của mình.

Mỹ nhân cười một tiếng, kinh động người người.

Ánh mắt khác nhau nhìn về phía nàng ấy, trong đó có ánh mắt của nữ tử thanh y làm cho nàng ấy vô cùng chán ghét, đáy mắt lóe qua một tia tối tăm, nàng ấy sớm muộn sẽ vì chủ nhân thân thể này mà báo thù, nàng ấy còn muốn bảo vệ người kia, nàng ấy cũng tất nhiên dốc sức.

- - - -

Trận đấu mấy ngày nay cũng trôi qua được một thời gia, danh tiếng của Vân Chi Hề chính thức vang xa độ nóng còn chưa giảm, về chuyện của Vân Chi Hề, mọi người nói đến bản thân có mất như mù, hơn thế nữa mới thấy Văn Điện vô cùng thần bí, bí hiểm.

Tô Mộc đem tin tức của Vân Chi Hề báo cho sư phụ nhà mình, trong mơ hồ đem chuyện cuốn tịch của Vân Chi Hề lấy một loại phương Pháp cực kỳ mờ mịt tiết lộ cho Minh Uyên, hy vọng hẳn không cần làm chuyện điên rồ.

Thấy Minh Uyên không có phản ứng, Tô Mộc nghĩ thầm, cái này là biết rồi hay vẫn là không biết a? Thật sự là gấp chết người, không nên a, sư phụ nhà mình cũng không đến trình độ ngu ngốc kia a!

"Ta biết rồi, con đi về trước đi."

Minh Uyên lúc này mới mở miệng hồi đáp, đôi môi yếu ớt không có chút máu, làm nổi bật lên màu da càng thêm trắng nõn.

"Vâng, đệ tử lui trước."

Nói xong, Tô Mộc liền định lui ra, nhắc chân trong chớp mắt thấy đáng về kia, bên trong đầu óc chợt lóe qua một cái ý nghĩ, đợi chút, yếu ớt không có chút máu? Lập tức khiến chân Tô Mộc bỏ xuống, lẽ nào?

Một cái ý nghĩ hình thành ở trong lòng Tô Mộc, trong lúc nhất thời lan tràn đến toàn thân, tứ chi.

Hẳn vẫn là làm như thế nào sao?

"Sư phụ, thân thể ngài có chỗ không khỏe?" Tô Mộc giương mắt kiên định nhìn qua Minh Uyên, rõ ràng là câu hỏi lại bị Tô Mộc nói thành câu khẳng định.

"..." Minh Uyên nhẹ giọng thờ dài nói, chính mình vẫn là không thể gạt được đồ đệ nhà mình, nhưng cũng chỉ có thể liều chống đỡ.

"Vi sư không có việc gì, Mộc nhi, cái bình thuốc này, con liền chuyển giao cho sư muội của con đi."

Tô Mộc tiến lên tiếp nhận bình thuốc, vừa nhìn, liền ngẩng đầu. Nàng kinh ngạc nhìn qua Minh Uyên, rất lâu mới tìm lấy lại thanh âm, gian nan mở miệng nói: "Sư phụ người..."

Có một số việc, ở đầu óc người nghĩ tới một vạn loại kết quả, nhưng là một khi chuyện thật phát sinh, người vẫn sẽ cảm thấy khiếp sợ, khó có thể tiếp nhận.

"Mộc nhi, chuyện này là vì sư thiếu nàng."

Chỉ là không biết thiếu năng cái gì?

Hơi thở Minh Uyên mong manh nói ra, lập tức liền khoát tay áo, ý bảo Tô Mộc lui ra.

Tô Mộc âm thầm thở dài, cáo từ trở về đi.

Tất cả vẫn xảy ra, trong dự liệu, tình lý bên ngoài. Xem ra chuyện Minh Uyên để cho Vân Chi Hề có nơi nương thân hẳn là còn có ẩn tình, thật sự là bỏ không xong còn thêm loạn.

Tô Mộc ngồi ở tiền hạc, vuốt vuốt huyết Thái dương muốn giảm đau đớn một chút, chuyên theo nhau mà đến tất cả đường như đã thoát ly khỏi khống chế của nàng, xem ra nàng đã an nhàn quá lâu.

Bên trong túi gấm là bình thuốc của Minh Uyên đưa cho, khiến Tô Mộc hơi khát nước, cảm thấy vật này cầm vào phồng tay.

Rất tốt, bộ dáng hiện tại này của Minh Uyên, như vậy cũng có thể nói rằng thời gian đại chiến với Ma tộc cũng không xa.

Nhưng là vì cái gì a?

Là ai?

Cái ý niệm này liên tục quanh quẩn ở trong lòng Tô Mộc, nhưng nàng cũng không có thời gian mè nheo, chỉ có thể đi chỗ thư các xem một chút có phương pháp gì để Minh Uyên khôi phục khôi.

Nghĩ đến đây, tăng nhanh tốc độ tiền hạc trở lại trong ngọn núi.

- - - -

Đem bình thuốc đưa cho Vân Chi Hề, sau đó Tô Mộc liền vội vã rời đi, chạy tới thư các, hiện tại cấp bách, một chút thời gian cũng muốn lợi dụng, trước nàng quá mức tự tin, cảm thấy nhất định có thể ngăn cản nữ chủ xuyên đến, bây giờ nhìn lại người tính không bằng trời tính. Không phải là mọi chuyện cũng như ý, hiện tại muốn bắt đầu thật tốt chuẩn bị một phen, thừa dịp những thời gian này.

Minh Uyên xem như một vị trưởng lão phái Thương Dương tu vi, đến nay đến không có ai biết tu vi hắn, thấy máu của người có tu vi này trân quý cỡ nào.

Mà nếu như Minh Uyên không ở suy yếu kỳ mà nói, cũng sẽ không khiến người ta có cơ hội có thể lợi dụng, mà các trưởng lão khác cũng không lọt vào trận pháp mà bị cản trở, bây giờ nhìn lại, Minh Uyên có thể nói là người trọng yếu nhất, một cái nhân tố mấu chốt nhất.

"Mộc nhi, muội như thế này là muốn đi đâu?"

Huyền Dạ thấy cảnh tượng Tô Mộc vội vã đi qua mình, còn không chào hỏi, sinh lòng bất mãn, liền kéo tay Tô Mộc, dò hỏi.

"Thư các."

"Vừa hay trùng hợp, sư huynh cũng muốn đi qua đó." Huyền Dạ nói xạo thật sự là hạ bút thành văn, mặt không đỏ tim không đập.

Tô Mộc: Gạt người, rõ ràng huynh đang đi ngược đường với muội)

Tô Mộc là một vẻ tin người ta mới là kẻ đần độn mà nhìn Huyền Dạ, nhưng Huyền Dạ kia chẳng biết lúc nào luyện thành da mặt dày, một chút cũng không quan tâm ánh mắt Tô Mộc, trực tiếp đi qua kéo tay Tô Mộc, mang nàng đi thư các.

Thư các không phải là ai cũng có thể vào, Tô Mộc với Huyền Dạ có đặc quyền, ai bảo bọn họ có sự phụ thích sủng đồ đệ đâu!

Trong thư các

Tô Mộc lập tức đi lật sách, mà Huyền Dạ hiếm khi thấy sự nghiêm túc của Tô Mộc, cũng không đi phiền nàng, bản thân cũng đi tìm cuốn bí tịch kiếm pháp tùy ý lật lên.

Lúc này Tô Mộc hoàn toàn tập trung đọc sách, không biết sao có một ánh mắt nóng rực luôn nhìn nàng, nàng nhàn lên đôi mi thanh tú, bắt đầu dĩ năng trán, ngẩng đầu chuẩn bị nói Huyền Dạ.

Kết quả vừa ngẩng đầu mới thấy khoảng cách hai người chỉ cách một cánh tay, ánh mắt kia chăm chú nhìn nàng, Tô Mộc đành phải nhìn bốn phía, trong miệng áp ứng nói: "Sư huynh, huynh có thể hay không..."

Tô Mộc còn chưa nói hết, liền bị Huyền Dạ dùng miệng chặn lại.

Một tay Huyền Dạ xoa đầu Tô Mộc, năm ngón tay luồn vào mái tóc mềm mại, sít sao đè lại đầu Tô Mộc, làm cho nàng không có cách nào nhúc nhích.

Đầu lưỡi khẽ liếm môi anh đào của Tô Mộc, thật giống như ở nhấp nháy mỹ vị thạch hoa quả tròn mịn nhắn nhụy, một góc cũng không buông tha, giống

như dụ hoặc lấy Tô Mộc, tiếp theo, đầu lưỡi mạnh mẽ cạy hàm răng Tô Mộc ra, duỗi, dẫn dụ cái lưỡi Tô Mộc tới cùng múa, quét nhẹ mỗi một chỗ trong miệng Tô Mộc hút lấy mật ngọt ngào, khiến cho nàng khẽ ngẩng đầu lên.

Cho đến Tô Mộc không thở nổi, Huyền Dạ mới buông tha nàng, hai người trong lúc đó còn kéo ra tơ bạc ái muội, Tô Mộc tựa đầu ở ngực Huyền Dạ một chút một chút được thở phì phò, bởi vì kỹ thuật của Huyền Dạ quá tốt, hiện tại toàn thân Tô Mộc mềm mại vô lực, như vậy cũng tiện nghi cho Huyền Dạ, cúi đầu, đầu tựa vào trong gáy Tô Mộc cúi đầu nở nụ cười.

Giọng cười kia trầm thấp từ tính, vô cùng dễ nghe, hơi thở ấm áp phả vào trên mặt Tô Mộc, chọc cho nàng khẽ sợ run, nơi cổ chuyển sang màu đỏ mê người.

Tô Mộc còn ảo não, mà Huyền Dạ lại sung sướng cực kỳ.

Chỉ nghe thấy cách đó không xa truyền đến một giọng nữ: "Diệp sư tỷ."

Tác giả có lời muốn nói: đến muộn _ (๖" ∠) _

Còn có hai chương nữa sẽ kết thúc

- -

Thỉnh cầu xen văn án mới (xin người nói cho hần biết)

Văn án:

"Xin người nói cho hần biết "

"Ta yêu hần "

Chu diễn không phải nghĩ, thật tốt, quanh đi quẩn lại một vòng, nàng còn ở đây.

Lâm Thanh Vư: Ha ha! Người thế nào không ở núi đi!

Một chuyện xưa thâm mến, hy vọng các nàng thích.

Lăn lộn, thỉnh cầu cất giữ ~ a a a

Đồng đồng là văn án _ (๖" ∠) _

Edit::→ → đoạn trên chắc là của truyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thỉnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Thế giới VI: Sư huynh, thỉnh cầu đụng ngã 12

Edit+ beta: Linhlady

"Diệp sư tỷ."

Nghe được giọng nói này, Tô Mộc hoảng hốt, vội giãy giụa rời khỏi ôm ấp của Huyền Dạ, nhưng lại hần nắm chặt không buông, Tô Mộc ngẩng đầu trừng mắt liếc hần một cái, ý bảo có người ở đây.

Bị Tô Mộc trừng mắt, Huyền Dạ không vội ngược lại cười, nhìn Tô Mộc môi ướt át, một bộ bị người □□ ừng đó, không khỏi vươn lên trước hôn một cái, lập tức giải thích: "Huynh bày kết giới, các nàng không nhìn thấy."

Lúc này Tô Mộc mới thấy yên tâm, nhưng vẫn nắm thật chặt vạt áo trước ngực Huyền Dạ không buông, bởi vì vừa rồi lúc nàng đang đọc sách là ngồi dưới đất, cho nên hai người bọn họ cũng là ôm nhau mà ngồi.

Tựa đầu trên ngực Huyền Dạ, nghe tiếng tim đập sang sang mạnh mẽ của hần, không hiểu sao lại làm cho Tô Mộc có cảm giác an toàn, tiếp theo yên tĩnh không động, buông lỏng thể xác và tinh thần.

Chỉ nghe thấy cách đó không xa có giọng nói chuyện với nhau.

"Chuyện gì?" Diệp Băng Y lời nói lạnh nhạt.

"A, đừng lạnh lùng như vậy!"

Từ góc độ của Tô Mộc nhìn sang là một nữ tử mặc đạo bào màu vàng, là người của Phong Châu Điện, dáng người linh lung hấp dẫn, thấy không rõ khuôn mặt nữ tử kia, bất quá loáng thoáng có thể nghe giọng nói biết được, hiện tại nàng ta đại khái là cười dài.

Lời nói hoàng y nữ tử xoay chuyển, giọng nói không thay đổi, "Dù sao chúng ta cũng là người trên cùng một thuyền."

"Người đến cùng muốn nói cái gì?" Giọng nói Diệp Băng Y tăng thêm, tỏ ra một chút nôn nóng không kiên nhẫn, lắng nghe còn có một tia căng thẳng bất an.

"Diệp sư tỷ, chỉ muốn hỏi người có thể bắt đầu chưa?" Hoàng y nữ tử vẫn là một bộ cười dịu dàng.

Diệp Băng Y ngẩng nhìn bốn phía, phát hiện bốn bề vắng lặng, liền dẫn nhẹ một tiếng, đối kia nữ tử nhẹ gật đầu.

Tiếp theo, Diệp Băng Y liền rời đi trước.

Hoàng y nữ tử nhìn bóng lưng Diệp Băng Y đi xa cười nhạo một tiếng, cũng chậm rì rì rời đi chỗ đó.

Hai người đều là không có phát giác được Tô Mộc, Tô Mộc nghĩ có lẽ tu vi Huyền Dạ so với các nàng cao hơn, cho nên chỗ bố trí kết giới, các nàng cũng không cách nào phát giác.

Hơn nữa thư các không phải là người nào có thể vào, đương nhiên Diệp Băng Y là trực hệ đệ tử chương môn tự nhiên là có thể tiến, còn như cái hoàng y nữ tử kia, Tô Mộc suy tư rất lâu, ở trong đầu cũng tìm không ra một chút tin tức nào về nàng ta, ra đến không phải là đệ tử nội môn.

Nhưng mà, tại sao lại xuất hiện ở bên trong này? Hơn nữa nhìn thủ thư cũng không biết chỗ.

Nói đến đây lại không lý giải được, chuyện này Huyền Dạ cũng thấy trong đó cũng có chút ý vị sâu xa.

Tô Mộc ngẩng đầu cùng Huyền Dạ liếc mắt nhìn nhau, ý bảo hán kia bây giờ nên làm gì? Người nghe hiểu được lời nói của bọn họ sao?

Thoáng nhìn thần sắc Huyền Dạ ngưng trọng, Tô Mộc cảm thấy cảm thấy sự tình quả nhiên không tốt, trong đó có kỳ quái. Nghĩ tới đây Huyền Dạ sa vào suy tư thật sâu, nàng cũng không đi phiên hán, xoay người, cầm lấy quyển sách một bên vừa rồi bị rơi xuống, đầu tựa trên ngực Huyền Dạ, chậm rãi đọc từng trang.

Chỉ là Tô Mộc càng xem, ý tưởng trong đầu lại càng mông lung. Chỉ vì nàng còn đang suy nghĩ chuyện của Diệp Băng Y cùng hoàng y nữ tử kia.

Sư phụ, máu huyết, Ma tộc, Diệp Băng Y...

Đợi chút?! Diệp Băng Y mới là cái người phản bội kia sao?

Diệp Băng Y là đệ tử chương môn, mà chương môn lại là sư huynh Minh Uyên, căn cứ nội dung vở kịch mà nói, hán biết rõ chuyện Minh Uyên dùng máu huyết, còn nhớ ở kịch bản có một đoạn miêu tả, Diệp Băng Y hỏi thăm vì sao Minh Uyên không có đi xem tỷ thí trận thi đấu lớn, mà chương môn bởi vì là đồ đệ nhà mình mà không có lòng đề phòng, vô ý thức để lộ ra tin tức.

Hơn nữa trùng hợp là vào thời điểm này, Ma tộc đột kích.

Cho nên, Diệp Băng Y nàng ta...

Nghĩ đến đây, trong nội tâm Tô Mộc hoảng sợ, trong lúc nhất thời không biết nói ra sao. Nghĩ tới Diệp Băng Y đối nguyên chủ chán ghét, chỉ là không có đoán được nàng ta lại còn tồn tại tâm tư này.

Vấn đề là cùng Ma tộc cấu kết, khó trách ở trong nội dung tác phẩm nàng ta ở trong lúc Ma tộc đại chiến sau đó liền không thấy bóng dáng, cũng không có người truy cứu.

Lại không nghĩ tới là nàng ta! Nghĩ đến, nàng vội vàng muốn đi thông báo để bọn họ biết đường chuẩn bị trước, nhưng là ai sẽ tin nàng? Lời nói tùy tiện như thế, ngược lại chính mình càng thêm khả nghi.

Lông mày Tô Mộc sít sao nhíu lại, nàng nên làm như thế nào để báo cho bọn họ?

- - - -

Hôm đó sau khi cùng Huyền Dạ tách ra, sau đó Tô Mộc cũng không còn có gặp qua hán, cũng không rõ ràng lắm hán đang bận rộn cái gì! Chỉ rõ ràng nhất được là cảm giác được gần đây trong môn phái, các đệ tử tăng cường tuần tra, cũng tăng cường cường độ huấn luyện.

Xem ra chuyện này là do Huyền Dạ làm.

"Sư tỷ."

Vân Chi Hề xem sư tỷ nhà mình đang ngăn người, không khỏi tiến lên lên tiếng gọi.

"Ừ? Như thế nào?" Tô Mộc bị giọng nói bên cạnh làm cho giật mình, quay đầu lại nhìn về phía Vân Chi Hề, khẽ mở môi anh đào nói.

"Không có việc gì, muội chỉ là muốn tìm sư tỷ nói một câu tạm biệt mà thôi."

"Tạm biệt? Muội muốn đi đâu?" Tô Mộc cả kinh, nàng tại sao không có nghĩ đến chuyện xảy ra lúc đó, nữ chủ không ở trên núi, mà chạy thoát một kiếp.

Vài ngày này nàng gấp rút tới sứt đầu mẻ trán, sớm đã đem nữ chủ ném lên chín tầng mây, chỉ trách chuyện máu huyết không hề tiến triển.

"Đi đây núi Linh Vân." Vân Chi Hề ngưng một cái, sợ Tô Mộc không yên tâm liền lại thêm một câu, "Muội đã nói qua với sư phụ! Sư phụ đồng ý."

"Sư phụ như thế nào có thể đồng ý với muội, chỗ đó quá nguy hiểm." Tô Mộc nghĩ thầm kia dãy núi Linh Vân thực nguy hiểm, ở chỗ đó nữ chủ cũng là trải qua độc nhất bá vương xà, thiếu chút nữa liền đem mình tính mạng nhét vào chỗ đó.

Huống chi, hiện tại phái Thương Dương so với ai khác đều cần nữ chủ ở đây hơn. Mọi chuyện sớm đã nghĩ thông suốt, tâm tình nguyên chủ còn sót lại trong thân thể này cũng không bất an như lúc trước, ngược lại bình tĩnh không ít.

"Sư tỷ, muội đã lớn."

Trong nội tâm Vân Chi Hề ám áp, biết rõ Tô Mộc này là đang quan tâm mình. Nhưng là mình lại luôn không có tiến bộ gì, như thế làm sao có thể bảo vệ người khác đây? Nếu như ngay cả chính mình cũng không có năng lực như vậy, trốn phía sau người khác sống cho qua ngày, không phải là điều chân chính nàng ấy muốn.

"Muội có năng lực bảo vệ mình, huống chi sư tỷ tâm ý muội đã quyết, tỷ cũng đừng khuyên muội nữa."

Thấy Vân Chi Hề vẻ mặt kiên định, Tô Mộc cũng không thể tránh được, đành phải mở miệng, lui một bước nói: "Vậy muội lại lưu một tháng, thật tốt sửa sang lại một phen, sư tỷ cũng chuẩn bị cho muội ít đồ."

"Được hay không?"

"Được rồi." Vân Chi Hề mắt thấy sư tỷ nhà mình đã lui một bước, chính mình cũng không có lý do gì để chối. Chi là người bên trong đầu thật sự âm ỉ.

"Sư tỷ của người lớn lên thật là xinh đẹp." Trong giọng nói tràn đầy là kinh hãi ao ước, "Chắc chắc chắc, khuôn mặt nhỏ nhắn hại nước hại dân, thật sự là cái yêu tinh nha!"

"Câm miệng, nói tiếp, xem ta như thế nào thu thập người." Vân Chi Hề nghe nói xong, sắc mặt lạnh lẽo, lạnh lùng nói.

"Tiểu quý, thật nhỏ mọn. Người nói chuyện cùng trưởng bối như thế sao." Trịnh Vũ nhếch miệng, bày tỏ bất mãn, nhưng là vẫn là an tĩnh lại, hẳn biết rõ nha đầu này đoán chừng là tức giận.

Vân Chi Hề hừ lạnh một tiếng, đối với nàng ấy mà nói, Tô Mộc chính là nghịch lân. Nàng ấy vừa đã thừa kế tất cả ký ức nguyên chủ, tự nhiên cũng đem Tô Mộc làm đối tượng bảo vệ trọng điểm.

"Làm sao vậy?" Tô Mộc nhìn thấy sắc mặt Vân Chi Hề không đúng, liền lên tiếng dò hỏi.

"A, không có việc gì. Sư tỷ không phải là có đồ muốn cho muội sao?" Vân Chi Hề tùy tiện tìm chuyện gì qua loa đánh trống lảng, nói sang chuyện khác.

"A, đúng đúng đúng."

Thấy Tô Mộc thành công bị lừa, mới nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, ở trong lòng trù trừ Trịnh Vũ một cái.

Thời gian ngày càng tới gần, Tô Mộc gấp đến độ tựa như kiến bò trên chảo lửa, xoay quanh, không biết làm sao.

Mất máu, không thể lấy lại được. Mà quá trình khôi phục công lực cũng rất chậm.

Cuối cùng, nên đến vẫn là đến.

"Minh Uyên a, thật sự là không nghĩ tới người còn có hôm nay, ha ha ha ha ha" nói xong, người kia còn ngửa mặt lên trời cười to.

"Từ Càng, người và ta nước giếng không phạm nước sông, vì sao hôm nay người như thế?" Nói, Minh Uyên còn ho ra máu nữa, Tô Mộc liền vội vàng tiến lên vịn lấy sư phụ nhà mình.

"Nước giếng không phạm nước sông? Trò cười, bốn trăm năm trước, sư phụ người không phải là nghĩ như thế." Người bị gọi là Từ Càng bẻ ngoài là

một nam tử tuần mỹ, lúc này sắc mặt lại vô cùng khó coi, vận vẹo không chịu nổi.

"Khụ khụ khụ." Minh Uyên khụ nói chuyện không rõ ràng lắm, không đợi hắn nói tiếp, lại bị cuốn vào vòng chém giết mới.

May mà lúc này Huyền Dạ không bị điên, nữ chủ còn ở đây. Nàng còn nhớ ngày đầu tiên đại chiến, các trưởng lão còn tinh lực dư thừa không thôi. Hơn nữa sớm vốn đã làm nhiều lần chuẩn bị, nhưng Ma tộc kia cũng đến có chuẩn bị.

Mà Minh Uyên cứng rắn tiếp, chiêu ma quân Tử Càng kia thành công đỡ được một chiêu, hơn nữa Tô Mộc phỏng đoán tu vi của ma quân kia so với sư phụ thì không chênh lệch nhiều lắm, không, khả năng muốn cao hơn một tầng.

Bằng không như thế nào khiến mấy vị trưởng lão cùng nhau bố trí trận pháp đâu!

Mà hiện tại Tô Mộc liền đứng ở bên cạnh sư phụ nhà mình, bảo vệ lấy hắn.

Một kiếm xuyên qua, máu tươi vẩy ra, Tô Mộc thiếu chút nữa muốn đem tất cả trong dạ dày phun ra, mặc dù trước đây hệ thống hồ nàng tham gia phụ bản đánh khủng long, nhưng mà ở trước mặt mình là người a.

Không để cho Tô Mộc nghĩ nhiều, người hết lần này tới lần kia đánh tới.

Cuối cùng, hai người thực lực tương đương, Ma tộc mất thấy không có kết quả liền rút lui trở về.

Tô Mộc kiếm cắm trên mặt đất, chống đỡ chính mình, mệt quá a! QAQ thể lực theo không kịp.

Trên thân kiếm máu tươi chảy ròng, chọc cho Tô Mộc vội vàng đem kiếm thu vào, mắt không thấy tâm không phiền.

"Sư phụ, người không có sao chứ?" Tô Mộc lập tức tiến lên vịn lấy Minh Uyên vừa mới cùng ma quân đại sát ba trăm hiệp, lúc này mới phát giác sư phụ nhà mình cường chế nâng cao tu vi.

Trong lòng cả kinh, vội vàng đi tìm Huyền Dạ ở trên núi kéo về đây, Vân Chi Hề theo đệ tử khác cùng nhau hỗ trợ.

"Sư phụ, ngài thật sự hồ đồ."

Cùng Huyền Dạ sửa sang xong sư phụ nhà mình, thừa dịp Huyền Dạ biến mất tìm vài trưởng lão thương lượng sự nghi, Tô Mộc này mới mở miệng nói.

"Cường chế nâng cao tu vi hậu quả, sư phụ cũng không phải không biết. Vì sao còn muốn làm như thế? Đệ tử mới biết thứ mà sư phụ lấy trước kia... Nguyên lai đúng là máu huyết, ngài có biết kia máu huyết trân quý a..."

Tô Mộc càng nói càng tức, ngược lại Minh Uyên lại cười, khó được cười một tiếng, thật giống như cuộn tranh họa chậm rãi chậm rãi mở ra, như đoá hoa sen trên tuyết son từ từ nở rộ.

"Mộc nhi, là vì sư không tốt."

Tô Mộc nhìn thấy Minh Uyên cười, trừng mắt liếc hắn một cái, liền không để ý đến hắn nữa, "Sư phụ nghỉ ngơi thật tốt, Mộc Nhi ở sau cửa, sư phụ có chuyện gì gọi một tiếng."

"Ừ."

Tiếp theo, Minh Uyên chậm rãi nhắm mắt lại, xem ra là mệt mỏi cực độ. Cũng may việc đầu tiên Huyền Dạ làm là bảo vệ tâm mạch Minh Uyên, hiện tại cũng không lo ngại, chỉ là...

Chao ôi, Tô Mộc vạn phần phiền muộn. Lúc đi ngang qua bàn của Minh Uyên, ngoài ý muốn thoáng nhìn hai chữ máu huyết, liền dừng lại bước chân, cảm giác Minh Uyên thật sự đã ngủ say, mới cầm lên tường tận xem xét.

Rất lâu, Tô Mộc mới hồi phục tinh thần.

Rũ mắt hạ con mắt, nghĩ thầm: Máu trong lòng sao? Dùng máu đổi máu sao? Không có phương pháp khác sao?

Tô Mộc lập tức trở lại gian phòng của mình, ngắm nhìn bốn phía, không có người. Đóng cửa lại, nhanh chóng bố trí một cái kết giới.

Nàng không muốn làm cho bất luận kẻ nào biết chuyện này, nàng biết rõ cho dù đang ở tình thế cấp bách, sư phụ với sư huynh cũng không cho nàng làm chuyện này, hơn nữa cả ngọn núi này, không có người so với nàng thích hợp hơn.

Máu trong lòng của một cái kim đan sĩ.

Chỉ là vì sao trong cuốn sách kia, vẽ vật chứa lại phải là một chai thuốc nhỏ. Mặc dù không lớn, nhưng là đó là máu trong lòng a, vốn là không nhiều.

Thiếu một phân liền thiếu một phân, về sau là không có nhiều.

Đang trong lúc Tô Mộc rời rằm, ngoài cửa liền truyền đến thanh âm: "Mộc nhi."

Tác giả có lời muốn nói: chuyện về sư huynh sắp kết thúc ~

--

Cái thế giới tiếp theo: Thủ lĩnh thú nhân

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Thế giới VI: Sư huynh, thỉnh cầu đụng ngã (END)

Edit: Linhlady

"Mộc nhi."

Giọng nói của Huyền Dạ ngoài cửa truyền vào, âm thanh này khiến cho Tô Mộc bỗng chốc hoảng hồn vội vàng đem mọi thứ mình chuẩn bị, một tia ý thức đều ném vào không gian túi giấu.

Lập tức, vội vội vàng vàng đi mở cánh cửa, "Sư huynh, huynh tìm muội có việc gì sao?"

Tô Mộc khôi phục bộ dáng bình thường cười dịu dàng, nhìn Huyền Dạ nói.

Không đợi Huyền Dạ mở miệng, Tô Mộc lại thêm một câu, "Sư huynh nếu là ở hỏi thăm về sư phụ thì huynh yên tâm sư phụ cũng không lo ngại, hiện tại đang nghỉ ngơi."

Tô Mộc dĩ nhiên là không có nói cho Huyền Dạ về chuyện kia của Minh Uyên, Huyền Dạ tất nhiên là không biết rõ, nàng cho rằng cũng không cần thiết nói cho Huyền Dạ, đỡ phải tăng thêm phiền não, chuyện này vẫn là tự nàng đi giải quyết đi.

"Sư phụ không có việc gì liên tốt, chỉ là sư huynh có một chuyện nhờ cậy." Sắc mặt Huyền Dạ ngưng trọng, thêm một tia nghiêm túc, khiến Tô Mộc cũng không khỏi thu hồi vẻ mặt tươi cười, nghiêm nghị.

"Chuyện gì?"

"Còn nhớ lúc huynh và muội ở trong thư các, sau đó gặp phải Diệp Băng Y không?" Nói đến đây, còn nhìn thoáng qua sắc mặt nhiễm lên ửng đỏ Tô Mộc, cười khẽ, tiếp theo nói ra: "Huynh hoài nghi chuyện lần này, Diệp Băng Y thoát không khỏi liên quan."

"Cho nên, sư muội cùng huynh đi một chuyến đến chỗ chương môn cùng các trưởng lão kia."

"Được." Tô Mộc khôi phục trạng thái bình thường, liên tục ứng.

Sau đó đi theo Huyền Dạ ra ngoài.

Dọc theo đường đi, Tô Mộc cũng được biết, thì ra sau khi ở thư các bắt gặp Diệp Băng Y, trong lòng Huyền Dạ cũng đã chôn mẫn mống hoài nghi, tiếp theo liền đi điều tra một phen, cũng báo cho các trưởng lão.

Nhưng khả năng là Diệp Băng Y quá cẩn thận, thế nhưng không có để lại chút sơ hở nào, không có có dấu vết nào.

Cho nên, Huyền Dạ thay đổi phương hướng. Bắt đầu điều tra từ hoàng y nữ tử kia, biết được nàng ta gần mấy tháng mới đến phái Thương Dương, bình thường cũng giống các đệ tử khác an phận thủ thường, cùng những người khác không khác, không hay nói chuyện, tính tình cũng tốt, người bên cạnh nàng ta đối với nàng ta không có gì để chê trách.

Nhưng chính người nhìn qua không có chút sơ hở, vẫn không thoát được Huyền Dạ tìm thấy dấu vết để lại, một lần vào đêm trăng tròn, hoàng y nữ tử kia thừa dịp bóng đêm, ở lúc mọi người ngủ say, vụng trộm trốn ra khỏi phái Thương Dương, đến chỗ trống của khu rừng nhìn cực kỳ bí ẩn, Huyền Dạ nhanh chóng theo sát phía sau, đã nhìn thấy một nam tử mặc trang phục màu đen nhìn hoàng y nữ tử gật đầu, trong miệng nhắc tới cái gì đó, một lát sau hai người liền biến mất ở tại chỗ.

Chuyện này cũng đã chứng thật suy đoán trong lòng của Huyền Dạ.

Cho nên lần này đi gặp các trưởng lão đây là vì Diệp Băng Y, hy vọng có thể từ trong miệng nàng ta có thể biết được tin tức về lần tiến công này của Ma tộc.

Từ chỗ các trưởng lão sau khi trở về, Tô Mộc cũng có chút tâm thần không yên, luôn cảm thấy quái quái chỗ nào đó, giống như có chuyện gì sắp xảy ra, làm cho nàng đứng ngồi không yên.

Hiện tại tất cả mọi chuyện đều thoát ly khỏi quỹ đạo của nội dung truyện rồi

Lần đại chiến ma tộc này hai bên thực lực tương đương nhau, vì sao rút lui cực nhanh? Vì sao vừa ra chiến mà ngay cả ma quân Từ Càng cũng lộ diện? Theo đạo lý không nên là tới khi then chốt mới xuất hiện sao? Mặc dù chuyện này giống trong nội dung vốn có, không sai, nhưng Tô Mộc lại luôn cảm thấy giống như bỏ sót cái gì.

Thời gian qua giác quan thứ sáu của nàng rất tốt, Tô Mộc bất an vẫn cảm thấy mình nên đi xem qua sự phụ nhà mình một cái, nàng vốn là chuẩn bị canh giữ ở cửa sự phụ, nhưng mà Minh Uyên lẠk cực tuyệt, muốn cho nàng nghỉ ngơi thật tốt, chuẩn bị nghênh đón đại chiến sau đó.

Nhìn qua sự phụ một cái, có như vậy mới có thể làm cho mình an tâm.

Ban đêm gió thu xào xạc, gió mát thổi tới, cuộn cuộn nổi lên một đồng lá rách, phát ra thanh âm "Sột soạt", ánh trăng mờ lung, soi xuống đất một mảng mờ lung, dị thường yên tĩnh.

Chốc chốc lại có một tốp đệ tử đi tuần tra, động tác rất nhẹ, mỗi người sắc ai nấy trên mặt mệt mỏi cũng không dám qua loa, hết thời gian này, bọn họ có thể thay ca, bọn họ nghỉ như thế.

Tô Mộc ngự kiếm, gia tăng tốc độ đến chỗ ở của Minh Uyên, nàng vốn muốn gọi cả sự huynh nhà mình đi cùng, nhưng vừa ra khỏi cửa nàng đã từ bỏ ý định này, hẳn đã đủ mệt mỏi, mình cũng không nên tới phiền hấn, đề hấn nghỉ ngơi thật tốt một chút đi.

Toàn bộ phái Thương Dương có một cái kết giới khổng lồ ở đây, không phải đệ tử bốn môn không có cách nào vào bên trong, cũng may mắn được như thế, bọn họ mới có thể nghỉ ngơi thật tốt, chỉ là không biết cái kết giới này còn có thể chống chịu được bao lâu.

Nghĩ đến đây, Tô Mộc tăng nhanh bước chân đến trước cửa Minh Uyên, mở cửa phòng, vừa nhìn vào bên trong, Minh Uyên đang ngồi xếp bằng ở trên giường, không việc gì. Nàng là mới nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, xem ra là nàng đa tâm, sự phụ không có việc gì liên lụy.

Minh Uyên nghe thấy tiếng vang liền mở mắt, chính là hơi thở mình quen thuộc, liền mở miệng nói: "Mộc nhi, muộn như thế, con như thế nào lại tới đây?"

"Đồ đệ cảm thấy có chút không yên lòng, cho nên muốn tới xem một chút." Tô Mộc thành thật trả lời, nếu không tại thời khắc như vậy căng thẳng, bản thân có một chút xú sai lầm, cũng có thể bị hoài nghi, vẫn nên thành thực thì hơn.

Minh Uyên nghe thấy Tô Mộc trả lời, lại cúi đầu nở nụ cười, chậm rãi mở miệng nói: "Vậy con vẫn là xem thường vì sự, vì sự dù gì cũng là sự phụ con, cho dù tính bị thương, tu vi kia vẫn như vậy, không có việc gì."

Chẳng biết tại sao, càng như vậy, Tô Mộc phát giác sự phụ nhà mình gần đây tâm tình phong phú không ít, cảm thấy cảm thấy kinh ngạc, nhưng là cũng không lộ ra trên mặt.

Còn có một chuyện, đề ở trong lòng Tô Mộc rất lâu, đó chính là về chuyện của nữ chủ, nàng sợ Minh Uyên vẫn giống như trong nội dung truyện đối với nữ chủ tình cảm ái muội không rõ, thật ra chỉ cần Minh Uyên không có giống như vậy, như vậy con đường tương lai bọn họ cũng sẽ không có cái gì dấy dưng với nhau, ít nhất chuyện này có thể làm cho bọn họ trôi qua an ổn một chút.

Nguyên chủ cầu được không phải là chút ít này sao?

Vì vậy, Tô Mộc thăm dò mở miệng nói: "Sự phụ, người cảm thấy sự muội gần đây luyện tập kiếm pháp tốt không?"

"Rất tốt, bất quá so với các người lúc trước vẫn là kém xa, nàng còn cần một phen tôi luyện." Ngữ điệu Minh Uyên bình thản, không có một tia phạm phùng, như là đang nói chuyện nhà bình thường.

Tô Mộc thấy ánh mắt hấn trong trẻo, không có trộn lẫn tình cảm không nên có, nói tới nàng ấy thái độ tựa như nói cái đồ đệ khác, không có cái gì dị thường, cái này khiến Tô Mộc hơi yên lòng một chút.

Sau đó hướng Minh Uyên cáo từ.

Tô Mộc đóng kín cửa, gió lạnh vù vù thổi qua làm cho nàng cảm thấy tỉnh táo hết bối rồi hoàn toàn, vì vậy liền thuận đường đến, chậm chạp trở về.

Đột nhiên một cái bóng đen từ bầu trời xẹt qua, người kia thủ nhanh nhẹn cực nhanh, thật giống như một con gió thổi qua, trông thấy phương hướng bóng đen kia đi, Tô Mộc thăm kếu không tốt, cái hướng kia là đi chỗ Minh Uyên.

Không để cho Tô Mộc nghĩ nhiều, nàng lập tức sử dụng thuật phi hành đuổi kịp, gia tăng tốc độ, quăng nhiều cái phù, mới đuổi theo được người kia.

"Người là người phương nào?" Tô Mộc lạnh lùng nói.

Người kia không nói lời nào, lập tức hướng Tô Mộc động thủ. Một cước hướng Tô Mộc đá vào, Tô Mộc né tránh, rút ra vũ khí bản mạng của bản thân

- - roi, hướng tới người kia quăng đi, vù vù rung động, thấy được nếu như bị quất trúng, sẽ có bao nhiêu đau nhức, khẳng định là trầy da sứt thịt.

Hai người đánh vài hiệp, chẳng phân biệt được sàn sàn nhau.

Tô Mộc một cái roi đi qua, người kia bị đau, vũ khí bị roi trên mặt đất, Tô Mộc mượn cơ hội cuốn lấy cổ tay của người kia, đem kéo vào, nhích lại gần mình, muốn nhìn một chút là người phương nào, không ngờ người kia, một cái chưởng đánh tới, Tô Mộc trốn không kịp, cứng rắn thu một chưởng kia, lui nhiều bước, chỉ cảm thấy cổ họng có cổ rì sắt vị, Tô Mộc nhanh chóng đổi điểm huyết đạo của mình, cảm giác kia mới khó khăn lắm dừng lại, chỉ là vị rì sắt ở cổ họng tràn ra khỏi miệng.

Hai người động tác đại, kinh động người tuần tra cùng đệ tử khác cũng ào ào vây quanh lại đây, người kia thấy tình huống không tốt, một không địch lại nhiều người, ném một quả đạn khói liền nhanh chóng rời đi.

"Tô sư thúc, người không có sao chứ?" Một người đệ tử bỗng chốc liền nhận ra Tô Mộc, liền mở miệng hỏi.

"Không có việc gì." Tô Mộc đem máu cứng rắn nuốt trở về, "Gia tăng tuần tra, người kia đoán chừng là sẽ lại đến, nhưng cũng nên cẩn thận làm việc, phải một cái người đi tới chỗ các trưởng lão nói một chút."

Dẫn dò xong sự tình Tô Mộc, liền rời đi, vừa rồi một chưởng kia, hắc y nhân kia nhưng là dùng mười phần công lực, Tô Mộc cảm thấy hiện tại năng ngực còn thấy đau nhức đây! Còn may năng bảo vệ tâm mạch.

Trở lại gian phòng của mình, Tô Mộc lập tức ăn viên hộ tâm cùng đan dược trị liệu, nhưng mà cái này chỉ trị được phần ngọn không trị được phần gốc, trong khoảng thời gian ngắn hẳn là không có cách nào khôi phục lại được.

Tô Mộc cảm giác đã tốt hơn, lấy ra đồ đã chuẩn bị trước là một bình thuốc và dao găm.

Trong mỗi điện đều có hai cái phòng dùng để luyện đan, Văn Điện ít người nên chỉ có một cái, cách gian phòng Tô Mộc không xa, việc này không nên chậm trễ, năng một khắc cũng không dừng đi đến phòng luyện đan, lấy được liệu năng đã chuẩn bị tốt trước đó ra.

Từng bước từng bước ném vào, còn tất cả làm xong bước đầu.

Máu trong lòng của năng.

Tô Mộc kéo y phục ra, che lại cảm giác đau của bản thân, bảo vệ tâm mạch, tay cầm dao găm, có chút run run, nhưng là động tác không có chút do dự chút nào, cắm vào.

Liền lập tức cầm lấy bình thuốc lên, sắc mặt bỗng chốc liền yếu ớt không có chút máu, mặc dù không có cảm giác đau, nhưng là Tô Mộc còn rõ ràng nhất cảm giác được thể lực trời của mình trôi đi.

Đã đây, sau đó Tô Mộc lập tức điểm huyết cầm máu, ăn vài viên đan dược bổ huyết ích khí.

Không kịp băng bó, Tô Mộc tay càng không ngừng đem máu rót vào bên trong, ở trong quá trình luyện chế, Tô Mộc mới rảnh rỗi băng bó vết thương của mình một chút.

Vài canh giờ sau, sắc trời chuyển sáng.

"Cuối cùng cũng xong." Tô Mộc một đêm chưa ngủ, rất sợ một chút sai lầm sẽ luyện hư dược, hiện tại tốt lắm, tất nhiên sẽ vui mừng, bao nhiêu cố gắng cuối cùng không có uổng phí, trong lúc nhất thời vui mừng như sóng mây.

Cẩn thận lấy đan dược ra, hoàn hảo, bỏ vào trong lòng, liền lung la lung lay, choáng váng đi về gian phòng của mình, năng duỗi tay vuốt vuốt huyết thái dương, trước tiên nghỉ ngơi một chút đi.

Vừa nằm xuống giường Tô Mộc đã chìm vào giấc ngủ, mà lần nữa khi tỉnh lại, năng là bị đau nhức mà tỉnh, bởi vì cảm giác đau vài canh giờ sau đó sẽ tự động biến mất.

Đau đến Tô Mộc vô ý thức cuộn tròn thân thể, duỗi tay đến đầu giường với tay vào ngăn tủ lấy vài viên thuốc bắt đầu ăn, đau đón theo tác dụng của thuốc giảm bớt không ít, năng chỉ là không có nghĩ đến lại đau như thế.

Năng dùng công lực chữa trị miệng vết thương vỡ ra, nhưng gốc vác của nó thì không có cách nào chữa trị, chỉ có thể lẳng lặng dưỡng, nhưng bây giờ thời gian không cho phép năng nghỉ ngơi.

"Sư tỷ!"

Ngoài cửa truyền tới giọng nói của Vân Chi Hề.

Tô Mộc cố nén khó chịu, đến trước gương nhìn mình một cái, thấy người trong gương bộ dáng tái nhợt, yếu ớt, cầm lấy son thoa lên môi, còn dùng sức bóp khuôn mặt mình một cái, mặt bỗng chốc liền đỏ lên, nhìn qua xinh đẹp giống như lúc bình thường.

Phong bế huyết đạo giảm cảm giác đau đớn, lập tức mở cửa.

"Tiểu Hề a! Có chuyện gì sao?." Tô Mộc nâng cao giọng lên, để che giấu suy yếu mang đến khó chịu.

"Sur tỷ mau, Ma tộc kia lại tới đây." Vân Chi Hề trông thấy Tô Mộc mở cửa liền lập tức nói ra.

"Sur huynh đâu!" Tô Mộc vô ý thức đáp.

"Sur huynh đã đi trước đón địch, huynh ấy thấy tỷ quá mệt mỏi nên không gọi. Chỉ là chẳng biết tại sao Ma tộc hôm nay nhân số so với hôm qua còn nhiều hơn, cho nên sư tỷ..."

"Tỷ biết rồi." Tô Mộc cắt đứt lời nói Vân Chi Hề, về mặt thần sắc ngưng trọng đi theo Vân Chi Hề.

"Đúng rồi, sư phụ đâu!"

"Sư phụ đã ở kia."

Tô Mộc biết được đáp án, nghĩ tới vừa vặn, đợi lát nữa đem viên thuốc đưa cho sư phụ, mùi máu đã bị nàng làm biết mất, bây giờ nhìn qua cũng chỉ giống như một viên thuốc bổ bình thường.

Đi đến đang trước mặt Minh Uyên đang đối phó ma tộc, vừa đánh bên cạnh vừa nhìn hắn nói: "Sư phụ, đây là đan dược hôn qua đệ tử luyện một buổi tới, có thể tạm thời khôi phục tu vi, con biết thuốc kia của người đã hết, con học theo, luyện một viên."

Nói xong, Tô Mộc quăng một chai thuốc cho Minh Uyên, thấy Minh Uyên không có hoài nghi liền nuốt vào mới khẽ yên lòng, chuyên tâm đối phó Ma tộc trước mắt.

Vừa nuốt thuốc Tô Mộc đưa, mới cho vào miệng đã tan, tiếp theo có một dòng nước ấm thuận cổ họng đến toàn bộ lồng ngực, cảm giác cả người trước bị thương cũng tốt lên, tu vi tăng mạnh, chuyện này cũng làm cho Minh Uyên kinh ngạc, chỉ là tình huống trước mắt khiến hắn đề xuống nghỉ vẫn trong lòng.

Cảm nhận được biến hóa Tô Mộc cười thầm, có hiệu quả.

Tô Mộc cảm giác mình đã đánh vài thế kỷ, đau đớn trên người hồn nhiên không biết, tâm sức lao lực quá độ không thôi.

Ma tộc đối diện đột nhiên quăng một roi tới, Tô Mộc nhìn qua thấy một tu sĩ ma tộc trúc cơ kì ở sau lưng Vân Chi Hề dự định đánh lên nàng ấy, Tô Mộc không có nghĩ nhiều, dùng hết khí lực toàn thân chạy tới chỗ đó, một cái roi khác kéo ma tộc một cái, hắn tựa hồ biết ý đồ Tô Mộc, liền dùng hết tu vi nắm thật chặt roi không buông.

Trong đầu nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng mà thân thể ra quyết tâm thay Vân Chi Hề ngăn cản một cái.

Trong lúc nhất thời, kịch liệt đau đớn từ toàn thân bên trong lưu chuyển, đau đến mức ép nàng không thở nổi.

Mà Vân Chi Hề phát giác sau lưng không đúng, vừa quay đầu đã nhìn thấy sư tỷ nhà mình đổ ở trước mặt mình, cái người bản thân luôn miệng muốn bảo vệ, lại vì cứu mình mà...

Nghĩ tới đây, trong lồng ngực Vân Chi Hề cũng bắt đầu thương xót, dùng sức giết người kia, nhanh chóng đến trước mặt Tô Mộc, đỡ nàng dậy, lại bị Tô Mộc nắm chặt tà áo.

Chỉ nghe thấy nàng nói ra: "Tiểu Hề, đáp ứng tỷ. Muội nhất định phải bài vệ sư phụ với sư huynh, đáp ứng tỷ!"

Trông thấy Vân Chi Hề gật đầu, Tô Mộc lúc này mới yên lòng lại nói tiếp: "Tiểu Hề, sư tỷ không có biện pháp lại chiếu cố muội, muội phải sống thật tốt, biết không? Tiểu Hề nhà chúng ta là tuyệt nhất, đừng khóc, Tiểu Hề."

Tô Mộc duỗi tay xoa xoa nước mắt Vân Chi Hề liền tiếp roi xuống.

Sau đó, Tô Mộc nhìn qua chỗ Huyền Dạ, hai người hình như có cảm ứng, Huyền Dạ quay đầu nhìn lại muốn nở một nụ cười ấm áp, lập tức tròn mắt muốn nứt ra, hướng tới phương hướng Tô Mộc chạy tới.

Tô Mộc nhìn Huyền Dạ cười xong liền mất đi ý thức, chỉ nhớ rõ loáng thoáng nghe thấy có người đang liều mạng gọi nàng.

Trong đầu chỉ có giọng nói của hệ thống.

"Nhiệm vụ hoàn thành."

Tác giả có lời muốn nói: chuyện sư huynh đã kết thúc~

Tác giả ngu xuẩn cần phải cẩn thận suy nghĩ như thế nào để bảo vệ a.

Tô Mộc vừa về đến không gian hệ thống, cảm giác đau đớn trên người đã biến mất không còn, chuyện này làm cho nàng cũng có chút ít không thích ứng, cũng may cũng không lâu lắm liền khôi phục bình thường.

Lúc này, từ trên ghế salon truyền đến giọng nói của hệ thống: "Tô Tô, chuẩn bị xong chưa?"

"Ừ."

Tô Mộc tự nhiên biết hệ thống nói là cái gì, đối với chuyện này mà nói, đây mới là kết quả tốt nhất, không phải sao?

Như cũ sau khi tiêu trừ tình cảm, sau đó cô đi tắm rửa, nằm trong bồn tắm ngâm mình, có lẽ độ ẩm vừa phải, buồn ngủ ngái càng nặng nề, cũng không lâu lắm, trong phòng tắm yên tĩnh vang lên tiếng hít thở đều đều.

Hệ thống cũng biết Tô Mộc mệt chết, cho nên biết ý ở trên ghế sofa vờn cuộn len, quả nhiên là bản tính, ủa mèo, cho dù hệ thống không bao giờ thừa nhận, nhưng cứ nhìn thấy cuộn len trong tâm liền ngứa ngứa, nhìn không được đi cào, chuyện này cũng không gì đáng trách.

Thật ra tiêu trừ tình cảm không bằng là nói cất giữ lại, Tô Mộc đúng là có chỗ giữ lại, ai biết về sau có thể dùng đến hay không!

Tô Mộc tỉnh lại lần nữa là bị lạnh mà tỉnh, thì ra là ngủ quên, trong bồn tắm nước sớm đã nguội lạnh, cô liếc qua nước, tay vịn ở một bên, chống đỡ thân thể đứng lên, tiếp theo như rồng mây, bất mãn nhìn nhìn làn da ngâm nước lâu mà nhăn lại.

Cầm lấy khăn tắm treo ở một bên vậy lại, ở trong phòng tắm sửa sang lại, đã nhìn thấy hệ thống đem len sợi làm cho bên trong gian phòng khắp nơi đều là sợi len.

Tô Mộc hít một hơi thật sâu, bình phục tâm tình chuẩn bị tức giận, cường chế nuốt lại lời nói sắp nói ra, sau đó đầu cũng không quay lại, im lặng không lên tiếng thu dọn gian phòng.

Tô Mộc: Thật sự là tức chết.)

Mà hệ thống tựa hồ cảm giác được áp suất thấp đến từ Tô Mộc trên người, lập tức thu hồi móng vuốt, về mặt nhu thuận ngồi dưới đất, mềm mại mạnh mẽ nhìn Tô Mộc, âm thanh đến ngọt ngào kêu lên: "Meo meo ~ "

Tô Mộc nhẹ nhàng liếc về hệ thống một cái, hừ lạnh một tiếng, sau đó liền lấy ra cây chổi đem rác rưởi quét đi, thật ra tức giận đã tiêu tán hơn phân nửa.

Về mặt hệ thống đáng thương ôm cuộn len lăn qua lăn lại, trong lòng lại nói, mình vẫn là già vờ già vịt đi, như vậy lại tỏ ra thành ý lắm rồi, chiều này đối với người thích mềm không thích cứng giống Tô Mộc mà nói đúng là dùng trăm lần không ngán.

May mắn Tô Mộc không có thuật đọc tâm, nếu không nếu như bị biết được hệ thống nghĩ như thế, sớm liền nắm lấy cây chổi trên tay đem nó quét ra cửa.

"Đi thôi." Sửa sang xong gian phòng, Tô Mộc nói với hệ thống, làm thủ thế, hệ thống hiểu rõ, lập tức vài bước nhảy vào lòng Tô Mộc.

- -

Tô Mộc đi đến tu tiên giới đã là bảy năm sau, bảy năm đối với thế giới tu tiên chẳng qua cũng là một cái chớp mắt mà thôi, không chút nào để ý.

"Này bao giờ muội muốn đến khu rừng kia? Huynh đi với muội." Một giọng nói nam nhân từ tính ấm áp như ánh mặt trời cái ánh mặt trời cách Tô Mộc không tới một bàn vang lên, người tu tiên thánh lực vô cùng tốt, Tô Mộc hiển nhiên cũng thừa kế ưu điểm của thân thể này.

"Không vội. Chờ độ tuổi trên người sư huynh hết đã." Tiếp theo, một giọng nói dễ nghe như chim hoàng oanh vang lên mang theo vui vẻ, đã mất đi sự ngây thơ mang theo vài phần thành thực.

Tô Mộc cảm thấy cả kinh, giọng nói này thật quen tai, khẽ nghiêng đầu nghĩ coi trộm một chút xem có phải là người mình đang nghĩ tới hay không.

Quả nhiên. Chứng thật ý tưởng trong lòng Tô Mộc quay đầu lại, Vân Chi Hề n giống như lớn lên không ít, mất đi sự ngây thơ, toàn thân phát ra vẻ thanh thực nữ tính, giờ tay nhắc chân gian đều là hơi thở mê người, phối hợp khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành tình xảo kia, khiến người ta không khỏi cảm thấy vui vật.

Cũng khó trách trong mắt nam tử bên cạnh si mê, nhưng điều làm cho Tô Mộc tò mò là lẽ ra giờ này hậu cung của nữ chủ phải có không ít người mới phải, tại sao lại mới có một người, lẽ nào do nàng tạo ra hiệu ứng hồ điệp mất đi không ít người?

"Lại là hần, sư huynh của huynh thật sự là cả ngày hướng những địa phương nguy hiểm chạy đi, mỗi lần làm cho toàn thân đều là vết thương, mỗi lần đều là muội thay hần chùi dít, thật không hiểu nổi hần đến cùng là nghĩ như thế nào?" Nam tử bất mãn oán hận nói, bất quá khả năng là sợ nữ tử tức giận, thanh âm cũng nhỏ không ít.

Lúc này, đầy mặt nữ tử tối sầm lại, lập tức liền nhìn nam tử gương nét mặt tươi cười, chậm chạp hồi đáp:

"Đó là do muội đã đồng ý với sư tỷ, muốn muội chiều cố sư huynh thật tốt." Nói xong, nữ tử cầm ly trà trong tay uống một hơi cạn sạch, sau đó cúi đầu ăn bánh băng đa, im lặng không lên tiếng.

Nam tử thấy nữ tử nhắc tới sư tỷ nàng, lập tức chuyển đề tài, hẳn biết sư tỷ của nàng ấy vĩnh viễn là nàng nghịch lân, cho dù vị sư tỷ kia đã không ở trần gian, mà chiều cố sư phụ cùng vị sư huynh kia là do vị sư tỷ đó kính nhờ, nhưng hẳn vẫn nhịn không được nhờ giọng oán hận lầm bầm.

Tô Mộc cảm giác được bầu không khí ở bàn của nữ chủ không tốt như vừa nãy, cũng tự giác không thấy thú vị, vội vàng ăn uống, sau đó ôm hệ thống, đem bạc để ở trên bàn liền rời đi.

Lúc đi ngang qua bàn của nữ chủ, hoi hột liếc qua liền đi ra cửa tiệm.

"Này Hề nhi, cô gái kia lớn lên thật là đẹp mắt, nhưng thì không đẹp mắt bằng muội." Nam tử thấy nữ tử liên tục không để ý tới hắn, không thể làm gì, đang lúc đó hắn trông thấy Tô Mộc, liền kéo nữ tử nói ra.

Vân Chi Hề ngẩng đầu, thuận theo phương hướng hắn chỉ, thoáng nhìn một thân ảnh, trong lòng cả kinh, lập tức đi theo ra ngoài, kết quả vừa ra khỏi cửa tìm không thấy bóng người, tìm hơn phân nửa nơi này cũng không có tìm được người kia, trong lúc nhất thời nổi giận, nhưng lại ở trong lòng nổi lên sóng to gió lớn.

Thân ảnh kia rõ ràng, rõ ràng chính là sư tỷ a!

"Hề nhi, muội làm sao vậy?" Nam tử còn không có phản ứng kịp, Vân Chi Hề liền biến mất, lập tức tính tiền, đi theo ra ngoài, thờ hồng học đuổi tới trước mặt Vân Chi Hề, lại nhìn thấy dáng vẻ thất lạc của nàng ấy.

"Không có việc gì." Vân Chi Hề nhìn hắn lắc đầu, bày tỏ mình không sao.

Chuyện nhỏ này xen ngang trôi qua.

Thật ra Tô Mộc là dùng thuật phi hành, tiến vào phái Thương Dương, hệ thống chuẩn bị đạo bào cho nàng mặc vào.

Nàng nghe thấy lời nói của Vân Chi Hề, Huyền Dạ trúng độc, hơn nữa còn không chỉ một lần, nàng rất vui mừng là Vân Chi Hề nói được là làm được, nhưng đồng thời nàng cũng rất tức giận, vì sao hắn không bảo vệ tốt thân thể của mình.

Cho nên nàng này mới chạy tới.

Văn Điện vẫn yên tĩnh giống như trước, không có ai.

Chuyện này cũng thuận tiện cho Tô Mộc, nàng làm hơi thở của mình biến mất, thuận theo trí nhớ men theo con đường nhỏ đi đến viện từ, dọc theo đường đi may mắn cũng không gặp phải đệ tử nào.

Không bao lâu đã đứng trước phòng của Huyền Dạ, nàng lại do dự, chần chờ không đi vào, mặc dù nàng hỏi qua hệ thống, hiện tại Huyền Dạ đang dưỡng thương, đã ngủ say.

Nhưng là chẳng biết tại sao, nàng vẫn cảm thấy tâm hoảng ý loạn, trong lòng ép xuống không được căng thẳng, cuối cùng quyết định đẩy cửa vào, chỉ nghe thấy trong phòng, giọng nam suy yếu lại có phần mạnh mẽ: "Ai?"

Hù dọa Tô Mộc lão đảo một cái, thiếu chút nữa liền đẩy cửa ra, nghĩ thầm không phải là hơi thở biến mất sao? Như thế nào vẫn là cảm giác được a! Hơn nữa hệ thống không phải là nói đã ngủ say sao?

Tên lừa đảo!

"Mộc nhi?" Nam tử nhẹ giọng nói lầm bầm, về hơi thở của Tô Mộc, hắn không cảm giác sai, vội vàng vén chăn lên, cố gắng chống đỡ thân thể suy yếu, đẩy cửa ra, trước mắt không có một bóng người, chỉ có hơi thở kia như có như không, chứng tỏ đã có người nào đó tới đây.

Nam tử khề cong khoe miệng lên.

Edit: vậy là chỉ còn một thế giới nữa thôi. Hổ sắp được lấp rồi. ~T_T~

19/06/2018

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Ngoại truyện: Huyền Dạ

Edit+ beta: Linhlady

Sắc trời mờ sáng, đám sương chưa tán hết.

Vùng núi vẫn khoảng mây mù bao phủ, sáng sớm một người nam tử mặc đạo bào trắng kéo theo tiên hạc ra cửa, không biết đi nơi nào, khề mím môi, trên mặt thần sắc không lạnh không nhạt, lại làm cho người khác nhìn sinh ra sợ hãi.

Quanh thân khí chất ôn nhã, nhưng lại cho người khác cảm giác xa cách cùng kính sợ.

Đệ tử dậy sớm quét dọn cửa thường xuyên nhìn thấy cảnh này, lúc ban đầu rất kinh ngạc, thời gian trôi qua lâu cũng thành thói quen.

Tiên hạc mang theo nam tử đang nhìn ngọn núi phía xa xa từng là nơi ở lúc trước rơi vào trầm tư, đó là động phủ của sư phụ, cũng chính là nơi sau khi hấn trùng sinh lần đầu tiên gặp lại nàng.

Thời gian đã qua thật lâu, cũng không biết bao lâu, chỉ có hai mươi năm, nhưng thời gian như vậy đối với người tu tiên lại chẳng qua là mây khói thoáng qua.

Sư phụ hấn một tháng trước đã phi thăng lên thượng giới, mà hấn cũng đạt tới hóa thân hậu kỳ, cảnh giới càng cao, chỗ hao phí thời gian càng nhiều. Cho dù hấn có thiên phú kinh người lại thêm đêm ngày liêu mạng tu luyện, cũng chỉ ở hóa thân hậu kỳ, chỉ thiếu chút nữa sẽ có thể đạt tới cảnh giới hợp thể.

Cho nên hấn kế thừa vị trí từ sư phụ, thành một đời điện chủ mới của Văn Điện, còn sư muội nhỏ nhất hàng năm cũng ở bên ngoài tu hành cũng cực ít trở về, trước đó không lâu còn nghe thấy tin tức nàng có đạo侣.

Biết tin tức này, hấn ngẩn người, nhưng cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi, hấn chỉ là kỳ quái chuyện này hình như không giống với kiếp trước, không hơn.

Đúng vậy, không giống nhau, nàng ngược lại lại không còn ở nơi này.

Nam tử ở đây mười mấy hai mươi năm trong thời gian đó khí chất càng xuất chúng, khuôn mặt tuấn lãng cũng càng thanh nhã, thật giống như không phải là người ở nhân gian.

Nghĩ đến đây, thần sắc hấn càng lạnh như băng, mang nhãn nhạt xa cách, trong đó còn có cô đơn, hiu quạnh.

Đệ tử quét dọn phía dưới cũng chỉ vội vã nhìn vài lần, sau đó nghiêm túc làm việc, của mình.

Sau cái ngày đại chiến ấy, nguyên khí môn phái tổn thương nặng nề, Ma tộc tất nhiên là không có chiếm được chỗ tốt gì, chạy trốn chết, từ đó rút lui ra khỏi, môn phái cũng không có thừa thắng xông lên, tràng đại chiến này khó khăn lắm mới kết thúc.

Không có thừa thắng xông lên, cũng bởi vì môn phái không có năng lực đối phó tiếp đó cũng không muốn hi sinh vô ích, bọn họ cũng hết sức thông hận bọn chúng, hận không thể làm bọn chúng tan xương nát thịt.

Khi đó Huyền Dạ trơ mắt nhìn Tô Mộc nhắm mắt ngay trước mặt mình, mặc kệ hấn quảng bao nhiêu tri dù thuật, nhìn bên ngoài vết thương đã biến mất, nhưng thương thể bên trong thương lại không có cách nào chữa khỏi được.

Lúc hấn dùng nội lực thăm dò vào trong cơ thể nàng, hấn mới biết được máu của nàng lại thiếu một nửa, như vậy cũng không có cách nào cứu chữa.

Từ đó về sau, Huyền Dạ giống như biến thành một người khác, chuyện đó hấn không thể trách bất luận kẻ nào, bởi vì đây là do nàng quyết định, khi biết rõ chân tướng Huyền Dạ chỉ cảm thấy vô lực cùng với đau lòng, nàng vì sao không đến cùng hấn thương lượng một chút.

Chấn chương một thời gian dài, về sau mới chậm rãi khôi phục lại. Hấn biết nàng không nguyện trông thấy bộ dáng này của hấn, đòi trước trừng phạt không phải là như vậy sao?

Có thể, chuyện như thế này cũng đã xảy ra ở trên người nàng.

Nếu nói chuyện có thể khiến cho hấn từ bộ dáng chấn chương biến thành bộ dáng hiện tại này, là bởi vì chuyện xảy ra mấy năm trước khiến hấn có một tia hy vọng.

Mỗi ngày đều mang một tia hi vọng, đi khắp nơi tìm kiếm, có đôi khi cũng sẽ đến nhân gian tầm thường nhìn dân chúng thành thị, bởi vì trong điện không có nhiều sự vụ, hấn không thu đủ đệ, một sư muội khác ở ngoài đạo chơi, tất nhiên là cũng không có chuyện gì đáng quan tâm.

Cho nên tại trong môn phái, hấn là người thoải mái nhất.

Cho dù đại hội báisư hai năm trước, hấn cũng không đi, bởi vì khi đó hấn, chính đang truy lùng một tên ma tu giết người vô số, mặc dù chuyện này vốn có thể để đệ tử môn hạ đi tìm.

Nhưng hắn chỉ cần ở đại hội kia, hắn sẽ nghĩ chuyện lần đó do hắn sơ sẩy mà nàng khó chịu, hắn lại cảm thấy là do của mình sai, là hắn làm chưa đủ tốt.

"Mộc Mộc, nàng đang ở nơi nào?"

Một người mặc đạo bào xanh nhạt tầm mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt nữ hài ửng hồng như hoa đào, hiển nhiên không giống như các nữ hài cùng tuổi khác.

"Làm sao ngươi lại chạy tới đây a? Ta tìm ngươi tìm thật lâu, Triệu Nguyệt Mai có phải lại bắt nạt ngươi hay không, cậ mình là nữ nhi của trưởng lão, lại xua đuổi ngươi đi quét thư các. Nàng ta từ trước đến nay không có an hảo tâm, Mộc Mộc ngươi làm sao cứ như vậy? Tình tình yếu đuối như thế..." Nữ hài giúp Tô Mộc sửa sang lại thư tịch không ngừng nhắc nhở.

Trong giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ đối với chuyện Tô Mộc không phản bác lại, còn đối với người tên là Triệu Nguyệt Mai kia cả người đầy phẫn hận, có thể thấy chuyện này xảy ra không phải một hai lần.

Tô Mộc ngừng động tác trên tay, nhìn nữ hài nheo mắt lại, đạo: "A Tư, không có việc gì. Chuyện này không liên quan tới nàng ta, tới nơi này coi như là thanh tịnh không ít, hưởng chi thân phận nàng ta ở kia, không có chuyện gì thì đừng đi trêu chọc nàng ta, vạn nhất nàng ta làm chuyện gì vướng chân, chúng ta cũng không chiếm được chỗ tốt gì, hơn nữa a Tư ngươi là nữ nhi phong chủ, không nên xung đột với nàng ta, chút chuyện nhỏ này, ta còn là làm được."

Nói xong, đi lại kéo tay nữ hài tên a Tư, nhẹ nhàng lắc lắc, giống như là đang làm nũng, đáng vẻ thành thạo, hai người hẳn là bạn tốt quen biết rất lâu.

A Tư nhìn bộ dáng này của nàng, trong lúc nhất thời không có cách nào tức giận. Bất đắc dĩ thở dài, duỗi tay điểm điểm đầu Tô Mộc, "Ngươi a."

Sau khi nói chuyện với a Tư sau đó Tô Mộc bắt đầu cẩn thận sửa sang lại thư các, bình thường thư các rất ít khi có người đến, đại khái chỉ có người thân phận cao chút mới có thể đến nơi này, cho nên bên trong này rất yên tĩnh.

Tô Mộc là vì Triệu Nguyệt Mai làm khó dễ mới đi đến bên trong này, nếu không người như nàng cũng không thể bước chân vào đây, còn như Triệu Nguyệt Mai cùng a Tư là người thân phận như vậy dĩ nhiên có lệnh bài có thể vào bên trong. Tô Mộc cũng bởi như thế mới có cơ hội đi vào bên trong này, nghĩ lại như vậy cũng tốt, xe. ra nàng còn phải cảm ơn Triệu Nguyệt Mai.

Thư các lớn, sửa sang lại cũng chậm.

Rất nhiều nơi đều là dính đầy bụi, không có người thu dọn. Tám ngày cũng không có biện pháp chỉnh lý xong, mà nàng dứt khoát sẽ ở chỗ đó, tự mình bố trí một cái kết giới, cũng nói qua với bạn cùng phòng một tiếng.

Đối phương thông cảm, cũng biết là chuyện đã xảy ra, cũng không nói gì, đồng thời cũng tìm một lý do tốt để thoái thác với người đi tuần tra.

Sau lần đại chiến kia, sau đó mỗi ngày vào buổi tối trước khi nghỉ ngơi đều kiểm tra một lần, đề phòng có chuyện xảy ra, còn như người nào muốn bề quan phải sớm thông báo một tiếng.

Tô Mộc nhìn nhìn qua thư các không bóng người, nhíu mày, nghĩ thầm vừa vặn hợp với ý nàng, nhanh chóng sửa sang xong một cái giá sách, sau đó nàng đi tới đứng trước một giá sách, cầm một cuốn mà nàng nghĩ muốn đọc từ rất lâu.

Quyển sách này không thể tùy ý mang ra ngoài thư các, trừ phi có lệnh bài đặc thù yêu cầu mới có thể, nếu không một đệ tử bình thường như Tô Mộc không thể nào ở cái địa phương này mượn sách.

Đương nhiên người cực kỳ có thiên phú sẽ có chút ưu đãi, nhưng những người này đã sớm bị những người có địa vị như các trưởng lão hoặc là phong chủ mang đi.

Tô Mộc đến môn phái này cũng đã một hai năm, đến nay đến còn không biết người nào là sư phụ, tư chất của nàng người bên ngoài thấy đến cực kém, nhưng là nàng tự mình biết tu vi của nàng hoàn toàn do chính mình áp chế xuống, cho nên người ở bên ngoài xem đến nàng 100% là củi mục, như vậy làm sao có người nguyện ý nhận, chính vì cái này mà Triệu Nguyệt Mai lên tục tìm nàng gây khó dễ.

Về phần tại sao nàng giấu giếm tu vi của mình, đó là bởi vì nàng đang chờ người kia đến nhận nàng làm đồ đệ đâu. Đáng tiếc là chờ hai năm, nàng vẫn không có thấy hắn, mà ngay cả nàng tự mình đi tìm cũng khó mà nhìn thấy hắn.

Tô Mộc nghĩ thầm cái này là người có độc đi.

Sau đó mấy tháng, Tô Mộc cũng buông tha cho chuyện "Ngoài ý muốn" gặp phải người nào đó, còn không bằng tu luyện thật tốt, chờ mấy ngày nữa còn tìm chút biện pháp đi.

Ngồi xếp bằng ngồi dưới đất, lưng rất thẳng, đem lưng nhẹ nhàng dựa ở trên giá sách, để tránh mệt mỏi mà cứng đơ cơ thể.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, Tô Mộc cũng có chút mê man, một lòng đắm chìm ở trong thư tịch, không có chút nào phát giác có người muốn dựa vào gần.

Muốn nói tính cảnh giác của nàng kém, đó là không chuyện không thể, thư các thường ít người đi qua, kết giới chắc chắn lại an toàn. Còn có một chút chính là cái người muốn dựa vào gần chắc chắn tu vi so với Tô Mộc cao, hơn nữa còn là đang cố ý làm biến mất hơi thở của mình.

Bây giờ là khoảng chiều tà, ánh chiều tà ở cửa sổ bên cạnh Tô Mộc sổ chiếu vào. Vào trong này chỉ thấy sách, ánh sáng đột nhiên bị che kín, lưu lại một bóng râm.

Tô Mộc không vui, nhăn lông mày, vô ý thức ngẩng đầu nhìn xem là ai lại vào bên trong này, khá nhiều thanh tĩnh của nàng không nói, còn ngăn cản ánh sáng của nàng.

Chính là vừa nhìn, Tô Mộc lại bị người đang ngây ngốc trước mặt chọc cho cười.

Mà người trước mắt đứng lúc muốn vào thư các tìm phương pháp tìm kiếm nàng, không nghĩ đi tới nơi này lại thấy cảnh tượng này.

Bước chân không tự chủ được hướng người kia bước đến, ánh chiều tà rơi ở trên người nàng, mềm mại như mây mỏng lung tung tuyệt đẹp, chỉ là bộ dáng kia nhưng cũng khiến hấn ngây người.

Đồng tử hơi co lại, con mắt khẽ trừng lớn, giống như không tin chuyện xảy ra trước mắt mình. Có thể nhìn thấy khuôn mặt nàng, hơi thở như vậy, cho đến nữ hài bật cười mới giật mình tỉnh lại, hấn lại suy nghĩ miên man.

Nàng cười tươi như hoa, hé mở môi đỏ mọng nói: "Chớ không phải là sư huynh đã quên khuôn mặt Mộc nhi này rồi chứ?"

Hấn si ngốc nhìn đôi mắt kia, lộ ra cảm giác quen thuộc, phục hồi tinh thần lại Huyền Dạ ngồi xổm xuống ôm nàng, vùi đầu vào cổ nàng, hít một hơi thật sâu, nói: "Ta rất nhớ nàng a."

Một khắc kia, hấn cuối cùng xác định nàng trở về.

Sinh hoạt hàng ngày - một

Một ngày, toàn bộ người trong môn phái đều biết Huyền Dạ có đạo lữ, bởi vì hấn không có ý tứ muốn che giấu, đồng thời cũng tìm các trưởng lão để nói chuyện này.

Vì vậy, tại đây bọn họ cử hành nghi thức kết thành đạo lữ. Quá trình kỳ thật rất đơn giản, chỉ là muốn nói cho các đạo hữu khắp thiên hạ, quan hệ bọn họ là đạo lữ, đồng thời muốn lập lời thề mà thôi, nhưng là Tô Mộc vẫn không tự chủ được căng thẳng, dù sao này cả đời cũng chỉ có một lần như vậy, qua loa không được.

Nhưng vào lúc này, dưới lớp áo rộng thùng thình một bàn tay hơi lạnh nắm tay nàng, Tô Mộc cúi đầu nhìn một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn Huyền Dạ đang muốn trấn an mình cười cười, mười ngón tay đang xen.

Tâm ý hoàn toàn yên tĩnh, không có căng thẳng như vừa rồi, tiếp theo cả quá trình đều tiến hành thuận lợi hoàn thành mọi chuyện.

Nghi thức kết thành đạo lữ không phiền toái giống như ở nhân gian, bình thường chỉ lập một lời thề, thiên đạo sẽ lưu lại ấn ký, lời thề này lập ra thì không thể tùy ý muốn bỏ là bỏ.

Hoàn thành nghi thức, sau đó Tô Mộc tạm biệt một vài người đếm tham dự đi vào phủ Huyền Dạ, trong lòng chẳng biết tại sao "Bang bang" nhảy lên không ngừng, tâm tình vốn không khẩn trương nhưng bây giờ bắt đầu sợ.

Trở lại ôn tuyền sau nhà ngâm mình một lúc, ngâm ngâm, lại ngủ quên mất.

Khi tỉnh lại phát hiện mình nằm ở trong ngực ấm áp, xiêm y chưa mặc, chỉ là bọc một tầng chăn thật mỏng bị người ôm vào trong ngực, Tô Mộc động động, nhớ tới mặc quần áo, lại sợ bị giam cầm ở trong ngực, không nhúc nhích được.

Tô Mộc có chút nóng nảy, nhưng đến tay cũng bị quấn ở trong chăn không động đậy được.

Roi vào đường cùng, Tô Mộc khẽ ngẩng đầu nhìn lên, nhìn qua Huyền Dạ đang nhắm mắt lại, nhẹ giọng kêu một tiếng, đáng tiếc hấn không hề bị lay động.

Tô Mộc cắn răng, sớm biết rằng người trước mắt căn bản là đang giả bộ ngủ, trong con tức giận, hất cằm lên, cắn lên cằm hấn.

Người kia khó khăn lắm mới động động, mở con mắt ngâm ý cười ra. Tô Mộc lúc này mới buông ra, cái cằm kia quả thực là bị cắn một dấu răng.

"Như thế nào lại không ngoan ngoãn như thế, để cho ta lại ôm ôm." Giọng nói còn mang tia khàn khàn, âm thanh ôn nhã không có chút nào vì động tác Tô Mộc mà cảm thấy bất mãn.

"Nhưng mà y phục của ta còn không có mặc vào." Tô Mộc cảm thấy có chút ủy khuất.

"... Không có việc gì, vừa vặn."

- - dừng cho là ta không có nghe thấy chàng đang cười, hướng chỉ người tu đạo nơi nào cần nghỉ ngơi, ôm nàng làm cái gì.

- - được rồi được rồi, xem ở ngày đầu tiên kết đạo lữ.

Huyền Dạ hôn trán Tô Mộc một chút, không biết nghĩ cái gì, nói: "Được rồi." Liền đứng dậy, tránh ra.

Tô Mộc còn đang hoài nghi làm sao hắn lại dễ nói chuyện như vậy, về sau khi đang thay đồ nàng mới biết tâm tư lang sói của hắn.

Không chớp mắt một cái nhìn đông tác thay đồ của Tô Mộc, nàng tức giận đến mức dút khoát bỏ trí một cái kết giới.

Nhưng mà con sói lớn kia vẫn đem được tiểu bạch thỏ đang xù lông ăn vào bụng.

Sinh hoạt hàng ngày - hai

Tô Mộc thường xuyên chạy đến thư các đi xem sách, có cái nhãn hiệu của Huyền Dạ, cũng dễ dàng ra vào nơi này, ngày nào Tô Mộc cũng ở đây làm cho Huyền Dạ rất bất mãn.

Sau khi cùng Huyền Dạ ở một chỗ, nàng cũng không cần giấu giếm tu vi của mình, mọi người kinh ngạc, một ít trưởng lão cùng phong chủ trong lòng hồi hận vì sao lúc trước không nhìn ra mầm non tốt như vậy.

Lãng phí thời gian hai năm vô ích, vô ngữ liên tục rất lâu. Rồi sau đó mới biết được sau khi kết thúc kết thành đạo lữ không lâu sau đó Huyền Dạ lợi dụng danh nghĩa sư phụ hắn thu Tô Mộc làm đệ tử.

Cho nên Tô Mộc biến thành sư muội của Huyền Dạ.

Nhưng Huyền Dạ làm sao có thể thay Minh Uyên thu đệ tử, hoàn toàn là bởi vì sau khi Minh Uyên thăng lên giới nói, khi đó trong lòng Minh Uyên đối với Tô Mộc còn có áy náy, đồng thời cũng biết được chuyện của Tô Mộc với Huyền Dạ, cho nên Minh Uyên vì muốn đền bù tổn thất, liền nói Huyền Dạ có thể đại diện cho lời nói của Minh Uyên.

Cho nên mọi người mới không có dị nghị.

Này một ngày, Tô Mộc ở dưới con mắt ai oán của Huyền Dạ lại một lần đi đến thư các, bởi vì nàng vài chỗ còn chưa hiểu.

Mà Huyền Dạ vốn định cùng đi, nhưng mà trưởng lão lại tạm thời truyền đạt mệnh lệnh nhiệm vụ, không có cách nào, hắn đành phải buông tha cho ý nghĩ kia.

Nhưng Tô Mộc không chịu nổi bộ dáng bám người của Huyền Dạ, Tô Mộc bắt đầu dĩ hoà hiệp. Về sau hai người thương lượng một chút, vì vậy liền có một cái cảnh tượng.

Hai người ngồi dưới đất, Huyền Dạ từ phía sau ôm lấy Tô Mộc, tựa đầu tựa ở trên bờ vai nàng, mượn tư thế này xem sách trên tay Tô Mộc.

Cho dù tư thế này bị Tô Mộc kháng nghị rất lâu, thế nhưng đánh không lại Huyền Dạ dùng gương mặt đáng thương đó nhìn nàng, có lẽ là sợ hãi Tô Mộc như lần trước như vậy rồi đi, Huyền Dạ có đôi khi cảm thấy mỗi phút mỗi giây không nhìn thấy Tô Mộc liền căng thẳng.

Đối với Tô Mộc vài chục năm chỉ là trong nháy mắt, nhưng với Huyền Dạ hắn luôn hoài nghi thế giới này vài chục năm, mỗi một khắc đều đang suy nghĩ nàng thật sự trở về sao?

Cuối cùng biến thành cái bộ dáng này.

Huyền Dạ đưa tay vòng ra phía trước đặt ở trên bụng Tô Mộc, nhìn một chút, tâm tư liền không ở trên sách, mà là ở đây... trên người Tô Mộc.

Tay chậm chậm dời lên trên, tay kia chậm rãi đỡ thắt lưng.

Tô Mộc đang chăm chú đọc sách bỗng nhiên cảm giác được bàn tay cách y phục phủ lên di động, nàng lập tức bắt lấy bàn tay không an phận của hắn, nói: "Làm gì đó."

Huyền Dạ không nói gì, có thể Tô Mộc cũng cảm nhận được ý đồ của hắn, có chút ít thẹn quá hoá giận, lại nói: "Không phải là nói không được động thủ sao? Bên trong này là thư các, vạn nhất có người thì sao?"

Nghe được câu này, Huyền Dạ dừng một chút, không có tiếp đến động tác. Tô Mộc còn tưởng rằng hắn đã buông tha cho, còn âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Ừ?" Huyền Dạ hạ thấp giọng, nói ra: "Kia... Có thể lật lọng không?"

Không đợi Tô Mộc phản ứng lại, Huyền Dạ nhanh chóng nâng cầm nàng lên, phủ môi xuống. Đầu lưỡi đầu tiên là nhẹ nhàng tiếm láp viền môi, làm cho nó trở nên ướt át đỏ mọng, sau đó cạy hàm răng nàng ra, như giống như cá bơi trượt vào trong miệng, quấy lấy cái lưỡi đang ẩn nấp cùng múa, tiếp theo chậm rãi xâm nhập, Tô Mộc cảm thấy hô hấp lại có chút không thông thuận.

Lúc này Huyền Dạ mới buông nàng ra, dán lên môi nàng, nói ra: "Đưa ngọc, còn không có học được lấy hơi để thở sao?"

Tô Mộc trừng mắt liếc hắn một cái, tức giận nói: "Ta lại không có tìm người luyện tập qua, như thế nào sẽ học được cái này."

Huyền Dạ cười nhẹ: "Vậy sau này chúng ta ngày ngày luyện tập, được rồi." Nói xong, vẫn không quên hôn Tô Mộc một cái.

Nhìn mắt đào hoa của nàng rung rung, mê người mười phần, thêm môi ửng đỏ, bụng Huyền Dạ căng thẳng, tiện tay bỗ trí cái kết giới.

Nghiêng người đỡ Tô Mộc nằm trên mặt đất, một cái tay để ở sau gáy, bởi vì nàng chỉ dùng một cái sợi tơ khẽ buộc tóc lại, tay cùng đầu tóc chặt chẽ dán lại, đan xen vào sợi tóc, tay kia chống đỡ trên mặt đất.

Bấp dùi chống đỡ ở giữa hai chân Tô Mộc, thấy nàng khẽ trườn lớn con mắt, không khỏi nở một nụ cười ở trong lòng, hôn khẽ miệng nàng một chút, trong mắt lại cười nói: "Như thế nào? Hiện tại bất đầu sợ?"

"Ai, ai sợ?" Tô Mộc trong lúc nhất thời bắt đầu lấp bắp, nhưng là muốn kiên cường lên, trên khí thế không thể thua, cho dù nàng bây giờ thoát nhìn là ở vào yếu thế.

Nhưng cuối cùng vẫn là nhịn không được khi Huyền Dạ ma sát, phát ra thở gấp, đỏ mặt nói: "Đừng, đừng ở chỗ này."

Chỉ kém một bước cuối cùng, ở cửa có động tĩnh, chút ít lý trí tồn tại sau cùng, quăng một cái khẩu quyết, liền đi vào trong phòng.

Một phòng đầy xuân sắc, làm cho người ta mặt đỏ.

- - - - -

Edit: còn một thể giới cuối cùng. Hó sắp được lấp rồi, có chút không nở $\alpha \sim (\Theta \neg \Theta)_b$

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Thế giới VII: Thủ, thỉnh cầu đụng ngã 1 - 2

Edit+beta: Linhlady

"Kịch bản."

Nghỉ ngơi rất lâu Tô Mộc cảm giác mình có thể bắt đầu làm việc, quay sang nói với hệ thống đang mãi mê nhìn chăm chăm màn hình không chớp mắt, xem phim hoạt hình của trẻ em.

"Ồ trong phòng của ngươi, ngươi tự mình đi lấy mà xem." Lúc nói chuyện, một cái liếc mắt hệ thống cũng không thèm cho Tô Mộc, vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình xem nhân vật hoạt hình nhảy tới nhảy lui làm cho người ta hoa cả mắt kia, theo động tác của nhân vật cũng lắc lắc cái đầu nhỏ.

Tô Mộc mặt đầy hắc tuyến liếc mắt, thật sự là đủ.

Sau đó, đi vào phòng của mình, thông thả ung dung, cầm kịch bản lên từ từ đọc.

Lần này kịch bản vốn là thể giới thú nhân.

Nữ chủ Chu Tử Tinh là từ thế kỷ 21 xuyên việt đến thế kỷ 33, đúng vậy, thế kỷ 33, thế kỷ này trái đất vẫn tồn tại, chỉ là phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chính là từ khi đó, nữ chủ không biết từ đâu biết được, thì ra bắt đầu từ thế kỷ 24, một nhà khoa học điên khùng đã bí mật làm một nghiên cứu khoa học, ông ta gạt thế giới không để ý thường luân đạo đức làm một thí nghiệm chuyển gen về động vật, chuyện này vốn đã bị cấm trên thế giới, giống như kỹ thuật khắc long, đều không được cho phép, nhưng là những người kia vì bản thân riêng tư, làm trái với quy tắc, ở trong bóng tối làm thí nghiệm, thật không ngờ kết quả lại thành công, vì tâm cao khí ngạo bọn họ đem chuyện này công bố cho thế giới, khoe khoang thành quả, nhận được rất nhiều lời nhận xét có khen có chê, nhưng cuối cùng vẫn là bị lệnh cưỡng chế dừng lại.

Bởi vì bọn họ đem tất cả động vật mặc kệ có được hay không đều chuyển hoá thành người, tựa như vườn người vậy, đương nhiên kết quả đạt được sơ bộ là thành công. Mặc dù bị lệnh cưỡng chế dừng lại, nhưng một số nhà khoa học không cam lòng buông tha, tiếp tục lên lút tiến hành thí nghiệm, mượn danh nghĩa tập đoàn để che giấu.

Cùng lúc đó là, hoàn cảnh trên trái đất biến hoá rất lớn, làm cho nhân loại không chịu nổi gánh nặng, nhân loại bắt đầu không thích ứng được điều kiện sinh sống ở trái đất, nhân khẩu bắt đầu giảm bớt trên phạm vi lớn, cuối cùng các quốc gia chính phủ vạn bất đắc dĩ mở ra kế hoạch ban đầu, chính là dời khỏi tinh cầu đang cư trú.

Kết quả cuối cùng chính là một nhóm người không muốn rời khỏi trái đất lưu lại, một nhóm người đi khỏi trái đất nơi họ sinh sống đã lâu.

Tô Mộc nghĩ, đây là nơi sinh ra con người, nơi họ đời đời sinh sống, xây dựng nên một nền văn hoá uyên thâm, đối với một số người làm sao nói đi là đi được.

Mà về động vật chuyển gen ở trên trái đất lặng lẽ không tiếng động phát sinh biến hóa.

Địa cầu không phát triển thêm, những người ở lại có nền văn hoá khác nhau, ngôn ngữ thì bất đồng, dần dần không thích ứng được với hoàn cảnh ở đây mà chậm rãi chết đi, thiếu con người trái đất lại từ từ khôi phục dáng vẻ ban đầu, từ từ điều tiết lại.

Ngược lại có một giống loài mới lại xuất hiện - - thú nhân.

Tác giả có lời muốn nói: nếu như là người, người sẽ lựa chọn lưu lại, vẫn là rời đi?

- -

Ở thời đại khoa học kỹ thuật phát triển, con người lợi dụng động vật làm thí nghiệm chuyển gen, nhưng bởi vì phá huỷ hoàn cảnh ở trái đất, con người lại không thích ứng được hoàn cảnh ở đây thay đổi, dần dần đi hướng diệt vong, một số người đi khỏi trái đất, mà nhóm động vật tiếp nhận chuyển gen vì ưu thế chủng tộc, mà sống sót, không ngừng tiến hóa, đột biến gen, thành bá chủ trái đất, chỉ có một số động vật chỉ số thông minh thấp không có cách nào tiến hoá.

Nhưng là thú nhân tiến hóa thành người họ còn nhớ được tất cả những việc mà con người đã làm, những kí ức đó khi bọn họ hoá thân thành người lại vàng rõ ràng hơn. Có chơi theo chủ nghĩ cực đoan lập ra chủ trương săn giết con người, làm cho số lượng con người càng sụt giảm gần như thuộc giống loài sắp diệt vong, một mặt là bởi vì cho hà giận, một mặt khác là sợ hãi.

Đương nhiên, cũng có một số thú nhân theo chủ nghĩa lý tính, bày tỏ con người có chỗ có lợi có chỗ hại, lợi nhiều hơn hại, nếu như biết cách ăn nói xử lý thích đáng, con người sẽ có trợ giúp rất lớn đối với bọn họ.

Bởi vì diễn biến đã qua mấy trăm năm, văn minh nhân loại đã sớm bị hủy diệt, các gì mà di động các loại sản phẩm khoa học kỹ thuật tất nhiên là không có, còn sót lại một số tòa nhà, hoặc là bị hủy diệt, hoặc là rách mướp, không thích hợp làm nơi cư trú, mà nhóm động vật hoàn toàn tiến hóa tốt, có thể tùy ý hoán đổi giữa hình người và thú bất cứ lúc nào, tất cả nền văn minh nhân loại đã không còn, bỗng chốc trái đất lại quay về xã hội nguyên thủy.

Sau khi thú nhân biết được chuyện này, cuối cùng cũng hiểu được tầm quan trọng của con người, so với trước kia săn giết con người, hiện tại thú nhân chú trọng việc bảo vệ con người hơn, địa vị nhân loại bỗng chốc tăng lên nhanh chóng, nhưng nói là bảo vệ chỉ bằng nói là không chắc.

Mà nữ chủ chính là người xuyên không đến thời đại này.

Khi xuyên đến thế giới này, nữ chủ cũng gặp rất nhiều chuyện, nhưng mà cuối cùng bị nam chủ Tây Lạc, là một hổ sư cứu, hấn mạng dòng máu hỗn huyết giữa sư tử và hổ, hội tụ tất cả ưu điểm của hai loài này.

Mà khi con người xuất hiện, đối với Tây Lạc mà nói là chuyện ngạc nhiên vui mừng ngoài ý muốn, hấn từ nhỏ đã không có mẹ, cha hấn là một thủ lĩnh bộ lạc, là một lão hổ, thế giới có rất nhiều bộ lạc lớn nhỏ, cho nếu như bộ lạc nào mà có con người chứng tỏ rất quyền thế, bộ lạc có thực lực hùng hậu, bộ lạc của hấn chỉ là một bộ lạc nhỏ, vì vậy hấn liền đem nữ chủ dẫn theo trở về.

Hai người lâu ngày sinh tình, quả nhiên nữ chủ không có cô kỳ vọng phụ nam chủ, ở trong thế giới như vậy, đem bộ lạc nhỏ phát triển càng ngày càng tốt, càng lớn mạnh, cuối cùng hạnh phúc sinh sống cùng nam chủ.

Lại nói đến Tô Mộc một chút đi.

Thân phận ở thế giới lần này của Tô Mộc là thầy thuốc Lang Tộc. Gia tộc của cô đời đời đều là thầy thuốc, cho nên Tô Mộc tự nhiên cũng là thừa kế kỳ vọng cha mẹ, thành thầy thuốc, cô từ nhỏ lớn lên ở Lang Tộc, cha mẹ cô vì không cho cô bị dã hóa, thường xuyên đem tất cả tập tính của con người dạy cho Tô Mộc, cô cũng không phụ kì vọng của cha mẹ, nhưng cũng vì vậy tính tình lại trở nên vô cùng nhạt nhẽo, đối với người nào cũng không có bất kỳ nhiệt tình gì.

Theo thời gian trôi qua, con người cũng không mạnh mai như trước. Tuổi thọ cũng thay đổi kéo dài hơn, chiều cao cũng thay đổi, nhưng so với thú nhân có thân hình hơn hai mét thì con người vẫn không sánh bằng.

Bởi vậy, còn dư lại không nhiều người tự lập thành một nhóm, toàn bộ đều là con người lập nên, mà Tô Mộc cũng là một thành viên rất trọng yếu trong đó, vậy mới thấy năng lực của Tô Mộc không thấp.

Mà khi cô hai mươi tuổi, Lang Tộc cùng xà tộc đại chiến, cha bị giết, mẹ luôn buồn bực không vui, không lâu cũng buông tay nhân gian, chỉ còn lại mình Tô Mộc.

Mà Tô Mộc ở trong nội dung truyện thích nam chủ Tây Lạc nhân, nhưng là vì nam chủ thích nữ chủ, mà nguyên chủ không có vách nào biểu đạt tam tình, đành đem thích yêu say đắm chôn vùi ở đáy lòng, sau đó lại bị sự trí tuệ của nữ chủ làm tâm phục khẩu phục, hai người cuối cùng trở thành bạn tốt, với bọn họ cũng là chúc phúc tự đáy lòng.

Nhưng mà nguyên chủ lại vì cứu nữ chủ mà chết. Lúc nữ chủ ở cùng nam chủ chinh chiến bốn phương, bị một con ngũ xà (??) chưa tiến hoá cắn, khi Tô Mộc chế thuốc giải không cẩn thận bị cắn, nhưng huyết thanh của con rắn kia chỉ có một phần, cho nên nguyên chủ đem cho nữ chủ.

Động vật tiến hóa hậu quả chính là một số lợi thế khi làm động vật sẽ suy giảm, tỷ như nọc độc. Xà nọc độc cái bảo vệ trời cho của loài rắn, nhưng là một khi tiến hóa thành hình người, nọc độc lập tức bị thân thể trung hoà, chỉ cịn lại một ít nọc độc không nguy hiểm đến tính mạng, mà nọc độc của rắn chưa tiến hoá là vũ khí tốt nhất của bọn họ, nhưng là số lượng cực ít, cực kỳ trân quý.

Mà lần này đối tượng tiến công chiếm đóng chính là một con sói con trong lang tộc bị vớt bỏ, đem nâng đỡ thành thủ lĩnh Lang Tộc, cái này là nguyện vọng của nguyên chủ, nghĩ đến đây, Tô Mộc có chút kinh ngạc, cô còn tưởng rằng nguyên chủ sẽ yêu cầu tiến công chiếm đóng nam chủ đầu! Không nghĩ tới là cái sói con ở Lang Tộc kia.

Biết chuyện này, Tô Mộc nhủ lòng mày, mặt mũi tràn đầy hứng thú, thú nhân? Thật sự là thú vị a.

Đôi chân Tô Mộc trắng muốt như ngọc chân dẫm ở trên nệm êm, muốn đi lấy cho mình một chén nước lại đột ngột chuyển hướng.

Bất quá trong thoáng chốc, cô đi tới một nơi xa lạ, về mặt Tô Mộc không thay đổi, lạnh nhạt cúi đầu nhìn nhìn qua tay màu lúa mạch, thăm nghĩ quả nhiên đây cũng không phải là thân thể của mình.

"Tô Tô, surprise!"

Trong đầu vang lên giọng nói của hệ thống, có ngạc nhiên mừng rỡ lại còn có vẻ hả hê, Tô Mộc hiển nhiên liếc mắt, hừ lạnh lên tiếng, cũng may đây là gian phòng nguyên chủ, bên trong cũng chỉ có mình cô.

"Mang surprise của ngươi, cút đi." Tô Mộc không khách khí nói với hệ thống, ở chung với hệ thống lâu ngày, hai người tự nhiên cái gì cũng mang ra cười giỡn được.

"Được rồi, ta sẽ lấy một loại phương thức êm dịu rời khỏi đầu ngươi, không cần quá nghĩ tới ta a ~" nói xong, hệ thống còn mang theo ý tứ không rõ khiến Tô Mộc không tự giác run rẩy.

Hệ thống vô ảnh vô tung biến mất, lúc này Tô Mộc mới hoàn toàn an tĩnh lại, nhìn quanh bốn phía, thấy diện tích căn phòng này so với ở hiện đại không khác nhau lắm, nhưng nơi này được chế tác bằng gỗ, bởi vì kỹ thuật thiếu thốn, ở thời điểm này còn không có đồ dệt bằng bông vải, quần áo của Tô Mộc với một ít đồ dùng hàng ngày đều là da thú.

Cái này khiến trong lòng Tô Mộc có một cảm giác thất lạc nhỏ, có lẽ sinh hoạt ở hiện đại đã quen thuộc, cho dù ở cổ đại, cô cũng là có giường có bị có quần áo có điểm tâm, nhưng mà bây giờ, tất cả đều là một giấc mộng.

Tô Mộc bất đắc dĩ thở dài một hơi, đành phải tiếp nhận hiện thực trước mắt này, nghĩ nhiều vô ích, nhưng không có mặc áo ngực cô bày tỏ thoải mái rất nhiều, cả người giống như được giải thoát.

Nhưng mà thân thể này là thân hình con gái cao nhất mà Tô Mộc từng xuyên qua tính tới bây giờ, cao 1m80 đây là chiều cao phù hợp của con cái, không có bệnh tật gì.

Trước mắt điều duy nhất của thân thể này khiến Tô Mộc hài lòng chính là nghề nghiệp của nguyên chủ, mà cái nghề nghiệp này cũng là nghề cô quen thuộc nhất, về kiến thức hai người không hơn kém nhau bao nhiêu, đối với Tô Mộc cái nghề này cô là một người nhiệt tình yêu thương học tập thật là hạnh phúc.

Tô Mộc: Ta yêu học tập, học tập yêu ta.

Ánh mắt chạm đến trên bàn cuốn sách được làm bằng trúc, Tô Mộc bỗng chốc vui mừng nường mảy, cả người sáng rỡ không ít, khoé miệng cười nhẹ, lập tức chạy lại cầm lên xem, vui vẻ tới mất ăn mất ngủ.

Cho đến khi có người gọi cô, lúc này cô mới từ trong sách ngước lên, sách này ghi chép cực ít, mà cô nhìn không hiểu, đành phải chủ động nói chuyện với hệ thống, muốn biết nội dung trên quyển trúc.

"Đến ngay." Tô Mộc vừa nói ra khỏi miệng liền ý thức được lời nói của mình hình như thay đổi, hơn nữa khi thú nhân kia nói với cô, nghe vừa quen thuộc lại xa lạ, cô nghĩ thầm, này phỏng đoán đây chính là ngôn ngữ của thú nhân đi.

Hơn nữa còn là ngôn ngữ mà toàn bộ thế giới thú nhân thông dụng, hiện tại được rồi, cô cũng không cần lo lắng nghe không hiểu bọn họ nói cái gì, cái này bàn tay vàng thật tốt mà, Tô Mộc bày tỏ rất hài lòng.

Cất kỹ cuốn trúc, Tô Mộc lập tức mở cửa, cách cửa này dùng một tấm ván gỗ đơn giản ghép lại, nhìn qua cao gần hai mét, đến gần An Lệ nói: "An lệ, hôm nay là ai?"

An lệ, sói cái, cũng là một trong số ít bạn tốt của Tô Mộc. Chỉ là này thân hình quá cao khiến Tô Mộc ngẩng đầu đều cảm thấy mệt mỏi, còn có thân thể của cô, Tô Mộc cho rằng ở cái thế giới này cô chính là người lùn đi.

Nghĩ đến đây, Tô Mộc lại nghĩ tới nữ chủ, nói như vậy thì nữ chủ kia thật sự là...

Mà tại sao Tô Mộc lại hỏi câu như vậy, đó là bởi vì trong lang tộc thường xuyên kéo bè kéo lũ đánh nhau ẩu đả, chuyện này làm cho cô rất đau đầu, bình yên sống thật tốt không tốt sao?

Làm một thầy thuốc, dĩ nhiên cô thường xuyên phải đi chữa trị cho bọn họ, gần như là ngày nào cô cũng phải đi chữa trị ít nhất một lần, nhất là Tây Tu cùng với Thê Tư hai tên hỗn tiểu tử, vừa mới hóa thành hình người không lâu, lúc nào cũng dùng hình người để đánh nhau.

"Là Tây Tu bị thương." Nói xong, An Lệ cẩn thận liếc về mặt Tô Mộc một cái, thấy Tô Mộc vẫn bình thường không chút thay đổi, nhay cả thần sắc đều như cũ, lúc này mới yên lòng lại.

An lệ: Giống như bình thường:) vậy là tốt rồi.

"A." Tô Mộc nghĩ thầm liền biết, xoay người trở về bên trong phòng cầm hòm thuốc, a, không, là rô nhỏ. Liền đi theo phía sau An Lệ.

Tô Mộc một bên tỉnh tề quan sát này hoàn cảnh Lang Tộc, một bên ở trong lòng suy nghĩ cô nên nhanh chóng thích ứng hoàn cảnh nơi này.

Dọc theo đường đi, rất nhiều hướng thú nhân nhiệt tình lên tiếng chào Tô Mộc, Tô Mộc cũng chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, lập tức mắt nhìn về phía trước.

Tộc nhân cũng sớm liền thích ứng bộ dáng này của Tô Mộc, nội tâm thật cũng không cái gì không ổn định, chỉ là Tô Mộc cảm thấy vì sao khi cô ở trong thân thể này, cô giống như có chút mất thăng bằng rồi sao! Khi cười lên tư thế lại vô cùng cứng nhắc, a, cũng phải tính cách của nguyên chủ là một người nhát nhẽo, ngay cả về mặt cũng không có bao nhiêu biểu cảm a.

Cũng khó trách thích nam chủ còn sẽ bị người ta cho rằng cô chán ghét nam chủ, thật sự là oan uổng a!

Trị liệu hết Tô Mộc, cứ theo lẽ thường đi một chuyến đến chỗ thủ lĩnh, hẳn báo cáo với hắn một số được liệu cô đang cần.

Sau đó, Tô Mộc liền một thân một mình trở về, ở trên đường, Tô Mộc nghe thấy ở trong một cái bụi cỏ có một âm thanh vô cùng yếu ớt, không cẩn thận lắng nghe căn bản là không nghe được.

Theo lương tâm của một người thầy thuốc cô không thể bỏ mặc được, Tô Mộc tăng nhanh bước chân đi lại chỗ đó, rẽ bụi cỏ ra vừa nhìn.

Hiện ra trước mắt cô là một con sói con đang hấp hối.

Tô Mộc: Hệ thống, người cũng không nói cho ta biết ta bước lên con đường nuôi dưỡng sói a:)

Tác giả có lời muốn nói: kế hoạch dưỡng thành thủ lĩnh ~ (▽ ~) ~

Edit: mấy hôm nay ta chìm đắm trong mĩ thực ngôn tình, chợt nhận ra ta quên k edit ◯__◯, thế là có chương mới.

P/s: ta mới hợp tác với nhà dieudieutieucuu bộ Ca ca thật tốt quá phải làm sao bây giờ? Các nàng ghé qua xem nha

Moz moaz

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Thế giới VII: Thủ lĩnh, thỉnh cầu dụng ngã 3

Edit+ beta: Linhlady

Sói, ở trong hiểu biết của Tô Mộc, là loài động vật thứ hai được quốc gia bảo vệ, giỏi về tốc độ cùng với quãng đường mà chúng di chuyển, nhiều con sống quần cư, thường truy đuổi săn thực, khứu giác bén nhạy, thính giác phát triển.

200 vạn năm trước, trên trái đất trong dãy mắt xích thức ăn nhanh chóng có sự thay đổi sát thủ cao cấp nhất có ba loài, dựa theo uy lực từ lớn tới nhỏ, theo thứ tự là titan điều, hổ răng kiếm cùng sói, mà cuối cùng sống sót chỉ có sói. Thấy rõ sói cường đại, bởi vì sói là động vật sống theo bầy đàn, cho nên luôn hành động cùng nhau, cho nên mới có dạng trình độ ngày hôm nay.

Cứ như vậy, theo thời gian trôi qua, các sát thủ cao cấp khác đều tiêu vong, sói một lần nữa trở thành bá chủ tối cao trong chuỗi mắt xích thức ăn. 100 vạn năm sau, địa vị lại bị thay đổi bởi con người giỏi về hợp tác quần thể thay thế, cho nên có thể tới nói, thiên địch của sói chính là con người.

Tuy vậy, đến hiện tại ở thế kỉ 33, sói vẫn là bá chủ uy hiếp một phương, lãnh khốc cường đại, một lần thành đại danh, thật ra bộ lạc Tô Mộc đang ở chính là như vậy, nếu không vì sao cha mẹ Tô Mộc lại ở chỗ này, còn mang Tô Mộc theo?

Thực lực nếu không hùng hậu thì con người không hướng tới, trong thế giới cá lớn nuốt cá bé, đấu tranh sinh tồn, con người không có cách nào sinh tồn

một mình, trừ phi dựa vào một bộ lạc

cường đại.

Ý thức về gia tộc của loài sói rất sâu sắc, cho nên không thể nào hợp tác cùng với bầy sói khác, nhưng mà bây giờ bọn họ hoá thành hình người có năng lực tư duy, thêm cha mẹ Tô Mộc khuyên giải, mới dần dần dung nạp các bầy sói khác, cuối cùng chậm rãi thành bộ lạc lớn.

Tuổi thọ của sói chỉ có từ mười hai năm đến mười bốn năm, nhưng từ khi tiến hoá tuổi thọ cũng kéo dài hơn không kém con người là bao, cùng con người lực lượng ngang nhau, đây cũng có thể nói là chỗ tốt của tiến hóa đi.

Nhưng do thân thể sói bảo tồn không ít kỹ năng, tốc độ thú nhân trưởng thành so với con người nhanh hơn, nhưng hậu kỳ tốc độ phát triển lại giống con người.

Sói ở trong miêu tả của con người luôn luôn là tham lam, xảo trá, hung ác đại danh từ, nhưng có một chỗ Tô Mộc không hiểu nhiều lắm, đó là con vật trước mắt lộ ra màu xám đen, lông xù chính là cái bụng sói con, hướng cô bán manh chuyện gì xảy ra?!

Lộ ra cái bụng là ở hướng cô bày tỏ sao? Muốn cô cào cào sao? Rõ ràng không phải là hấp hối sao? Nhìn hấn gian nan trở mình, Tô Mộc vẫn là không đành lòng, chỉ là tính tình nguyên chủ không phải là người nhiệt tình.

Sói con thấy Tô Mộc không hề bị lay động, mặt mũi nhìn rất lạnh lùng, không khỏi co thân thể lại, đuôi kẹp ở hai bên phần hông, ô ô tru thấp, dùng con mắt ướt nhẹp vô tội nhìn Tô Mộc, quả nhiên vẫn bị ghét bỏ sao? Không khỏi sinh lòng thất lạc.

Nhưng cái nhìn này ở trong mắt Tô Mộc thấy lại khác, trong mắt sói con rõ ràng viết ta mạnh(đáng yêu) như vậy, ngại vì sao không sờ ta? Nhưng thật ra là Tô Mộc đã quên, sói cho dù là loài hung tàn, nhưng cũng là họ hàng của chó, một chút thiên tính này vẫn có.

Cuối cùng, Tô Mộc không có biện pháp vẫn là sờ sờ cái bụng sói con, cô biết rõ đây là hấn ở hướng cô biểu hiện ra một mặt nhu nhược nhất, sói là động vật cao ngạo rst ít khi để lộ ra mặt yếu thế ra ngoài, xem ra, hấn cũng là cùng đường.

Vì vậy, Tô Mộc về mặt lạnh lùng ôm lấy sói con, đem ôm trở về phòng của mình, bởi vì cô mới vừa mới chú ý tới chân sau sói con giống như là bị động vật cắn, máu chảy đầm đìa, nhưng bây giờ đã khô khốc, ở đêm khuya tối thui đương nhiên không dễ dàng bị phát hiện.

Sói con thấy đã đạt được mục đích, cũng không lại làm âm ỉ, về mặt an phận đứng ở trong lòng Tô Mộc, thật ra trong lòng lại rất hồi hộp, chậm rãi nhắm mắt lại, dựa sát vào thân thể của Tô Mộc, hấp thu âm áp trên người cô, cuối cùng vẫn nhìn không được đã ba ngày không ngủ, bây giờ tạm xem như an toàn trăm trăm ngàn.

Lúc Tô Mộc cảm giác được động tĩnh trong lòng, trong mắt chợt lóe qua một tia bất đắc dĩ vui vẻ, ở một khắc nhìn thấy sói con cô minh bạch vì sao nguyện vọng nguyên chủ là hấn.

Nguyên chủ nhưng thật ra là người mặt lạnh tim nóng, lúc trước bởi vì cứu được không được sói con, mặc dù bảo vệ được tính mạng nhưng lại mang theo một thân bệnh tật, bởi vì chân què mà cho dù có một thân mưu lược trí tuệ, không được tham gia tuyển thủ lĩnh, hay bởi vì mới trước đây trôi giạt khắp nơi mà làm cho có bóng ma trong lòng, cuối cùng chuyển vào những bộ lạc khác, ẩn lui phía sau màn, mà cái bộ lạc kia cũng bởi vì sói con mà dần dần lớn mạnh, cho nên nguyên chủ mới hy vọng nhân tài này lưu tại trong bộ lạc, còn như nam chủ, nguyên chủ sớm đã không còn cái niệm tưởng gì.

Tô Mộc nhẹ nhàng sờ sờ sói con trong lòng, nghĩ tới nhanh đi về, bôi thuốc cho hấn, tránh để lâu sinh ra các bệnh khác.

Vừa đến gian phòng, Tô Mộc đã nhìn thấy đặt ở cửa nhỏ thịt chín, thú nhân có thể ăn thịt sống, nhưng con người không ăn được. Cho nên bọn họ khi cung cấp cho Tô Mộc đều là thịt chín, hơn nữa còn là đơn độc đưa đến trước căn phòng của Tô Mộc.

Cô đi lại gần cảm rõ thịt, ở khuỷu tay lại là giỏ thuốc, tiện thể đẩy cửa ra. Không chút ngoài ý muốn, trong phòng một mảnh đen kịt, mà thịt trong giỏ đã nguội lạnh, xem ra thời gian cô ở bên ngoài đã rất lâu, thế giới không có đèn điện, ở đây đều nghỉ ngơi rất sớm.

Động vật theo bản năng đều sợ lửa, nhưng ngược lại bọn họ có thị lực tốt, cho nên đến ban đêm, toàn bộ trong bộ lạc trừ chỗ Tô Mộc có ánh sáng ra, rất ít thú nhân đụng đến lửa.

Tô Mộc đem thuốc bôi cho sói con sắp xếp tốt, sau đó đi lấy hột quet thấp sáng ở lò sùi nhỏ mà cha mẹ của nguyên chủ dùng bùn đất đắp lên ở góc tường.

Trong nháy mắt căn phòng sáng lên rất nhiều, lúc này mới để cho Tô Mộc thích ứng không ít, cũng làm tan cái lạnh, mùa xuân đặc biệt là ban đêm lạnh đi không ít.

Sau đó, Tô Mộc bắt đầu giúp sói con xử lý miệng vết thương, bởi vì kỹ thuật chữa bệnh có hạn, cho nên Tô Mộc không có biện pháp làm tỉ mỉ hơn nữa, chỉ có thể đơn giản xử lý một chút, hơn nữa thú nhân có năng lực chữa trị rất tốt, chỉ cần đem xương cốt của hấn chỉnh lại, băng bó cố định, Tô Mộc tin tưởng không đến một tháng, con sói con lại có thể vui vẻ.

Xử lý tốt sói con sau đó Tô Mộc bắt đầu xử lý khối thịt trước mặt cô, cô lấy cốt đao (dao bằng xương) thông thả ung dung bắt đầu cắt khối thịt kia, cô nghĩ thầm nếu đã tới thế giới này, thì cô cũng phải thích ứng tất cả mọi thứ ở đây, tiếp nhận tất cả mọi thói quen của nguyên chủ.

Xiên một miếng thịt, bỏ vào trong miệng, ở một khắc khi cô cắn miếng thịt kia, Tô Mộc liền hối hận, thịt đã nguội lạnh, hơn nữa không có bất kỳ đồ gia vị gì, hơn nữa ở giữa lại có máu, theo trí nhớ cách làm của nguyên chủ, cô sẽ lại đi nướng thịt một lần nữa, lại ăn. Đáng tiếc Tô Mộc thủy chung không phải

là nguyên chủ, ngay từ đầu thích ứng không được đồ trước mặt này.

Cũng may trong phòng của nguyên chủ còn có một ít quả, mặc dù Tô Mộc nhìn qua không biết tên gọi của chúng là gì, nhưng lại có thể ăn mặc dù không phải tốt lắm. Tiếp theo, Tô Mộc ngồi ăn một lúc đến khi cảm giác mình no bụng, nghĩ tới, những thứ thịt kia để lại cho sói con đi.

Tô Mộc ngồi sửa sang lại kiến thức trong cuốn sách của nguyên chủ, Tô Mộc mới chậm chạp nằm giường, đắp da thú thay thế cho chăn mền, chuẩn bị nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ, liền thấy sói con rụt rụt thân thể, Tô Mộc chần chờ một chút, vẫn là đem kia sói con nhét vào chăn mền của mình.

Ở khi Tô Mộc nhắm mắt lại ngủ, hô hấp kéo dài hơn, sói con mờ mắt ra, không biết rõ suy nghĩ cái gì, đáy mắt lóe qua một luồng tối tăm, sau đó liền dựa sát vào Tô Mộc nhắm mắt lại ngủ.

Ngày kế, Tô Mộc sớm tỉnh mơ tỉnh lại liền phát hiện không thấy sói con ở bên cạnh đâu, trong lòng nghĩ sẽ không là rời đi đi? Đáy lòng chợt lóe thất lạc mà chính cô cũng không nhận ra.

Cô đứng dậy sửa sang lại bản thân, mở cửa định đi ra dòng suối nhỏ cách đó không xa, rửa mặt một cái, rằng có thể không đánh, nhưng miệng nhất định phải rửa.

Xem ra cô cần phải chuẩn bị một cái bình sứ lớn để ở trong phòng, dùng để đựng nước. Ở cái thế giới này kỹ thuật tiên tiến nhất vẫn là chế tác bình sứ.

Vừa mở cửa ra, Tô Mộc đã nhìn thấy sói con gian nan, run rẩy nâng rỏ, mà trong giỏ xách chính là trái cây mà tối qua Mộc Tô ăn.

Tô Mộc kinh ngạc, thì ra là hấn đi tìm cái này cho cô, là muốn cảm ơn cô sao?

Vừa trông thấy Tô Mộc lập tức vui vẻ, không để ý vết thương ở chân, khắp khiêng hướng Tô Mộc chạy tới.

Tô Mộc thuận thế đem hấn bế lên, trong miệng lại nói ra lời lạnh nhạt vô tình: "Lại bị thương, lần sau ta cũng sẽ không cứu ngươi."

Mặc dù giọng nói lạnh như băng, nhưng là trong đó lại là đang quan tâm sói con. Sói con cúi đầu kêu gào một tiếng, mang một chút ủy khuất, Tô Mộc cúi đầu nhìn một cái, trong nội tâm mềm nhũn, bộ mặt nhu hòa chút ít, không có biện pháp, nữ sinh đối với vậy mạnh mẽ đều không làm mặt lạnh nổi, trong nội tâm sớm mềm đến rồi tỉnh rồi ngủ.

"Chỉ một lần."

Nói xong, ôm sói con vào phòng, cầm giỏ lên, đi ra dòng suối nhỏ.

Sau đó liền mang sói con đi theo để súc miệng. Cho nên a, vệ sinh phải giáo dục từ khi còn nhỏ.

"Súc miệng." Nói xong, Tô Mộc trông thấy ánh mắt nghi hoặc của sói con, mới phát giác lời nói của mình không giống nơi này, đổi cách khác "Rửa miệng."

Cái này, sói con nghe rõ. Nhưng là vẫn là không hiểu vì sao Tô Mộc muốn khiến hấn rửa miệng, nếu đã là vì cô muốn hấn làm, hấn liền làm đi. Nghe lời Tô Mộc nói học rửa miệng, sau đó, lên tiếng nhìn Tô Mộc cười cười, giống như là đứa trẻ ngoan muốn được khen thưởng.

Mà Tô Mộc chính là sững sờ, hấn đang hướng mình cười sao? Tại sao lại nhìn xấu như vậy, trong mắt không chút khách khí chợt lóe qua một tia ghét bỏ, nhưng bên ngoài không nói gì nhẹ vỗ đầu hấn khích lệ.

Hấn đương nhiên rõ ràng trông thấy ghét bỏ trong mắt Tô Mộc, nhưng khi Tô Mộc vỗ một cái, cũng xua đi thất lạc trong lòng, một cái lại khôi phục đáng về trước đó.

Rửa xong trái cây sau đó, Tô Mộc ôm sói con trở lại gian phòng, đem thịt tối hôm qua lấy ra cho sói con ăn, cô đem thịt để ở bên trong bình sứ đặt tại bên cạnh đồng lửa, để tránh bị ngộ độc.

Nhìn sói con ăn từng miếng từng miếng, Tô Mộc cảm giác một chút vui mừng, cầm lấy trái cây sói con mang về bắt đầu ăn.

Sau đó, liền ôm sói con đi chỗ thủ lĩnh đăng kí, nếu không đột nhiên xuất hiện người từ bên ngoài đến sẽ làm thủ nhân trong tộc sói có cảm giác nguy cơ.

Dựa theo lời nói trước đó, sói là động vật ở chung, cũng có thể thu dưỡng sói con bị bỏ rơi, cho nên khi Tô Mộc mang hấn đến chỗ thủ lĩnh lập tức sáng khoái đáp ứng.

Sói là loài không thể nào phản bội đoàn tộc của mình.

Vì vậy sói con liền ở bên cạnh Tô Mộc bắt đầu sinh sống.

Tác giả có lời muốn nói: phổ cập khoa học không ít về loài sói.

_ (3" ∠)_

- - - -

Chương 85: Thế giới VII: Thủ lĩnh, thỉnh cầu dung ngã 4

Edit+ beta: Linhlady

Tô Mộc chống tay lên bàn đá mà cô mất sức lực rất lớn mới chuyển ta đây được, nâng cầm, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó, nhìn về khoảng không trước mặt, hai mắt trống rỗng vô thần, không biết rõ đang suy nghĩ chuyện gì.

Lúc này, một cái bóng màu đen nhảy lên trên bàn đá, ở trước mặt Tô Mộc nhảy lên qua lại, như muốn hấp dẫn Tô Mộc chú ý tới, không biết sao về mặt Tô Mộc không thay đổi, không hề bị lay động.

Bóng đen kia thấy vậy, cũng không nổi giận, con mắt đen láy như đá quý chuyển động một cái, đột nhiên, bỗng chốc càng đến trước ngực Tô Mộc, hai móng sắt sao cầm lấy quần áo bằng da thú trước ngực Tô Mộc, còn dùng khuôn mặt nhỏ nhắn của hân ở phía trên cọ xát.

Ngô, thật mềm a, thơm quá a. Khẽ nheo mắt lại, một vẻ mặt ăn chán chê thỏa mãn, thích ý mà lại thành thoi nhàn hạ nằm sấp.

"Duy Trạch!"

Tô Mộc nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, quanh thân phát ra lạnh như băng càng mãnh liệt, mà sói con được gọi là Duy Trạch không hề bị lay động.

Kỳ thật từ lúc sói con đến trước ngực nàng một khắc kia, Tô Mộc liền từ trong suy tư rút ra, còn không có phản ứng lại đây tên tiểu tử kia còn chẳng biết xấu hổ cạo xát.

"Gào ô." Bị kêu tên sói con cúi đầu kêu một tiếng, cái thanh âm kia nói có bao nhiêu nhuần nhu(mềm mại) liền có bấy nhiêu, không có chút nào giống loài sói nên có ngang ngược bất tuân, hai tròng mắt ướt nhẹp vô tội nháy nháy, cứ như thế này nhìn qua Tô Mộc.

Bởi vì qua một tháng này chung đụng, hân sớm thăm dò tính tình Tô Mộc, thích mềm không thích cứng, mặt lạnh tim nóng, mỗi lần chỉ cần mình lộ ra vẻ mặt này, cô cũng sẽ không đành lòng trách cứ mình.

Tô Mộc nếu mà biết được suy nghĩ của Duy Trạch nhất định sẽ mắng to một tiếng bạch nhãn lang, đáng tiếc, cô cũng không có thuật đọc tâm.

Tô Mộc bắt đắc dĩ nâng trán, lại là dạng này. Nhưng là lần này cô đã quyết định quyết tâm không để bị hân lừa nữa.

Vì vậy, Tô Mộc làm mặt lạnh, bình tĩnh như thường, môi đỏ mọng khẽ mở nói, "Đi xuống!" Nói xong, còn tự tay đem sói con từ trước người đào xuống.

Sói con kinh ngạc nhìn qua Tô Mộc, nghĩ thầm, người như thế nào không đi theo kịch bản? Còn không có kịp phục hồi tinh thần lại, liền bị Tô Mộc để lên trên bàn, sau đó bên tai liền truyền đến giọng nói của Tô Mộc, thân hình ngưng một cái.

"Điện bích."(theo ra nghĩ là đối diện với bức tường, bích trong từ thanh bích i)

Hân tự nhiên biết rõ trong lời nói Tô Mộc là có ý gì, bởi vì trong một tháng này chỉ cần hân phạm sai lầm, Tô Mộc liền sẽ để hân úp mặt vào tường sám hối, hơn nữa hân không hiểu vách tường có cái gì tốt để xem? Vấn đề là úp mặt vào tường sám hối cũng thôi đi, vì sao còn không được ăn cơm? Hân bây giờ còn đang ở giai đoạn phát triển thân thể a!

Nghĩ đến đây, vẻ mặt hân bất khả tư nghị nhìn Tô Mộc, trong mắt dường như muốn nói, người không yêu ta sao? Ta chính là cục cưng của người a! Ta còn là đứa bé a! Người không thể đối xử với ta như thế!

Tô Mộc không đếm xỉa Duy Trạch đang làm ra một bộ dáng bị ném bỏ, về mặt nhàn nhạt nhìn qua Duy Trạch, tựa như nói người bắt đầu biểu diễn đi, ta ở đây xem sẽ không nói lời nào.

Lại không chú ý tới Tô Mộc dần dần bên tai ửng đỏ, không tới một lúc sau, nhuộm đỏ bên tai kia chậm rãi khôi phục bộ dáng bình thường.

Duy Trạch cau mày, không phải là úp mặt vào tường sám hối thôi sao! Nói giống như rất khó. Sau đó nhảy xuống bàn đá, ba bước vừa quay đầu lại, lưu luyến không rời nhìn Tô Mộc, đáy lòng vẫn là hy vọng Tô Mộc có thể buông tha mình, kết quả ai biết Tô Mộc nhìn cũng không nhìn hân, lại cúi đầu nhìn lên sách trúc.

Không có biện pháp, hân đành phải trực tiếp đến góc tường, đặt cái mông ngồi dưới đất, bắt đầu kiếp sống điện bích.

Mà Tô Mộc ở khi hân ngồi xuống, nhìn thoáng qua thân ảnh kia thập phần chán nản thể lương, một dáng vẻ chịu chết, rất có phong thái "Gió hiu hiu về nước sông Dịch lạnh ghê, trăng si vừa đi không còn nữa ", chộc cho không khỏi Tô Mộc bật cười trong lòng, không phải là úp mặt vào tường sám hối

thôi sao?

Lập tức, quay đầu đi tiếp tục đọc sách.

Một người một sói liền dạng này vượt qua cho tới trưa.

Sói con, cũng chính là Duy Trạch, hẳn cùng Tô Mộc sống chung cùng nhau đã một tháng, không biết có phải ảo giác của Tô Mộc hay không, cô phát hiện Duy Trạch chẳng biết tại sao lớn lên dị thường mau, thời điểm vừa mới tiếp xúc với hắn, gầy yếu chỉ có lớn cỡ hai bàn tay, nhưng là trong nháy mắt một tháng trôi qua, phải lớn hơn cỡ ba bàn tay.

Hơn nữa trong vòng một tháng dốc lòng chiều cổ, cộng thêm cơ thể của thú nhân, ở ngày thứ 27, thương thế Duy Trạch đã thật tốt, xương cốt cũng hoàn toàn liền lại, khôi phục bộ dáng lúc trước, Duy Trạch liền không chịu nổi tịch tịch, nhảy tới nhảy lui, lập tức trong mấy ngày nay trong bộ lạc tìm tiểu đồng bọn cùng nhau chơi đùa, đương nhiên đều giống hắn còn là những sói con.

Còn như cái tên Duy Trạch này, là khi Tô Mộc thức dậy muốn đặt một cái tên cho sói con, Tô Mộc không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp lấy tên trong nội dung truyện đặt cho hắn, ở trong nội dung truyện cái tên này chính là hắn tự đặt cho mình, quả nhiên là khi Tô Mộc bật thốt ra cái tên này, khiến sói con thập phần vui vẻ, vẻ mặt thỏa mãn ở trước mặt Tô Mộc vòng qua lại, sau đó còn cọ xát mu bàn tay Tô Mộc.

Ở cùng với Tô Mộc Duy Trạch đương nhiên ở trước mặt cô thông thả ung dung ăn thức ăn chín thú nhân chuẩn bị cho cô, cho dù cô không thích ăn.

Ăn một miếng nhỏ, cô liền chuyển sang ăn trái cây.

Ngồi ở đây rõ ràng trông thấy lỗ tai Duy Trạch run lên nhẹ nhẹ một cái, vui vẻ trong mắt Tô Mộc càng đậm, chỉ là mặt không đổi sắc, vẫn như cũ ở trạng thái bình thường.

Cuối cùng mới chậm rãi mở miệng nói: "Lại đây."

Trông thấy Duy Trạch đứng dậy đối diện mình, lúc này Tô Mộc mới cử động cổ tay, hướng sói con vẫy vẫy tay, ý bảo nó đi đến bên cạnh mình.

Thấy vậy, Duy Trạch lập tức vung chân hướng Tô Mộc chạy tới, hoàn toàn đã quên chính mình vừa rồi không vui, tâm tình thật sự là tới cũng nhanh đi cũng nhanh.

"Tắm rửa."

Khi nghe thấy Tô Mộc lạnh lùng phun ra hai chữ này, Duy Trạch toàn thân đều thấy không tốt, việc mà chán ghét nhất chính là tắm rửa!

Khi chuẩn bị chạy trốn lại lọt vào vòng ôm ấm áp của Tô Mộc, lại phát hiện mình không có cách nào nhúc nhích, bị Tô Mộc gắt gao ôm trong lòng, vẫn không nhúc nhích được.

"Lần này, ngươi trốn không thoát." Tô Mộc thấy sói con trong lòng giãy giụa không có kết quả, cũng dần dần không nhúc nhích, một bộ sinh không thể yêu nhìn qua phía trước, lúc này mới mở miệng nói.

Không có sai, Duy Trạch chán ghét chính là tắm rửa.

Nhưng mà Tô Mộc lại là người có thói quen sạch sẽ, không thể có chuyện vài ngày không có tắm rửa, mà ngay cả trong lúc Duy Trạch bị thương, cô cũng đề nghị hắn rửa trừ miệng vết thương ra bên ngoài đều bị rửa qua một lần.

Tự nhiên hôm nay Duy Trạch một thân bụi bặm cũng là do đi chơi, chờ khi giúp hắn rửa xong, Tô Mộc cũng muốn tắm rửa thân thể của mình, nếu không tới gần mùa hè khí hậu không khỏi nóng bức, cảm giác dính dính là Tô Mộc ghét nhất.

Ôm Duy Trạch đi đến bên hồ, Tô Mộc một chỗ cũng không buông chuyển tha rửa thân thể Duy Trạch, ở lúc móng tay lơ đãng, nhẹ nhàng thổi qua đàn đàn* khéo léo đáng yêu của hắn, Duy Trạch vô ý thức sợ run một cái, sau đó, thẹn thùng dùng một cái móng vuốt che chỗ đó, một cái móng vuốt khác đẩy tay Tô Mộc ra.

**Đàn đàn: mọi người biết là gì chưa? $\geq _ \leq$*

Edit: sắc nữ ~

Duy Trạch: chịu trách nhiệm, chịu trách nhiệm ($\sim^{\wedge} \nabla^{\wedge}$) ~

Tô Mộc: $\odot _ \odot$

Chạm vào chỗ đó, ngươi có thể phải chịu trách nhiệm với ta a!

Về mặt thẹn thùng, muốn nói lại thôi còn nhìn qua Tô Mộc, mà Tô Mộc chính là vẻ mặt không chút thay đổi, cô thật sự không phải cố ý, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt Duy Trạch, cô hoảng sợ.

Nhưng cô cũng chỉ là ở trong lòng khẽ hoảng sợ, không hiện ra trên mặt, vẻ mặt không thay đổi, nhưng sau đó khi tắm rửa cho Duy Trạch cô cũng

không chạm qua nơi đó.

Tô Mộc: Cô thật không phải là cố ý:)

Cái chuyện nhỏ ngoài ý muốn này bỗng chốc liền bị Tô Mộc lật đi qua.

Nhưng sau chuyện này cô không thể không hoài nghi sói con nhà mình có phải thành tinh hay không, tư duy hoàn toàn không giống với một con sói con vừa mới sinh ra không lâu, hơn nữa tất cả mọi chuyện về hấn, Tô Mộc chỉ là thông qua nội dung truyện để hiểu rõ.

Nhưng trong nội dung truyện đều là lấy chuyện tình cảm nam nữ chủ phát triển làm nội dung chính toàn bộ truyện, gần như đều viết chuyện của nam nữ chủ, về chuyện của các vai phụ khác cũng là lác đác vài nét bút, có cũng là sơ lược, về thân thể cái gì, cũng không có nói rõ.

"Còn như thân phận nguyên chủ, là Tô Mộc thông qua nội dung truyện cùng với kí ức của nguyên chủ nhớ được mà biết, nhưng còn Duy Trạch, trừ trong truyện hấn gọi Duy Trạch cùng vài ba chuyện nhỏ ra, còn lại Tô Mộc liền thật không biết rõ.

Nói đến đây, không thể không nói, cho Tô Mộc chân tướng.

Thật ra thân phận Duy Trạch rất khó phân biệt, đầu tiên, hấn kỳ thật chính là cô lang (con sói cô độc) lang thang, không có ai biết thân thể của hấn, cho đến khi Duy Trạch có ký ức hấn chính là một thân một mình, lâu dài lang thang bên ngoài, cũng có con sói một mình nhưng không nhiều, hướng chỉ là tại một thế giới cá lớn nuốt cá bé, đấu tranh sinh tồn, cho dù hấn có thể chất cường phách, nhưng cũng bị bắt nạt, sau bởi vì có cái lão hồ muốn ăn hấn, ở trong quá trình đánh nhau, hấn mới bị cắn bị thương, gãy gấu mấy phen, dùng hết sức liều mạng chạy nhanh mới rời khỏi chỗ đó, đi đến chỗ bộ lạc của Tô Mộc.

Bởi vì có hơi thở của Lang Tộc, cho nên Duy Trạch mới sẽ an tâm như vậy đi tới bên trong nơi này, hấn nghĩ, Lang Tộc đại khái là đối với hấn mà nói là chỗ an toàn nhất, cuối cùng ở thời điểm hấn buông tha cho mình, Tô Mộc xuất hiện.

Thời gian lúc đó rõ ràng là đêm tối, Duy Trạch lại cảm giác được ánh sáng thật ảm áp chiếu vào mỗi một chỗ trên làn da, khiến cho hấn không khỏi nghĩ dựa vào cô, ảm áp tựa như mặt trời một cái, về sau Duy Trạch nhớ tới đây, không khỏi khổ sở cười một tiếng, cô là người cứu rỗi của hấn, mà hấn lại bắt lưc.

Còn có một chút, đó chính là thật ra Duy Trạch chỉ còn có một năm sẽ thành niên, cho nên chỉ số thông minh của hấn hoàn toàn không giống sói con là như vậy, về phần tại sao thân hình hấn nhỏ như vậy, đó là bởi vì hấn bị đối đãi, vốn là chính là sói con sinh non, vừa ra đời, thân thể liền so với các sói con khác nhỏ hơn, lần này trước khi gặp được Tô Mộc, đã đối tới một tháng rồi, chỉ có thể dựa vào uống một chút nước, ăn trái cây.

Cho nên thân hình mới sẽ nhỏ như thế, mà bị Tô Mộc nhận sai tuổi, bất quá Duy Trạch cũng thích thú.

Về chuyện này, Tô Mộc tự nhiên là không biết được. Đương nhiên hệ thống biết rõ, nó hoàn toàn là cố ý không nói cho Tô Mộc, ai kêu cô gọi nó biển, hử <(^)> liền làm cho cô hồ một vó đi.

Quay lại bên trong phòng Tô Mộc, lại bắt đầu học tập, không để ý tới Duy Trạch nữa, khuyên bảo hấn không cần lại đem mình làm dơ, nếu không hấn liền cút ra ngoài ngủ.

Tô Mộc bề bộn nhiều việc, cô không chỉ là thầy thuốc trong tộc, coi như là quân sư. Nếu như nói trước Tô Mộc là hồ đồ lờ mờ, như vậy hiện tại Tô Mộc xem như thành thực không ít, vô luận phương thức suy tư, hay là cái gì.

Đương nhiên chuyện này điều kiện đầu tiên kiên quyết là cô có thể không chịu đến ảnh hưởng của nguyên chủ, cũng may chủ nhân của cái thân thể này thập phần lý tính.

Cùng với thân thể trước khi cô xuyên qua có chênh lệch, những thứ tâm tình của nguyên chủ kia cũng sẽ ảnh hưởng tới cô, nếu không trong lúc nhất thời không thể đổi tính, tránh khỏi làm cho người khác hoài nghi, nhưng mà dạng này kỳ thật cũng ít nhiều ảnh hưởng đến tính tình Tô Mộc.

Đây chính là do cô trước đây không giống hiện tại, nhưng đều là một người.

Tác giả có lời muốn nói: chương sau nói không chừng phải lái xe a ~

Edit: lái xe là gì? ←_← không lẽ có thịt thịt. (~ ^ ▽ ^) ~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Thế giới VII: Thủ lĩnh, thỉnh cầu đụng ngã 5

Hôm nay, Tô Mộc cũng như bình thường dắt Duy Trạch, đến một nơi cách Lang Tộc bộ lạc không xa đất chó đi dạo, a, không, là sói.

Tô Mộc vẫn cảm thấy Duy Trạch còn là trẻ con, cho nên phải ra ngoài hít thở không khí mới mẻ, phơi nắng phơi nắng, bồi bổ canxi, rèn luyện thân thể, có như vậy mới nhanh chóng khôi phục thân thể.

"Duy Trạch, chậm một chút."

Tô Mộc đi theo đằng sau Duy Trạch thở hồng hộc gần như chạy chậm, trong miệng nhỏ la lên, nhìn Duy Trạch kia chân ngắn nhanh chóng vận động, chỉ có cái mõng là đối diện với Tô Mộc, nhìn qua chẳng khác nào ngựa hoang thoát dây cương, đầu cũng không quay lại hưởng thụ việc chạy nhanh mang đến vui sướng, không có chút ý tứ nào định dừng lại, thật sự là sức sống mười phần.

Nhưng mà! Chuyện gì xảy ra? Duy Trạch giống như càng ngày càng béo! Nhìn cái mõng của hắn, nhìn thân hình kia thấy thể nào cũng đều là thịt a! Là cô cho ăn quá nhiều sao? Tô Mộc không khỏi nghĩ lại bản thân mình, kỳ thật cô không biết là, đó là Duy Trạch chính đang khôi phục bộ dáng vốn nên có, cho nên lớn lên rất nhanh.

Mấy ngày nay công việc trong bộ lạc thật sự quá nhiều, cô cũng đã lâu không có mang Duy Trạch đi ra ngoài, cho nên Duy Trạch bị kìm nén đã lâu mới hưng phấn như vậy, Tô Mộc gọi hắn chậm lại, một phần là do cô sợ Duy Trạch gặp phải nguy hiểm gì, mới không cho hắn một mình chạy lung tung.

Mặc dù nguyên chủ có vận động, nhưng là Tô Mộc cô không có a! Ở vài cái thế giới cô đều quá thành thạo nhàn hạ, vẫn như không có cơ hội gì vận động. Ở thế giới tu tiên, cô cũng chỉ là ngày ngày tu luyện, luyện một chút kiếm, cũng không có giống ở đây chạy nhanh quá.

A, đúng, còn có thể giới phụ bản.

Tô Mộc: Thế giới kia căn bản là không cần tính, tới không giải thích được, đi được cũng không biết làm sao, thật sự là đủ!

Tô Mộc vừa dừng lại nghỉ ngơi một lát, chỉ trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng Duy Trạch. Nhìn vào Tô Mộc là hình tượng một người mẹ vì đứa con trai ngốc nghếch mà lo lắng đến vỡ tim, trong đầu Tô Mộc vừa suy nghĩ như vậy không khỏi cảm thán một phen, mình cũng có hôm nay.

Sau khi ngừng lại lồng ngực không ngừng đập phồng phịch liệt rồi mới chậm rãi bình thường, Tô Mộc liền một khắc cũng không dừng đi về phía Duy Trạch biến mất. Thật ra cô tuyệt đối không lo lắng Duy Trạch, bởi vì hắn mỗi lần đều là như thế này, cuối cùng lại tự men theo mùi hương Tô Mộc, quay lại tìm cô, cho nên Tô Mộc cũng không quá vội vã đi tìm.

Chạy về phía trước, Tô Mộc không khỏi chậm rãi thả dần động tác, cuối cùng dừng bước chân lại, bởi vì cô phát hiện mình đến một hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ.

Cô không phải là dân mù đường, nhưng mà nhìn qua nhìn lại trước sau đều là cây đại thụ giống nhau, cô bỗng chốc liền mòng bức, cô giống như rời khỏi địa bàn Lang Tộc.

Vừa nghĩ tới, trong lòng Tô Mộc vô ý thức co rúm, bắt đầu khẩn trương lên, nếu như không phải là địa bàn Lang Tộc mà nói, vậy cô có thể sẽ gặp phiền phức.

Ở bên trong thế giới thú nhân, ý thức lãnh địa thập phần nghiêm trọng, tất cả mọi người đều là kiểu người tốt nhất không cần xâm nhập địa bàn của ta, ta cũng vậy không vô duyên vô cớ tiến vào địa bàn của người. Một khi, cho rằng người là có tính công kích, như vậy có thể nghĩ, sẽ phát sinh cái chuyện đáng sợ gì.

Tô Mộc tăng nhanh động tác trên chân, tìm kiếm Duy Trạch, bởi vì Duy Trạch nhận biết đường a! Sẽ mạnh cô quay về.

Cứ như vậy, Tô Mộc ở trong rừng rậm bắt đầu tìm Duy Trạch.

Cô dùng ngôn ngữ của con người, bởi vì nếu như là dùng thú ngữ, rất có thể bị phát hiện, mà ngôn ngữ của con người chỉ có con người hiểu, như vậy không mang theo bất kì nguy hiểm nào, hướng chỉ tại thế giới này bộ lạc nào có con người ủng hộ thì chắc chắn là bộ tộc cường đại.

Đang di chuyển, Tô Mộc vô tình đến bờ sông. Nguồn nước ở đây không chịu ô nhiễm, vô cùng sảng sẽ mát mẻ, có thể nhìn thấy đáy trong suốt, hoàn toàn không sợ nhiễm chất hóa học, uống còn có chút ngọt.

Thật ra khi Tô Mộc đến nơi này, cảm giác cô hơi say đường(?), cũng may thân thể nguyên chủ tốt, cô có thể thích ứng.

Dọc theo sông ngòi tìm kiếm, Tô Mộc biết rõ Duy Trạch rất thích nơi có dòng suối nhỏ, bên trong này nói không chừng có thể tìm được Duy Trạch.

"Máu?"

Trong không khí thoang thoảng có vị tanh của máu, khiến cô không khỏi nhẹ nhàng lâm bầm lên tiếng, tiếp theo cẩn thận hít thật sâu, lúc này mới chứng minh suy nghĩ trong lòng mình, quả nhiên là máu.

Ở lúc Tô Mộc do dự có nên đi qua hay không, chỉ nghe thấy cách đó không xa tiếng kêu cứu mạng khe khẽ, mới động động chân, hướng chỗ nguồn gốc thanh âm tìm đi.

Lúc đầu cô do dự là đây là thể giới thú nhân, nơi có mùi máu tanh nói không chừng liền có giết chóc, cô sợ hãi, hoảng chi, lúc này cô chỉ là lẻ loi một mình, khi nghe thấy tiếng kêu cứu, cô mới xác định chỗ đó không có nguy hiểm.

Khoảng cách ngày càng gần, vị máu tanh càng nặng. Chuyện này khiến cho tâm Tô Mộc không khỏi lộp bộp một cái, mùi máu nặng như vậy sẽ hấp dẫn mã tới đây, liền tăng nhanh bước chân đi về phía trước.

Cuối cùng đi đến cái nguồn gốc kia.

Đầu tiên đập vào mi mắt là một vật không rõ toàn thân đều là vết máu loang lổ, bất quá mơ hồ có thể trông thấy là bộ dáng một con hổ, thương thể nghiêm trọng, nếu như không phải là còn có động tác hô hấp phập phồng rất nhỏ, như vậy Tô Mộc còn tưởng rằng nó đã chết rồi.

Chỉ là không biết nó giống như ở ôm vật gì đó, Tô Mộc lại gần vừa nhìn, thoáng nhìn thấy vật áo.

Cảm thấy kinh hãi, đầu óc bắt đầu nhanh chóng vận chuyển.

Vật áo → đối với thể giới thú nhân trang phục tiên tiến → đến từ thế giới trước → nữ chủ?

Xử lý xong tin tức Tô Mộc, trầm nghĩ, thì ra nữ chủ sớm đã đến cái thế giới này a! Hiện tại nhiệm vụ của cô căn bản không liên quan đến nam nữ chủ, cho nên đối với Tô Mộc đến nói không cần thiết đi quan tâm đến bọn họ.

Chỉ là không có nghĩ đến hôm nay bọn họ ngược lại gặp nhau, mà chuyện này đại khái chính là cô tạo ra hiệu ứng hồ điệp đi, chỉ là không có nghĩ đến dĩ nhiên là phải cứu nam nữ chủ.

Căn cứ theo tình tiết phát triển của chuyện xưa, Tô Mộc phải ở trong một lần hội nghị thú linh bộ lạc mới gặp được nam nữ chủ, mà không phải như hôm nay gặp phải cảnh tượng này, chặt vật không chịu nổi như vậy.

Mà Tô Mộc biết rõ mấy nhân vật chính sẽ có một đoạn sẽ một thú nhân nào đó trong bộ lạc mình hãm hại, lọt vào vòng vây của bộ lạc khác vây công, cũng bởi vì lần đó nữ chủ thái độ đối với nam chủ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, cô ấy bắt đầu chậm rãi thích nam chủ, có thể là vì lần này, nghĩ thấu nữ chủ trở lại trong bộ lạc sau đó bắt đầu hành trình nhân sinh đặc sắc.

Còn như người cứu nam nữ chủ là ai, trong nội dung truyện không có giải thích rõ. Tô Mộc cũng không so đo, dù sao cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, hoảng chi, cô là thầy thuốc.

Tô Mộc đầu tiên là đem nữ chủ trong lòng nam chủ kéo ra ngoài, liễu mạng kéo thật lâu mới đi ra, nam chủ đem nữ chủ ôm thật chặt, Tô Mộc nghĩ thầm, nữ chủ không phải là bởi vì bị thương mà chết, như vậy rất có thể lúc bị nam chủ ôm chết.

Sau khi kéo ra ngoài, mới phát hiện cô ấy thật sự là khéo léo, đối với thể giới thú nhân m nói, đại khái chiều cao mới 162cm gì đó, trên người còn mặc y phục, chỉ là đã rách mướp, cũng may cô ấy không bị trọng thương, nhưng mà miệng vết thương không ít.

Tô Mộc còn nhớ gần bờ sông thường có thảo dược có thể tiêu độc cùng chữa khỏi miệng vết thương, quả nhiên là có, cô ngẩng đầu nhìn lại, không nói nhiều, một khắc cũng không dừng hái thảo dược, rửa một phen, bỏ vào trong miệng nhai.

Theo động tác bỏ thảo dược của Tô Mộc, khổ sở dần dần tràn ngập ở khoang miệng Tô Mộc, mất khí lực thật lớn, cô mới không có đem thảo dược nôn ra, hiện tại điều kiện chỉ có cái này.

Rửa sạch sẽ miệng vết thương của nữ chủ, Tô Mộc đem thảo dược thoa ở phía trên, kéo y phục nữ chủ xuống giúp cô ấy băng bó lại, thật tốt y phục thành trang phục hở rốn, sau đó đem nữ chủ ôm đến dưới tàng cây cách đó không xa, sau đó trở về xử lý nam chủ.

Nam chủ thương thể so sánh thì nghiêm trọng, tại điều kiện hoàn cảnh như vậy, đối với Tô Mộc mà nói là chuyện rất khó giải quyết, hoảng chi nam chủ hần bây giờ là thú thân a, thân hình gấp hai đến gấp ba Tô Mộc a.

Cũng may một chút thương thể nam chủ trên người đã khô khốc, chỉ còn lại vết thương lớn, những dấu vết cắn xé kia khiến Tô Mộc nhìn đều nhìn thấy mà giật mình.

Trước dùng thảo dược nhét vào miệng vết thương nhẹ của nam chủ, cảm nhận được hần nhẹ run rẩy, sau đó xử lý.

Tô Mộc lúc này mới bắt đầu thu thập địa phương thám án, dùng nước sông hòa tan vị máu tanh, bận rộn rất lâu, cả người mồ hôi, vị máu tanh nhạt rất nhiều, chỉ là nơi đây không thích hợp ở lâu.

Nhưng mà...

Về mặt Tô Mộc sầu lo nhìn hai người trước mắt còn trong cơn hôn mê, cô nên xử lý hai người kia như thế nào a! Thật đau đầu.

Lúc mà Tô Mộc đang suy nghĩ đến đau đầu, một cái bóng đen nhảy ra, hướng về phía Tô Mộc.

"Duy Trạch!"

Duy Trạch bị gọi tên về mặt của hắn là người như thế nào chạy như thế xa, ta tìm người thật lâu nhìn cô, kỳ lạ là Tô Mộc còn xem hiểu.

Thấy Tô Mộc không để ý tới hắn, mà ánh mắt nhìn thẳng phía trước, men theo phương hướng Tô Mộc nhìn lại, lúc này mới phát hiện trước mắt có một người một thú nằm trên mặt đất, nhắm chặt hai mắt.

Duy Trạch nghiêng đầu, bọn họ như thế nào?

"Duy Trạch, ta cần người giúp ta một việc."

Lúc này, Tô Mộc mới chậm rãi mở miệng nói, thông thả ung dung.

"Gào ô?" Cái gì? Trong giọng nói Duy Trạch tràn đầy kích động cùng mừng rỡ, bởi vì Tô Mộc nhưng là rất ít khi cần hắn hỗ trợ, có thể được Tô Mộc cần giúp, vậy hắn cũng không phải là phê lang.

"Người đi giúp ta xem một chút phụ cận có sơn động hay không, không người ở, phải bí mật."

Tô Mộc vừa nói xong, Duy Trạch ngay lập tức chạy, bắt đầu dựa theo như lời nói Tô Mộc bắt đầu tìm kiếm.

Ở bên trong này lúc mà hắn chưa gặp được Tô Mộc, thường xuyên ở đây, tự nhiên là so với Tô Mộc quen thuộc hơn, mặc dù hắn nghĩ nói cho Tô Mộc, nhưng mà hắn hiện tại còn không thể nói chuyện, còn chưa trưởng thành.

Nghĩ đến đây, Duy Trạch không khỏi tức ngực. Bất quá cũng không lâu lắm lại khôi phục, nghĩ thầm kia mình phải ăn thật nhiều, rèn luyện thân thể thật tốt, tranh thủ mau mau trưởng thành.

Ân, không có sai, hiện tại Duy Trạch thật ra tương đương với thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, hắn hiện tại lòng đều là suy nghĩ nhanh nhanh trưởng thành, sau đó cùng Tô Mộc chia sẻ tất cả mọi chuyện.

Đối với hắn mà nói, hắn rất ý lại Tô Mộc. Đem Tô Mộc xem như tất cả của hắn, trong tưởng tượng đều là Tô Mộc, chỉ là lúc này bất quá chỉ là ý lại, không hơn.

Tô Mộc đương nhiên cũng biết rõ, nhưng mà cô không vội.

Cô bây giờ không vội, có thể tương lai nào đó người gặp có phải hay không.

Giống như là qua vài tiếng đồng hồ, Duy Trạch trở về, đồng thời cũng nói cho Tô Mộc tìm cái địa phương rất thỏa mãn.

Tiếp theo, Tô Mộc cùng Duy Trạch một người một sói, hao hết khí lực mới đưa nam nữ chủ kéo dài đi tới trong sơn động kia.

Tác giả có lời muốn nói: xe, vẫn là muộn rồi triển khai đi ~

- - - -

Edit có lời muốn nói: ta bị tác giả hố a ~ ̄ ̇ ̄

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Thế giới VII: Thủ lĩnh, thỉnh cầu dụng ngã 6

Edit+ beta: Linhlady

Đội đến Tô Mộc thu thập sơn động xong, liền đem nữ chủ lại cái giường xếp bằng lá cây khá mềm mại mà cô mới làm xong, mà nam chủ, Tô Mộc thoáng nhìn, như vậy thú thân sẽ không có chuyện gì đi, trừ bị thương nghiêm trọng một chút, hướng chỉ năng lực tự khép lại vết thương của thú nhân rất nhanh.

Nghĩ đến đây, Tô Mộc quyết định mặc kệ nam chủ, đem hắn nằm trên mặt đất đi.

Xử lý tốt hai người, sau đó Tô Mộc lúc này mới ý thức được đã là buổi trưa, vô ý thức liếm liếm môi khô khốc, khẽ mở môi nói: "Duy Trạch, chúng ta trở về."

Nghĩ đến bây giờ đã là buổi trưa, bụng cũng có chút đói. Tô Mộc không tự chủ sờ sờ bụng mình, sau đó trông thấy Duy Trạch chạy lại đây, cô vô ý thức chuẩn bị đi ôm. Nhưng khi cô thoáng nhìn Duy Trạch mũm mĩm kia, Tô Mộc lui về sau một bước, bỏ tay xuống, nhìn Duy Trạch còn đang không rõ chuyện gì nói ra: "Chính mình tự đi."

Nói xong, đầu cũng không quay lại rời khỏi chỗ đó, không có xem nét mặt Duy Trạch bây giờ là dạng gì. Đối với Tô Mộc mà nói Duy Trạch xem như thành tinh, tâm tình đều hẳn luôn điều tiết thập phần hoàn mỹ.

Tô Mộc: Bí ẩn, đều là bí ẩn!

Trở lại chỗ nghỉ ngơi, sau đó không ngoài dự đoán, các thú nhân mang đến thức ăn cho mình, Tô Mộc tiến lên giống như bình thường cầm vào trong phòng, bởi vì bây giờ Duy Trạch cũng ăn com lang, cho nên trong tộc cấp Tô Mộc coi như đầy đủ thức ăn, của Tô Mộc cắt thêm phần nhỏ cho Duy Trạch.

Mà chính bản thân cô cũng không phải là rất thích cái loại thức ăn khô cần này, cho nên cô thường xuyên ăn trái cây mà Duy Trạch mang về, nhưng có đôi khi vì cân đối ẩm thực, Tô Mộc cũng sẽ ngẫu nhiên ăn một vài miếng thịt, nhưng đại đa số đều là Duy Trạch thay cô giải quyết. Nhưng mà hôm nay lại không giống như vậy, cô thể nhưng nhớ tới hai người nữ chủ.

Bản thân cô không phải là thánh mẫu, đối với nữ chủ cùng nam chủ tình cảm đó hoàn toàn là căn cứ vào cảm giác của nguyên chủ đối với bọn họ, đối với Tô Mộc mà nói nếu đã là nguyên chủ yêu cầu, như vậy nắm nguyên tắc vì nhân dân phục vụ, cô mới đi cứu nữ chủ.

Nếu không, trải qua nhiều thế giới như thế cô đã siwsm không còn nhiệt tình như lúc ban đầu, nhưng mà đối với Tô Mộc, cứu tiểu cô nương kia, cho dù cô bây giờ, cho dù tạo thành dạng hậu quả nào, cô cũng như cũ không hối hận.

Vốn là Tô Mộc định nói với Duy Trạch, hẳn ăn trước, mà chính bản thân cô sẽ đi mang com trưa cho nữ chủ, không biết sao Duy Trạch cứ mãi không thả, cô chỉ cín cách chờ Duy Trạch ăn xong, mới chậm chạp động thân.

Cầm rõ, đi theo phía sau Duy Trạch, xuyên qua ở giữa rừng cây, cũng may vừa rồi cô đánh dấu hiệu, bằng không, có khả năng cô lại muốn lạc đường.

Vài cái cua quẹo, Tô Mộc sẽ đến bên trong động.

Mấy nhân vật chính còn không có tỉnh, Tô Mộc cũng chỉ phải đem thức ăn đặt ở vị trí cách bọn họ không xa, chuẩn bị xoay người rời đi, lại khẽ nghe thấy một tiếng gầm nhẹ, Duy Trạch cũng rõ ràng nghe thấy.

Dựng thẳng lỗ tai lên, xuất phát từ bản năng của động vật, Duy Trạch cảm giác được một tia cảm giác nguy hiểm, hẳn biết rõ cái thanh âm kia là từ vừa rồi là từ thú nhân kia.

Quả nhiên là, sư tử hổ báo hơi hơi mờ mắt, đau đớn trên người khiến hẳn ta không khỏi có chút ít mệt mỏi, nhưng cái mũi bén nhạy ngửi được hơi thở xa lạ, lòng cảnh giác bỗng nhiên tăng thêm.

Ương ngạnh chống đỡ thân thể liền trông thấy thân ảnh một người một sói, không biết mục đích của người đến là gì, khí thế sư tử hổ báo không giảm dè nặng cổ họng gầm gừ nhìn Tô Mộc.

Bản năng Duy Trạch cảm giác nguy hiểm, lập tức nhảy đến trước mặt Tô Mộc, lỗ tai dựng lên, lông trên lưng dựng đứng, miệng nhả lại, răng cửa lộ ra, đuôi lập tức cong thành hình cánh cung, cúi đầu phát ra tiếng gào thét.

Tô Mộc trông thấy bộ dáng của Duy Trạch kia, trong nội tâm không khỏi ảm áp.

"Như thế nào? Đối đãi ân nhân cứu mạng chính là như vậy?" Tô Mộc khôi phục bộ dáng bình thường, mắt đảo hoa không tap chất lạnh lùng nhìn hẳn ta, giọng nói cũng là trong trẻo lạnh lùng.

Thú nhân kia bị Tô Mộc nhìn cũng không hề sợ hãi, chỉ là nghi hoặc lời cô nói, là cô cứu bọn họ sao? Cảm nhận được vết thương trên người rõ ràng được xử lý qua, quay đầu nhìn lại, bộ dáng người sau lưng, phát hiện vết thương trên người cũng đã được xử lý qua.

Xem ra là mình hiểu lầm bọn họ.

Biết rõ mình sai sư tử hổ báo khẽ cúi đầu xuống, không giống vừa rồi vênh váo hung hăng, khí thế thu liễm không ít, nhẹ nhàng gầm rú.

Tô Mộc vừa nghe, biết hẳn đã hiểu được sau đó, liền cũng không cố kỵ gì, bước lên một bước đem Duy Trạch ôm lấy, sờ sờ lưng hẳn không, dùng cái này trấn an hẳn, quả nhiên, Duy Trạch thấy không có nguy hiểm gì, cũng yên tâm thoải mái nằm ở trong lòng Tô Mộc không động.

Duy Trạch: Ngô! Thật vui vẻ, A Mộc cũng thật lâu không có ôm mình. (chà xát ngực)

Tô Mộc một tay ôm Duy Trạch, vừa hướng sư tử hổ báo nói ra, "Thức ăn, ở chỗ đó."

Trước mắt sư tử hổ báo, chỉ trong chốc lát, liền biến thành hình người, chỉ là Tô Mộc không biết, quanh hẳn ta ở bộ vị trọng yếu cái tấm da thú làm thế nào xuất hiện, cái này không khoa học a! Cô cũng là lần đầu tiên trông thấy có người ở trước mặt cô từ thú thân biến thành người.

Tóc màu vàng kim, lộn xộn tán lạc ở trên vai, dáng người can đảm mạnh mẽ, cơ bụng tám múi, con mắt cũng là màu vàng kim, tuấn mỹ tuyệt luân, mặt như điêu khắc vậy, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, bề ngoài xem ra giống như phóng khoáng không câu nệ, cao khoảng chừng hai mét.

Người kia nhìn Tô Mộc khẽ gật đầu, bị cô nhìn thấy có chút ít không được tự nhiên gãi gãi đầu, vết thương trên người còn ở vị trí cũ, bất quá dần có dần

dần bắt đầu kết vầy, chuyện này khiến Tô Mộc không khỏi cảm thấy nỗ lực chữa trị của thú nhân.

"Xin chào, ta gọi Tây Lạc." Người kia nhìn thoáng qua Tô Mộc, xin lỗi vì hành vi vừa rồi của mình: "Ngại quá, vừa rồi trách làm người."

Duy Trạch bắt mắt ánh mắt Tô Mộc xem Tây Lạc, liền dùng móng vuốt nhẹ nhàng vỗ Tô Mộc một cái, sau đó hung dữ nhìn chăm chăm Tây Lạc, mà Tô Mộc lúc này mới phản ứng lại, nhàn nhạt hồi đáp: "Ừ."

Sau đó, bởi vì do người kia còn bị thương, Tô Mộc cùng với Duy Trạch cùng đi ra ngoài nhặt được diêm, cầm hộp quẹt lên.

Lúc châm lửa, vẻ mặt Tây Lạc phức tạp nhìn Tô Mộc một cái, bên trong đôi mắt kia tràn đầy tia sợ hãi, nhưng còn có hàm mộ chột lóe lên.

"Thật sự là thật cảm ơn người."

Tây Lạc lần nữa hướng Tô Mộc nói lời cảm tạ, ở trong lòng sớm đã cảm thấy Tô Mộc là người tốt, chính mình phải báo đáp cô, đã đem Tô Mộc xem như bạn bè của mình.

"Ừ." Tô Mộc vẫn là đơn giản rõ ràng trả lời.

Duy Trạch tự nhiên vui vẻ phản ứng của Tô Mộc, đối Tây Lạc thái độ cũng lạnh lẽo phát sinh một tia biến hóa.

.....

"Um, đau quá."

Ở khi một sói một thú nhân nhân loại trao đổi nói chuyện với nhau, Tô Mộc tự nhiên cũng không tham dự cùng bọn họ nói chuyện, đương nhiên cô cũng không biết bọn họ trao đổi như thế nào, liền nghe một giọng nữ ngọt ngào ở sau lưng bọn họ vang lên, Tây Lạc dẫn đầu đứng dậy đi đến bên cạnh cô gái, thấy cô gái từ từ tỉnh dậy, lòng thấp thỏm mới chậm rãi để xuống.

"A..., ngach, Tô Mộc, người mau đến xem xem Từ Tình như thế nào?" Vốn là hắn ta muốn gọi Tô Mộc là A Mộc, nhưng là bị Duy Trạch cảnh cáo, lúc này mới sửa lại.

"Cô ấy không có việc gì, tỉnh lại là được."

Nói xong câu đó, Tây Lạc mới yên lòng.

Tô Mộc mắt không nâng lên nhìn thịt nướng, sắc trời đã tối, vừa rồi cô cùng Duy Trạch trở về lại cầm một phần thức ăn, ở bên trong thế giới thú nhân, một ngày chỉ có thể ăn hai bữa, cho nên hiện tại bận việc một hồi, bụng bắt đầu đói.

Nàng khẩu vị không lớn, chỉ ăn một ít, lưu lại cho nữ chủ một ít, còn dư lại đều bị hai cái thú nhân kia giải quyết.

Lúc này nữ chủ đã tỉnh, Duy Trạch liền không thể ở nhờ thương khối thịt kia, vì vậy hắn cúi lỗ tai, trong lòng có một ít thất lạc. Ở lúc hắn uể oải không vượng lên được, Tô Mộc cầm lấy nhánh cây cầm thịt xử lý qua đưa cho Duy Trạch.

Nghe mùi thơm như vậy, Duy Trạch có chút không kháng cự được nghĩ muốn ăn một miếng, đang chuẩn bị cắn một cái lại ngừng lại, Tô Mộc không hiểu quay sang nhìn hắn, trong mắt đều là người như thế nào không ăn a? Ăn a!

Sau đó liền trông thấy Duy Trạch đẩy tay cô, ý bảo Tô Mộc ăn. Tô Mộc thấy vậy mới hiểu được động tác vừa rồi của Duy Trạch, không khỏi cười cười, nói: "Ăn đi! Ta vừa rồi ăn không ít, hiện tại ăn không vô."

Duy Trạch vẫn còn do dự, thấy Tô Mộc hết lần này đến lần khác bảo đảm cùng khuyên giải hạ mới bắt đầu ăn.

Sau đó, liền đứng dậy đến bên cạnh nữ chủ, vừa rồi khi xử lý miếng vết thương, không có chú ý bộ dáng nữ chủ, hiện tại vừa nhìn, nữ chủ xinh đẹp động lòng người, lớn lên rất mỹ mạo ngọt ngào, mới chậm rãi mở miệng nói: "Hiện tại nơi nào không thoải mái sao?"

"Um, không có, cảm ơn người. Chỉ là miếng vết thương có cảm giác hơi đau đớn, cái khác tạm được."

Cô gái ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tô Mộc, mới rồi nghe Tây Lạc nói, biết trước mắt chính là người đã cứu mình, trong lòng không khỏi cảm kích cô.

"Xin chào, ta gọi Chu Từ Tình."

Không đợi Tô Mộc mở miệng, Tây Lạc liền cực kỳ hứng thú trả lời nữ chủ: "Cô ấy gọi Tô Mộc, cũng giống người đều là nhân loại a!"

"Cái gì? Nhân loại?" Nghe được câu này, con mắt Chu Từ Tình bỗng chốc tỏa sáng, một cái mạnh mẽ nhìn chăm chăm Tô Mộc, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, trong mắt có tìm được đồng loại vui sướng mừng rỡ.

"..." Sau đó liền bỗng chốc ôm lấy Tô Mộc, không để ý miếng vết thương, "Thật vui về a, cuối cùng gặp được một người, ta nghe Tây Lạc nói cái thế giới này đã..... Chao ôi, không nghĩ tới ta còn là đi tới dạng thế giới này."

Có lẽ là gặp được đồng loại vô cùng vui vẻ, Chu Tử Tinh không lựa lời nói đem tất cả nói cho Tô Mộc, sau khi nói xong, mới phát giác mình không thích hợp, cẩn thận liếc qua Tô Mộc, phát hiện trong mắt nàng không hề dao động, một bộ nhàn nhạt, mới yên lòng.

Nhưng hình như cái gì cô nàng cũng đều nói ra, vậy phải làm thế nào a?

"Ta biết rõ." Tô Mộc không đầu vết tránh thoát ôm ấp của nữ chủ, chậm rãi mở miệng nói: "Cái thế giới này đã không phải giống như lúc trước, cái này là nhân loại phải chịu trừng phạt."

"Người giống như ta cũng là?"

"Không phải là, ta chỉ là nghe cha mẹ nói."

"A, được rồi." Trong lòng Chu Tử Tinh có một ít thất lạc, nhưng rất nhanh liền khôi phục bộ dáng lúc trước, cùng Tô Mộc nói về di động thông dụng ở thế kỷ hai mươi mốt, máy tính, các loại khoa học kỹ thuật, sớm đã quên mất ý định im lặng.

Mà hai người thú nhân nghe đến về mặt mộng bức, hai thú mất vừa mới nhìn nhìn nhau, thấy trong mắt đối phương cũng giống như mình không hiểu, lại quay đầu đi.

.....

Trong sơn động sinh sống hơn mười ngày nam chính nữ chính cuối cùng cùng Tô Mộc nghênh đón thời khắc nói lời từ biệt.

Chu Tử Tinh ôm Tô Mộc khóc thật lâu, mà kế hoạch Duy Trạch cùng Tây Lạc chính là lần như thế nào để cho Chu Tử Tinh buông tay, vì vậy ở dưới con mắt Duy Trạch, Tây Lạc trực tiếp đem nữ chủ khiêng lên trên vai mang đi.

Thế giới Tô Mộc lại khôi phục yên tĩnh.

Đương nhiên trừ Duy Trạch ra.

Bởi vì không lâu sau đó, Duy Trạch sẽ sắp thành niên.

Tác giả có lời muốn nói: tình kiểm thật sự là phải lạy

_ (づ" ∠)_

--

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Thế giới VII: Thủ lĩnh, thỉnh cầu dung ngã 7

Edit+ beta: Linhlady

Thời gian qua nhanh, thắm thoát Tô Mộc đã sinh sống ở đây một thời gian, lại là một năm xuân về hoa nở.

Mỗi khi đến cái thời điểm này, bị quấy nhiễu Tô Mộc cực kỳ.

Bởi vì đó là mùa xuân.

Trong đầu cô kim lòng không được chột lóc qua một câu đến từ lời của lão sư Triệu Trung Tường: "Mùa xuân đến, vạn vật hồi phục, lại là thời kỳ nhóm động vật giao phối..."

Không có sai, mỗi khi đến cái thời điểm này, ban đêm lúc nào cũng cúi đầu lưu chuyển, mang tia đè nén, không biết có âm thanh gì vang lên, khó kim lòng nổi, còn kèm theo một đám sói tru.

Tô Mộc: Ta có thể làm sao a? Ta cũng vậy rất tuyệt vọng a!

Ngày xưa Tô Mộc đối mặt tình huống như thế tự nhiên là tập mãi thành thói quen, mặt không đổi sắc, nhưng mà theo thời gian Duy Trạch đang trưởng thành, cô lại bất đắc dĩ, khiến cho mình phải đối mặt với vấn đề này.

Ví dụ như tiểu hài tử sẽ hỏi: "Ta là từ đâu đến." Về mặt mờ mịt, giống như đại đa số gia trưởng, Tô Mộc là có thể nói liền nói.

Nếu không nói khéo léo hậu quả cũng không nói trước được.

Vì thế, Tô Mộc hối hận không thôi.

Bây giờ đã là ban đêm, Tô Mộc như thường ngày cùng Duy Trạch nằm ở trên một cái giường ngủ.

Chẳng biết tại sao, lần này ban đêm dĩ thường nóng bức, ngay cả trong không khí đều cảm thấy khô nóng, không tài nào ngủ được, cái này làm Tô Mộc cảm thấy không thích hợp, đổi hết các loại tư thế cũng không hề buồn ngủ.

Đợi đến hết thấy đều an tĩnh lại, chỉ còn đêm khuya đen kịt bên ngoài, Tô Mộc nghĩ nghĩ đến rạng sáng, cuối cùng con mắt mở to hồi lâu, cũng không kháng cự được buồn ngủ ùn ùn kéo tới, không chịu nổi bối rối, cô vẫn là buồn ngủ.

Chỉ là lúc Tô Mộc sắp ngủ say, lại cảm nhận được sói con bên cạnh biến hóa, hơi thở nóng rực toả ra bốn phía, chọc cho Tô Mộc không được tự nhiên vận vẹo uốn éo thân thể, vốn định mở mắt ra xem một chút là thể nào, nhưng mí mắt chính là không mở ra được.

Trong mơ mơ màng màng cũng cảm thấy vô sự, liền không có đi để ý.

Bên kia, Duy Trạch này.

Hắn vốn là đang ngủ ngon, lại cảm giác được một tia nóng rực từ trong lòng chảy ra khắp toàn thân, tựa hồ muốn đem lông trên người thiêu đốt, giống như đó là một gánh nặng, hận không thể đem thân lông này làm cho biến mất đi.

Mà trong lòng cũng chỉ có một cái ý nghĩ, nóng quá.

Khẽ gào rống lên, cẩn thận vừa nghe còn có tiếng thở dốc khó nói lên lời, ở trên giường lăn lộn qua lại, nhưng là lại sợ quấy rầy đến Tô Mộc mới dần dần dề nên xuống, đột nhiên một chỗ trở nên lạnh buốt.

Lý trí Duy Trạch sớm đã cháy sạch còn thừa không còn bao nhiêu, gần như bản tính bị áp chế đi.

Chỉ là Duy Trạch không biết là, hắn hiện tại đang ở lúc chuyển hoá hình người mà thôi.

Mà Tô Mộc từ lúc Duy Trạch gầm nhẹ, thần chí liền khôi phục lại, lập tức cảm giác được không thích hợp, cố chống lại con buồn ngủ, khi cô vừa mở mắt hoàn toàn, có một cỗ hơi thở ấm nóng sát lại.

Cô cảm giác được giống như có một bàn tay ấm áp, đang tùy tiện sờ mình, không ngừng hướng mình sát vào, mà tay lại không ngừng vuốt ve xuống phía dưới bụng bằng phẳng của Tô Mộc, bàn tay còn lại chạy dọc trên thân, Tô Mộc thậm chí có thể cảm giác được đường vân lòng bàn tay hoặc lớp chai thật mỏng.

Lúc này Tô Mộc mới triệt để tỉnh táo lại, cô không còn kịp suy tư nữa, mở to hai mắt, vẻ mặt hoảng sợ nhìn nam tử có mái tóc màu đen trước mắt, xung quanh tối đen như mực, Tô Mộc thấy không rõ mặt người kia, liều mạng giãy giụa, không biết sao sức lực của người kia rất lớn, cô giãy giụa không có kết quả, hai chân bị nam tử hung hăng ngăn chặn, ngay cả hai tay cũng bị nam tử một phát bắt được cổ tay, giờ qua đỉnh đầu.

Tô Mộc không biết phải làm sao, nước mắt không khỏi rơi xuống, đôi mắt đào hoa bình thường luôn lạnh nhạt lúc này lại ngập hơi nước u mịch hung dữ nhìn chằm chằm người trước mắt.

Cả người bao phủ bởi sự hoảng sợ, người kia trong miệng lầm bầm mơ hồ không rõ, Tô Mộc tất nhiên là không có nghe rõ người kia đang nói cái gì.

Giờ phút này, mây che kín vàng trăng cũng dần dần tản ra.

Trong mắt Tô Mộc chứa đựng hơi nước tất nhiên là thấy không rõ bộ dáng người trước mắt, mà người trước mắt thấy bộ dáng cô ủy khuất đáng thương, lý trí mới chậm rãi khôi phục lại.

Môi dán lên môi Tô Mộc, hàm hồ nói: "A Mộc, A Mộc, ta thật khó chịu a."

Thanh âm mang tia thờ nhẹ không nén được, âm cuối còn có ý tứ làm nũng.

Chính là một tiếng này, lại khiến Tô Mộc có cảm giác quen thuộc, nháy mắt nước mắt trong mắt, mượn ánh trăng, Tô Mộc mới nhìn rõ dáng vẻ người kia.

Mái tóc đen như mực tản ra hai bên, có một ít lại rơi ở trên khuôn mặt Tô Mộc, ngửa, một đôi mày kiếm phía dưới là đôi mắt đen như hắc bảo thạch, trong con mắt giờ phút này lại nhiễm lên mê ly, còn có cuồng nhiệt đè nén ở đáy mắt, mũi rất thẳng, xuống liền là đôi môi mà Tô Mộc nhìn không tới, gât gao đề nặng Tô Mộc.

Tô Mộc đang định mở miệng dò hỏi, chứng thật ý nghĩ trong lòng, cái lưỡi khéo léo kia nhân cơ hội Tô Mộc không kịp chuẩn bị luồn vào, hấp thu ngọt ngào trong miệng cô, như muốn mút quia cam vùi vàng dùng sức hấp thu nước quả, trong miệng Tô Mộc một trận tê dại, đầu lưỡi mất tri giác.

Cũng may người kia không có tiến thêm một bước...

Tô Mộc thất sách.

Người kia buông Tô Mộc ta, nhẹ khẽ cắn môi Tô Mộc, thuận xuống, Tô Mộc vội vàng hô: "Duy Trạch! Ngươi là Duy Trạch sao?"

Mặc dù trong lòng sớm đã xác định, nhưng Tô Mộc vẫn là nghi xác nhận một cái, còn đang thắc mắc tại sao Duy Trạch trưởng thành sớm như thế? Nghĩ đến đây, Tô Mộc cường chế ý muốn hỏi Duy Trạch, dù sao hiện tại không phải lúc.

"Ừ." Từ trong cổ họng người kia trầm giọng phát ra một từ, giọng khàn khàn từ tính, nhưng lại mang theo gọi cảm, chọc cho trong lòng Tô Mộc run lên, tiếp theo nghe hắn nói: "A Mộc, A Mộc, ta nóng quá a!"

"Ngươi thật thoải mái a!"

Nói xong, động tác không ngừng, cho đến chỗ xương quai xanh Tô Mộc, còn muốn đi xuống tiếp, Tô Mộc thấy thế, vội vàng gấp rút kêu: "Duy Trạch, Duy Trạch, dừng lại."

Duy Trạch nghe thấy Tô Mộc gọi ngừng, nhưng là lý trí lại bắt đầu tan rã, tiếp tục đi xuống hôn mỗi một chỗ da thịt của cô.

"Duy Trạch, không để cho ta nói lần thứ hai." Tô Mộc nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên, trong giọng nói vội vàng lại khiến Duy Trạch quen thuộc lạnh như băng.

"Buông ta ra."

Lúc này Duy Trạch mới khôi phục lý trí, biết rõ chọc Tô Mộc không vui, vội vã buông tay chân Tô Mộc ra, nhu thuận ngồi ở một bên, chỉ là không ngừng vận vẹo thân thể, biểu lộ rõ ràng hắn hiện tại dị thường khó chịu.

Đội chút?! Tay chân?!

Duy Trạch nhu thuận như thường lúc này cũng mới ý thức tới chính mình biến hóa, bỗng chốc cứng còng thân thể, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, bất quá tiếp theo liền là vui mừng nường mảy.

"A Mộc, ta hóa hình người."

Cổ nển thân thể khó chịu, bây giờ chỉ muốn chia sẻ với Tô Mộc niềm vui này, nhưng không biết nghĩ đến cái gì, sau đó liền thất lạc cúi đầu.

Tô Mộc khôi phục lại bình thường, vuốt vuốt tay, thăm mắng sao Duy Trạch lại mạnh tay như thế, nghe thấy Duy Trạch nói, một bụng khí cho nên cô chỉ tùy tiện đáp, nhưng mắt thấy Duy Trạch thất lạc, lại cảm thấy không đành lòng, đang chuẩn bị lên tiếng hỏi, chưa kịp mở miệng, chỉ nghe thấy giọng nói của Duy Trạch:

"A Mộc, ta có phải sắp chết hay không?"

Tô Mộc cười nhạo một tiếng, cười hắc nghĩ ngời lung tung, chậm rãi mở miệng trấn an nói: "Không phải đâu."

"Kia, vậy tại sao ta khó chịu như thế?" Về mặt Duy Trạch bí trắng, "Ngươi không nên gạt ta, ta biết rõ."

Về mặt Tô Mộc hắc tuyến, ngươi biết cái gì?!

Không khỏi buồn cười mở miệng giải thích, "Cái này chỉ là quá trình bình thường khi hóa thành hình người mà thôi, nhịn một chút liền tốt rồi!"

"Nhưng mà ta nóng quá a!"

Nói xong, lại hướng tới gần Tô Mộc một chút.

Giọng nói Duy Trạch thanh âm trầm thấp bên trong còn mang theo ủy khuất không xông vào trong lỗ tai Tô Mộc, cô nghĩ lại, không nên a! Vì sao lại nóng, cứ theo lẽ thường đến nói là sẽ đau a!

Ánh mắt Tô Mộc chạm đến âm thanh sột soạt lá cây bên ngoài, mới bỗng nhiên nhớ tới, người này chết từ tế không xong đụng vào mùa xuân, thời kì phát tình.

Ngày xưa, cho dù ở mùa xuân hóa thành hình người thú nhân cũng rất ít động dục, nếu có tỷ lệ cũng rất thấp, Duy Trạch đúng lúc nằm ở cái tỷ lệ nhi bé kia.

Tô Mộc quay đầu về mặt phức tạp nhìn qua Duy Trạch, liếm liếm môi, khẽ mở nói: "Duy Trạch, ngươi đây là phát tình." Nói xong, bên tai Tô Mộc đều nhiễm lên đỏ hồng.

Nghe đến đó, khuôn mặt Duy Trạch cũng đều đỏ lên.

Tô Mộc không kịp nói cái gì, Duy Trạch liền xông ra ngoài.

"Duy Trạch! Ngươi đi đâu a!" Tô Mộc vội vàng kêu.

"Bờ sông."

Nói xong, liền không thấy bóng dáng.

Tô Mộc hiểu ý tưởng của hắn, đành phải phần nộ nằm xuống, nhưng là không biết vì sao luôn trở mình trần trọc, chính là ngủ không yên, trong đầu đều là bộ dáng Duy Trạch vừa rồi, cô cũng có chút bận tâm hắn.

Hắn mới vừa hóa thành hình người, huống chi hắn là thú nhân, thú tính vẫn có, Tô Mộc vốn cũng không có tâm tư để ý Duy Trạch, mà bây giờ cũng có chút ít không đành lòng.

Không biết rõ qua bao lâu, Tô Mộc cảm giác mình nằm ở trên giường quả thực là một loại dây vô, dự định đứng dậy đi tìm Duy Trạch.

Lúc đi đến cửa, chỉ trong khoảnh khắc đó, mưa, mưa tầm tã xuống.

Trong lòng lo lắng không khỏi tăng thêm vài phần, mở cửa dự định lao ra, lại bị một bóng đen cao lớn ôm vào lòng.

"Duy Trạch?"

Tô Mộc không xác định hỏi.

"Ừ?"

Giọng nói trầm thấp ưu nhã hơi từ tính, gọi cảm đến cực điểm, cái này khiến đáy lòng Tô Mộc run lên, nhưng lại có cảm giác an toàn đến khó hiểu.

Không đợi Tô Mộc phản ứng lại, liền bị Duy Trạch bế ngang lên, hù dọa cô vội vàng ôm cổ của Duy Trạch, Tô Mộc hồn dỗi trừng Duy Trạch, đáng tiếc Duy Trạch chỉ là nhìn Tô Mộc hơi cong môi một cái, nhẹ nhàng cười, không chút nào để ý Tô Mộc.

Duy Trạch đem Tô Mộc nhẹ khế đặt ở trên giường, sau đó chính mình cũng nằm lên, nhẹ nhàng toàn ôm lấy Tô Mộc, hai người cũng không nói chuyện, Tô Mộc mệt mỏi không muốn hỏi Duy Trạch bất cứ chuyện gì.

Tô Mộc vốn là bị lấn qua lần lại mau một đêm, vừa chạm vào giường, lại là hơi thở quen thuộc, cảm giác an toàn dưới đáy lòng tản ra, kỳ thật trong tiềm thức, Tô Mộc nhưng thật ra là rất ý lại Duy Trạch.

Chỉ chốc lát sau, tiếng hít thở sâu từ trong lòng Duy Trạch tràn ra, khoe miệng Duy Trạch thoả mãn vui vẻ, hít sâu mùi hương trên mái tóc Tô Mộc, ôm chặt hơn.

Cứ như thế này, cười ý kín đáo nhắm mắt lại ngủ.

Ý nghĩ trước khi ngủ say đó chính là hóa thành hình người thật tốt.

Thật ra đối với Duy Trạch mà nói hắn đã vốn nên sớm thành niên, chỉ là bởi vì chuyện kia.

Cũng may hắn hiện tại có Tô Mộc.

Tác giả có lời muốn nói: ài, tâm mệt mỏi.

_ (3" ∠) _ thi vào trường cao đẳng a.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Thế giới VII: Thủ lĩnh, thỉnh cầu dung ngã 8

Edit+ beta: Linhlady

Sáng sớm ngày hôm sau, không khí bên ngoài còn mang hương thơm cỏ xanh bị nước mưa cọ rửa sạch, ướt nhẹp bị gió nhẹ thổi nhẹ vào trong phòng Tô Mộc, nhẹ nhàng còn mang theo hơi lạnh, làm cho trong giấc mộng Tô Mộc vô ý thức hướng về chỗ nguồn nhiệt dựa vào gần.

Trong miệng nhẹ lẩm bẩm cái gì đó, thanh âm nhỏ gần như không thể nghe thấy, trong sáng sớm đặc biệt ngọt ngào. Duy Trạch đã tỉnh dậy từ sớm, cúi đầu nhìn lại, nữ nhân đang cuộn tròn thành một đoàn dựa vào ở trong lòng hắn, lông mi đen dài tỉ mỉ bởi vì lạnh mà khẽ rung động, nhưng là không thấy chút ý tứ nào muốn tỉnh lại, nghĩ đến xem ra một mẻ cực kỳ.

Duy Trách cũng vui khi việc thành, một cái tay khoác lên ngang hông Tô Mộc, ôm chặt vài phần, tay kia bị Tô Mộc gối dưới đầu, nhưng là hân cũng không biết vì sao rõ ràng cảm thấy rất tê cứng, nhưng lại không buông ra, mặc kệ để cho Tô Mộc tiếp tục gối lên, trong nội tâm lại dần lên sự ngọt ngào.

Về mặt Duy Trách thỏa mãn, hơi cong môi một cái, cứ như vậy sững sờ nhìn Tô Mộc, dường như cảm thấy nhìn như thế nào cũng không đủ, nhẹ nhàng ờ trên trán cô đặt xuống một nụ hôn...

Cuối cùng, thiếu nữ mềm mại non nớt từ từ tỉnh lại, cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chú, bất đắc dĩ mới mở mắt ra, bất mãn nhú nhú mày, lẩm bẩm tự nói cái gì đó, nhỏ không thể nghe thấy, cùng lúc đó bên tai lại nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ của nam nhân, hơi thở của người khác phả mát lạnh mà lại nồng đậm nam tính tràn ngập trong không khí.

Tô Mộc triệt để thanh tỉnh, không vui ngẩng đầu nhìn về phía Duy Trách, như muốn hỏi hân vì cái gì, đầu óc còn chưa kịp suy nghĩ dường như Tô Mộc đã quên Duy Trách thành hình người, vừa ngẩng đầu đã đụng vào đôi mắt của nam nhân nhìn cô như cười mà như không.

Trong đôi mắt thâm thúy kia lại hiện lên tia ôn nhu, khiến Tô Mộc nhất thời mất đi ngôn ngữ, hoàn toàn không biết rõ người trước mắt này là ai, về mặt miệng bức.

Nhưng mà, nhìn thấy cô sau khi tỉnh dậy, Duy Trách tràn vui vẻ nhìn Tô Mộc nói một câu mà Tô Mộc thường nói với hân nói chào buổi sáng, không đợi đến Tô Mộc trả lời, người trong ngực lập tức đứng dậy, cách thật xa, trong miệng còn thì thầm nói: "Duy Trách đâu? Người là ai?"

Duy Trách bất đắc dĩ cười cười, cũng ngồi dậy, đối với Tô Mộc nhẹ nói: "Anh chính là Duy Trách a, tối hôm qua anh hóa thành hình người, A Mộc, em quên sao?" Nói xong, còn dùng ánh mắt ủy khuất mạnh mẽ nhìn chăm chăm Tô Mộc, nói có bao nhiêu là đáng thương.

Về mặt Tô Mộc phức tạp nhìn người kia, rồi sau đó mới nhớ tới giống như có một việc như thế, mình còn nghĩ là nằm mơ.

Tô Mộc ý thức được chính mình sai, lúc này mới mở miệng nói với Duy Trách: "Duy Trách a, ngại quá, trong lúc nhất thời không nhớ ra được."

Sau đó, lời nói xoay chuyển, "Không đúng, người như thế nào mau biến hóa như thế? Không phải là hai năm sau sao?"

"Anh... Ai, này chuyện này nói rất dài dòng..."

Không đợi Duy Trách nói xong, Tô Mộc liền cắt đứt hân, nói: "Vậy thì đừng nói!"

Vừa nói xong, Tô Mộc liền tự động bò xuống giường, chuẩn bị đi ra bờ sông rửa mặt một phen.

Duy Trách: "..."

Thấy Tô Mộc khôi phục lại bộ mặt lạnh lùng cùng với động tác xuống giường, Duy Trách một phát bắt được cổ tay Tô Mộc, đem hướng mình kéo qua, hơi thở ấm áp phả vào bên tai Tô Mộc, chọc cho cô một trận ngứa, hồng bên tai.

"A Mộc, anh - -"

Không đợi hân nói xong, Tô Mộc liền không thể chờ đợi được cắt đứt, tránh thoát hân, bởi vì tay cô không cẩn thận ấn đến địa phương không thể miêu tả, lúc này mới để cho cô ý thức được Duy Trách không có mặc y phục, trên mặt trong nháy mắt nhiễm lên ráng mây hồng, "Duy Trách, người như thế nào không mặc quần áo a?!"

Cô còn nhớ khi thú nhân biến hóa giống như Tây Lạc vậy, có một khối sẽ biến thành bộ đồ che, nhưng tại sao người trước mặt cô lại không có, Tô Mộc nghiêng răng nghiêng lợi nhìn thoáng qua Duy Trách.

Duy Trách nghe xong giải thích, "Anh... Cái kia mặc lên người không thoải mái a."

Trong giọng nói lộ ra một tia ủy khuất, âm cuối còn có ý làm nũng.

Người có thể tưởng tượng được một người vóc dáng cao hai mét, ở trước mặt người làm một bộ dáng tiểu tức phụ ủy khuất làm nũng sao? Cũng may đối với Tô Mộc mà nói, cái này cũng là "Mang đại một vóc cút một vóc đại", cho nên chỉ là một cái tiểu tiểu ác hân.

Edit: Thô bi →_→

*Tô Mộc: *ngoáy mũi**

Duy Trách; mặt đen đầy nghi vấn. jpg

"Không được, nhất định phải mặc, người hiện tại giống như lúc trước." Giọng nói Tô Mộc không khỏi tăng thêm, cường điệu nói.

Thấy thái độ Tô Mộc mạnh mẽ như thế, Duy Trách cũng không phản đối cái gì. Dù sao A Mộc nói cái gì chính là cái đó, A Mộc chính là đúng.

Duy Trách nhận mệnh xuống giường đi mặc y phục của mình, trong lúc đó Tô Mộc chính là đồ mặt, nhắm mắt lại không nhìn tới bộ vị nào đó của Duy Trách.

Đó là bởi vì hệ thống đã lâu không gặp ở trong đầu cô không ngừng bình luận.

"Tô Tô, xem, lần này trăm là vì người chọn thước tắc * rất tốt."

** ý nói chiều dài*

"Chắc chắc chắc, ta đối với người thật tốt đi?"

"Chao ôi, còn chưa thấy hệ thống nào như ta đối với kí chủ hết sức quan tâm, toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì "Hạnh phúc" của kí chủ, thật sự là một môi."

"..."

"Câm miệng." Tô Mộc nhin không được mở miệng nói, cô nhắm mắt lại, ở trong đầu tư duy toát ra cực nhanh, luôn nghĩ thất nghĩ bát, về vấn đề thước tắc, từ trước đến giờ cô không có suy nghĩ 18cm các loại gì đó đâu!

Khuôn mặt Tô Mộc mất thường thấy rõ tốc độ hồng lên không ít, thay xong quần áo Duy Trạch quay người lại đã nhìn thấy Tô Mộc đang nhắm mắt lại, bộ dáng đỏ mặt quý dị, không khỏi để sát mặt vào để nhìn, vừa vặn Tô Mộc mở mắt ra, ngẩng đầu.

Môi nhẹ nhàng chạm nhau, Duy Trạch lè lưỡi khẽ liếm cánh môi Tô Mộc một cái, liền bị Tô Mộc cấp đẩy ra, "Rửa mặt."

Nói xong, Tô Mộc liền trực tiếp đi ra ngoài, còn lại Duy Trạch cười đến vẻ mặt như mèo ăn vụng, sau đó, cũng lập tức đuổi kịp bước chân Tô Mộc.

Hai người như thường rửa mặt xong, trên đường về gặp không ít thú nhân Lang Tộc, bọn họ nhìn thấy Duy Trạch đều là vẻ mặt kỳ lạ dò hỏi, biết được đáp án sau đó mới bừng tỉnh đại ngộ, đối với Duy Trạch chào hỏi, đồng thời còn dùng ánh mắt dị thường ái muội lưu chuyển qua lại giữa Duy Trạch cùng Tô Mộc, chọc cho Tô Mộc một thân không được tự nhiên, tăng nhanh động tác trên chân.

"Duy Trạch, ta đi chỗ tộc trưởng thân xin cho người nơi ở?"

Về đến bên trong phòng Tô Mộc mới chậm rãi mở miệng nói.

"Không cần, anh muốn cùng em ở một chỗ."

Nghe thấy cái đề nghị này, Duy Trạch lập tức lắc đầu, liền thanh cự tuyệt.

"Người đã trưởng thành."

"Anh sợ hãi." Duy Trạch một phen ôm Tô Mộc, trong giọng nói còn hơi run run, dùng cái này đến biểu lộ rõ ràng chính mình là thật sợ hãi.

Tô Mộc tự nhiên cũng cảm nhận được trạng thái của Duy Trạch, lòng có không đành lòng, đành phải tạm thời không đề cập tới cái ý kiến này, muốn nói trước tiên cứ tạm thời như vậy, nhưng ai biết lại chính là cả đời.

"A Mộc, gọi anh là a Trạch là được rồi. Như thế này mới công bằng! Anh gọi em là A Mộc, em kêu là a Trạch, vừa vặn tốt." Duy Trạch thấy mục đích đạt được, lại được voi đòi tiên tiếp tục yêu cầu.

"... Được." Tô Mộc mặc dù vẻ mặt hắc tuyến, nhưng vẫn đáp ứng.

Tô Mộc sửa sang xong tất cả, phát hiện đầu tóc Duy Trạch tán loạn, trong lòng cũng nhìn thấy không vui, liền lấy ra lược cùng dây buộc tóc nữ chủ lưu lại cho cô.

Nhìn Duy Trạch vẫy vẫy tay nói: "Lại đây, ta chải đầu cho người."

Duy Trạch cũng nghe lời đi lại, ngồi tại chỗ mép giường, Tô Mộc ngồi quỳ chân ở bên trong, thẳng lưng, chậm rãi chải đầu tóc cho Duy Trạch.

Tô Mộc cảm thấy đầu tóc Duy Trạch đen nhánh, hơn nữa còn dài. Chải đầu thật phiền toái, nút thắt không ít, mạnh tay lại sợ Duy Trạch đau, cho nên Tô Mộc đành phải từ từ gỡ, chải xong được tổn không ít thời gian.

Kinh ngạc là Duy Trạch thế nhưng làm được ngồi thật lâu không động, còn rất yên tĩnh. Nên biết bình thường Duy Trạch cũng giống như ngựa hoang thoát cương, cái loại mà dùng vài sợi dây cũng kéo không trở lại.

Chải lấy chải lấy, Tô Mộc suy nghĩ lại không biết bay đi nơi nào, nghĩ thầm, nếu như Duy Trạch hiện tại trưởng thành, vậy cũng tương đương với nhân loại mười tám tuổi, mà thân thể này lại lớn hơn Duy Trạch vài tuổi, lần đầu tiên đối tượng tiến công chiếm đóng nhỏ hơn cô, chuyện này khiến cho Tô Mộc không khỏi nhiều vài phần hiếu kỳ.

Dù sao chị em yêu nhau, cô chưa từng trải qua bao giờ.

Bạn của cô cũng có, nhưng từng cái từng cái áp lực dồn vào, cuối cùng cũng là không bệnh mà mất.

Bất quá Tô Mộc hiện tại đang ở thế giới thú nhân, tuổi cái gì đó không là vấn đề, nói như vậy thú nhân này rất thành thực, hoàn cảnh khiến cho trưởng

thành.

"Duy Trạch."

Nghĩ đến đây, Tô Mộc không khỏi mở miệng nói.

"Ừ?" Giọng nói khàn khàn nhưng lại từ tính, gọi cảm trên chóc khiến Tô Mộc cảm thấy lỗ tai đều muốn mang thai, cô cuối cùng cũng ý thức được, giọng nói của Duy Trạch thật rất êm tai, để cho người vừa nghe chỉ muốn liên tục nghe hắn nói chuyện, hắn nói cái gì, người cũng có thể đáp ứng, quả thực yêu nghiệt.

"Người... Trưởng thành." Tô Mộc liếm liếm môi, động tác trên tay không ngừng, chải đầu cho Duy Trạch một cái đuôi ngựa.

"Ừ."

"Vậy người muốn bắt đầu tìm giống cái, có cần ta giúp người tìm tộc trưởng không?" Sau khi nói xong, Tô Mộc nghĩ đánh miệng mình một cái, nói nói cái gì, vạ nhất Duy Trạch nói muốn thì sao! Vậy cô không phải thất bại sao?

"Ha ha, ta chỉ là nói đùa... Duy Trạch, làm đau ta."

Không đợi Tô Mộc giải thích hết, Duy Trạch liền một phát bắt được cổ tay Tô Mộc, khiến cho Tô Mộc dừng lại động tác, cảm nhận được Duy Trạch tăng thêm khí lực, Tô Mộc không khỏi nhăn đầu lông mày, đau.

"A Mộc."

Duy Trạch không để ý Tô Mộc, chỉ là trực tiếp cầm tay, đem cô gát gao ôm vào trong ngực, nhưng cũng buông tay đang nắm cổ tay Tô Mộc ra, cúi đầu nheo mắt lại lạnh lẽo nhìn Tô Mộc, lộ ra ý tứ nguy hiểm.

Theo bản năng, Tô Mộc nghĩ được nguy hiểm không tầm thường, mới ý thức tới bộ dáng hiện tại của Duy Trạch.

"Ta chỉ là nói đùa."

Lần nữa mở miệng giải thích, chỉ là không biết rõ vì cái gì càng giải thích, không khí quanh thân Duy Trạch bỗng nhiên ngưng đọng, nhất thời yên lặng khiến cho Tô Mộc trong lúc nhất thời không biết như thế nào ứng đối tình huống này, chỉ nghe thấy Duy Trạch nói, "A Mộc, Anh khó chịu."

"Khó chịu? Nơi nào khó chịu? Nơi nào bị thương sao?" Tô Mộc vừa nghe thấy khó chịu liền nghĩ đến Duy Trạch có phải hay không nơi nào bị thương, không khỏi lo lắng hỏi.

"Chỗ đó." Thanh âm nam tử dường như ở đè nén cái gì.

"Kia - -" bên trong? Tô Mộc còn chưa có nói xong, liền hiểu được Duy Trạch nói là nơi nào, trong lúc nhất thời đỏ mặt.

Như thế nói chuyện một hồi? Thời gian Lang Tộc phát tình không phải là nhiều lần như thế a? Duy Trạch tới hôm qua mới...

"A Mộc, anh nghĩ thấy được hương vị."

Duy Trạch vừa nói ra, Tô Mộc liền ý thức được Duy Trạch nói đúng cái gì.

Nên biết loại hơi thở này ở thế giới thú nhân không che giấu được, bản tính còn ở đây, tự nhiên ít nhiều gì sẽ phải chịu ảnh hưởng.

Tô Mộc: Là ai? Như thế không muốn sống, ở trong phạm vi nhà cô làm sự việc kia?

Nên biết vì không ảnh hưởng Tô Mộc, thú nhân Lang Tộc đều không ở xung quanh nhà Tô Mộc hoạt động, có cũng là cực ít, huống chi Tô Mộc ở một nơi hẻo lánh.

"A Mộc, anh sợ anh nhịn không được."

Nói xong, dán môi ở phía trên môi Tô Mộc nói: "Anh không cần em tìm tộc trưởng, anh muốn em, có thể không?"

Không đợi Tô Mộc phản ứng lại liền...

"A - - Duy Trạch!"

- - - - -

Edit: sắc lang. → _ →

Duy Trạch: ta vốn là lang. ← _ ←

Edit: cựa một cân dưa chuột chương sau thịt thịt. (~ ^ ▽ ^) ~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Thế giới VII: Thủ lĩnh, thỉnh cầu dung ngã 9

Edit+ beta: Linhlady

Tô Mộc phát ra một tiếng phảng phất muốn phá vỡ chân trời, không lớn, nhưng mà cả kinh thú nhân ở bên ngoài dừng động tác lại, không biết tại sao, cho là nơi nào phát sinh vấn đề, hoặc là bản thân chọc cho người khác không vui, cuối cùng làm qua loa, vội vàng rời khỏi chỗ đó.

"Duy Trạch, chúng ta từ từ nói chuyện, đừng động tay động chân."

Lúc này Tô Mộc đã sớm gặp đến độ không còn duy trì được vẻ mặt lạnh lùng nữa, mặt mũi không biết làm sao, lo lắng nhìn qua Duy Trạch, rất sợ hãi không nghe áp chế mình, bây giờ cô chẳng khác nai thịt cá nằm trên thớt, mặc dù chuyện này sớm hay muộn cũng có khả năng xảy ra, nhưng là bây giờ cô còn không có chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Cho dù bên trong đầu, hệ thống liên tục ở giật giây cô.

Tô Mộc một mặt cố gắng tránh thoát Duy Trạch đang nắm chặt tay cô, một mặt bên trong đầu nhanh chóng vận chuyển, chọt lóc qua rất nhiều từng cái từng cái phương án khác nhau.

Không biết sao thực lực cách xa, Tô Mộc giữa giữa không có kết quả, cuối cùng cô cũng không có biện pháp. đành phải chống lại đôi mắt của Duy Trạch nhiễm lên sắc thái mê ly, thấy vậy, thờ dài một hơi rất nhỏ, như buông tha cho vậy, khẽ mở đôi môi đỏ mọng nói: "Ta nên vậy sao người xử lý à?"

Tay vẫn bị Duy Trạch gắt gao giam cầm ở trong lòng bàn tay, không nhẹ, nhưng lại không đủ để làm bị thương cô.

Tô Mộc cũng dần dần buông tha giữa giữa, nhú lông mày lại, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn qua Duy Trạch, lập tức giống như là làm ra cái quyết định trọng yếu gì, hít sâu một hơi.

Tô Mộc ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng đem môi của mình dán phía trên môi Duy Trạch. Vừa chạm vào cánh môi mềm mại kia, cả người Duy Trạch ngay cả vẻ mặt đều sinh động lên, tới đôi mắt đều phát ra ánh sáng khác thường, tràn đầy mừng rỡ, còn có một tia không thể tưởng tượng nổi.

Tiếp theo liền tăng tăng hôn đôi môi Tô Mộc, động tác có chút cứng nhắc, lại bởi vì nội tâm dịu dàng mà bên ngoài càng dịu dàng hơn, phảng phất đang nhắm nháp món ăn mỹ vị trân quý, không dám khinh nhờn, nhìn không được liếm láp lên, đầu lưỡi ướt nhẹp tình tứ phất qua mỗi một chỗ đường vân trên cánh môi, môi cô vì thế mà ướt át trơn bóng, lại trở nên mê người dụ người phạm tội, Duy Trạch chậm rãi cạy hàm răng Tô Mộc ra, cái lưỡi linh hoạt ở trong miệng cô tán loạn, hấp thu ngọt ngào tốt đẹp, lời lẽ đầy hứa hẹn, dồn dập thờ dốc.

Tô Mộc trầm nghĩ, tại sao kỹ thuật hôn của người này lại thành thạo như thế?! Không kịp để cô tỉ mỉ hỏi, liền bị hôn đến rối tinh rối mù, sớm đem cái vấn đề này ném ra sau ô.

Không kịp suy nghĩ tiếp, đã bị hôn đến mê man, lông mi đen dài khẽ run, mà trong con ngươi giống như là có đồ vật gì đó vỡ ra.

Động tác trên tay từ bất giác đến ôm lấy thân thể Tô Mộc, một tay ôm thắt lưng cô, một cái tay đặt sau đầu Tô Mộc, giống như muốn đem đôi phương xâm nhập vào cơ thể của mình.

Tay tay vừa được buông ra, Tô Mộc giống như đã quên đi mục đích của mình, một mặt đắm chìm ở bên trong nụ hôn của Duy Trạch, hai tay đáp đè ở trên ngực Duy Trạch, trong mắt sớm đã bật kín một tầng hơi nước, mờ mịt men say, mắt đào hoa chậm rãi nhắm lại.

Cái hôn này duy trì liên tục lâu dài, cho đến Tô Mộc không thở nổi, Duy Trạch mới bỏ qua. Thế này mới ý thức được Duy Trạch đã đem mình áp chế dưới thân thể tại, hai người gần trong gang tấc, Duy Trạch đẩy mặt thâm tình ngưng mắt nhìn khuôn mặt Tô Mộc, mà Tô Mộc còn đang khẽ thờ dốc, đôi mắt ướt nhẹp, không biết làm như thế nào nhìn qua Duy Trạch, môi bởi vì ướt át mà trở nên gợi cảm, đầu óc sớm phát không rõ ràng, chỉ là nhìn chăm chăm Duy Trạch đôi môi khi đóng khi mở, không hề nghe thấy hắn đang nói cái gì.

Hai người trong lúc đó còn kéo ra tơ bạc ái muội, không khí giống như cũng kiểu điểm một chút.

Duy Trạch vừa nhìn ánh mắt Tô Mộc mờ mịt liền biết cô không có đem nghe lọt lời nói của mình, bất đắc dĩ lại lặp lại một lần nữa: "Anh có thể sao?"
Hắn hầu kết lẫn vào cái, trong giọng nói nhiều vài phần lo lắng khó nhịn, còn có tận lực khắc chế xúc động, giọng nói lại là ngọt ngào khàn khàn, bởi vì hắn thật sự là ghen đến khó chịu cực kỳ, hắn nghĩ tại như vậy nhìn xuống, sớm muộn cũng ghen đến hỏng.

Lúc này Tô Mộc mới nghe rõ, xoay một cái mặt lại đỏ lên, giống như cảnh tượng trước mắt này, mình đã vô lực kháng cự, một lát sau, cô liền cúi đầu "Ừ" một tiếng, mang theo thẹn thùng, thanh âm nhỏ gần như không thể nghe, nhưng Duy Trạch sớm đem tất cả phản ứng của cô thu hết vào mắt, tự nhiên là nghe thấy.

Được đến một tiếng cho phép này, máu Duy Trạch cả người đều cảm thấy muốn sôi trào lên.

Cúi đầu hôn môi đỏ mọng, trần trụi xuống...

Lúc này, trong phòng cảnh xuân tuyệt đẹp.

Chính Duy Trạch cũng nói không rõ ràng là từ lúc nào, tình cảm đối với Tô Mộc là từ tình thân đến không bỏ được đến yêu. Chỉ là thuật theo ý tưởng nội tâm chân thật nhất, muốn độc chiếm cô, muốn làm cho cô thành vì một mình hắn trở nên tốt đẹp, trong lòng liên tục nói, cô là của hắn, hắn cũng là của cô.

Ngày lạnh lẽo đi qua lại hai năm, từ lần trước đem chính mình cho Duy Trạch sau đó, chỉ cần tới mùa xuân đối với Tô Mộc mà nói quả thực chính là nhất con ác mộng, không được xuống giường, toàn thân mỏi nhừ, đau lưng, sau khi Tô Mộc lên án, sau đó Duy Trạch mới dần dần thu liễm.

Cũng may mùa xuân đi qua cũng không có chuyện gì, dù sao sói cũng không phải là loài trọng việc bạn đời khác loài.

Duy Trạch đã được Tô Mộc tỉ mỉ dạy bảo, dần dần bỏ đi một thân ngây thơ, có thể một ngăn cản một bên, có một thân thú nhân thành thực mị lực, bởi vì Tô Mộc cố ý đem Duy Trạch bồi dưỡng thành người nổi nghiệp thủ lĩnh, cho nên Duy Trạch cơ trí cũng cao hơn thú nhân bình thường, đồng thời lão thủ lĩnh của bộ lạc cũng thật thưởng thức Duy Trạch, đương nhiên cái này là công lao của Duy Trạch, Tô Mộc cũng sẽ không vì sau khi hắn đi cửa sau, cuối cùng vẫn còn phải dựa vào chính bản thân Duy Trạch.

Duy Trạch biết rõ ý tưởng của Tô Mộc, hắn đương nhiên cũng giờ hai tay tán thành. Ở trong nhận thức của hắn, chỉ có cách này, mới có thể xứng đôi với thân phận Tô Mộc.

Ở ngoài Duy Trạch luôn luôn là vẻ lạnh lùng uy nghiêm, một cái hormone này, tự nhiên sẽ chọc cho không ít tâm hồn thiếu nữ thú nhân tan vỡ, chỉ biết hắn đã có bạn đời, có thể nói là tâm tan nát dưới đất, đương nhiên các cô cũng không biết nam thần của các ở trong đáy lòng thế nhưng thật ra là cái người thích làm nũng phúc hắc, tiểu tâm cơ, đại ngớ ngẩn.

Đáng thương cho Duy Trạch, thật sự bị đù loại danh tiếng. Tô Mộc nghĩ đến đây, liền cười đến không có tim không có phổi. Đương nhiên, cuối cùng lúc nào cũng bị Duy Trạch áp chế dưới thân để dạy dỗ thật tốt một phen, hư, Tô Mộc một thân khí chất lạnh lùng, so với trước tính tình xem như sinh động không ít, nhưng ở ngoài vẫn là bộ dáng lạnh lùng kia, không gọn sóng.

Còn như cái vẻ mặt khác, Duy Trạch bày tỏ hắn đang nhìn trời, đề nghị các loại tư thế xem một lần.

Mà đại hội nhân loại bốn năm một lần sắp bắt đầu...

Tô Mộc ở trong phòng thu thập đồ đạc cần thiết, chuẩn bị bắt đầu đi chơi chỗ đại hội nhân loại.

Đại hội nhân loại, tên cũng như ý nghĩa, liền là một đám nhân loại tổ chức.

Vì thích ứng thế giới thú nhân tốt hơn, đồng thời có thể phát huy tới đại mức độ năng lực đến sáng tạo giá trị càng lớn, cái này mới là giá trị chân chính của đại hội nhân loại, cái đại hội này là do trong nhân loại có người đủ trí tuệ, năng lực đảm đương lâu dài gọi là người quản lý viên, mà Tô Mộc chính là một trong số năm người này, thật ra vị trí này là của cha mẹ Tô Mộc, chỉ là sau khi bọn họ qua đời, liền để Tô Mộc tiếp nhận, mặc dù bởi vì tuổi tuổi còn nhỏ khiến một số người nghi vấn cùng không phục, nhưng mà cô cũng dựa vào cố gắng của chính mình, đón nhận mất lạnh cùng cười nhạo, cuối cùng dùng năng lực kia cũng nhận được khẳng định của mọi người.

Thật ra, từ lúc cha mẹ qua đời bắt đầu, cô bị buộc tiếp nhận cái vị trí trong bộ lạc kia. Thời điểm vừa mới bắt đầu cũng không có thoải mái như vậy, lão tộc trưởng trong tộc khịt mũi coi thường, cho đến về sau dùng thực lực đến chinh phục bọn họ, Tô Mộc có thể nói là trải qua rất nhiều chuyện.

Cũng may gian nan nhất thời mọi chuyện đều đã qua.

Vì vậy ngồi vững này cái ghế đã được sáu bảy năm, từ một cái thiếu nữ xanh miết đến một cái nữ nhân tài trí, Tô Mộc có thể nói là trải qua rất nhiều thời khắc gian nan, chút ít này Duy Trạch đương nhiên không biết, Tô Mộc cũng không có ý định nói cho hắn biết, dùng cái này để chiếm được đồng tình.

"A Mộc, thật muốn tham gia sao?"

Duy Trạch từ phía sau ôm lấy thắt lưng Tô Mộc, giọng nói đầy vẻ không muốn, tiến đến bên tai cô, hơi thở ấm áp đều phả ở phía trên, phả qua bên tai, thật ngứa, chọc cho Tô Mộc bên tai đều hiện ra đỏ ửng mất tự nhiên, lúc này mới khẽ mở miệng phản bác Duy Trạch: "Đừng nháo."

Nói ra câu này, Tô Mộc ngưng một cái, tiếp tục nói: "Anh không phải cũng cùng theo đi sao?"

Đúng vậy, cùng đi. Thế mà qua lời Duy Trạch lại giống như là cái gì sinh lý từ biệt vậy, cái này khiến Tô Mộc không khỏi đầu đầy hắc tuyến, không để ý tới lời nói của Duy Trạch nữa, tránh thoát ôm ấp Duy Trạch, phối hợp thu dọn đồ đạc, đồ không nhiều, cũng chỉ là thu thập gian phòng, trên mặt bàn bị mình làm cho loạn thất bát tao đầy bản giấy nháp, chuẩn bị cầm đến đại hội dùng.

Đúng vậy, giấy, cái thời đại này, nhân loại đã có thể sử dụng một chút kỹ thuật để tạo giấy, mặc dù không theo kịp hiện đại, nhưng tóm lại là có thể dùng về phần tại sao không có y phục, Tô Mộc liên tục nghĩ không ra, là vì không có ai kỹ thuật đan y phục sao? Bộ công nghệ đã xuống dốc sao?

Nghĩ ra được cái khả năng này Tô Mộc có chút thất lạc, thật hoài niệm có y phục mặc hàng ngày a.

Bản nháp trên giấy là thành quả nghiên cứu của cô, nghiên cứu về thuốc Đông y thảo, cô là tổ trưởng. Tổ bên trong tổng cộng có sáu thành viên một tổ, trong đó một cái cùng cô có quan hệ tốt nhất, gọi là Đỗ Uyển, nhưng là căn cứ hệ thống đưa cho tài liệu cho cô, cô biết cô nàng có thể không phải là cái người lương thiện gì, có thể nói là đã tâm bưng bưng, nhưng mà vấn đề lớn nhất là cô nàng đối Tô Mộc là chân tâm thực lòng.

Nghĩ đến đây, cô liền đau đầu, động tác trên tay nhanh hơn rất nhiều.

Duy Trạch thấy Tô Mộc không để ý đến mình, cũng chỉ không lên tiếng, đôi mắt trông mong đi theo đằng sau Tô Mộc, Tô Mộc gọi hẩn làm cái gì thì làm cái đó, này kỳ thật chính là hình thức chung sống thường ngày của hai người bọn họ. Bình thường thời điểm Duy Trạch gấp rút, Tô Mộc cũng bận rộn nghiên cứu, giống như tốt nghiệp gấp gấp muốn giao luận văn. Vừa có thời gian, Duy Trạch liền kề cận Tô Mộc, không chút nào như Tô Mộc nhận thức về sói, cái gì mà lạnh lùng, mắt sáng như đuốc, ở trong mắt cô dường như đều là giả.

Cuối cùng đến ngày xuất hành, Tô Mộc mang Duy Trạch cùng vài cái thú nhân Lang Tộc cùng lúc xuất phát.

Đại hội nhân loại cách nơi này không xa, nhưng mà ở một nơi không có bất kỳ phương tiện giao thông cũng là cần hai ba ngày...

Được rồi được rồi, đến nơi đây Tô Mộc phải thừa nhận một điểm, nếu như Duy Trạch xem như một loại phương tiện giao thông, vậy cô cũng không biết nên nói cái gì.

Trông thấy Duy Trạch hóa thành thú thân, bây giờ Tô Mộc mới giật mình thú thân này sao lại lớn như thế? Nhìn không ra, nhưng cô khẳng định hẳn là hai mét* trên đi.

** Thật ra là mẽ nhưng ta không hiểu nên để là mét*

Ngồi ở trên người Duy Trạch, dọc theo đường đi cũng không có gặp phải cái g

gian nguy trở ngại gì, ngược lại thông thuận không trở ngại.

Có đôi khi, Duy Trạch cũng sẽ hóa thành người ôm ngang Tô Mộc, hoặc là công Tô Mộc, thú nhân đi theo bày tỏ thật sự là ngược chết sói độc thân, mùi thú luyện ái này thật là khiến người ta nôn mửa, không mặt mũi nhìn.

Ngày tới, thời điểm sắp đến đích, Tô Mộc liền gặp người quen.

"A Mộc."

Edit: (;'⌣' ") có ai như ta không hi vọng xong rồi thất vọng, xong lại bùng hi vọng, edit xong đoạn kia ta chỉ muốn drop để đọc truyện H cho bỏ ức. (T▽T)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Thế giới VII: Thủ lĩnh, thỉnh cầu dụng ngã 10

Edit+ beta: Linhlady

"A Mộc."

Cách đó không xa, một người mặc một bộ quần áo của con gái khá sạch sẽ, tại hoàn cảnh này mà nói không hợp nhau, này không, dẫn tới không ít chú ý thú nhân qua đường, cô ấy nhìn Tô Mộc phát phát tay, trên mặt tràn đầy đáng vẻ tươi cười, mặt mày cong cong, hướng tới bên mình chạy qua.

Là nữ chủ.

Tô Mộc thấy vậy, ý bảo Duy Trạch đặt mình xuống.

Vừa rơi xuống đất không lâu, liền bị nữ chủ ôm vào lòng, đồng thời thanh âm còn ở Tô Mộc bên tai vang lên:

"A Mộc, đã lâu không gặp!"

"Ta rất nhớ ngươi a, Tây Lạc đều không cho ta đi gặp ngươi."

Nói xong, giọng nói còn mang tia úy khuất, tựa như đang lên án việc ác của Tây Lạc vậy.

Một bên Tây Lạc về mặt hắc tuyến, trong lòng có chút bất đắc dĩ, nếu không phải là mỗi lần vừa gặp Tô Mộc, cô ấy tựa như mè xừng dính lên đi...

Mà Duy Trạch vẫn là vẻ mặt lạnh lùng, mày nhăn lại, bất mãn nhìn thoáng qua Chu Tử Tinh đang ôm Tô Mộc, nếu không phải là sợ Tô Mộc tức giận, hẳn sớm đã tiến lên đem Chu Tử Tinh tách ra, chỉ cần mỗi lần cô ấy vừa xuất hiện, thời gian hẳn cùng A Mộc chung đụng liền ngắn hơn, bình thường vốn đã không có bao nhiêu.

Nghĩ đến đây, đôi mắt tối sầm lại, sắc mặt không thay đổi, nếu không phải là khí tràng quanh thân biến hóa, còn phát giác không ra giờ phút này nội tâm Duy Trạch đang khó chịu.

Đương nhiên, Chu Tử Tinh cũng không có loại giác ngộ này.

Nữ chủ buồng Tô Mộc ra, tiếp tục nói: "Đúng rồi, A Mộc như thế nào lại ở đây?"

Tô Mộc không biến sắc lui về sau một bước, kéo ra khoảng cách, cô vẫn không có thói quen đứng ở khoảng cách gần như thế, liền khẽ mở đôi môi nói: "Ta tới tham gia đại hội nhân loại, Tử Tinh cũng không phải cũng vậy sao?"

"A, đương vậy, xem đầu óc ta này." Nữ chủ nói xong, vỗ vỗ đầu chính mình, ngây thơ cười một tiếng.

Sau đó liền hưng trí bừng bừng kéo Tô Mộc tay kể ra chuyện đã xảy ra gần đây, hướng mục đích đi, mà bọn Duy Trạch cũng đi sau bọn cô.

Tô Mộc cũng khó được tâm trạng tốt, chứa đựng cười nhẹ, yên tĩnh nghe Chu Tử Tinh thao thao bất tuyệt, nghiêng đầu xem, phát hiện hiện tại nữ chủ khóe miệng đảo qua trước hai đầu lông mày, toàn thân đều phát ra tự tin cùng tức giận, xem ra sinh sống của nữ chủ đã bước lên quỹ đạo.

Hiện tại Chu Tử Tinh cùng Tây Lạc sinh sống cực kỳ hạnh phúc, chuyện này coi như là một cái tâm nguyện nguyên chủ nhỏ đi.

Nghĩ đến đây, Tô Mộc khẽ nghiêng đầu về phía sau vừa nhìn, Duy Trạch chính là cùng Tây Lạc nói chuyện, dưới ánh mặt trời gò má Duy Trạch xán xán phát quang, trông rất đẹp mắt, Tô Mộc trong lúc nhất thời sững sờ một cái, nhưng rất nhanh thu hồi ánh mắt.

Thời điểm thu hồi ánh mắt, khả năng ánh mắt Tô Mộc thái quá mức trắng trợn, Duy Trạch vừa ngẩng đầu, liền trông thấy Tô Mộc chưa tới kịp thu hồi ánh mắt, trong nội tâm không khỏi âm áp dễ chịu, đối với Tô Mộc khẽ giờ lên khoe miệng, đôi mắt giờ phút này cũng nhu tình như nước.

Nhìn lên bị bắt được Tô Mộc cũng không khỏi lúng túng, cũng trả lại cho Duy Trạch một nụ cười nhẹ liền quay đầu đi nghe Chu Tử Tinh nói chuyện, trong lúc đó cũng thỉnh thoảng gật đầu ứng lại, có lúc cũng nói với Chu Tử Tinh một số quan điểm của mình.

Cứ như thế này, đoàn người không bao lâu liền đến nơi.

Mà cảnh tượng trước mắt lại làm cho Tô Mộc ngây người, địa phương trước mắt, rõ ràng là thôn trang, cũng không có thiếu người đi đường ở bên trong đi tới đi lui, bên trong quy mô rất lớn, đại khái là bộ dáng tòa nhà đầu thế kỷ hai mươi, nhưng là lại nhìn có tư tưởng tiền tiến hơn, cảnh như vậy hiện ở trên đại lục này cũng khó gặp, với gian cảnh thế giới bây giờ lại không hợp nhau, phảng phất như tồn tại một cái dị không gian.

Căn cứ theo ký ức nguyên chủ, bên trong này là tòa nhà trước kia nhân loại lưu lại, hoang phế đã lâu, chỉ là gần trăm năm nay mới dần dần bị loài người sử dụng xem như căn cứ đại hội nhân loại.

Bây giờ còn tồn tại một ít tòa nhà, nhưng đã trải qua diễn biến mấy trăm năm sớm cũ rách không chịu nổi, trải qua gió táp mưa sa, các loại thiên tai xâm hại, bị ăn mòn không ít, chỉ còn lại số lượng không nhiều, khiến người ta thở dài không thôi.

May mắn là, còn dư lại một bộ phận. Chính là những thứ trước mắt kia.

Dưới đáy lòng không khỏi cảm thán, trí tuệ của nhân loại thật sự là đáng sợ.

Bất quá, dù sao nguyên chủ cũng người là thấy qua mấy lần, chỉ chốc lát liền khôi phục trạng thái bình thường.

Nhưng mà lần đầu tiên tới bên trong này mấy nhân vật chính cùng đám người Duy Trạch sẽ không có tỉnh táo như thế.

Ào ào sững sốt, đôi tình cảnh như thế cảm thấy kinh ngạc.

"Đi!"

Tô Mộc đành phải lên tiếng nhắc nhở bọn họ, mới khiến cho bọn họ phục hồi tinh thần lại.

Lúc chuẩn bị nhắc chân đi lên phía trước, liền bị một cái thanh âm hùng hậu ngọt ngào gọi lại: "Tô tổ trưởng, người cuối cùng đến."

"Mọi người bên trong đại hội chờ cô thật lâu, hiện tại gọi Dương mỗ đến xem một chút Tô tổ trưởng đã đến chưa? Không nghĩ vận khí tốt như thế, vừa ra đã gặp được."

Người tới là một nam tử điển hình trung niên, bụng lớn béo phệ, đại khái thân cao 1m8, con mắt cười tủm tỉm, tỏ ra hòa ái chút ít, nhưng là giọng nói lại dị thường khêu đưa đẩy, mang giọng quan hết sức rõ ràng.

Tô Mộc nhướn mày, mới chậm rãi mở miệng nói: "Là vậy sao? Làm phiền Dương tổ trưởng dẫn đường."

Giọng quan? Ai không muốn?

"Xin mời." Rất có phong độ thân sĩ dùng tay ý bảo đám người Tô Mộc một cái, liền ở phía trước dẫn đường.

Tô Mộc khẽ vuốt cằm, đối với phía sau điểm gập đầu một cái, nhắc chân đi lên phía trước.

Đừng xem này người này một bộ cười tủm tỉm, bộ dáng hòa ái dễ gần, chính một cái chính là nham hiểm, loại hình cười sắc bén chứa dao, Tô Mộc có thể không có quên lúc trước chính là hắn phản đối Tô Mộc đảm nhiệm làm người quản lý viên lâu dài phản đối lợi hại nhất, còn ở trong bóng tối vụng trộm làm cho Tô Mộc vương chân, khiến Tô Mộc ăn không ít đau khổ.

Cho nên đối với Dương Thanh Danh một nước, Tô Mộc thời gian qua không có biểu cảm gì.

Ở phía sau Chu Tử Tinh đi theo hơi kinh ngạc, lấy cùi chỏ đụng Duy Trạch một cái, thanh âm nhỏ nhất hỏi Duy Trạch về vấn đề Tô Mộc.

Mà Duy Trạch sớm đã đoán được phản ứng của bọn họ, sớm ở trong đầu nghĩ kỹ tìm từ, lời ít mà ý nhiều đem thân phận Tô Mộc báo cho bọn họ, dù sao đây cũng không phải là cái bí mật nhỏ gì.

Mặc dù thời điểm biết thân phận Tô Mộc, hắn cũng ngây ngốc một chút, hắn không nghĩ tới cô còn có một tầng thân phận khác.

Ánh mắt kinh ngạc của Duy Trạch theo đuôi thân ảnh Tô Mộc, xem ra chính mình phải vội vã tăng nhanh bước chân, mới có thể bắt kịp người trên đầu quả tim của mình.

An trí tốt cho Duy Trạch cùng đám người Chu Tử Tinh, sau đó Tô Mộc liền xoay người đi vào về trước nghiên cứu sửa sang lại.

Đi đến phòng nghiên cứu chuyên môn thuộc về chính mình, đẩy cửa ra vừa nhìn, Tô Mộc bỗng chốc bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người, không giống với kết cấu phòng ở bên ngoài làm bằng gỗ.

Bên trong này, toàn bộ làm bằng thạch anh thượng hạng tạo thành, mặc dù có chút cũ rách, nhưng ở trong hoàn cảnh như vậy đã là vượt mức quy định, xem ra tiền nhân ngược lại lưu lại không ít thứ a.

Tô Mộc hơi khép mí mắt, thế này mới ý thức được nhân loại kỳ thật không chỉ có khuất phục tại thế giới này, đã tâm vĩnh viễn ở đây.

Kỳ thật tại trong nhân loại có phái chủ chiến cùng phái giảng hòa, hiện tại là tiền thế giới, vấn đề nhân loại cùng thú nhân trong lúc đó, cho dù là vào hôm nay cũng là dạng này, mà cha mẹ Tô Mộc là phái giảng hòa.

Nhưng là đối với cảnh tượng trước mắt này, nội tâm cũng là ngậm đồng ý.

Nếu không trước mắt bày biện bình thủy tinh đầy bàn kia, ông nghiệm các loại dụng cụ, là thế nào?

Nhưng mà, những vật này cũng là từ một người đời trước để lại, nghe nói là từ trong phòng thí nghiệm đóng kín lấy được.

Men theo ký ức, Tô Mộc đi đến trước một cái ngăn tủ, mở nó ra cũng đem quần áo bên trong lấy ra, đồng thời còn có giày.

Cùng loại với kiểu dáng áo sơ mi trắng y phục cùng màu đen là quần.

Không nói cái khác, chỉ nói tới giày thật đúng là thời thượng, tuy là dùng vải vóc rất cầu thả làm, nhưng lại rất giống giày lười ở hiện đại, chế tác còn rất tinh xảo.

Nghe nói này là căn cứ theo yêu cầu của nguyên chủ làm, mà thiết kế như vậy là do trước kia nguyên chủ thấy ở trong một cuốn tạp chí xuất bản từ rất lâu.

Trước Tô Mộc vẫn cho là không có các loại quần áo, bây giờ nhìn lại cô thật ngất thờ. Mà chút ít quần áo này là do các thành viên của một tổ khác chế tác mà thành, chỉ có nhân viên trọng yếu đại hội mới có tư cách có được nó, Tô Mộc chính là một người trong số đó.

Bởi vì vô cùng hiếm có, mỗi người chỉ có một bộ, cho nên nguyên chủ liền đem nó để tại đây trong phòng thí nghiệm.

Chậm rãi thay đổi y phục, tiếp xúc vải vóc đáy lòng Tô Mộc vẫn còn có chút vui sướng nhỏ, còn có áo khoác trắng cô quen thuộc nhất. Cô cũng không biết có bao nhiêu lâu không có chạm vào những vật này, dùng dây buộc tóc Chu Tử Tinh lưu cho cô, cột kiểu tóc đuôi ngựa, cái này nhìn nhẹ nhàng khoan khoái không ít.

Bên trong người của tổ nhỏ còn chưa tới, Tô Mộc trước tiên tự động đến vị trí bàn của mình sửa sang lại bút ký, trong một nháy mắt cô có cảm giác như

mình đã trở về hiện đại.

Suy nghĩ phiêu bạt không biết đi đâu, lúc thu hồi ánh mắt, lại ngoài ý muốn thoáng nhìn một văn kiện, làm cho cô trong lúc nhất thời đồng tử hơi co lại, đồng thời đáy lòng dâng lên phần nộ.

"A Mộc, đã lâu không gặp a."

Một cái thanh âm thanh lệ truyền vào trong lỗ tai Tô Mộc, thanh âm quen thuộc làm cho ký ức của cô hiện lên.

Là Đỗ Uyển.

Tô Mộc ngẩng đầu hướng cô ta nhìn lại, trong mắt mang băng sương, bất quá cũng thoáng qua, khẽ nhếch đôi môi nghĩ muốn chất vấn cô ta, nhưng là nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là quyết định đợi đến đại hội kết thúc rồi hỏi, vẫn là không cần ảnh hưởng đến tiến độ đại hội vào ngày kia.

"Ừ."

Tô Mộc cúi đầu xuống, nhẹ nhàng phun ra một câu.

"A Mộc vẫn như trước lạnh lùng như vậy!"

Người đến nét mặt tươi cười như hoa nhìn qua Tô Mộc, nhưng cũng biết tính cách Tô Mộc cũng không có đuổi theo hỏi cô, trông thấy Tô Mộc ở chỗ xử lý công việc cũng đem báo cáo của mình giao cùng chỗ Tô Mộc kia, nói ra vài câu cũng ra ngoài.

Sau khi cô ta ra ngoài, lúc này Tô Mộc mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía địa phương cô ta rời đi, vẻ mặt phức tạp cùng bi phần khó nói lên lời.

Đỗ Uyển đến cùng muốn làm gì?

Cái này không phải là rõ ràng đã bị lệnh cưỡng chế dừng lại sao?

Tô Mộc vuốt vuốt con mắt có chút đau đớn, không khỏi oán thầm, nguyên chủ nhìn người lưu lại cục diện rồi rầm.

Tiếp đến, nguyên một đám thành viên đến, đem báo cáo giao cho Tô Mộc, sau đó được cho biết ngày mai muốn đến thảo luận về kết quả nghiên cứu, yêu cầu trao đổi lẫn nhau.

Cuối cùng Tô Mộc bắt đầu sửa sang lại tài liệu.

Bóng đèn dĩ nhiên không thể dùng, bởi vì còn không có điện a.

Sửa sang xong tất cả, Tô Mộc hoạt động gân cốt một lần, mới ý thức tới sắc trời không còn sớm, chậm thêm một lúc liền thấy không rõ đường trở về.

Nghĩ đến đây, một chút buồn ngủ Tô Mộc sửa sang xong mặt bàn, mà ngay cả y phục cũng quên thay, trực tiếp rời khỏi chỗ đó.

Hoàng hôn ánh lên rặng mây đỏ, cả người tỏ ra kiều diễm ướt át, bộ dáng như mỹ nhân hơi say, tràn sắc thái khác, mắt đào hoa câu người giờ phút này nửa khép, xem ra là một môi cực kỳ, quần áo trên người cô lại gây chú ý.

Ở trong mắt người khác, Tô Mộc có thể nói là một loại phong cảnh.

Hai tay Tô Mộc bỏ trong túi, dựa vào ký ức hướng nơi ở đi đến.

Bị tảng đá vấp một cái, lao đảo một cái ngã vào trong một cái lồng ngực.

Lúc này mới Tô Mộc hoàn toàn thanh tỉnh, vội vàng thoát ra vòng tay ôm ấp kia, đang định ngẩng đầu nhìn lên xem là ai.

Chỉ nghe thấy trên đầu truyền đến giọng nói quen thuộc: "Thật muốn giấu em đi, chỉ thuộc về một mình anh."

Nói xong còn nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Tô Mộc vừa nghe liền biết là ai, khó được lộ ra bộ dáng bình thường không có, môi đỏ mọng dương lên, bên trong giọng nói mang ý làm nũng cùng ngọt như: "A Trạch, em buồn ngủ quá a."

Duy Trạch đau lòng nhìn người trước mặt một môi, lại nghe thấy giọng nói của cô giờ phút này, không khỏi tiến lên cầm tay cô, Tô Mộc dựa thể tựa ở trên cánh tay hắn, đi theo để hắn mang mình trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Thế giới VII: Thủ lĩnh, thỉnh cầu đặng ngã 11

Edit+ beta: Linhlady

Trở lại trong phòng Tô Mộc liền ngã lên trên giường, chẳng quan tâm ăn cơm tối, liền nhắm mắt lại, tiếng hít thở cũng kéo dài hơn, xem bộ dáng là một mỗi cực kỳ.

Duy Trạch vốn cầm chút quả thực đang chuẩn bị đưa cho Tô Mộc, quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy bộ mặt Tô Mộc yên tĩnh ngủ, trong lúc nhất thời ngừng động tác trên tay, đem quả thực một lần nữa thả về vị trí cũ, nghĩ thầm mình vẫn không nên đi quấy rầy cô.

Cúi người, trên tay cẩn thận cởi bỏ dây buộc tóc trên đầu Tô Mộc, con mắt không nhúc nhích nhìn chằm chằm cái chỗ kia, rất sợ làm đau Tô Mộc hoặc là ảnh hưởng đến cô.

Lúc trước hẳn còn nhớ Tô Mộc cùng hẳn nói qua chuyện này, trước khi ngủ muốn đem cái cái sợi dây thừng này cởi bỏ, lúc trước hẳn cũng bởi vì mang dây buộc tóc ngủ, ngày thứ hai tỉnh dậy, đầu tóc đều có chút biến hình.

Sau đó dựa vào mép giường ngồi xuống, nhẹ tay nhẹ vuốt ve khuôn mặt Tô Mộc, dùng lòng ngón tay trên dưới mà sát gò má trơn mềm, xem lông mi đen dài của cô vì đụng chạm mà khẽ rung động, tâm tình không biết như thế nào đột nhiên trở nên rất tốt, một tia ngọt ngào nhu tình tràn ngập trong lồng ngực, trên mặt khóe miệng khẽ nhếch lên.

Cúi người xuống, ở trên trán Tô Mộc nhẹ nhàng rơi xuống một nụ hôn.

Sau đó, thuận thế nằm ở bên cạnh Tô Mộc, ôm cô vào trong ngực mình, rúc vào với nhau.

Trong phòng tràn ngập ấm áp.

- - -

Một đêm mộng đẹp, Tô Mộc ở trong ngực ấm áp Duy Trạch từ từ tỉnh lại, hơi thở nam tính quen thuộc, Tô Mộc ngáp một cái, chậm rãi đứng dậy đuổi lưng một cái liền đi rửa mặt.

Tô Mộc từ bên ngoài trở về nhìn thấy Duy Trạch còn trong giấc mộng, bất đắc dĩ cười cười, thầm nghĩ thật sự là con heo lười a.

Nhưng mà tại đây, Duy Trạch dù sao không cần dậy sớm đến chỗ xử lý công việc. Vừa vặn thừa cơ hội này để hẳn nghỉ ngơi thật tốt, vài ngày gấp rút lên đường cũng vất vả hẳn, nghĩ tới chuyện này, Tô Mộc ở trên mặt Duy Trạch ấn xuống một nụ hôn chào buổi sáng, một lần nữa cột đuôi ngựa, lại lần nữa ra cửa.

Nàng còn muốn một lần sửa sang lại lần nữa nội dung của buổi họp với nhóm.

Tô Mộc dọc theo đường đi nghĩ tới nội dung cần thiết của buổi họp, không có chú ý tới người khác lúc thấy cô, trong mắt kinh ngạc.

Đuôi ngựa theo động tác đi đi lại lại của cô mà đung đưa, tóc lộn xộn rơi ở trán cùng trên gương mặt, tỏ ra tinh thần sức sống dị thường, đương nhiên, cái này cũng phải phối hợp một nụ cười dịu dàng trên mặt, hiển nhiên Tô Mộc không phải như vậy.

Giờ phút này cô đang nhíu mày, mặt không chút thay đổi đi đường hướng tới phòng nghiên cứu.

"A Mộc, người làm sao mặc thành dạng này?"

Một giọng nữ cắt đứt suy nghĩ của Tô Mộc, thời điểm quay đầu theo hướng nguồn gốc thanh âm, bỗng nhiên đầu óc như bị kim châm, đau xót, một đoạn ngắn như bị nghiền nát xuất hiện ở bên trong, đó cũng là chuyện trong nháy mắt, chỉ chớp lát sau liền thoáng qua.

"A Mộc, người làm sao vậy?"

Tô Mộc vuốt vuốt huyệt thái dương của mình, hơi khép mí mắt nhìn về phía vẻ mặt lo lắng nhìn mình của Chu Tử Tinh, lúc này mới mở miệng nói chuyện: "Ta không sao, có lẽ là hơi mệt chút."

"Thật không có việc gì sao?"

Chu Tử Tinh thấy Tô Mộc cau chặt lông mày, không khỏi hết lần này đến lần khác xác nhận nói.

"Thật không có việc gì."

Đã xoa dịu rất nhiều Tô Mộc nhìn Chu Tử Tinh khẽ mỉm cười, vẻ mặt trên mặt giãn ra.

"Không có việc gì thì tốt." Chu Tử Tinh thấy cô cũng xác thực không có chuyện gì, cũng yên lòng. Chỉ là lại nghĩ tới chuyện mình đang định hỏi, lại lặp lại một lần, về mặt hưng trí bưng bưng.

"A Mộc, quần áo này của người?" Quần áo của cô ấy mặc đã sắp hư rồi, nếu như cái thế giới này có y phục, vậy thì tốt hơn.

"Quần áo của hội viên đặc biệt." Tô Mộc lời ít mà ý nhiều nói ra.

"Vậy thì thật là đáng tiếc." Cô ấy còn nghĩ có đâu, nếu đã là hội viên mới có y phục, vậy mình hẳn là không có cơ hội gì. Rất đáng tiếc a!

Giờ phút này Chu Tử Tinh mặt lộ vẻ thất lạc, Tô Mộc đành phải mở miệng khuyên nhủ: "Đừng lo lắng, tổ nhỏ đang nghiên cứu."

"Thật sao?" Vừa nghe đến cái này, Chu Tử Tinh rõ ràng sung huyết sống lại. Hưng trí bưng bưng, đuôi lông mày đều tràn đầy vui sướng, cũng lấy nhiệm cho Tô Mộc, làm cho cô cũng không khỏi cười cười, trả lời Chu Tử Tinh một cái khẳng định "Ừ".

"Quá tốt. Đúng rồi, A Mộc, người mặc như thế này giống như nghiên cứu viên của viện nghiên cứu ở thời đại của ta vậy, cũng là một thân áo khoác trắng, đáng tiếc thiếu cái khẩu trang..."

Chu Tử Tinh lại tìm được một cái đề tài, miệng tựa như vỡ òa, liên miên bất tuyệt nói tiếp.

Nhưng mà Tô Mộc đang vội vàng chuyện ở phòng thí nghiệm, tất nhiên là không có tâm tư nghe lời Chu Tử Tinh nói, đành phải mở miệng cắt đứt cô ấy thao thao bất tuyệt, giải thích: "Tử Tinh, ta bây giờ quả thực có cuộc họp, ngại quá, lần sau sẽ nghe người nói."

Nói xong, thoáng nhìn Chu Tử Tinh gật đầu, này mới vội vã rời đi.

Cùng Chu Tử Tinh cáo biệt, sau đó Tô Mộc liền dọc theo đường đi tăng nhanh bước chân hướng phòng thí nghiệm đi đến, dù sao mình còn có một đồng lớn công việc còn phải xử lý, đợi lát nữa muộn liền không tốt lắm.

Trước tiên đem việc xếp phía trên giải quyết trước, lại đến xử lý chuyện kia đi.

Vừa nghĩ tới chuyện kia, lông mày Tô Mộc nhăn lại, trên mặt trong lúc nhất thời che kín mây đen, cảm thấy thập phần bất đắc dĩ, cục diện rối rắm này, muốn cô tiếp như thế nào a!

Không nghĩ ngợi thêm, đến phòng thí nghiệm.

Tô Mộc lập tức làm tiếp việc theo của tối hôm qua, sửa sang lại tài liệu, chuẩn bị gần xong sau đó, liền kêu gọi người trong nhóm của mình đến họp.

"Chào tổ trưởng!"

"Chào tổ trưởng!"

...

Tô Mộc nghe vậy, khẽ vuốt cằm.

Đợi đến khi toàn bộ người trong nhóm có mặt đầy đủ, Tô Mộc liền bắt đầu một khác cũng không dừng bắt đầu cùng bọn họ thảo luận nghiên cứu tài liệu.

Một lần thảo luận, liền là một buổi sáng.

Trong chớp mắt, đã là buổi trưa.

Vừa vặn, tổ nhỏ thảo luận cũng có kết quả sơ bộ, đại khái ngày mai là có thể dùng ở trong đại hội.

Mọi người tan họp, nhóm tổ viên cũng ào ào tản đi.

Trừ Tô Mộc ra, chỉ để lại một người, còn chưa đi.

Đó chính là Đỗ Uyển.

Chỉ thấy khóe miệng cô ta hơi nhếch lên, nhẹ khẽ mở miệng nói: "A Mộc, ta cái kia - -"

Không đợi cô ta nói xong, Tô Mộc liền mở miệng trước đánh gãy lời nói, cô biết rõ cô ta muốn nói cái gì.

"Đỗ Uyển, người rốt cuộc muốn làm sao?"

Tô Mộc nhú chặt mày, tiếp tục nói: "Chuyện kia, chúng ta không phải là đã nói xong rồi sao, không tiếp tục nghiên cứu nữa không phải sao? Người vì cái gì lại lần nữa bắt đầu chế tác đối với nó, người biết chuyện kia nếu như lộ ra sẽ tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng không? Một khi bị người khác biết, ta

nghĩ hậu quả đó không phải là nguoi hay ta có thể gánh chịu."

"Đỗ Uyên, nguoi..."

Nói đến đây, Tô Mộc không khỏi xoa lên trán, đầu vô cùng đau.

Nhưng mà, sắc mặt Đỗ Uyên không thay đổi, còn là một vẻ cười dịu dàng, chậm rãi chuyển bước.

Ngón tay nhẹ xẹt qua mặt bàn, khẽ mở môi nói:

"A Mộc a, chỉ có nguoi mới có thể trợ giúp ta a."

Nói xong, nụ cười trên mặt sâu hơn.

Nội dung trả lời căn bản là cùng lời Tô Mộc nói không online, Tô Mộc nghĩ cô ta căn bản cũng không có nghiêm túc lắng nghe cô nói chuyện, chỉ là hoàn toàn đắm chìm ở bên trong thế giới của mình.

Rồi sau đó, Đỗ Uyên chậm rãi đi vòng qua cái ghế đằng sau Tô Mộc, hai tay chống ở trên ghế, cúi ở Tô Mộc bên tai, thổi hơi, nói ra: "Huống chi, chuyện này thế nhưng lại quan hệ đến nhân loại sau này a."

Vừa nói xong liền rời khỏi Tô Mộc lỗ tai, nói tiếp: "Ta cũng là vì nhóm nhân loại chúng ta sau này tạo phúc a."

Từ đó, Tô Mộc vội vàng không kịp chuẩn bị đứng dậy, xoay người, con mắt chống lại Đỗ Uyên, lại làm cho cô cảm giác một trận hàn, rõ ràng là một khuôn mặt nhỏ nhắn, lại cười đến không chạm đến đáy mắt, còn có đề nên cô chấp sau lưng.

Còn ở Tô Mộc cũng không phải là người bình thường, đối với dạng tình huống này, cô cũng không phải là lần đầu tiên gặp, cho nên cũng không kém chút nào chống lại con mắt của cô, trong mắt không gọn sáng, như hồ nước tĩnh lặng.

"Đỗ Uyên, chuyện này, ta sẽ không đáp ứng nguoi. Nguoi cũng vẫn nên chết tâm đi, cái nghiên cứu này là làm trái. Cái này ảnh hưởng đến hội như thế nào, nguoi không phải là không biết rõ, lẽ nào tiền bồi dạy đồ không đủ sao? Nguoi còn muốn giẫm lên vết xe đổ hả?"

"Ha ha, sai lầm? A Mộc, nguoi như thế nào có thể nói nó là sai lầm đâu?"

Không biết rõ nói đến cái kia ở nơi không thích hợp, hiện tại cả người Đỗ Uyên ngay cả vẻ mặt cũng không có bình tĩnh như vừa rồi, đáy mắt tràn ngập ý tứ điên cuồng, đối với lời Tô Mộc nói, lúc này mới có phản ứng.

"Ta chính là suy nghĩ vì nhân loại chúng ta sau này a."

"A Mộc, ta thấy thế giới này bị thú nhân khống chế lâu rồi, cái này là không đúng. A Mộc, cái thế giới này vốn nên là thế giới của chúng ta."

"A Mộc, nguoi giúp ta một chút đi, còn kém một bước cuối cùng. Lần trước thí nghiệm nguoi nói chỉ kém một bước cuối cùng, ta cũng nghĩ như thế chính là không nghĩ ra được, xem ra là chỉ có nguoi biết."

"Như thế nào?"

"Một khi chuyện này thành công, chúng ta rốt cuộc không cần sống qua ngày như vậy."

"Như thế này không tốt sao? A Mộc, chúng ta không phải là bằng hữu sao?"

"Hơn nữa, trước kia chúng ta không phải là nghiên cứu thật tốt sao?"

Nhìn người trước mắt phối hợp nói lời nói, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu nhìn Tô Mộc nói ra, phảng phất là muốn nhìn qua bí mật trong đôi mắt kia, muốn đem đôi phương tẩy não.

Đáng tiếc là, Tô Mộc cũng không để mình bị đẩy vòng vòng.

"Đỗ Uyên, ta đã nói qua, chuyện này ta sẽ không lại đáp ứng nguoi. Trước kia ta cùng nguoi nghiên cứu, đó là bởi vì nguoi gạt ta, nguoi nói đây chẳng qua là đơn giản cải tạo chức năng đồng máu của con người, vì để con người khôi phục nhanh hơn, vậy kết quả đâu? Kia lại là dùng ở trên thú nhân!"

"Đỗ Uyên, hiện tại nhân loại cùng thú nhân cùng hài chung sống không tốt sao?"

"Đỗ Uyên - - "

Tô Mộc mới vừa vắn phun ra hai chữ này, liền bị Đỗ Uyên dùng vung bột thuốc hôn mê, bỗng chốc liền mất đi ý thức, thân thể không điều khiển tự động ngã về phía trước, Đỗ Uyên tay mát lạnh đỡ cô.

"A Mộc a, ta nói nguoi sớm một chút nghe ta, không phải là xong sao? Vì sao lại ép ta dùng cái biện Pháp này đâu?"

"Thật là đồ ngốc!"

Nói xong, trên mặt lộ ra nụ cười quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Thế giới VII: Thủ lĩnh, thỉnh cầu đụng ngã! 12

Edit + beta: Linhlady

Lúc này Duy Trạch còn ở một chỗ với Tây Lạc, cùng hấn(TL) thương thảo về chuyện bộ lạc, cái này không phải là hấn bao biện làm thay, mà là này kỳ thật cái này là ý tứ thủ lĩnh, cho nên đây mới là lí do lần này vì sao hấn lại ở đây.

Chỉ là không biết rõ vì sao đang trò chuyện rôm rả Duy Trạch bỗng nhiên cảm thấy có cổ cảm giác bất an đang từ đáy lòng sinh ra, khiến hấn như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, vội vàng cùng Tây Lạc thảo luận xong, sau đó liền vội vàng vàng rời khỏi chỗ đó.

Ở trên đường trở về, Duy Trạch cảm giác mình tâm đường như liên tục treo lên, như có chuyện rất nghiêm trọng muốn phát sinh, nghĩ đến chuyện có thể nói là nghiêm trọng, trong đầu lập tức nhảy ra thân ảnh Tô Mộc.

Không khỏi tăng nhanh bước chân, lập tức muốn đi gặp Tô Mộc.

Xác nhận cô không có việc gì, chỉ có như vậy hấn mới có thể an tâm.

Ở trên đường đi đến phòng nghiên cứu, không nhận ra người nào hết lại gặp một thú nhân mà hấn không quen biết.

Duy Trạch vốn trong lòng đã có sẵn bất an, tất nhiên là không có có tâm tư đi để ý tới thú nhân kia, hấn vốn định định người sang bên, lại không nghĩ, hấn ta gọi hấn lại.

"Người là Duy Trạch sao?"

Duy Trạch nghe vậy, vẫn dừng chân lại, khẽ gật đầu.

Khi biết được đối phương chính là Duy Trạch mà mình muốn tìm, sau đó, lúc này mới lại lần nữa mở miệng nói ra, mặc dù hấn ta không biết rõ là chuyện gì, vì không phải là từ bản thân chính miệng nói ra, mà là muốn thay người khác truyền đạt, tính ra, hấn ta chỉ là truyền lời.

"Tô tổ trưởng sai ta nói cho người biết, đêm nay cô ấy muốn ở lại nghiên cứu trong phòng, sẽ không trở lại."

Thú nhân kia vì chạy bộ mà làm cho trên trán thấm ra một tầng mồ hôi lị tị, hai mắt trong suốt, không giống lừa gạt mình, chẳng lẽ là chính mình đa nghi?

Duy Trạch hỏi thăm vài chuyện, thú nhân kia chỉ nói là chính mình chỉ đi truyền lời, cụ thể cũng không biết.

Duy Trạch đành phải bán tín bán nghi đồng ý.

Chần chờ một chút, xem thân ảnh thú nhân kia rồi đi.

Đợi hấn ta đi xa, sau đó, Duy Trạch mới nhắc chân tiếp tục phương hướng phòng thí nghiệm đi đến, hấn vẫn phải tận mắt nhìn thấy cô mới an tâm.

Hơn nữa A Mộc bình thường vô luận làm chuyện gì, đều sẽ đích thân cùng hấn nói một tiếng, đều không có ngoại lệ, một lần này...

Thời điểm đi tới cửa, Duy Trạch bị thú nhân đứng ở cửa ngăn cản, được cho biết này bên trong trừ nhân viên liên quan từ bên ngoài đều không thể vào bên trong.

Duy Trạch thấy thái độ bọn họ cường ngạnh, cũng không muốn làm ra chuyện cố tình gây sự, chỉ là không nghĩ tới còn có chuyện này.

Đành phải nói tên Tô Mộc ra, nói bản thân tìm Tô Mộc có việc, nếu mình đã không vào được, vậy thì gọi Tô Mộc đi ra trông thấy hấn. Không lẽ ngay cả một yêu cầu này của hấn cô cũng sẽ không đáp ứng đi?

Kết quả, đương nhiên trong dự liệu.

Duy Trạch được cho biết nói Tô Mộc sai người thông báo, ai cũng không cho vào, kể cả người nhận biết.

Được rồi.

Chỉ là cảm giác thời gian qua bên nhảy Duy Trạch bỗng chốc liền nghĩ được hương vị không tầm thường, trong nội tâm bất an càng tăng thêm, trên mặt lạnh lùng lại là vẻ lạnh lẽo, quanh thân đều phát ra hơi thở người sống chờ lại gần.

Cuối cùng Duy Trạch không thể làm gì cũng chỉ có thể đi khỏi chỗ đó trước, còn như chuyện của Tô Mộc vẫn là chờ khi thấy cô sau đó nói... Mới là lạ! Hẳn có thể không phải là người nói cái gì chính là cái đó, mà bây giờ chỉ muốn gặp mặt Tô Mộc, mới có thể làm cho mình an tâm.

Hắn đi khỏi nơi đó dưới ánh mắt của bọn họ, Duy Trạch đi vòng qua đằng sau phòng thí nghiệm chuẩn bị vụng trộm lên vào, nhưng mà không nghĩ tới mà ngay cả địa phương vô cùng bí ẩn cũng có thú nhân đi tuần tra.

Không chút ngoài ý muốn, Duy Trạch vô ý thức nhăn đầu lông mày.

Xem ra hẳn nghĩ đến quá đơn giản, chính mình khả năng cần bọn Tây Lạc hỗ trợ.

- -

Khi đến chỗ ở của Tây Lạc, cùng bọn họ đơn giản nói qua một chút, ban đầu bọn họ còn không tin mình, Duy Trạch khuyên bảo rất lâu mới đáp ứng.

Chu Tử Tinh bày tỏ hết sức vui vẻ hỗ trợ, ban đầu cô ấy ngay lập tức định lập tức đáp ứng, nhưng chẳng qua là cảm thấy tại bên trong đây sẽ không có chuyện gì, nhưng Duy Trạch đã khẳng định như thế, vậy thì giúp đỡ chút cũng không phải là không thể, hơn nữa Tô Mộc cùng cô ấy mà nói xem như là đồng loại lại khá thân thiết, người lúc nào cũng sẽ đối với người có hảo cảm.

Ba người đi đến trước cao ốc, tuần tra một phen, quan sát tình huống.

Mà Chu Tử Tinh đề nghị cô ấy cùng Tây Lạc hai người chịu trách nhiệm đời sự chú ý của thú nhân ở cửa, Duy Trạch liền nhân cơ hội chạy vào trong.

Bàn bạc xong, Chu Tử Tinh cùng Tây Lạc liền đi ra ngoài, dựa theo kế hoạch áp dụng.

Duy Trạch ở tại chỗ chờ đợi kế hoạch thành công.

Quả nhiên kế hoạch thành công.

Quả nhiên, các thú nhân còn rất đơn thuần, nói dối một điểm nhỏ có thể được.

Duy Trạch ba bước cũng làm hai bước, thừa cơ hội này đi vào. Cũng may sắc trời cũng không còn sớm, bên trong phòng nghiên cứu không có người nào, như vậy lại tiện cho Duy Trạch làm việc.

Khứu giác thú nhân vốn rất tốt, mà thân là họ hàng nhà chó Duy Trạch tự nhiên cũng kém không đi nơi nào, hơn nữa hương vị Tô Mộc đối với hắn mà nói sớm đã quen thuộc đến không thể lại quen thuộc hơn.

Nhức nhích mũi, Duy Trạch theo hương vị, cuối cùng đi đến phòng nghiên cứu của Tô Mộc, sợ có người ở trong, cho nên Duy Trạch đầu tiên là cẩn thận mở một khe cửa nhỏ.

Phát hiện phòng nghiên cứu trong không có một bóng người, lúc này mới an tâm đi vào, tiếng bước chân cực kỳ nhẹ, thấy ở trên mặt bàn bày ít đồ Duy Trạch không biết hơn nữa cực kỳ xa lạ, hẳn bây giờ là không có có tâm tư đi quản lý chút ít này, hẳn chỉ muốn biết Tô Mộc ở đâu?

Rón ra rón rén đóng kín cửa, sau đó, Duy Trạch mới nhìn thẳng vào cái gian phòng này, tìm kiếm dấu vết Tô Mộc, chỉ là cái gian phòng này cũng không có cửa khác để cho người khác đi qua a.

Hơn nữa không phải là nói đang ở nghiên cứu phòng sao? Như thế nào không có một người nào?

Vừa nghĩ, nếp gấp lông mày của Duy Trạch không khỏi sâu hơn. Xem ra trực giác của hắn. không có sai, Tô Mộc hẳn là gặp chuyện không may.

Trong lúc Duy Trạch đang suy nghĩ này nọ xuất thần, đang nghiên cứu trong phòng, ở nơi khác lại có tiếng động.

Duy Trạch chậm rãi đi theo chỗ phát ra âm thanh, áp ở trên tường này mới nghe được rõ ràng.

"A Mộc, người vì sao không nghe lời của ta nói!"

Một cái giọng nữ xa lạ, là ai? Duy Trạch suy nghĩ như vậy.

"Đỗ Uyển, chuyện này cần bản thì không nên."

Là A Mộc, quả nhiên đang ở đây.

"A? A Mộc, người như thế nào lại chất phác như thế! Chỉ cần người và ta hoàn thành cái nghiên cứu này, chúng ta sẽ có thể một lần nữa đứng ở trên đỉnh mắt xích chuỗi thức ăn. Như thế không tốt sao?"

Nói xong, còn phối hợp nở nụ cười, chỉ là này trong đó điên cuồng cùng cố chấp, ý tứ sâu xa.

"Đỗ Uyển, người lẽ nào vẫn chưa rõ sao? Cái này là kết quả lịch sử phát triển, cái ác này là nhân loại gieo xuống, hiện tại chúng ta đang gánh chịu hậu quả. Huống chi bọn họ cũng là một loại sinh vật a, bọn họ hiện tại tại so với chúng ta mà nói có cái gì kém?"

Cổ họng Tô Mộc có chút khó chịu, giống như là nuốt qua vật gì đó, cho nên không khỏi nâng cao thanh âm lên để trả lời Đỗ Uyển, nhất là khi cô trông thấy Đỗ Uyển kia về mặt cố chấp, làm cho cô không lạnh mà run.

"Im miệng!"

Ngay sau đó "Pằng" một tiếng theo đó vang lên.

Duy Trạch nghe đến đó đáy lòng thấp thỏm, thiếu chút nữa liền muốn vọt tới đối diện trước mặt, đem đôi phương đánh một trận thật đau.

Nhưng hiện tại hắn không biết tình huống bên đó như thế nào, nếu như bây giờ hắn tùy tiện ra ngoài, như vậy cái nữ nhân điên cuồng kia có thể sẽ lại một lần nữa làm bị thương Tô Mộc, cảnh tượng này hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Duy Trạch đành phải chịu đựng, chỉ có móng vuốt ấn trên tường bày tỏ nội tâm của hắn giờ phút này không bình tĩnh.

Đồng thời, Duy Trạch đã nghĩ đối thoại giữa các cô, dường như dính đến một chút chuyện trọng yếu, trong đó có cả các thú nhân.

"A Mộc a, người như thế nào lại không hiểu? Chuyện ác này nếu đã là nhân loại gieo xuống, vậy phải từ chúng ta đến giải quyết nó, không phải sao?"

"..."

Tô Mộc không có nói chuyện, chỉ là thẳng tắp nhìn chăm chăm gương mặt Đỗ Uyển.

Cô không hiểu, khi nào thì bắt đầu Đỗ Uyển thành bộ dáng này?

Chỉ là cảm giác trên mặt nóng cháy nhắc nhở cô, tất cả đều là chân thật, Đỗ Uyển đã không còn giống như là trong trí nhớ cái tiểu cô nương ngây thơ trước kia.

Người lúc nào cũng sẽ thay đổi.

Hồi lâu, mới chậm chạp mở miệng nói: "Đỗ Uyển, người vẫn là hết hy vọng đi. Ta sẽ không giúp người."

Tô Mộc hơi khép mí mắt, không lại nhìn chăm chú Đỗ Uyển nữa.

"Cái gì? A Mộc người thật xác định như vậy? Lẽ nào là bởi vì hắn ta sao?"

"..."

Tô Mộc không nói gì.

"Nói cho ta biết! A, ta đã quên, thế nhưng hắn là thú nhân a!"

Đỗ Uyển bóp cái cằm Tô Mộc, khiến cho cô ngẩng đầu nhìn hướng mình, đồng thời cũng hung dữ nhìn chăm chăm Tô Mộc.

Thả tay xuống, chậm rãi mở miệng nói: "Bây giờ sẽ không có ai tới cứu người, ta đã sai người dùng tên của người nói đem người còn lại ở đây đều xua đuổi, người ở nơi này đợi đi, đợi đến khi người đồng ý thì thôi."

Nói xong, còn từ trong tay lấy ra bình thuốc không biết tìm được ở đâu, mở ra nó, đem thuốc bên trong đổ ra, vung về phía Tô Mộc.

Tô Mộc trong lúc nhất thời choáng váng đầu hoa mắt, thấy không rõ trước mắt, loại cảm giác bất an này làm cho cô đành phải hỏi Đỗ Uyển: "Đây là cái gì?"

Ở triệt để sau khi hôn mê, chỉ nghe thấy Đỗ Uyển nói.

"Yên tâm, này là mê dược. Khiến người an tâm ngủ một giấc mà thôi."

Sau khi xác nhận Tô Mộc hoàn toàn mê man, Đỗ Uyển khó khăn mới lăm ròi đi chỗ đó, chuẩn bị đi ra.

Hù dọa Duy Trạch vội vàng tìm địa phương trốn đi, nhưng là dù sao thân hình cao lớn, cuộn rút thân thể mới có thể tìm được địa phương thích hợp.

Nghe thấy tiếng bước chân đi xa, Duy Trạch chờ đợi khoảng 10 phút mới đi ra, trong lúc đó Đỗ Uyển còn trở về nhìn qua một lần, hù dọa thân thể Duy Trạch không khỏi khấn thưng.

Xem ra tính cảnh giác cô ta còn rất cao.

Duy Trạch cũng không phải là sợ Đỗ Uyển, nếu như không có chứng cứ xác thực, sợ là muốn đắc tội cả đại hội nhân loại, còn sẽ liên lụy Tô Mộc, mang đến phiền toái cho cô, dù sao A Mộc là một trong số thành viên chủ yếu.

Dựa theo phương pháp Đỗ Uyển đi ra, Duy Trạch cũng thử một lần, lập tức là được được thông qua, dù sao chỉ số thông minh hắn cũng không thấp a.

Nhìn thấy Tô Mộc bị trói ở trên ghế.

Lại là thiếu chút nữa khiến Duy Trạch mất đi lý trí, phảng phất có cái gì bóp chặt cổ họng, không phát ra được thanh âm nào, cũng may đầu óc lập tức tỉnh táo lại.

Dù sao bây giờ, tỉnh táo mới có thể tìm ra phương thức xử lý tốt nhất.

Rất lâu, Duy Trạch mới tìm lại giọng nói của chính mình, chỉ là này trong đó gian nan cùng sợ hãi chỉ mình hắn biết, bên trong giọng nói còn mang run rẩy không dễ dàng phát giác.

"A Mộc?"

Tay lại không dễ dàng phát giác đang run rẩy, hắn đang sợ.

Vừa rồi nghe lời Đỗ Uyển nói, Duy Trạch cũng biết rõ đó là mê dược. Cho nên hắn đầu tiên là cẩn thận cởi bỏ dây cho Tô Mộc, đem Tô Mộc ôm vào trong ngực.

Cảm giác mất mà lại được thật tốt quá.

Duy Trạch ấn vào phương thức lại đi ra ngoài, xử lý tốt gian phòng, bảo đảm nhìn không ra cái gì, sau đó, mới yên tâm đi ra ngoài.

Lúc này, ban đêm cũng đã phủ xuống.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, Duy Trạch hướng tới cửa sổ cúi đầu kêu gào một tiếng, sau đó, được đáp lại, chờ không lâu sau, phát hiện cửa thú nhân không ở đó.

Duy Trạch mới lập tức ôm Tô Mộc vội vàng rời đi.

Cùng Tây Lạc hội họp, Duy Trạch cảm ơn bọn họ sau đó mới rời đi.

Chu Tử Tinh vốn muốn cùng Duy Trạch cùng nhau trở về, chỉ là sắc trời đã tối, ban đêm bên trong này có quy định là không được ra cửa. Cho nên Chu Tử Tinh cũng đành phải thôi chỉ có thể đợi ngày mai.

--

Trở lại trong phòng, Duy Trạch mới đưa Tô Mộc nằm ở trên giường, còn xem qua Tô Mộc không bị thương tích gì, chỉ là đáy lòng vẫn cảm thấy mơ hồ đau đớn.

Nếu không phải trực giác của mình, nếu không A Mộc cũng không biết sẽ phát sinh những chuyện gì.

Nghĩ đến đây, Duy Trạch lại một lần nữa ôm chặt lấy Tô Mộc, rất sợ lại một lần nữa phát sinh chuyện gì đó.

Ở đỉnh đầu Tô Mộc nhẹ nhàng hôn xuống một cái, sau đó, không biết nghĩ cái gì, đáy mắt lóe qua một tia ngoan lệ, thoáng qua.

Ôm thân thể Tô Mộc, lúc này mới an tâm nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dụng Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Thế giới VII: Thủ lĩnh, thỉnh cầu dụng ngã! 13

Edit+ beta: Linhlady

Về tin tức Tô Mộc mất tích, không biết là ai tản ra, một truyền mười, mười truyền một trăm, các thành viên đại hội nhân loại đều có chút hoảng hốt, dù sao Tô Mộc cũng là một thành viên trọng yếu.

Thành viên trọng yếu mất tích tất nhiên sẽ gây ra một loạt xao động, nhưng bên trong đại hội dù sao vẫn sẽ có người có thể chủ trì trụ tình cảnh ở đây,

cho nên cũng không có ra vấn đề lớn lao gì.

Chỉ là, không có gì bất ngờ xảy ra, người bên trong đại hội phải sút đầu mẻ trán, dù sao đại lát nữa sẽ bắt đầu đại hội nhân loại, kết quả lại biến ra một tuồng hài kịch như vậy, khiến mọi người lại không biết làm sao, luống cuống tay chân.

"Chuyện gì xảy ra? Vì sao lại xảy ra chuyện này?"

Một người nhìn qua rất có phong độ lãnh đạo, vẻ mặt tinh anh, chấp tay sau lưng, híp mắt nhìn người trước mắt hần dò hỏi.

Người trước mặt hần, lại vì căng thẳng bất an xoa xoa mồ hôi từ trên trán chảy xuống.

Nếu không phải sau khi nghe cái tin tức này than hình hần cứng đờ, nếu không sẽ cho rằng hần lạnh nhạt như thế. Nghĩ đến, hần chính là người lãnh đạo tối cao của đại hội nhân loại.

"Đại hội đã muốn bắt đầu, nên biết Tô tổ trưởng lần này lên tiếng cũng là có phát hiện trọng đại, như thế nào sẽ xuất hiện loại chuyện như vậy, hơn nữa hương vị của cô giống như là bị người nào đó hết sức che giấu, cho dù là thú nhân cũng không có biện pháp ngửi được, chuyện này nên làm cái gì bây giờ a?"

Một cái đôi mắt nhỏ trẻ tuổi chớp chớp tránh để mồ hôi từ trên trán chảy xuống, có lẽ là lo lắng, đi qua đi lại, trong miệng không ngừng nhắc tới lời này.

Mà ở một bên người lãnh đạo tối cao thấy vậy cũng không khỏi nhăn đầu lông mày, nhưng là vạn nhất hần hoảng hốt, vậy đại hội chẳng phải là lộn xộn?

Hần mở miệng gọi lại cái người đi tới đi lui, nói ra: "Lâm Hạo, người thông báo xuống, đại hội cứ theo lễ thường cử hành, bất luận kẻ nào đều làm tốt bổn phận sự thuộc về mình."

Nói đến đây, hần dừng lại một chút lại tiếp tục nói: "Chuyện Tô tổ trưởng tiếp tục phái người ra ngoài tìm. Ừ, cứ như vậy đã."

Người bị kêu là Lâm Hạo cũng dừng lại nghe xong sau đó an bài sự tình, nhẹ gật đầu, liền rời đi.

Sau khi rời khỏi, người lãnh đạo dài một tiếng rất nhỏ, cảm giác rất vô lực, hơi nhắm mắt, dường như đang suy tư này cái gì, hồi lâu, mãnh liệt trợn to con mắt, bước nhanh phương hướng tới một nơi ít người đi đến.

--

Mà Tô Mộc mất tích ở trong miệng người khác giờ phút này còn ở trên giường, nhắm chặt lại hai mắt, còn chưa thanh tỉnh, bất quá sít sao nhú lông mày lại bộc lộ ra bất an của cô, Duy Trạch ở một bên sớm đã tỉnh lại, thấy như vậy, trực tiếp dùng tay vuốt lên hàng lông mày kia, sau đó lập tức xuống giường, không biết đi nơi nào.

Bởi vì cùng Tô Mộc ở cùng một chỗ thời gian dài, Duy Trạch mưa dầm thấm đất cũng học tập một chút thảo dược, hần ngày hôm qua hít hà hương vị trên người Tô Mộc, chỉ có hương vị mê tán, đối với cái này không có cái gì đáng ngại, chỉ là sẽ cho người mê man rất lâu, mà Tô Mộc cũng ngủ sắp có nửa ngày, từ hôm qua tới hiện tại.

Đợi đến khi Tô Mộc hoàn toàn tỉnh lại, kia đã là buổi trưa.

Cô giãy giụa này mở mắt ra, đầu còn có chút khó chịu. Đợi đến con mắt toàn bộ mở ra sau đó, thế này mới ý thức được chính mình giống như là trôi dạt phương, không còn ở trong bí thất nhỏ đó nữa.

Cẩn thận nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi này chính là gian phòng của mình cùng Duy Trạch, cảm thấy không khỏi kinh ngạc.

Duy Trạch không ở đây, không biết rõ ở đâu bên trong.

Tô Mộc tỉnh tề, xem là làm sao Duy Trạch tìm được mình.

Tô Mộc giãy giụa rời giường, đi tới cửa vừa nhìn.

Mặt trời rực rỡ chiếu trên cao, thật sự là chói mắt. Tô Mộc vô ý thức hơi hí mắt lại, đầu óc bên trong vẫn là một trận hỗn loạn, chính mình giống như là đã quên chuyện gì.

Ừm? Đã quên cái gì?

Trong chốc lát, Tô Mộc chớp mắt mở mắt ra, cô đã quên hôm nay là đại hội nhân loại. Đúng vậy! Chính mình muốn nhanh chóng đi qua, hiện tại dựa theo phương hướng mặt trời, hần là khoảng mười một giờ.

Tô Mộc chịu không được lại nghĩ nhiều, hiện tại hần là muốn đến phiên tổ y được lên tiếng.

Bởi vì cô đề ý là lời Đỗ Uyển nói, thời điểm ngày hôm qua, Tô Mộc mới mơ hồ đoán ra mục đích Đỗ Uyển, cô ta nghĩ bắt cóc cô, sau đó thời điểm ngày thứ hai, chính mình "Mất tích", cô ta liền thay mình ra mặt đến phát biểu diễn thuyết lần này.

Mượn cơ hội này, cô ta liền đem phương án lần trước nộp cho cô ở trong đại hội công bố ra, khi đó cho các thú nhân chữa thương sử dụng, bởi vì ở trong đại hội có một số thú nhân là có quyền ngồi ở bên trong nghe, cho dù bọn họ có hiểu được hay không.

Mà cái phương án kia chỉ là bán thành phẩm, căn bản không được. Huống chi công hiệu của nó căn bản cũng không phải là dùng để trị liệu.

Vừa nghĩ đến đây, cô vội vã chạy đến nơi diễn ra đại hội, y phục vẫn là y phục thay lần trước, ở trong thú nhân đặc biệt là rõ ràng.

Mắt sắc Duy Trạch liếc một cái đã nhìn thấy Tô Mộc, lập tức đẩy ra đám người hướng Tô Mộc chạy tới.

Một phen kéo lấy Tô Mộc, xem mặt cô tràn đầy vẻ lo lắng, trán đều thấm ra một hàng mồ hôi rịn, Duy Trạch mở miệng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Duy Trạch, mau, ôm em đi đại hội. Có chuyện rất trọng yếu."

Tô Mộc vừa thấy là Duy Trạch, tâm thoảng an không ít, trong lòng vừa nghĩ, cảm thấy tốc độ thú nhân nhanh, mình là người lại quá chậm.

"Được."

Duy Trạch thấy cô lo lắng như thế, chuẩn bị mở miệng hỏi lời nói cũng nghẹn trở về, lập tức bắt đầu dựa theo yêu cầu Tô Mộc làm, xong rồi mình có thời gian hỏi, không phải sao?

Quả nhiên, thú nhân với người tốc độ không giống nhau.

Theo Tô Mộc nếu như là tự cô đi tới có lẽ mất gần mười phút mới có thể đến đại hội, nhưng là tốc độ Duy Trạch giảm xuống đến một nửa, chỉ cần sáu phút, Tô Mộc liền đạt tới đại hội.

Liên dạng này mang Duy Trạch đi vào bên trong đại hội, hô to một tiếng "Ngừng "

Mà bên trong đại hội cũng bị một tiếng này hấp dẫn ánh mắt, đồng loạt quay lại nhìn Tô Mộc, tất cả mọi người là vẻ mặt kinh ngạc, bởi vì một mặt Tô Mộc đối với các cô đến nói là "Mất tích", nhưng là một giây sau lại xuất hiện.

Vì vậy trong nháy mắt, đại hội chiền nỏ hoa.

Các thành viên cũng là vẻ mặt mộng bức.

"Đỗ Uyển!"

Tô Mộc chậm rãi đi lên trung tâm đại hội, cũng chính là vị trí Đỗ Uyển đang ngồi, thời điểm đi qua vị trí hội trường, đối với hắn nói vài câu, sắc mặt hội trường càng thay đổi, hơn nữa là kinh ngạc, sau đó Tô Mộc liền trước mắt bao người, ở ánh mắt kinh ngạc của Đỗ Uyển, đi đến bên người cô ta, ghé vào bên tai Đỗ Uyển, hạ giọng nói: "Đỗ Uyển, người hiện tại dừng lại còn kịp!"

Đỗ Uyển khôi phục vẻ mặt, vẫn là đầy mặt kiên trì, mở miệng nói: "Tô Mộc, ta sẽ không dừng lại."

"Đỗ Uyển, người phải nghĩ rõ ràng."

"Được rồi, nếu người đã kiên trì như vậy. Ta cũng không có cách nào."

Về mặt Tô Mộc thất vọng nhìn qua Đỗ Uyển.

Xoay người đối diện người lãnh đạo nói ra: "Hội trường, có thể bắt đầu."

Trong lúc đó, người ở đầu đi ra, đem Đỗ Uyển bao bọc vây quanh, Tô Mộc thối lui một bước, nhìn bọn họ đem Đỗ Uyển bắt lấy, sau đó tiếp tục nói với người bên trong đại hội, "Ngại quá, xảy ra chút ngoài ý muốn, hiện đang tiếp tục."

Tô Mộc liền bắt đầu phương án của mình, bởi vì cái phương án kia cô cũng đã học thuộc lòng, liền bắt đầu lên tiếng.

Còn như phương án của Đỗ Uyển, cô nghĩ là nên thiêu hủy.

Trò khôi hài của Đỗ Uyển đã trôi qua, nhưng trong lòng mọi người lưu lại nghi vấn rất sâu.

Tỷ như, Tô Mộc không phải là mất tích sao? Tại sao lại xuất hiện?

Còn có, Đỗ Uyển cùng Tô Mộc trong lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao hội trường lại đem Đỗ Uyển bắt lại? Đỗ Uyển là làm chuyện gì sao?

Mọi việc như thế tiếp tục.

Đương nhiên theo ngày đi qua, mọi người cũng bắt đầu dần dần quên lãng chuyện về Đỗ Uyển.

Bất kể như thế nào, nghị luận ngược lại ít đi không ít, tất cả mọi người có việc cần hoàn thành.

Khoảng cách đại hội đã kết thúc một tháng, mọi người cũng rời khỏi chỗ đó, Tô Mộc ngược lại còn ở lại nơi đó xử lý về chuyện của Đỗ Uyển.

Đỗ Uyển đến cùng là làm chuyện gì?

Tô Mộc đem chuyện này sửa sang xong hồi báo cho hội trưởng, chuyện này nói ra thật phức tạp, từ ba năm trước, Đỗ Uyển liền mời mọc Tô Mộc cùng cô ta cùng nghiên cứu, nhưng khi đó Tô Mộc thật sự bối vì là thuốc trị liệu, chỉ là ở thời điểm thí nghiệm, mới ý thức được cái này là kiểm chế thú nhân tiến hóa, Tô Mộc biết được chuyện này, trong nội tâm hoảng hốt, lệnh cưỡng chế Đỗ Uyển dừng lại không được làm chuyện như vậy.

Từ đây chuyện kia hết hiệu lực, đáng tiếc không nghĩ tới, Đỗ Uyển thế nhưng liên tục còn nhớ mãi không quên, nhiều lần hướng mình đề ra chuyện này, Tô Mộc đương nhiên là không đáp ứng, vì vậy hai người quan hệ hai người rất căng thẳng, trước đó quan hệ hai người giống như tỷ muội.

Nghĩ đến đây, Tô Mộc khẽ thở dài một hơi.

Ở trong nội dung truyện, cũng bởi vì nguyên chủ nhất thời mềm lòng mà làm cho hậu hoạn vô cùng, cuối cùng chính mình còn chết ở trên tay Đỗ Uyển.

Giao đồ cho hội trưởng, sau đó, Tô Mộc liền rời khỏi chỗ đó, trở lại trong phòng của mình, chuẩn bị tốt ngủ ngon giấc.

Nhìn qua trong phòng trống rỗng, trong lòng Tô Mộc cũng không khỏi có chút ít thất lạc.

Ban đầu Duy Trạch không yên lòng để cô lưu lại bên trong đây, chính là muốn bồi ở bên cạnh Tô Mộc. Không biết sao thời điểm bồi gần hai mươi ngày, trong tộc có chuyện xảy ra, Tô Mộc chính chuyện tốt chưa kết thúc, không thể quay về, đành phải dặn dò Duy Trạch, sau đó để hắn trở về, cô cũng muốn xem xem hắn đến cùng trưởng thành được đến một bước kia chưa.

Duy Trạch hết lần này đến lần khác hứa hẹn sau đó nói, mười ngày sau sẽ tới tìm cô trở về, khi đó chuyện của cô ở đây cũng xử lý xong, hướng chỉ ở bên trong đại hội không có cái gì ngoài ý muốn, Duy Trạch còn để lại một thú nhân đến bảo vệ Tô Mộc.

Cho nên mới có tình huống này.

Ở khi Tô Mộc chuẩn bị nghỉ trưa, chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến thanh âm.

"Không tốt lắm, Tô tổ trưởng, không thấy Đỗ Uyển."

Cái tin tức này, làm Tô Mộc cả kinh vội vàng rời khỏi giường, lập tức chạy ra ngoài tra xét tình huống.

"Chuyện gì xảy ra?" Tô Mộc nhíu mày, hỏi thăm thú nhân đến thông báo.

Thú nhân lời ít mà ý nhiều nói mọi chuyện, thì ra là không biết rõ Đỗ Uyển từ nơi nào tìm được mê tán, làm hôn mê thú nhân trông coi cô ta, mượn cơ hội này chạy ra ngoài.

Sau đó, Tô Mộc liền theo hắn đến nơi ở của hội trưởng, nghe theo hội trưởng an bài chuyện trước mắt, Tô Mộc liền cũng gia nhập trong đội ngũ tìm kiếm, đương nhiên thú nhân bảo vệ Tô Mộc cũng bị Tô Mộc phái đi tìm người, dù sao hiện tại việc cấp bách chính là tìm được Đỗ Uyển, để tránh cô ta dùng cái được kia đi gieo họa cho thú nhân khác.

Thời điểm Tô Mộc đang tìm kiếm Đỗ Uyển, trong một lùm cây, phát hiện có một người nằm ở nơi đó không nhúc nhích, giống như là hôn mê, Tô Mộc vội vàng đi qua chuẩn bị đỡ người kia lên xem, một bên kêu người vừa đi.

Kết quả lại trước mặt bỗng tối sầm liền ngất đi.

Sau đó lại cảm thấy bị người đẩy đến đẩy đi, bị tảng đá bị áp chế, sau đó có gió ở bên tai thổi qua, làm đau.

Cuối cùng mất đi ý thức.

--

Vừa vặn một ngày sau, Duy Trạch đuổi tới đó, lại biết được một tin tức.

"Tô Mộc mất tích!"

Tác giả có lời muốn nói: còn lại một chương sẽ kết thúc chính văn, về sau chính là phiên ngoại ~

Cảm tạ, muốn lưu đến cuối cùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Thế giới VII: Thủ lĩnh, thỉnh cầu đụng ngã! End

Edit+ beta: Linhlady

Tô Mộc lần nữa khi tỉnh lại, phát hiện mình đã trở lại không gian.

- - cho nên, cô lại chết như thế nào?

Cái vấn đề này quanh quẩn ở trong lòng cô thật lâu, cẩn thận hồi tưởng một cái, bỗng nhiên phát hiện hình ảnh cuối cùng cô trông thấy một người, mơ hồ giống như là bộ dáng của Đỗ Uyển, cô cũng không quá xác định, chỉ là cuối cùng kia gió rút gào ở bên tai mà cảm giác đau đớn, hiện ở trên mặt tựa hồ còn có thể cảm giác được.

Nhưng cũng may là hệ thống kéo mình trở về sớm, nếu không cô có thể sẽ bị đau chết đi!

Tô Mộc một lần nữa sửa sang lại một chút ký ức của mình, sau đó ý thức được cuối cùng cảm giác như là bị người đẩy xuống sườn núi.

Có lẽ là nghĩ đến quá nhập thần, nằm trên mặt đất, nhìn trần nhà Tô Mộc không có có ý thức đến hệ thống chính là cảm lấy móng vuốt nhẹ nhàng vỗ mặt cô.

"Pằng" một tiếng, Tô Mộc vô ý thức nhăn đầu lông mày, suy nghĩ trở về, nhìn thoáng qua đầu sỏ gây nên, ai ngờ nó còn ra vẻ bộ dáng vô tội.

"Ai kêu ngươi không để ý tới ta!"

- - trách ta?

Tô Mộc nhẹ nhàng liếc qua hệ thống, sau đó liền không nói chuyện, đứng dậy, vỗ vỗ bụi bặm trên người.

"Quy củ cũ."

Đi vào gian phòng trước, lúc này Tô Mộc mới nhẹ nhàng phun ra những lời này, đầu cũng không quay lại vào gian phòng.

- -

Tô Mộc ngâm trong bồn tắm, thổi bong bóng chơi, rất lâu rồi cô không được nằm trong bồn tắm tắm rửa, còn có tắm vòi sen, hiện tại trong tưởng tượng đều nhớ ngâm thoải thích.

Ở thời điểm toàn tâm toàn ý ngâm tắm, đột nhiên một trận thấm lạnh thấu qua bên trong đầu óc cô, trong nháy mắt vật gì đó không xác định, tâm đều cảm thấy trống rỗng.

Xem ra là tiêu trừ tình cảm.

Tô Mộc dừng tay đang chơi lại, hơi nhắm mắt, trong đó lộ ra bên trong thất lạc khiến người ta không khỏi yêu thương cô, hơi nước mờ mờ, nhưng cũng rất không xuống, cô chớp chớp vài cái, hơi nước tản đi, lại khôi phục bộ dáng trước đó.

Bỗng chốc mất đi niềm vui thú tắm rửa, Tô Mộc đứng dậy, trùm khăn tắm lên, đổi một bộ quần áo.

Còn như về vì sao Tô Mộc vừa về đến liền tắm rửa cái này là thói quen.

Tô Mộc bày tỏ mặc dù ở bên trong thế giới nhiệm vụ, thân thể chính mình không chịu ảnh hưởng, nhưng bản chính là thân thể mình, rất lâu không tắm sẽ có một loại cảm giác không được tự nhiên.

Huống chi Tô Mộc lại là người có sở thích sạch sẽ đâu!

- -

Tô Mộc thay quần áo thích hợp, căn cứ theo hệ thống đã nói, cái thế giới này là chính mình "Sau khi chết" năm thứ năm, đại hội nhân loại có kinh nghiệm lần trước, dần dần chế tạo ra quần áo, cũng ở năm thứ ba tuyên bố sau đó, quần áo năm sau so với năm trước lại càng tốt hơn.

Cho nên cô ăn mặc như vậy cũng không có gì nổi bật.

Tô Mộc ôm hệ thống cứ như vậy trong rừng rậm xuyên qua, cô mặc dù không phải là dân mù đường, nhưng bây giờ lại ở bên trong rừng rậm lớn như vậy, cây đại thụ đều là một gốc cây một gốc cây lớn lên giống nhau, cái này muốn làm cho cô đi như thế nào a!

Hơn nữa cả một cánh rừng rộng lớn ngay cả một thú nhân cũng không thấy a, không phải là nói bọn họ đều thích tự do tự tại trong rừng rậm chạy nhanh sao?

- - thật sự bức bối a:)
- - cái gì phá rừng rậm)
- - vì sao ta dậm chân tại chỗ:)

Đột nhiên bầu trời có một đàn điều, hình thể khổng lồ, từ không trung xẹt qua hướng về phương bắc thật nhanh phe phẩy cánh.

- - là Vũ tộc.

Tô Mộc nghĩ thầm trận thế này là muốn phát sinh cái gì là sao?

Nghĩ như thế này, bên cạnh cũng chạy qua vài con động vật, tốc độ cực nhanh, Tô Mộc chỉ cảm thấy là cái gì mờ mờ không rõ hướng tới phương bắc chạy đi.

Định thần nhìn lại sau đó, mới phát hiện là sư tử, báo các loại động vật to lớn.

Chỉ có một suy nghĩ, xem ra là cái đại sự gì muốn phát sinh. Sẽ theo phương hướng bọn họ chạy trước, còn ôm cái hệ thống quân mập mạp theo sau, Tô Mộc một đường chạy thờ hồng học, thân thể này của cô cũng không hay vận động, cho dù trải qua ở phụ bản, nhưng mà cô bây giờ thật lâu không có vận động!

Một người lâu ngày ở trong phòng nghiên cứu, như thế nào trở về vận động đâu?

Bằng không cũng sẽ không xảy ra tai nạn xe cộ mà bị đá thương nặng như vậy.

"Mệt chết ta!"

Tô Mộc một tay ôm hệ thống, một tay chống đầu gối hơi cong trên, thiếu chút nữa đem hệ thống ném xuống.

"Người nên giảm cân... Nhìn người... Kia một thân... Mỡ thịt..." Đang thờ dốt Tô Mộc nói chuyện cũng đứt quãng, vốn là định đem hệ thống ném xuống, kết quả móng vuốt nó sít sao bám lấy quần áo Tô Mộc, liều mạng không buông tay.

"Meo meo meo meo!"

- - nhanh đến, đi phía trước một chút!

"Meo meo meo meo!"

- - cố gắng lên, thắng lợi ở ngay phía trước!

Tô Mộc nhẹ nhàng liếc về hệ thống một cái, trong mắt khinh thường rõ ràng.

- - nói được thoải mái như thế, người như thế nào không đi xuống chạy a?

Ở Tô Mộc lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía trước, đã không còn thấy bóng dáng thú nhân nào, nghĩ đến cũng đúng thể lực thú nhân thật sự không cần phải nói, chạy tuyệt không mệt mỏi.

Bất quá cũng may cô cũng đã đại khái biết rõ đường.

Cô sợ dĩ phải lựa chọn con đường này, là vì cảm thấy những thú nhân kia bộ dáng không giống như là đi đánh chiến, giống như là đi tham gia cái lễ mừng gì đó.

Mà thân thể Tô Mộc hiện giờ xem như là nhỏ nhắn xinh xắn, vóc dáng mới có 1m67, ở cái thế giới này hẳn là người lùn đi, ở thực tại cũng đã là cao đi.

Nghĩ ngợi một lát, Tô Mộc cảm giác mình khôi phục không ít, liền tiếp theo đi về phía trước, mang theo con mèo nhỏ, chậm rãi đi về phía trước.

Cuối cùng đến mục đích, thì ra là một cái địa phương cùng loại với chợ, nhưng là vừa giống như ăn mừng cái gì đó mà náo nhiệt.

Tô Mộc như cái xông vào một quốc gia của người khổng lồ mà cô chính là người nhỏ bé, trong đám người tạt qua, cũng may thân thể cô bây giờ cũng không có nhiều chênh lệch, nếu không cô lại muốn bị kịch.

Chỉ là loại mèo thuần khiết như hệ thống đã bị diệt sạch, huống chi thân hình so với thú nhân khác lại nhỏ hơn nhiều đương nhiên trừ một thân mỡ thịt kia ra.

Nhỏ nhắn xinh xắn cả người lại là loài mèo thuần khiết, dạng này tổ hợp ngược lại chọc cho không ít thú nhân chú ý, vấn đề còn là nhân loại bên cạnh còn không có lấy một thú nhân bảo vệ.

Tô Mộc chạm đến ánh mắt của bọn họ, trong lòng thất kinh, vụng trộm tìm một chỗ, thấp giọng hỏi hệ thống nên làm cái gì bây giờ, hiện tại cái bộ dáng này không thể nào tự tại ở bên ngoài lều lổng, nói không chừng còn đưa tới phiền phức bị thủ nhân tra hỏi đầu.

Tô Mộc có chút ít khổ bức.

Hệ thống cũng tương đối có nhân tính khiến Tô Mộc cùng với người ở bên ngoài nhìn qua không khác, nhưng chỉ là tạm thời, chỉ có hai tiếng.

Xử lý xong sau đó, Tô Mộc liền đi ra, phát hiện không khác biệt gì, lòng thấp thỏm lúc này mới bỏ xuống.

"Nghe nói cái thủ lĩnh sư tử hổ báo kia cùng cái thủ lĩnh Lang Tộc cùng chuẩn bị trận đấu, bọn họ sau đó là đồng minh, có cả nhân loại kia đề nghị."

"Lấy tên cái gì mà võ lâm đại hội, đúng không? Giống như là cái này?"

Đi qua nơi đây, nghe thấy lời nói này Tô Mộc ngây người, cô nghĩ thủ lĩnh sư tử hổ báo kia phải là Tây Lạc, mà thủ lĩnh Lang Tộc phải là Duy Trạch, nhân loại sao, chính là Chu Tử Tinh.

Còn như đề nghị võ lâm đại hội của cô ấy, thật ra khiến Tô Mộc một trận bật cười, thật sự là chơi thật thú vị.

Tô Mộc tiện tay hỏi người phía trước một ít chuyện.

Chống lại con mắt kinh ngạc của đối phương, dường như đang hỏi người chuyện này mà cũng không biết? Người đang trêu chọc ta?

Tô Mộc đành phải tùy tiện tìm viện có nói là mình sinh sống lâu dài ở trong rừng sâu nước độc, không biết rõ những chuyện này, gần đây mới đi ra.

May lời nói lấy lệ như thế, thủ nhân trước mắt còn tin, xem ra còn rất đơn thuần.

...

Tô Mộc nghe một phen, còn hỏi thăm một ít chuyện.

Thế mới biết, thì ra Duy Trạch vài năm này liều mạng phát triển Lang Tộc, cũng đem phát huy, bộ lạc cũng càng ngày càng khổng lồ, mà bộ lạc có thể địch nổi chính là chỗ bộ lạc của Tây Lạc, mấy nhân vật chính của bộ lạc, mọi người ở đây mong đợi một trận so tài cao thao của bọn họ, đáng tiếc cuối cùng hai người liên minh.

Thủ nhân đánh cuộc với nhau cuối cùng là một trận thất vọng, vừa lúc đó Chu Tử Tinh đề ra một hình thức trận đấu gọi là đại hội võ lâm, mỗi năm một lần, năm nay đã là năm thứ ba.

Có ít thế lực bộ lạc thay phiên nhau tiến hành chủ trì, mà lần này đến phiên Tây Lạc cùng Duy Trạch đến làm chủ hành phương.

Tô Mộc hoảng hốt một trận, thì ra Duy Trạch thật sự có thể làm rất tốt chuyện mình kỳ vọng ở hắn a, cô khẽ nhếch khóe miệng lên.

Ôm hệ thống, bước chân nhẹ nhàng hướng địa phương lời đài đi đến, chiếm ưu thế thấp bé, Tô Mộc chen lên phía trước, xem trên đài đánh nhau.

Này địa phương lời đài này thiết kế rất khéo léo, khán đài xung quanh dùng tảng đá vây một vòng tròn, ngăn cản các thủ nhân tiến vào, cũng bảo vệ trận đấu sân bãi rất tốt, sân bãi thật lớn, còn có khán đài, bất quá đó là vị trí cử hành phương, người không liên quan không được đi vào.

Tô Mộc không nhìn thấy Duy Trạch cũng thôi, bất quá ngược lại nhìn thấy Tây Lạc cùng Chu Tử Tinh hai người cùng một chỗ cười đùa, xem ra có chút ngọt ngào.

Đưa mắt nhảy vào hướng bên trong sân, có chút kịch liệt, nhìn thấy Tô Mộc nhiệt huyết sôi trào, liên tục kêu tốt!

Tô Mộc nhìn thấy đi vào, bỗng nhiên cảm thấy có vài cái ánh mắt ở trên người bay tới bay lui, cô dừng động tác lại, nhăn đầu lông mày, trong lòng cảm thấy không đúng.

Không dám ngẩng đầu, lui về phía sau vài bước, lập tức xoay người lúc này rồi đi thôi.

Cơ hồ là dùng hết khí lực toàn thân trong đám người liều mạng gạt ra, cô còn nhớ thời gian hệ thống cung cấp hình như đã hết.

Thời gian vừa quá đi, sẽ là mùi chính mình, bề ngoài liền hội khôi phục bộ dáng lúc trước.

Tô Mộc trấn đều thăm ra từng dây mồ hôi, ở một giây sau Tô Mộc chỉ nghe thấy hệ thống nhắc nhở, "Đã đến giờ."

Trong lòng thất kinh, mình sợ là khôi phục nguyên dạng.

Ngay sau đó chỉ nghe thấy một tiếng sói tru, sau đó còn có một tiếng sư tử hổ báo kêu lên, bỗng chốc thời gian dường như bất động, cho nên thủ nhân này ngừng hạ động tác trên tay, xem hai vị kia thủ lĩnh phóng tới đám người.

Lại nghe thấy một tiếng sư tử hổ báo gọi, đám người bắt đầu tản ra.

"Nhanh lên a, nhanh lên a!"

Tô Mộc một bên thúc giục hệ thống, một bên tận lực thu nhỏ lại cảm giác tồn tại của mình, có thể là đối với thú nhân mà nói mùi cái gì thật là nhạy cảm. Trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, trong mắt lo lắng không phải giả.

"Meo meo meo meo!"

- - tốt lắm, tốt lắm

Ở lúc Duy Trạch cách vị trí Tô Mộc không đủ trăm mét, hương vị đột nhiên biến mất, Duy Trạch dừng lại bước chân, khôi phục hình người, gập nhẹ lên.

- -

Trở lại không gian Tô Mộc vỗ vỗ chính mình ngực, toàn thân đều là mồ hôi.

- - hù chết.

"Hệ thống, động tác người như thế nào chậm như thế!"

Tô Mộc mở miệng oán hận, không có phát giác được hệ thống dị thường.

Hồi lâu, Tô Mộc mới phát giác nó dị thường, hỏi: "Như thế nào?"

"... Tô Tô "

"Ừ."

"Người hoàn thành nhiệm vụ!"

"Cái gì?! Hoàn thành?" Tô Mộc mở to hai mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, cô còn tưởng rằng cô muốn hoàn thành phải vài chục cái nhiệm vụ đâu! Chỉ là không có nghĩ tới nhanh như vậy, vội vàng không kịp chuẩn bị liền hoàn thành nhiệm vụ.

Xem hệ thống vẻ mặt không được như ý, Tô Mộc biết rõ nó đó là không bỏ được chính mình, liền mở miệng an ủi: "Người về sau nghĩ nhìn thấy ta, liền đến gặp ta a. Dù sao người lợi hại như vậy, không phải sao?"

"..."

Hệ thống dùng miêu tả của nó ôm thật chặt Tô Mộc không nói lời nào, có lẽ là tán thành lời nói của Tô Mộc, mới khẽ gật đầu.

Kỳ thật Tô Mộc cũng là lưu luyến hệ thống, dù sao bồi mình như vậy lâu, nước mắt ở trong hốc mắt lớn vòn, nhưng lại khiến cho hệ thống quá thương tâm đành phải cứng rắn nghen trở về.

Sau đó, lau khô nước mắt hệ thống nhìn Tô Mộc nói:

"Chúc mừng, nhiệm vụ người chơi Tô Mộc hoàn thành nhiệm vụ!"

"Tiếp đến đem thế giới mở ra..."

"Thỉnh nhiệm vụ người chơi Tô Mộc lựa chọn thế giới, đến lúc đó đem trả lại tình cảm."

Lúc này ở trước mặt Tô Mộc xuất hiện bảy thế giới, là thế giới cô tiền công chiếm đóng qua, còn có thế giới thực tế.

Tô Mộc xem một lúc, đáy lòng một trận phức tạp.

Qua rất lâu, mới điểm cái thế giới tiếp theo.

Sau đó Tô Mộc liền biến mất ở tại chỗ, mà hệ thống lại giương cao một cái hơi nụ cười quý dị.

Tác giả có lời muốn nói: chính văn kết thúc, tiếp đến phiên ngoại

Edit: Thế giới cuối cùng rồi a~ Đọc đến đây có ai lý giải được vì sao Tô Mộc chết rồi trở về chưa?

17/07/2018

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 96: Ngoại truyện : Duy Trạch

Edit+ beta: Linhlady

"Gào ô - - "

Trăng rằm treo trên cao đầu cành, cao vút trong mây, trên ngọn núi có thân ảnh ở đây, chiếu đến ánh trăng, tỏ ra vô cùng cô đơn.

Chỉ trong chốc lát, con sói kia từ nguyên thân hoá thành nhân thú, bộ dáng không nói gì nhìn qua trăng rằm, thần sắc trong mắt tựa như đang tưởng niệm người nào, tràn đầy tịch mịch cùng vắng vẻ.

Lạnh lùng trên mặt khó được xuất hiện vẻ mặt này, sợ là mọi người nhìn thấy cũng sẽ kinh ngạc đi. Bình thường nghiêm túc mà cẩn thận tỉ mỉ như vậy, không mang theo bất luận cái gì khác gì lại cũng sẽ có dạng này.

Cứ như vậy liên tục ngồi ở trên một khối nham thạch, hai mắt vô thần nhìn qua phía trước, cho đến thời điểm mặt trời ánh chiều tà dần dần vung ở trên mặt đất, một đêm chưa ngủ Duy Trạch thể này mới ý thức được thì ra bản thân ngồi cả buổi tối.

Khẽ nheo hai mắt lại, xem mặt trời cách địa phương gần mình nhất, mùa thu mang đến cảm giác mát cũng dần dần tàn đi, toàn thân cao thấp cũng âm áp dễ chịu.

Không có chút nào mệt mỏi, Duy Trạch nên bước chân nhẹ nhàng hướng địa phương ở chân núi chạy, hẳn cực ít dùng đến chính mình chân thân đến xuất hiện ở trước mặt người khác, bởi vì hẳn biết rõ cô không thích như vậy.

Còn có một cái nguyên nhân chính là hẳn sợ cô nhận không ra hẳn. Hẳn từ đầu đến cuối đều tin tưởng cô một ngày nào đó sẽ trở về, trở lại bên cạnh hẳn, cho dù không phải là hiện tại, vậy cũng sẽ ở tương lai không lâu.

Duy Trạch cùng cố lòng tin xong, cho tới nay không có quên đi tìm cô, hẳn biết rõ cô cũng có thể như vậy.

Cho nên hẳn liên tục đợi.

Ở trên đường trở về, Duy Trạch nhìn thấy không ít người quen, trong đó có Tây Lạc cùng Chu Tử Tinh ở đây, hai người đã một đứa con, hiện tại Chu Tử Tinh bên trong bụng còn có một đứa, bụng cao cao nổi lên.

Tây Lạc bảo hộ ở bên cạnh Chu Tử Tinh, bộ dáng hai người ngọt ngào, hướng tới Duy Trạch phát phát tay, cũng ân cần thăm hỏi, liền rời đi.

Xem đáng vẻ bọn họ hạnh phúc, Duy Trạch thể nhưng trong lòng có chút phức tạp. Hẳn thay bọn họ vui vẻ, nhưng cũng thay mình khổ sở.

Trở lại bộ lạc sau đó, Duy Trạch trở lại thuộc về cương vị công tác của mình, làm thủ lĩnh bộ lạc, hẳn bình thường phải xử lý rất nhiều chuyện, hơn nữa là vì phát triển bộ lạc.

Còn có một chút chính là cái này là vì Tô Mộc, nguyện vọng của cô là chứng kiến cảnh tượng này.

Duy Trạch vượt vượt huyết thái dương, thả bút chì trong tay ra, bút chì này cũng là mấy năm này mới dần dần chế tạo ra, xử lý sự vụ cũng thuận tiện rất nhiều.

Chính là năng lực như vậy, khiến danh tiếng Duy Trạch ở toàn bộ thế giới lan truyền lớn, vì vậy liền rước lấy vô số đào hoa. Một thủ lĩnh bộ lạc báo săn mỗi muốn cùng bộ lạc Duy Trạch đàm hỏi đến duy trì địa vị của mình trên thế giới, củng cố quyền uy của bản thân, vì vậy hẳn ta nghĩ ra ý nghĩ đem mình nữ nhi gả cho Duy Trạch.

Chuyện này đương nhiên vừa nói ra, liền bị Duy Trạch thẳng thắn cự tuyệt.

Thủ lĩnh báo săn mỗi không nghĩ tới cái đề nghị này bị từ chối không nhận, hẳn ta cho là nữ nhi xinh đẹp mình như vậy, là Duy Trạch không xứng nhà hẳn ta, huống chi cái đề nghị này là nữ nhi của hẳn ta nói ra, làm như vậy, khiến bọn họ ở trước mặt trưởng lão mất mặt.

Vì vậy thẹn quá hoá giận hẳn ta liền dẫn cả bộ lạc uy hiếp bộ lạc Duy Trạch, không chấp nhận đề nghị liền khai chiến. Duy Trạch cũng không phải là cái chủ tử ăn chay, như thế nào lại đáp ứng loại yêu cầu làm người khác khó chịu đâu? Huống chi trong lòng hẳn đã có một người, làm sao có thể trở về đáp ứng cái yêu cầu này.

Đối với hẳn mà nói quả thực là cố tình gây sự, cho nên hẳn cũng sớm liền làm tốt công tác chuẩn bị, người trong bộ lạc cũng là thập phần ủng hộ hẳn, bọn họ cho là mình bộ lạc cường đại là không cần làm cho thủ lĩnh mình làm ra chuyện hy sinh này, Tây Lạc cùng Chu Tử Tinh cũng là rất ủng hộ hẳn.

Cuối cùng kết cục tự nhiên là Duy Trạch thắng lợi. Cộng thêm bộ lạc Tây Lạc, cùng bộ lạc báo săn mỗi đối chiến có thể nói là đơn giản, nhưng mà

không dễ dàng, bộ lạc báo săn mồi trên đại lục tồn tại thời gian lâu dài, có cơ sở nhất định ở đây, ở nhiều phương diện quản lý chế độ có thể so với bộ lạc Duy Trạch càng thêm quy củ, có điều, nhưng cái này cũng không trở ngại Duy Trạch an bài.

Bất quá kia trái đào hoa thoắt thật ra khiến Duy Trạch phiền não rất lâu, cuối cùng thủ lĩnh báo săn mồi vì bộ lạc mà làm cho mình nữ nhi gả vào bộ lạc khác, cái bộ lạc kia nhân thủ hỗn loạn, không phải là chủng tộc đồng nhất, nhưng lại có năng lực vài năm gần đây cũng được xem trọng.

Quan trọng nhất là thủ lĩnh cái bộ lạc kia cùng Duy Trạch quan hệ rất tốt, cho nên chuyện này cũng không ảnh hưởng đến bộ lạc Duy Trạch phát triển nên cũng không phải là quá đề ý.

--

Tô Mộc một thân một mình ở ở tại chỗ lớn vốn không có mục đích, bởi vì cô thật sự là không phân rõ đông nam tây bắc, khắp nơi là bụi cỏ đại sinh trưởng, dài như vô tận, ngăn cản ánh mắt của cô.

Ở trong lòng thầm mắng vài câu đáng chết, tại sao cô lại lớn nhanh như vậy, cao như thế, nhiều như thế.

Mà đoạn đường cô đã đi thời gian rất lâu, vẫn không có tìm được chợ, cô không nên không nghe lời chị gái nhà mình nói một thân một mình chạy đến phụ cận chợ, nhà bọn họ mấy năm gần đây mới dời đến cái địa phương này, vì một nhà đều là nhân loại, vô luận tới nơi nào đều là có chỗ tôn trọng, nhưng cũng may hiện tại nhân loại phần lớn tiếp nhận sự thật cùng tận sức phát triển tại cái thế giới này, trong lòng đã không phải là cái loại ý tưởng muốn thống trị địa cầu đứng trên đỉnh mắt xích thức ăn nữa.

Mặc dù không biết trước kia con người đi khỏi trái đất như thế nào, có thể trở lại hay không, nhưng mà bây giờ con người ở đang đang biến đổi nơi mình sống để tồn tại, còn chuyện bị kích sẽ không đề nó phát sinh một lần nữa. Thế này mới là lựa chọn trọng yếu nhất trước mặt, mà không phải phát sinh xung đột ở các thú nhân, loại chuyện bất lợi như vậy sẽ không có người đi làm.

Một nhà Tô Mộc chính là mang loại ý tưởng này, từ địa phương sống ẩn dật đi tới nơi tràn trề hương vị nhân tính.

Cho nên Tô Mộc cũng không biết đường, nhưng trong nội tâm hiếu kỳ thúc đẩy cô rời khỏi địa phương mới vừa dời đến, liền trực tiếp ra cửa du ngoạn. Nghe nói phụ cận có chợ, liền gạt cha mẹ cùng huynh đệ tỷ muội trộm lén chạy ra ngoài.

Bởi vì vì nhân tộc sinh sôi nảy nở, cho nên một gia tộc nhân loại thuần khiết một đôi phu thê sẽ sinh nhiều con, trong nhà Tô Mộc chính là cái tình huống như thế.

Cô trong nhà đứng thứ sáu, trên đầu có ba anh trai cùng hai chị gái, từ nhỏ được yêu thích bội phần, vô luận là cha mẹ mình hay là anh chị em trong nhà.

Lần này là cô vụng trộm chạy ra ngoài, không có nghe theo khuyên bảo cha mẹ cùng chị gái nhà mình, liền dạng này vội vã ra cửa, không có làm cái chuẩn bị gì, sau đó liền thành bộ dáng hiện tại này.

Tô Mộc vừa đi vừa thờ dãi, nghĩ tới chính mình bao giờ mới tới nơi a.

Chợ phụ cận đâu, trong nội tâm vô hạn phiền muộn.

Ở thời điểm uể oải, chẳng có mục đích đi về phía trước đi, trong lòng cũng không suy nghĩ cái gì, tiện tay hái một cây cỏ vuốt vuốt.

Cọc cỏ kia ở động tác của tay mà trong không trung tùy ý đung đưa, thích ý cực kỳ, người cầm lấy nó đáng vẻ hoàn toàn là bất đồng, bất đồng tâm tình.

Cứ như thế này Tô Mộc chậm rãi hướng tới một cái phương hướng, thế nhưng dần dần cũng tìm được chợ, thật sự là son cùng thủy tận ngò hết lối, liễu rũ hoa cười lại gặp làng.

Ngoài mừng rỡ, Tô Mộc lập tức vứt bỏ cỏ trên tay, chạy về phía chỗ đó, sờ sờ trong túi tiền, nghĩ đến chính mình tích góp tiền như thế lâu, cuối cùng có thể lấy ra.

Nhìn chung quanh, phát hiện người bên trong chợ còn rất nhiều.

Chưa từng tới chợ cô cầm lấy tiền chạy khắp nơi này xem một chút, nơi kia xem một chút, không biết là ai phát minh thịt nướng, làm cho cô ăn nhiều hơn.

Vừa lúc đó đám người cũng không biết từ đâu bắt đầu xôn xao lên.

Tô Mộc nắm tâm tình tham gia náo nhiệt cũng đi về phía bên kia, càng chen vào trong, cô lại càng hối hận... Bởi vì một cái ở bên trong thế giới thú nhân cũng cao hơn cô bao nhiêu, hoàn toàn không nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Cho nên cô không thể không dùng sức hướng đám người trước mắt chen lấn. Lấy ưu thế thân thể nhỏ bé khedo leo chen vào, với cô mà nói là chuyện nhỏ.

Một chỗ khác, giờ phút này Duy Trạch bởi vì Tây Lạc nhờ hân hỗ trợ mà tới nơi này, vốn là Tây Lạc chính mình tự mình đến xử lý chuyện này, nhưng vì hôm nay tình huống đột ngột phát sinh, Chu Tử Tinh đau bụng, đứng là muốn sinh hài tử.

Vì vậy thông cảm bọn họ Duy Trạch liền đáp ứng cái yêu cầu này của Tây Lạc, một mình đi cái tới cái chợ kia xử lý.

Mới vừa vừa bước vào chợ bước thứ nhất, Duy Trạch đã cảm thấy có cái gì không đúng, lại cũng không biết nơi nào không thích hợp, trong không khí tràn ngập mùi mồ hôi bản, mùi thơm, hương hoa vị... Đợi chút, còn có một cổ hương vị nói không rõ, là cái gì đâu, khiến người ta cảm giác được hết sức quen thuộc, hoài niệm.

Không đợi Duy Trạch phản ứng lại là thế nào, phía trước liền xuất hiện tình huống, ánh mắt mọi người bỗng chốc bị hấp dẫn lại đó, chỉ chốc lát, liền liền làm thành một vòng, kín không kẽ hở, người đến chậm hận tốc độ của mình sao lại không thể nhanh hơn, đồng thời đối với tình huống bên trong cũng thật là tốt hiếm thấy.

Nguyên một đám đứng lặng im đứng bên trong ở đó, nhón chân lên, cái cổ hận không thể tiến vào đến bên trong, theo người bên trong từng đợt kinh hô cùng trầm trở khen ngợi.

Chuyện này Duy Trạch dự cảm khẳng định là có chuyện không tốt phát sinh, hần hai bước làm một bước, hướng cái chỗ kia đi qua, xem đám đông, hần không khỏi nhủ mảy, thậm kê một tiếng không tốt.

Thủ hạ bên cạnh hần chứng kiến sắc mặt thủ lĩnh nhà mình không tốt, cũng biết rõ giờ phút này tâm tình hần đã kém đến cực độ, đều không muốn tiến lên chịu tội, nhưng nếu không xử lý tốt truyện trước mắt, vậy có thể còn thảm hại hơn.

Vì vậy, hai người thủ hạ nhìn đối phương một cái, bỗng chốc liền hiểu rõ ý tứ trong mắt từng người, lập tức hóa thân thành bản thể, hướng tới đám người kêu vài tiếng, không khí bỗng chốc liền an tĩnh lại.

Sau đó không biết là ai hướng phương hướng Duy Trạch nhìn thoáng qua, bỗng chốc liền nhận ra là thủ lĩnh Duy Trạch, lập tức cùng người bên cạnh mình nói vài câu, liền thôi lui. Một truyền mười, mười truyền một trăm, hướng tới phương hướng Duy Trạch cũng làm cho ra một con đường, chỉ là đến tận cùng bên trong, cũng chính là địa phương xảy ra chuyện.

Lúc này Tô Mộc còn chưa được xây ra chuyện gì, liền bị đám người đột nhiên yên tĩnh làm cho kinh ngạc, đang suy nghĩ xem hay mình vẫn là đừng xem đi, không đợi cô kịp phản ứng lại, liền bị đám người rộ ràng thì thậm chen lấn đẩy ra ngoài, bỗng chốc ngã xuống.

Bởi vì ngã thật mạnh, lòng bàn tay đều cọ xát tới chảy máu, hòa với đất cát, lại thêm đau đớn.

Vào thời khắc này, trước mắt vừa vặn xuất hiện một đôi giày, Tô Mộc nhìn đau muốn nhìn một chút là ai, nhưng mà cảm giác trên tay, làm cho cô cảm thấy ngẩng đầu đều rất khó khăn, sớm biết rằng như vậy cô đã nghe lời người trong nhà nói không nên ra ngoài chơi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tô Mộc đột nhiên cảm giác mình rất ủy khuất, hai mắt chứa đựng nước mắt, lại quật cường được không muốn làm cho nó rớt xuống, giãy giụa để đứng người lên, nghĩ lúc này rồi đi thôi.

Giống như là biết được ý tưởng của cô, chỉ là sừng sờ một cái, chủ nhân đôi giày trước mắt này đối với cô đưa tay ra, tay kia đỡ ở trên cánh tay cô từ từ đỡ cô lên.

Tô Mộc nói cảm ơn, mượn lực lên, lại ngoài ý muốn bị người ôm vào trong ngực.

Không rõ chuyện cô muốn tránh thoát vòng tay ôm ấp kia, cô cảm thấy cô không hề biết người này là ai mới đứng, thoát ra không có kết quả, bên tai lại truyền đến giọng nói của đối phương: "Cuối cùng cũng tìm được em."

Tô Mộc dừng một chút, lúc này mới buông tha cho giãy giụa, đưa tay sờ sờ đầu tóc Duy Trạch, cười nói: "Cao ra a."

Đám người đột nhiên sôi trào lên, chuyện vừa mới xảy ra dường như đã bị họ vớt ra sau.

--

Sinh hoạt hàng ngày - một

Kể từ chuyện kia sau đó, Tô Mộc về đến trong nhà lại do dự có muốn hay không nói cho cha mẹ nhà mình chuyện của cô với Duy Trạch, liền dạng này trù trù, qua một tháng, Tô Mộc cuối cùng quyết định muốn nói cho cha mẹ tất cả mọi chuyện.

Cô chuẩn bị thật tốt để nghe bị chửi, thời điểm cô nói xong tất cả sự tình, cha mẹ cô chỉ là đơn giản "A" một tiếng, mặt mũi tràn đầy lạnh lùng.

Tô Mộc cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cái phản ứng cùng chính mình nghĩ không hề giống a. Như thế nào không theo kịch bản vậy a?

"A? Chỉ có như vậy? Con, là con gái của hai người a, cùng một thủ lĩnh bộ lạc cùng một chỗ!"

Vì vậy, Tô Mộc lại lặp một lần nữa.

Sau đó, cha mẹ Tô gia chỉ nhẹ gật đầu, "Ừ, chúng ta biết rồi." Làm bộ đứng dậy muốn đi, liền bị Tô Mộc gọi lại.

Cuối cùng vẫn là Tô mẫu lưu lại giải thích.

"Chúng ta từ rất sớm đã biết chuyện này, từ lúc nửa tháng trước đã biết, con cho rằng con mỗi ngày tới buổi tối đều chạy đi, chúng ta không biết sao?"

Nếu không con cho rằng mỗi ngày, buổi tối ai sẽ để cửa cho con a? Con thế nhưng cảm thấy đó là trùng hợp?" Nói đến đây, Tô mẫu liếc qua bộ dáng nữ nhi nhà mình đang che mặt, lại tiếp tục nói: "Còn có, chúng ta còn biết rõ người thủ lĩnh kia là ai, xem như rất nổi danh thủ lĩnh Duy Trạch. Huống chi nhà chúng ta vốn muốn đi cái bộ lạc kia."

"Ồ? Con như thế nào không biết rõ?" Tô Mộc nghe đến đó, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn mẹ mình, cô thế nhưng không biết được nhà các cô nguyên lai là muốn đi cái bộ lạc Duy Trạch kia.

"Mẹ chưa nói sao?" Tô mẫu vẻ mặt lạnh lùng hỏi đáp, thời điểm nhìn thấy Tô Mộc lắc đầu, thân nhiên trả lời một câu "A, khả năng là mẹ quên." Liền rời đi chỗ đó.

Mặc dù ngay từ đầu, mẹ Tô vừa mới biết rõ chuyện này, trong lòng xem như kinh ngạc, sau đó liền là tức giận, biết được nữ nhi của mình gạt mình quen biết bạn trai, lại không có ý định tự nói với mình. Vì vậy mẹ Tô sẽ chờ a chờ a, muốn nhìn một chút Tô Mộc lúc nào sẽ chủ động tự nói với mình tình huống, vì vậy mẹ Tô chờ đã qua mười ngày, vẫn không thấy chuyện gì.

Vì vậy có một ngày buổi tối, mẹ Tô cùng với chồng thương thảo một phen sau đó, chuẩn bị chính mình hỏi Tô Mộc một chút. Cha Tô sau khi nghe vợ nói, tâm tính có thể so với Tô mẫu tốt hơn nhiều, nhưng nội tâm vẫn thật phức tạp.

Nội tâm giống như là cái trống được mình nuôi lâu như vậy có một ngày lại bị một con heo tới cắp đi, nhưng khi bắt gặp người kia đưa con gái của mình trở về, thoáng nhìn người kia là Duy Trạch, vẫn là vẻ mặt sùng ái nhìn nữ nhi nhà mình, sắc mặt hai vợ chồng bỗng chốc tựa như bị táo bón.

Đồng thời là, người kia tựa hồ cũng nhìn thấy bọn họ, vẻ mặt cũng không thấy được lúng túng, còn nhìn bọn họ cười cười.

Đương nhiên, đứa ngốc Tô Mộc kia không có trông thấy.

Cuối cùng vẫn là mẹ Tô phản ứng lại, đẩy chồng mình rời khỏi chỗ đó, lúc này mới tránh cho lúng túng.

Về sau, Duy Trạch chính thức tới cửa thăm hỏi.

Sinh hoạt hàng ngày - hai

Kể từ khi Tô Mộc mang thai, sau đó, Duy Trạch liền ngăn chặn tất cả hoạt động ở bên ngoài của cô, rất sợ cô sẽ va vào nơi nào đó.

Cùng lúc đó, còn đem phần lớn lượng công việc đều giao cho Tây Lạc, nhớ lại ngày đó, Tây Lạc vì Chu Tử Tinh đem công tác đẩy cho hắn, hiện thời cuối cùng đến một ngày này, hắn có thể đem công tác giao cho hắn ta.

Đương nhiên còn có một chút sự vụ trọng yếu, vẫn là từ Duy Trạch tự mình hoàn thành.

Vì vậy, sau khi mang thai hắn vô cùng bám người, Tô Mộc thường xuyên ở cùng Duy Trạch, vạn bất đắc dĩ ngồi bên cạnh xem hắn xử lý công việc, cùng hắn một chỗ đi đến chỗ người quản lý vụ ở từng địa phương.

Sau đó chính mình một người yên tĩnh theo chỗ đó, nhìn Duy Trạch chỗ xử lý sự tình, yên tĩnh không nháo, vô cùng nhu thuận. Chỉ có như vậy, Duy Trạch xử lý sự vụ tốc độ cũng sẽ nâng cao rất nhiều, theo hắn mà nói, □□ tình Tô Mộc khiến người ta cảm thấy không □□ tâm, còn có một tia cảm giác không thích hợp.

Bất quá, có đôi khi, Tô Mộc còn sẽ cảm thấy lão Duy Trạch kề cận chính mình sẽ cảm giác có chút bức bối, mặc dù ngay từ đầu đều là cô tự mình rước lấy.

Đương nhiên, đối với cái này Duy Trạch ngược lại không có ý kiến gì.

Trong lúc mang thai, Tô Mộc xem như đem tất cả tiểu tỳ khí của mình phát huy đến cực hạn, cũng may Duy Trạch tính tình tốt, không chút nào để ý, còn một bên dụ dỗ cô, nghiêm nhiên một bộ đều là chính bản thân hắn sai, cho dù có đôi khi là Tô Mộc sai.

Vì vậy, thủ hạ Duy Trạch mỗi khi thấy thời điểm Tô Mộc chuẩn bị phát tiểu tỳ khí, hơn nữa còn là đụng vào ranh giới cuối cùng của hắn, đều không tự chủ được khản trương lên rất sợ Duy Trạch sẽ nổi giận, dù sao những người chọc giận hắn, cò trên mộ cũng cao ba thước.

Hô hấp đều không tự chủ chậm dần, khi đó mới phát hiện thủ lĩnh bọn họ sắc mặt không có chút nào biến hóa, vẫn là mặt mũi tràn đầy sùng ái, còn khiến mọi người muốn rút một con mắt chính là nhìn Tô Mộc xin lỗi, xem ra thủ lĩnh bọn họ vẫn là biến thành bị vợ quản chặt.

Àn, từ đây ở trong lòng bọn họ lại thêm một người không thể chọc, Tô Mộc xếp hàng thứ nhất, thủ lĩnh xếp thứ hai. Chọc thủ lĩnh không quan hệ, nhưng là ngàn vạn không thể chọc thê tử thủ lĩnh - Tô Mộc.

Đánh bại được thủ lĩnh nhân sẽ là người bình thường sao, bọn họ đều biết một điểm này, rất biết rõ.

Trọng yếu Tô Mộc vẫn là thầy thuốc trong bộ lạc đấy, rất khan hiếm, bọn họ cũng sẽ không đi trêu chọc đâu.

Mỗi một ngày sáng sớm, Duy Trạch cũng sẽ dắt Tô Mộc đi tản bộ, bởi vì mang thai vì bị phù thũng, ban đêm ngủ sẽ rất khó chịu, mang một cái bụng bự, Tô Mộc cảm thấy ngủ đều rất dài vò.

Cũng may bản thân cũng là thầy thuốc, có một mặt kiến thức về chuyện này mới không có thống khổ như vậy.

Về sau Tô Mộc rất thuận lợi sinh hai đứa bé nam.

Đối với Tô Mộc hiện tại mà nói nhân sinh có thể nói là viên mãn, từ đây hạnh phúc nỡ mãn sinh sống liên tục kéo dài.

Tác giả có lời muốn nói: đến nơi đây chính văn liền toàn bộ kết thúc, thật cao hứng mọi người có thể thích cái văn này, làm nhân vật mới của tác giả, ta cũng vậy sẽ cố gắng đề cao mình.

Thật sự là cảm ơn mọi người mấy tháng này lý giải cùng ủng hộ (cúi người chào)._(:3" ∠)_.

Edit: Lời khuyên cho các bạn muốn kết thúc hoàn mỹ, chỉ nên dừng lại ở ngoại truyện này, các phần sau ta cũng không edit, nhưng cũng sẽ đăng lên.

Bạn đang đọc truyện Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Phiên ngoại (1)

Edit: xin thông báo các phiên ngoại tiếp theo đều là cover, vì ta thực sự không muốn edit phần này, do có nhiều bạn nói không tìm được link nên ta đăng lên, ai không có nhu cầu có thể không đọc.:))

Tô Mộc cũng như bình thường ở vì nhà mình nữ nhi lau chùi thân thể thân thể thời điểm, ở cọ xát Tô Mộc ngón tay thời điểm, bỗng nhiên cảm giác đến trên giường nhân thủ chỉ khẽ ngoéo một cái, mừng rỡ trong lòng, nhẹ tay khẽ run run, rất sợ đây chỉ là một tràng mộng.

Nên biết kể từ biết được nhà mình nữ nhi thành người thực vật, không biết cái gì thời điểm mới có thể tỉnh lại, có lẽ là mấy tháng, hay hoặc giả là vài năm. Tại nàng mà nói, đã là làm tốt lắm chuẩn bị tâm lý. Không kịp thả ra trong tay bố liền lập tức tiến lên, liều mạng đè xuống gọi chuông, động tác trên tay bộc lộ ra nàng không bình tĩnh. Khả năng là hiếm khách thầy thuốc tới quá chậm, Tô Mộc lập tức đem trên tay này nọ phóng ở trên bàn, vội vã rời khỏi phòng.

Rời đi quá vội vàng, không có chú ý tới Tô Mộc nàng lông mi như cánh bướm một loại khẽ rung động, giống như là ở giữa lấy cái gì, mí mắt động động, khẽ nhắm lại mây ngọn núi. Rất lâu, mới chậm rãi mở mắt ra. Có lẽ là này phó thân thể quá lâu không gặp mặt trời, trong lúc nhất thời không thích ứng như vậy ánh mặt trời sáng rỡ, Tô Mộc vô ý thức nhắm mắt đưa tay che vừa che, đáng tiếc nâng nửa ngày cũng không còn khí lực, cánh tay cứng ngắc rất. Không có biện pháp, Tô Mộc đành phải hơi nhắm mắt kiểm, đến chậm rãi thích ứng này cường độ ánh sáng, hơn nữa toàn thân cứng ngắc rất, lật thân thể cũng cảm thấy vô cùng gian nan. - - ha ha:- - này hư thân tử ăn tảo viên thuốc! Tô Mộc đành phải không nhúc nhích nằm ở trên giường, đài con mắt thích ứng cường độ ánh sáng sau đó, liền thẳng tắp nhìn trần nhà ngẩn người.

Vừa lúc đó, môn khai, chỉ nghe thấy nhất đạo thanh âm quen thuộc, quen thuộc đến nhượng Tô Mộc muốn khóc. "Thầy thuốc, con gái của ta nàng động đây ngón tay, người mau đi xem một chút." Thầy thuốc không có trả lời, nhưng là Tô Mộc có thể nghe thấy càng ngày càng gần tiếng bước chân, chuẩn bị quay đầu đi xem, lại rõ ràng nghe thấy xương cốt "Răng rắc" một tiếng, xem đến liền cái cổ đều cứng rắn, hảo đang không có vấn đề lớn lao gì. "Mụ." Rất lâu không mở miệng, tiếng ôn khan khan khô khốc, nhưng là phun ra tự rõ ràng, đối cửa cái kia cùng thầy thuốc nói chuyện với nhau phụ nữ trung niên. "Bảo bối, người - - người tỉnh!" Tô Mộc nghe thấy một giọng nói truyền vào chính mình trong lỗ tai, quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Tô Mộc tròn tròn mắt nhìn mình, trong lúc nhất thời trùng to mắt, trong mắt rõ ràng thấy rõ không thể tưởng tượng nổi, còn có chậm rãi sương mù hơi hơi nước, không hề vui sướng bỗng chốc bao phủ tại trong lòng, một hồi lâu mới khôi phục lại đây, lập tức tiến lên.

Mà thầy thuốc trong lòng cũng là cả kinh, bởi vì trên lý thuyết đến nói này bệnh nhân tình huống khả năng là cả đời người thực vật, nhưng là lại không nghĩ rằng mới đi qua nửa năm thời gian liền tỉnh lại.

Thầy thuốc vội vàng cảm lấy ống nghe bệnh, cùng trợ thủ tiến lên đây kiểm tra Tô Mộc thân thể.

Tô Mộc đứng ở một bên đi, cảm điện thoại lên cấp chính mình trạng thái, nói cho hẳn biết cái tin tức tốt này, trong đó ghen ngào, còn có mừng rỡ, yêu thương ngôn ngữ, nói một hồi lâu, liền liền cúp điện thoại.

Đội đến thầy thuốc kiểm tra hết, nói là thân thể đã không bán in cả trang báo, bất quá vẫn là muốn nằm viện quan sát vài ngày, hơn nữa rất lâu chưa hoạt động, thân thể gân cốt có chút ít cứng ngắc, cần đi bình phục trung tâm.

Ở Tô Mộc cùng thầy thuốc nói chuyện thời điểm, Tô Mộc tinh tế quan sát chính mình mẫu thân, phát hiện nàng giống như là già đi rất nhiều, trên khuôn mặt bằng thêm mấy cái vân mảnh, giờ phút này giãn ra rất nhiều, trên đầu tóc trắng ngược lại nhiều không ít, vừa nghĩ tới đây cũng là bởi vì chính mình, Tô Mộc chớp mũi một trận toan.

Cách Tô Mộc tỉnh lại cũng có đi qua sáu bảy ngày, nàng bây giờ còn là chỉ có thể ăn thức ăn lỏng một loại này nọ.

Khổ sở làm nũng, mới được đến một chén cháo trứng muối thịt nạc.

- - thật muốn ăn thịt a!

- - hảo muốn ăn lẩu a!

- - cái gì đều muốn ăn!

Tô Mộc bắt đầu có thể dùng tay chính mình ăn cơm, chỉ là không thể dùng thời gian quá dài, mà Tô Mộc về gia cảm đối giặt quần áo cho nên gian phòng bên trong chỉ còn lại Tô Mộc một người, cô ba còn ở trong trường học dạy học, chậm chút mới sẽ đi qua.

Tô Mộc ăn xong cháo, cắn cái trứng, suy nghĩ sớm cũng không biết bay đi nơi nào, trong đầu đều là những thứ kia ăn này nọ, nàng đều không biết mình cái gì thời điểm như thế ăn hàng.

"Mộc Mộc, người cuối cùng tỉnh!"

Môn bị mở ra, vào ba nữ sinh, mở miệng là Khương Tinh Duyệt.

Nhưng là vừa nghe đến "Mộc Mộc" thời điểm, Tô Mộc hoảng hốt một cái, giống như là có nhân đã từng cùng như thế kêu lên nàng đồng dạng, chỉ là ký ức có chút ít mơ hồ, trong lúc nhất thời nghĩ không ra.

Thầy thuốc nói này là di chứng, không lâu liền rất nhiều. Nhưng là Tô Mộc trực giác được không có như vậy đơn giản, phảng phất là chính mình làm một giấc mộng đồng dạng, trong mộng chính mình rất rõ ràng còn nhớ mỗi một chuyện, mà sau khi tỉnh lại biết rõ chính mình làm cái gì, nhưng là chi tiết lại một chút cũng không nhớ nổi.

Tô Mộc khẽ nhún vai mảy ngọn núi, chính mình vẫn là tạm thời không cần muốn những thứ này, bé không thể nghe thờ dài một hồi.

Nhìn đến bản thân ba cái cùng phòng vây quanh lại đây, cũng đối với các nàng cười cười, "Àn, ngủ như thế lâu, phải tỉnh."

Tiếp theo ba cái nhân thay nhau đi lên nguyên một đám hỏi Tô Mộc như thế nào, cấp Tô Mộc một cái đại đại ôm, các nàng cũng là hôm qua mới từ Tô Mộc trong miệng biết rõ nguyên lai Tô Mộc tỉnh lại, bất quá là mấy ngày hôm trước thân thể vẫn chưa ổn định, mới không có nói cho các nàng biết.

Đồng thời còn cùng Tô Mộc nói một chút về trong trường học phát sinh chuyện lý thú, cũng nói về khả năng học kỳ sau khai giảng muốn thi lại, hơn nữa học kỳ sau, sắp thẳng lên đại nhị các nàng muốn tham gia quân huấn.

Bởi vì lúc trước thời tiết nguyên nhân, quân huấn sự tình kéo dài. Vốn tưởng rằng có thể mượn này hủy bỏ, tuyệt đối không có không nghĩ tới trường học còn ngoạn này vừa ra, thật sự là lòng người hiểm ác a.

Bất quá đối với Tô Mộc tình huống, trường học bày tỏ lý giải, nói là Tô Mộc có thể trường hợp đặc biệt không tới tham gia quân huấn, học phần vẫn là sẽ cho Tô Mộc thêm, dù sao này cũng là không có biện pháp sự tình.

Tô Mộc biết rõ sau đó, vui vẻ hư, nhưng là một giây sau lại mặt mày ủ rũ mặt, bởi vì nàng nhớ tới nàng hay là muốn sớm đi trường học, nàng còn muốn thi lại, huống chi nàng rơi xuống không ít chương trình học.

"Đối, Mộc Mộc, ta như thế nào cảm thấy người thay đổi đồng dạng?"

Bối Ngọc đột nhiên toát ra một câu nói như vậy đến, nàng vừa nói xong, cái khác hai người rất có đồng cảm điểm gật đầu.

"Nguyên lai, các người cũng có này ý nghĩ."

Khương Tinh Duyệt vừa nhìn nguyên lai không chỉ là chính mình một cái nhân như thế cảm thấy, bỗng chốc mở ra máy hát.

"Kỳ thật ta vừa mới vào cũng cảm giác được."

"Tổng cảm giác Mộc Mộc nơi nào không đồng nhất dạng, toàn thân khí chất đều thay đổi."

"Hơn nữa Mộc Mộc mắt đào hoa vốn là đẹp mắt, hiện tại a, không được!"

"Đúng vậy đúng vậy."

...

Tam nhân người một lời ta một câu nói ra, còn có càng nói càng hăng say xu thế.

Mà khi nghe thấy các nàng nghị luận Tô Mộc rũ mắt xuống, khẽ cúi đầu, tình tế nghĩ đến một ít chuyện.

- - còn không phải là bởi vì muốn đi tiến công chiếm đóng nhân tài bị bức đi ra.

Đầu óc bỗng nhiên toát ra dạng này ý tưởng, liền Tô Mộc đều cảm thấy kinh ngạc, chính mình như thế nào hội dùng dạng này ý tưởng, chẳng lẽ là bởi vì cái kia mộng sao?

Nghe các nàng ở trước mặt mình tình cảm mãnh liệt thảo luận, Tô Mộc mặt mỉm cười đạo: "Khả năng là vì ngủ được thời gian quá dài, nhân một cách tự nhiên liền trầm tĩnh không ít."

Nói xong, Tô Mộc đối các nàng hoạt bát mở trừng hai mắt: "Ta đã đem sinh tử không để ý."

"Hừ hừ hừ, cái gì sinh không sinh, có chết hay không." Bối Ngọc đuổi ngay sau đó Tô Mộc lời nói, nói ra, "Người thật vất vả mới tỉnh lại, như thế nào có thể nói dạng này xúi quẩy lời nói đâu?"

"Chính là chính là. Mộc Mộc người là không biết rõ ở người mê man trong lúc, chúng ta cùng thúc thúc a di có nhiều người lo lắng. Về sau cũng không thể nói sau. Biết không?"

Khương Tinh Duyệt cũng phụ họa Bối Ngọc nói ra.

Một bên Hạ Như Tĩnh gật đầu liên tục, bày tỏ Khương Tinh Duyệt lời nói rất đúng.

"..." Tô Mộc đành phải cười gật gật đầu, đối các nàng bảo đảm sau này mình không nói lời như vậy.

Bốn người vui đùa ầm ĩ một phen sau đó, cùng phòng tam nhân tài lưu luyến không rời lúc này rời đi thôi.

Phất phất tay ý bảo cáo biệt, nhìn thấy các nàng đóng cửa lại sau đó, Tô Mộc liền ngược đầu xem màu trắng trần nhà.

Kỳ thật này mấy ngày đến, nàng liên tục hồi tưởng đến chỗ đó hết thảy, nhưng là như thế nào cũng không nhớ nổi chi tiết, chỉ là đại khái biết rõ chính mình tựa hồ ở tại cái gì làm giao dịch, từ trong giành lấy những thứ gì, cho nên mình bây giờ mới có thể sống sót.

Nhưng mà, Tô Mộc tổng cảm thấy cái kia thập phần trọng yếu. Nhưng là lại có đôi khi cảm thấy vậy hẳn là chỉ là một giấc mộng mà thôi, chính mình làm một giấc mộng mà thôi, cũng không có rất quan trọng hơn sự.

Kết quả là, Tô Mộc liền thường thường xem màu trắng trần nhà mà sa vào trong trầm tư, cái loại đó nói không rõ đạo không rõ này nợ thật như con mèo đồng dạng liên tục gãi người tâm, ngứa, đáng tiếc lại cào không đến, chỉ có thể mặc cho kia ở trong tưởng tượng vênh vào meo meo gọi.

Hơn nữa không biết rõ vì cái gì mỗi lần một cái nhân yên tĩnh thời điểm, tổng cảm thấy bên tai tựa hồ thiếu hụt cái gì đồng dạng, ngược lại thanh tĩnh không ít, chỉ là lại có chút ít không có thói quen mà thôi.

Nghĩ tới đây, Tô Mộc không khỏi cười khổ, mình rốt cuộc là đã quên cái dạng gì sự, mới sẽ như thế để ý.

Than nhẹ một tiếng, tràn đầy bất đắc dĩ. Bất quá, đi qua liền đi qua đi, chính mình cũng không cần thái quá mức chấp nhất tại kia một hồi nhớ không rõ mộng.

Ngày cũng liền dạng này từ trên đầu ngón tay lặng lẽ chạy đi, không mang theo do dự chút nào, lặng yên không một tiếng động, trong nháy mắt, liền đến Tô Mộc xuất viện ngày, hai tháng này đến vẫn luôn dãi ở trong bệnh viện, nàng đều cảm giác mình đều muốn mọc meo.

Chính mình khi tỉnh lại đúng lúc là tháng Sáu, hiện tại bỗng chốc liền đến tháng tám, đúng lúc là nghỉ hè, lưu cho Tô Mộc thời gian ngược lại không nhiều, nàng được vội vàng đi học tập roi xuống công khóa.

Ở bệnh viện bình phục trung tâm ngược lại luyện tập rất lâu đi đường, nàng cũng không nghĩ tới chính mình thế nhưng cũng muốn như tập tễnh học bước trẻ nhỏ giống nhau đang luyện tập đi đường, bất quá cũng may nàng bây giờ đi đường cũng đã không có có cái gì đáng ngại, có thể chính mình tự nhiên hành tẩu, không cần người khác nâng đỡ, thân thể các hạng đều khôi phục không sai, chỉ là muốn định kỳ đến bệnh viện kiểm tra mà thôi.

Bởi vì ba cái cùng phòng gia không tại đây bên trong, cho nên nghỉ hè thời điểm sớm tỉnh mơ trở về đi chính mình nhà.

Vì vậy xuất viện này thiên, liền chỉ có Tô gia cha mẹ cùng một chút thân thích ở đây giúp đỡ thu thập.

"Ngao ngao, người như thế nào chính mình động thủ thu thập. Đừng đừng, cô cô đến."

Một cái nhìn sang cùng tở ba đơn giản như trung niên nữ tử nhìn thấy Tô Mộc xuống giường thu dọn đồ đạc, chỉ cảm thấy một cái tâm can đang run rẩy, rất sợ Tô Mộc lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, một phen cầm lấy Tô Mộc trong tay này nợ, nhẹ nhàng đẩy ra Tô Mộc, làm cho nàng dừng động.

"Cô cô." Tô Mộc trông thấy cô cô động tác trong nội tâm ấm áp, liền mỉm cười ngọt ngào cười, "Ta không sao, ta có thể."

"Ta tiểu tâm can a, như thế nào sẽ không có chuyện gì. Không được, vẫn là nhượng cô cô đến đây đi."

Tô Mộc gặp nhà mình cô cô đầy mặt kiên định, không lay chuyển được nàng, liền đành phải buông tha cho, bổ nhiệm đi đến một bên đi, đôi mắt trông

mong nhìn qua ngoài cửa sổ cảnh sắc, phía nam mùa hè mỗi một chỗ phong cảnh đều thật giống như một bức tranh đồng dạng điểm lệ rõ ràng

Tô Mộc có hai cái bá bá cùng một cái cô cô, nàng phụ thân đứng hàng thứ đệ tam, mà nàng cô cô liền là nhỏ nhất. Cho nên bởi vì tuổi gần nguyên nhân, cho nên hai người tối là muốn hảo, liên quan Tô Mộc cũng là thân nhất, huống chi toàn cả gia tộc bên trong cũng liên Tô Mộc một cô bé, đại bá có hai đứa con trai, Nhị bá có tam con trai, cô cô có một đứa con trai, hai cái so với Tô Mộc tiểu, cái khác so với nàng đại, đối với bọn họ đến nói Tô Mộc là bảo, cho nên lần này xuất viện đồ là chuẩn bị gọi không ít nhân đến hỗ trợ, nhưng là kia cũng không tránh khỏi quá huy động nhân lực, liền bị tô ba Tô Mộc cấp cự tuyệt.

Hai cái bá bá đâu, một cái ở nước ngoài vô pháp chạy về, một cái ở vùng khác chưa kịp chạy về, nhưng là bọn họ nhĩ tử ngược lại cơ bản lưu ở trong nước, về phần tại sao hôm nay không có trông thấy, Tô Mộc cũng không rõ ràng lắm, cho nên cũng chỉ có ở nơi này cô cô có rảnh.

Thu thập một phen sau đó, Tô Mộc đoàn người liền ra bệnh viện cửa chính.

Chỉ là Tô Mộc muốn nói là nàng kỳ thật không cần xe lăn, thật, nàng có thể chính mình đi đường. Quay đầu nhìn một cái sau lưng đẩy xe lăn nhà mình cô cô, đầy mặt đáng thương, chỉ là bọn họ giống như không hợp tác, đầy mặt nguoi đừng có hy vọng đi xem Tô Mộc, bức bách tại áp lực Tô Mộc đành phải ngoan ngoãn ngồi ở trên xe lăn, dính bốn phía nhân nhảy vào đến ánh mắt đồng tình.

Vừa ra bệnh viện cửa chính, một chiếc xe liền dừng ở Tô Mộc đoàn người phía trước, sau đó liền từ trong xe mặt ghế lái đi ra một cái thân cao đại khái ở 185cm nam nhân, đối Tô Mộc đoàn người giương nhất mặt tươi cười.

Hắn đầu tóc bị xử lý được thập phần lưu loát, chỉ là có chút nghịch ngợm lộn xộn tóc không nghe lời tán, góc cạnh rõ ràng mặt khuếch tỏ ra thập phần soái khí, trần ấm áp đáng tươi cười, thật giống như nắng ấm giống nhau toàn thân đều là ánh mặt trời hương vị.

Chính là như vậy cùng mình tuổi tương tự nam tử ánh vào nàng mi mắt, lại gọi trong lòng nàng mãnh tăng tăng nhảy dựng, thấy hắn chậm rãi đi về phía nàng, Tô Mộc tay sít sao siết chặt, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, chẳng biết tại sao nàng tổng cảm thấy hắn là đã gặp nhau ở nơi nào đồng dạng, nhất là ở cha nàng kêu lên hắn tên thời điểm, lại là thân hình cứng đờ.

"Tô bá phụ, Tô bá mẫu." Nam tử giống như là lơ đãng liếc qua Tô Mộc, liền dời đi ánh mắt, nhìn về phía Tô Mộc cha mẹ.

"Cảnh Niên, lần này thật sự là phiền toái nguoi."

...

Sau đó lời nói, sa vào suy nghĩ Tô Mộc không có nghe thấy, lỗ tai dường như bị chặn lại giống nhau mịt mờ. Chỉ có đầu óc bên trong quanh quẩn "Cảnh Niên", mà ngay cả tô ba hướng nàng giới thiệu nam tử thời điểm cũng chỉ là sững sờ gât đầu.

Lần nữa bình tĩnh thời điểm, Tô Mộc phát hiện mình đã tại trên xe trên ghế sau, ừ, hơn nữa còn là người nam kia hải trên xe, vẫn là ở hắn liếc phía sau, hắn trên ghế lái phụ là Tô Mộc mẫu thân, hai người nói chuyện với nhau thật vui, từ trong Tô Mộc mới biết được cái kia về nam tử tin tức.

Nam tử gọi là Tô Cảnh Niên, cha mẹ đều ở nước ngoài, mà hắn cũng là gần nhất vừa trở về mà thôi, chỉ là gần nhất chuẩn bị trở về quốc, lại biết được Tô Mộc sự tình sau đó, liền gọi hắn đến thăm Tô Mộc, kết quả vừa vặn Tô Mộc hôm nay xuất viện liền lại đây hỗ trợ, cùng là họ Tô, này cũng làm cho Tô Mộc có chút tò mò. Bất quá xem ra cùng nhà mình cha mẹ quan hệ vô cùng tốt, chỉ là nàng như thế nào không biết rõ a?

Tô Mộc ngẩng đầu nhìn một cái cái kia yên tĩnh ở nam tử, lông mày nhăn lại, mặc dù không biết rõ vì cái gì hắn cấp chính mình cảm giác như thế quen thuộc, quen thuộc đến đáy lòng ở phát run, còn có không hiểu chột dạ.

Đúng lúc là chờ đèn đỏ, Tô Mộc dự định thu hồi ánh mắt thời điểm, kia nhân ánh mắt thoáng nhìn nàng vì còn kịp thu hồi ánh mắt, liền chuyển cái đầu nhìn về phía Tô Mộc, khỏe miệng cười mím ý, liền con mắt cũng rạng rỡ phát sáng, hù dọa Tô Mộc bỗng chốc liền cúi đầu.

--

Cuối cùng đến nhà mình lầu dưới, Tô Mộc này mới âm thầm ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm, xe dừng lại hảo, Tô Mộc liền cảm ở một bên tiểu bao liền chuẩn bị mở cửa xuống xe, không nghĩ tới có nhân động tác so với nàng nhanh hơn, trước nàng một bước mở cửa xe ra, đối với nàng vươn tay ra, ý bảo Tô Mộc có thể mượn dùng một chút hắn tay, Tô Mộc sững sờ một cái, không biết tại sao mà xui quý khiến đặt tay ở hắn trong lòng bàn tay.

"Chậm một chút, cẩn thận đầu, không nên đụng đến."

Tô Cảnh Niên cẩn thận dắt Tô Mộc tay kia, một cái tay đặt ở Tô Mộc trên đỉnh đầu thay nàng che chở, rất sợ nàng đụng phải mũi xe.

Vừa xuống xe, xe lăn sẽ đưa lại đây. Tô Mộc bị buộc ngồi lên xe lăn, cứ như vậy một đường bị Tô Mộc cấp đẩy tới cửa nhà mình, Tô Cảnh Niên chính là theo ở phía sau bao lớn bao nhỏ mang theo, không có chút nào câu oán hận, Tô Mộc nghĩ này nhân tính tình thật tốt.

Vừa vào cửa, Tô Mộc liền lọt vào đến từ các ca ca cùng đệ đệ miệng pháo lễ rửa tội, Tô Mộc mặt mũi tràn đầy hắc tuyến, ở trong bệnh viện thời điểm không có thấy các nguoi nói ít, về nhà như thế nào còn đến?

Sửa sang xong sau đó, Tô Mộc liền ở trong phòng khách tiếp nhận đến từ các huynh đệ "Ân cần thăm hỏi".

"Đại ca cùng Nhị ca đâu?" Tô Mộc nhìn một chút nhân số, "Ồ, tiểu tự cũng không ở a?"

"Này không phải là có Tam ca ở sao? Mộc Mộc a, đại bá của ngươi đều không cho ta đi bệnh viện tiếp ngươi, xem một chút ngươi này bức lòng chua xót bộ dáng, ta tiểu ngoan ngoãn, lại là ngồi lên xe lăn trở về, ai, ngươi nói ngươi như thế nào phát sinh dạng này sự tình..."

Tô Mộc gặp trước mắt cái kia thời gian qua phóng đảng không kiềm chế được trên khuôn mặt tuần tử lại có một tia khuôn mặt u sầu, nàng cũng sợ, bởi vì nàng biết rõ nàng Tam ca vừa nhắc tới đến liền không về không, còn không mang theo một câu trọng điểm

Không có biện pháp, Tô Mộc đành phải hướng nàng Tử ca tỏ kiểu liễu cầu cứu, nhưng là không nghĩ tới hần thế nhưng ngủ, trước mắt thanh hắc đỏ là nói rõ hần này mấy ngày là một chết, hết lần này tới lần khác còn dư lại tỏ kiểu buông lúc nào cũng tối nghe nàng Tam ca tỏ nói đồng lời nói.

Liền ở Tô Mộc sinh không thể yêu thời điểm, một cái tay vuốt vuốt nàng đầu tóc, khẽ cười một tiếng, đối tỏ kiểu liễu nói ra: "Nói đồng, ngươi cũng chớ nói nữa nàng."

Tô Mộc cũng mượn cơ hội điểm gật đầu, chính là chính là!

Nhưng là đỉnh đầu quen thuộc mà lại dị thường cảm giác trần ngập nội tâm, nàng cảm thấy hôm nay nàng dị thường không đối.

"..." Tô nói đồng nhìn thoáng qua đầy mặt khóc chút chút về mặt Tô Mộc, cũng đành phải thôi, đối Tô Cảnh Niên nói ra: "Này nha đầu không nói nàng không nhớ lâu, đối, Cảnh Niên ngươi cái gì trở về? Tại sao không nói một tiếng a?"

Ồ, bọn họ nhận biết a? Tô Mộc có chút ít nghi hoặc, xem ra chính mình dường như bỏ qua cái gì, đợi chút đi tới nhà mình mụ mụ xem một chút đi.

Tác giả có lời muốn nói: phiên ngoại đang lên, ngày hôm qua chất kiểm kiểm tra, gấp rút

Cũng thỉnh tiểu khả ái đều ủng hộ một chút đồng dự thu tân văn, yêu các ngươi a.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Phiên ngoại (2)

Tô Mộc gặp hai người bọn họ nói chuyện với nhau thật vui, mà tỏ kiểu buông chính là đáng thương đang nhìn mình, trong mắt rõ ràng viết vừa mới không phải là ta không giúp ngươi, mà là bị người cướp đi. Tô Mộc nhếch miệng, nàng mới không tin đâu!

Tự giác không thú vị, liền đối với bọn họ nói câu chính mình trước phải về phòng học tập đi.- - không có sai, nàng chính là nhiệt tình yêu thương học tập, làm sao vậy?!-- mỗi một người đều cái gì ánh mắt, <(^)> hừVi vậy Tô Mộc liền đình ba cái nhân ánh mắt chậm rãi lên lầu, bởi vì trong nhà là phục thức, mà Tô Mộc gian phòng là ở lầu hai."Uy, Mộc Mộc. Vẫn là Tam ca ôm ngươi đi lên đi, ngươi đừng đi cầu thang." Nói, cũng thuận thế từ bên sofa đứng lên.Tô Mộc vội vàng cự tuyệt đến, nàng lại không phải là tàn phế, vẫn là có thể đi đường, nói một tiếng: "Không cần, Tam ca. Ta hiện tại có thể đi đường, huống chi ta cũng vậy được quen thuộc, liền lạc một chút a."Sau đó, liền đầu cũng không quay lại bước lên bậc thang, rất sợ tỏ nói đồng một cái mạnh mẽ muốn ôm nàng lên lầu, nàng cũng không có như vậy già mồm cùng yếu ớt.

Trở lại gian phòng Tô Mộc lập tức bồng chốc liền nằm ở trên giường, lẳng lặng tự hỏi nhân sinh.Nói hào học tập đã sớm quên ở sau đầu, trong đầu chỉ nhớ rõ Tô Cảnh Niên nhìn qua hướng mình bộ dáng, còn có kia thân mật cảm giác đối với Tô Mộc đến nói là vừa quen thuộc lại xa lạ.Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không cách nào từ trong ký ức được ra vật mình muốn. Tô Mộc dứt khoát không thêm nghĩ nữa, ôm chăn trên giường cứ như vậy ngủ.

Lần nữa khi tỉnh lại đã là buổi tối, Tô Cảnh Niên cùng Tam ca bọn họ cũng đã mỗi cái tự về nhà.Tô Mộc xuống lầu, liền trông thấy nhà mình cha mẹ chính ở phòng khách ăn trái cây, xem ti vi.Trước hết trông thấy Tô Mộc Tô Mụ, vội vàng qua đến hỏi: "Bảo bối, cẩn thận cầu thang. Ngươi đói sao? Mụ mụ cấp nấu ít đồ, vừa mới ngươi ngủ quá thực, liền không có bảo ngươi rời giường.

"Mụ, ta không đói bụng. Ta nghĩ ăn dưa hấu, cái loại đó băng băng."Tô Mộc khó được làm nũng, nhượng Tô Mụ rất là hưởng thụ, tỏ ba cũng lác đầu cười, đạo: "Buổi tối, băng này nọ ăn ít nhất điểm. Mộc Mộc vẫn là ăn một chút gì đi, ngươi buổi trưa cũng không có ăn bao nhiêu."

"Vậy cũng tốt." Tô Mộc kéo Tô Mụ đến đến bên cạnh ghế sofa, đẩy mặt rồi rắm, lại nói: "Ba, ta nghĩ ăn ngươi làm mì sợi chiên xì dầu. Ở trong bệnh viện đều không thể ăn những vật này, ta hiện tại hảo thêm ăn a."Tô ba gặp nhà mình nữ nhi đề ra yêu cầu, cũng vui vẻ tiếp nhận. Đứng dậy đi cấp Tô Mộc làm, trong nội tâm bằng thêm một tia hoài niệm, kia thiếu thốn nửa năm thời gian, thật sự là gian nan. Cũng may đều đi qua, không phải sao? Nghĩ tới, liền lập tức thượng tay bắt đầu làm chính mình am hiểu nhất mì sợi chiên xì dầu.

Tô Mộc cùng Tô Mụ cũng ở trên ghế sofa nói tán gẫu, vì vậy Tô Mộc liền giả vờ vô tình nhắc tới về Tô Cảnh Niên sự, Tô Mụ cũng không có nghĩ nhiều cùng với Tô Mộc nói đến Tô Cảnh Niên.

Tán gẫu xong sau, Tô Mộc mới biết được sự tình ngọn nguồn. Vừa vặn giờ phút này từ trong phòng bếp bay tới một luồng mùi thơm, Tô Mộc này mới đi qua ngồi ở trên bàn cơm, bắt đầu làm rõ ý nghĩ.

Nguyên lai Tô Cảnh Niên cha mẹ cùng nhà mình cha mẹ khi đó là cùng một trường học lão sư, hơn nữa phân phối giáo công nhân viên chức ký túc xá hay là đối với môn, hơn nữa lại là cùng họ, cho nên hai người quan hệ dị thường hảo. Khi đó Tô Mộc cũng mới vừa vận sinh ra không lâu tất nhiên là không nhớ ra được chuyện này, mà khi đó Tô Cảnh Niên cũng là có ba bốn tuổi.

Cho nên khi đó Tô Mộc các ca ca ở chạy toán loạn môn thời điểm, cũng thường xuyên cùng Tô Cảnh Niên cùng nhau chơi đùa đùa giỡn.

Cho đến bốn năm sau, Tô Cảnh Niên cha mẹ vứt bỏ văn từ thương, quay đầu đi làm hải ngoại mua bán. Hai nhà vẫn có liên lạc, Tô Mộc thế mới biết nguyên lai nhà mình cha mẹ trước liên tục đề Tô bá phụ một nhà là Tô Cảnh Niên một nhà a, cũng khó trách, nhân đến năm sáu tuổi sau đó mới có ký ức, cho nên nàng vẫn đối với cái này Tô Cảnh Niên không có ảnh hưởng gì, nhưng là kia cảm giác khó hiểu lại là thế nào?

Ăn xong mì sợi chiên xì dầu Tô Mộc, cũng thuận tay cầm chén cấp rửa.

Sau đó, liền lên lầu. Nàng thật muốn bắt đầu học tập, bây giờ là tháng tám thất hảo, khoảng cách thi lại chỉ có hai mươi ngày thời gian, mà chính mình còn muốn sớm một ngày tới trường học báo cáo, mà cùng phòng các nàng quân huấn là từ số hai mươi bắt đầu, cho nên chính mình vẫn là cố gắng lên.

Bất quá, Tô Mộc vẫn là đau lòng nhất những thứ kia lại muốn quân huấn lại muốn thi lại nhân, chắc chắn chắc, đáng thương nhân a! Nghĩ đi nghĩ lại, Tô Mộc liền mở ra thư, nàng là học y, muốn còn nhớ này nợ rất nhiều, huống chi nàng đánh toán cao cấp lại không thật là tốt, nghĩ đến đây, Tô Mộc liền nhủ mảy.

Hào tại như vậy tình huống ngày thứ hai liền được đến hiểu rõ quyết, bởi vì có Tô Cảnh Niên ở a.

Tô Mộc thế mới biết nguyên lai hần là cái học bá, tài chính hệ, đại học liền ở Tô Mộc trường học cách vách, cả nước số một số hai ngành kỹ thuật đại học, Tô Mộc trường học cũng không kém, bất quá nổi danh nhất chính là hần y học chuyên nghiệp, bài danh đại khái là cả nước ba vị trí đầu.

Chính là như vậy hai trường đại học, chẳng những không có toàn bộ người chết ta sống, ngược lại thập phần hữu hảo. Thường thường làm cái gì hoạt động đều là cùng nhau, đương nhiên, như Tô Mộc dạng này trách ở trong sách nhân đến nói là không thể nào đi tham gia cái này, cũng liền căn bản là chưa thấy qua cũng biết rõ Tô Cảnh Niên.

Mấy ngày gần đây mới từ cùng phòng trong miệng biết được, Tô Cảnh Niên nhưng là tài chính trong hệ xưng tên hệ thảo, bất quá là vì đại tứ, lâu dài không ở trường học, mà là ở trong xí nghiệp thực tập

Nhưng mà Tô Mộc biết rõ, Tô Cảnh Niên hay là muốn thừa kế cha mẹ của hần xí nghiệp. Nghe nhà mình cha mẹ nói quy mô còn rất thô bạo, chủ yếu là bất động sản này một loại, cái gì, Tô Mộc cũng không biết.

Liên dạng này, Tô Cảnh Niên mỗi ngày đều cố định thời gian đến giáo Tô Mộc toán cao cấp, thế cho nên Tô Mộc toán cao cấp khôi phục không ít.

Cho đến Tô Mộc trở về trường ba vị trí đầu tiên, Tô Cảnh Niên có sự liền không có tới, đương nhiên, trong lúc nàng các ca ca cũng không có thiếu đến thăm nàng.

"Cảnh Niên ca, người dạy ta thời gian sẽ không hội phiên toái người a, ta nghe mụ mụ nói người gần nhất ở thực tập." Tô Mộc cắn đặt bút viết, mang một chút áy náy, đột nhiên toát ra những lời này để.

Tô Cảnh Niên cười, "Như thế nào hội đâu?" Sờ sờ Tô Mộc đầu, lại tiếp tục nói: "Ta đã từ chức, không lâu phải trở về cha mẹ ta công ty làm quen một chút."

Tô Mộc lúc này mới yên lòng lại, cúi đầu tiếp tục xoát đề.

- - -

Hồi tới trường học sau, Tô Mộc mỗi ngày đều hội đình các bạn học ánh mắt hâm mộ ở trong trường học xuyên qua, Tô Mộc nhan sắc giá trị không kém, huống chi lại là trải qua vài cái thế giới nhân, khí chất thật sự là không có nói, một lần bị các bạn học lên lút bầu thành viện y học viện hoa, chuyện này, Tô Mộc là không biết rõ.

Nàng mấy ngày nay qua lại đều đang bận rộn sống sót thi lại sự tình, nào có cái kia rỗi rảnh a?

Bất quá trở lại hiệu trước, tở ba Tô Mụ nguyên bản còn nghĩ tới nhượng Tô Mộc ngồi lên xe lăn, nhưng là bị Tô Mộc cấp kiên quyết cự tuyệt. Nàng vẫn là có thể đi đường.

"Mộc Mộc, ta đã nói với người a, ta nhóm trong hệ kia người giáo quan thật thật là đẹp trai a! Nghe nói hần là trong bộ đội trường quan đầu, lần này không biết cái gì nguyên nhân bị tuyển vì lần này tổng huấn luyện viên, nhưng là thật thật là đẹp trai a."

Khuông Tinh Duyệt một hồi ký túc xá liền nằm ở chính mình trên giường, cùng Tô Mộc nói đến chuyện này đến.

"Đúng vậy đúng vậy, bất quá đáng tiếc là hần cũng thường xuyên không ở đây, đều là hần thủ hạ khác một người huấn luyện viên đến dạy ta nhóm, ai." Bối Ngọc tiếp theo Khuông Tinh Duyệt lời nói nói tiếp.

"Thật sao? Vậy ta lần sau phải hảo hảo nhìn một chút nhìn." Tô Mộc cũng cảm thấy cảm thấy hiếu kỳ, liền nghĩ lần đó đi theo các nàng cùng đi coi trộm một chút, bất quá không phải là hiện tại, nàng còn vội vàng thi lại sự đâu, này nhưng là quan hệ đến học phần sự đâu, hơn nữa nàng thi lại là tất cả khoa

mục.

"Ồ, đối, Mộc Mộc người biết không? Đoạn thời gian trước không lâu có người quen cái y học lâu cấp trường học, còn tài trợ không ít y học thiết bị đâu! Thật là có tiền tùy hứng a." Bối Ngọc lại chợt nhớ tới chuyện này đến, liền lập tức tự nói với mình tiểu đồng bạn.

"Là sao? Trường học kia thật muốn hảo hảo cảm ơn hân, ta nhóm kia viện y học vài cái phá thiết bị là nên đối, mỗi lần sử dụng đến đều cảm thấy muốn sụp đổ."

Tô Mộc nghĩ thầm kia nhân còn thật sự có công ích tâm đâu.

Tiếp theo ký túc xá bốn người lại tán gẫu một hồi, liền từng người nghỉ ngơi.

Buổi chiều, Tô Mộc vừa mới thi xong số học, liền theo trong trường thi đi ra.

Nheo neo chính mình bả vai, nghĩ thầm số học thật sự là thương tâm lại nhức đầu khoa mục, nàng phỏng đoán trong mấy ngày này nàng là không nghĩ tại chạm vào số học quyển sổ.

Vừa đi vừa nghĩ tới, đợi lát nữa chính mình muốn mua vật gì đó ăn đỡ thèm. Có lẽ là đi quá lâu, vượt qua mình bình thường gánh vác, thầy thuốc dặn dò, Tô Mộc cũng là nhớ kỹ đề ý, liền tìm cái ghế dài ngồi xuống, nhẹ nhàng gõ bắp chân, mượn này đưa đến mắt xa tác dụng.

Nghỉ ngơi đại khái ngũ sáu phút, Tô Mộc đánh định đứng lên đi, nghĩ thầm cái này thời điểm các nàng tập huấn đại khái cũng kết thúc đi chính mình vừa vặn có thể đi tìm các nàng.

Sửa sang lại mình một chút làn váy, chuẩn bị đứng dậy thời điểm, một cái màu đen bóng ma bao phủ ở Tô Mộc đỉnh đầu, nàng nghi hoặc chuẩn bị ngừng đầu nhìn lên, chỉ nghe thấy một cái thâm trầm khàn giọng mà lại từ tính thanh âm ở phía trên truyền đến:

"Bạn học, người biết viện y học đi như thế nào sao?"

Tô Mộc tâm dường như lỡ một nhịp đập, ngừng đầu liền nhìn thấy một cái ước chừng hai mươi bảy. Tám tuổi, mặc âu phục lộ ra dáng người vô cùng tốt nam nhân, nhìn ra có 185 gi đó thân cao, rất nhỏ gọn lên khỏe miệng, nếu không nhìn kỹ, căn bản là nhìn không ra, một cái tay tùy ý chen vào ở trong túi quần, chính trực tây trang cộng thêm này phần tùy tính, không hiểu hài hòa cảm giác.

Góc cạnh rõ ràng mặt khuôn lộ ra lạnh lùng, màu trà mà lại thâm sâu thúy đôi mắt chính nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm Tô Mộc, Tô Mộc sững sờ, không biết làm gì phản ứng, bởi vì nhượng đáy lòng phát run cái loại đó quen thuộc cảm giác lại trở về.

Cho đến kia nhân lại một lần kêu lên đạo, Tô Mộc mới phản ứng tới, ý thức được chính mình thất thố, vội vàng đứng dậy, trên mặt nổi lên bởi vì thẹn thùng đỏ hồng, khẽ mở môi anh đào nói: "Thẹn thùng, ngài có thể lặp lại lần nữa sao?"

Cố nén nội tâm không hiểu rung động, Tô Mộc ôm chặt lấy quyển sách trên tay, hướng tới kia nhân cười nhạt một tiếng.

"Viện y học đi như thế nào? Điện thoại di động ta rơi ở trợ lý chỗ đó."

Nam nhân hảo tính tình lại nói một lần.

"Viện y học a? Phía trước đi thẳng một trăm mét có thể trông thấy khoa học kỹ thuật lâu, sau đó quẹo trái tiếp tục đi một trăm mét, sau đó có cái sông nhỏ, qua cầu..." Tô Mộc hỏi tưởng một cái, ở trong đầu qua từ nơi này đến viện y học đường nhỏ.

Bởi vì viện y học vị trí ở trong trường học góc khuất nhất địa phương, cũng là ánh mặt trời tối sung túc địa phương. Mặc dù phải tin tưởng khoa học, nhưng là nhân trong lòng vẫn là hội một tia cổ kỳ chỗ.

Nói xong, ngừng đầu nhìn nam nhân một cái. Phát hiện hân vi chau mày, Tô Mộc không biết tại sao cảm thấy hân hân là cái dân mù đường, này loại không có logic ý tưởng liền xông vào nàng trong đầu.

Vì vậy, nàng cẩn thận, thăm dò nói ra: "Tiên sinh, ta vừa vặn muốn đi nơi nào, ngài có thể cùng đi với ta?"

Tô Mộc từ nam nhân ăn mặc xem đến, hân thân phận phải xa xỉ, nói thẳng ra "A, tiên sinh người là dân mù đường sao?", nhất định sẽ chọc cho người khác bất mãn, đối lại là chính mình cũng không thích bị nhân trực tiếp chỉ ra chỗ yếu đến.

Nam nhân nghe nói, đẩy mặt "Là người nói ra, vậy ta liền miễn cưỡng đáp ứng người" về mặt, điểm gât đầu, nhưng là hay là đối với Tô Mộc nói một tiếng cảm ơn.

Tô Mộc bị hân vẽ mặt chọc cho được tâm tình cũng buông lỏng không ít, lộ ra một cái chân thành đáng tươi cười, dùng tay ý bảo một cái, đi ở nam nhân bên người đơn giản trước địa phương dẫn đường.

Tô Mộc vốn là không phải là một cái lời nói rất nhiều người, dọc theo đường đi ngược lại an lặng yên tĩnh, hai người trong lúc đó một cổ hài hòa mà lại không xấu hổ bầu không khí ở chảy xuôi, bất quá vị kia xem ra lạnh lùng nam nhân lại chủ động tìm Tô Mộc nói chuyện phiếm.

Ước chừng đi chừng mười phút đồng hồ, Tô Mộc vuốt vuốt bắp chân, nghĩ thầm, trước tại sao không có nghĩ tới đây đi viện y học đường như thế dài a.

"Ngươi như thế nào?" Nam nhân thấy nàng đột nhiên dừng lại, khẽ cong thân thể xoa chân, không khỏi lên tiếng hỏi, chính mình vừa rồi nhìn thấy nàng thời điểm, nàng giống như cũng là ở xoa chân, "Ngươi thân thể không thoải mái sao?"

"Không có việc gì, ta chỉ là còn không có thói quen đi như thế dài đường." Tô Mộc phát phát tay, bày tỏ chính mình không có việc gì, chuẩn bị tiếp tục đi.

Nam nhân một phát bắt được Tô Mộc cổ tay (thủ đoạn), đạo: "Ngươi vẫn là nghỉ ngơi một chút đi, dù sao ta cũng vậy không vội." Sau đó, liền kéo nàng đến phụ cận trên ghế dài nghỉ ngơi.

Còn chuẩn bị trực tiếp thượng tay giúp Tô Mộc mát xa, sau đó bị đầy mặt kinh ngạc Tô Mộc cấp liên thanh cự tuyệt, nàng cảm thấy loại chuyện như vậy vẫn là chính mình đến tương đối khá, thấy vậy, nam nhân cũng thôi.

Tô Mộc nghĩ, vị tiên sinh này nhân thật tốt, bất quá như thế nào cảm giác có chút hào quá mức.

Mà sứt đầu mẻ trán, tìm nhà mình tổng tài trợ lý có thể không phải như vậy cảm thấy, vừa nghĩ tới nhà mình tổng tài kia gương mặt lạnh, trợ lý liên sinh không thể yêu, tổng tài vẫn là dân mù đường, hiện tại không gặp, hấn trở về lại muốn trừ tiền lương, vấn đề là hấn như thế nào còn không nghe điện thoại!

Trong lúc, Tô Mộc cũng đối nam nhân đề ra vấn đề nhất hồi đáp, phần lớn là về trường học sự tình, chỉ là có vài câu hỏi kéo đến trên người mình, đột nhiên Tô Mộc đầu óc bên trong chợt lóe qua một cái ý nghĩ, liền ở nam nhân dừng lại lúc nói chuyện hỏi lên: "Mộ tiên sinh, có thể mạo muội hỏi ngài một chuyện không?"

Mộ Thiếu Tử, là hấn tên, là hấn nói cho nàng biết, cũng liền một cái tên mà thôi, huống chi Tô Mộc cũng không có hứng thú đối hấn thân phận, bất quá ở trong miệng niệm vài lần tên, tâm cảm giác đến càng phát quen thuộc.

Tô Mộc vô ý thức cắn miệng môi dưới, chờ đến trước mắt nam nhân trả lời, thấy hấn điểm gật đầu mới tiếp tục nói.

"Viện y học cao ốc cùng một chút y học phương tiện là ngài quyền sao?" Bởi vì trước mắt nam nhân mặc tây trang, một thân hồn nhiên thiên thành khí chất, vừa nhìn chính là giá trị con người xa xỉ, hơn nữa lại là đi viện y học, bất quá vì cái gì hiệu lãnh đạo cùng trợ lý hoặc là thư ký hội không có cùng đi đâu?

"Ân." Mộ Thiếu Tử hạ thấp giọng, từ cổ họng phát ra như thế khàn giọng tiếng ồn.

"Thật sao? Thật sự là cảm ơn ngài." Tô Mộc vừa nghe, toàn bộ vẻ mặt đều sáng lên, liền đôi mắt đều sáng long lanh nhìn qua Mộ Thiếu Tử, làm cho hấn sững sờ, tiếp theo lại tiếp tục nghe thấy nàng nói ra: "Ta nhóm viện y học mặc dù rất nổi danh, nhưng là có chút ít phương tiện thật sự là quá cũ, ta mỗi lần đi làm thí nghiệm thời điểm tổng là vì phương tiện vấn đề liền bị buộc ngừng lại, hiện tại thật sự là cảm ơn ngài..."

Tô Mộc nói nói, dần dần phát giác người bên cạnh không âm thanh âm, bỗng nhiên phát hiện mình lời nói hội sẽ không quá nhiều, con mắt vụng trộm liếc một cái hấn, ngừng lại, nói ra: "Mộ tiên sinh, thẹn thùng, ta lời nói quá nhiều, bất quá thật cảm ơn ngài."

"Ân, không có việc gì. Ngươi vui vẻ là được rồi." Mộ Thiếu Tử trên mặt không có chút nào không vui, ngược lại mang một chút vui vẻ.

"A?" Tô Mộc nghe thấy cái này, đột nhiên có chút ít mộng bức, vừa vặn giờ phút này như cái một đám lãnh đạo mọi người hướng tới này bên trong chạy tới.

"Mộ tiên sinh, bọn họ giống như tìm đến ngươi."

Rõ ràng, Mộ Thiếu Tử cũng trông thấy, điểm gật đầu.

Một cái thờ hồng học nam tử hướng Mộ Thiếu Tử chạy tới, đối Mộ Thiếu Tử nói ra: "boss, ngươi như thế nào không nhận - -"

Còn chưa nói hết, liền bị Mộ Thiếu Tử mặt lạnh dao nhỏ cấp liếc qua. Trong mắt cảm miệng ý tứ hàm xúc hết sức rõ ràng, nam tử cũng chó có lên tiếng, thoáng nhìn Tô Mộc thời điểm, đầy mặt bùng tình đại ngộ.

Nguyên lai nhà mình tổng tài ở ngâm muội tử a, khó trách.

Mộ Thiếu Tử quay đầu nhìn Tô Mộc một cái, phát hiện nàng chú ý chẳng hề tại đây bên trong, thuận nàng ánh mắt nhìn đi, liền cảm giác nàng đứng dậy.

"Lão sư hảo." Khẽ gật đầu, bởi vì nàng trông thấy nàng hệ chủ nhiệm, đồng thời cũng là nàng chủ khoa lão sư. Còn có một chút lãnh đạo, hiển nhiên, lãnh đạo sự chú ý không tại đây bên trong, Tô Mộc cũng không đến giới hạn nhường ra vị trí, đi đến nhà mình lão sư trước mặt.

"Ân, Tô Mộc, như thế nào tại đây? Thân thể khá hơn chút nào không?" Hệ chủ nhiệm cũng kinh ngạc, hiển nhiên cùng Tô Mộc quan hệ không tệ, dù sao một cái chăm học hảo hoi, thành tích lại hảo đệ tử ai không thích.

"Ân, tạ ơn sự phụ quan tâm, không có đáng ngại." Tô Mộc khẽ mỉm cười, đối lão sư quan tâm liền là cảm tạ.

Khôi phục đầy mặt lạnh lùng Mộ Thiếu Tử sớm cũng theo Tô Mộc đứng dậy mà dậy đến, cứ như vậy đứng ở một bên cũng không nói chuyện, vài cái

lãnh đạo xong tới, đưa bọn họ ngăn cách, Tô Mộc mới có cơ hội cùng nhà mình lão sư nói lời nói.

"Lão sư, ta còn có chút việc, tạm đi trước, ngài gấp rút ngài." Tô Mộc gặp chính mình nhiệm vụ hoàn thành cũng liền tự giác rời đi chỗ đó, trước khi rời đi nhìn thoáng qua bị hiệu lãnh đạo vây quanh Mộ Thiếu Từ, nghĩ thầm có muốn hay không cũng cùng hắn nói một tiếng?

Nghĩ thầm, vừa vặn Mộ Thiếu Từ nhìn về phía Tô Mộc, vì không quấy rầy bọn họ, Tô Mộc liền mượn này đối hắn dùng thủ thế ý bảo một phen, cuối cùng cười một tiếng liền rời đi.

Đi một hồi, một cái nam tử đuổi theo, trong miệng kêu lên "Tô tiểu thư, chờ một chút." Tô Mộc cũng dừng lại định thần nhìn lại, nguyên lai là kia người phụ tá, liền thấy hắn tiến lên cầm một cái màu đen danh thiếp đưa cho nàng, đây mặt cung kính cùng Tô Mộc mong bức hình thành đối lập.

Trên mặt chỉ có Mộ Thiếu Từ ba cái thiếp vàng tự cùng số điện thoại, danh thiếp xúc cảm sờ rất thoải mái, Tô Mộc kinh ngạc, không rõ nguyên do, cuối cùng do dự một chút, ở trợ lý giải thích hạ, mới chậm rãi tiếp nhận đến, kia người phụ tá liền nói rõ, liền tự động rời đi.

Tô Mộc đứng một lát, liền rời đi, sợ đem danh thiếp cấp lạc mất, liền đem đi động xác mở ra, phóng ở đi động phía sau sau đó, lại mặc lên đi động xác.

Kia sau đó qua mười mấy phút, đang cùng cùng phòng đi dạo siêu thị Tô Mộc liền nhận được nhất cái tin nhắn, trên đó viết:

"Hôm nay cảm ơn ngài, nếu như Tô tiểu thư có rảnh rỗi, có thể hay không hành diện ăn một bữa cơm.

Một cái lạc đường người đáng thương "

Tô Mộc thấy vậy không khỏi cười khẽ một tiếng, này nhân như thế nào cùng xem ra không đồng nhất dạng đâu? Nói chuyện thật đúng là không phù hợp hẳn hình tượng đâu.

Hỏi điều "Tiện tay mà thôi sự, Mộ tiên sinh không cần đề ý", không biến sắc cự tuyệt, liền thu hồi đi động, chuyên tâm chọn đồ ăn vặt, cũng may cùng phòng nhóm không có như thế nào chú ý mình, nếu không miễn trừ không được nhất đốn tra hỏi.

Chỉ là vì cái gì hôm nay lại xuất hiện dạng này cảm giác khó hiểu, quen thuộc lại xa lạ mơ hồ cảm giác trong đầu dần dần khuếch tán khai đến.

Tô Mộc xem hi hi nhón nháo chọn đồ ăn vặt Khương Tinh Duyệt cùng Bối Ngọc, một bên ở yên tĩnh đẩy xe Hạ Như Tĩnh, dường như dường như đã có mấy đời, lại cảm giác có chút ít không thực tế.

Vào thời khắc này, chú ý tới Tô Mộc ánh mắt Hạ Như Tĩnh, quay đầu đối với nàng ôn nhu cười một tiếng, nàng cũng hồi lấy một cái mỉm cười, liền đi tới gần cùng Hạ Như Tĩnh thảo luận về thích ăn vặt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Đụng Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Phiên ngoại (3)

Tô Mộc cùng cùng phòng nhóm đi dạo xong siêu thị sau đó, các nàng sẽ theo liền tìm cái địa phương ăn một bữa cơm trở về đi.

Trở lại ký túc xá, sửa sang lại một phen sau đó, Tô Mộc này mới lấy điện thoại đi động ra, nhất coi mặt trên có nhất cái tin nhắn, là Mộ Thiếu Từ.Tô Mộc nhất tay lau tóc, nhất tay trượt ra màn hình nhìn cái tin nhắn.Trên đó viết "Mới vừa rồi là trợ lý tóc rối rồi, thẹn thùng. Bất quá ta là thật muốn cảm ơn Tô tiểu thư."

Trợ lý: Đúng đúng đúng, đều là ta nời! (ở tổng tài "Yêu mến" nhìn soi mói, run lẩy bẩy.)Ý tứ viết được hết sức rõ ràng, Tô Mộc nếu là xem không hiểu liền ngốc tử, hẳn ý tứ chính là ta là thật nghĩ cảm ơn ngài, cho nên có thể ăn một bữa cơm sao? Nếu không ta hội bản khoản.

Não bỏ như thế một đoạn, Tô Mộc cũng có chút ít quần bách, bây giờ nhìn lại chính mình không đáp ứng, là của mình sai. Nàng hơi hơi nhú mày, Mộ tiên sinh nhân rất tốt, có lẽ là thật muốn cảm ơn chính mình đi.Chần chờ một chút, Tô Mộc hồi một cái "Được rồi."

Sau đó, dự định để điện thoại đi động xuống, liền lập tức lại nhận được nhất cái tin nhắn, viết: "Hào, thời gian Tô tiểu thư đến định, thân thể không thoải mái lời nói, sớm một chút nghỉ ngơi đi."

Tô Mộc nghĩ hẳn còn nhớ rõ chính mình buổi chiều sự a, cái này tổng tài thật sự chính là không có gì đáng về a, nhân xem ra không sai.Xuất phát từ lễ phép, Tô Mộc lại hồi cái "Cảm ơn quan tâm." Nhưng là cảm thấy hội sẽ không quá đơn điệu, lại thêm một câu "Ngủ ngon."Vô ý thức nhìn trên điện thoại đi động thời gian, àn, hơn chín giờ, có thể ngủ ngon. Tay điểm chỉ liền gửi đi, không đầy một lát liền lại đưa đến Mộ Thiếu Từ tin nhắn, đơn giản "Ngủ ngon" hai chữ.Tô Mộc thấy vậy để điện thoại đi động xuống, không lại hồi tin nhắn.

Nàng muốn bắt đầu học tập cái khác khoa, ngày mai chỉ còn lại cuối cùng nhất khoa, buổi chiều liền xem xem các nàng trong miệng cái kia rất tuần tú huấn luyện viên đi.Hiểu kỳ mằm ở trong lòng không ngừng nảy sinh.- - - Ngày thứ hai, Tô Mộc nhất sớm đã bị cùng phòng nhóm sột soạt thanh âm cấp

đánh thức, rằm rí một tiếng, gãi gãi chính mình đầu tóc, ở trên giường ngồi dậy, cúi con mắt, hai mắt vô thần, ánh mắt vẫn là đồng dạng mơ hồ, thanh tú đánh cái hắc."Mộc Mộc, ta nhóm đánh thức ngươi sao?"

Khương Tinh Duyệt chứng kiến Tô Mộc động tác, ngừng hạ động tác trên tay hỏi."Không có. Ta không sai biệt lắm cũng muốn đứng lên, ân, đợi chút còn muốn kiểm tra đâu." Mới vừa lên thanh âm mang một chút khàn khàn cùng ngọt nhu, đáng yêu được ngay.

Tô Mộc cũng không có gì rời giường khí, chỉ là vừa rời giường đầu không rõ, không biết mình muốn làm những thứ gì, nhắm mắt lại, cái này tư duy đều là tan rã cùng trì độn.

- - ta là ai?

- - ta ở đâu bên trong?

- - phát sinh chuyện gì?

Không nghe rõ cùng phòng nhóm cùng chính mình nói chuyện, ngoài miệng vô ý thức "Ân" vài câu, đợi đến khôi phục về thanh tỉnh thời điểm, cùng phòng nhóm sớm liền không gặp.

- - cho nên, các nàng nói gì đó?

Có chút mộng bức.

Tô Mộc lắc đầu, cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, sau đó, liền bò xuống giường đi, rửa mặt.

Vội vội vàng vàng thu thập một phen, liền đuổi tới trường thi kiểm tra.

Tám giờ rưỡi bắt đầu khảo, khảo hai giờ nữa, ước chừng mười một giờ liền kết thúc, Tô Mộc bàn tính toán thời gian, dạng này mới vừa dễ dàng bắt kịp các nàng quân huấn kết thúc.

"Chuông" vừa vang lên, kiểm tra, tràng thượng yên tĩnh được chỉ còn lại bút trên giấy là tả thanh âm

Hai cái giờ rất nhanh liền đi qua.

Làm xong bài thi Tô Mộc lựa chọn sớm nộp bài thi, lần này bài thi không khó, lão sư rõ ràng nhường ra đề, đại khái là không đánh lòng đệ tử bất quá đi.

Dạng này nghĩ tới, Tô Mộc đi ra trường thi, chẳng có mục đích ở trong trường học đi tới, đột nhiên nhớ ra chính mình giống như là muốn xem xem các nàng trong miệng huấn luyện viên, nhưng là không biết rõ lần này vận khí tốt không hảo? Dù sao Tinh Duyệt các nàng nói kia người giáo quan rất ít đến.

Bọn họ huấn luyện thao trường cách Tô Mộc trường thi không xa, vài phút lộ trình liền đến, vừa đến thao trường bên ngoài.

Bởi vì quân huấn trong lúc, người không liên quan không được đi vào thao trường. Nhưng

Toàn trường cũng liền Tô Mộc một cái người không liên quan, dù sao đại tam cùng đại tứ còn không có khai giảng, mà ở đại nhất đại nhị trung cũng liền Tô Mộc một cái nhân ở trong sân trường lắc lư.

Thao trường bên ngoài dùng lưới sắt thành lập bình phong che chở vây lại, vì mỹ quan, còn trồng trọt không ít thực vật, lẫn nhau làm nổi bật được rõ tân.

Tô Mộc cứ như vậy đứng ở tương đối địa phương bí ẩn, kế kế chân, xanh nhạt chóng nắng quần áo nổi bật lên nàng màu da thập phần trắng nõn, dưới ánh mặt trời rất là phát quang vậy.

Tô Mộc lên xuống trái phải tuần tra một phen, trông thấy cùng phòng đám người, nhưng không thấy trong miệng các nàng chỗ đó lớn lên rất tuấn tú huấn luyện viên, cảm thấy không khỏi cảm thấy thất lạc, nàng cũng không phải hảo sắc, chỉ là hiếu kỳ mà thôi.

"Bạn học, ngươi ở nơi này làm cái gì?"

Vào thời khắc này, một cái sang sảng mạnh mẽ thanh âm đột nhiên xông ra, hù dọa Tô Mộc vội vàng xoay người, lập tức nói ra: "Thẹn thùng, ta bây giờ lập tức liền đi."

Không dám nhìn thẳng người trước mắt, tim đập được dị thường nhanh, như cái làm sai việc đứa trẻ đồng dạng.

Đang định nhắc chân rời đi thời điểm, thanh âm lại một lần nữa nhớ tới: "Chờ hạ."

Tô Mộc nghe vậy dừng lại, này mới cẩn thận ngẩng đầu nhìn người trước mắt, mặc một thân rằn ri trang phục, đáng người vĩ đại, màu da cổ đồng, ngũ quan hình dáng rõ ràng mà thâm thúy, như mệnh mông ngôi sao vậy đôi mắt, khỏe miệng chứa đựng bất cần đời cười, liền dạng này nhìn về phía nàng.

Mà Tô Mộc cảm thấy cảm thấy này nhân là huấn luyện viên sao? Như thế nào một bộ không có đảng hoàng bộ dáng, không giống huấn luyện viên như vậy chính khí凛冽, trái ngược với cái ác liệt du côn.

"Xin hỏi ngài có sự sao?" Tô Mộc bị nhìn chăm chăm được không được tự nhiên, vô ý thức lui về phía sau nửa bước, lại không được tự nhiên vẫn là trong lòng rung động.

Trong lúc nhất thời, Tô Mộc đều cảm giác mình có phải bị bệnh hay không, như thế nào cách đoạn thời gian, chính mình trong lòng luôn từng đợt rung động cùng run rẩy, chẳng lẽ mình có bệnh tim?

"Bạn học, bây giờ không phải là quân huấn trong lúc sao? Người như thế nào tại đây? Trốn không thành?" Nam tử mở miệng lần nữa, tiếng ồn không giống vừa rồi hùng hậu, nhiều vài phân trâu tặc.

"Ta, ta..." Tô Mộc do dự, trong lúc nhất thời không biết mình nên trả lời thế nào đối phương vẫn đề, lại có chút ít mặt mày ừ ừ, nhẹ nhàng cắn miệng môi dưới.

"Người cái gì?" Nam nhân từng bước một tiến tới gần Tô Mộc, trong mắt hứng thú rõ ràng.

Thấy vậy, Tô Mộc quật cường tính tình cũng đi lên, "Ngài không phải là huấn luyện viên sao? Tại sao lại ở chỗ này? Không nên cùng với các bạn học cùng nhau sao? Như thế nào? Huấn luyện viên cũng lười biếng không thành?"

Tô Mộc dừng một chút: "Ta là đi qua trường học phê chuẩn, chẳng lẽ huấn luyện viên không có nhận đến thông báo?" Trên người việc quái gở khí thế bức người bỗng chốc liền đi ra, bị nhân như thế giỡn cợt nàng tự nhiên là không vui.

Nam nhân xem Tô Mộc bị chính mình làm cho giống như là con mèo nhỏ vậy lộ ra móng vuốt, gương nanh múa vuốt đáng yêu bộ dáng, bất quá chỉ là phô trương thanh thế, bản chất thượng vẫn là thích mềm không thích cứng nhân, thấp giọng bật cười.

"Người cười cái gì?" Tô Mộc nhú mày, không hiểu người trước mắt bị chính mình oán hận còn cười đến như thế vui vẻ, hư hân hảo túi da, bây giờ nhìn lại đầu óc là cái không lưu loát.

"Không có gì." Nam tử thu hồi đáng tươi cười, bất quá trong mắt kín đáo cười ý lại là bán đứng hẳn giờ phút này tâm tình.

Tô Mộc khó được liếc mắt, cau mày.

"Các nàng mau hạ quân huấn, người đợi lát nữa."

Chỉ nghe thấy nam nhân khôi phục đầy mặt chính trực, mắt nhìn phía trước, rất thẳng lưng bản, này mới có một bộ quân nhân có khí phách ở đây, thật giống như vừa rồi như vậy không phải là hẳn, bất quá hẳn thật tốt nói chuyện, Tô Mộc cũng liền có thể thật tốt nói chuyện.

"Àn, cảm ơn."

Nói xong, nam nhân liền trực tiếp tránh ra, Tô Mộc cũng không lăm đề ý, nhìn chăm chú vào thao trường trong tình huống.

Nam nhân trở lại bên trong sân, quanh thân khí thế đều thay đổi, kiên cường ngoan lệ, như cái tại chiến trường ngốc quá nhân đồng dạng, liền ánh mắt đều thay đổi.

Tô Mộc trừng to mắt xem nam tử biến hóa, này nhân quả thật là không thể nhìn mặt ngoài, thật không hiểu kia một mặt mới là hẳn bộ dáng.

Nam nhân khoe mắt dư quang thoáng nhìn Tô Mộc, khẽ gờ lên khoe miệng, giống như là đang đùa giỡn Tô Mộc một cái, khiến nàng không được xấu hổ đỏ mặt, này nhân thật sự là không đứng đắn, đối hẳn không chút nào che lấp liếc mắt, sau đó đưa mắt nhìn về phía nơi khác.

Chính là cái này khẽ gờ lên khoe miệng một cái, các nữ sinh đều kêu lên, "Huấn luyện viên thật là đẹp trai a" "Huấn luyện viên đang cười một cái sao" "Huấn luyện viên đừng mặt lạnh"

Nam nhân thu hồi nhãn thần cùng đáng tươi cười, lạnh giọng trách mắng: "Yên tĩnh."

Rất biết trang sao! Đây là Tô Mộc duy nhất ý tưởng.

Cuối cùng, quân huấn muốn kết thúc.

Trông thấy cùng phòng nhóm đi ra, Tô Mộc liền nghênh đón.

"Mộc Mộc, người vừa mới có thấy hay không, cái kia chính là chúng ta nói cực kỳ soái huấn luyện viên, hôm nay hẳn thể nhưng xuất hiện!" Khương Tinh Duyệt bỗng chốc khoác ở Tô Mộc tay, bắt đầu lái nhai lên.

"Ừ, hẳn giống như gọi cái gì tới tâm không đến, này tên thật đúng là hiếm thấy! Bất quá thật là đẹp trai a!" Bối Ngọc cũng liền gấp rút nói ra, đầy mặt si hân dạng (⇒)

"Hơn nữa, hẳn vừa mới còn cười! A a a!" Khương Tinh Duyệt lại nói tiếp, cùng Bối Ngọc hai cái nói được thập phần khởi hứng.

Tô Mộc bắt đầu dĩ cười cười, ngồi vào Hạ Như Tĩnh một bên, liền nghe nàng nói: "Kiểm tra như thế nào?"

"Vẫn là ta nhóm lẳng lẳng hảo, quan tâm ta thành tích." Tô Mộc cũng cười cười, "Cuộc thi lần này, lão sư ra đơn giản, phải có thể qua."

Nói xong, liền quay đầu nhìn về phía còn ở nồng nhiệt liệt thảo luận gừm bổi tổ hai người.

"Đêm nay, ta mời các người ăn cơm đi, ăn mừng ta kiểm tra kết thúc."

"Hào oa! Hào oa!" Bối Ngọc hai mắt tỏa sáng, bỗng chốc ôm lấy Tô Mộc chà xát, "Mộc Mộc thật tốt."

Bốn người một trận vui đùa âm ỉ, tất nhiên là không có trông thấy xa xa có người nhìn về phía này bên cạnh ánh mắt, ánh mắt thâm trầm

"Tôi tắm không, người đang nhìn cái gì?"

Một người mặc cùng tối tắm không đồng dạng huấn luyện viên chuẩn bị thuận tối tắm không ánh mắt nhìn lại, lại bị tối tắm trông không một câu "Không có gì" chặn trở về, không đến giới hạn che kín hấn ánh mắt, thu hồi nhãn thần cùng kia nhân rời đi tại chỗ.

- - - - -

Màn đêm buông xuống.

Cơm nước xong Tô Mộc bốn người ở tại kiều bên cạnh tản bộ, tiêu tiêu thực, Tô Mộc đã ở một bên nghe các nàng nói về quân huấn chuyện lý thú, đáng tiếc chính mình không có cách nào khác tham gia.

Cầm lấy di động nhìn thoáng qua thời gian, phát hiện đã là chín giờ. Tuy nói trường học không có gì gác cổng vấn đề, nhưng là nữ sinh quá muộn còn ở bên ngoài liền có chút bất an toàn bộ, cho nên Tô Mộc cùng các nàng đề nghị một cái.

Dù sao gần nhất về đại học nữ sinh ban đêm đi ra ngoài, mà gặp phải một chút không hảo tin tức liên tiếp thượng báo, cùng phòng nhóm cũng gật gật đầu, đáp ứng.

Nội thành cách cách trường học lại xa, cần nhờ xe trở về. Nhưng là cái này thời điểm có đi qua xe công cộng cũng đã nghỉ ngơi.

Cho nên cái này thời điểm, Tô Mộc liền định lấy điện thoại di động ra tích tích đánh xe, lần này ăn cơm, các nàng tuyển ở trong nội thành nhà hàng, lại cách trường học xa.

"Vài vị mỹ nữ, này buổi tối khuya, có muốn hay không cùng các ca ca đi chơi nhất ngoạn a!"

"Đúng vậy, đúng vậy."

"Này buổi tối khuya, có thể không an toàn."

"Các ca ca nhưng là sẽ bảo vệ các người a!"

Đang ở mở ra phần mềm máy tính thời điểm, vài đạo khinh bạc mà lại bị ổi thanh âm, còn có treu ghẹo tiếng huyết sáo truyền vào Tô Mộc trong lỗ tai, nhú mảy, ngẩng đầu nhìn lên, nhân cũng quả nhiên bị ổi.

- - lẽ nào, nguy hiểm không phải là các người sao?

Vài người trong nháy mắt cảnh giác lên, nhìn khắp bốn phía, tuy là chợ đêm phồn thịnh, nhưng là người đi đường lạnh lùng không nhân để ý này bên cạnh, huống chi Tô Mộc các nàng vị trí lại ở tương đối không có người nào địa phương.

Tô Mộc nhẹ nhắm mắt lại, để lộ ra nguy hiểm ý tứ hàm xúc, dặt một bên Hạ Như Tĩnh tay, quay đầu ý bảo phía sau Khương Tinh Duyệt cùng Bối Ngọc lúc này rời đi thôi, không để ý tới hội này chút ít nhân.

Từ đầu đến cuối, không có con mắt xem bọn họ một cái, liền một câu nói cũng không muốn cấp.

Tô Mộc không muốn gây chuyện, huống chi những người kia có năm sáu người, vài cái người cao ngựa lớn, nàng đánh giá tính toán một chút, chính mình khả năng đánh không đến, huống chi còn có Bối Ngọc bốn người ở tại.

Nào biết những người kia căn bản không có dự định buông tha Tô Mộc một số người, khó được gặp phải vài cái đáng điệu không tệ tiểu con nhóc, bọn họ có thể không có ý định buông tha.

Bí ổi con mắt nhắm lại, khiêu khích liếm liếm môi, một cái tay nắm Tô Mộc bả vai, còn lại vài người lại là tiến lên chặn lại các nàng đường đi.

Tô Mộc sít sao nhú mảy, xem ra là không buông tha? Bối Ngọc biết chút Tae Kwon Do, chính mình giống như là học qua nhu đạo đi? Quay đầu lại nhìn về phía Bối Ngọc, còn đối với phương đối phương vừa vận nhìn mình, Tô Mộc đối với nàng điểm gật đầu, đối phương cũng trong nháy mắt mình bạch nàng dụng ý.

"Buông tay."

Trong miệng phun ra dị thường băng nếu lạnh, ánh mắt lại là ngoan lệ nhìn qua cái kia bí ối người dẫn đầu, đối phương bị như thế vừa nhìn, sinh lòng thoái ý, nhưng là trong nháy mắt cũng phục hồi tinh thần lại, cười đến càng thêm bản thủ.

Tô Mộc một phát bắt được tay của người kia, từ bỏ hấn tay, đừng quên nàng là học y.

Kia nhân đau đến oa oa gọi, thủ hạ vài người không khỏi nhìn đi qua, mượn này vài người không thêm để ý này bên cạnh thời điểm, Tô Mộc đánh hô một tiếng "Chạy."

Nắm thật chặt Hạ Như Tĩnh tay, dùng hết khí lực toàn thân hướng trong đám người chạy, nhưng là chẳng biết tại sao tới nay nhân dị thường thiếu, cũng không biết chạy trốn nơi đâu, tìm tương đối hạng sang địa phương, an toàn chút ít.

"Nhìn cái gì vậy, đuổi theo a! Cái kia thôi. Kỹ nữ. Từ, nhìn ta không bắt được nàng, giết chết nàng."

Những người kia trong nháy mắt phản ứng lại đây, ở từ gia lão đại giận dữ mắng mỏ hạ, cũng bắt đầu bước sai bước phạt tiến lên đuổi theo các nàng.

Tô Mộc chạy đến đằng sau, có chút ít thể lực không biết, chính mình vừa mới không có khôi phục không lâu, như thế kịch liệt vận động, còn là lần đầu tiên. Vì vậy thể lực không hảo Hạ Như Tĩnh cùng Tô Mộc liền rơi ở Bối Ngọc đằng sau các nàng, Khương Tinh Duyệt một cái tay kéo Hạ Như Tĩnh tay kia, chống đỡ các nàng.

Tô Mộc hé miệng hô hấp, chỉ cảm thấy lạnh lùng không khí bỗng chốc xông vào khí quản trung, chà xát được làm đau, trên trán lại là từng dãy mồ hôi rịn.

- - một quá, bắp chân đau quá.

- - mình không thể liên lụy các nàng.

Phía sau nhân lại từng bước một tiến tới gần, Tô Mộc tâm càng là bối rối. Giống như là cảm giác mình huy động tay kia sẽ bị người bắt lấy, Tô Mộc tâm lại là sợ hãi đến sợ lưng trong không trung, buông ra Hạ Như Tĩnh tay, dùng sức hô lên "Chạy mau!"

Cường chống sắp xụi lơ bắp chân, hai đùi run run, chuẩn bị ngăn chặn người đến, chỉ nghe thấy nhất đạo thanh âm quen thuộc: "Chạy cái gì a?"

Tô Mộc quay đầu nhìn lại, là tối tăm không.

Chẳng biết tại sao giống như là ở chết đuối trung nhân bắt lấy cứu mạng nổi bản đồng dạng, tìm được cảm giác an toàn, lại khóc lên, hai chân cuối cùng kiên trì không nổi xụi lơ trên mặt đất, cũng may tối tăm tay không mau đỡ trụ nàng.

Gặp Tô Mộc đứng không vững, bắp chân không tự giác run rẩy lên, liền một phen chặn ngang ôm lấy nàng, hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Mà nàng cùng phòng nhóm đã ở Tô Mộc buông tay thời điểm ngừng lại, quay đầu lại tìm Tô Mộc, trong nội tâm nhất trí nghĩ đến không thể vứt bỏ Tô Mộc.

Kết quả vừa quay đầu lại, liền trông thấy Tô Mộc ở một cái nam nhân trong tay, nam nhân bên cạnh còn đứng không ít nhân, chạy tới gần vừa nhìn, nguyên lai là nhà mình trường học các huấn luyện viên, này mới phóng tâm tiến lên.

Vừa vận nghe thấy kia người giáo quan đang hỏi, liền đem đơn giản nguyên do nói ra, tối tăm không sót sao vận khỏi lòng mảy, ôm chặt Tô Mộc, người bên cạnh nghe lại là lòng đầy cảm phần.

Vừa vận, bọn còn đồ đuổi đi theo.

Tối tăm đôi không bên cạnh nhân điểm gạt đầu, các huấn luyện viên xoa tay, nhao nhao muốn thử, tiến lên chính là đối những người kia nhất đón bèo đánh, đánh được liền bọn họ cha mẹ cũng không biết, dù sao các huấn luyện viên cũng là luyện qua, hiểu chiến gien vẫn là ở.

Sau lưng từng đợt kêu thảm thiết, Bối Ngọc đám người nhìn ra ngoài một hồi tâm sáng khoái. Nhưng là lại để ý Tô Mộc tình huống, tiến lên lo lắng hỏi.

"Ta không sao."

Tô Mộc giờ phút này cũng dừng lại nước mắt, ý bảo tối tăm không đặt mình hạ.

"Người chính mình có thể đi sao?" Tối tăm không giờ phút này lại có chút mong giận, môi mím thật chặt đôi môi, cho dù ai đều nhìn ra tối tăm không hiện tại đang tức giận, không khỏi Tô Mộc giải thích, liền nàng ôm lên xe bên trong.

Tô Mộc tự biết đuối lý, nàng xác thực hiện tại không có cách nào khác đi, thậm chí còn không cảm giác được bắp chân tồn tại, chỉ là da thịt không tự giác bản thân khẽ run.

Thấy nàng hiện tại nhu thuận, hơi khép mí mắt bộ dáng, tối tăm trông không cũng hết giận không ít, trên mặt lãnh sương cũng tản đi không ít, dưới đáy lòng thở dài một tiếng, đạo: "Ta cấp ngươi xoa bóp, đừng động." Gặp Tô Mộc thoát ra, con mắt lườm nàng một cái, thấy nàng triệt để an tĩnh lại sau đó, mới quay đầu hướng sau lưng lo lắng Tô Mộc nhân nói ra:

"Đợi chút, các người ngồi đằng sau một chiếc xe, ta nhóm đưa các người trở về trường."

Tam nhân sự chú ý tất cả Tô Mộc, tất nhiên là không đếm xỉa tới hội tối tăm trống không dị thường, nghe thấy tối tăm trống không lời nói, điềm gật đầu, đạo: "Cảm ơn huấn luyện viên."

Vừa vặn, còn dư lại các huấn luyện viên cũng trở về. Một thân sáng khoái tinh thần, giãn ra thể cốt chính là sáng khoái, bất quá những người kia đồ không có đại thương, chỉ là sẽ đau mười ngày nửa tháng chính là.

Còn dư lại báo cảnh sát, ghi chép khẩu cung sẽ đưa Bối Ngọc đám người trở về.

Bởi vì Tô Mộc muốn đi là bệnh viện.

Dọc theo đường đi Tô Mộc yên tĩnh tùy ý tối tăm không cấp chính mình mát xa, bắp chân đặt ở hán bắp đùi thượng, tối tăm không cũng không có nói chuyện, một xe yên tĩnh, liền ở trên xe những sĩ quan khác liền đại khí cũng không dám ra một tiếng, nghẹn khuất rất.

Nguyên lai là tối hôm đó, các huấn luyện viên thừa dịp quân huấn này vài ngày ở ngoài no bụng nhất no bụng no bụng muốn, tổng cộng bảy người, đều là tối tăm không chỗ quản lý thủ hạ, vừa vặn liền gặp phải Tô Mộc bọn họ, mà Bối Ngọc vài người, là trong đó một người huấn luyện viên chỗ quản lý lớp học nhân, bộ dạng xinh xắn, một cái liền nhận ra.

Tô Mộc kéo một cái yếu ớt vô lực cười, mở miệng cùng cái khác huấn luyện viên nói chuyện, nghĩ điều tiết vừa xuống xe trong bầu không khí, nàng không biết rõ vì cái gì chính mình sẽ đối với tối tăm không như thế yên tâm, chỉ là trực giác mà thôi.

Hào tại cái khác huấn luyện viên đang nhìn tối tăm không không có bất kỳ khác thường dưới tình huống, cũng bắt đầu yên tâm nói chuyện, kêu vài cái chuyện lý thú, Tô Mộc nở nụ cười, sắc mặt ngược lại đỏ thắm không ít.

Mấy người mặc quân phục nhân, trong đó một cái nhân lại là ôm một cô bé, vừa vào bệnh viện rất là làm cho người ta nhìn chăm chú.

Tô Mộc không nghĩ quá làm người khác chú ý, liền đem mặt thấp kém, nhẹ nhàng vùi vào tối tăm chưa thụ tình bên trong, lại không có chút nào dán sát mặt ở tối tăm trống không lòng ngực.

"Ồ, tại sao là người? Cô nương."

Nhất thầy thuốc vội vã chạy đến, định thần nhìn lại, là chính mình một cái trong đó bệnh nhân, bởi vì lần đó sớm tỉnh lại, ảnh hưởng khác sâu không ít.

"Trần y sĩ." Tô Mộc ngẩng đầu, nhu nhu kêu một tiếng.

Thầy thuốc hỏi thanh nguyên do sau đó, liền đem Tô Mộc an bài tiến phòng bệnh.

Tô Mộc nghĩ thầm lại muốn nằm viện, chào ôi.

Bởi vì tối tăm trống không bộ đội quy định, không thể không rời đi.

Trước khi đi, Tô Mộc gọi hán lại, nói ra: "Cảm ơn người, tối tăm không." Nàng là thật cảm ơn hán, nếu như không có hán, không biết hậu quả sẽ như thế nào, quả nhiên chính mình không nên buổi tối đi ra.

Tối tăm không "Ân" một tiếng liền rời đi.

Tác giả có lời muốn nói: tác giả: Chao ôi, Tu La trăng

Tô Mộc: Chao ôi, bắt đầu dĩ.

Mọi người:...

--

Tác giả sắp thi vào trường cao đẳng, cho nên thời gian thật liền...

Bất quá vẫn là yêu bảo bối nhóm~

--

Đồng nghĩ khai nhất bản toàn chức cao thủ đồng nhân, không biết rõ có người hay không xem, bởi vì sẽ phải khai văn cất giữ thẻ lương.

Ta lão Diệp soái tử (=

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 100: Phiên ngoại (4)

Tô Mộc nằm viện sự tình bỗng chốc liền truyền tới nhà mình cha mẹ chỗ đó, vì vậy nàng bị lệnh cường chế ngay ngốc ở trong bệnh viện vài ngày, may mắn là nàng thi lại tất cả đều qua, nàng học phần xem như bảo trụ.

Nằm viện trong lúc, quân huân là kết thúc. Tô Mộc nguyên vốn định muốn hảo hảo cảm ơn một cái tối tắm trống không, đáng tiếc là này vài ngày tối tắm không cũng không có đến bệnh viện, tìm Bối Ngọc các nàng hỏi kia số điện thoại, kết quả tối tắm không cũng không có xuất hiện ở quân huân trên thao trường, liền quân huân lúc kết thúc cũng chưa có tới, hỏi hần chiến hữu, mới biết được nguyên lai hần là đi làm nhiệm vụ, không biết cái gì thời điểm mới có thể trở về, cho nên chỉ cần đến điện thoại.

Cầm đến điện thoại Tô Mộc trừ trừ cùng công tác chuẩn bị một chút nói năng sau đó, phát nhất điều cảm tạ tin nhắn cấp hần, nghĩ tới trước phát hần, như đá ném vào biển rộng giống nhau không tin tức, cho đến hôm nay, bất quá nàng cũng ngược lại đã quên này nhất tra.

Xuất viện ngày đến, cũng là chính thức khai giảng ngày.

Tô Mộc giống như bình thường cùng phòng sau giờ học liền bắt đầu đi hướng căn tin, kết quả lại gặp phải nhất cái ngoài ý muốn nhân.

"Mộc, ngạch, Tô Mộc, người hiện tại thân thể còn hảo sao?" Trước xưng hô thân mật thiếu chút nữa bật thốt ra, bất quá bỗng chốc sửa lại miệng, người đến khuôn mặt thanh tú, dáng người thon dài. Ân, là Tô Mộc bạn trai cũ, chú ý sâu.

Tô Mộc nếu không phải là hôm nay trông thấy này nhân, nếu không nàng khả năng đã quên này người tồn tại. Vốn là không nghĩ phản ứng đến hần, dù sao chia tay, mọi người liền chính là người dung, nhưng là nhìn hần lo lắng ánh mắt gắt gao nhìn mình chăm chăm, hướng chỉ mọi người là hòa bình chia tay, đối phương cũng không có làm ra cái gì chuyện thật có lỗi với bản thân, liền lại không tốt không mở miệng, đành phải để lại Bối Ngọc nóng nảy ra tay nhéo nhéo, ý bảo chính mình có chừng mực.

Này mới chậm rãi mở miệng nói: "Ta không sao, cảm ơn người quan tâm." Nói xong, Tô Mộc đối hần rất nhỏ điểm điểm, liền theo hần bên cạnh đi đi qua, nhưng ai biết kia nhân thể nhưng nhất tay nắm trụ Tô Mộc cánh tay, khiến cho Tô Mộc đành phải dừng lại.

Nhân đầu lông mày, đang định gọi hần buông tay, lại nghe thấy hần nói ra: "Giữa chúng ta còn có cơ hội không?" Thanh âm yếu ớt, lại rất rõ ràng đánh truyền vào Tô Mộc trong lỗ tai, trong lúc nhất thời nàng cảm thấy cái này nhân có phải hay không đầu óc có vấn đề. Lúc trước muốn chia tay là hần, hiện tại tại sao lại quay đầu lại hỏi mình này cái vấn đề? Huống chi mình bây giờ đã không thích hần, càng không muốn nhiều làm cái gì dây dưa.

Không đợi được Tô Mộc nói không, Bối Ngọc liền trực tiếp thượng tay đem tay của người kia kéo ra, tức miệng chữ ằm lên. Cũng may xung quanh không có người nào, nếu không ngược lại thành mọi người trà dư tửu hậu chuyện phiếm, nàng cũng không muốn lại một lần nữa làm cái gì trong trường học đề tài nhân vật.

"Không có khả năng, từ ta nhóm chia tay một khắc kia khỏi liền không có khả năng." Tô Mộc đơn giản rõ ràng làm kia nhân mặt nói ra, vuốt ve Bối Ngọc xao động tâm tình, liền kéo Bối Ngọc tránh ra.

Lưu lại kia nhân một cái nhân tình thần chán nản, không biết suy nghĩ cái gì.

Tô Mộc nghe Bối Ngọc cùng chính mình nói về chính mình hôn mê nửa năm qua sự tình, trước nàng không nói là vì Tô Mộc nếu đã không đề cập tới hần, chính mình cũng không thể nào đi đề cái này nhân, chỉ là không nghĩ tới hần hôm nay chính mình ngược lại tìm tới tận cửa.

Nguyên lai đang cùng mình chia tay sau, cũng chính là hôn mê một cái nguyệt sau đó, hần tìm một người bạn gái, bất quá cùng Tô Mộc ngược lại là cái kia bạn gái tính cách, Tô Mộc không dính người mà lại tình táo, mà nàng lại là cái nhỏ nhắn xinh xắn động lòng người tiểu cô nương, nói chuyện điệu điệu, rất là chim nhỏ nép vào người, cảm tính chiếm thượng phong, nhưng là chung đụng sau một khoảng thời gian, hai người trong lúc đó mâu thuẫn liền bắt đầu trở nên gay gắt, chú ý sâu bắt đầu ghét bỏ nữ sinh kia, cảm thấy nàng cố tình gây sự, tham muốn giữ lấy cường, cảm giác mình tự do thụ đến thật lớn trời buộc, cuối cùng trước đó không lâu thời gian, cũng chính là Tô Mộc gặp chuyện không may sáng ngày thứ hai, hai người chia tay. Cho nên hiện tại tìm đến Tô Mộc là cảm thấy nàng so với hần bạn gái càng thêm khéo hiểu lòng người sao?

Nghe Bối Ngọc nói, kia chia tay tình cảnh là "Rung động lòng người". Sau khi nghe xong, Tô Mộc giờ phút này nội tâm không hề dao động, dù sao người ta sự tình lại không tới phiên chính mình đến quản, chính mình mới không cần đi vì loại chuyện như vậy mà lãng phí tế bào não.

Bất quá, hần cũng là muốn thật mỹ, lại để cho ăn hỏi đầu thảo.

"Chú ý sâu, này nhân, ban ngày, làm cái gì mộng a?" Bối Ngọc bất mãn nói một câu.

Tô Mộc cũng ứng một câu, "Ân, xác thực không biết xấu hổ."

Sau đó hai người quen biết cười cười, liền đi tới đi căn tin.

Căn tin xem như chật kín cả người, Tô Mộc cùng Bối Ngọc bức bách tại bất đắc dĩ, đành phải đến lầu hai ăn, lầu hai cùng loại với tiểu nhà hàng cái loại

đó, tiêu phí là so với lẩu dưới tới cao, nhưng là ăn ngon a, cho nên nhân cũng không ít, nhưng là so với lẩu dưới nhân xem như ít đi không ít, ghi món ăn xong sau đó, Tô Mộc cùng Bối Ngọc chờ một lát, điểm này họ bỗng chốc liền thượng

Đang chuẩn bị cầm lấy cái muỗng trước uống một hớp thang thời điểm, khỏe mắt dư quang lại ngoài ý muốn thoáng nhìn một cái thân ảnh quen thuộc, chính trực thẳng hướng mình đi tới, Tô Mộc trong mắt chợt lóe qua một tia bối rối, tại sao lại cùng thượng lại đây a? Đầu óc bên trong nghĩ tới trăm ngàn loại khả năng tính, nàng không nghĩ tại nhà hàng cùng hắn đây đưa không rõ cái gì.

Nghĩ đến bên cạnh mình còn có chỗ trống, hù dọa Tô Mộc không cẩn thận bị sặc, "Khụ khụ khụ." Che miệng liều mạng ho khan, nước mắt đều thấm đi ra. Bối Ngọc vội vàng dò hỏi: "Người không có sao chứ?"

Tô Mộc khoát tay áo, bày tỏ chính mình một hồi liền tốt lắm, đối Bối Ngọc chỉ chỉ nàng sau lưng.

"Lão thiên a, hắn như thế nào cùng lại đây?" Bối Ngọc liếc mắt, "Có muốn hay không ta nhóm?" Bối Ngọc dò hỏi, nàng biết rõ Tô Mộc không nghĩ cùng người kia huyền nào quá lớn, hơn nữa cũng không có chỗ tốt gì, này mới mở miệng hỏi thăm Tô Mộc.

Tô Mộc lắc đầu, "Ta cũng không biết làm sao bây giờ."

Tô Mộc: Ta có thể làm sao? Ta cũng vậy rất tuyệt vọng a?!

Trong lúc Tô Mộc hết đường xoay sở thời điểm, một cái ánh mặt trời thanh âm liền truyền vào vào: "Học muội, này bên trong liệu cái bàn sao?"

Bất quá mọi việc, Tô Mộc gật đầu, ngồi một chút ngồi, vội vàng ngồi, đừng khách khí. Vội vàng đem mình thư lấy ra, phóng tại trên bấp đùi. Nguyên lai này nhà hàng là không có chỗ ngồi trống, mà Tô Mộc các nàng vừa vận ngồi được là bốn người bàn, từ hai cái bàn hợp lại, này mới lại đây cùng mình đến gần nhất bàn.

Nhìn đối phương dần dần dừng lại bước chân, Tô Mộc mới yên lòng, hiện tại hắn ứng sẽ không phải lại đây đi?

Hoàn hồn Tô Mộc ý thức được chính mình bên cạnh ngồi nhân, khẽ xê dịch cái mông.

Vốn muốn cùng Bối Ngọc nói chút sự tình, nhưng là có người ở, hai người cũng rất có ăn ý cúi đầu ăn cơm, không có nói chuyện. Nhưng là vì cái gì nàng chuyển, mà người bên cạnh lại cảm giác vẫn là dựa vào chính mình như thế gần. Chẳng lẽ là chính mình nghĩ xóa?

Tô Mộc khẽ giương mắt, ở mọi người không phát giác dưới tình huống, ngắm người bên cạnh một cái. Không nhìn còn khá, này vừa nhìn, Tô Mộc tâm lại bắt đầu nhảy được nhanh chóng, chẳng biết tại sao còn có một chút chột dạ cùng quen thuộc, tay run lên, thiếu chút nữa đem thang vung ra ngoài.

Nhấn đầu lông mày, khẽ cúi đầu suy tư vấn đề.

Tô Mộc bởi vì gia cảnh nguyên nhân, tướng ăn thời gian qua ưu nhã, tư thế ngồi thời gian qua rất thẳng thân thể, khí chất thanh lịch mà lại tự phụ. Mà liệu mạng bàn hai người tướng ăn cũng rất nhã nhặn, cùng với khác bàn bất đồng, các nàng này nhất bàn tỏ ra dị thường yên tĩnh.

Kỳ thật vừa mới phát ra âm thanh nam tử kia có thể không phải là cái gì an phận liệu, nguyên bản định mở miệng bắt chuyện Tô Mộc, lại bị đồng hành nam tử cấp kia ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn, liền muốn thôi, mặc dù không biết rõ vì cái gì chính mình thời gian qua không yêu dựa vào gần nữ sinh bạn tốt hôm nay thế nhưng ngồi ở một người nữ sinh bên cạnh, ban đầu là trông thấy không có vị trí, dự định rời đi.

Lại không nghĩ bạn tốt chính mình ngược lại không có ý kiến gì, vậy hắn cũng liền không sao cả.

Nhưng nhìn gặp chính mình liếc đối bàn cô gái lại vụng trộm nhìn bạn tốt mình một cái, trong nội tâm nhất thời khởi trêu ghẹo ý tứ hàm xúc, trêu tức nói ra: "Bạn học, các người là cái nào hệ?"

"Viện y học." Bối Ngọc trước tiên mở miệng, nàng luôn luôn là ngoại giao tiểu tay thiện nghệ.

"Ồ, ta như thế nào đều không có thấy các người a, không nên a, như thế xinh đẹp nhân." Nam tử gặp bên cạnh mình nữ hài đáp lời, cũng tiếp tục nói. Lời nói được khiến người ta rất vui vẻ, ai không thích bị nhân khen, huống chi vẫn là một người đáng đáp không sai nhân trong miệng nói ra đến.

"A, chúng ta là đại nhị." Bối Ngọc trông thấy Tô Mộc chính xem nàng, đối với nàng cười một cái, lại tiếp tục nói: "Khả năng không ở cùng năm nhất đi."

"Kia cũng khó trách, ta cùng hắn tốt nghiệp, xem đến ta nhóm ở hiệu thời điểm không đúng." Nam tử cười tủm tỉm xem Tô Mộc, bởi vì hắn phát hiện hắn bạn tốt như thế nào có chút không đến giới hạn dựa vào nữ sinh kia như vậy gần, tay sờ sờ chính mình cái cằm, đầy mặt xem kịch vui bộ dáng.

Tô Mộc bị nhìn thấy nổi da gà, thầm nghĩ cái này nhân a, vẫn là đồng dạng chán ghét. Ồ, chính mình tại sao phải dùng còn."Nếu đã là tốt nghiệp học trường, tự nhiên là không biết rõ ta nhóm, hơn nữa học trường hắn không phải là viện y học đi?" Tô Mộc ổn định chính mình xao động tâm, kém nhất điểm chính mình thanh âm liền muốn giăng thẳng chân.

"Nói cũng đúng." Kia nhân trông mắt chuyển chuyển, không đếm xỉa bạn tốt cảnh cáo hắn ánh mắt, cười cong mắt, "Học muội làm sao biết ta nhóm không phải là viện y học đâu?"

"Tay." Học y nhân hàng năm mang cái bao tay, tay lại là dị thường trắng nõn.

Tô Mộc kinh ngạc nhìn thoáng qua trả lời vấn đề nhân, cái kia ngồi ở bên cạnh mình nhân, hân khí chất cùng hân thanh âm đồng dạng làm cho người ta lấy vắng lạnh cảm giác, hân cũng không phải mặt than, chỉ là tính cách cho phép mà thôi.

"Ân, xem tay liền biết." Tô Mộc cũng lên tiếng hỏi đáp. Điềm gật đầu.

"A, đối. Còn đã quên tự giới thiệu mình, ta gọi Lâm Thần, hân gọi Tống Tử Diễm." Cái kia nói nhiều nam tử thế này mới ý thức được nói như thế lâu, còn không có cùng đối phương giới thiệu chính mình. Hân ngược lại đối cái này học muội Tô Mộc có chút tò mò, bạn tốt mình khi nào chủ động trả lời qua ai lời nói, càng sâu chính mình có đôi khi cùng hân nói chuyện, đều là yêu phản ứng không đề ý.

"Ta gọi Bối Ngọc, nàng là Tô Mộc." Bối Ngọc cũng mở miệng nói ra.

Sau đó, hai người chính mình đồ phối hợp hân huyền, Tô Mộc cũng không biết nên làm sao tìm được bên cạnh mình nhân đáp lời, dứt khoát liền yên tĩnh ăn cơm, cũng may cũng không xấu hổ, mà Lâm Thần cũng đã quên chuẩn bị đối Tô Mộc nói lời nói.

Hai người sau cùng, còn trao đổi di động số điện thoại, Tô Mộc đối với cái này cũng không khỏi vì đối phương hai người trêu chọc hân / muội công lực cảm giác sâu sắc thán.

"Uy, tô học muội người điện thoại cũng lưu một cái." Lâm Thần tự nhiên là sẽ không bỏ qua Tô Mộc

Tô Mộc cũng bỏ nhiệm cấp điện thoại.

Ở Tô Mộc trước khi đi còn đối Tô Mộc mở trừng hai mắt, nói ra: "Học muội nhóm còn nhớ đi a ~" âm cuối nhộn nhạo Tô Mộc đều không nở nhìn thẳng, huống chỉ đi cái gì?

Tô Mộc ở trên đường thời điểm, hỏi Bối Ngọc mới biết được, nguyên lai bọn họ là khoa máy tính đã tốt nghiệp, đã tại ra ngoài trường khai một cái phòng làm việc, chuyên môn chế tác game online, gần nhất còn cùng một cái trong nước nổi tiếng công ty hợp tác khai phá một cái trò chơi. Mà gần nhất bọn họ được thỉnh mời đến trường học đến cấp học đệ học muội nhóm giảng kinh nghiệm, cho nên bọn họ mời mọc Tô Mộc đám người.

Tô Mộc: Ta lại không phải là khoa máy tính, ta tại sao phải đi xem?

Đáng tiếc là Bối Ngọc lập tức đáp ứng người ta, thật đem đồng đội mua được a.

Tô Mộc cảm thán, mặc dù nhìn sang cả lộ phát phơ, nhưng là vẫn là rất lợi hại.

Buổi chiều, Tô Mộc cũng chỉ hảo cùng Bối Ngọc các nàng đứng hẹn đi phòng học, đồng thời Khương Tinh Duyệt vừa nghe có đẹp trai cũng cùng lại đây, Tô Mộc nguyên bản định cùng Hạ Như Tinh cùng đi thư viện, lại bị Bối Ngọc nói nhân gia mời mọc chính mình mà không đi lời nói liền rất không có lễ phép, nghĩ đến đây, Tô Mộc cũng chỉ hảo cùng đi.

Đi vào, nhân rất nhiều, nhưng là cơ hồ vị trí phía trước đều làm đầy. Nhưng vấn đề là bây giờ cách bắt đầu còn có một cái tiếng đồng hồ nữa a, hơn nữa này là trong trường học tối đại phòng học, Bối Ngọc vì chiếm cái vị trí tốt mới sớm đến, nhưng là không nghĩ tới bọn họ nhân khí thế nhưng như thế cao, chỉ còn lại đằng sau mấy hàng vị trí trống không, bắt quá cũng là may mắn, nếu không thì không có chỗ ngồi trống.

Một cái tiếng đồng hồ nữa thời gian rất nhanh liền đi qua.

Phòng học ngồi đầy, nữ sinh chiếm đa số, nam sinh cũng nhiều, nhưng không kịp nữ sinh nhân số, quả nhiên nguyên một đám là tới xem mặt đi.

Lâm Thần cùng Tống Tử Diễm chờ bốn người cũng cùng nhau vào, toàn trường nữ sinh đều ồn ào. Tô Mộc đám người xem như thấy được đến bọn họ uy lực, đại tam cùng đại tứ chiếm đa số, bởi vì đại nhất đại nhị là về sau mới vào, bọn họ ở đại tứ thời điểm ít ỏi ở trong trường học, cho nên đại nhất đại nhị ít ỏi nhân biết rõ, chỉ có đại tam đại tứ học trường học tỷ đối bọn họ rất là quen thuộc.

Nhưng là hôm nay một hồi hiệu, đại vừa cùng đại nhị nữ sinh coi như là biết rõ.

Tô Mộc hỏi thăm Bối Ngọc, còn lại hai người là ai a? Bối Ngọc lắc đầu, nàng cũng không biết, vì vậy vỗ vỗ phía trước nam sinh hỏi này cái vấn đề, đồng thời còn từ trong miệng hân biết biết không ít bọn họ câu chuyện, tỷ như còn lại hai người gọi là Trần Tử Nam cùng Chu Khải, mà bốn người bọn họ là cùng căn ký túc xá, đại tứ liền sáng tạo phòng làm việc đội chút các loại lời nói.

Bối Ngọc cùng Khương Tinh Duyệt vì há miệng, bày tỏ kinh ngạc. Liếc mắt nhìn nhau, rõ ràng trông thấy đối phương trong mắt kinh ngạc, mấy người này cũng quá lợi hại đi? Mà Tô Mộc cảm thấy cái này thế giới như thế nào như thế huyền huyền a, này nhân a cũng huyền huyền.

Tô Mộc đưa mắt nhảy vào hướng thật dài trên mặt bàn, mà đi vào tràng Tống Tử Diễm không biết rõ đang tìm những thứ gì, ở ánh mắt trong đám người dừng lại rất lâu, ở Tô Mộc chuẩn bị thu hồi ánh mắt thời điểm, hai người lại ngoài ý muốn chống lại, Tô Mộc cái kia run sợ a. Ở vào lễ phép, đối hân cười cười, mắt đảo hoa vốn là câu dẫn người, lại bị Tô Mộc cười ra ôn nhu quyền lưu luyến cảm giác, Tống Tử Diễm sửng sốt, đối nàng rất nhỏ điềm gật đầu, sau đó đưa mắt thu hồi trước mắt cùng chính mình nói chuyện nhân.

Tô Mộc tự nhiên cũng không có cảm giác mình có bao nhiêu bản lĩnh, đối phương là tìm chính mình. Tiếp tục nhìn về phía đài thượng, bọn họ chậm rãi mà nói cùng các bạn học nói về chính mình kinh nghiệm, đồng thời còn tìm vài cái tính toán trong hệ nhân đến từ mình phòng làm việc thực tập, dù sao hiện tại quy mô lớn, là cần nhân tài thời điểm.

Bọn họ ước chừng nói hai giờ nhiều liền tan cuộc, tan cuộc thời điểm, cũng không ít nữ sinh tiến lên đi tìm bọn họ bắt chuyện, bị nhất nhất hồi tuyệt thời điểm, mặt mũi tràn đầy ngạc thất vọng. Bởi vì quá nhiều người, Tô Mộc vài người đều là ngồi ở nơi hẻo lánh vị trí, cho nên bọn họ muốn đợi ít người sau đó mới ra ngoài, nếu không thật chính là nhân chen lấn nhân.

Hiển nhiên Bối Ngọc không phải như vậy nghĩ, xem nàng cùng Khương Tinh Duyệt tung tăng đi tìm bọn họ bộ dáng, Tô Mộc bắt đắc dĩ nâng đỡ trán, các người mới nhận biết đối phương bao lâu a, không biết sao Tô Mộc là xem nhẹ bọn họ, một cái buổi trưa thời gian, bọn họ cũng đã thăm dò đối phương lộ số, thậm chí hiểu nhau không cần nói.

Tô Mộc: EXM??!

Bắt đắc dĩ, nàng đành phải cùng vội vàng đi theo.

Cũng may hiện tại nhân chỉ có rời rạc vài người, không nhiều.

Xem các nàng tán gẫu được hứng lực, Tô Mộc cũng chính mình thoải mái vui vẻ, yên tĩnh nghe, lại không nghĩ đến kia cái vắng lạnh nhân lại suất mở miệng trước cùng Tô Mộc bắt đầu nói chuyện, nhưng là vì cái gì hần thuật ngữ nàng đều dùng, vấn đề nàng cũng chưa có xem qua liên quan loại thư, nàng cũng không muốn đến đã từng có cái nhân vì thích nhân cố ý học cái này.

Hai người còn tính tán gẫu được không sai, nhưng là chính là như vậy ở Tổng Từ Diễm bạn tốt nhóm trong mắt dường như chính là thiên đại tin tức, một người tên là Trần Từ Nam nhân lại là sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy trên chộc.

Tô Mộc mặt trong lúc nhất thời nhiễm lên đỏ ửng, mà Tổng Từ Diễm lạnh như băng ánh mắt một cái nhẹ nhàng nhìn đi qua.

Cuối cùng, bởi vì thời gian duyên cớ, vài người cũng dừng qua.

Mà vừa về tới ký túc xá bên trong, Bối Ngọc cùng Khương Tinh Duyệt liền bắt đầu trên chộc Tô Mộc, mặt mũi tràn đầy bát quái nhưng Tô Mộc đầy mặt hắc tuyến, đường thẳng chính mình căn bản trước liền chưa thấy qua bọn họ.

Lại là một phen vui đùa âm ỉ.

Ngày cuối cùng đến Tô Mộc phúc tra thời điểm, bởi vì là sớm hẹn trước, cho nên dọc theo đường đi thông suốt đến chính mình chủ trị thầy thuốc chỗ đó, đi số lần nhiều, Tô Mộc cũng nhận biết bệnh viện bên trong không ít nhân, mặc dù nàng là pháp y học, nhưng là tóm lại đều là viện y học tốt nghiệp đi ra nhân, Tô Mộc ngẫu nhiên hội cùng các nàng thảo luận một chút y học sự tình.

"Trần y sĩ?" Tô Mộc một cái thăm dò kêu lên đạo, lại trông thấy một người mặc áo khoác trắng, cũng dấu không lẫn át được hần đại chân dài nam tử, khi nghe thấy Tô Mộc kêu lên, cũng quay đầu.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Tô Mộc chú ý tới đối phương một bộ ôn tồn tao nhã bộ dáng, mở miệng nói: "Thẹn thùng, ta đi nhầm gian phòng." Nhưng là này rõ ràng chính là Trần y sĩ gian phòng a.

Nam tử ở Tô Mộc dự định lui ra ngoài thời điểm, mới mở miệng đạo, "Không có, chính là trong chỗ này."

"A?" Tô Mộc kinh ngạc, chính mình không có sai? Kia người này là ai vậy?

Đợi chút, nàng bệnh tim giống như lại muốn phát tác.

"Vào đi, Trần y sĩ đã đem người ca bệnh báo cáo nhanh cho ta. Về sau người chính là ta bệnh nhân." Nam tử phát phát trong tay hóa đơn, đối Tô Mộc nghi hoặc khuôn mặt nhỏ nhân, tiếp tục nói: "Trần y sĩ, trong nhà hần có sự, cho nên người sau này sẽ là ta kiểm tra, đi thôi."

"Đi đâu?" Hiểu rõ sau đó, Tô Mộc lại mở miệng.

"Đương nhiên là ta chẩn đoán bệnh phòng." Nam tử đối Tô Mộc cười cười, mặt mày hơn hờ bộ dáng làm cho người ta cảm giác rất thoải mái, Tô Mộc điểm gật đầu vội vàng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Phiên ngoại (5)

Hần phòng tựa như hần nhân đồng dạng, làm cho người ta lấy một loại mộc phong cùng hi cảm giác, trong phòng lấy ánh sáng rất tốt, hơn nữa tựa hồ không nhỏ, trong phòng có hai cái bàn cùng một chỗ, một trần máy tính yên tĩnh lập ở phía trên, âm áp mặt trời xuyên thấu qua cửa kính thẳng tắp bắn trên mặt đất, mang ngoài cửa sổ lá cây bóng dáng vỡ vỡ chập chờn, bởi vì là phía nam chín tháng, không khí còn mang một tia khô ý, may mắn là mở ra điều hòa, đi vào liền khắp người mát mẻ, khô ý ngược lại giáng xuống không ít.

Tận cùng bên trong còn có nhất trương cấp bệnh nhân kiểm tra dùng giường, dùng y dùng che màn nửa đây.

Phòng ngoài không có có một người ở xếp hàng, xem ra là chính mình đến sớm, nàng nghĩ.

"Xin hỏi xưng hô như thế nào đâu?"

Bước vào phòng Tô Mộc này lúc mới nghĩ đến mình bây giờ còn không biết nên xưng hô như thế nào người trước mắt, vừa mới ở trên đường chỉ là đang nghĩ chút sự tình ngược lại đã quên, chỉ cảm thấy này hết thấy có chút vội vàng, vì cái gì Trần y sĩ không nói sớm đâu.

"Gọi ta bí quyết ân liền tốt lắm." Nam tử tựa hồ nhìn ra Tô Mộc ý tưởng, lại một lần nữa mở miệng nói: "Trần y sĩ lần này gia sự phát sinh đột nhiên, mới chưa kịp thông báo các người, người chớ để ý."

Tô Mộc hiểu rõ điểm gập đầu, "Ân, không để ý, bí quyết thầy thuốc." Bất quá, này họ ngược lại cùng rất ít gặp, cảm thấy suy tư.

Nàng muốn nói lại thôi cùng mặt tràn đầy hiếu kỳ ý tứ hàm xúc, nhưng bí quyết ân hơi cong môi một cái, đạo: "Ta thật họ bí quyết, bất quá ta dòng họ thật là rất ít gặp."

"Xác thực hiếm thấy." Tô Mộc tiếp theo nói ra: "Bất quá, ta Trung Quốc dòng họ thật đúng là nhiều a."

Hai người ở bí quyết ân chuẩn bị kiểm tra trước, tán gẫu một hồi, cuối cùng Tô Mộc còn biết được nguyên lai bí quyết ân cũng là chính mình trường học viện y học tốt nghiệp.

"Như vậy, này nói đến đến, người còn được kêu sư huynh của ta." Bí quyết ân thu thập xong cuối cùng y dụng cụ, xoay người lại đi ý bảo Tô Mộc nằm ở trên giường, Tô Mộc tất nhiên là kiểm tra rất lâu cũng liền biết kia trình tự, bỗng chốc liền nằm đi lên.

"Đến, kêu một cái." Bí quyết ân mang vui vẻ tiếng ồn đôi Tô Mộc nói ra.

Tô Mộc nghe ra bí quyết ân trên chọc, giờ giờ lên khóe miệng, cũng không già mồm, nhu thuận đáp: "Sư huynh."

Về phương diện khác, Tô Mộc nghĩ tới có như thế một cái tiền bối ở đây, đáp hảo quan hệ, sau này mình có chút ít không hiểu này nọ, cũng có thể tìm đến hắn, dù sao là của mình sư huynh sao, hơn nữa còn là dùng kinh nghiệm thực chiến.

"Ân, ngoan ngoan." Bí quyết ân phóng ôn nhu âm, lại nói: "A, đôi. Trình lão sư, hiện tại thân thể hảo sao? Nghe nói hắn bây giờ còn đang bên trong dạy học a."

"Trình lão sư?" Tô Mộc suy tư một cái, đại khái chính là cái nhân, liền từ hồi đáp: "Trình chủ nhiệm thân thể có thể tốt lắm đâu, bây giờ còn đang đi học, bất quá hắn khóa mỗi lần đều đầy, ai, ta đều đoạt bất quá." Nói đến phần sau, Tô Mộc cũng có chút ít phiền muộn, trình chủ nhiệm khóa thượng được hảo, lý lịch lão, nhưng là tư tưởng có thể tuyệt không lạc đơn vị, cho nên so với giống nhau lão sư, ở viện y học đệ tử lại là kính yêu hắn, thượng hẳn khóa nhân dĩ nhiên là nhiều.

"Là sao? Ta khi đó cũng là phòng thủ thời gian đoạt khóa đâu." Nói đến đây, bí quyết ân trong thanh âm tràn đầy hoài niệm hương vị, hạ thấp giọng cười cười. Một bên chậm rãi mang khẩu trang, lại không đeo lên cái bao tay.

Giờ phút này Tô Mộc đầu nhìn trần nhà là không có chú ý tới bí quyết ân dị thường, đợi hắn lạnh buốt ngón tay chạm đến Tô Mộc ẩm áp bắp chân lúc, Tô Mộc vô ý thức rụt rụt, nhưng là bỗng chốc bị bí quyết ân bắt lấy.

"Sư huynh, người như thế nào không có mang cái bao tay a?"

Tô Mộc khóe mắt dư quang chú ý tới bí quyết ân tay.

"Ân, then thùng, này là cá nhân ta thói quen." Bí quyết ân đối Tô Mộc ôn hòa cười một tiếng, "Nếu để cho người cảm thấy khó chịu, ta còn là mang cái bao tay, xin lỗi."

Mang giọng áy náy vang lên, Tô Mộc đột nhiên cảm giác được này hẳn là đối phương thói quen đi, liền tục khoát tay nói: "Không quan hệ, sư huynh nếu như cảm thấy dạng này tương đối khá kiểm tra lời nói cứ như vậy đi, ta không để ý."

Dù sao cũng là người ta thói quen, chính mình hảo được cũng muốn tôn trọng một cái.

"Ân, tạ ơn sư muội thông cảm." Bí quyết ân trong mắt chợt lóe qua một nụ cười, động tác trên tay càng lộ vẻ nhẹ nhàng không ít.

Thời gian rất nhanh.

Trong lúc này, Tô Mộc không khỏi hoài nghi chính mình.

Bí quyết ân này bóp kia bóp, thậm chí có điểm quấy rối cùng sở sảng ý tứ hàm xúc. Nhưng là Tô Mộc nhìn về phía hắn trong ánh mắt, trừ ra chính trực cùng tầm thường câu hỏi sau đó, trong ánh mắt không mang theo một tia tạp niệm lại thuần túy, dường như đang nhìn bình thường bệnh nhân đồng dạng không có chút nào khinh nhờn. Này nhưng Tô Mộc cảm thấy là không phải là của mình ảo giác, trong lúc nhất thời cảm thấy khả năng là của mình sai.

Cuối cùng kiểm tra tốt lắm, Tô Mộc ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

"Thật cảm tạ sư huynh."

"Ân, không có việc gì." Bí quyết ẩn cảm lấy một bên bệnh án đơn viết, ngừng một chút nói: "Thân thể khôi phục rất tốt, chỉ là ngại lần trước sự cố, ngại bấp chận có chút ít dễ dàng rút gân, ta đề nghị ngại tốt nhất không cần làm kịch liệt vận động, còn có đúng lúc đến bệnh viện tìm ta cùng kiểm tra, biết rõ sao?"

Trong giọng nói mang khó được nghiêm túc, Tô Mộc không khỏi ngán người.

"Còn có, buổi tối tận lực ít đi ra ngoài. Dù sao nữ sinh buổi tối ra ngoài không an toàn, cho dù ra ngoài lời nói cũng muốn nhiều tìm chút ít nhân, biết rõ sao?" Bí quyết ẩn ngừng hạ động tác trên tay, xem Tô Mộc.

Tô Mộc bị hù dọa được sững sờ sững sờ, vô ý thức điểm gật đầu.

Xem Tô Mộc chỉ ngây ngốc cảm giác, bí quyết ẩn không khỏi thở dài một hơi, thật không biết nàng nghe lọt sao?

Phục hồi tinh thần lại Tô Mộc, hậu tri hậu giác trả lời: "Ta biết rõ, sư huynh, ta sẽ cẩn thận." Nghĩ đến chuyện này là Trần y sĩ nói cho hắn biết, nếu không chuyện này hắn làm sao biết.

"Ân, biết rõ liền tốt lắm."

Bí quyết ẩn liếc qua Tô Mộc, vẫn là có chút không yên lòng, cảm nhận được được không có gì hay để nói, liền cúi đầu lại tiếp tục viết chút ít về Tô Mộc kiểm tra tình huống.

Ở lúc rời đi, bí quyết ẩn vẫn là dặn dò vài câu, Tô Mộc cũng là thật biết điều khéo điểm gật đầu.

Cuối cùng ở bí quyết ẩn ở không yên tâm trong mắt rời đi, Tô Mộc nghĩ thầm chính mình thật như thế không tin nhiệm sao? Sờ sờ sống mũi, tròng mắt chuyển chuyển, chính mình tạm được đi, nơi nào không tin nhiệm? Trong miệng cũng kim lòng không được lắm bầm nói.

Sau đó cầm lấy di động, cấp nhà mình báo cái Bình An.

Sau đó ngày, Tô Mộc phần lớn là bệnh viện cùng trường học hai bên chạy.

Ở trong lúc đó, Tô Mộc cũng không ít vấn đề khó khăn ở bí quyết ẩn trên tay đều giải quyết. Nàng nghĩ, thật sự là tốt. Dạng này vừa đến, chính mình phải rất nhanh có thể khôi phục lại như trước cái kia độ mạnh yếu.

Thời gian qua nhanh, thời gian rất nhanh liền ở trong bàn tay đến quốc khánh.

Tô Mộc thu thập mình một chút này nọ, chỉ đem một chút sinh sống cần thiết dưỡng da phẩm trở về sẽ không có. Ân, làn da hộ lý là không thể rơi xuống, nếu không nếu muốn muốn hảo làn da, hậu kỳ không đi che chở lời nói, sớm muộn cũng là muốn hủy diệt.

Tô Mộc từ cho là mình mặt dài tạm được, lại là tiểu tiểu tự kỷ một phen.

Về đến trong nhà Tô Mộc cả ngày cũng chỉ còn lại có vui chơi giải trí, không có chuyện gì có thể làm, dù sao chỉ là quốc khánh tiểu nghỉ dài hạn mà thôi, lão sư cũng không có bố trí cái gì bài tập, nói đến ngoạn lời nói, Tô Mộc cần tiểu bánh bích quy, bắt đặc dĩ nghĩ tới, này quốc khánh ra ngoài không phải là nhân chen lẫn nhân sao? Nào có cái gì tâm tư ngoạn, chỉ là xếp hàng liền cần rất nhiều thời gian, nàng nghĩ hay là thôi đi.

Huống chi ngoạn lời nói, Tô Mộc ưa đi một chỗ ngoạn thượng mười ngày nửa tháng, chậm rãi du ngoạn, tình tế cảm thụ địa phương cái loại đó bầu không khí, mà không phải như cưỡi ngựa xem hoa đồng dạng thô sơ giản lược xem một lần, chụp tấm hình, chứng minh chính mình đến qua, sau đó đuổi đi tới một cái cảnh điểm, này loại vội vội vàng vàng cảm giác quá tệ.

Cái gì đều không có nhớ kỹ, chỉ là ảnh chụp còn nhớ ngại đã từng tới, mà ngại lại ấn tượng tương đối thiếu. Dạng này du ngoạn không có ý gì. Cho nên Tô Mộc thích ở ít người thời điểm, du lịch mùa ế hàng đánh thời điểm đi chơi, nhưng là thượng học kỳ gian cũng đã rất ít có dạng này cơ hội.

Ôm trên tay máy tính bảng, nhìn một chút buổi trưa cùng phòng đề cử mỹ kịch, là về pháp y, này cũng đúng lúc nhảy vào Tô Mộc chỗ hảo, tình cảnh máu tanh tàn nhẫn, người hiềm nghi thủ pháp lại là kinh người.

Bất quá hắn ta thực thủ pháp thật ra khiến Tô Mộc rất có hứng thú, từ trong còn có thể học đến một chút thủ vị kiến thức.

Y lại một cái buổi trưa giương, ở Tô Mộc chào hỏi hạ, Tô Mộc liền đành phải ra cửa phơi nắng phơi nắng, thuận tiện đi siêu thị mua một chút sinh sống nhu yếu phẩm, như đồ ăn vặt các loại, nàng ra cửa duy nhất lòng tin đại khái chính là trong tủ lạnh có thể vui mừng hết đi.

Lười ung thư thời kỳ cuối Tô Mộc từ Tô Mộc bao bên trong cầm một phen tiền sau đó, cùng Tô Mộc nói một tiếng liền ra cửa, chín tháng chưa lạnh, nàng vẫn là bộ một gian chống nắng quần áo mới ra cửa, mang giày, mặc dù lầu dưới có cái siêu thị, nhưng là hắn là mô hình nhỏ.

Tô Mộc muốn ăn trái cây ngẫu nhiên đường chỉ có to lớn siêu thị mới có thể nhập khẩu, không thể làm gì, nàng cũng chỉ tạm biệt mười lăm phút đường tới

đó.

Trên đường nàg bởi vì tâm tình không tậ, cũng hừ khời không biết tên tiểu khúc.

"Meo meo ~ meo meo ~" xa xa lộn xộn bụi cỏ dưới truyền đến từng đợt suy yếu vô lực tiếng mèo kêu, cực kỳ đáng thương.

Tô Mộc dừng lại bước chân, bốn phía nhìn nhìn qua, phát hiện không có miêu, tâm cảm thấy là chính mình nghe lầm sao? Chuẩn bị lần nữa bước ra bước chân thời điểm, lại lần nữa nghe được thanh âm, nàg này mới chứng thật vừa rồi chính mình không có nghe lầm, men theo thanh âm phương hướng chậm rãi dựa vào gần chỗ đó.

Quả nhiên là, ở phía dưới trông thấy một con màu quất con mèo nhỏ, nhắm mắt lại, gầy rất yếu khả năng cảm giác đã có nhân đến, hướng tới bên ngoài lại là suy yếu kêu gọi, cái này thời điểm có rất nhỏ thích sạch sẽ Tô Mộc liền bắt đầu rồi rầm, có muốn hay không trực tiếp thượng tay ôm ra đâu? Làm sao bây giờ a? Trong nội tâm không đành lòng, còn mang từng tia một căng thẳng cùng sợ hãi, đồng thời cũng bỏ qua kia chỉ trong mắt mèo chột lóe qua thực hiện được cùng mừng rỡ.

Nhiều lần gãy giữa, Tô Mộc vẫn là đem nó cấp ôm đi ra, đi đến cách nơi này gần nhất sùng vật bệnh viện.

Bên trong thiết bị thập phần đầy đủ hết, vì vậy thời điểm sắp tan ca, bên trong không có vài người, cho nên Tô Mộc đi vào liền có một người mặc ăn mặc xem ra như bác sỹ thú y tiểu tỷ tỷ hướng tới Tô Mộc đi tới, nói ra: "Có cái gì cần muốn giúp đỡ sao?"

Tô Mộc vội vàng gật đầu, "Có có có, ta ở trên đường nhặt đến này con mèo nhỏ, cũng không biết nó nơi nào có vấn đề, người có thể giúp ta xem một chút sao?"

Nghe vậy, tiểu tỷ tỷ tiếp nhận Tô Mộc trong tay con mèo nhỏ, ai ngờ con mèo nhỏ móng vuốt nắm thật chặt Tô Mộc y phục, gắt gao không xa rời nhau, thấy vậy, không thể làm gì, Tô Mộc đành phải chính mình ôm con mèo nhỏ đi hướng phòng.

- - - -

Cuối cùng ở Tô Mộc nhẹ giọng khuyên bảo, con mèo nhỏ vẫn là buông ra Tô Mộc y phục, nhưng là một khi Tô Mộc rời đi nó chỗ gian phòng kia trong, nó liền bắt đầu gọi không ngừng, kia gọi được đủ thê thảm, như là bị người vứt bỏ đồng dạng, vừa nghe nó gọi, Tô Mộc liền bắt đầu toàn thân nổi cả da gà, thật sự là giống như là bị lăng trì vậy.

Không thể làm gì, Tô Mộc đành phải một bước cũng không rời đi nó trong phạm vi, hoàn toàn ở nó trong tầm mắt, này không nói là nàg miêu, sợ là liền Tô Mộc chính mình cũng không tin, bắt đắc dĩ vỗ trán đầu.

Này lúc môn bị mở ra, truyền tới một dễ nghe mang từ tính giọng nam.

"Tiểu Hứa, bồi bồi giống như ngã bệnh, người giúp ta xem một chút - -" lời còn chưa dứt, liền đột nhiên lời nói xoay chuyển, "A, người đang bận a? Kia ta đang đợi lại đây."

"Không có việc gì, người chờ một lát, nhanh." Bị gọi là tiểu Hứa tiểu tỷ tỷ quay đầu lại nhìn thoáng qua nam tử, lại tiếp tục tăng nhanh động tác trên tay.

Nam tử ồ một tiếng liền vào.

Tô Mộc này lúc cũng quay đầu nhìn thoáng qua nam tử, phát giác nam tử rất cao, có chừng 1m9 thân cao, cao đến Tô Mộc cảm thấy ngẩng đầu đều cảm thấy mệt mỏi, nhưng là nam tử dáng người rất tốt, chỉ là hán con mắt đồng tử đúng là màu xám, là người ngoại quốc sao? Cảm giác đi qua như cái lạnh lùng, bất quá trên tay chính đặt một cái lớn loại hình Samoyed, tay kia mò nó đỉnh đầu.

Chỉ là hán con mắt, vì cái gì làm cho nàg cảm giác lại là một trận run sợ đâu? Rõ ràng không có có tâm tạng tật bệnh a!

Tựa hồ cảm nhận được Tô Mộc quan sát, nam tử ngẩng đầu cũng nhìn Tô Mộc một cái.

Ngoài ý muốn là, lại đối Tô Mộc điểm gật đầu, bị phát hiện nhìn lên Tô Mộc cũng chỉ hảo xám xịt vội vàng gật đầu, liền vừa nhìn về phía tiểu tỷ tỷ trên tay xử lý miệng vết thương con mèo nhỏ.

"Gọi được thập phần thê thảm chính là này con mèo đi?" Nam tử lại mở miệng trêu chọc nói.

Gọi là tiểu Hứa tiểu tỷ tỷ cười cười, nhìn nam tử một cái, đạo: "Không có sai, chính là nó. Không biết rõ, còn tưởng rằng ở làm sao đâu, Duy Trạch, người không biết rõ, này con mèo là này vị, uy, xưng hô như thế nào tiểu thư nhặt được, nhưng là này bả người mạnh mẽ, thật không thua những thứ kia cầu dính người cảm giác, lần đầu tiên gặp miêu dạng này."

"Ta gọi Tô Mộc." Tô Mộc thể này mới ý thức được chính mình không có đem tên nói cho tiểu tỷ tỷ, hiện tại vội vàng trên báo chính mình tên.

"Là sao?" Nam tử rõ ràng hơi cong môi một cái, xoay đầu hướng Tô Mộc tiếp tục nói: "Xem đến này miêu rất thích người a."

Lời còn chưa dứt, trên tay nam tử cầu tựa như là thoát cương ngựa hoang hướng Tô Mộc chạy vội tới, thoát ra rút nam tử xích chó. Tô Mộc bỗng chốc không có phản ứng lại đây, bị đột nhiên xuất hiện sự tình hù dọa chân nhuyển, có chút ít không biết làm sao, trong lúc nhất thời đã quên gọi.

Sự tình liên dạng này phát sinh ở trong một cái nháy mắt, bói bói liền cạ xát Tô Mộc ống quần, ý bảo Tô Mộc sờ sờ nó, đáng tiếc bị dọa đến hai mắt vô thần Tô Mộc căn vốn là không có gì phản ứng, đây chính là vì cái gì nàng gia không đường động vật nguyên nhân, cho nên dự định đường này con mèo đối với Tô Mộc đến nói là thật nghĩ rất lâu mới phải làm quyết định, Duy Trạch nghiêm nghị kêu lên: "Bói bói! Ngồi xuống!"

Bói bói nghe được một tiếng ngưng một cái thân thể, bắt quá cũng ngoan ngoãn dừng lại động tác.

Ủy khuất kêu gào một tiếng, đáng thương xem Duy Trạch, trong mắt rõ ràng viết "Này tiểu tỷ tỷ lớn lên thật là đẹp mắt, ta thích."

"Không được, lại đây." Duy Trạch lại nghiêm nghị kêu lên đạo, tiến lên dắt bói bói dây chuyền, đối Tô Mộc nói ra: "Ngươi không có việc gì đem?"

Một bên tiểu tỷ tỷ cũng bị sợ hết hồn, nhưng là bỗng chốc liền trấn định, cũng nhìn về phía chưa tỉnh hồn Tô Mộc, trên tay miêu cũng xử lý tốt.

Nam tử tiến lên vỗ vỗ Tô Mộc bả vai, này mới làm cho Tô Mộc phục hồi tinh thần lại, "Ta không sao, chỉ là sợ hết hồn."

Sau đó quay đầu đối tiểu tỷ tỷ nói ra: "Nó có thể sao?" Ô ô ô, mụ mụ, nàng phải về nhà, này bên trong cầu thật đáng sợ.

Tiếp nhận con mèo nhỏ lại phát hiện nó đã mệt mỏi ngủ, tiếp theo nghe thấy tiểu tỷ tỷ nói ra: "Khả năng phải đợi vài cái tiếng đồng hồ, xem một chút có hay không bị nhiễm sự tình phát sinh, vừa rồi sự tình thật sự là rất xin lỗi."

Sau đó đối Duy Trạch đạo: "Duy Trạch, ngươi cái sủng vật hành vi huấn luyện sư, thật sự là."

Duy Trạch không trả lời, chỉ là có chút lo lắng nhìn về phía Tô Mộc, cười khổ nói: "Vừa rồi thật sự là rất xin lỗi, khả năng là bói bói rất ưa thích ngươi, Tô tiểu thư. Ta còn là lần đầu tiên gặp nó dạng này."

"Không quan hệ." Hiển nhiên là đối với hai người nói ra, nói thật ra, hù đến là khẳng định, nhưng là cũng không có rất nghiêm trọng a.

Sau đó, Tô Mộc cùng trong nhà gọi điện thoại bản thân khả năng muộn điểm về nhà, có chuyện trì hoãn.

Mà Duy Trạch chính là mang này rõ ràng còn sinh bệnh lại chạy được cũng mau bói bói cấp tiểu tỷ tỷ tra xét. Tại bên ngoài chờ đợi con mèo nhỏ Tô Mộc nhằm chán đến cực điểm, bắt đầu xem chính mình mấy ngày hôm trước hạ được kịch truyền hình, đúng lúc này Duy Trạch đi ra.

Lại cùng Tô Mộc đạo lời xin lỗi, làm cho Tô Mộc có chút ít thẹn thùng, vội vàng nói không có việc gì.

Tiếp theo nam tử ngồi ở Tô Mộc một bên, bắt đầu câu được câu không hàn huyên, thấy vậy, Tô Mộc cũng thu hồi di động, nam tử rất hay nói, Tô Mộc vô luận trả lời cái gì cũng có thể tiếp tục tán gẫu đi xuống, quân ngươi có phải hay không giới tán gẫu, cũng có thể.

Từ trong Tô Mộc biết được, nguyên lai nam tử thật sự là nước ngoài nhân, bắt quá là cái hỗn huyết, cho nên Trung văn cũng là nói được không có một tia khẩu âm, hơn nữa hẳn trong lúc đó đích xác lang thang động vật cứu trợ đứng bên trong công tác, cuối cùng không biết cái gì nguyên nhân từ chức rồi đi chỗ đó, bắt đầu làm khởi sủng vật hành vi huấn luyện sư.

Tán gẫu rất lâu, Tô Mộc cảm thấy có chút ít đã đói bụng.

"Ngươi biết này phụ cận có cái gì tốt ăn điểm sao?" Tô Mộc ít ỏi đi ra bên ngoài ăn cơm, này sủng vật bệnh viện phụ cận lại là không biết rõ.

"Biết rõ, ta nhóm cùng nhau đi, xem như vừa rồi nhận lỗi đi." Duy Trạch cũng thấy vậy đề ra cái này thỉnh cầu.

"Vừa rồi sự tình không có việc gì a."

"Không được, hay là muốn thực xin lỗi." Duy Trạch kiên trì.

Tô Mộc không có cách nào cũng chỉ hảo đáp ứng.

Sau đó, vài ngày Tô Mộc thường thường mang này con mèo đến trong cái bệnh viện này, hai người quen thuộc không ít, mặc dù Tô Mộc về nhà một lần liền bị nhà mình cha mẹ cấp châm chọc này miêu, nói cái gì không đường, đáng tiếc a, đến ngày thứ tư, bọn họ liền ôm hai mươi lăm ngàn. Ân, này con mèo gọi là hai mươi lăm, bởi vì khi về nhà đúng lúc là tám giờ hai mươi lăm.

Thấy vậy, Tô Mộc đều vô lực châm chọc nhà mình cha mẹ, nàng nghĩ khả năng không lâu nàng liền thất sủng.

Bắt quá, kia miêu vừa mở mắt lúc, kia ánh mắt lại nhượng Tô Mộc cảm thấy rất quen thuộc, nhưng là cái gì cũng không nhớ nổi.

Hồi tới trường học trước một ngày, Tô Mộc cứ theo lẽ thường mang hai mươi lăm đi đến sủng vật bệnh viện.

Lúc kết thúc, Duy Trạch muốn Tô Mộc vì tính, hẳn biết rõ Tô Mộc sẽ phải khai giảng.

Duy Trạch nhìn qua Tô Mộc rồi đi thân ảnh xuất thần, liền bị không biết cái gì thời điểm đi đến bên cạnh mình đồng nghiệp cấp lấy cùi chỏ thọt, trêu chọc nói: "Thấy thế nào thượng người ta tiểu cô nương?"

Duy Trạch vài không thể nghe thấy ừ một tiếng, đồng nghiệp không nghĩ tới một câu trêu chọc, đối phương lại trả lời, trong lúc nhất thời không thể tưởng

tượng nổi: "Không phải đâu?"

Duy Trạch không nói gì, yên lặng liếc qua đồng nghiệp liền rời đi.

--

Hồi tới trường học Tô Mộc lại bắt đầu tân một vòng bận rộn, một tháng trôi qua.

Đến hôm nay, tại Tô Mộc mà nói tiếp qua năm ngày liền thi giữa học kỳ.

Này lúc gấp rút được sút đầu mẻ trán Tô Mộc lại nhận được vài đạo tin tức, tất nhiên là không tâm tình để ý tới, nhưng nàng không biết là nàng bận rộn lại dẫn tới gửi tin nhắn nhân hoà nghị nhân sinh.

Đội đến Tô Mộc kết thúc thi giữa học kỳ thời điểm, lần nữa mở ra tin tức vừa nhìn, cả người đều hù dọa phai màu.

Lục điều đến từ bất đồng ký tên nhân "Ta thích ngươi."

Cho nên, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Tác giả có lời muốn nói: còn có lục chương là mỗi cái nhân vật chính phiên ngoại ~

Thỉnh tiếp tục chú ý đồng tân văn a

Tiến chuyên mục

--

Kiểu còi mở thực tế kết cục

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Đôi lời của edit

Vậy là truyện kết thúc rồi, vui buồn lẫn lộn a~, thật ra đang còn năm phiên ngoại truyện nhưng ta quyết định không edit nữa. - _-||

Không có ý gì, chỉ là kết thúc không giống như ta mong muốn, sơ lược năm NT là thế này:

Tô Mộc tỉnh lại sau đó lần lượt gặp các nam chính với nghề nghiệp thân phận khác nhau, sau đó đều thích Tô Mộc → _ → kết thúc mở. ✕ ㄘ ✕ ●. Mọi người muốn đọc có thể xem qua bản cv.

Ta không thích như vậy, theo như cv xong năm NT ở đời thực mới tới ở các TG như vậy đọc không quá hụt hẫng, mà ta lại tách ra ghép vào các TG nên năm phần này đọc kiểu kia ta không thích, sorry các nàng ta sẽ không edit thà để kết thúc ở NT Duy Trạch còn hơn.

Ta cũng có đôi lời với các độc giả của mình:

Với tư cách một editor mới cảm ơn các nàng đã ủng hộ và giúp đỡ ta vd: giúp ta đặt tên, sửa lỗi chính tả, các điển cố,... Để tác phẩm hoàn thiện hơn. Cũng cảm ơn các nàng luôn động viên ta ngay từ những ngày đầu. □□□

Nhân tiện cho ta một lời nhận xét cho văn phong bộ này để ta rút kinh nghiệm bộ sau.

P/s: Hẹn gặp lại các nàng ở bộ "Công lược thiên thần thứ 99" và bộ "Phát sóng trực tiếp: Kim chủ cầu đánh thưởng".

Thân ái!

Linh lady.

18/07/2018

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Thịnh Cầu Dung Ngã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

